Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 149-156
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





58,- 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02071 3

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eethundredeogniogfyrgetyvende til tooghalvtredsindstyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1854

Stifinderen.

Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

H. S. Neukirch.

Cand. phil.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1854.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Planen til nærværende Fortælling frembød sig for mange Aar siden saa at sige af sig selv for Forfatteren; Enkelthederne ere imidlertid af nvere Opfindelse. Ved at meddele Forlæggeren Ideen, at lade Somænd og Vilde træde sammen frem paa Scenen under Tildragelser, der kunde antages eiendommelige for de store Søer, havde Forfatteren i en vis Henseende paataget sig den Forpligtelse imod ham, engang i Tiden at udføre sit Forsæt. en Forpligtelse, der nu opfyldes, ihvorvel noget seent og ufuldkomment.

I Hovedkarakteren vil Læseren gjentjende en gammel Ven under nye Forhold. Skulde det vise sig, at Maaden, hvorpaa denne gamle Bekjendt fremstilles under de nye Forhold, hvorunder han nu optræder, ikke gjør Skaar i hans Yndest hos Publicum, vil det i høieste Grad glæde Forfatteren, saasom han føler ligesaa varmt for den omtalte Mand, som om det var en virkelig Person. Det er ikke saa let en Opgave at indføre een og den samme Karakteer i fire forskjellige Værker og at vedligeholde Eiendommelighederne, Identiteten udkræver, uden at løbe Fare for at Læseren bliver kjed af Ensformigheden, og det foreliggende Forsøg er blevet opsat saa længe, ligesaa meget af Tvivl om et heldigt Udfald, som af nogen anden Grund. Ved dette Foretagende maa som ved et hvilketsomhelst andet „Enden krone Værket."

Den indianske Karakteer udfolder en saa ringe Mangfoldighed, at det denne Gang har været mit Formaal, ikke at opholde mig for længe ved samme; Forbindelsen med Sømanden frygter jeg for vil synes at frembyde mere Nyhed end Interesse.

For den Uindviede vil det være en paafaldende Anachronisme, at Skibe befare Ontario i Midten af det attende Aarhundrede, men i dette Punkt kan Digterens Frihed støtte sig til Kjendsgjerninger. Skjøndt de i disse Blade omtalte Fartøier muligviis aldrig ere blevne sete hverken i dette Vand eller andetsteds, saa er det dog vist, at aldeles lignende have seilet paa denne Indsø, og det i en langt tidligere Periode, end den nævnte, saa at Digteren har tilstrækkelig Hjemmel for at benytte dem i sin Fremstilling. Man glemmer i Almindelighed, hvor bekjendt det end er, at der gives isolerede Steder langs med Kysterne af de store Søer, der have været langt tidligere bebygget, end flere af de ældste amerikanske Byer, og have været Sæde for et Slags Civilisation, længe forend endog største Delen af de ældste Provindser vare udtraadte af deres rene Naturtilstand.

Ontario har i vore Dage været Scenen for vigtige Sø-Evolutioner, Flaader have manøvreret paa disse Vande, der for et halvt Aarhundrede siden kun vare en øde Vandflade, og den Tid er ikke fjern, at hele den lange Række Søer vil blive Magtens Sæde og betragtes med Alt, der kan interessere det menneskelige Samfund. Et Tilbageblik paa hvad denne uhyre Egn saa nyligen var, vil endog i en Digtning bidrage til at forøge Kundskabsmassen, der kan føre til en rigtig Vurdering af de vidunderlige Midler, Forsynet benytter sig af for at bane Veien til, at Civilisationen kan skride frem over hele Amerikas Fastland.

Første Capitel.

Grønsværet skal blive mit duftende Alter;
Mit Tempel, o Gud! din hvalte Bue;
Bjergluften være min Virak,
Og lønlig Tanke min eneste Bøn. —

Moore.

Det er iøinefaldende for Enhver, hvorledes det Ophøiede nøie er knyttet til det, der er umaadelig Stort. De dybeste, de meest omfattende, ja maaskee de reneste Tanker, Digteren har, træde uimodstaaeligen frem for hans Phantasi, naar han stirrer hen imod Ødets grændseløse Dybder. Det udstrakte Hav seer man sjelden for første Gang med Ligegyldighed; og endog i Nattens Mørke finder Sjælen Lighed med den Storhed, der synes at være uadskillelig fra Billeder, Sandserne ei mægte at rumme. Med Følelser, der lignede denne Beundring og Ærefrygt, som det Ophøiede fremkalder,

var det, at de forskjellige Karakterer, med hvilke Begiven-
hederne i denne Fortælling maae tage deres Begyndelse,
stirrede paa den for dem liggende Scene. De udgjorde i
Alt fire Personer — to Mandfolk og to Fruentimre — og
havde været ifærd med at stige op ad en Dynge Træer,
Stormen havde oprykket, for at de desto bedre kunde tage
de Gjenstande i Øiesyn, der omgav dem. Slige Steder
kaldes „Vindpasser" i Landet endnu den Dag idag. Ved
at lade Himlens Lys falde paa de dunkle og taagedækkede
Baggrunde danne de et Slags Oaser i det høitidelige Mørke,
der ruger over Amerikas jomfruelige Skove. Vindpasset,
vi her omtale, laa paa Høiden af en ringe Skraaning, og,
skjøndt lille, havde det alligevel aabnet dem en vid Udsigt,
der havde naaet den øverste Top, hvad sjeldent lykkes Van-
dringsmanden i disse Skove. Som det i Almindelighed
er Tilfældet, var Stedet ubetydeligt; da det imidlertid laa
paa den omtalte Høi, og Passets Aabning udvidede sig i
en nedad gaaende Retning, skaffede det Øiet usædvanlige
Fordele. Physiken har endnu ei opklaret, hvad det er for
Kræfter, der saa ofte ødelægge deslige Steder; Nogle have
været af den Formening, at Hvirvelvindene, der frembringe
Skypomper paa Havet, vare Aarsagen, Andre derimod, at
Grunden maatte søges i en pludselig og voldsom Udstrøm-
men af den elektriske Materie; hvorledes det end forholder

sig, ere Virkningerne i Skovene kjendelige nok for Alle. Paa Pynten af den Aabning, her sigtes til, havde den usynlige Kraft dynget Træ paa Træ, saa at den mandlige Deel af Selskabet ei alene havde været istand til at stige op til en Høide, der var omtrent tredive Fod over Jordfladen, men ogsaa med lidt Anstrængelse og Opmuntring havde formaaet deres mere frygtsomme Ledsagerinder til at følge dem. De uhyre Stammer, Stormens Magt havde knækket og drevet fremad, laae nu sammenblandede som Halmstraa, og deres Grene, hvis henvisnende Blade udbredte Vellugt vare saaledes sammenslyngede, at man med Hænderne godt kunde støtte sig paa dem. Et Træ var blevet aldeles oprykket med Roden, som, fyldt med Jord, var bleven kastet øverst, saa at den tjente til et Slags Station for vore fire Eventyrere, efter at de havde naaet den ønskede Høide.

Læseren maa ei vente at finde i Beskrivelsen af de omtalte Personer noget Spor, som kunde tyde hen paa Folk af Stand. Alle vare de Reisende i Ørkenen, og havde det heller ikke være Tilfældet, skulde dog hverken deres forrige vanlige Sysler eller deres nuværende Stilling i Samfundet have givet dem Smag paa den fornemme Verdens Overflødighed. To af Selskabet, et Mandfolk og et Fruentimmer, hørte virkeligen til de fødte Eiere af Landet og vare

Indianere af Tuscaroraernes velbekjendte Stamme. Deres Reisefæller bestode af en Mand, der tydeligen bar Præget af Een, som havde tilbragt sine Dage paa Havet, og hvis Stand ikke lod til at være synderlig forskjellig fra en simpel Sømands, og af en Pige, der maatte henføres til en Klasse, som ei i nogen betydelig Grad var høiere end hans egen; ihvorvel hendes Ungdom, liflige Ansigt og et beskedent men modigt Væsen gav hende et Udtryk af Forstandighed og Fiinhed, der bidrager saa meget til at forhøie den qvindelige Skjønheds Ynde. I hendes store blaa Die kunde man ved denne Leilighed læse Gjenskinnet af de Følelser, den ophøiede Scene havde vakt, og af hendes muntre Aasyn straalede en Tankerigdom, der, lig alle dybe Sindsbevægelser, om de end frembringe de behageligste Fornemmelser, dog pleier at formørke ædle Personers grublende Blik.

Scenen var ogsaa virkelig skabt til at gjøre et dybt Indtryk paa Tilskuerens Phantasi. Imod Vesten, som Selskabet fæstede sin Opmærksomhed paa, og som endnu kunde oversees, streifede Die hen over et Hav af Blade, der var pragtfuldt og rigt paa en frodig Vegetations tusindfoldige, grønne og livlige Farver og var beskygget af det stærke Kolorit, der er eiendommeligt for den to og fyrgetyvende Breddegrad. Ellen med dens yndige og taarerige Top, Valbirken i dens mange Afvexlinger, de fleste af den amerikanske

Skovs ædle Ege med den bredbladede Lind, kjendt som Løvskov i Landets Sprogbrug, slyngede deres høie Grene mellem hverandre og dannede et bredt og tilsyneladende uendeligt Tæppe af Løvværk, der rakte langt ud mod den dalende Sol og begrændsede tilsidst Horisonten ved at blande sig med Skyerne, som Bølgen og Skyen, naar de mødes ved Himmelhvælvingens Rand. Hist og her havde tilfældigviis Stormvinden eller ogsaa den lunefulde Natur frembragt en ubetydelig Aabning imellem disse Skovens Kjæmpekroppe, der tillod et ringere Træ at trænge sig frem til Lyset og næsten at reise sit beskedne Hoved til den grønne Flades Høide. Til denne Klasse hørte Birken, et Træ af nogen Betydning i mindre begunstigede Egne, Bæveræspen, mangfoldige kraftige Nøddetræer og adskjellige andre, der ligesom det Uædle og Uanseelige ved en Hændelse var kommen i Kast med det Fornemme og Store. Hist og her gjennemskjar alligevel Granens høie ranke Stamme den uhyre Mark og hævede sig høit over samme, lig et stort Mindesmærke, der ved Kunst var bleven opført paa en Løvslette.

Det var denne uendelige Udsigt, den næsten uafbrudte grønne Overflade, hvori Grunden til denne Storhed maatte søges. Skjønheden betegnedes af de fine Farver, der hævedes af mere eller mindre Lys og Skygge, medens den høitidelige Rolighed fremkaldte en dyb Ærbødigheds Følelse.

„Onkel," sagde den forbavsede men henrykte Pige, idet hun tiltalte sin mandlige Ledsager, hvis Arm hun snarere berørte end lænede sig til, da hendes lette men sikre Gang ei trængte til nogen Armstøtte, „dette Skue minder os om Havet, De elsker saa høit!"

„Intet andet end Uvidenhed og en Piges Indbildningskraft, Magnet," — et Kjærlighedsudtryk, Somanden ofte betjente sig af for at tyde hen paa sin Nieces personlige tiltrækkende Egenskaber, — „kun et Barn kan falde paa at sammenligne denne Haandfuld Blade med et Blik paa det virkelige Atlanterhav. Sæt alle disse Trætoppe i Neptuns Trøie, og Du vil neppe faae mere ud af dem end en Bouquet til hans Barm."

„Det er vel lidt mere Indbildning, end Sandhed, kan jeg tænke, Onkel. See hist henne; det maa være Miil paa Miil, og vi skue dog intet andet end Blade! Hvad mere kunne vi blive vaer, naar vi fæste Øiet paa Oceanet?"

„Hvad mere!" svarede Onklen, og støbte hende utaalmodigen med Albuen, som hun berørte; Armene havde han nemlig lagt over Kors og stukket Hænderne inden for en rød Klædes Vest, som var den Tids Mode, — „hvad mere, Magnet? sig hellere, hvad mindre? hvor ere de krusede Bølger, de blaae Vande, Rullingerne, Brændingerne,

Hvalerne eller Kaskelotterne, og den rastløse Bevægelse i denne Stump af en Skov, Barn?"

„Og hvor paa Havet, Onkel, ere Deres Trætoppe, Deres høitidelige Tavshed, Deres duftrige Blade og Deres yndige grønne Colorit?"

„Tys, Barn, dersom Du forstod Dig herpaa, maatte Du vide, at grønt Vand er en Pest for Sømanden. En Grønskolling forvolder ham neppe mindre Glæde."

„Men grønne Træer ere jo ganske andre Ting. — Stille! denne Lyd er Vinden, der suser i Bladene!"

„Du skulde høre Nordvestvinden blæse, Pige, hvis Du holder det deroppe for Vind. Ja, hvor ere Eders Kulinger, og Orkaner, og Passatvinde, og Østenvinde, og saadanne lignende Hændelser i denne Stump af en Skov? og hvad er det for Fiske der svømme hos Eder under hiin tamme Flade?"

„Disse Eege rundtom os vise tydeligen nok, at Storme have raset her, og Dyr, om ei Fiske, findes under disse Blade."

„Ikke mig vitterligt," svarede Onklen i en Sømands afgjørende Sprog. I Albany fortalte man os rigtignok mange Historier om de glubende Dyr, vi vilde støde paa, men imidlertid har vi ei engang seet noget, der kunde

skræmme en Sælhund. Jeg tvivler, om eet af Eders Landdyr kan sammenlignes med en Hai under Linien."

„See!" udraabte Niecen, der var mere sysselsat med den grændsesløse Skov, end med sin Onkels Bevisførelse, „en Røg snoer sig hist over Træernes Toppe, — skulde den komme fra et Huus?"

„Ja, ja; der er noget, der seer menneskeligt ud i denne Røg," svarede den gamle Sømand, „som opveier tusinde Træer. Jeg maa vise det til Arrowhead, som maaskee løber forbi en Have, uden at lægge Mærke til den. Hvor der er Røg, er der rimeligviis et Ildsted." Med disse Ord drog han sin Haand ud af Barmen, berørte Indianeren, der stod nær ved ham, sagte paa Skulderen, pegede hen paa en tynd Dampstøtte, der omtrent i en Miils Afstand stjal sig langsomt frem ud af denne Bladørken, og opløstes i den zitrende Arhmosphære i næsten ukjendelige Taagestriber. Tuscaroraen var en af disse stolte Krigere, som man for et Aarhundrede siden traf hyppigere end nu tildags blandt Fastlandets oprindelige Beboere, og skjøndt han havde havt tilstrækkelig Omgang med Kolonisterne for at blive fortrolig med deres Sæder og endog med deres Sprog, havde han dog tabt lidet eller intet af en Anførers vilde Storhed og simple Værdighed. Imellem ham og den gamle Sømand havde der hersket et venskabeligt men koldt Forhold; thi In=

dianeren var kommen ofte nok sammen med Officerer paa de forskjellige militaire Poster, han havde besøgt, for at indsee, at hans nuværende Reisefælle var i underordnet Stilling. Den rolige Overlegenhed, der laa i denne Tuscaroraens Tilbageholdenhed, havde i Sandhed været saa bydende, at Charles Cap, saa heed Sømanden, ei engang i sine meest herskesyge eller livlige Øieblik vovede fortroligen at nærme sig ham, skjøndt de allerede havde omgaaes hinanden over en Uge. Imidlertid havde Synet af den opstigende Røg virket ligesaa stærkt paa Cap, som om en Seiler pludseligen havde ladet sig see paa Søen, og for første Gang, siden de mødtes, vovede han at berøre Krigeren, som vi have berettet.

Tuscaroraens skarpe Blik fik strax Øie paa Røgen, og i et heelt Minut stod han der, opreist paa Tærne, med udvidede Næseborer, lig Raabukken, der mærker Uraad i Luften, og med et stirrende Blik, som den afrettede Mønbes, naar den oppebier Herrens Sigte. Da han derpaa boiede sig tilbage paa sine Fødder, hørte man blot et sagte Udraab i de blide Toner, der danne en saa besynderlig Modsætning til Indianernes barske Krigsskrig; for Resten var han uforstyrret. Hans Holdning var rolig, og hans hurtige, mørke Ørnesie fløi hen over Løvpanoramaet, for ligesom med et eneste Blik at overskue enhver Omstændighed, der

kunde give ham nogen Oplysning. Baade Onkel og Niece vidste tilfulde, at Farer nødvendigviis knyttede sig til den lange Reise, de havde foretaget igjennem Ørkenens brede Bælte, men ingen af dem kunde strax afgjøre, om Tegnet paa, at Mennesker befandt sig i deres Nærhed var et Forbud paa Godt eller Ondt.

„Oneidaer eller Tuscaroraer maae være her ikke langt fra os, Arrowhead," sagde Cap, der kaldte sin indianske Reisefælle ved hans antagne Navn; skulde det ikke være rigtigt, at slutte os til deres Selskab, for at vi kunne faae en bequem Ankerplads inat i deres Wigwam?"

„Inte Wigwam der," svarede Arrowhead paa sin ubevægelige Maneer. „Men Indianere maae være der; maaskee nogle af Eders egne gamle Messe-Kammerater, Mester Arrowhead."

„Inte Tuscarora — inte Oneida — inte Mohawk — Blege Mands Ild."

„Fanden er det! Hør Magnet, dette overstiger en Sømands Philosophie: vi gamle Søhunde kunne kjende Soldaten, naar han skraaer, fra Skipperen, kunne kjende en Landkrabbes Rede fra en Kammerrats Køie; men jeg troer ikke, at den ældste Admiral i hans Majestæts Flaade kan gjøre Forskjel paa en Orlogsmands og Kulslæbers Røg."

Hos den skjønne Skabning, der stod ved hans Side,

havde Tanken om, at menneskelige Væsner vare i deres Nærhed paa dette Ødets Hav, bragt Blodet til at stige paa de blomstrende Kinder og ladet Øiet straale med en høiere Glands; men hurtig vendte hun sig med overrasket Mine imod sin Slægtning og sagde betænkelig, da de begge ofte havde beundret Tuscaroraens Kundskab, eller, om vi saa maae sige, hans Instinct —

„En bleg Mands Ild! Med Sikkerhed, Onkel, kan han vel ikke vide dette?"

„For ti Dage siden, Barn, vilde jeg have svoret derpaa; men nu veed jeg neppe, hvad jeg skal troe. Maa jeg tage mig den Frihed og spørge Arrowhead, hvorfor I bilder Eder ind, at denne Røg nu er en bleg Mands Røg og ei en Rødhuds?"

„Fugtig Brænde," svarede Krigeren med samme Rolighed, hvormed Hovmesteren søger at gjøre et arithmetisk Beviis tydeligt for sin forvirrede Elev. „Meget fugtig — meget Røg; meget Vand — sort Røg."

„Men, jeg beder om Forladelse, Mester Arrowhead, hverken er Røgen sort eller er der noget synderligt af den. For mit Øie er det nu en lige saa let og moersom Røg, som nogensinde steg fra en Kapitains Theekjedel, naar man ei havde andet til at gjøre Ild paa med end faa Spaaner fra en Ladnings Underlag."

„For meget Vand," svarede Arrowhead og nikkede foragtelig med Hovedet; „Tuscarora for klogtig at gjore Ild med Vand; blege Mand for meget Bog, og brænde alle Ting; meget Bog, vide lidt."

„Godt, det er fornuftigt, det tilstaaer jeg," sagde Cap, der just ei var nogen Tilbeder af Lærdom, „han stikler hermed paa Din Læsning; thi Anføreren har paa sin Viis kloge Forestillinger om Tingen. Hvor langt, Arrowhead, ere vi vel efter Eders Beregning fra den usle Park, som I kalde den store So, og mod hvilken vi have styret vor Cours i saa mange Dage?"

Tuscaroraen saae paa Sømanden med rolig Overlegenhed og svarede:

„Ontario lig Himmel; een Sol, og den store Reisende vil begribe det."

„Sandt nok, jeg har været en stor Reisende, det kan jeg ei fragaae; men af alle mine Reiser har denne været den længste, den mindst fordeelagtige og den fjerneste Landreise. Dersom denne Ferskvands-Masse er saa nær, Arrowhead, og tillige af et saa betydeligt Omfang, skulde man tænke, at et Par gode Øine kunde opdage den; thi fra dette Kighul kan man sandsynligviis see Alt i en tredive Miles Omkreds."

„See," sagde Arrowhead, idet han med rolig Værdighed udstrakte en Arm foran sig; „Ontario!"

„Onkel, De er vant til at skrige „Land ho!" men ei „Vand ho!" og seer det saaledes ikke," raabte Niecen og loe, som Piger pleie at lee over deres egne taabelige Indfald.

„Hvorledes det, Magnet, kan Du formode, at jeg ei skulde kjende mit naturlige Element, dersom det var i Sigte?"

„Men Ontario er jo ei Deres naturlige Element, dyrebare Onkel; thi De kommer fra Saltvandet, og dette her er færskt."

„Denne Forskjel kunde have noget at sige hos en ung Sømand, men for alting i Verden ikke hos en gammel Karl. Jeg skulde kjende Vand, Barn, hvis jeg fik det at see i China."

„Ontario," gjentog Arrowhead med Eftertryk, idet han atter udstrakte sin Haand mod Nordvest.

Cap saae for første Gang siden deres Bekjendtskab med et Slags foragtelig Mine paa Tuscaroraen, omendskjøndt han ei undlod at følge Retningen af Anførerens Die og Arm, der begge tilsyneladende vare rettede mod et tomt Sted paa Himlen, ei langt borte over Løvsletten.

„Ja, ja; det er ganske som jeg ventede, da jeg forlod

Kysten for at oplede en Ferskvandspark," begyndte Cap igien og løftede paa Skuldrene liig een, der er overbeviist og anseer al videre Talen for overflødig. „Ontario kan være der, eller, om man saa vil, den kan være i min Lomme. Nu vel, jeg antager, at der vil være Rum nok, naar vi komme derhen, til at styre vor Kanoe. Men, Arrowhead, dersom blege Ansigter ere i vort Nabolav, da tilstaaer jeg, at jeg kunde have Lyst til at praie dem."

Tuscaroraen nikkede nu roligt med Hovedet og hele Selskabet steg tavs ned fra det oprykkede Træes Rødder. Da de havde naaet Jordbunden, gav Arrowhead dem sin Hensigt tilkjende, at han vilde gaae til Ilden og forvisse sig om, hvo der havde tændt den; han raadede derfor sin Kone og de tvende andre til at vende tilbage til den Kanoe, de havde efterladt i den nærliggende Strøm, og oppebie hans Tilbagekomst.

„Hvorfor det Høvding?" lød gamle Caps Svar; „det kunde gaae an, hvor man kunde faae Lodskud og paa en Kyst, hvor man var kjendt; men i en ubekjendt Egn, som denne her, anseer jeg det for usikkert, at lade Lodsen ene fjerne sig for langt fra Skibet. Med Eders Tilladelse ville vi derfor ei give Afkald paa Eders Selskab."

„Ønske min Broder noget?" spurgte Indianeren med

Alvor, uden at finde sig fornærmet ved en Mistanke, der var tydelig nok udtalt.

„Eders Selskab, Mester Arrowhead, og intet mere. Jeg vil gaae med Eder og tale til disse Fremmede."

Tuscaroraen samtykkede uden nogen Indvending, og atter paalagde han sin taalmodige og underdanige lille Kone, der sjeldent hæftede sit fulde, rige, sorte Øie paa ham, uden at man i samme kunde læse baade hendes Ærbødighed, hendes Frygt og hendes Kjærlighed, at begive sig til Baaden. Men her var det, at Magnet reiste en Vanskelighed. Skjøndt modig og af usædvanlig Kraft i Prøvelsens Stund, var hun dog kun et Fruentimmer, og Tanken om ganske at forlades af sine to mandlige Beskyttere, midt i en Ørken, hendes Sandser nyligen havde betegnet hende som grændseløs, virkede saa heftig og piinlig, at hun udtalte Ønsket om at maatte ledsage sin Onkel.

„Bevægelse vil gjøre mig godt, dyrebare Sir, efterat jeg saa længe har siddet i Canoen," tilføiede hun, medens den stærke Rødme igjen vendte tilbage paa hendes Kinder, der vare blevne blege, saa meget hun end havde anstrængt sig for at synes rolig.

„Saa kom da Barn; det er jo blot en Kabelængde, og vi ere tilbage en Time før Solens Nedgang."

Ifølge denne Tilladelse lavede Pigen, hvis virkelige

Navn var Mabel Dunham, sig til at følge med dem, medens Dew—of—June*), som Arrowheads Kone kaldtes, der var alt for meget vant til Lydighed, Ensomhed og Skovens Mørke, til at hun skulde lide af nogensomhelst Frygt, taalmodigen begav sig paa Veien til Canoen.

De Tre, der forbleve i Vindpasset, søgte nu at finde Vei omkring sammes vildsomme Gange og naaede i den nødvendige Retning Skovens Rand. Arrowhead lod sig nøie med nogle løselige Diekast, men gamle Cap peilede betænksomt Røgen med et Lommekompas, førend han vovede sig ind i Træernes Skygge.

„Denne Maade at styre paa med Næsen kan være god nok for en Indianer, men vi studerede Sømænd prise Naalens Dyd," sagde Onklen idet han slæbte sig møisommeligt frem, i Hælene paa den letfodede Tuscarora. „Amerika var aldrig bleven opdaget, jeg indestaaer derfor, dersom Columbus ei havde havt andet end sine Næsehuller at stole paa. Arrowhead, min Ven, har Du nogesinde seet en saadan Maskine?"

Indianeren vendte sig om, kastede et Blik paa Compasset, hvorefter Cap søgte at styre sin Kurs og svarede med Værdighed:

„Blege Ansigts Die. Tuscarora see i Hoved. Salt=

*) Junidug.

vand (thi saaledes benævnede han sin Reisefælle) ganske Die nu; ikke Tunge!"

„Han mener, Onkel, at vi nødvendigviis maae forholde os rolige; maaskee han ei fæster Lid til de Personer, vi nu skulle mødes med."

„Ja — det er saaledes Indianerens Skik, naar han gaaer til Kamp. Du mærker nok, at han har undersøgt Panden paa sin Riffel, og det er ikke af Veien, naar jeg ligeledes seer til mine egne Pistoler."

Uden at forraade nogen Angst ved disse Tilberedelser, hvortil hun var bleven vant paa sin lange Reise gjennem Ørkenen, fulgte Mabel tæt bag ved sin Reisefælle med lige saa lette og elastiske Skridt som Indianerens. Paa den første halve Miil brugte de ingen anden Forsigtighed, end at iagttage en dyb Tavshed; men som Selskabet kom nærmere til Stedet, hvor de troede at finde Ilden, blev større Vaersomhed nødvendig.

Nedenfor Grenene var det næsten kun de høie og kraftige Træstammer, der afskjar Udsigten. Alt hvad der hørte til Planteverdenen havde arbeidet sig frem imod Lyset, og man gik under Løvbaldakinen som gjennem en umaadelig naturlig Hvælving, der holdtes opreist af Myriader raae Søiler. Disse Søiler eller Træer tjente imidlertid ofte til at skjule Eventyreren, Jægeren eller Fjenden, og da Arrow-

head raſk nærmede ſig Stedet, hvor hans øvede og ufeilbare Sandſer havde overtydet ham om at de Fremmede maatte opholde ſig, bleve hans Fodtrin forholdsmæssigere lettere, hans Øie mere aarvaagen og med større Vaersomhed søgte han at skjule sin Person.

„See, Saltvand," sagde han triumpherende og pegede paa samme Tid hen paa Aabningen mellem Træerne, „blege Ansigts Ild!"

„Ved Gud, Karlen har Ret!" mumlede Cap; „der ere de, det er nu sikkert nok, og fortære deres Kost lige saa rolige, som om de vare i Kahytten paa en Tredækker."

„Arrowhead har kun halvt ret!" hviskede Mabel; „thi der ere to Indianere og kun een hvid Mand."

„Blege Ansigter," sagde Tuscarornen og løftede to Fingre, „rød Mand" og løftede een.

„Nu vel," tog Cap til Orde, „det er vanskeligt at sige, hvad der er det Rigtige og hvad der er det Gale. Een er ganske hvid og en smuk stadselig Knøs er det af et anstændigt og respectabelt Udseende; een er saa fuldkommen en Rødhuud, som Farver og Natur formaae at frembringe ham; men den tredie Gut er halvt tiltaklet, er hverken nogen Brig eller Skonnert."

„Blege Ansigter," gjentog Arrowhead og hævede atter to Fingre, „rød Mand" og viste kun een.

„Han maa have Ret, Onkel; thi hans Die synes aldrig at svigte. Men det er nu høist nødvendigt at erfare, om vi have Venner eller Fiender for os. Maaskee de ere Franskmænd."

„En Hilsen vil snart gjøre os den Ting klar," svarede Cap. „Stil Dig bag dette Træ, Magnet, at ikke Kjeltringerne faae i Sinde at give et Lag, uden at parlamentere, og jeg skal snart komme efter, under hvad Flag de seile."

Onklen havde sat begge sine Hænder til Munden i Form af en Trompet og var ifærd med at give det lovede Raab, da Arrowhead i en hurtig Haandevending bragte Instrumentet i Uorden og saaledes forstyrrede hans Plan.

„Rød Mand, Mohican," sagde Tuscaroraen; „god; blege Ansigter, Yengeese."

„Det er en himmelsk Tidende" hviskede Mabel, der kun lidet glædede sig ved Udsigten til en dødelig Kamp i denne afsides Ørken.

„Lader os gaae tilsammen, dyrebare Onkel, og fremstille os som Venner."

„God," sagde Tuscaroraen; „røde Mand kold og forstaae; blege Ansigt overilet og Fyr. Lad Squawen gaae."

„Hvad!" sagde Cap bestyrtet, „sende lille Magnet forud paa Udkig, medens to Lømler, som I og jeg, ligge bi,

for at see, hvad Slags Landkjending hun tager? Om jeg gjør, da" —

„Det er det klogeste, Onkel" afbrød ham den høihjertede Pige, „og jeg frygter ikke. Ei vil nogen kristelig Mand fyre paa et Fruentimmer, han seer nærme sig ene; og min Nærværelse vil være en Borgen for Freden. Lad mig gaae hen, som Arrowhead ønsker det, og Alt vil gaae godt. Endnu har man ei lagt Mærke til os, og vi ville uden farlige Følger kunne overraske de Fremmede."

„God" udraabte Arrowhead, der ei kunde dølge det Bifald, han skjænkede Mabels Mod.

„Det har ei noget Sømandssnit," meente Cap; „men da vi ere i Skovene, vil ingen faae det at vide. Dersom Du altsaa troer Mabel —";

„Onkel, jeg forstaaer Dem. Jeg serr ingen Aarsag til at være bange, og De er desuden stedse i min Nærhed, for at beskytte mig."

„Nu vel, tag da een af mine Pistoler, thi —"

„Nei jeg gjør bedre i at stole paa min Ungdom og min Svaghed" sagde Pigen smilende, medens hendes Følelser bragte Blodet til at stige paa hendes Kinder. „Blandt kristne Mænd er Qvindens Krav paa deres Beskyttelse hendes bedste Værn. Vaaben forstaaer jeg mig ikke paa, og ønsker ei heller nogensinde at komme til at kjende dem."

Onklen gav efter, og efter at have lyttet til de Forsigtighedsregler, Tuscaroraen indskjærpede hende, samlede Mabel al sin Sjælsstyrke og gik hen imod den nær ved Ilden siddende Gruppe. Skjønt Pigens Hjerte slog stærkt, var hendes Gang sikker, og hendes Bevægelser tydede ei hen paa nogen Modvillie. En Dødsstilhed herskede i Skoven; thi de, hvem hun nærmede sig, vare altfor beskjæftigede med at fyldestgjøre den store Naturdrift, Hungeren, at de, om end kun eet Minut, skulde have bortvendt Øinene fra den vigtige Forretning, der sysselsatte dem heelt og holden. Da Mabel imidlertid var kommen Ilden paa hundrede Fod nær, traadte hun paa en tør Green, og den knitrende Lyd under hendes lette Fodtrin bragte Mohicaneren, den af Arrowhead saaledes betegnede Indianer og hans Selskabsbroder, hvis Ydre var forekommet dem saa tvetydigt, til at reise dem paa deres Fødder saa hurtigt som Tanken. Begge kastede de et Blik paa Riflerne, der vare lænede imod et Træ; men de havde ikke saasnart faaet Øie paa Pigens Skikkelse, som de stode ubevægelige uden at udstrække en Arm. Indianeren yttrede nogle Ord til sin Fælle og satte sig derpaa atter saa roligen til sit Maaltid, som om slet ingen Afbrydelse havde fundet Sted. Den hvide Mand forlod derimod Ilden og gik Mabel imøde. Da den Fremmede nærmede sig, saae Pigen, at hun nu

havde at henvende sig til en Mand af hendes egen Farve, skjøndt hans Paaklædning var en saa besynderlig Blanding af begge Racernes Dragter, at man maatte tage ham i nærmere Diesyn for at forvisse sig om Sandheden. Han var af Middelalder, og i hans Ansigt, som man ellers ingenlunde havde fundet smukt, var der en aaben Ærlighed, aldeles intet Tegn paa Forstillelse, at Mabel strax overbeviste sig om, at hun ei svævede i nogen Fare. Hun blev alligevel staaende, adlydende, om ei Naturens, saa dog Vanens Magt, der under hendes nuværende Forhold bød hende at undgaae Skinnet af at mødes alt for frit med en Person af det andet Kjøn. „Frygt intet, unge Qvinde," sagde Jægeren, hvilket han efter Klædedragten syntes at være; „De har mødt kristne Mænd i Ørkenen, der vide at omgaaes alle dem kjærligen, som ere stemte for Fred og Retfærdighed. Jeg er en Mand, der er vel bekjendt i alle disse Egne, og eet af mine Navne har maaskee naaet deres Øren. Franskmændene og Rødhudene paa den anden Side af de store Søer kalde mig La Longue Carabine; Mohikanerne, en retsindet og oprigtig Stamme, af hvilken kun Faa ere tilbage, Falkeøie, og Tropperne og Jægerne paa denne Side Vandet kalde mig Stifinder, paa Grund af, at man aldrig har hørt, at den ene Ende af Sporet

er gaaet tabt for mig, naar en Mingo, eller en Ven, der trængte til min Hjælp, stode paa den anden Ende."

Han fremførte dette ei i nogen broutende Tone men som den ærlige Mand, der er sig bevidst, at der, under hvad Navn han end var kjendt, ei kunde paasiges ham noget, som han havde Aarsag til at rødme over. Indtrykket virkede øieblikkeligen paa Mabel. Hun havde ei saasnart hørt det sidste Tilnavn, førend hun heftigen slog Hænderne sammen og gjentog Ordet —

„Stifinder!"

„Saaledes kalder man mig, unge Qvinde, og mangen en stor Herre har faaet en Titel, han ei fortjener med halv saa megen Ret, omendskjøndt jeg, for at tilstaae Sandheden, snarere gjør mig til af at finde min Vei, hvor ingen Sti er, som af at finde den, naar den er banet. Men de regulære Tropper tage det paa ingen Maade saa nøie, og kjende som oftest ei Forskjellen imellem et Spor og en Sti, ihvorvel denne er Diets Sag, hiint derimod ei er synderlig mere end Lugt."

„De er altsaa den Ven, min Fader lovede at sende os imøde."

„Hvis de er Sergeant Dunhams Datter, da har Delawarernes store Prophet aldrig talt et sandere Ord."

„Jeg er Mabel, og hist henne, skjult af Træerne,

staaer min Onkel, hvis Navn er Cap, og Tuscaroraen, som kaldes Arrowhead. Vi ventede først at træffe Dem i Nærheden af Søens Bredder."

„Jeg ønskede, at en mere retsindet Indianer havde været Deres Fører" sagde Stifinderen; „thi jeg er ingen Ynder af disse Tuscarorer, der have vandret for langt fra deres Fædres Grave, til at have den store Aand stedse i Tankerne, og Arrowhead er en ærgjærrig Høvding. Er Dew of Iune med ham?"

„Hans Kone ledsager os; hun er en ydmyg og blid Skabning."

„Ja, og et oprigtigt Hjerte; hvad man just ei skal rose Arrowhead for, naar man kjender ham. Nu vel, vi maae tage de Reisefæller med, Forsynet tilskikker os, medens vi følge Livets usynlige Spor. Jeg antager, at man kunde have stødt paa værre Førere end denne Tuscarora, ihvorvel han har for meget Mingoblod for Een, der stedse holder sig til Delawarerne."

„Det er altsaa maaskee heldigt, at vi mødes," sagde Mabel.

„Uheldigt er det ikke, paa ingen Maade; thi jeg lovede Sergeanten, at bringe ham Datteren uskadt til Garnisonen, om det end skulde koste mit Liv. Vi ventede at møde Dem, førend De naaede Vandfaldet, hvor vi have

ladet vor egen Kanoe blive; vi troede ei, at det vilde være til Skade, naar vi traf Dem nogle Mile før, for at være til Deres Tjeneste, om det var nødvendigt. Det er en Lykke, at vi gjorde det; thi jeg tvivler om Arrowhead er Mand for at seile gjennem Strømninger."

„Her kommer min Onkel og Tuscaroraen, og vort Selskab kan altsaa nu slutte sig til Deres."

Da Mabel sluttede, kom Cap og Arrowhead, der saae, at Underhandlingerne vare venskabelige, nærmere til dem, og faa Ord vare tilstrækkelige for at gjøre dem bekjendt med det, Pigen havde erfaret angaaende de Fremmede. Saasnart dette var skeet, begav Selskabet sig til de to Mænd, der endun sad ved Ilden.

Andet Capitel.

Saa længe som, Natur! Din fattigste Søn
Med simpel Offergave holder Dit Tempel i Ære,
Blive Jordens skjønneste Scener hans Eiendom,
Han er en Fyrste, og høit over Skyerne er bygget hans Throne.

Mohikaneren vedblev at spise, men den anden hvide Mand reiste sig og tog høfligen sin Hue af for Mabel Dunham.

Det var en ung Mand, af et sundt og mandigt Udseende, og skjøndt hans Dragt ei var saa fuldkommen standsmæssig som Onklens, viste den dog tydelig, at han var vant til at færdes paa Søen. Paa den Tid udgjorde virkelig Sømænd en særskilt Classe Mennesker; af deres Ideer, sædvanlige Sprog og Paaklædning kunde man ligesaa nøiagtigt slutte sig til deres Kald, som man kan kjende Muselmanden paa hans Meninger, Tale og tyrkiske Klædning. Ihvorvel Stifinderen neppe var i sit Livs Blomster, havde Mabel dog mødt ham med en Fasthed, der nok var Følgen af det Mod, hun havde søgt at vise ved Sammenkomsten; men aldrig saa snart havde hun fæstet Øinene paa den unge Mand ved Ilden, førend hun strax vendte Blikket mod Jorden, undseelig over den Beundring, hun fandt eller troede at finde i hans Hilsen. Begge følte de i Sandhed den Interesse for hinanden, som Lighed i Alder, Stand, gjensidig Ynde og deres nye Stilling i Almindelighed pleier at fremkalde hos unge og uforderbede Sjæle.

„Her," sagde Stifinder med et ærligt Smiil til Mabel „ere de Venner, Deres værdige Fader har sendt Dem imøde. Dette er den store Delaware, en Mand, der baade har havt Ære og Bekymring i sine Dage. Han har et for en Høvding passende indianst Navn, som ikke altid er saa let at udtale for den mindre Øvede, hvorfor vi naturligviis over-

sætter det paa Engelsk og kalder ham Big Sarpent*). De maa imidlertid ei troe, at dette Navn skal tilkjendegive, at han er langt mere trædsk, end det er Lov og Ret for en Rødhud at være, men at han er viis, og har den Kløgt, der udmærker Krigeren. Arrowhead, der, forstaaer min Mening."

Medends Stifinderen fremførte disse Ord, betragtede de to Indianere hinanden med ufravendte Øine. Tuscaroraen traadte nu nærmere og tiltalte den Anden paa en tilsyneladende venskabelig Maade.

„Det holder jeg af at see," vedblev Stifinder; „naar to Rødhude hilse paa hinanden i Skovene, Mester Cap, ligne de to venskabelige Skibe, der salutere paa Søen. Men, siden jeg taler om Vandet, kommer jeg til at tænke paa min unge Ven her, Jasper Western, der vistnok maa kjende lidt til disse Ting, da han jo har tilbragt sine Dage paa Ontario."

„Det glæder mig at see Eder, min Ven," sagde Cap og gav den unge Ferskvands-Skipper et hjerteligt Haandtryk; men der er endnu eet og andet for Eder at lære, naar jeg tænker paa den Skole, i hvilken man sendte Eder. Det er min Niece, Mabel; jeg kalder hende Magnet af en

*) Store Slange.

Grund, hun aldrig i sit Liv drømmer om, men som I vel har Dannelse nok til at gjætte Eder til, da I vel gjør Eder lidt til af at forstaae Compasset, skulde jeg mene."

„Den Grund er let at udfinde," sagde den unge Mand og fæstede i det samme uvilkaarligen sit skarpe sorte Øie paa Pigens ildrøde Ansigt; og jeg er fuld og fast overbeviist om, at den Skipper, der styrer efter Eders Magnet, aldrig kan tage en falsk Landkjending."

„Aa, Du anvender, som jeg seer, nogle af vore Kunstudtryk, og det med Viid og Forstand, skjøndt, naar Alt kommer til Alt, frygter jeg for, at Du har seet mere grønt end blaat Vand"

„Det er ei saa forunderligt, om vi have tilegnet os nogle Talemaader, der have Hensyn til Landet; thi vi tabe det sjeldent fire og tyve Timer paa eengang af Sigte."

„Desto mere beklageligt er det, min Dreng, desto mere beklageligt. En sofarende Mand maa nøies med meget lidt Land paa en lang Reise, og skulle vi tilstaae Sandheden, Mester Western, saa formoder jeg, at der er mere eller mindre Land rundtomkring Eders Sø."

„Men, kjære Onkel, ogsaa Oceanet er jo mere eller mindre omgivet af Land," sagde Magnet hurtigen, da hun frygtede for en altfor utidig Udvikling af den gamle Sø-

mands særegne Dogmatismus eller, rettere sagt, af hans Pedanteri.

„Nei, mit Barn, det er Landet, der mere eller mindre er omgivet af Oceanet; det har jeg tidt nok prædiket for Kystbeboerne, min unge Gut. De leve, som det blot er muligt, midt paa Søen, uden at vide det, eller de taales snarere, da Vandet er langt mægtigere og af større Omfang. Indbildskheden har ingen Grændse i denne Verden; thi en Karl, der aldrig saae Saltvand, troer at vide mere end den, der har seilet rundt om Cap Horn. Nei, nei, denne Jord er intet andet end en Ø, og hvad der ei med Rette kan kaldes saa, er Vand."

Den unge Western havde en dyb Ærbødighed for dem, der havde beseilet Oceanet, og han havde ofte længtes efter at fare paa det, men, hvad der var saare naturligt, han agtede ogsaa den brede Flade høit, paa hvilken han havde tilbragt sit Liv, og den var i hans Øine ei blottet for sine Skjønheder.

„Med Hensyn til Atlanterhavet," svarede han beskedent, „kunde I have Ret, min Herre, men vi have Respekt for Landet heroppe omkring Ontario."

„Det kommer af, at I overalt er indespærret af Landet," sagde Cap og loe hjertelig; „men hist seer jeg Stifinderen, som han hedder, der indbyder os til at være hans Baks-

kammerater, og jeg maa tilstaae, at man ei faaer Vildbrad paa Søen. Mester Western, i Eders Alder er Høflighed mod unge Piger en lige saa let Sag som at hale det Løse af Flagfald, og dersom I vil bakke lidt op for hende, medens jeg tager Deel i Stifinderens og vore indianske Venners Maaltid, tvivler jeg ikke om, at hun vil huske Eder det."

Mester Cap havde ytret mere, end han dengang var sig bevidst. Jasper Western sørgede opmærksomt for Mabels Fornødenheder, og hun huskede længe den unge Sømands høflige og mandige Opførsel ved dette deres første Møde. Han beredte hende et Sæde paa en Træstub, udsøgte hende et velsmagende Stykke Steg, hentede klart Vand fra Kilden til hende, og da han sad tæt ligeoverfor hende, banede han sig næsten allerede en sikker Vei til hendes Agtelse ved den beskedne og utvungne Maade, paa hvilken han lagde sin Forekommenhed for Dagen; en Hyldning, som Qvinden altid ønsker at modtage, men som aldrig er saa smigrende eller saa behagelig, som naar den mandige Yngling bringer sin yndige Jevnaldrende samme. Lig Størstedelen af dem, der tilbringe deres Levetid uden at nyde det smukke Kjøns blidere Omgang, var Jaspern alvorlig, oprigtig og af en forekommende Artighed, og skjøndt han rigtignok ikke besad de fine Verdensmanerer, noget Mabel maaskee ikke lagde

Mærke til, havde han dog saa indtagende Egenskaber, at de tilstrækkeligen kunde bøde paa Savnet. Vi overlade nu disse to uerfarne og uskyldige unge Folk til deres Følelser, der vel snarere vare et Tilnærmelsesmiddel end den gjensidige Meddelelse af deres Tanker, og vende os nu til den Gruppe, i hvilken Onklen med den ham eiendommelige Letheb i at gjøre sin egen Person gjeldende, hvilken aldrig svigtede ham, allerede spillede Hovedrollen. Selskabet havde taget Sæde omkring et Fad med Stykker Vildbrad, der stod til fælles Afbenyttelse, og Samtalen bar naturligviis Præget af de forskjellige Individer, der deeltog i samme. Indianerne vare tause og stærkt sysselsatte, eftersom den amerikanske Indfødtes Appetit til Dyresteg aldrig synes at kunne styres, hvorimod de to hvide Mænd vare snaksomme og underholdende, eller endog sladdervorne og paastaaelige, hver paa sin Viis. Da Samtalen vil tjene til at gjøre Læseren bekjendt med visse Kjendsgjerninger, som kunde kaste mere Lys over den paafølgende Fortælling, anse vi det for rigtigst at gjengive den.

„Tilfredshed maa uden Tvivl knytte sig til et Liv, som Eders, Mester Stifinder," vedblev Cap, da Sulten hos de Reisende allerede havde aftaget saa meget, at de nu begyndte at vrage Stykkerne og valgte de mere saftige; „det

har Afverlinger og Lykke, hvad vi Somænd just sætte Priis paa, og Landjorden erstatter Eder det, Søen bringer os."

„Aa, vi have ogsaa Vand paa vore Reiser og Marscher," svarede hans hvide Selskabsbroder; „vi Grændsebeboere forstaae os ligesaa godt paa Aaren og Hagen som paa en Riffel og paa en Kniv."

„Saa, forstaaer I Eder ogsaa paa Braser og Bugliner, Rat og Lodline, Reebseising og Vindereeb? Aarene kan være gode nok, det er vist og sandt, i en Kanoe, men hvad due de til i et Skib?"

„Hør, jeg agter hver Mands Kald og troer gjerne, at de Ting, I anføre, ere til Nytte. Den der som jeg, har havt Omgang med mange Stammer, veed at skjelne imellem de forskjellige Vedtægter. En Mingo farver ei sin Hud som Delawaren, og den der venter at see en Kriger i en Squaws Paaklædning, vil nok mærke sin Feiltagelse. Jeg er endnu ikke meget gammel, men jeg har levet i Skovene og kjender lidt til den menneskelige Natur. Jeg fæstede aldrig synderlig Lid til deres Lærdom, som boe i Byer, thi endnu aldrig mødte jeg nogen, som havde Øie for en Riffel eller et Spor."

„Det er paa Punkt og Prikke min Maade at raisonnere paa, Mester Stifinder. At løbe paa Gaden, gaae i Kirke om Søndagen og høre paa en Prædiken har endnu aldrig gjort noget menneskeligt Væsen til Mand. Nei, send Dren-

gen ud i rum Sø, hvis Du agter at aabne Dinene paa ham og lad ham see fremmede Folkefærd, eller Naturens Aasyn, som jeg kalder det, hvis Du ønsker, at han skal lære sin egen Karakteer at kjende. Der er nu min Svoger, Sergeanten; han er paa sin Viis saa god en Fyr, som kun nogensinde har brækket en Tvebak; men hvad er han, naar vi skal see os om? hvad, intet, end en Soldat. En Sergeant, det er vel sandt, men det er jo ogsaa et Slags Soldat, som I vel veed. Da han ønskede at ægte min stakkels Søster Bridget, sagde jeg Pigen, hvad han var, nemlig bunden til Tjenesten, og hvad hun kunde vente sig af en saadan Ægtemand; men I veed nok, hvorledes det har sig med Piger, naar en Tilbøielighed løber af med Forstanden. Sandt nok, Sergeanten er stegen i sit Kald, og man siger, han er en rigtig Mand i Fortet; men hans stakkels Kone har ei oplevet at see alt dette, thi hun er død for fjorten Aar siden."

„Soldatens Kald," tog Stifinder til Orde, „er et hæderligt Kald, forudsat, at han blot har kjæmpet paa den retmæssige Side, og da Franskmændene altid have Uret, og hans hellige Majestæt altid har Ret, saa mener jeg, at Sergeanten har en rolig Samvittighed og en god Karakteer. Jeg har aldrig sovet saa sødt, som naar jeg havde kjæmpet med Mingoerne, skjøndt jeg har gjort mig det til en

Regel altid at kjæmpe som en hvid Mand, og aldrig som Indianeren. Sergeanten har sin Skik, jeg har min; vi have kjæmpet i disse mange Aar ved hinandens Side, og aldrig har den Enes Adfærd fremkaldt ilde Tanker hos den Anden. Jeg fortæller ham, uden at bryde mig om hans Traditioner, at der kun er een Himmel og eet Helvede, skjøndt mange ere de Veie, der føre til dem begge."

„Det er fornuftigt; og han er forpligtet til at troe Eder, ihvorvel jeg bilder mig ind, at tørre Landeveie i Almindelighed føre til det sidste. Søen er, som min stakkels Søster pleiede at kalde den, et Renselsested, og man er langt borte fra Fristelsens Vei, naar man ei mere har Landet i Sigte. Jeg tvivler om der kan siges saa meget til Fordeel for Eders Indsøer, her oppe omkring."

„At Byer og Plantestæder forlede til Synd, indrømmer jeg gjerne; men vore Søer ere omsluttede af Skove, og man føler sig hver Dag tilskyndet til at dyrke Gud i sligt et Tempel. At Mennesker ei stedse ere de samme, ei engang i Ørkenen, maa jeg tilstaae, da Forskjellen paa en Mingo og en Delawarer er lige saa tydelig at see, som Forskjellen paa Sol og Maane. Iøvrigt glæder det mig, min kjære Cap, at vi ere stødt sammen, var det end ei for andet, end for at fortælle Big-Sarpent, at der gives Søer med Saltvand. Vi have været ret meget af eet Sind al

den Stund vi have kjendt hinanden, og dersom Mohicaneren blot fæster halv saa megen Lid til mig, som jeg til ham, saa troer han alt det, jeg har fortalt ham om de Hvides Vedtægter og medfødte Egenskaber; men det er altid forekommet mig, som om ingen Rødhud har en sikker Tro til Beretningerne om store Saltsøer og Floder med opadgaaende Strømninger, saaledes som en ærlig Mand kunde ønske det."

„Det kommer af at vende op og ned paa Tingen," svarede Cap og nikkede med en nedladende Mine. „Eders Søer og Strømkoblinger have I tænkt Eder som Skibet, Oceanet derimod med dets Ebbe og Flod som Baaden. Hverken Arrowhead eller Sergeanten behøve at nære mindste Tvivl til det, I have fremført om begge Dele, ihvorvel jeg maa tilstaae, at jeg for min Person har ondt ved at fordøie Sagnet om Indsøer og hvad mere er, at der skulde findes nogen Sø med fersk Vand. Jeg har foretaget denne lange Reise baade for med egne Øine og Gane at overbevise mig om disse Kjendsgjerninger og for tillige at gjøre Sergeanten og Magnet en Tjeneste, da den første var min Søsters Mand og jeg elsker den sidste som mit Barn."

„I har Uret — I har Uret, min Ven Cap, storligen Uret i at mistvivle i nogen Henseende om Guds Magt," var Stifinderens alvorlige Svar. „De, der leve i Plante-

ſtæder og Byer, kunne let faae indſkrænkede og urigtige Begreber om hans almægtige Haand; men vi der henleve vore Dage saa at ſige under hans virkelige Nærværelſe, ſee Tingene med forſkjelligt Die — jeg mener dem af os, der have de Hvides Natur. En Rødhud har ſine Synsmaader, og det er rimeligt, at det maa være ſaaledes; og ere de end ei ganſke nøie ſom den kriſtne hvide Mands, ſaa er det heller ingen Ulykke. Men der ere Ting, ſom ere aldeles afhængige af det guddommelige Forſyns Beſtemmelſe, og disſe Salt- og Ferſkvandsſøer høre til dem. Jeg formaſter mig ikke til at ville gjøre Rede herfor, men jeg anſeer det for Alles Pligt at troe paa ſlige Indretninger. Hvad mig angaaer, er jeg een af dem, der mene, at den ſamme Haand, ſom ſkabte det ferſke Vand, ogſaa kan ſkabe det ſalte."

„Hold paa det, Meſter Stifinder," afbrød Cap ham med nogen Varme; „hvor det gjælder en ægte og mandig Tro, vender jeg ei Ryggen for Nogen, naar jeg er flot. Skjøndt ſnarere vant til at holde Dækket ryddeligt og føre paſſende Seil, end til at bede, naar Orkanen kommer paa, veed jeg dog, at vi kun ere hjælpeløſe Dødelige, og jeg antager, at jeg viſer Ærbødighed, hvor Ærbødighed er en Pligt. Jeg mener blot, eller gaaer kun ud paa at ſige, og det er blot en ſimpel Tanke, at da jeg har været vant til

at finde Vandet i store Beholdere saltagtigt, skulde jeg holde af at smage det, førend jeg troer, at det er ferskt."

„Gud har givet Saltkilden til Dyret; og Menneskets, Rødhuden og den Hvide har han givet den yndige Bæk til at lædske Tørsten. Det er ufornuftigt at tænke, at han ei har kunnet give Vesten Søer med reent Vand og Østen Søer med ureent Vand."

Stifinderens simple Alvor bragte Cap ud af Fatning til Trods for hans selvkloge Dogmatismus, skjøndt det ei rigtigen vilde smage ham at troe paa en Ting, hvis Sandhed han i mange Aar haardnakket havde bekjæmpet. Ugjerne afstod han fra sin Mening, men han var for Øieblikket ikke istand til at forsvare den mod en Beviisførelse, der var ham fremmed og baade havde Sandhed, Troværdighed og Sandsynlighed paa sin Side. Han var altsaa glad over at kunne rede sig ud af Sagen ved en Udflugt.

„Godt, godt, Ven Stifinder," sagde han, vi ville stille Sagen i Bero, og da Sergeanten har sendt Eder for at være vor Lods til den nævnte Sø, saa kan vi jo prøve Vandet, naar vi engang kommer derhen. Kun skal I lægge Mærke til mine Ord — jeg siger ikke, at det ei kan være ferskt paa Overfladen; Atlanterhavet er undertiden ferskt paa Overfladen nærved de store Floders Mundinger; men vær overtydet om, jeg skal vise Eder en Maade at smage Van-

det i mange Favnes Dybde, som I aldrig har drømt om; og da ville vi vide lidt bedre Besked derom."

Føreren syntes tilfreds med at lade det have sit Forblivende herved, og Samtalen fik en anden Gang.

„Vi ere ei altfor indbilske af vore Gaver," bemærkede Stifinderen efter en kort Pause, „og vide tilfulde, at Folk, der leve i Byerne og nærved Søen —"

„Paa Søen," afbrød Cap ham.

„Paa Søen, om I saa vil, Ven Cap — have Hjælpemidler, der ei komme os, Ørkenens Børn, tilgode. Men vi forstaae ogsaa vort Kald, det jeg anseer for Naturens Kald, og det er ei blevet fordærvet af Forfængelighed eller Letsind. Mine Gaver holde sig nu til Riflen og til et Gangspor paa Jagt og paa et Speidertog; thi skjøndt jeg kan styre Hagen og Aaren, skal jeg dog ikke rose mig af nogen af Delene. Den unge Jasper hisset, som underholder sig med Sergeantens Datter, er et ganske andet Væsen; om ham kan man sige, at han indaander Vand som en Fisk. Indianerne og Franskmændene paa de nordlige Bredder kalde ham Eau douce*) paa Grund af disse hans særegne Gaver. Han kjender bedre til Aaren og Tougværket, end til at tænde Ild paa et Veispor."

*) Ferskvand.

„Efter alt at dømme maa der være noget ved disse Gaver, som I tale om," sagde Cap. „Nu, jeg vil tilstaae denne Ild har gjort alt mit Sømandskab til Skamme. Arrowhead der sagde, at Røgen kom fra en bleg Mands Ild, og det er et Stykke Philosophi, som i mine Øine ei er stort bedre, end at styre i en mørk Nat forbi en Sandrevle."

„Er ingen stor Hemmelighed, ingen stor Hemmelighed," gjensvarede Stifinder og loe med stærk indre Glæde, men vant til Forsigtighed udbrød han ei i nogen lydelig Latter. „For os, der henleve vore Dage i Forsynets store Skole, er det saare let at indprænte os sammes Lærdomme. Vi vilde lige saa lidt som Murmeldyret være til Gavn paa et Veispor, eller naar vi skulde bringe et Budskab igjennem Ørkenen, dersom vi ei snart erhvervede os Indsigt i disse ringe Ting. Eau-douce, som vi kalde ham, er saa indtaget af Vandet, at han udsøgte sig et eller to fugtige Pinde til vor Ild, og der er godt Forraad paa dem, saa vel som paa fuldkomment tørre, der ligge her henkastede rundt omkring; men Fugtighed vil bringe fort Røg, hvad endog I Søhelte maa vide, skulde jeg formode. Er ingen stor Hemmelighed — er ingen stor Hemmelighed — skjøndt alt er en Gaade for Folk, der ei med Ydmyghed og Taknemmelighed studere Herren og Hans mægtige Veie."

„Denne Arrowhead maa da have et skarpt Øie, naar han kan see en saa ubetydelig Forskjel.“

„Han vilde kun være en ussel Indianer, dersom han ei kunde det. Nei, nei; det er Krigstid, og ingen Rødhud drager hjemmefra, uden at bruge sine Sandser. Enhver Hud har sin egen Natur, og enhver Natur har sin egen Lære saa vel som sit eget Skind. Det varede mange Aar, forend jeg kunde tilegne mig alle disse høiere Grene af en Skovopdragelse; thi en Rødhuds Lærdom er ei saa let tilgjængelig for en Hvidhuds Natur, som det efter min Formening er Tilfældet med en Hvidhuds Lærdom; jeg har rigtignok kun lidt af den sidste, da jeg har tilbragt størstedelen af min Levetid i Ørkenen.“

„I har været en lærnem Discipel, Mester Stifinder, som man kan see af, at I forstaaer Eder saa godt paa disse Ting. Jeg formoder, at en Mand, der er bleven ordentligen oplært til Søes, ei vil have nogen synderlig Uleilighed med at opsnappe alle disse Smaaligheder, naar han blot kunde bære det over sit Sind, roligen at finde sig heri.“

„Det kan jeg ikke vide. Det er lige saa vanskeligt for den hvide Mand at tilegne sig en Rødhuds Færdighed, som for Indianeren at følge en Hvidhuds Veie. Hvad den sande Natur angaaer, saa er jeg af den Mening, at Ingen af dem i Virkeligheden kan tilegne sig den Andens.“

„Og dog paastaae vi Sømænd, der saa meget løbe Verden rundt, at der kun gives een Natur, den være nu i en Kineser eller en Hollænder. Hvad mig angaaer, helder jeg meget til denne Tænkemaade; thi jeg har i Alminde-lighed fundet, at alle Nationer elske Guld og Sølv, og at de fleste Mænd have Smag for Tobak."

„Da kjende I søfarende Mænd kun lidet til Rødhuden. Have I nogensinde kjendt Een af Eders Kinesere, der kunde synge sin Dødssang, naar hans Legeme var sønderrevet af Splinter og lemlæstet med Knive, medens Ilden rasede rundt omkring den nøgne Krop, og Døden stirrede ham i Ansigtet? See til at finde mig en Kineser eller en Kristen, der kan gjøre alt dette, nei I kan ikke finde en Mand med en Rødhuds Natur, lad ham have nok saa tapper en Mine eller vide at læse i alle de Bøger, der nogensinde bleve trykte."

„Kun de Vilde spille hverandre saadanne Helvedes Streger," sagde Mester Cap, og hans Øine foer ængsteligen omkring hen ud over Skovens tilsyneladende ubegrændsede Hvælving. „Ingen hvid Mand bliver nogensinde dømt til at bestaae saadanne Prøver."

„See, her misforstaae I mig atter, svarede Stifinder og valgte sig koldblodigen et Stykke Dyresteg som bonne bouche; thi skjønt disse Piinsler ere eiendommelige for en Rødhuds

Natur, saa kunne der dog gives Hvidhuds Naturer, hvorpaa vi ofte have havt Exempler, der modigen have gaaet Døden imøde under disse Smerter."

„Heldigviis," sagde Cap og anstrængede sig for at tale med klarere Stemme, „vil ingen af Hs. Majestæts Allierede falde paa at prøve saadanne fordømte Grusomheder mod nogen af Hs. Majestæts lovlige Undersaatter. Jeg har ei tjent længe paa den kongelige Flaade, det er sandt; men jeg har tjent, og det vil dog sige noget, og i at kapre og tilintetgjøre Fjendens Skibe og Ladninger har jeg stedse taget virksom Deel. Men jeg stoler paa, at der ei ere franske Vilde paa denne Side af Søen, og jeg troer, I sagde, at Ontario er et bredt Vandspeil?"

„Ja den er bred i vore Øine," svarede Stifinder uden at tvinge sig til at skjule et Smiil, der opklarede hans røde solbrændte Ansigt; „ihvorvel jeg er bange for, at nogle vil finde den smal; og smal er den, naar man ønsker at holde Fjenden borte. Ontario har to Ender, og Fjenden, der frygter for at sætte over den, er sikker paa at kunne gaae omkring samme."

„Ak! det kommer af Eders for — — Ferskvands Parke!" brummede Cap og rømmede sig saa høit, at han øieblikkeligen fortrød sin Uagtsomhed. „Har et Menneske

nogensinde hørt, at en Sørøver eller et Skib er faret rundt omkring den ene Ende af Atlanterhavet!"

„Oceanet har maaskee ingen Ender?"

„Nei vist har det ikke; ei heller Sider eller Grund. Den Nation, der er vel fortøiet paa den ene Kyst, behøver ei at frygte for den, der har ankret paa den anden Side, lad den være nok saa vild, med mindre den kjender til Skibsbyggeriet. Nei, nei, Folk, der leve ved Atlanterhavets Bredder, have kun liden Aarsag til at frygte for deres Skind eller Skalpe. En Mand kan trygt om Natten lægge sig i disse Egne og vente at gjenfinde sit Haar paa Hovedet om Morgenen, med mindre han bærer en Paryk."

„Saaledes er det ei hos os. Jeg vil nødig gjøre det unge Fruentimmer urolig og vil derfor slet ikke være omstændelig, skjøndt hun synes ganske rolig at lytte til Eau-douce, som vi kalde ham. Havde jeg ei faaet en saadan Opdragelse, skulde jeg for Øieblikket, saaledes som Grændserne nu ere beskafne, anseе det for en vovelig Reise at tilbagelægge Strækningen imellem os og Garnisonen. Der ere lige saa mange Irokeser paa Benene paa denne Side af Ontario som paa den anden. Det er just Grunden, min Ven Cap, hvorfor Sergeanten har anmodet os om at drage ud for at være Eders Veivisere."

„Hvad! Disse Kjeltringer vove at krydse saa tæt under Kanonerne paa Hs. Majestæts Fæstningsværker?"

„Samle Ravnene sig da ikke nær ved Hjortens Aadsel, ihvorvel Skytten er ved Haanden; de komme hid, som om det kunde være af Instinkt. Der findes nu flere eller færre Hvide imellem Forterne og Planteslæderne, og med Sikkerhed forfølge de deres Spor. Sergeanten er kommen herop fra den ene Side af Floden, og jeg er kommen op fra den anden for at opsnuse disse lurende Skurke, medens Jasper, en uforfærdet Skipper som han er, bragte Kanoen herop. Med taarevædet Die havde Sergeanten sagt ham alt om sit Barn, hvorledes hans Hjerte længtes efter hende, og hvor artig og lydig hun var, saa at jeg troer, at Knøsen heller ganske ene havde styrtet sig ind i en Mingo-Leir, end undladt at komme."

„Vi takke ham — vi takke ham og skal fatte bedre Tanker om ham for denne hans Tjenstagtighed; skjøndt jeg formoder, at Drengen, efter Alt at dømme, just ei har udsat sig for synderlig Fare."

„Blot for Faren at blive skudt fra et Baghold, naar han drev Kanoen op ad en rivende Strøm eller kun gjorde en Svaining i den, medens hans Øine vare fæstede paa Vandhvirvlerne. Blandt alle farefulde Reiser er Far-

ten paa en med Krat omgivet Flod i mine Tanker den farligste, og denne Fare har Jasper udsat sig for."

„Og hvi for Fanden har Sergeanten sendt Bud efter mig for at reise ethundredeoghalvtredsindstyve Mile paa denne udenlandske Maneer? Nei lad mig komme i rum Sø og faae Fienden i Sigte, og jeg skal spille for ham paa hans Viis, saa længe som han lyster paa langt og nært Hold; men at blive skudt som en Skildpadde i Søvne, er ikke efter min Smag. Var det ikke for lille Magnets Skyld her, skulde jeg paa Minuten stikke i Søen, reise over Hals og Hoved tilbage til York og lad Ontario skjøtte sig selv, Saltvand eller Ferskvand."

„Det vilde ei gjøre Sagen stort bedre, min kjære Sømand, da Tilbageveien er meget længere og næsten lige saa daarlig som Veien fremad. Stol paa os, og vi vil føre Eder uskadt til Maalet eller ogsaa miste vore Skalpe."

Cap bar en tyk stiv Pidsk, bundet op med Aaleskind og var næsten skaldet paa Issen. Mekanisk lod han Haanden glide ned over begge Dele, som for at overbevise sig om, at alt var i sin behørige Orden. Han var i Grunden alligevel en modig Mand og havde ofte med Koldblodighed seet Døden i Øinene, dog ikke i de rædselsfulde Farver, ved hvilke de fremstillede sig i hans Bordfælles korte men betegnende Maleri. Det var for sildigt at trække sig tilbage

og han besluttede derfor at gjøre gode Miner til slet Spil, skjøndt han ei kunde undlade at mumle i Skjægget nogle Forbandelser over den Ligegyldighed og Ubesindighed, hvormed hans Svoger, Sergeanten, havde ført ham ind i dette Dilemma.

„Jeg nærer aldeles ingen Tvivl, Mester Stifinder," svarede han, da disse Tanker havde faaet Tid til at gjennemkrydse hans Sjæl, „om at vi velbeholden ville naae Havnen. Hvor langt kan vi nu være fra Fortet?"

„Lidt over femten Miil, og hurtigere ere de tilbagelagt, saaledes som Strømmen løber, hvis Mingoerne lade os fare i Fred."

„Og jeg formoder, at Skovene som hidindtil strække sig Styrbord og Bagbord hen."

„Hvordan?"

„Jeg mener blot, at vi komme til at søge vor Vei gjennem disse fordømte Træer."

„Næ, næ, I skal stige i Kanoen, og Oswegoen er af Tropperne bleven renset for sit Flaadebrænde. Den vil drive ned ad Strømmen og det med en rivende Fart."

„Og hvem for Fanden vil hindre disse Mingo-Væsler, I taler om, i at fyre paa os, naar vi seile forbi et Næs eller ere ifærd med at styre fri af Klipperne?"

„Herren! — Han der saa ofte har hjulpet Andre un-

der større Trængsler. Mere end een Gang var mit Hoved blevet skilt ved sit Haar, Skind og Alt, havde Herren ei kjæmpet ved min Side. Jeg gaaer aldrig i en Skjermydsel, min kjære Sømand, uden at tænke paa denne store Allierede, der kan udrette mere i Slaget, end det 60de Regiments samtlige Bataillioner, naar de opstilledes i een Linie."

„Ja, ja, det kan nu være godt nok for en Jæger; men vi Sømænd holde af rum Sø, ville gaae til en Dyst, uden at tænke paa andet end Tjenesten. — Bredsiden til og det fulde Lag, og ingen Træer eller Skjær, der gjøre Vandet uklart."

„Og heller ingen Gud, maatte jeg vel sige, hvis Sandheden kom for Dagen. Tro mig paa mit Ord, Mester Cap, at man just ei kommer værre fra Kampen, naar manhart Herren paa sin Side. See hen paa Big Sarpents Hoved, paa det Sted; I finder Mærket af en Kniv langs med det venstre Øre; vid da, at kun en Kugle fra denne min lange Riffel den Dag frelste hans Skalp, den gabede næsten, og et halvt Minut senere havde han været skilt ved sin Krigerlok. Naar Mohikaneren trykker mig i Haanden og giver mig at forstaae, at jeg har staaet ham bi ved denne Leilighed, siger jeg til ham, nei; Herren var det, der førte mig til det rette Sted, hvor Dødsdommen kunde fuldbyrdes og

den opstigende Røg lod ane hans Nød. Vistnok, da jeg først var kommen i den rigtige Stilling, gjorde jeg paa egen Haand Ende paa hele Sagen; thi en Ven under Tomahawken faaer Een til at fatte en rask Beslutning og til at udføre den paa Stand, som Tilfældet var med mig, eller ogsaa skulde Serpentens Aand nu i denne Stund have jaget i sit Folks lykkelige Egne."

„Kom, kom Stifinder, denne Snak er værre end at blive raseret fra for til agter, vi have kun et Par Timer tilbage, førend Solen gaaer ned, og gjorde bedre i, medens det endnu er Tid, at drive ned ad Eders saakaldte Strøm. Søde Magnet, er Du ikke færdig til at tage afsted?"

Magnet foer op, blussede stærkt og gjorde Tilberedelser til en hurtig Afreise. Hun havde ikke hørt et Ord af den Samtale, der nyligen havde fundet Sted; thi Eau-douce, som den unge Jasper i Almindelighed kaldtes, havde opfyldt hendes Hoved med en Beskrivelse af den endnu fjerne Havn, til hvilken hun skulde reise, med Beretninger om hendes Fader, som hun ei havde seet, siden hun var et Barn, og om det Levnet, man førte i Grændsegarnisonerne. Hun var, uden selv at mærke det, bleven saa aldeles henreven, og hendes Tanker vare altfor meget optagne af disse Billeder, at de mindre behagelige Gjenstande, der berørtes i

hendes Nærhed, slet ikke naaede hendes Øren. Travlheden med Afreisen gjorde fuldkommen Ende paa Samtalen, og da Jægerne eller Veiviserne kun førte liden Bagage med dem, var hele Selskabet i faa Minuter reisefærdigt. Da de vare ifærd med at forlade Stedet, sankede Stifinderen en stor Mængde Quiste, hvilket endog overraskede hans Medciceroner, kastede dem paa den ulmende Ild, idet han omhyggeligen sørgede for, at en Deel af Brændet var fugtigt, for at Røgen kunde blive saa sort og tyk som muligt.

„Kan I skjule Eders Fodspor, Jasper," sagde han, „vil Røgen snarere være til Gavn end til Skade, naar I forlade en Leir. Hvis der indenfor disse ti Mile ere et Dusin Mingoer, saa ere nogle af dem paa Høiene, eller i Træer paa Udkig efter Røg; lad dem see herhen, og vel bekomme dem, vort Efterladenskab staaer til deres Tjeneste."

„Men ville de ikke styrte frem og følge i Hælene paa os?" spurgte Ynglingen, hvem nu, siden han havde mødt Mabel, det Betænkelige ved hans Stilling laa mere paa Hjertet. „Det er en bred Vei, vi have at tilbagelægge til Floden."

„Jo bredere, jo bedre; først der, og det vil endog overgaae en Mingos Kløgt at sige, hvad Vei Kanoen er gaaen; opad eller nedad Strømmen. Vand er den eneste Ting i Naturen til fuldkomment at udslette et Spor, og

Vand er ikke engang altid istand dertil, naar Lugten er skarp. Kan I ikke indsee, Eau-douce, at saafremt nogen Mingo har bemærket vor Fodsti nedenfor Vandfaldet, de da ville styrte frem mod denne Røg, og at de ville drage denne naturlige Slutning, at de, der begyndte med at gaae opad Strømmen, ville fortsætte deres Fart opad Strømmen. Ere de komne til Kundskab om noget, saa veed de da kun, at et Selskab har forladt Fortet, og ingen Mingo faaer i sit Hoved, at vi ei ere komne herop for andet, end for at have den Morskab at gaae tilbage igjen, og det paa een og samme Dag, og for at sætte vore Skalpe paa Spil."

„Sikkert," tilføiede Jasper, der talte afsides med Stifinderen, medens de toge Veien til Vindpasset, „de kan ei vide noget om Sergeantens Datter; thi for hendes Skyld er alt gaaet til i største Hemmelighed."

„Og her skulle de ei blive synderlig klogere" svarede Stifinder — og lod sin Reisefælle see, at han med yderste Forsigtighed traadte i det Spor, Mabels lille Fod havde efterladt paa Bladene; „med mindre denne gamle Saltvands Fisk har ført sin Niece omkring i Vindpasset, som et Kid, der leger ved Siden af en gammel Raa."

„Buk, mener I vel, Stifinder."

„Og er han ikke en Særling? jeg kan nu omgaaes en Sømand af Eders Slags, Eau-douce og finder intet syn-

derligt stridende i vore Gaver, skjøndt Eders udfolde sig paa Søerne, mine i Skovene. Hør Jasper," vedblev Jægeren og loe paa sin eiendommelige Maade uden at give en Lyd fra sig, „jeg foreslaaer, at vi sole ham lidt paa Tænderne og lade ham skyde en Smule over Vandfaldet?"

„Og hvorledes vil det imidlertid gaae den smukke Niece?"

„Nei, nei, hende maae vi ei gjøre Fortræd; hun maa i ethvert Tilfælde gaae omkring paa Slæbestedet; men J og jeg kunne prøve denne atlantiske Søhane, og vi ville da paa begge Sider blive lidt nøiere kjendt med hverandre. Det vil da vise sig, om det vil fænge for ham, og han kan saa lære noget af Grændsebeboernes Løier."

Den unge Jasper smilede, thi denne Spøg kom ham just tilpas, da han var bleven noget ærgerlig over Caps Anmasselse; men Mabels skjønne Ansigt, hendes lette og vevre Væsen og indtagende Smiil stod som et Skjold imellem hendes Onkel og det paatænkte Forsøg.

„Sergeantens Datter vil maaskee blive forskrækket", sagde han.

„Det vil hun ikke, dersom hun har arvet lidt af Sergeantens Mod. Hun seer det Hele ei ud til at være saa bange af sig. Lad mig kun raade, Eau-douce, og jeg skal nok ene komme ud af den Sag."

„Ene ikke, Stifinder; I vil da kun drukne begge. Naar Kanoen sætter over Vandfaldet, maa jeg være med.“

„Nu vel, lad saa være, det bliver da ved Aftalen?“

Jasper loe, nikkede med Hovedet, til Tegn paa sit Samtykke, og Gjenstanden blev ikke mere berørt, da Selskabet havde naaet den saa ofte omtalte Kanoe, og langt vigtigere Ting vare med færre Ord kommet til Afgjørelse imellem begge Partierne.

Tredie Kapitel.

Da Plov og Harv var fremmed her i Landet,
vandrige Floder stege høit mod Strand;
melodist lod det i den friske, grændselose Skov,
naar Strømmen bruset, Bækken risled,
og Kilden sprudled i den skyggefulde Lund.

Bryant.

Det er en bekjendt Sag, at de Floder, der have deres Udløb i den sydlige Deel af Ontario, i Almindelighed have et smalt, stillestaaende og dybt Vande. Der gives imidlertid

enkelte Undtagelser fra denne Regel; thi nogle Floder have Strømninger eller „rifts" som de kaldes i Landets Almuesprog, og nogle have Vandfald. Til det sidste Slags hører netop den Flod, paa hvilken vore Eventyrere nu ere ifærd med at indskibe sig. Oswegoen dannes af Oneidas Forening med Onondaga, der begge have deres Udspring fra Søer, og den fortsætter sit Løb otte til ti Mile igjennem en yndig bugtet Egn, lige til Randen af et saa at sige naturlig Terrain, fra hvilket den styrter omtrent ti til femten Fod ned i en anden Slette, og gjennem denne glider, eller flyder, eller fortsætter den sin Kurs, lig det dybe Vand, naar det sagte og roligen bevæger sig fremad, indtil den til Slutningen optages af Ontarios brede Beholder. Kanoen, i hvilken Cap og hans Selskab havde reist fra Fortet Stanwix, den sidste militaire Station ved Mohawk, laa ved Bredden af denne Flod, og hele Selskabet steg nu ned i samme, med Undtagelse af Stifinder, der blev paa Landet, for at skyde det lette Fartøi frem.

„Lad den drive med Agterstevnen ned ad Strømmen, Jasper", sagde Manden fra Skoven til den unge Skipper, der havde ladet Arrowhead slippe Roeret og indtaget sin Plads som Styrmand, „lad den gaae ned med Strømmen." Skulde een af disse Djævleunger komme efter vort Spor, eller forfølge det lige til dette Sted, vil de vistnok see

efter, om der er Mærker i Dyndet; og opdage de, at vi have forladt Kysten med Næsen af Kanoen vendt imod Strømmen, saa er det en naturlig Tanke, at de troe, at vi ere gaaet imod Strømmen."

Dette Raad blev taget til Følge, og Stifinder, der var i sin blomstrende Alder, fuld af Styrke og Raskhed, gav Baaden et kraftigt Stød, og stod med et let Spring i Kanoens Boug, uden i mindste Maade at have forstyrret dens Ligevægt. Saasnart som den var kommen til Flodens Centrum, eller hvor Strømmen var stærkest, blev Baaden vendt, og den gled sagte ned ad Strømmen.

Fartøiet, i hvilket Cap og hans Niece havde indskibet sig for at foretage denne lange og vovelige Reise, var en af disse Barkkanoer, som Indianerne ere øvede i at bygge, og som formedelst deres overordentlige Lethed og den Nemhed, med hvilken de kunne styres fremad, ere ganske fortrinligen indrettede til en Seilads, paa hvilken man saa ofte støder paa Revler, Flaadetræ og lignende Hindringer. De to Mænd, der udgjorde dens egentlige Mandskab, havde baaret den flere Gange, mange hundrede Yards, naar den var fri for Bagage, og en enkelt Mand kunde være stærk nok til at løfte den. Den var imidlertid lang og vid for en Kanoe at være, og den Uindviede kunde synes, at den led af en væsentlig Feil, af Mangel paa Sikkerhed. Faa

Timers Øvelse var alligevel tilstrækkelig til for en stor Deel at afhjælpe dette Onde, og baade Mabel og hendes Onkel havde for saa vidt lært at lempe sig efter dens Bevægelser, at de nu indtog deres Pladse med fuldkommen Rolighed; ei heller tyngede de tre Føreres tilkomne Vægt synderligt ned paa den, da den afrundede Boug var bred nok, til at holde saa meget Vand borte, som nødvendigt var, uden at bringe Relingen nærmere kjendelig til Strømmens Overflade. Arbeidet var ziirligt; Spanterne vare smalle og holdtes sammen med Læderremme, og hvor uanseelig og vaklende end den hele Bygning kunde forekomme Diet, var den dog sandsynligviis istand til at fare med dobbelt saa mange Personer, som den nu havde inden Borde.

Cap sad paa en lav Tofte midt i Kanoen, Big Serpenten knælede nær ved ham. Arrowhead og hans Kone havde taget Sæde foran begge, efterat den første havde mistet sin Post agter. Mabel havde lænet sig halvt tilbage paa noget af sit Reisetøi bagved sin Onkel, medens Stifinder og Eau-douce stode opreist, den Ene for og den Anden agter og brugte Aarerne med langsomme, faste og stille Slag. Samtalen blev ført saa sagte som muligt, da hele Selskabet begyndte at indsee Nødvendigheden af at være vaersom, jo mere man nærmede sig

Fortets Udenværker, og Skovene altsaa ei længere kunde tjene dem til Skjul.

Oswegoen havde just paa dette Sted en aldeles mørk Farve, var ei synderlig bred, og dens dunkle Strøm snoede sig imellem skyggende Træer, som paa enkelte Steder næsten skjulte Himlens Lys. Hist og her laa en af Skovens halvfaldne Kjæmper næsten henkastet over hele Overfladen, og raadede til Forsigtighed, og i en lang Strækning skyllede Vandet op mod de lave Træers Grene og Blade. Det Malerie, vor Landsmand, den beundringsværdige Digter, saa skjønt har beskrevet, og som vi har brugt til Overskrift for dette Kapitel, var her bragt til Virkelighed; Jorden, gjødet af Aarhundreders uddøde Vegetationer, den sorte Leerbund, Strømmen, der næsten oversvømmede Brederne, „den friske og grændseløse Skov", alt viste sig saa tydeligt for Øiet, som Bryants Pen et Sted levende har skildret for vor Phantasie. Kort, hele Scenen frembød et rigt og behageligt Skue, saa længe som den endnu ei maatte tilfredsstille Menneskenes Fornødenheder og Lyster; den var yppig, vild, lovede meget og savnede end ikke i sin reneste Tilstand malerisk Ynde. Man maa huske, at vi her tale om Aaret 175—, altsaa længe førend Speculationsaanden havde underkastet nogen Deel af det vestlige New-York Civilisationens Herredømme, eller gjort samme til Gjenstand

for eventyrlige Planer. I disse fjerne Dage førte to store militære Kommunikationsveie fra den beboede Deel af Kolonien New-York til Fæstningerne, som laae paa Grændsen af begge Canadaerne, den ene igjennem Champlain og George Søerne, den anden igjennem Mohawk, Wood Creek, Oneida og de Floder, vi nyligen have beskrevet. Langs med begge disse Kommunikationslinier vare militære Poster blevne opstillede, skjøndt der imellem det sidste Fort ved Mohawks Udspring og Mundingen af Oswego var et uopfyldt Rum af henved hundrede Mile, der omfattede største Delen af den Vei, Cap og Mabel havde tilbagelagt under Arrowheads Beskyttelse.

„Jeg ønsker somme Tider Freden tilbage," sagde Stifinderen, „da man kunde streife igjennem Skoven og vilde Dyr og Fisk vare de eneste Fjender, man opsøgte. Ja du milde Gud! mangen en Dag har Sergeanten her og jeg lykkeligen tilbragt ved Floderne uden at tænke paa en Mingo eller en Skalp! Jeg ønsker somme Tider, at disse velsignede Dage maatte vende tilbage; thi det er ei min medfødte Gave at dræbe min egen Slægt. Jeg er vis paa, at Sergeantens Datter ei anseer mig for en Usling, der har Morskab af at tilintetgjøre Menneskenaturen."

Da Stifinder havde fremført denne halvt spørgende Bemærkning, saae han sig om, og skjøndt hans meest par-

tiske Ven neppe vilde kalde hans solbrændte og grove Træk skjønne, fandt Mabel dog hans Smil tiltrækkende, da det bar Udtrykket af hans simple Frimodighed og Oprigtighed, der straalede i hvert et Lineament af hans ærlige Ansigt.

„Jeg troer ikke, at min Fader vilde have sendt en saadan Mand, som De nævner, til at være Datterens Ledsager igjennem denne Ørken", svarede det unge Fruentimmer med et lige saa frit og endnu langt sødere Smil.

„Nu, det vilde han ikke, det vilde han ikke; Sergeanten er en Mand med Følelse, og mangen en Marsch og Kamp have vi havt sammen, staaet Skulder mod Skulder, som han pleier at kalde det — skjøndt jeg stedse har sørget for at have Lemmerne frie, naar en Franskmand eller Mingo var i Nærheden".

„De er altsaa den unge Ven, min Fader saa ofte har talt om i sine Breve!"

„Hans unge Ven — Sergeanten har Fordelen at have tredive Aar forud for mig; ja, han er tredive Aar ældre og lige saa meget bedre."

„Maaskee ikke i Datterens Øine, kjære Stifinder", tog Cap til Orde, hvis Livsaander nu begyndte at oplives, da han atter igjen befandt sig i flot Vande. „De tredive Aar, I nævner, ansees ikke altid for en Fordeel af en nittenaars Pige."

Mabel rødmede, og idet hun vendte Ansigtet bort, for at de, der sad i Kanoens Boug, ei skulde lægge Mærke til hende, blev hun den unge Mand i Agterstevnen vaer, der med Beundring stirrede paa hende. Som sidste Udvei søgte hendes dristige men blide blaae Øine Tilflugt i Vandet. Just i dette Øieblik hørte man en huul mat Lyd langs med den af Træerne dannede Allee; men den lette Luftstrømning, der forplantede Lyden, krusede ikke engang Søen.

„Det lyder morsomt", sagde Cap og spidsede sine Øren som en Hund, der hører gjøe langt borte; „ikke andet, end denne Flod, der styrter ned over nogle Klipper, en halv Miil nedenfor."

„Har Strømmen ei Vandfald?" spurgte Mabel, og en endnu stærkere Rødme farvede hendes Ansigt.

„For Fanden! Mester Stifinder, eller J Hr. Eaudouce (thi saaledes begyndte Cap nu fortroligen at kalde Jasper, som det var Skik hos Grændsebeboerne), var det ei bedre, at J gjorde en Giir med Kanoen og kom nærmere ved Land? Disse Vandfald have i Almindelighed stærke Strømgange over dem; og man kunde ligesaa godt styre ind i Malstrømmen, som man betroer sig til deres Sugen."

„Stol paa os — stol paa os, min Ven Cap," svarede Stifinder, „vi ere kun Ferskvands-Skippere, det er

sandt nok, jeg kan ei engang gjøre mig synderlig til derat; men vi forstaae os paa Strømninger og Strømhvirvler og Katarakter, og naar vi sætte over, ville vi gjøre vort Bedste, at vor Opdragelse ei staaer til Skamme."

„Sætter over dem!" udraabte Cap. „For Fanden, Menneske! Du tænker da ikke paa at sætte over et Vandfald i denne Æggeskal af en Jolle!"

„Jo saamæn, Veien fører over Vandfaldet, og det er langt lettere at skyde over det, end at lodse Kanoen og bære den med alt, hvad den indeholder, tillands en Miil omkring Slæbestedet."

Mabel vendte sit blege Ansigt mod den unge Mand i Kanoens Agterstevn; thi Vandfaldets Brusen naaede ved en ny Luftstrømning atter hendes Øren, og det lød virkelig forfærdeligt, især da man kjendte Aarsagen.

„Vi tænkte at, naar vi satte Fruentimmerne og de to Indianere i Land," bemærkede Jasper roligen, „vi tre hvide Mænd, der alle ere søvante, kunde bringe Kanoen sikkert over, thi vi sætte ofte over dette Vandfald."

„Og vi stolede paa Eder, min kjære Sømand, som paa en Storstag," sagde Stifinderen og gav Jasper et hemmeligt Vink; „thi I er jo vant til de stormende Vover, og uden en Mand til at passe paa Ladningen, kunde al den Stads her blive skyllet ned i Floden og fordærves."

Cap blev forbløffet. Tanken om at sætte over et Vandfald var maaskee alvorligere i hans Øine, end det vilde have været Tilfældet med dem, der aldeles ikke forstaae sig paa hvad der henhører til Fartøier; han kjendte godt til Elementets Magt, og Menneskets fuldkomne Hjælpeløshed, naar det er udsat for dets Raseri. Men at forestille sig, at han skulde have forladt Baaden i en Stund, hvori Andre ei alene med Fasthed men og med koldt Blod foreslog at blive i samme, det stred mod hans Stolthed. Efter al Sandsynlighed vilde han dog til Trods for den sidste Følelse og hans baade medfødte og erhvervede Standhaftighed i Fare være deserteret fra sin Post, hvis ei Billederne om Indianerne, der trække Skalpe fra Menneskenes Hoveder, havde gjort et saa stærkt Indtryk paa hans Phantasi, at han forlededes til at anse Kanoen for et Slags Tilflugtssted.

„Hvad vil der blive af Magnet?“ spurgte han, da hans Kjærlighed for Niecen atter reiste en Samvittighedsskrupel. „Vi kunne dog ikke lade Magnet gaae i Land, hvis der er fjendtlige Indianere i Nærheden?“

„Nei! ingen Mingo opholder sig i Nærheden af Slagtestedet; thi denne Plads er altfor aabenlyst for deres Djævelskab,“ svarede Stifinderen tillidsfuld. „Natur er Natur, og det er Indianerens Natur at forefindes der, hvor han

mindst ventes. Paa banet Vei indjager han ingen Skræk; thi han holder af at komme paa Eder, naar I ei er forberedt paa hans Møde, og de rappe Skurke finde en Ære i at bedrage Eder paa en eller anden Maade. Styr ind, Eau-douce, og lad os sætte Sergeantens Datter i Land paa Enden af denne Træstub, hvorfra hun kan naae Kysten med en tør Fod."

Denne Befaling blev adlydt, og i faa Minuter havde hele Selskabet forladt Kanoen med Undtagelse af Stifinderen og de to Sømænd. Hans standsmæssige Stolthed uagtet var Cap gierne fulgt med, men han vovede ikke at vise en saa synlig Svaghed i Nærværelse af en Ferskvandsskipper.

„Jeg kalder alle Mand til Vidner," sagde han, da de Landsatte fjernede sig, „at jeg anseer denne hele Sag for noget mere end det at roe med en Kanoe i Skoven. Der er intet Sømandsskab i at styrte ned over et Vandfald, det er en Bedrift, den største Landkrabbe kan udføre ligesaa godt som den ældste Sømand."

„Naa, naa, I behøver just heller ikke at foragte Oswegos Fald," tog Stifinder til Orde, „thi skjøndt det ei kan sammenlignes med Niagaras eller Genessees eller Cahoos eller Glenns eller med det paa Canada, er det dog nerveryslende for en ung Begynder. Lad Sergeantens

Datter staae paa Klippen hist, og hun skal see, hvorledes vi, Urskovens uvidende Beboere, bære os ad for at beseire Vanskeligheder, vi ei kan undgaae. Nu, Eau-douce, en fast Haand og et sikkert Die, thi Alt beroer paa Eder, da I seer, at vi ei kan regne Mester Cap for mere end en Passageer."

Kanoen forlod Kysten, da han sluttede med disse Ord, og Mabel gik hastig og skjælvende til Klippen, man havde udpeget. Hun talte til sin Ledsagerinde om den Fare, hendes Onkel uden al Nødvendighed styrtede sig i, medens hendes Øine ufravendt vare hæftede paa Eau-douce's raske og kraftige Skikkelse, som stod opreist agterude i det lette Fartøi og styrede dets Bevægelser. Saasnart hun imidlertid naaede et Punkt, hvorfra hun fik Udsigt over Faldet, udstødte hun et uvilkaarligt men undertrykt Skrig og bedækkede sine Øine. Strax derpaa slog hun dem atter op, og den henrykkede Pige stod ubevægelig som en Støtte, som en næsten aandeløs Jagttager af alt det, der foregik. De to Indianere satte sig mekanisk paa en Træstamme og saae neppe til Strømmen, medens Arrowheads Kone nærmede sig Mabel og syntes at more sig over Kanoens Fart med en Interesse, som Barnet omtrent viser for Liniedandserens Spring.

Saasnart som Baaden var i Strømmen, knælede Sti-

finder ned, idet han blev ved at bruge Aaren, skjøndt langsomt og saaledes, at han ikke hindrede sin Ledsager i hans Arbeide. Den Sidste stod endnu opreist; og, da hans Øie hvilede paa en Gjenstand hiinsides Faldet, var det tydeligt at see, at han omhyggeligen udspeidede Stedet, der var passende til deres Gjennemfart.

„Mere vestlig, min Dreng; mere vestlig", mumlede Stifinder, „der, hvor Du seer Vandet skumme. Bring den døde Egs Top overeet med det Forreste af det fordømte Grønsvær."

Eau-dance svarede ikke; thi Kanoen var i Midten af Strømmen med Gallionen vendt imod Faldet, og dreven fremad af det tiltagende Vandløb begyndte den allerede at skyde ned i stærkere Fart. Med Glæde havde Cap i dette Øieblik givet Afkald paa alle sine Forhaabninger om Hæder, man muligviis kunde indlægge sig ved en saadan Bedrift, naar han blot igjen havde været velbeholden paa Kysten. Han hørte det brusende Vande, det tordnede, som om det kunde være langt borte, men det blev tydeligere og tydeligere, heftigere og heftigere, og foran sig saae han dets Linie gjennemskjære Skoven nedenfor, langs med hvilken det grønne og oprørte Element syntes at udstrække sig som et Glandshav, hvis enkelte Dele vare ifærd med at miste deres Sammenhængskraft.

„Ned med Roeret, ned med Roeret, Mand!“ udraabte han, ei istand til længere at betvinge sin Ængstelighed, da Kanoen gled frem imod Vandfaldets yderste Rand.

„Ja, ja, nede er det, vær rolig herfor“, svarede Stifinder med stille munter Latter og saae sig et Øieblik bagom — „ned gaae vi, det er sikkert! Agterstevnen bedre op, min Dreng; bedre op med Agterstevnen!“

Resten lignede den usynlige Vinds Fart. Eau-douce gav det nødvendige Tag med sin Aare, Kanoen streifede ned i Kanalen, og i nogen Tid troede Cap, at han havde stødt paa en Kjedel. Han følte Kanoens Boug vende sig, saae de rasende skummende Vande rinde voldsomt ved Siden af sig, mærkede, at det lette Fartøi, paa hvilket han svævede, blev kastet frem og tilbage som en Æggeskal og opdagede endelig til sin store Fryd og Overraskelse, at det under Jaspers sikkre Aareslag gled tvers igjennem det stille Vandbasin nedenfor Faldet.

Stifinderen vedblev at lee, men reiste sig op fra sin knælende Stilling, og efter at have faaet fat paa en Tinpotte og en Hornskee, begyndte han med en vigtig Mine at maale Vandet, der var trængt ind under Seiladsen.

„Fjorten Skeefulde, Eau-douce; fjorten godt maalte Skeefulde. I maa indrømme, at jeg har seet Eder sætte over kun med ti.“

„Mester Cap lænede sig saa stærkt imod Strømmen", svarede Jasper alvorligen, „at jeg havde Vanskelighed med at bringe Baaden i Ligevægt."

„Lad saa være, lad saa være, ingen Tvivl om, at det var saa, siden I siger det; men jeg har seet Eder sætte over kun med ti."

Cap rømmede sig stærkt, følte efter sin Pidsk, for at overtyde sig om, at den ei var kommen til Skade og lod Blikket fare tilbage, for ret at undersøge den Fare, han havde overstaaet.

Hans Frelse er let at forklare. Floden havde for det meste et lodret Fald af ti til tolv Fod, men ikke langt fra dens Midte havde den rivende Strøm bortskyllet saa meget af Klippen, at Vandet skjød igjennem et snevert Stræde under en Vinkel af omtrent syrgetyve eller fem og syrgetyve Grader. Kanoen havde faret ned over denne betænkelige Fordybning midt igjennem brudte Klippestykker, Malstrømme, skummende Vover og Elementets rasende Stød, der for et uindviet Øie maatte synes at true en saa skrøbelig Gjenstand med uundgaaelig Ødelæggelse. Men Kanoens store Lethed havde begunstiget Nedfarten; thi baaret af Bølgernes Toppe og styret af et sikkert Øie og en kraftfuld Arm havde det lig en Fjeder dandset fra een Skumdynge til den anden, saa at ei engang dets skinnende Side

blev vædet. Der vare nogle Klipper, man maatte undvige, den bestemte Retning maatte man strængt holde sig til og for Resten kunde man overlade sig til den vilde Strøm*.

Vilde vi sige, at Cap var forbauset, da havde vi kun svagt fremstillet hans Følelser: han var rystet; thi den dybe Frygt for Skjær, som de fleste Sømænd nære, hævede end mere hans Beundring for dette kjække Vovestykke. Han var alligevel ikke tilbøielig til ganske at lægge sine Følelser for Dagen, for at det ei skulde lade, som om han viste Ferskvandet og denne Seilads inde i Landet alt for megen Ære; og han havde aldrig saasnart faaet Stemmen reen ved at hoste, førend han lod Tungen løbe og blev lige saa kjephøiet som før.

„Jeg skal jo aldrig nægte, at J, Mester Eau-douce (han stod nemlig i den fulde og faste Formening, at dette var Jaspers Tilnavn) kjender Farvandet, og Hovedsagen er jo egentlig at være bekjendt med Farvandet paa et saadant Sted. Jeg har havt Quarteermestere under mig, der kunde have gjort en saadan Tour med, naar de blot havde kjendt til Farvandet."

* For at Læseren ei skal staae i den Formening, at det Hele er lutter Opdigtelse, troer Forfatteren at maatte tilføie, at have været Vidne til, at en lang to og tredivepundig Kanon er bleven ført over dette Vandfald, i fuldkommen Sikkerhed.

„Det er ikke nok at kjende til Farvandet, min kjære Skipper", sagde Stifinder; „der høre Kræfter og Øvelse til at styre Kanoen ret og vogte sig for Skjær. Ingen Baadsfører i hele Omegnen kan med Sikkerhed sætte over Oswego, naar jeg undtager Eau-douce her, skjønt en Anden af og til har slumpet sig igjennem. Jeg formaaer det ikke engang selv uden Forsynets Hjælp, og Jaspers Haand og Jaspers Øie gjøres nødig, for at være sikker paa en tør Overfart. Fjorten Skeefulde har i det Hele ei stort at sige, dog kunde jeg ønske, at det kun havde været ti, da jeg seer, at Sergeantens Datter har været vor Tilskuerinde."

„Men I varskoede jo for Roeret; I sagde ham, hvorledes han skulde gjøre Vei og hvorledes han skulde giire."

„Menneskelig Skrøbelighed, Mester Sømand; det var lidt af en Hvidhuds Natur, der stak frem. Havde Serpenten der været med i Baaden, skulde ei et Ord være blevet talt, eller den mindste Tanke bleven forraadt. En Indianer veed at lægge Baand paa Tungen, men vi hvide Folk anse os altid for visere end vore Medmennesker. Jeg tænker snart at være helbredet for denne Svaghed, men der behøves Tid til at oprykke Roden af et Træ, der har faaet Fæste i over tredive Aar."

„Jeg gjør ei stort af denne Sag; aldeles intet, for

at sige min Mening reent ud. Det er som man bliver stænket af lidt Skum, naar man sætter over Londoner Broen; Hundrede gjøre dagligdags en saadan Fart, og det endog de fineste Damer i Landet. Hans Kongelige Majestæt har i høistsammes egen Person sat over Broen."

„Godt, jeg trænger ei til at have omskindede Damer eller kongelige Majestæter (Gud velsigne dem) i Kanoen, for at føre dem igjennem disse Strømme, thi en Baads Bredde, til den ene eller anden Side, og de drukne med Mand og Muus.

Eau-douce, vi har endnu at sætte Sergeantens Svoger over Niagara, for at han kan lære, hvad vi Grændsebeboere due til."

„For Fanden! Mester Stifinder, I maa vistnok spoge nu! Det er sandelig ikke muligt for en Barkbaad at sætte over en saa mægtig Vandstrøm?"

„I har aldrig i Eders Liv været i større Vildfarelse, Mester Cap. Det er en smal Sag, og mangen en Kanoe har jeg med mine egne Øine seet sætte over samme, og, naar Herren holder sin Haand over os, haaber jeg at fyldestgjøre Eder i at udføre denne Gjerning. For min Deel troer jeg, at det første Skib, der nogensinde har beseilet Oceanet, kunde gjøre denne Fart, naar det blot først kom ind i Strømningen."

Cap lagde ei Mærke til de hemmelige Tegn, Stifinder

og Eau-douce verlede, og han forblev taus i nogen Tid; thi at tilstaae Sandheden, han havde aldrig anet Muligheden af at seile ned af Niagara, ihvorvel det ved nøiere Eftertanke maatte forekomme Enhver let at udføre, da Vanskeligheden egentlig kun bestod i at gaae op af den.

Selskabet havde imidlertid naaet det Sted, hvor Jasper havde skjult sin egen Kanoe i Buskene, og de indskibede sig alle igjen, Cap, Jasper og Niecen i den ene Baad, og Stifinder, Arrowhead og hans Kone i den anden. Mohikaneren var allerede tillands vandret hen ad Flodens Bredder, for med Forsigtighed og den hans Folk eiendommelige Snildhed at komme paa Spor efter, om der var nogen Fjende.

Mabels Kinder fik først deres fulde Rødme igjen, da Kanoen atter var i Strømmen, nedaf hvilken den gleed hurtigt, af og til bragt frem af Jaspers Aare. Hun havde været Vidne til Nedfarten over Vandfaldet, og Skrækken havde gjort hende maallos; men Frygten var ei saa stærk hos hende, og den øieblikkelige Skræk maatte vige for Beundring af Ynglingens Uforfærdethed i at styre Coursen. Endog en mindre livlig og øm Piges Følelser vilde i Sandhed være bleven vakt ved den Koldblodighed og Tapperhed, hvormed Eau-douce havde udført dette raske Vovestykke. Under Styresøen var han bleven staaende urokkelig,

og de, der stod paa Kysten indsaae tydeligen, at Kanoen ved en betimelig Anvendelse af hans Kunstfærdighed og Styrke havde faaet en Giir, der bragte den fri af Klippen, hvorover det sydende Vand rindede ned i Vandstraaler — snart lod de brune Stene komme til Syne, snart skjulte dem med et gjennemsigtigt Slør, som om dette Elements Spil var afhængigt af en hemmelig Mekanisme. Tungen formaaer ei stedse at udtrykke, hvad Øinene skue, men Mabel saae, endog i dette rædselsfulde Moment, nok til for stedse at indprente i sin Sjæl Billedet af den nedstyrtende Kanoe og den urokkelige Styrmand. Hun overvældedes af denne hemmelige Følelse, der saa stærkt knytter Qvinden til Manden, den Følelse at troe sig dobbelt sikker, saalænge som han drager Omsorg for hende, og for første Gang, siden de havde forladt Fort Stanwix, følte hun intet Savn i den skrøbelige Jolle, hvori hun reiste. Da den anden Baad holdt tæt op til hendes, og Stifinderen, der seilede ved Siden af hende, var hende nærmest, blev Samtalen meest ført med ham; Jasper lod sjeldent et Ord falde, naar man ikke tiltalte ham, og viste en Om hu i a styre sin egen Baad, der vilde have været paafaldende for den, der var vant til hans i Almindelighed tillidsfulde Sorgløshed, hvis en saadan Jagttager havde været tilstede for at lægge Mærke til hvad der foregik.

„Vi ere her for godt kjendte med en Qvindes Gaver til at faae i Sinde at føre Sergeantens Datter over Vandfaldet," sagde Stifinder med et Sideblik paa Mabel, medens han tiltalte hendes Onkel, „ihvorvel jeg i disse Egne ogsaa har truffet paa dem af hendes Kjøn, hvem en saadan Sag kun havde forvoldt lidt Bryderi."

„Mabel er blødhjertet, som hendes Moder," tog Cap til Orde, „og I gjorde vel i, min Ven, at være overbærende med hendes Svaghed. I maa huske paa, at Pigen aldrig har været tilsøes."

„Næ, næ, det var let til at opdage; Eders egen Frygtløshed kunde have lært Enhver, hvor meget I ændsede den Sag. Jeg gik engang over med en ubehøvlet Karl, og han sprang ud af Kanoen, just da den laa til, og døm nu selv, hvor megen Tid han havde dertil."

„Hvad blev der af den stakkels Fyr?" spurgte Cap, der neppe vidste, hvorledes han skulde tyde den Andens Adfærd, der var saa tør, men dog saa enfoldig, at en Mand, der var mindre sløv end den gamle Skipper, nok havde tvivlet om hans Oprigtighed. „Hvem der er kommen denne Plads forbi, har lært at føle for ham."

„Han var, som I siger, en stakkels Fyr, og en stakkels Grændsebeboer oven i Kjøbet, ihvorvel han havde til Hensigt at vise os desmere sin Færdighed. Hvad blev der

af ham? — nu han styrtede hovedkuldsned i Vandfaldet, som det kunde have været et Huus eller et Kastel."

„Dersom det skulde springe ud af en Kanoe," afbrød Jasper ham med et Smiil, skjøndt han siensynlig var mere tilbøielig end hans Ven til at bringe Farten over Vandfaldet i Glemsel.

„Drengen har Ret," tilføiede Stifinder og loe til Mabel, da Kanoerne nu næsten berørte hinanden, saa tæt vare de komne sammen; „han har unægtelig Ret. Men I har ei sagt os Eders Mening om det Spring, vi tog?"

„Farligt og dristigt var det," svarede Mabel; „medens jeg saae paa det, kunde jeg have ønsket, at man ei havde begyndt paa det, nu derimod, da Faren er overstaaet, kan jeg ei andet end beundre den Dristighed og Sikkerhed, hvormed man gik tilværks."

„Naa troe nu bare ikke, at vi gjorde alle disse Anstalter for at hæve os i et Fruentimmers Øine. Unge Mennesker kunne finde en Glæde i at vide hinandens gode Omdømme ved at udføre Ting, der kunne synes roesværdige og dristige; men til den Slægt hører hverken Eau-douce eller jeg. Min Natur har, omendskjøndt Sarpentens Vidnesbyrd maaskee vilde være paalideligere, faa Egenheder ved sig, og er en ligefrem Natur, den skulde ei heller være rede til at lede mig til Forfængelighed, naar

jeg rygter mit Kald. Hvad Jasper angaaer, skulde han snarere sætte over Oswegos Strøm uden Tilskuer, end at gjøre det for et hundrede Par Øine. Megen Omgang og Vane har lært mig Knøsen at kjende, og jeg er overbeviist om, at han hverken er pralesyg eller nogen Skryder."

Mabel belønnede Speideren med et Smiil, der tjente til at holde Kanoerne noget længere sammen; thi Synet af Ungdom og Skjønhed var saa sjeldent paa denne afsides Grændse, at endog Skovvandrerens dadlede og selvqvalte Følelser tydeligen fremkaldtes af Pigens straalende Ynde.

„Vi gjorde det til det Bedste," vedblev Stifinderen, „det skete alt paa det Bedste. Havde vi ventet og ført Kanoen tvers over Slæbestedet, var Tiden gaaet tabt, og intet er saa kostbart som Tiden, naar man har Grund til at mistænke Mingoerne."

„Men nu have vi jo kun lidet at frygte. Kanoerne bevæge sig rask, og to Timer, sagde De før, vil bringe os ned til Fortet."

„Den Indianer maa være forslagen, der krummer et Haar paa Eders Hoved, min Skjønne, thi alle ere vi her Sergeanten hengiven, og meest skulde jeg tænke Eder selv, for at beskytte Eder imod enhver Ulempe. Ha! Eau-douce, hvad er det i Floden, dernede, histunder Krattet, — jeg mener det der staaer paa Klippen?"

„Det er Storslangen, Stifinder, han gjør Tegn til os, men paa en Maade som jeg ikke forstaaer.“

„Det er Sarpenten, saa sandt jeg er en hvid Mand, og han ønsker, at vi skulle fare nærmere til hans Kyst. Der er Uraad paa Færde, ellers skulde han med sin Besindighed og Uforsagthed ei gjøre sig saa megen Uleilighed. Men! vi ere alle Mænd og maae møde Djævelskabet, som det anstaaer vor Farve og vor Stand. Ah! jeg saae jo aldrig noget godt komme af at prale, og just nu, da jeg her pukkede paa vor Sikkerhed, kommer Faren og gjør mig til Løgner.

Fjerde Capitel.

— Kunsten, som med Naturen kappedes
i at udfolde Træets grønne Pragt,
af frodig Vedbend skjønne Ranker danned,
der sig om Skovens duftertge Roser slynged.
Spenser.

Oswegoen har nedenfor Vandfaldet en langt mere rivende og ulige Strøm, end ovenfor samme. Paa enkelte Steder

flyder Floden stille og rolig som det dybe Vand, men Sandrevler og Strømninger møde tidt; og i disse fordums Dage, hvor alt endnu var i sin naturlige Tilstand, vare nogle Passer ei ganske farefrie. Der udkrævedes kun liden Anstrængelse til at styre Kanoen undtagen paa Steder, hvor Strømningens Hurtighed og Klippernes Nærværelse gjorde Forsigtighed behov; da blev i Sandhed ei alene Aarvaagenhed, men stor Koldblodighed, Raskhed og Armstyrke nødvendige, for at undgaae Farerne. Alt dette var ei fremmed for Mohikaneren, og han havde med velberaadt Hu udseet sig et Sted, hvor Flodløbet var svagt, til at anholde Baadene, for uforstyrret at gjøre dem, han ønskede at tale med, sine Meddelelser.

Stifinderen havde aldrig saasnart gjenkjendt sin røde Vens Skikkelse, førend han med et vældigt Aareslag vendte sin egen Kanoes Forsteyn mod Kysten og anmodede Jasper om at følge sig. I et Minut glede begge Baadene sagte ned ad Strømmen, naaede Krattet, der overskyggede Vandet, og alle iagttoge en dyb Taushed, nogle af Bestyrtelse andre af sædvanligt Overlæg. Da de Reisende nærmede sig Indianeren, gjorde han dem Tegn til at de skulde standse, hvorpaa han og Stifinderen havde en kort men alvorlig Samtale i Delawarernes Sprog.

„Høvdingen pleier ikke at see Fjender i en død Træ-

stub" bemærkede den hvide Mand til sin røde Allierede; „hvorfor byder han os at standse?"

„Mingoer ere i Skovene."

„Det have vi troet i disse to Dage: veed Høvdingen det?" Mohikaneren holdt roligen et Pibehoved af Steen i Veiret.

„Det laa paa et frisk Spor, der førte til Garnisonen," — saaledes kaldtes efter Grændsebrugen en militair Fæstning med eller uden Besætning.

„Dette Pibetøi kan tilhøre en Soldat. Mange betjene sig af Rødhudernes Piber."

„See" sagde Storslangen og holdt atter sit Fund Vennen for Øinene.

Pibehovedet var af Sæbesteen og var udskaaret med megen Umage og en beundringsværdig Færdighed; paa Midten var anbragt et lille latinsk Kors, og det saa nøiagtigt, at man ei kunde tvivle om Betydningen.

„Det bebuder Djævelskab og Ondskab," sagde Stifinderen, der delte hele sin Provindses Rædsel for det nævnte hellige Symbol, en Rædsel, der dengang betog Landet og vorede saaledes sammen med dets Fordomme ved at blande Personer med Ting, at den efterlod saa stærke Indtryk paa Menighedens moralske Følelse, at man endog har kunnet spore dem den Dag idag. „Ingen Indianer, der ei er bleven fordærvet af de lumske canadiske Præster vilde

falde paa at udskjære saadan en Tingest paa sin Pibe. Jeg indestaaer Dig for, Knægten beder til Billedet, hver Gang han ønsker at besvære de Uskyldige og sætte sin frygtelige Ondskab i Værk. Det har tillige et friskt Udseende, Chingachgook?

„Tobakken var brændende, da jeg fandt den."

„Det giver dygtigt Arbeide, Høvding. Hvor var Sporet?"

Mohikaneren pegede hen paa et Sted, der ei var hundrede Alen borte fra deres Stade.

Sagen begyndte nu at faae et alvorligt Anstrøg, og de to Hovedførere raadsloge i nogle Minuter hemmeligen sammen. Begge stege de derpaa ned paa Bredden, skrede hen til den angivne Plet og undersøgte Sporet med største Omhyggelighed. Efter at denne Randsagning havde varet et Quarteerstid, vendte den hvide Mand ene tilbage; hans røde Ven var forsvunden i Skoven.

Aabenhed, Redelighed og Oprigtighed vare prægede i Stifinderens Ansigt og gave ham et Udtryk af ædel Selvbevidsthed, som pleiede at indgyde dem Tillid, der havde overladt sig til hans Beskyttelse; men hans nedslagne Miner kastede nu en Skygge over disse ærlige Træk og gjorde hele Selskabet uroligt.

„Hvorledes gaaer det, Mester Stifinder?" spurgte Cap,

og hans ellers dybe, høirøstede og sikre Stemme forandrede sig til en forsigtig Hvidsken, der bedre passede til Ørkenens Farer; „er Fjenden paa Spil imellem os og vor Havn?"

„Hvorledes?"

„Er nogen af disse malede Harlekiner ankret for den Havn, mod hvilken vi styre, for at afskjære os Indløbet?"

„Det kan nok være, som I siger, min Ven Cap, men jeg bliver ei klogere af Eders Tale, og i Nødens Stund forstaaes man desto snarere, jo tydeligere man gjør sit Engelsk. Jeg veed intet om Havne og Ankre, men hundrede Alen herfra Stedet er der et fælt Mingo Spor og saa friskt som Vildt uden Salt. Er kun een af disse vilde Djævle kommen forbi, saa har man strax et Dusin, og hvad der er det værste, de ere gaaede nedad til Garnisonen, og ingen Sjæl kan vove sig igjennem Skovlysningen deromkring, uden at blive opdaget af deres gjennemtrængende Øine, og Kuglerne ville da sikkert ei udeblive."

„Kan det nævnte Fort da ikke give dem det glatte Lag og klare alting indenfor dets Skudvidde?"

„Nei Forterne hos os ligne ei Forterne i Plantestederne, og to til tre Kanoner ere alt det, de have dernede ved Flodens Munding, og at fyre alle Stykkerne af paa et Dusin lurende Mingoer, der ligge bag Træstammer, er kun

at spilde sit Krudt. Vi har kun een Kurs at tage, og den er meget betænkelig. Vort Stade her er valgt med Forstand, den høie Kyst og Krattet skjule begge Kanoerne for Alles Øine, med mindre En lusker sig hid lige ovre fra. Her kunne vi altsaa blive, men hvorledes faaer vi disse blodtørstige Djævle igjen opad Strømmen? — Ha! jeg har udfundet det — jeg har udfundet det — gjør det ei Godt — gjor det ei heller Skade. Seer I Kastanietræet med den brede Krone, der, Jasper, ved den sidste Krumning i Floden? paa denne Side af Strømmen, mener jeg?"

„Det ved den faldne Gran?"

„Netop det. Tag Bøssen og Fyrtøiet, kryb langs med Kysten og tænd Ild paa det Sted; kan være, at Røgen driver dem ovenfor os. Vi ville imidlertid med Varsomhed bringe Kanoen nedenfor dette Punkt og søge et andet Ly. Der ere Buske nok, og Skjulesteder i Overflødighed i denne Omegn, som den Mængde Baghold kunne bevidne."

„Det skal skee," sagde Jasper og sprang til Stranden. „I ti Minuter skal Ilden være tændt."

„Og Eau-douce brug dygtigt meget fugtigt Træ denne Gang, hvidskede den Anden halvt til ham og loe hjertelig paa sin egen eiendommelige Maneer; „naar Røg gjøres nødig, hjælper Vandet til at den bliver tyk."

Den unge Mand, der kjendte sit Hverv for godt til at

han uden Nødvendighed skulde have dvælet længere, tog strax afsted og begav sig hurtig paa Veien til det betegnede Punkt. Mabels ringe Forsøg paa at modsætte sig dette Vovestykke blev ei taget Hensyn til, og Selskabet var øieblikkeligen beredt til at forandre sit Stade, da man kunde see det fra den Plet, hvor Jasper skulde antænde Ilden. Man behøvede just ikke at forhaste sig, og Bevægelsen skete langsomt og forsigtigt. Kanoerne foer forbi Krattet, hvorpaa man lod dem drive ned med Strømmen, indtil de naaede det Sted, hvor Kastanietræet, ved Foden af hvilket Jasper skulde antænde Ilden, næsten var dem ude af Sigte. Nu standsede de, og Alles Øine vare rettede mod Eventyreren.

„Der gaaer Røgen," udraabte Stifinderen, da en Luftstrømning hvirvlede en lille Dampstøtte bort fra Landjorden og hen ad Flodleiet til, over hvilket den snoede sig spiralmæssigen i Veiret. „En god Bøsse, et lille Stykke Staal og tørt Løv fuldt op giver hurtig Ild. Jeg haaber at Eau-douce har den Forstand at være betænkt paa vaadt Træ nu, da det er os alle til saa stort Gavn."

„For meget Røg — for meget Klogskab," sagde Arrowhead med Fynd.

„Det er sandt som Evangeliet, Tuscarora, hvis Mingoerne ei vidste, at Soldaterne vare i Nærheden; men Sol-

dater tænke almindeligen i Hviletiden mere paa deres Middagsmad end paa Viisdom og Fare. Næ, næ, lad Drengen kun dynge sine Træknuder op og ryge dem godt til med, det vil Alt tilskrives en skotsk eller irlandsk Dosmer, der tænker mere paa sin Grød eller sine Kartofler end paa indianske Snarer og indianske Rifler."

„Og dog troede jeg, efter alt det, vi have hørt fortælle i Byerne, at Soldaterne her paa Grændsen ere vante til deres Fjenders Ænker," sagde Mabel; „og at de næsten ere blevne lige saa snedige som de røde Mænd."

„Disse her ikke, disse her ikke. Erfaring gjør dem ei synderlig visere, og de har Munden fuld af Svingninger og Pelotoner og Bataillioner her i Skoven, som om de vare hjemme i deres Haver, som de saa gjerne sladre om. Een Rødhud har mere Kløgt i sin Natur end et heelt Regiment fra hiinsides Søen, hvad jeg nemlig kalder Skovkløgt. Men der er Røg nok, paa min Ære, og det er rigtigere, at vi tye til et andet Skjul. Knøsen har kastet hele Floden paa sin Ild, og vi staae i Fare for, at Mingoerne tænke, at et heelt Regiment er udsendt.

Medens han talte, lod Stifinderen sin Kanoe fjerne sig fra Krattet, hvor den var standset, og i nogle Minuter skjulte Bøiningen i Floden baade Røgen og Træet for dem. Heldigviis kom et lille Indsnit tilsyne i Kysten, kun saa

Alen fra det Punkt, de havde passeret, og de to Kanoer styrede derind under stærke Aareslag.

Mere hensigtssvarende Sted kunde de Reisende ikke have fundet. Tykke Buske, der hang ned over Vandet, dannede en fuldkommen Løvbaldakin, og ved Enden af den lille Boining var der en smal sandagtig Grund, hvor største Delen af Selskabet landede for at have det lidt mere mageligt, og hvor det blot fra den lige modsatte Side i Floden var muligt at lægge Mærke til deres Opholdsted. Da Skoven imidlertid var betydeligen tættere her, og Landjorden hiinsides samme var saa vaad og sumpet, at man vanskeligen kunde betræde den, havde de ei synderlig Aarsag til at frygte for at opdages fra den Kant.

„Dette Skjul er sikkert," sagde Stifinderen, efterat han med forskende Blik havde overskuet sin Stilling; „men det er maaskee nødvendigt at gjøre det endnu sikrere. Mester Cap, jeg forlanger intet andet af Eder end Taushed og at I roligen gjemmer saadanne Gaver, I har tilegnet Eder paa Søen, medens Tuscaroraen og jeg gjøre Anstalter til at afværge Ulykken. Ledsaget af Indianeren, gik Føreren derpaa noget dybere ind i Krattet, hvor de afskjar de større Stammer af adskillige Elletræer og andre Buskvæxter og med største Vaersomhed søgte at undgaae den mindste Støi. Enderne af disse smaae Træer, thi det

vare de i Sandhed, bleve drevne ned i Muddret udenom Kanoerne, hvor Vandets Dybde var saare ringe, og efter ti Minuters Forløb havde man reist en høist skuffende Skjermvæg imellem sig og det Punkt, hvorfra man havde meest Fare at befrygte. De to Arbeidere lagde megen Skarpsindighed og Raskhed for Dagen i at udføre dette simple Foretagende, og Strandens naturlige Form, Indsnittet i Kysten, det lave Vande og det sammengroede Krat, der næsten beskyttedes af Strømmen, kom dem høiligen til Hjælp. Snildt udsøgte Stifinderen Buske med krogede Stammer, der vare lette at finde paa en saadan Plads; han afskjar dem i nogen Afstand fra Bugtningen og hindrede Vandet ei i at berøre samme, saa at den kunstige lille Skov ei havde Udseende af at hæve sig i Strømmen, hvilket kunde have vakt Mistanke; og hvo der kom forbi, maatte troe, at Buskene skjød i horizontal Linie frem fra Stranden, førend de reiste dem opad mod Lyset. Kort, dette Ly var indrettet med saa megen Klogt og bearbeidet med saa megen Kunstfærdighed, at kun et usædvanligt mistænksomt Øie blot et Minut skulde have ventet at finde her et Skjulested.

„Det er det bedste Skjul, jeg nogensinde har truffet paa," sagde Stifinderen med sin lydløse Latter, efter at han var gaaet udenom for at recognoscere; „Løvet af vore nye Træer berører næsten Buskene over vore Hoveder, og ikke

engang Maleren, der nyligen har været i Garnisonen, er istand til at sige, hvad der er Forsynets Værk, og hvad der er vores Lys. Tys — hist henne kommer Eau-douce vadende, hvilken en betænksom Dreng, for at lade sit Spor blive i Vandet! og nu skal vi snart faae at vide, om vort Ly duer til noget eller ikke."

Jasper var i Sandhed vendt tilbage fra sit Ærinde deroppe, og da han savnede Kanoerne, gjettede han sig strax til, at de, for at tabe Ilden af Sigte, havde skjult sig i Flodens næste Krumning. Hans sædvanlige Forsigtighed indgav ham strax det Raad at arbeide sig frem igjennem Vandet, for at man ei skulde ane nogen Forbindelse imellem de Mærker, Selskabet havde efterladt paa Kysten og Stedet nedenfor, hvor han formodede, at det havde taget sin Tilflugt. Skulde end de canadiske Indianere vende tilbage til deres egne Spor og lægge Mærke til dem, Stisinderen og Serpenten havde efterladt, da de stege opad og atter ned igjen til Floden, vilde de ei kunne forklare sig deres Bevægelser, naar de kom til Bredden, da Vandet ei gjengiver noget Fortrin. Den unge Mand havde derfor hen til dette Punkt vadet lige op til Knærne, og man saae ham nu bevæge sig langsomt frem ned til Randen af Strømmen og omhyggeligen udspeide det Sted, hvor Kanoerne vare skjulte.

De, der befandt dem bag Krattet, havde paa mange Punkter en Udsigt, naar de saae tæt igjennem Bladene, hvilken Fordeel gik tabt i en endog ringe Afstand, og faldt end Nogens Øie paa en lille Aabning, hindrede Bredden og Skyggerne hiinsides ham dog i at skjelne Former og Contourer, der vare store nok til at røbe Flygtningerne. For dem, der bag deres Skjul holdt Øie med hans Bevægelser, og som alle vare i Kanoen, var det indlysende, at Jasper paa ingen Maade var istand til at tænke sig, hvor Stifinder havde gjemt sig. Efter at være kommen rundt omkring Kystens Bugtning, saa at han tabte Ilden af Sigte, han havde antændt deroppe, standsede Ynglingen og begyndte med Eftertanke og stor Varsomhed at undersøge Bredden. Leilighedsviis gik han otte til ti Skridt fremad og standsede da igjen for at fornye Undersøgelsen. Da Vandet var mere grundt end ellers, gik han tilside, for at kunne skride fremad i større Mag og kom saa nær ved det kunstige Anlæg, at han næsten havde kunnet røre ved det med Haanden. Han opdagede alligevel intet og var just i Begreb med at passere Stedet, da Stifinder gjorde en Aabning under Grenene og sagte kaldte paa ham.

„Saaledes skal det være" sagde Stifinder smilende; „skjøndt de blege Ansigters Øine og Rødhudens Øine ere ligesaa forskjellige som menneskelige Kikkerter. Jeg vilde

slaae tilvæds her med Sergeantens Datter om et Krudthorn imod et Wampumsmykke til hendes Bælte, at hendes Faders Regiment skulde marschere forbi dette vort Qvarteer og aldrig komme efter Bedrageriet! Men dersom Mingoerne virkelig komme ned til Flodleiet, som Jasper har passeret, da maa jeg skjælve for vor Plantage. Tvers igjennem Strømmen vil den imidlertid ogsaa narre deres Dine og saaledes ei være uden Nytte."

„Troer I ikke, Mester Stifinder, at vi overhovedet gjorde klogest i," tog Cap til Orde, „strax at tage afsted og seile rask ned af Strømmen, saasnart vi have overtydet os om, at disse Slyngler ere et godt Stykke agter uden. Vi Sømænd kalde en Jagen agter fra en lang Jagt."

„Saalænge som vi har Sergeantens smukke Datter i vort Selskab, rører jeg mig ei fra Stedet for alt det Krudt der findes i Fortets Magaziner dernede, førend vi høre noget til Sarpenten. Det visse Fangenskab eller den visse Død kan vi da have ivente. Dersom en spæd Raakalv, som Pigen er, man har betroet os, kunde betræde Skoven som en gammel Hjort, da var det ikke af Veien at forlade Kanoen; thi naar vi gjøre en Omvei, kunde vi naae Garnisonen førend imorgen."

„Saa lad det skee," sagde Mabel og sprang op under et pludseligt Udbrud af vaagnende Kraft. „Jeg er

ung, arbeidsom, vant til Anstrængelse og løber let omkring med min Onkel. Jeg vil ei være til nogen Hinder. Jeg kan ei forsvare det, at De alle udsætter deres Liv for min Skyld."

„Næ, næ, mit smukke Barn, I er os aldeles ikke til Hinder, eller til Besvær i nogen Maade, og med Glæde styrte vi os to Gange i Fare, naar vi blot kan gjøre Eder og den ærlige Sergeant en Tjeneste. Taler jeg ikke af Eders Hjertens Grund, Eau-douce?

„Gjøre hende en Tjeneste!" sagde Jasper med Eftertryk. „Intet skal forlede mig til at forlade Mabel Dunham, førend hun er sikker i sin Faders Arme."

„Godt talt min Dreng, kjækt og redeligt talt tillige, og jeg bifalder det med Hjerte og Haand. Næ, næ; I er ei den første af Eders Kjøn, jeg har ført igjennem Ørkenen, og kun eengang tilstødte een af dem en Ulykke: — det var en frygtelig Dag, ja vist var det; men dens Lige kommer vel aldrig igjen."

Mabel saae fra den ene af sine Beskyttere hen paa den anden, og hendes smukke Øine svømmede i Taarer. Uden Tilbageholdenhed tog hun dem begge i Haanden og svarede dem, ihvorvel hendes Stemme i Førstningen var qvalt. —

„Jeg har ei Ret til at udsætte dem for min Skyld.

Min dyrebare Fader vil takke Dem, jeg takker Dem, Gud vil belønne Dem; men lad os ei sætte os i nogen unødvendig Fare. Jeg kan gaae langt og er ofte i mine Pigenykker gaaet flere Mile; hvorfor skulde jeg ei nu anstrænge mig, hvor det gjælder mit Liv? ja, hvor det gjælder Deres kostbare Liv?"

„Hun er en sand Due, Jasper," sagde Stifinder, medens ingen af dem gav Slip paa hendes Haand, førend Pigen af medfødt Beskedenhed sagte trak den bort, „og forunderlig indtagende! Vi blive raae i Skovene, Mabel, og undertiden endog haardhjertede, men Synet af Een lig Dem fremkalder igjen vore unge Følelser og gjør os godt for vore øvrige Levedage. Jeg tør sige, at Jasper her vil fortælle Eder det samme; thi, ligesom jeg, seer Drengen kun Faa af Eders Lige paa Ontario, som kunde mildne hans Hjerte og minde ham om at elske sin Slægt. Tael reent ud nu, Jasper, og siig, om det ei forholder sig saaledes."

„Jeg spørger, om noget Sted har mange at opvise, der ligne Mabel Dunham", svarede Ynglingen galant, og hans Ansigt glødede af en ærlig Oprigtighed, der var mere veltalende end hans Tunge; „I maa ei nævne Skove og Søer for at søge hendes Lige, jeg tager Plantestederne og Byerne med."

„Vi gjorde bedre i at vi forlod Kanoerne", gjensvarede

Mabel hurtig; „thi jeg føler, at vi her ei ere længere i Sikkerhed."

„I vil aldrig kunne udholde det, aldrig udholde det. Det bliver en Marsch af over tyve Mile, hvor man i Mørke maa sætte over Tjørne, Rødder og Moradser; vort Selskab vilde efterlade et bredt Spor og vi maatte tilkjæmpe os Veien til Garnisonen. Vi vil oppebie Mohikaneren".

Da dette syntes at være den Mands Bestemmelse, for hvem de alle i denne farlige Stund hentede Raad, blev Sagen stillet i Vero. Hele Selskabet fordelte sig i enkelte Grupper; Arrowhead og hans Kone sad afsides under Buskene og underholdt dem sagte, ihvorvel Manden talte alvorligen og Konen svarede i den blide og underdanige Tone, der er Særkjendet for den fornedrende Stilling, de Vildes Koner indtage. Stifinder og Cap sadde i den ene Kanoe og sladdrede om deres forskjellige Eventyr tilsøes og tillands, og Jasper og Mabel optog den anden og gjorde i en eneste Time større Fremskridt i gjensidig Fortrolighed, end det under andre Omstændigheder vilde have været Tilfældet i et heelt Aar. Skjøndt deres Stilling med Hensyn til Fjenden var mislig, løb Tiden hurtig og de unge Folk især vare ei lidet forundrede ved at høre af Cap, hvorlænge de paa denne Maade havde været sysselsat.

„Dersom man kunde ryge, Mester Stifinder," bemærkede

den gamle Skipper, „denne Ankerplads er god nok; for at lade Fanden faae sin Ret. I har saa godt fortøiet Kanoen, at vi paa vor Red godt kunde byde Monsunerne Trods. Det eneste Ubehagelige er, at man ei turde tage sig en Pibe."

„Tobakkens Røg vilde forraade os; og hvad nytte alle Forsigtighedsregler imod Mingoens Øine, naar vi fortælle ham, hvorledes han med Næsen kan opsnuse vort Skjul? Næ, næ, opgiv Eders Lyster, opgiv Eders Lyster og lad Rødhuden lære Eder denne Dyd, han tilbringer endog en heel Uge uden Mad for blot at faae en eneste Skalp. Hørte I Intet, Jasper?"

„Serpenten kommer."

„Saa lad os see, om Mohikaneren har bedre Øine end Fyren, der følger Stranden."

Mohikaneren viste sig i Sandhed i samme Retning, som Jasper havde valgt for at naae sine Venner, men, istedetfor at gaae lige fremad, var han ei saasnart kommen for i Krumningen, hvor han var skjult for enhver, der befandt sig ovenfor ham i Strømmen, førend han holdt sig tæt op til Kysten, og med største Varsomhed havde han udvalgt sig et Sted, hvorfra han kunde see tilbage og Løvet nokfom skjulte hans Person, saa at ingen fra denne Side kunde faae Øie paa ham.

„Sarpenten seer Skurkene," hvidskede Stifinder. „Saasandt jeg er et hvidt Kristenmenneske, de have bidt paa Krogen og leiret sig om Ilden!"

Her afbrød han sine Ord med en hjertelig men stille Latter og støde til Cap med Albuen, hvorpaa de alle i dyb Taushed lagde Mærke til Chingachgooks Bevægelser. I hele ti Minuter stod Mohikaneren som en Støtte paa Klippen, og det blev derpaa indlysende for dem, at han maatte have gjort en vigtig Opdagelse; thi han trak sig i al Skyndsomhed tilbage, lod sit skarpe Blik ængsteligen fare langs med Strømmens Rand og ilede hurtig nedad, omhyggelig for at udslette sit Spor i det grunde Vande. Han havde sienlig Hast, og hans Sind var uroligt; thi snart skuede han tilbage, snart syntes hans ivrige Blik at opfange ethvert Sted paa Stranden, hvor han formodede, at Kanoen kunde være skjult.

„Kald ham herind," hvidskede Jasper, der neppe formaaede at styre sin Utaalmodighed, „kald ham ind, eller det bliver for sildigt. See! han er virkelig ifærd med at passere os."

„Ei saa, ei saa, min Dreng; det har ingen Nød, var ganske ubekymret," svarede hans Reisefælle, Sarpenten havde ellers givet sig til at krybe. Herren staae os bi og skjænke os sin Viisdom! Jeg troer saamæn, at ogsaa Chingachgook,

hvis Syn er lige saa tro som Hundens Lugt, overseer os og ei kan udfinde vor Forskandsning!"

Dette hans Glædesudbrud kom i Utide; thi aldrig saasnart vare Ordene talt, forend Indianeren, der virkelig var gaaet flere Fod nedad Strømmen forbi det kunstige Skjul, pludseligen standsede, fæstede et skarpt Blik paa det opreiste Krat, trak sig hurtigen nogle Skridt tilbage, bøiede sig, og, efter at have forsigtigen skilt Grenene, traadte ind til dem.

„De forbandede Mingoer!" sagde Stifinder, saasnart som hans Ven var saa nær, at han uden Fare turde tiltale ham.

„Iroquois," svarede Indianeren med Fynd.

„Gjør aldeles intet, aldeles intet; Iroquois, Djævel, Mingo, Mengwes eller Furier — kommer alt ud paa eet. Jeg kalder alle Kjeltringer Mingoer. Kom hid, Høvding, og lad os holde Raad med Forstand."

De gik derpaa begge tilside og talte alvorligen sammen i Delawarernes Mundart. Efter at denne private Raadføring var endt, sluttede Stifinderen sig til de øvrige og gjorde dem bekjendt med alt det, han havde faaet at vide.

Mohikaneren havde i nogen Afstand fulgt deres Fjenders Spor lige til Fortet, indtil de fik Die paa Røgen af Jaspers Ild og strax vendte om. Det blev nu nødven-

digt for Chingachgook, der løb den største Fare for at blive røbet, at opsøge et Skjul, hvor han kunde finde Ly, til Hoben var dragen forbi. Det var maaskee et Held for ham, at de Vilde vare saa spændte paa denne nye Opdagelse, at de ei viste den sædvanlige Opmærksomhed for Tegnene i Skoven. Uden at ænse noget, vare de draget raskt forbi, femten i Tallet og traadt let i hinandens Fodspor, saa at det atter var blevet muligt for ham at liste sig bagefter. Efterat Irokeserne vare komne til det Sted, hvor Stifinderens og Mohikanerens Fodtrin løb sammen med Hovedsporet, ilede de til Floden, som de just naaede, da Jasper forsvandt bag Krumningen dernede. De Vilde havde nu faaet Røgen tydeligt i Sigte og styrtede ind i Skoven for useet at nærme sig Ilden. Chingachgook benyttede denne Leilighed for at gaae ned til Vandet og ligeledes at vinde ind i Bugten, som han troede at være lykkedes ham udenat blive opdaget. Her standsede han, som ovenfor anført, indtil han saae sine Fjender ved Ilden, hvor deres Ophold imidlertid var meget kort.

Mohikaneren kunde blot af Irokesernes Handlinger slutte sig til deres Bevæggrunde. Han troede, at de havde mærket den med Ilden paatænkte List og vare forvissede om, at den var bleven tændt i den Hensigt at vildlede dem; thi efter hastigen at have undersøgt Stedet, skiltes de ad,

nogle styrtede atter ind i Skovene, medens sex til otte fulgte Jaspers Fodtrin langs med Kysten og trak ned til Strømmen hen til det Punkt, hvor Kanoerne vare landet. Hvad Kurs de derpaa havde valgt, kunde man blot have løse Formodninger om, da Serpenten ei længere under denne truende Fare vilde holde sig borte fra sine Venner. Skulde han imidlertid slutte af de Hentydninger, der laae i deres Miner, ansaae han det for sandsynligt, at deres Fjender vilde drage ned til Randen af Strømmen, men han var ei vis derpaa.

Da Stifinderen meddeelte sine Reisekammerater disse Kjendsgjerninger, gjorde Standens Følelser sig strax gjeldende hos de to andre hvide Mænd, og begge troede naturligviis i deres vanlige Sysler at finde Midlerne til Flugt.

„Lad os gesvindt jage afsted med Kanoerne," sagde Jasper i fuld Iver; der gaaer en stærk Strømning, og naar vi kraftigen bruge vore Aarer, skulle vi snart skaffe os disse Skurke fra Halsen!

„Og denne stakkels Blomst, der først har udfoldet sig i Lysningen — skal den visne hen i Skoven?" indvendte hans Ven i det digteriske Sprog, den lange Omgang med Delawarerne havde lært ham.

„Døden maa først ramme os alle," svarede Ynglingen, og en ædel Rødme farvede hans Kinder; „Mabel og Ar-

rowheads Kone kunne lægge sig ned i Kanoen, medens vi staae opreist og gjøre vor Pligt som Mænd."

„Ja I er flink i at bruge Pagaien og Aaren, Eau-douce, det maa jeg indrømme, men en bandsat Mingo er endnu flinkere i at anrette Ulykker; Kanoerne ere hurtige, men Kuglen af en Bøsse endnu hurtigere!"

„Os paaligger det som Mænd, der have givet vort Ord til en Fader, som skjænkede os sin Tillid, at vove os i denne Fare —"

„Men det paaligger dem ei at sætte Klogskaben tilside."

„Klogskaben! en Mand kan drive Klogskaben saa vidt, at han glemmer sit Mod."

Gruppen stod paa den smalle Strand, Stifinder var lænet til sin Bøsse, hvis Kolbe hvilede paa den sandige Bred, medens han med begge Hænderne greb om Løbet, der naaede ham til Skuldrene. Da Jasper udstødte denne strænge og ufortjente Daddel, blev den stærke Rødme paa hans Kammerats Ansigt uforandret, skjøndt Ynglingen lagde Mærke til, at hans Fingre klemmede Jernet paa Geværet saa haardt som en Skruestikke. Hermed endte al hans Harme.

„I er ung og et Bruushoved," gjensvarede Stifinder med Værdighed, der gav Tilhørerne et høit Begreb om hans moralske Overlegenhed; „men mit Liv er henrundet

under lignende Farer, og en Drengs Utaalmodighed skal ei gjøre min Erfaring og mine Gaver til Skamme. Hvad mit Mod angaaer, Jasper, da vil jeg ei give samme Tilsvar paa et heftigt og ubetænksomt Ord; thi jeg veed, at I ei svigter Eders Kald og følger Eders Indsigt; men tag imod Mandens Raad, der har været i Kast med Mingoerne, da I var et Barn, og veed at man med Klogskab lettere faaer Bugt med deres Ænker, end man narrer dem ved Daarskab."

„Jeg beder Eder om Tilgivelse," sagde den angerfulde Jasper og knugede heftigen den Haand, som den anden lod ham gribe; „jeg beder Eder i al Ydmyghed og Oprigtighed om Tilgivelse. Det var taabeligt og slet at være spydig mod en Mand, hvis Hjerte, naar det gjelder den gode Sag, som bekjendt, er ligesaa urokkelig som Klipperne paa Kysten."

For første Gang farvede en stærkere Rødme Stifinderens Kinder, og den høitidelige Værdighed, en reen Naturdrift havde fremkaldt, forsvandt for et Udtryk af alvorlig Simpelhed, der gjennemtrængte alle hans Følelser. Han gjengjeldte sin Vens Haandtag med et lige saa hjerteligt Tryk, som om aldeles ingen Misforstaaelse havde fundet Sted, og den lette Alvor, der var at læse i hans Die, svandt hen til et Blik af naturlig Venlighed.

„Det er nok, Jasper, det er nok," svarede han leende. „Jeg bærer intet Nag til Nogen, og Ingen skal have Aarsag til at bære Nag til mig. Jeg har en hvid Mands Natur, og den byder mig at vogte mig for Had. Det kunde være blevet en kilden Sag at have sagt blot halvt saa meget til Serpenten her, om han end er en Delawarer, thi Farven kræver sin Ret. —"

En Berørelse paa hans Skulder bragte Taleren til at tie. Mabel stod opreist i Kanoen, hendes lette men fyldige Skikkelse bøiede sig forover i en alvorlig og yndig Stilling; Fingeren lagde hun paa sine Læber, dreiede Hovedet tilside, og medens de spillende Øine stirrede paa en Aabning i Krattet, holdt hun i den udstrakte Arm en Medestang, hvis Ende havde berørt Stifinderen. Denne havde forsætligt valgt sit Stade ved et Udkig, bøiede sit Hoved ned til samme og hvidskede derpaa til Jasper.

„De fordømte Mingoer! Griber til Vaaben, mine Mænd, men lig rolige som de døde Træstammer!"

Rask skreed Jasper uden mindste Lyd hen til Kanoen, og tvang Mabel høfligen til at sætte sig i en saadan Stilling, der skjulte hele hendes Legeme; men at formaae Pigen til at bukke sig saameget, at hun ei mere kunde fæste sit Blik paa Fjenderne, det overgik sandsynligviis hans Evne. Han tog derpaa sin Post ved Siden af hende, havde spændt

sin Bøsse og lagt an og var skydefærdig. Arrowhead og Chingachgook krøb til Forskandsningen og laae som Slanger paa Luur, med deres Vaaben i Beredskab, medens den Førstes Kone bøiede Hovedet imellem Knæerne, bedækkede det med sin Kalikos Kjole og forholdt sig rolig og ubevægelig. Cap løste begge sine Pistoler fra Bæltet, men syntes at være i Vilderede med, hvad Kurs han skulde tage. Stifinderen rokkede sig ikke. Han havde fra først af udseet sig en Plads, hvorfra hans Sigte igjennem Løvet maatte have en dræbende Virkning, og hvor han kunde give Agt paa sine Fjenders Bevægelser; og han var for bestemt til at tabe sin Fatning i at faa kritisk Moment.

Det var i Sandhed et betænkeligt Øieblik. Just som Mabel berørte Førerens Skulder, vare tre Irokeser komne tilsyne i Vandet ved Flodbugten, omtrent hundrede Alen fra deres Skjul og vare standset for at undersøge Strømmen nedenfor. Alle vare de nøgne til Bæltestedet, bevæbnede til et Tog imod deres Fjender og malede med deres Krigsfarver. Det var indlysende, at de vare tvivlraadige om, hvad Kurs de skulde vælge for at oplede Flygtningerne. Een pegede ned til Floden, en Anden op til Strømmen og den Tredie til den modsatte Bred. Deres Tvivl laa klart for Dagen.

Femte Kapitel.

Døden hist og Døden her,
Døden raser meer og meer. —
Shelley.

Det var et aandeløst Øieblik. Kun Forfølgernes Miner og de Hentydninger, der undslap dem i Raseri over deres skuffede Forventninger, lod Flygtningerne nogenlunde ane hines Hensigter. Det var fuldkommen vist, at en Hob allerede var vendt tilbage tillands i deres egne Fodtrin, og al den Fordeel, de havde lovet dem af deres Puds med Ilden, var nødvendigviis gaaet tabt. Men denne Betragtning havde nu ingen synderlig Vægt; thi Selskabet truedes med hvert Øieblik at blive opdaget af dem, der vare blevne nede ved Floden. Alle disse Kjendsgjerninger fremstillede sig klart og anskuelige for Stifinderens Sjæl, og han følte, hvor nødvendigt det var, at træffe en hurtig Bestemmelse og være rede til at gaae planmæssigen tilværks. Uden mindste Allarm vinkede han derfor de to Indianere og Jasper til sig og meddeelte dem hviskende sine Tanker.

„Vi maae være raske, maae være raske," sagde han. „Der ere kun tre skalplystne Djævle, og vi ere fem, af hvilke de fire kunne regnes for tappre Krigere under en saadan Dyst. Eau-douce tag I Øren, der er malet som Døden; Eder, Chingachgook, giver jeg Anføreren, og Arrowhead maa holde Øie med den Unge. Ingen Forseelse maa finde Sted, at øde to Kugler paa eet og samme Legeme, vilde være syndigt, hvor Een som Sergeantens Datter er stedet i Fare. Jeg selv vil udgjøre Reserven for det Tilfælde, at et fjerde Kryb kommer frem, thi Een af Eders Hænder kunde blive usikker. Fyr paa ingen Maade, førend jeg giver Signalet; vi maae kun i yderste Nød lade Bøssen knalde, da alt det øvrige vantroe Pak let kunde høre det. Jasper, min Dreng, skulde der blive Tummel bag os, paa Stranden, forlader jeg mig paa Eder, at I farer afsted med Sergeantens Datter i Kanoen og styrer, under Guds Varetægt, til Garnisonen."

„Stifinderen havde ikke saa snart uddeelt disse Ordrer, førend Fiendernes nære Komme paabød Taushed. Irokeserne i Floden vare rigtignok sene med at stige ned i Strømmen og vare nødt til at holde sig til Krattet, der beskyggede Vandet, men Bladenes Raslen og de knækkede Grene medførte snart den frygtelige Vished, at endnu en Hob bevægede sig fremad langs med Kysten, der holdt Skridt

med dem og slog ind i samme Retning. Det var en Følge af Afstanden imellem det af Flygtningerne plantede Anlæg og den virkelige Bred, at begge Afdelingerne bleve synlige for hinanden paa de lige over for samme liggende Punkter. De standsede, og den paafølgende Samtale førtes saa at sige lige over de Skjultes Hoveder. Intet beskyttede i Sandhed de Reisende med Undtagelse af Grenene og Blade af Vexter, der vare saa bøielige, at de gav efter for enhver Luftstrømning, og et Vindpust, der havde været lidt stærkere end sædvanligt, vilde have blæst dem bort. Heldigviis styrede Synslinien de Vildes Øine over Krattet, hvad enten de stod i Vandet eller paa Landet, og Løvets Form havde et saa naturligt Udseende, at det ei vakte nogen Mistanke. Dristigheden af Foretagendet var maaskee netop Skyld i, at de ei øieblikkeligen robedes. Samtalen, der fandt Sted, førtes med Alvor og med dæmpet Røst, som om Talerne ønskede at forebygge Følgerne af at belures. Den holdtes i en Dialekt, der baade var forstaaelig for de indianske Krigere nedenfor som ogsaa for Stifinderen. Endog Jasper fattede endeel af hvad der blev talt.

„Vandet har vasket Sporet bort!" sagde Een af dem nedenfor der stod saa nær ved Flygtningernes kunstige Skjul, at man havde kunnet slaae ham med en Klubbe, der

laa paa Bunden af Jaspers Kanoe. „Vandet har vasket det saa reent, at en Yengeese Monde ei løber videre."

„De blege Ansigter have forladt Kysten i deres Kanoer," svarede Taleren paa Stranden.

„Det kan ei være muligt. Vore Krigere dernede have sikkre Bøsser."

Stifinder tilkastede Jasper et betydningsfuldt Blik, og han beed Tænderne sammen for at undertrykke Aandedrættets Lyd.

„Lad alle mine unge Mænd bruge deres Syn, som om deres Øine vare Ørne," sagde den ældste Kriger til dem, der ventede i Floden. „Vi have været en heel Maaned paa Krigstog og kun fundet en eneste Skalp. Der er en Pige iblandt dem, og nogle af vore Helte trænge til Koner."

Lykkeligviis gik disse Ord tabt for Mabel, men Jaspers Pande blev mørkere, og hans Ansigt glødede af Harme. Hermed endte de Vildes Tale, og Selskabet, der var skjult hørte Indianerne, der vare paa Stranden, med langsomme og afmaalte Skridt bevæge sig fremad, medens de med Varsomhed stødte Buskene tilside. Man blev snart forvisset om, at de havde passeret Forskandsningerne, men den Gruppe, der var i Vandet, blev endnu tilbage og udspeidede Kysten med Øine, der som brændende Gløder funklede frem af deres krigerske Farver. Efter en to til tre Minuters

Pause begyndte ogsaa de at stige ned i Strømmen, men Skridt for Skridt, som om de ledte efter noget, der var gaaet tabt. Saaledes passerede de det kunstige Lukaf, og Stifinder aabnede nu Munden med en hjertelig og lydløs Latter, der ved Vanen var bleven hans anden Natur. Stifinder triumpherede imidlertid for tidlig; thi den Sidste af den bortdragende Hob kastede netop i det samme Blikket tilbage, standsede pludseligen, og hans ubevægelige Stilling og stive Stirren opfyldte dem med Gru og betydede dem, at nogle upaaagtede Buske havde vakt hans Mistanke.

Det var maaskee en Lykke for de Skjulte, at Krigeren, der robede disse rædsomme Tegn paa Mistillid, endnu var ung og først skulde indlægge sig et berømmeligt Navn. Han kjendte Vigtigheden af Besindighed og Maadehold for Een af hans Alder, og meest af alt frygtede han for Latterliggjørelse og Foragt, der uden Tvivl vilde følge paa en blind Allarm. Han tilkaldte derfor ei nogen af sine Kammerater, men vendte tilbage i sine egne Fodtrin, og medens de andre vedbleve at stige ned i Strømmen, nærmede han sig Buskene forsigtig, og disse fængslede hans ligesom fortryllede Øine. Nogle Blade, der vare udsatte for Solen, vare lidt visne, og denne ringe Afvigelse fra Naturens sædvanlige Love, havde slaaet Indianerens snilde Øie; thi den Vildes Sandser blive saa øvede og skarpe, især naar

han er paa Krigstog, at de tilsyneladende meest ubetydelige Ting ofte ere den Ledetraad, der fører ham til Maalet.

Denne ubetydelige Forandring, der havde fremkaldt Ynglingens Mistanke, blev for ham en forhøiet Bevæggrund til ei at gjøre sine Kammerater deelagtige i Opdagelsen. Skulde han virkeligen opspore noget, vilde hans Hæder blive desto større, naar den var udeelt, og i modsat Fald kunde han haabe at blive fri for Spot, som den unge Indianer er saa bange for. Hertil kom endnu Faren for at styrte i et Baghold eller at blive overrasket, som enhver Kriger er saa betænkt paa, at han nærmer sig med Langsomhed og Varsomhed. Disse sammenstødende Aarsager bevirkede en Opsættelse, der havde til Følge, at de to Hobe vare stegne nogle halvtreds til tredsindstyve Alen ned, førend den unge Vilde atter igjen var saa nær ved Stifinderens Buske, at han kunde berøre dem med Haanden.

Ihvorvel deres Stilling var kritisk, havde hele Selskabet bag Anlæget dog fæstet Øinene paa den unge Irokeesers urolige Ansigt, der var et Udtryk af hans kjæmpende Følelser. Først nærede han det levende Haab at høste Ære, hvor nogle af hans Stammes meest erfarne Mænd vare gaaet glip af samme, og at vinde en saa stor Hæder, som sjelden var bleven en Yngling i hans Aar eller Helten paa hans første Krigerudflugt tildeel; derpaa reiste sig igjen Tvivl,

da de hængende Blade atter syntes at hæve sig og forfriskes af den tilstrømmende Luft, og saaledes spillede Mistanken om skjult Fare og hans opbrusende Følelser uafladeligen i hans veltalende Træk. Saa høist ringe havde imidlertid den Forandring været, Heden havde frembragt paa Buskene, der stode med Stammerne i Vandet, at endog Irokeseren troede sig skuffet, da han virkelig lagde Haanden paa Bladene. Da intet Menneske fatter en stærk Mistanke uden at benytte alle de Midler, han kan byde over for at bortrydde enhver Tvivl, saa stødte den unge Kriger forsigtigen Grenene til Side og rykkede et Skridt nærmere indenfor Skjulestedet, hvor da de skjulte Skikkelser, lignende ligesaa mange aandeløse Støtter, mødte hans stirrende Blik. Næppe hørte og saae man noget til hans sagte Udraab, hans lette Studsen og funklende Øine, forend Chingachgooks Arm var reist og Delawarens Tomahawk havde kløvet sin Fjendes ragede Hoved. Irokeseren hævede sine Hænder i Raseri, sprang tilbage og faldt i Vandet paa et Sted, hvor Strømmen drev Kroppen bort, medens de sprællende Lemmer endnu dreiede og vred dem i Dødskampen. Delawaren gjorde et kraftigt men frugtesløst Forsøg paa at gribe en Arm, i Haab om at bemægtige sig Skalpen; men det blodbestænkte Vand hvirvlede ned til Strømmen og foer afsted med sin zittrende Byrde.

Alt dette skete i mindre end et Minut, og Tildragelserne vare saa pludselige og uventede, at Mænd, der ei havde været saa bevandret som Stifinderen og hans Fælle i en saadan Kamp i Skovene, reent vilde have mistet Aandsnærværelsen.

„Der er intet Øieblik at spilde," sagde Jasper alvorligen, men med dæmpet Stemme, idet han rev Buskene tilside. „Følg mit Exempel, Mester Cap, hvis I vil frelse Eders Søsterdatter, og De Mabel maa lægge Dem, saa lang De er, i Kanoen.

Han havde næppe yttret disse Ord, førend han tog fat i Bougen paa det lette Fartøi, slæbede det langs med Kysten og vadede, medens Cap understøttede ham bagfra, idet han holdt sig saa nær som muligt ved Bredden, for at ei de Vilde nedenfor skulde lægge Mærke til ham, og gjorde sig Umage efter at naae Flodbugtningen ovenfor ham, der i Sandhed vilde skjule Selskabet for Fjenden. Stifinderens Kanoe laa Bredden nærmest og kunde naturligviis sidst forlade Kysten. Delawaren sprang op paa den smalle Strand og styrtede ind i Skoven for at efterkomme den ham paalagte Pligt at give Agt paa Fjenden fra den Kant, medens Arrowhead foreslog sin hvide Kammerat at gribe Bougen af Baaden og følge efter Jasper. Alt dette

var udført i et Øieblik, men da Stifinderen naaede Strømmen, der satte rundt om Pynten, følte han en pludselig Lettelse i Byrdens Vægt, og da han skulde see sig om, havde baade Tuscaroraen og hans Kone ladet ham i Stikken. En Anelse om Forræderi gjennemfoer hans Sjæl, men der var ei Tid til at standse; thi de Klageskrig, som Hoben dernede opløftede, indeholdt Vished om, at den unge Irokesers Legeme var flydt hen til det Sted, hvor hans Venner opholdt sig. Der paafulgte et Bossesskud, og Føreren saae, at Jasper der havde seilet forbi Flodbugten, gjennemskar Strømmen og stod opreist i Kanoens Agterstevn, medens Cap sad fortil, og de begge med stærke Aareslag drev det lette Fartøi fremad. Et Blik, en Tanke og en Udvei fulgte rask paa hinanden i den Mands Sjæl, hvem Grændsekrigens Afvexlinger ei frembød noget Nyt. Han sprang ned i Agterenden af sin Kanoe, tvang den med et kraftigt Stød ud i Strømmen og gav sig ifærd med at gjennemskjære Floden paa et Punkt, der var saa langt nedenfor hans Reisefæller, at han stillede sig som en Skive for Fienden, da han vel vidste, at deres levende Attraa efter at vinde en Skalp vilde qvæle alle andre Følelser for dem.

„Hold kun godt op imod Strømmen, Jasper," raabte den ædelmodige Fører, medens han arbeidede sig frem med

lange, sikkre, kraftige Aareslag, „hold godt op imod Strømmen og styr hen til Ellekrattet ligeoverfor". Vaag for alt i Verden over Sergeantens Datter og overlad disse Mingo-Skurke til Sarpenten og mig.

Jasper svingede med Aaren, til Tegn paa, at han havde forstaaet ham, medens der hurtigen løsnedes Skud paa Skud, der alle nu vare rettet mod Manden, der stod ene i den nærmeste Kanoe.

„Ja, skyd kun Eders Bøsser af, Faarehoveder som I er," sagde Stifinderen, der af sit lange eensomme Ophold i Skoven havde faaet den Vane at snakke med sig selv; „skyd Bøsserne af med Eders usikre Sigte og lad mig faae Tid til at fjerne mig fra Eder paa Floden den ene Alen efter den anden. Jeg vil ei skjælde Eder ud som Delawaren eller Mohikaneren; thi mine Gaver ere som den hvide Mands og ei som Indianerens Gaver, og Skryderi i Kampen er ei den kristne Krigers Sag; men her kan jeg dog sige, til mig selv alene, at I ei ere meget bedre end saa mange fra Byerne, der skyde efter Rødkjelkene i Frugthaverne. Det var godt meent;" han kastede i det samme Hovedet tilbage, da en Riffelkugle afstreifede en Haarlok fra hans Tinding. „Men Blyet, der forfeiler en Tomme er ligesaa unyttigt som Blyet, der aldrig forlader

Løbet. „Bravo Jasper! Sergeantens søde Barn maa frelses, om det end koster vore Skalpe."

Paa samme Tid var Jasper i Midten af Floden og omtrent i lige Linie med sine Fjender, medens den anden Kanoe, styret af Caps og Jaspers kraftige Arme, næsten havde naaet den modsatte Bred og det netop paa det dem anviste Punkt. Den gamle Sømand spillede nu sin Rolle mandigen; thi han var i sit rette Element, han elskede sin Niece oprigtigen, havde en særegen Ærbødighed for sin Person og var ei uvant til at fyre, skjøndt hans Erfaring vistnok udstrakte sig til en ganske anden Krigsfærd. Efter et Par Aareslag skjød Kanoen ind i Krattet, Jasper satte Mabel hurtig i Land, og for Øieblikket vare alle tre Flygtningerne ud af Fare.

Ei saaledes Stifinderen; hans kjække Selvopoffrelse havde bragt ham i en usædvanlig betænkelig Stilling, der endnu blev desto misligere ved den Omstændighed, at, just som han drev nærmest forbi Fjenden, Afdelingen paa Stranden faldt ned paa Bredden og forenede sig med sine Venner, som endnu stode i Vandet. Oswegos Bredde paa dette Punkt var omtrent en Kabellængde, og da Canoen kom i Centrummet, var den kun i en hundrede Alens Afstand, i den sædvanlige Skudvidde fra Riflerne, der stadigen affyredes paa den.

I denne Yderlighed kom hans Uforfærdethed og Indsigt Stifinderen særdeles til Gode. Han vidste, at hans Frelse aldeles beroede paa, at han uafladelig holdt sig i Bevægelse; thi en urokkelig Gjenstand vilde i denne Afstand være bleven truffen med hvert Skud. Men den blotte Bevægelse var ikke tilstrækkelig; thi, vante til at dræbe den springende Hjort, forstode Fjenderne sig sandsynligviis paa at forandre deres Sigte og kunde saaledes ramme ham, naar han blev ved at bevæge sig frem i samme Retning. Han blev følgeligen nødt til at forandre Kanoens Kurs, -- i det ene Øieblik maatte han med en Piils Hurtighed styde ned af Strømmen og i det næste standse den i Farten for at roe tvers igjennem det rivende Vande. Lykkeligviis kunde Irokeserne ei atter lade deres Geværer i Vandet, og Krattet, der allevegne overstyggede Kysten, gjorde det vanskeligt for dem at holde Øie med Flygtninger, naar de vare i Land. Begunstiget af disse Omstændigheder vandt Stifinderen, efterat Fjenderne havde afskudt alle deres Bøsser, stadig i Distance baade nedad som og tvers igjennem Strømmen, da der frembød sig en, om ei heller uventet, saa dog pludselig Fare. Den Afdeling, der havde ligget nedenfor i Baghold for at bevogte Floden, kom nemlig tilsyne.

Det var de Vilde, der blev hentydet til i den korte Sam-

tale, vi ovenfor anførte. Deres Antal beløb sig til ikke mindre end ti, og, noie kjendte med deres blodige Haandterings Fordele, havde de posteret sig paa et Sted, hvor Vandet skvulpede mellem Klipper og over Skjær og dannede rivende Aaer, der kaldes Vandbrud i Landets Sprog. Stifinderen indsaae meget vel, at hvis han løb ind i dette Vandbrud, blev han nødt til at nærme sig et Punkt, hvor Irokeserne havde posteret sig. Strømmen var nemlig uimodstaaelig, og Klipperne tilstedede ingen anden sikker Gjennemfart, saa at altsaa Forsøget efter al Sandsynlighed vilde medføre Død eller Fangenskab. Alle hans Bestræbelser gik derfor ud paa at naae den vestlige Kyst, da Fjenderne alle vare paa den østlige Flodbred; men at udfinde dette overgik hans menneskelige Kræfter, og at forsøge paa at seile imod Strømmen vilde strax have formindsket Kanoens Fart i den Grad, at ethvert Skud maatte træffe samme. I denne Forlegenhed kom Føreren med hans sædvanlige kolde Fatning til en Beslutning, som han ufortøvet stræbte at udføre. Istedetfor at søge at naae Farvandet, styrede han hen paa den Side, hvor Floden var lavest, og da dette var lykkedes ham, greb han sin Bøsse og sin Bylt, sprang ned i Vandet og begyndte at vade fra Klippe til Klippe henimod den vestlige Kyst. Den rasende Strøm hvirvlede Baaden omkring, der snart rullede over nogle glatte Stene,

snart fyldtes med Vand og atter blev læns, indtil den blev liggende ved Kysten i et Par Alens Afstand fra den Plads, Irokeserne havde besat.

Stifinderen var i denne Mellemtid ingenlunde ud af Fare; i det første Øieblik stode Indianerne ligesom bedøvede, i dyb Beundring af hans Raskhed og Dristighed, Dyder, som Indianeren sætter saa høi en Priis paa; men Lyst til Hævn og Gridskheden efter de saa høitagtede Seirstegn fik snart Overhaand over denne flygtige Følelse og vakte dem af deres Dvale. Uafbrudt knaldede Bøsserne, peb Kuglerne om Flygtningens Hoved, medens Søen var i Oprør. Han skreed alligevel bestandig fremad, som om Trylleri beskjærmede hans Liv; thi de tykke paa Grændserne brugelige Klæder, han bar, gjennemboredes mere end end eengang, dog hans Hud blev uskadt.

Da Stifinder var tvungen til at vade i nogle Minuter i Vandet, som næsten steg ham op til Armene, medens han holdt sin Bøsse og sit Krigsforraad i Veiret under den brusende Strømning, blev han snart saa træt af dette Arbeide, at han med Glæde standsede ved en stor Steen, eller en lille Klippe, der ragede saa høit frem over Floden, at dens Overflade var tør. Paa denne Steen lagde han sit Krudthorn og tog Plads bag samme for at kunne benytte det tildeels som Skjærm for sit Legeme. Den vestlige Kyst var kun halvtredsindstyve Fod borte,

men den tause, hurtige og mørke Strømning, der af og til tittede frem, overtydede ham nokſomt om, at han her var nødt til at ſvømme. Indianerne, der vare ſamlede om Kanoen, holdt en lille Stund inde med at fyre, og efter at have fundet Aarerne, traf de Anſtalter til at ſætte over Floden.

„Stifinder," raabte en Stemme giennem Krattet paa den veſtlige Kyſt, paa et Punkt, der var den tiltalte Perſon nærmeſt.

„Hvad ønſker I, Jasper?"

„Vær ved godt Mod — Venner ere paa rede Haand, og ikke en eneſte Mingo ſkal ſætte over, uden at bøde for ſin Forvovenhed. Var det ei bedre, at I lod Bøſſen tilbage paa Klippen og ſvømmede over til os, førend diſſe Skurke blive flot?"

„En oprigtig Jæger forlader aldrig ſit Gevær, ſaa længe ſom han har Krudt i ſit Horn eller en Kugle i ſin Taſke. Endnu har jeg ikke trykket løs idag og ſkulde ei more mig ved Tanken om at være draget bort fra diſſe Kryb uden at lade dem huſke paa mit Navn. Lidt Vand gjør mine Lemmer ingen Skade, og jeg ſeer denne lumpne Knægt, Arrowhead, blandt Stratenrøverne og ønſker at tilſende ham den Løn, han ſaa ærligen har fortjent. I har vel ei bragt

Sergeantens Datter herned til Skive for deres Kugler, skulde jeg ei formode, Jasper?"

„Hun er velforvaret, i det mindste for Øieblikket, skjøndt alt beroer paa at beholde Floden imellem os og Fjenden. De kjende nu uden Tvivl vor Svaghed, og skulde de sætte over, ville nogle af Hoben bestemt blive paa den anden Side."

„Denne Kanoefart vedkommer Eders Gaver mere end mine, min Dreng, ihvorvel jeg vil bruge Aaren om Kaps med den bedste Mingo, der nogensinde har dræbt en Lax. Dersom de krydse nedenfor Vandbruddet, hvorfor kan vi da ei krydse i det stille Vand ovenfor og lege lidt Tagfat med Ulvene?"

„Fordi de, som jeg har sagt, lade nogle tilbage paa den anden Bred; og, Stifinder, vil I saa udsætte Mabel for Irokesernes Rifler?"

„Sergeantens Datter maa frelses," gjensvarede Stifinderen med rolig Energi. „I har Ret, Jasper, hendes Gaver byde hende ei at give sit Ansigt og spæde Legeme til Priis for en Mingo-Bøsse. Hvad er der saa at gjøre? Een eller to Timer maae de, om det er muligt, afholdes fra at sætte over, og vi maae see til at gjøre vort Bedste i Mørket."

„Jeg er af Eders Mening, Stifinder, dersom sligt kan opnaaes; men ere vi stærke nok til et saadant Foretagende?"

„Herren er med os, min Dreng; Herren er med os, og det er ufornuftigt at tænke sig, at Een som Sergeantens Datter, ganske skulde være forladt af Forsynet, i saadan en Nød. Efter min tilforladelige Kundskab er der foruden disse to Kanoer ikke een Baad imellem Vandfaldet og Garnisonen, og jeg skulde troe, at Rødhudenes Gaver ei strække sig til at sætte over under to saadanne Bøssers Hilsen, som dem, I og jeg er i Besiddelse af. Jeg vil ei prale Jasper; men det er vel bekjendt, at Hjortedræber sjelden feiler."

„Nær og fjern indrømmer Eder enhver Eders Færdighed, Stifinder; men en Bøsse tager Tid at lade; ei heller staaer I paa Land, godt forskandset, og kan benytte alle de Fordele, der da ere til Eders Raadighed. Dersom I havde vor Kanoe, kunde I da ei naae Kysten med en tør Bøsse?"

„Kan en Ørn flyve, Jasper?" tog den Anden til Orde og loe paa sin sædvanlige Maneer, idet han vendte sig om, medens han talte. „Men det vilde være uklogt at udsætte Eder selv paa Vandet; thi disse Skjelme begynde igjen at tænke paa Krudt og Kugler."

„Det kan skee, uden at man behøver at sætte saa meget paa Spil. Mester Cap er gaaet op til Kanoen og vil kaste en Qvist ned i Floden for at prøve Strømmen, der styrter hist oppefra lige ned til Eders Klippe. See, der kommer

den allerede; naar den kan flyde over, stræk saa kun Armene ud, og Kanoen vil følge efter. Skulde Baaden ogsaa passere Eder, vil Hvirvlen nedenfor i saa Fald føre den tilbage, og jeg er da istand til at naae den."

Medens Jasper endnu talte, kom den flydende Qvist tilsyne og drev rask ned til Stifinderen, da Strømmens tiltagende Hurtighed paaskyndte dens Fart. Hastigen greb han den og svingede den i Luften til Tegn paa, at han havde været heldig. Cap forstod Signalet og lod Kanoen øieblikkeligen løbe ud i Strømmen, hvorved han viste en Forsigtighed og Varsomhed, som hans Sømandskunst havde lært ham at iagttage. Den drev i samme Retning som Qvisten, og i en Minut var Stifinder Herre over den.

„Dette er bleven udført med en Grændsebeboers Kløgt, Jasper," sagde Føreren leende; „men I har Eders Gaver, der udfolde sig paa Vandet, ligesom mine i Skovene. Lad disse Mingo-Skurke nu kun spænde Hanerne og lægge an; thi rimeligviis ville de for sidste Gang kunne sigte paa en Mand udenfor hans Skjulested."

„Næ styr Kanoen mod Kysten med Strømmen tvers og spring ned i den, naar den sætter af," sagde Jasper ivrigen. „Kun lidet baader det at styrte sig i Fare."

„Jeg holder af at staae som en Mand mod mine Fjender, Ansigt mod Ansigt, naar De foregaae mig med

Exemplet," svarede Stifinder stolt. „Jeg er ingen Afkom af en Rødhud, og det stemmer mere med en hvid Mands Gaver at kjæmpe aabenlyst, end at ligge i Baghold."

„Og Mabel?"

„Sandt, min Dreng, sandt; Sergeantens Datter maa frelses; og, som I siger, det er Børnestreger, at lege med Faren. Troer I, at I kan gribe Kanoen, hvor I staaer?"

„Det tvivler jeg ikke paa, naar I giver den et kraftigt Stød."

Stifinderen stødte til den af alle sine Kræfter; det lette Fartøi skjød tværs igjennem Rummet, der skilte dem, og Jasper greb det, da det nærmede sig Landjorden. At bjerge Kanoen og finde et passende Sted, hvor de kunde ligge i Skjul, var et Øieblikks Sag, og de to Venner trykkede derpaa hinandens Hænder, som om de mødtes efter en lang Adskillelse.

„Nu, Jasper, skal vi faae at see, om een af disse Mingoer tør vove at sætte over Oswegoen, naar Hjortedræber skjære Tænder! I er maaskee mere øvet med Aare og Pagai og Seil end med Bøsse; men I har et modigt Bryst og en fast Haand, det er ogsaa Ting, der tælle i Kampen."

„Mabel vil finde mig imellem Fjenderne og hende," svarede Jasper roligen.

„Ja, ja, Sergeantens Datter maa beskyttes. Jeg kan lide Eder, min Dreng, og det for Eders egen Skyld; men det kan jeg endnu mere lide Eder for, at I tænke paa den Svage i et Øieblik, hvor man trænger til al Eders Tapperhed. See! Jasper, tre af Karlene ere ifærd med at stige i Kanoen. De troe vist, at vi ere flygtede, ellers vilde de vistnok ei vove saa meget lige over for Hjortedraber."

Det var imidlertid tydeligt nok, at Irokeserne lavede sig til at sætte over Strømmen; da nemlig Stifinderen og hans Venner holdt sig aldeles skjult, saa begyndte deres Fjender at troe, at de sidste havde taget Flugten. De fleste hvide Mænd vilde maaskee have tyet til et saadant Middel; men de, der bare Omhu for Mabel, vare altfor øvede i Skovkampene, til at de skulde have forsømt at forsvare den eneste Gjennemvei, paa hvilken sandsynligviis deres Sikkerhed beroede.

Som Stifinder havde sagt, vare tre Krigere i Kanoen; to lagde an med deres Bøsser og knælede for at tage Sigte med deres dødbringende Vaaben, og den Tredie stod opreist agterude for at svinge Pagaien. Paa denne Maade forlode de Kysten, efterat have brugt den Forsigtighed at hale Kanoen, førend de steg ned i den, saa langt op ad Strømmen, at de kom i det sammenlignelsesviis stille Vand ovenfor Snevringen. Det var øiensyn-

ligt, at den Vilde, som styrede Baaden, var øvet i sin Kunst; thi ved hans lange og sikre Slag med Aaren gled det lette Fartøi hen over den rolige Flods skinnende Overflade, som om det var en Fjer, der hævede sig i Luften.

„Skal jeg fyre?" spurgte Jasper hvidskende og rystede af Begjærlighed efter at begynde Kampen.

„Endnu ikke, min Dreng; endnu ikke. De ere kun tre i Tallet, og dersom Mester Cap derhenne blot forstaaer at bruge sine Knaldbøsser, han har i sit Belte, kunne vi trygt lade dem lande og ville da erobre Kanoen tilbage."

„Men Mabel?" —

„Frygt ei for Sergeantens Datter. Hun er, som I jo siger, godt forvaret i den hule Træstump, Aabningen er med Forstand skjult med Buskene. Kan jeg stole paa Eders Beretning om, hvorledes I har tilintetgjort Sporet, saa kan den søde Engel ligge der en Maaned og gjøre sig lystig over Mingoerne."

„Vi ere aldrig vis derpaa. Jeg ønskede, at hun var nærmere ved vort Skjulested."

„Af hvad Grund, Eau-douce? Skulde vi maaskee udsætte hendes smukke lille Hoved og hendes bankende Hjerte for de susende Kugler? Næ, næ; hun har det bedre, hvor hun er, der er hun mere sikker."

„Vi ere aldrig vis derpaa. Vi troede, vi vare sikre bag Krattet, og nu seer I, at vi ere robede."

„Og denne Mingodjævel bødede for sin Nysgjerrighed, som disse Skurke skulle have det —"

Stifinder standsede i sin Tale; thi i samme Øieblik hørte man en Bosse knalde stærkt, Indianeren, der sad i Kanoens Bagsteyn, sprang høit i Veiret og faldt i Vandet, holdende Pagaien i sin Haand. En tynd Røgsky hævede sig fra Krattet paa den østlige Bred, men svandt hen i Athmosphæren.

„Det er Sergentens Hvislen!" udbrød Stifinder hoverende. „Et modigere eller oprigtigere Hjerte har aldrig slaaet i nogen Delawares Bryst. Jeg er fortrydelig over, at han blandede sig heri, men han maa ei have kjendt vor Stilling — han maa ei have kjendt vor Stilling."

Kanoen havde ei saa snart mistet Styrmanden, førend den flød med Strømmen og blev reven ind i Vandfaldet. Ganske hjælpeløse stirrede begge de to andre Vilde stivt omkring dem, men det var dem ei muligt at modstaae det rasende Element. Det var maaskee en Lykke for Chingachgook, at de fleste Irokesere udelukkende havde Opmærksomheden henvendt paa deres Kammeraters Skjæbne i Baaden; hans Flugt vilde i det mindste have mødt store Vanskeligheder, om den ellers havde kunde ladet sig gjøre.

Men ikke en Fjende rørte sig uden for at skjule sig i et eller andet Smuthul, og Alles Øine vare fæstede paa de to tilbageblivende Eventyrere. Hurtigere end vi have kunnet fortælle alle disse Omstændigheder hvirvledes og kastedes Baaden i Vandfaldet, medens de to Vilde havde lagt sig udstrakt paa Bunden, som det eneste Middel for at beholde Ligevægten. Dette simple Forsøg slog imidlertid feil, den lette Jolle stødte imod et Skjær og kentrede, og de to Krigere styrtede i Floden. Vandet er sjelden dybt i et Vandfald undtagen paa enkelte Steder, hvor det kan have dannet Kanaler, og man behøvede aldeles ikke at frygte for at drukne, skjøndt Vandet gik op over Skuldrene. De to Vilde stræbte derfor af alle Kræfter hen til den venlige Kyst, svømmende og vadende efter Omstændighederne. Kanoen selv blev siddende paa en Klippe midt i Strømmen, hvor den for Øieblikket var til ingen Nytte for nogen af Parterne.

„Nu gjælder det, Stifinder," skreg Jasper, da de to Irokesere næsten ganske kom tilsyne, medens de vadede i den grundeste Deel. „Karlen opad Strømmen er min, og I kan tage ham nedenfor."

Ynglingen var bleven saa opvakt af Begivenhederne i denne rystende Scene, at Kuglen fløi fra hans Bøsse som han talte, men tilsyneladende til ingen Nytte; thi begge

Flygtningerne hævede Armene med Foragt. Stifinderen fyrede ikke.

„Næ, næ, Eau-douce" svarede han; „jeg søger ei Blod uden Aarsag, og min Kugle er vel plastret og omhyggeligt drevet ned, ifald jeg skulde bruge den. Jeg elsker ingen Mingo, som rimeligt er, naar jeg betænker, hvor meget jeg har omgaaedes med Delawarerne, der ere deres naturlige og dødelige Fjender, men jeg skal aldrig lægge an mod nogen af disse vantroe Hunde, naar jeg ei er overbeviist om, at hans Død fører til et godt Maal. Aldrig faldt nogen Hjort letfærdigen for min Haand. Naar man har levet meget ene med Gud i et Vildnis, kommer man til at føle Retfærdigheden af slige Meninger. Een Mands Liv trænge vi kun til for Øieblikket, og vi kunne endnu faae Leilighed til at bruge Hjortedræber for Serpentens Skyld, der har været forvoven nok til at lade det Djævelskryb saa tydeligen mærke, at han er i deres Naboskab. Saa sandt jeg er en stakkels Synder, lister sig ei der Een af dem langs med Bredden, ligesom en Dreng i Garnisonen, der skjuler sig bag et faldent Træ, for at skyde paa et Egern!"

Da Stifinder pegede med Fingren, medens han talte, fik Jaspers skarpe Øie snart Gjenstanden i Sigte, som han viste hen paa. En af Fiendens unge Krigere,

der brændte af Begjærlighed efter at udmærke sig, havde sneget sig bort fra Troppen hen til det Skjulested, hvor Chingachgook havde gjemt sig, og da denne havde ladet sig skuffe af sine Fjenders tilsyneladende Uvirksomhed og tillige var beskjæftiget med at træffe nye Anstalter til sin Sikkerhed, var det sienſynligen lykkedes Ynglingen at indtage en Stilling, i hvilken han kunde bemærke Delawaren. Irokeſerens Forberedelser til at fyre gjorde dette i det mindſte sandsynligt, thi Chingachgook selv kunde ei sees fra den vestlige Flodbred. Strømningen var lige ved en Krumning i Oswego, og den østlige Kyst dannede en saa stor Bue, at Chingachgook i lige Linie stod sine Fjender ganske nær, omendskjondt han paa Landjorden var flere hundrede Fod borte fra dem, og begge Parterne stode saaledes lige langt fra Stifinder og Jasper. Da Flodens Bredde omtrent beløb sig til to hundrede Alen, saa maatte dette nødvendigviis være Afstanden imellem hans to Jagttagere og den skjulte Irokeſer.

„Serpenten maa være her i Nærheden," bemærkede Stifinder, der ikke et Øieblik tabte den unge Kriger af Sigte, „og han maa være godt paa sin Post, naar han lader en Mingo-Djævel, der lægger sine blodtørstige Hensigter saa tydeligen for Dagen, komme saa tæt op til sig."

„See" — faldt Jasper ham i Orde — „der er Indianerens Krop, som Delawaren skjød! Den drev hen paa et

Skjær, og Strømmen har bragt Hoved og Ansigt oven over Vandet. —"

„Ganske i sin Orden, min Dreng; ganske i sin Orden. Den menneskelige Natur er ei stort bedre end et Stykke Drivtømmer, saasnart som Livet, der var blæst ind i Næseborerne, er svundet hen. Denne Irokeser vil aldrig gjøre mere Fortræd, men den skumlende Indianer histhenne har isinde at skille min bedste og ærligste Ven ved hans Skalp. — —"

Stifinderen holdt pludseligen inde, hævede sin Bøsse, et Vaaben af usædvanlig Længde, med en beundringsværdig Sikkerhed og fyrede i samme Minut, som han havde taget Sigte. Irokeseren paa den modsatte Bred var ifærd med at lægge an, da Hjortedræbers skjæbnesvangre Bud naaede ham. Hans Bøsse gik rigtignok af, men med Mundingen i Luften, og Manden selv styrtede ind i Krattet, uden Tvivl saaret, om end ikke dræbt.

„Denne snigende Orm har selv paadraget sig det," mumlede Stifinder, alvorligen, medens han lod Geværkolben synke og begyndte forsigtigen at lade paany. „Chingachgook og jeg have færdedes sammen fra Drenge af, og have kjæmpet i Forening paa Horican, Mohawk, Ontario og alle de andre blodige Passer imellem Franskmændenes og vort eget Land, og den taabelige Knægt vil bilde sig

ind, at jeg skulde staae ved Siden af og see min bedste Ven blive myrdet i et Baghold."

„Vi have beviist Serpenten en lige saa god Tjeneste som han os. Disse Skurke ere skræmmede, Stifinder, og ile tilbage til deres Skjulesteder, siden de mærke, at vi kan naae dem tvers over Floden."

„Skuddet har ei stort at betyde, Jasper; har ei stort at betyde. Spørg en Mand af det 60de, og han kan fortælle Eder, hvad Hjortedræber kan gjøre og har gjort, om end Kuglerne susede om vore Hoveder, ret som det kunde være Haglstene. Næ, næ, det har ei stort at betyde, og den tankeløse Landstryger har selv paaført sig det."

„Er det en Hund eller Hjort, som svømmer hen til vor Kyst?"

Stifinder studsede, thi det var vist, at en eller anden Gjenstand krydsede igjennem Floden ovenfor Vandfaldet, henimod hvilket den alligevel gradeviis blev dreven hen paa Grund af Strømmen. Det næste Blik overtydede begge Jagttagerne om, at det var et Menneske og en Indianer, skjøndt saa ukjendelig, at man i Førstningen maatte nære nogen Tvivl desangaaende. Man frygtede for en eller anden Krigslist, og med spændt Opmærksomhed fulgte man den Fremmedes Bevægelser.

„Han støder noget frem foran sig, medens han svøm-

mer, og hans Hoved ligner en drivende Buſk," ſagde Jasper.

„Indianſk Djævelſkab, min Dreng; men kriſtelig Ærlighed ſkal gjøre deres Kunſter tilſkamme."

Da Manden nærmede ſig med Langſomhed, begyndte Jagttagerne at tvivle om Rigtigheden af deres første Indtryk, og først da to Trediedele af Strømmen var passeret, blev Sandheden dem klar.

„Storſlangen, saa ſandt jeg lever!" udraabte Stifinder, idet han ſaae paa ſin Reiſefælle og loe, til Taarerne kom i hans Øie, af bare Henrykkelſe over den heldige Udførelſe af dette Krigspuds. „Han har hæftet Buſke til ſit Hoved, for at ſkjule det, ſat Krudthornet paa Spidſen, bundet Riflen til den Træſtump, han støder foran ſig, og drager nu ſine Venner imøde. Ak! hvor mange, mange Gange har han og jeg gjort ſaadanne Løier lige for Næſen af de blodgridſke Mingoer, i det ſtore Sund rundt omkring Ty!"

„Det kan ei være Serpenten, naar alt kommer til alt, Stifinder; jeg ſeer intet Træk, ſom jeg kan mindes."

„Intet Træk! Hvem leder efter Træk hos en Indianer? — Næ, næ, min Dreng; det er Malningen, der taler, og kun en Delaware har en ſaadan Tegning; det er nu hans Farver, Jasper, juſt ligeſom Eders Færſkvands Skude bærer St. Georgskorſet og Franſkmændene lade deres Bordduge flagre i Vinden, tilſmurte med Pletter af Fiſkebeen og af deres

Stege. Nu, see engang Diet, min Ven, det er en Høvdings Die. Men, Eau-douce, saa fyrigt det end er i Kampen, og hvormeget det end funkler i Løvet," — her lagde Stifinderen sin Finger sagte, men med Eftertryk paa sin Kammerats Skulder, — „har jeg dog seet det fælde Strømme af Taarer. Der er en Sjæl og et Hjerte under denne Rødhud, lid paa det; skjøndt Sjælen og Hjertet have Gaver, der ere forskjellige fra vore."

„Ingen, der kjender Høvdingen, har nogensinde draget dette i Tvivl."

„Men jeg veed det," svarede den Anden stolt; „thi jeg har færdes med ham i Sorg og i Glæde; i første Tilfælde fandt jeg en Mand i ham, hvor dybt nedbøiet han end var, og i det sidste en Høvding, der veed, at Fruentimmerne i hans Stamme ere høist anstændige i deres lette Forlystelser. Men, tys! Det har altfor megen Lighed med Folkene i Plantestederne, saaledes at gyde smigrende Taler i den Andens Øren, og Serpenten har skarpe Sandser. Han veed jeg elsker ham, og at jeg taler godt om ham paa hans Bag; men Beskedenheden sidder dybt rodfæstet i en Delawares Natur, skjøndt han skryder som en Synder, naar han er bunden til Pælen."

Serpenten naaede nu Kysten lige foran sine Kammerater, hvis Opholdssted han nøiagtigen maa have været

kjendt med, førend han forlod den østlige Flodbred, og idet han hævede sig op af Vandet, rystede han sig som en Hund og udbrød paa sædvanlig Viis — „Hugh!"

Sjette Kapitel.

Almægtige Fader! I denne Omskiftning vi skue grant
Dit Billed paany. —

Thomson.

Da Høvdingen traadte i Land, gik Stifinder ham imøde, og tiltalte Krigeren i hans Folks Tungemaal.

„Var det ret gjort, Chingachgook, sagde han i en bebreidende Tone, ene at ligge paa Luur efter et Dusin Mingoer? Hjortedræber svigter mig sjeldent, det er sandt nok; men Oswegoen fjerner Maalet, og denne vantroe Hund stak kun Hovedet og Skuldrene ud over Krattet, og en uøvet Haand og et usikkert Øie kunde let svigte. I skulde have betænkt dette, Høvding; I skulde have betænkt dette!"

„Storslangen er en mohikansk Kriger — han seer kun sine

Fjender, naar han er paa Krigstog, og hans Fædre have slaaet Mingoerne paa Flugt, siden Vandene begyndte at rinde."

„Jeg kjender til Eders Gaver, jeg kjender til Eders Gaver, og agter dem tillige. Ei skal nogen Mand høre mig klage over, at en Rødhud fulgte sin Rødhuds Natur, men Klogskab sommer sig lige saa godt for Krigeren som Tapperhed; og havde disse Irokesiske Djævle ei seet sig om efter deres Venner, der vare i Vandet, skulde I nok have sporet dem i Hælene paa Eder."

„Hvad har Delawaren ifinde at gjøre?" raabte Jasper, der lagde Mærke til, at Høvdingen i samme Øieblik pludseligen havde forladt Stifinderen og skred hen til Vandkanten, sandsynligviis i den Hensigt atter at stige ned i Floden. „Han er vel ei saa tosset at vende tilbage til den anden Bred, fordi han muligen har glemt en Ubetydelighed?"

„Det er han ikke, langtfra; han er i Grunden ligesaa klog, som han er tapper, skjøndt han kunde glemme sig saa meget i det sidste Baghold. Husk paa Jasper," han drog i det samme den Anden lidt tilside, da de hørte Indianeren plumpe i Vandet — „husk paa, unge Fyr; Chingachgook er ingen kristen hvid Mand som vi, men en mohikansk Høvding, der har sine Gaver og Sagn, af hvilke han henter

Oplysning om, hvad han skal gjøre; og den, der omgaaes med dem, der ei ere saa ganske og aldeles samme Slags Mennesker, maa finde sig i, at Natur og Vane lede deres Handlinger. En Soldat i Kongens Tjeneste bander og drikker, og hvad nytter det at prøve paa at forbyde ham det; den fornemme Mand elsker sine Lækkerbidskener og Damen sine Fjer, og det gavner ei stort at sætte Skranker for dem, hvorimod Indianerens Natur og Gaver have et langt stærkere Herredømme over ham, og Herren har uden Tvivl havt sine vise Hensigter med at indrette det saaledes, skjøndt hverken I eller jeg som oftest ikke kunne forstaae hans dunkle Veie."

„Hvad har det at betyde? — See, Delawaren svømmer hen imod den Krop, der hænger paa Skjæret? Hvorfor udsætter han sig for denne Fare?"

„For Ærens Skyld, for Hæder og Berømmelse, ligesom store Herrer forlade deres fredelige Hjem hiinsides Søerne, hvor, som de sige mig, Hjertet ei føler til noget Savn, jeg mener nemlig saadanne Hjerter, der kunne leve tilfredse i en Skovlysning, og komme hid for at leve af Jagten og af at slaaes med Franskmændene."

„Jeg forstaaer Eder — Eders Ven er gaaet for at hente sig Skalpen."

„Det er nu hans Gave og lad ham nyde den. Vi

ere hvide Mænd og ere ei istand til at forgribe os paa en død Fjende; men det er ærefuldt i en Rødhuds Øine. I kan nu synes loierligt om det, Eau-douce, men jeg har kjendt hvide Mænd af et stort Navn og en agtet Karakteer, der robede ligesaa besynderlige Ideer, hvad deres Ære angik, det har jeg."

„En Vild bliver en Vild, Stifinder, lad ham opsøge hvad Selskab, det kan være."

„Det er godt nok for os at tale saaledes, min Dreng; men, som jeg siger Dig, den hvide Ære stemmer ei altid overeens med Fornuften eller Guds Villie. Jeg har tilbragt Dage med at tænke efter over disse Materier, og jeg er kommen til den Overbeviisning, min Ven, at Forsynet, der raader over alle Ting, ei uddeler nogen Gave uden i en eller anden viis og fornuftig Hensigt. Vare Indianerne ei til nogen Nytte, vilde ingen Indianere være blevet skabte; og jeg antager, at hvis man kunde komme rigtig til Bunds paa Tingene, vilde man finde, at endog Mingo-Stammerne bleve satte i Verden i et fornuftigt og vigtigt Øiemed, skjøndt jeg maa tilstaae, at min Fatteevne er for svag til at begribe det."

„Serpenten vover sig alt for tæt hen til Fjenden, for blot at faae sin Skalp. Det kan spilde os Dagen."

„Ei i hans Tanker, Jasper. Denne ene Skalp har

efter Serpentens Krigsbegreber, større Værd for ham, end en heel Mark med faldne Krigere, hvis Haar sad uskadt paa Hovedet. Der var nu den smukke unge Kapitain i det 60nde, som gav sit Liv til Priis i den sidste Træfning, vi havde, da han forsøgte paa at rive en Trepunding ud af Franskmændenes Hænder; han troede, at høste Ære; og jeg har kjendt en ung Fændrik svøbe sig ind i sin Fane, lægge sig til at sove, svømmende i sit Blod, og bilde sig ind, at han hvilede blødere end paa Bøffelhuder".

„Ja, ja; det kan man forstaae, det er en Fortjeneste ei at stryge Flaget."

„Og det er Chingachgooks Flag — han vil gjemme dem for at vise sine Børnebørn dem" — her afbrød Stifinder sig, rystede melankolsk med Hovedet og tilføiede langsomt: „Ak! der er intet Skud tilbage af den gamle mohikanske Slægt! Han har ingen Børn, som han kan henrykke med sine Seierstegn, ingen Stamme, som kan høste Ære af hans Bedrift; han staaer ene i denne Verden, og dog har han ei svigtet sin Opdragelse og sine Gaver! Der ligger noget ærligt og ærværdigt i alt dette, det maae I tilstaae Jasper; ja der ligger noget skjønt i det."

I det samme hørte man Irokeserne skrige forfærdeligen og fyre Skud paa Skud. Fjenden var bleven saa hidsig

og ivrig i at ville fordrive Delawaren fra hans Bytte, at et Dusin af dem styrtede sig ned i Floden, og flere af dem endog trængte sig henved hundrede Fod frem i den skummende Strøm, som om de virkelig ønskede paa et alvorligt Udfald. Men Chingachgook rørte sig ei fra Pletten, da Kuglerne ei gjorde ham nogen Skade, og fuldførte sit Arbeide med en Behændighed, den lange Øvelse havde lært ham. Svingende sin Trophæ, lod han Krigsraabet lyde i dets frygteligste Intonationer, og den tause Skovs Hvælving og den dybe Baggrund, som Flodløbet dannede, gjenlød et Minut med rædsomme Skrig, at Mabel lod Hovedet synke, ei istand til at undertrykke sin Frygt, medens hendes Onkel virkeligen et Øieblik var betænkt paa Flugt.

„Det overgaaer alt hvad jeg nogensinde har hørt om disse Uslinger" udbrød Jasper og tilstoppede sine Øren baade af Forfærdelse og Afsky.

„Det er deres Musik, Dreng; deres Tromme og Pibe; deres Trompeter og Klarinetter. Uden Tvivl elske de disse Toner; thi de vække deres modige Følelser og Begjærlighed efter Blod," svarede Stifinder ganske koldsindigen. „Jeg holdt dem fordum for frygtelige, dengang jeg endnu var en Yngling; men i mine Øren lyde de nu som Natteravnens Skrig eller den amerikanske Drossels Sang. Og var end hele Strækningen imellem Vandfaldet og Garnisonen besat med disse hylende Orme,

saa vilde dog al deres Tuden nu ei gjøre mindste Indtryk paa mine Nerver! Jeg siger det ei af Praleri, Jasper; thi den Mand, der lader Feighed faae Indpas gjennem Øret, har mildest talt et svagt Hjerte; Skrig og Raab ere jo meest beregnede paa at skræmme Qvinder og Børn med, men ei dem, der udspeide Skovene og holde Stand imod Fienden. Jeg haaber, at Serpenten nu er fornøiet; thi her kommer han med Skalpen ved sit Bælte."

Da Delawaren slap i Land, vendte Jasper sig om, idet han værmedes ved hans sidste Bedrift; Stifinder derimod betragtede sin Ven med den philosophiske Ligegyldighed af en Mand, der har bestemt sig til at være ligegyldig mod Ting, som han ansaae for at være uvæsentlige. Medens Delawaren begav sig dybere ind i Krattet for at vride sin tynde Kalikos Klædning og bringe sin Bøsse i Orden, kastede han et triumpherende Blik paa sine Reisefæller, men hermed syntes og enhver Yttring af Selvfølelse over den nyligen fuldbragte Daad at svinde.

„Jasper" tog Føreren til Orde, „iil ned til Caps Standquarteer og bed ham om at komme herop; vor Tid til at raadslaae i er kun knap, og vi maae derfor tage hurtige Beslutninger; thi det vil ei vare længe, førend Mingoerne udklække Planer til vor Fordærvelse."

Ynglingen adlød, og i faa Minuter vare de alle fire

samlede nær ved Kysten, aldeles skjulte for deres Fjender, medens de holdt et vaagent Øie med deres Bevægelser, og begyndte nu at overveie deres fremtidige Tog.

Dagen var imidlertid rykket saa langt fremad, at der kun vilde forløbe nogle faa Minutter imellem det svindende Lys og et Mørke, der endog lovede at blive dybere end sædvanligt. Solen var allerede gaaet ned, og Skumringen under en ringe Polhøide pleiede hurtigen at forvandles til den dybeste Nat. Selskabet satte sit eneste Haab til denne gunstige Omstændighed, ihvorvel den ei var ganske fri for Farer, da Bælmørket, der skulde begunstige deres Flugt, ogsaa rimeligviis vilde skjule Fiendens Bevægelser for dem.

„Øieblikket er forhaanden, Mænd" begyndte Stifinder, „i hvilket vi behændigen maae lægge vore Planer, for at kunne handle i Forening og tage tilbørligt Hensyn til vort Hverv og vore Gaver. Om en Times Tid ville disse Skove være lige saa mørke, som det var Midnat, og skal det lykkes os at naae Garnisonen, maa vi drage os den Fordeel til Nytte. Hvad siger I, Mester Cap? thi endskjøndt I ei har den bedste Erfaring, hvor Talen er om Kampe og Tilbagetog i Skoven, saa berettige Aarene Eder dog til først at ytre Eders Mening i et sligt Anliggende og i en Raadsforsamling."

„Og mit nære Slægtskab til Mabel, Stifinder, skulde jeg troe, maa ogsaa regnes for noget —."

„Det veed jeg ikke, det veed jeg ikke. Hensyn er Hensyn, og Hengivenhed bliver Hengivenhed, hvad enten det er Naturens Gave eller kommer fra Eens Forstand og Tilbøieligheder. Jeg vil ei tale om Serpenten, hvis Hu ei staaer mere til Fruentimmer, men hvad Jasper og mig selv angaaer, da ere vi lige saa beredte til at stille os imellem Sergeantens Datter og Mingoerne, som hendes egen tappre Fader kunde være. Siger jeg vel mere end Sandheden, Dreng?"

„Mabel kan stole paa mig til min sidste Livsdraabe," sagde Jasper, rigtignok sagte, men med inderlig Følelse.

„Godt, godt," svarede Onklen, „vi vil ei gaae dybere ind i den Materie, da Alle synes beredt til at tjene Pigen, og Gjerninger ere bedre end Ord. Efter min Mening have vi ingen anden Udvei, end at gaae ombord, naar det bliver saa mørkt, at de fiendtlige Udkig ei kunne see os, og løbe ind i Havnen, saasnart som Vind og Strøm ville tillade det."

„Det er lettere sagt end gjort," gav Føreren til Svar. „Vi ville være mere udsatte i Floden, end naar vi følge Skovene, og saa har vi Oswegofaldet dernede, og jeg er slet ikke vis paa, om endog Jasper er istand til med Sik-

kerhed at føre en Baad igjennem i Mørke. Hvad siger I min Ven, hvad Tanker har I om Eders egen Dygtighed og Erfaring?"

„Jeg er af Mester Caps Mening, at vi tye til Kanoen. Mabel er alt for svag til at kunne vandre igjennem Moser og imellem Trærødder om Natten, saa mørkt som det synes at blive, og dernæst føler jeg stedse mere Mod i mit Bryst og mere Sikkerhed i Øiet tilsøes end iland."

„Mod i Brystet, det har I altid, Knægt, og jeg troer ogsaa taalelig Sikkerhed i Øiet, som en Mand kan have det, der har levet saa meget i lyst Solskin og saa lidt i Skovene. Ak! Ontario har ingen Træer, det var ellers en Slette til at forlyste en Jægers Hjerte. Hvad Eders Mening angaaer, mine Venner, saa kan der siges meget for og imod. I kunne anføre, at Vandet ei efterlader noget Spor —"

„Hvad kalder I da Kjølvandet?" faldt den stivsindede og selvkloge Cap ham i Talen.

„Hvorledes?"

„Bliv kun ved," sagde Jasper „Mester Cap bilder sig ind, at han er paa Oceanet, — Vandet efterlader ei noget Spor —"

„Det efterlader intet her hos os, men jeg skal ei være

saa dristig at kunne sige, hvad det maaskee efterlader paa Søen. Fremdeles er Kanoen baade hurtig og let, naar den flyder med Strømmen, og denne Fart vil skaane de spæde Lemmer af Sergeantens Datter. Men paa den anden Side, saa har Floden intet andet Dække end Himlens Skyer; dernæst er det en kilden Sag at vove sig med en Baad ind i Strømløbet, selv om det var høilys Dag, og Afstanden herfra til Garnisonen udgjør godt ser velmaalte Mile tilsøes. Jeg er forvirret, Jasper, kan ei sige, hvad jeg skal raade til eller foreslaae."

„Dersom Serpenten og jeg kunde svømme hen til Floden og hente den anden Kanoe", gav den unge Skipper til Svar, „saa synes det mig, at vi gjorde bedst i at betroe os til Søen."

„Ja, naar! og dog, det kan let lade sig gjøre, saasnart som det bliver lidt mørkere. Ja vist, ja vist, naar jeg tager Hensyn til Sergeantens Datter og hendes Gaver, vil jeg ei stride imod, at dette maaskee var det raadeligste. Men bestod vort Selskab af Mænd, da vilde det være en lystig og modig Jagt at lege lidt Skjul med disse Vantroe paa Kysten derhenne. Jasper," vedblev Føreren, i hvis Karakteer der ei fandtes mindste Spor af forsængelig Brauten eller theatralsk Knaldeffekt, „vil I paatage Eder at hente Kanoen?"

„Jeg paatager mig Alt, Stifinder, der kan gavne og frelse Mabel.“

„Det er en retskaffen Følelse, og jeg antager, at det er Natur. Serpenten, der næsten allerede er afklædt, kan gaae Eder tilhaande, og dette vil berøve disse Djævle Midlerne til at udføre deres Skarnsstykker.“

Da man nu var bleven enig om dette væsentlige Punkt, beredte ethvert af Selskabets Medlemmer sig til at sætte Planen i Værk. Aftenens Skygge faldt tættere og tættere paa Skoven, og da alt var beredt til at kunne vove Forsøget, var det ei muligt at skjælne nogen Gjenstand paa den modsatte Bred. Der var ingen Tid at spilde; thi Indianernes Klogt kunde hitte paa saa mange Udveie til at sætte over en smal Strøm, at Stifinderen utaalmodigen længtes efter at komme bort. Medens Jasper og hans Kammerat stege ned i Floden, kun bevæbnede med deres Knive og Delawarens Tomahawk, og iagttagende den største Forsigtighed for ei at røbe deres Bevægelser, hentede Føreren Mabel fra hendes Skjulested og bød hende og Cap at drage langs med Kysten hen mod det Sted, hvor Vandfaldet begyndte, hvorpaa han ilede ned i Kanoen, der var i hans Værge, for at bringe den derhen.

Dette var hurtigen udført. Kanoen lagde til Kysten, Mabel og hendes Onkel gik ombord og indtoge

deres forrige Pladser, medens Stifinder stod opreist i Agterstevnen og holdt ved en Busk, for at den heftige Strøm ei skulde rive dem med sig. Der henløb nogle Minuter i hvilke Selskabet i største Spænding og næsten aandeløst oppebiede Udfaldet af deres Kammeraters dristige Vovestykke.

Man maa lægge Mærke til, at de to Eventyrere vare nødte til at svømme tvers over et dybt og rivende Vande, førend de kunde naae den Deel af Floden, der tilstedede dem at vade. Dette Foretagende var snart udført, og Jasper og Serpenten grundstødte i eet og samme Øieblik ved Siden af hinanden. Efterat have faaet sikkert Fodfæste, toge de hinanden i Haanden og vadede langsomt og med største Varsomhed i den Retning, i hvilken de formodede at forefinde Kanoen. Men Mørket var allerede saa stærkt, at de snart overbeviste sig om, at Synets Sands ei vilde komme dem synderlig til Hjælp, og at de blot kunde ledes paa Spor ved at følge det Instinkt, der sætter Jægeren istand til at finde Veien, naar Solen er skjult, ingen Stjerne er at skue, og alt vilde synes et Chaos for den, der ei er saa fortrolig med Skovens Labyrinther. Under disse Omstændigheder underkastede Jasper sig Delawarens Veiledning, da hans Erfaring bedst gjorde ham skikket til at paatage sig Anførslen. Det var alligevel ikke

nogen let Sag at vade i denne Stund igjennem det oprørte Element og tydeligen at indprente sig Lokaliteterne. De troede allerede at være i Midten af Strømmen, da de to Kyster blot kunde skjelnes som dunkle Masser, der vare mørkere end alt det Øvrige, og man blot kunde skimte deres Omrids paa Himlen igjennem de takkede Trætoppe. Een eller to Gange forandrede vore Vandrere Kurs; de vare nemlig uformodet kommet ind i dybt Vande, og Baaden, vidste de, maatte findes der, hvor der var meest grundt i Strømlobet. Uden at have noget andet Kompas end denne Kjendsgjerning, samlede Jasper og hans Ledsager omtrent et Quarteer om i Vandet, og da denne Tid var forløben, som Ynglingen troede aldrig vilde faae nogen Ende, forekom det dem, at de vare lige saa langt fra Maalet, som fra Begyndelsen af. Just som Delawaren vilde standse for at underrette sin Kammerat om, at de gjorde bedst i at vende tilbage til Landjorden for at drage ud paany, saae han Skikkelsen af en Mand bevæge sig i Vandet, saa nær, at han kunde naae ham med sin Arm. Jasper var ved Siden af ham, og det blev Mohicaneren strax indlysende, at Irokeserne havde det samme til Hensigt som han.

„Mingo!" hvidskede han Jasper i Øret; — „Serpenten vil vise sin Broder at være snu."

Den unge Skipper fik i det samme Øie paa Manden,

og den forfærdelige Sandhed stod ogsaa tydelig for ham. Da han indsaae Nødvendigheden af at overlade alt til Delaware-Høvdingen, holdt han sig tilbage, medens hans Ven skred frem i den Retning, i hvilken den Fremmedes Skikkelse var forsvunden. Øieblikket efter kom han atter tilsyne, og det var klart, at han bevægede sig hen imod dem. Vandene vare i et saadant Oprør, at man ei behøvede at frygte for at tale sammen paa sædvanlig Viis, og Indianeren dreiede Hovedet om og sagde hastigen:

„Overlad det til Storslangens Klogt."

„Hugh!" udbrød den fremmede Vilde og tilføiede i sit Folks Sprog: „Kanoen er sunket, men her er Ingen til at hjælpe mig. Kom lad os faae den af Grund."

„Gjerne," svarede Chingachgook, der forstod Dialekten, „led os, vi følge efter."

Den brusende Strøm hindrede den Fremmede i at adskille Stemmerne og Accenten; han skred foran i den Retning, de attraaede; de andre to fulgte ham i Hælene, og hurtigen naaede de alle tre Kanoen. Irokeseren tog fat i den ene Stevn, Chingachgook midtpaa, og Jasper i den anden Stevn, da det var vigtigt, at den Fremmede ei mærkede Nærværelsen af et blegt Ansigt, en Opdagelse, hvortil baade de Klædningsstykker, Ynglingen endnu havde

paa sig, som ogsaa Hovedets Form, naar det ganske kom tilsyne, let kunde føre til.

„Let," sagde Irokeseren med det for hans Race eiendommelige korte Sprog, og med en ringe Anstrængelse blev Kanoen løftet op fra Skjæret, holdt et Øieblik i Veiret for at tømme den, og derpaa forsigtigen sat ned i Vandet i den rette Stilling. Alle tre holdt fast paa den, for at den ei skulde slippe dem ud af Hænderne, da den voldsomme Strøm trængte haardt ind paa den, medens Irokeseren, som rimeligt var, ledede Toget og styrede hen til den østlige Bred eller det Sted, hvor hans Venner oppebiede hans Tilbagekomst.

Da Delawaren og Jasper af den Omstændighed, at deres Møde slet ikke havde været paafaldende for Manden, de traf paa, nok kunde slutte sig til, at der maatte være nogle flere Irokesere ved Strømløbet, følte de begge Nødvendigheden af at være yderst forsigtige. Mangen en Mand, der ei havde været saa modig og havt mindre Fatning, vilde vist have troet at udsætte sig for en altfor stor Fare ved saaledes at vove sig ind midt imellem sine Fjender; men disse kjække Grændsefolk kjendte ei noget til Frygt, de vare vante til Vovestykker og indsaae tilfulde, hvor nødvendigt det var at hindre Fjenden i det mindste i at blive Herre over Baaden, at de med Glæde endog havde underkastet sig større Farer for at naae deres Øiemed. Saa

yderst vigtig for Mabels Frelse ansaae Jasper Besiddelsen eller Ødelæggelsen af denne Kanoe, at han havde trukket sin Kniv, beredt til at gjøre Snit i Fartøiet, for saaledes at gjøre Baaden ubrugbar for Tiden, hvis eet eller andet Tilfælde skulde tvinge Delawaren eller ham til at opgive deres Prise.

Imidlertid skred Irokeseren, der ledede Toget, langsomt frem igjennem Vandet henad Veien til hans Parti, holdende fast paa Kanoen og tagende sine Ledsagere mod deres Villie med paa Slæbetoug. Engang hævede Chingachgook sin Tomahawk og stod i Begreb med at begrave den i sin tillidsfulde og ubekymrede Naboes Pande, men Sandsynligheden af, at Dødsskriget eller ogsaa det flydende Legeme kunde vække Mistanke, bragte denne betænksomme Høvding til at afstaae fra sit Forsæt. Øieblikket efter fortrød han denne sin Vægelsindighed; thi de tre, der klyngede sig op til Kanoen, vare pludselig omgivne af ikke færre end fire andre, der ligeledes speidede efter Baaden.

Efter de sædvanlige korte og karakteristiske Glædesudraab, greb de Vilde med Heftighed om Kanoen, thi alle syntes de at være giennemtrængte af Nødvendigheden af at tilegne sig det vigtige Fartøi, det ene Parti for at kunne angribe sine Fjender og det andet for at dække sin Retirade. Tilvæxten til Selskabet kom imidlertid saa ufor-

varendes og gav Fjenden en saa fuldkommen Overlegenhed, at endog Delawarens Skarpsindighed og Snildhed ei vidste at raade sig i nogle Øieblikke. De fem Irokesere, der fuldkomment syntes at kjende til deres Dont, ilede fremad til deres egen Kyst uden at opholde sig med at tale; det var deres bestemte Hensigt at hente Aarerne, som de foreløbigen havde bragt i Sikkerhed, og at indskibe tre til fire Krigere med alle deres Bøsser og Krudthorn, da ene og alene Manglen paa disse havde hindret dem i at svømme over Floden, saasnart som det var blevet mørkt.

Paa denne Maade naaede baade Venner og Fjender i Forening den østlige Kanal, hvor, ligesom Tilfældet var paa den vestlige, Floden var for dyb til at vade i. Der paafulgte en kort Pause, da man nødvendigviis maatte tage en Bestemmelse om, hvorledes man skulde føre Kanoen over. Een af de fire, der nyligen havde nærmet sig Baaden, var en Høvding, og den Hyldning, som Indianeren i Amerika er vant til at vise Fortjeneste, Erfaring og Rang, bandt de Andres Tunger, til Anføreren havde talt.

Dette Holdt forøgede høiligen Faren for at blive opdaget, især for Jasper, der imidlertid havde været betænkt paa at kaste sin Hue i Bunden af Kanoen. Da han hverken havde Troie eller Skjorte paa, vilde hans Legems-

form ei saa lige fremkalde nogen Mistanke i Mørke. Hans Stilling i Kanoens Agterstevn hjalp ham desuden lidt i at holde sig skjult; thi Irokesernes Opmærksomhed var naturligviis fæstet til den anden Side. Ei forholdt det sig saaledes med Chingachgook. Denne Kriger var bogstaveligen talt midt imellem sine dødeligste Fjender, og han kunde næppe røre et Lem uden at støde paa dem. Alligevel syntes han ei at røre sig, skjøndt alle hans Sandser vare i Virksomhed, og han stod beredt til at flygte eller at hugge ind, som det kunde passe sig. Ved at vogte sig omhyggeligen for at see sig om efter dem, der stode bag ved ham, formindskede han Faren for at blive opdaget, og med en Indianers uovervindelige Taalmod oppebiede han det Øieblik, i hvilket det gjordes nødig at handle.

„Lad alle mine unge Mænd undtagen to, een ved hver Ende af Kanoen, gaae i Land og hente deres Vaaben," sagde Irokeserhøvdingen. „Lad de to bringe Baaden over."

Indianerne adløde i Taushed, lode Jasper blive ved Agterstevnen og Irokeseren, der havde fundet Kanoen, holde ved den lette Skudes Boug. Chingachgook dukkede imidlertid saa dybt ned i Floden, at de Andre passerede forbi ham, uden at ane det mindste. Deres Pladsken i Vandet, Armbevægelserne og deres gjensidige Tilraab forkyndte snart, at de fire, som sidst havde stødt til Hoben, allerede vare

ifærd med at svømme. Saasnart som Delawaren havde overtydet sig herom, reiste han sig, indtog sin forrige Stilling og begyndte at tænke paa, at Øieblikket til at handle i var kommet.

En Mand, der ei havde været vant til saa megen Selvbeherskelse som denne Kriger, vilde sandsynligviis nu have udført sit paatænkte Hug, men Chingachgook vidste, at der var flere Irokesere bag ham ved Strømløbet, og han var en altfor dreven og erfaren Kriger til at vove noget til Unytte. Han lod Indianeren ved Kanoens Boug skyde fremad ind i det dybe Vande, hvorpaa de alle tre svømmede i Retningen hen til den østlige Bred.

Men istedetfor at hjælpe Kanoen frem over den rivende Flod, begyndte Delawaren og Jasper, saasnart som de vare komne til det Sted, hvor Strømmen var stærkest, begge at svømme saaledes, at de lagde Hindringer i Veien for dens videre Fart tvers over. Dette skete imidlertid hverken pludseligen, eller saa uoverlagt, som en civiliseret Mand maaskee havde prøvet paa denne List, men sindigen og saa lempeligen, at Irokeseren ved Bougen i Førstningen bildte sig ind, at han blot havde Elementets Magt at kjæmpe imod. Styret af disse modstræbende Kræfter, drev Kanoen følgeligen nedad Strømmen, og omtrent et Minut efter flød den i det langt dybere Vande, hvor Vandfaldet begyndte. Her

var Irokeseren alligevel ikke seen til at udfinde, at noget Usædvanligt sinkede dem i deres Fremskriden, han vendte sig om og indsaae nu først, at den kraftige Modstand kom fra hans Ledsagere.

Denne anden Natur, der voxer med Vanen, lærte den unge Irokeser øieblikkeligen, at han var ene med sine Fiender. Skydende Vandet tilside, sprang han paa Struben af Chingachgook, og de to Indianere slap Kanoen og styrtede paa hinanden som Tigre. Midt i denne kulsorte Nats Mørke, svømmende paa et Element, der er saa farligt for Mennesket, naar han indlader sig i en Kamp paa Liv og Død, syntes de at have glemt alt, kun ikke deres blodige Had og gjensidige Gridskhed efter at seire.

Jasper var nu fuldkommen Herre over Kanoen, der, ved de Stridendes voldsomme Stød under Kampen, fløi som en Fjer for Vinden. At svømme Delawaren til Hjælp, var Ynglingens første Tanke, men Vigtigheden af Baadens Besiddelse fremstillede sig for hans Sjæl med tidobbelt Styrke, medens han lyttede til Krigernes tunge Aandedrag, da de grebe hinanden om Struben, og saa hurtigt som muligt skred han fremad til den vestlige Bred. Her var han snart, og efter en kort Søgen lykkedes det ham at opdage det øvrige Selskab og skaffe sine Klæder tilveie.

Faa Ord vare tilstrækkelige til at give dem Oplysning

om den Stilling, i hvilken han havde forladt Delawaren, og Maaden, hvorpaa Kanoen var kommen i hans Magt.

Da de, der vare blevne tilbage, havde hørt Jaspers Beretning, herskede der en dyb Taushed iblandt dem; opmærksomt lyttede de alle, i det tomme Haab om at komme paa Spor efter Udfaldet af denne frygtelige Kamp, der havde fundet Sted og maaskee endnu fortsattes i Vandet; man fornam ingen anden Lyd end den rindende Flods stadige Brusen; det hørte nemlig med til deres Fjenders Politik, som stode paa den modsatte Bred, at iagttage den største Dødsstilhed.

„Tag denne Aare, Jasper," sagde Stifinderen roligen, skjøndt de Tilstedværende syntes, at hans Stemme lød mere melankolsk end sædvanligen, „og følg mig med Eders egen Kanoe. — Vi ere ei længere sikkre her."

„Men Serpenten?"

„Storslangen er i sin egen Guddoms Hænder og vil leve eller døe overeensstemmende med Forsynets Hensigter. Vi kan ei gjøre ham noget Godt og vove for meget, naar vi blive ørkesløse her tilbage og ville sladdre som Fruentimmer om vore Ulykker. Dette Mørke er meget kostbart —"

Et stærkt, vedvarende, gjennemtrængende Hyl lod sig høre fra Kysten og afbrød Førerens Tale.

„Hvad betyder denne Larm, Mester Stifinder?" spurgte

Cap. „Lyden har mere Lighed med Djævelskab end med noget, der kan komme ud af en Kristens eller et Menneskes Strube.“

„Kristne ere de ikke, og paastaae de ikke at være, og ønske de ei heller at blive; og naar I kalder dem Djævle, saa har I næppe givet dem et galt Navn. Det Hyl er et Glædesskrig, og de have udstødt det som Seierherrer. Serpentens Legeme er vistnok, enten død eller levende, kommet i deres Magt!“

„Og vi —“ udraabte Jasper, hvis ædelmodige Sjæl gjorde ham bittre Bebreidelser, da han kom til at tænke paa, at han muligen kunde have afværget denne Ulykke, hvis han ei have ladet sin Kammerat i Stikken.

„Vi kan ei gjøre Høvdingen noget Godt, min Dreng, og maae see at komme afsted saa hurtigt som muligt.“

„Uden et eneste Forsøg paa at befrie ham? — uden endog at vide, om han er død eller levende?“

„Jasper har Ret,“ sagde Mabel, som rigtignok kunde tale, men hvis Stemme var hæs og qvalt. „Jeg er ikke bange, Onkel, og vil blive her, til vi faae at vide, hvad der er blevet af vor Ven.“

„Dette synes fornuftigt,“ tog Cap til Orde. „En rigtig Sømand kan ei godt forlade en Bakskammerat, og jeg

glæder mig ved at finde saa sunde Grundsætninger hos disse Færskvandsfolk."

„Tys, tys," svarede den utaalmodige Fører og tvang Kanoen ned i Strømmen, medens han talte, „I veed Intet og frygter Intet. Dersom I har Eders Liv kjært, saa tænk paa at naae Garnisonen, og overlad Delawaren i Forsynets Hænder. Ak! Hjorten, der slikker for ofte af Kilden, møder dog Jægeren til sydvende og sidst."

Syvende Capitel.

Er det — Yarrow — den Strøm,
Min Phantasi udmaled saa skjønt?
Er det Drømmebilled forsvundet?
Gid Skjaldens Harpe var her,
For at istemme glade Toner
Og det tause Øde at oplive,
Der fylder mit Hjerte med Sorg! —

Wordsworth.

Scenen frembød i mange Henseender et ophøiet Skue, og den fyrige og ædelsindede Mabel følte Blodet svulme i hendes Aarer og Kinderne blusse, da Kanoen skjød ned i den rivende Strøm for at fare afsted. Nattens Mørke havde taget af, Skyerne havde spredet sig, men de skyggende

Skove drog et saa tykt Slør over Kysterne, at Baadene gled ned ad Floden i et saadant Lag af Mulm, at de i Virkeligheden vare sikkre, for at blive røbede. Alligevel maatte Følelsen om den overhængende Fare nødvendigviis virke stærkt paa Alle, der vare inden Borde, og endog Jasper, der i denne Stund begyndte at skjælve for Pigen, kastede ved hver en usædvanlig Lyd, der kom fra Skoven, Blikket ængsteligen til alle Sider, medens han drog fremad med Selskabet. Aaren blev brugt med Lethed og kun med overordentlig Varsomhed; thi den ringeste Lyd kunde i den dybe Rolighed, der paa den Tid herskede om Stedet, give de aarvaagne Irokesere Nys om deres Ophold.

Alle disse Omstændigheder hævede endnu mere det storartede Præg af hendes Stilling og bidrog til at gjøre dette Øieblik til det meest kritiske, hun nogensinde havde oplevet i sin unge Alder. Modig, vant til Selvtillid, og opretholdt af sin Stolthed ved Følelsen af at være en Soldats Datter, kunde man næppe sige om hende, at Frygt fik nogen Magt over hende; men hendes Hjerte slog ofte hurtigere end ellers, hendes smukke blaae Øine straalede med et Udtryk af Fatning, hvis Indtryk var spildt i Mørket, og hendes opvakte Følelser hjalp endnu til at give Scenen og Nattens Hændelser en mere ophøiet Karakteer.

„Mabel", sagde Jasper med dæmpet Røst, da de to

Kanoer flød saa nær ved hinanden, at Ynglingens Haand kunde holde dem sammen. „De er ei bange, De stoler trygt paa vor Omsorg og Redebonhed til at beskjærme Dem?"

„Jeg er en Soldats Datter, som De veed, Jasper Western og maa skamme mig ved at vise Tegn paa Frygt."

„Stol paa mig — paa os alle. Deres Onkel, Stifinderen, Delawaren, var den stakkels Karl bare her, jeg selv vil vove alt, hellere end at nogen Ulykke skulde ramme Dem."

„Jeg troer Dem, Jasper," gav Pigen til Svar, idet hendes Haand uvilkaarligen legede i Vandet. „Jeg veed, at min Onkel elsker mig og aldrig vil tænke paa sig selv, førend han først har tænkt paa mig, og jeg troer, at De alle ere min Faders Venner og gjerne vil staae hans Barn bi. Men jeg er ei saa svag og saa blødsjertet, som De maaskee tænker; thi er jeg end en Kjøbstadspige, og som de fleste af det Slags lidt tilbøielig til at see Fare, hvor intet er paafærde, saa lover jeg Dem dog, Jasper, at ingen taabelig Frygt fra min Side skal hindre Dem i at opfylde Deres Pligt."

„Sergeantens Datter har Ret, og hun fortjener at være den ærlige Thomas Dunhams Barn," tog Stifinderen til Orde. Ak! mit smukke Barn, mangen en Gang har Eders Fader og jeg speidet og marscheret sammen i

Flanken og Ryggen af Fjenden, naar Nætterne vare langt mørkere, og vi oven i Kjøbet hvert Øieblik stod i Fare for at falde i et blodigt Baghold. Jeg var ved Siden af ham, dengang han fik sit Saar i Skuldren, og den ærlige Fyr vil fortælle Eder, naar I mødes, hvorledes vi bar os ad for at sætte over Floden, der laa bag os, og frelste hans Skalp."

„Han har fortalt mig det", sagde Mabel med mere Eftertryk, end det maaskee var klogt i hendes nuværende Stilling. „Jeg har Breve fra ham, i hvilke han har omtalt alle disse Ting, og jeg takker Dem af mit Hjertes Grund for denne Tjeneste. Gud vil huske Dem det, Stifinder, og al den Erkjendtlighed, som De kan fordre af Datteren, vil hun med Glæde opbyde til Gjengjeld for Faderens Frelse."

„Ja, saaledes ere I blide og hjertensrene Skabninger alle. Jeg har seet nogle af Eder før og hørt om andre. Sergeanten selv har talt til mig om sine yngre Dage og om Eders Moder, og hvorledes han friede til hende, og om sin Modgang og sit feilslagne Haab, førend han kom til Maalet."

„Min Moder levede ei længe nok for at gjengjelde ham det, han gjorde for hendes Skyld," sagde Mabel med zitrende Læber.

„Han siger saa. Den ærlige Sergeant har ei holdt noget hemmeligt for mig; thi da han er mange Aar ældre end jeg, har han paa vore hyppige Streifstog paa en Maade betragtet mig som sin Søn."

„Maaskee, Stifinder," bemærkede Jasper med en Usikkerhed i Stemmen, hvorved hans tilsigtede Spøg tabte sin Virkning, „skulde det glæde ham for Alvor at have Eder til Søn."

„Og om saa var Eau-douce, saa var det vel heller ingen Synd. Han veed, hvad jeg duer til paa et Spor eller Speidertog, og han har ofte seet mig holde Stand mod Franskmændene. Jeg har undertiden tænkt paa, min Dreng, at vi alle burde opsøge Koner; thi den Mand, der lever al sin Tid i Skovene og færdes med sine Fjender eller sit Bytte, vil dog til Slutningen miste nogle af sit Kjøns Følelser."

„Efter den Prove, der er kommen mig for Øinene," bemærkede Mabel, „skulde jeg paastaae, at de, der opholde sig længe i Skovene, ogsaa glemme at lære de Rænker og Udyder, der have hjemme i Byerne."

„Det er ei muligt, Mabel, stedse at dvæle i Guds Nærhed og ei føle Hans Godheds Magt. Jeg har været tilstede ved Gudstjenesten i Garnisonerne, og gjort mig Umage for, som det anstaaer en ægte Soldat, at tage Deel i

Bønnerne; thi skjønt jeg ei findes paa Kongens Tjenestliste, kjæmper jeg dog i hans Sag og tjener hans Sag, — og saaledes har jeg bestræbt mig for at dyrke Garnisonsskikkene, men aldrig har jeg kunnet fremtvinge i mit Indre de ophøiede Følelser og den ægte Kjærlighed, som jeg føler, naar jeg er ene med Gud i Skoven. Her synes jeg at staae lige over for Herren; alt omkring mig er friskt og skjønt, som det kom fra Hans Haand; og der er ingen Spidsfindigheder, ingen Lærdom, som kan kjølne mine Følelser Næ, næ, Skoven er vistnok det sande Tempel, thi her kunne Tankerne hæve sig frit, ja endog høiere end Skyerne."

„I taler Sandheden, Mester Stifinder," sagde Cap, „og denne Sandhed maae Alle, som have levet længe i Ensomheden, vedkjende sig. Hvad er for Exempel Grunden til, at Sømænd i Almindelighed ere saa religiøse og samvittighedsfulde i al deres Gjerning, hvad andet, end at de saa ofte ere ene med Forsynet og have saa liden Omgang med Landjordens Ugudelighed. Mange, mange Gange har jeg staaet paa Vagt, enten under Æqvator eller paa Sydhavet, naar Nætterne vare oplyste af Himlens Ild, og det er just den beleilige Tid, mine Kjære, til at bringe en Mand til Eftertanke og foreholde ham hans Synder. Under saadanne Omstændigheder har jeg remset

mine op for mig og gjentaget dem saalænge, indtil Samvittighedens Vanter og Tallieres vare nærved at springe af denne Anstrængelse. Jeg er derfor enig med Eder, Mester Stifinder, har I en ægte religios Mand behov, gaa til Søes eller drag hen i Skoven".

„Onkel, jeg troede, at Sømænd i Almindelighed vare ilde anskrevne med Hensyn til deres Ærbodighed for Religionen?"

„Alt kun s—t Bagtalelse min Pige! spørg en Somand om, hvad hans virkelige private Mening er om Dine Landsmænd, Præsten og dem alle tilsammen, og Du vil faae et ganske andet Svar. Jeg kjender ingen Menneskeklasse, man har løiet saa meget paa, som Sømænd, især hvad dette angaaer, og det kommer af intet andet, end fordi de ei blive hjemme og forsvare sig og betale Klerisiet. De have maaskee ikke saa megen Lærdom, som nogle paa Landjorden, men med Hensyn til Kristendommens Hovedpunkter staaer Somanden over Landmanden aldeles".

„Jeg vil ei indestaae for alt dette, Mester Cap," tog Stifinder til Orde; „men jeg tor sige, at noget af det, I anfører, kan være sandt. Jeg trænger ei til Torden og Lynild for at minde mig om min Gud, ei heller er jeg saa tilbøielig til at tænke paa Hans Godhed, naar jeg har Kummer og Gjenvordigheder, som jeg kan være det paa

en stille, høitidelig, rolig Dag, i en Skov, naar jeg, i det mindste med mine Øren, fornemmer hans Stemme ligesaa tydeligen i den døde Greens Knagen eller i Fuglens Sang, som den nogensinde høres i Uveir og Kulinger. Hvorledes er det bevendt med Eder Eau-douce; I trodser Orkanerne ligesaa godt som Mester Cap, og burde kjende noget til Følelserne under en Storm?"

„Jeg er bange for, at jeg er for ung og uerfaren til at kunne sige meget om en saadan Gjenstand," svarede Jasper beskedent.

„Men De har jo ogsaa Følelser!" sagde Mabel hurtigen. „De kan ikke - ingen kan opleve saadanne Scener uden at føle, hvor megen Tillid man maa have til Gud!"

„Jeg vil ei gjøre min Opdragelse saa stærkt til Skamme, at jeg skulde paastaae, at disse Ting aldrig ligge mig paa Hjerte, men jeg frygter for, at det ei skeer saa ofte eller saa tilbørligen, som det var min Pligt."

„Først Vand!" udbrød Cap medynksomt; „Du maa ei vente for meget af den unge Mand, Mabel. Jeg troer De kalder Eder sommetider med et Navn, der skal betegne alt dette. Eau-de-vie, er det ei saa?"

„Eau-douce" svarede Jasper roligen, der, ved at fare paa Søen, havde erhvervet sig Kundskab i Fransk og i flere

indianſke Dialekter. „Det er et Navn, Irokeſerne have givet mig, for at adſtille mig fra nogle af mine Kammerater, ſom engang have beſeilet Havet og nu holde af at fylde de Indfødtes Øren med Hiſtorier om deres ſtore Saltvandsſøer."

„Hvad ondt er der i det? Jeg tør nok paaſtaae, at de ei vil gjøre de Vilde Fortræd. De kan ei civiliſere dem, men de gjøre dem dog ikke til ſtørre Barbarer, end de før have været. Ja, ja, Eau-douce; der ſigtes viſt hermed til det hvide Brændeviin, ſom der i det Hele ei er noget ſtort ved, og nok kan kaldes deuce*), thi det er noget Djævelstøi!"

„Eau-douce betyder ſødt Vand, eller Vand, der kan drikkes, det er det franſke Udtryk paa Færſkvand," ſvarede Jasper, der ærgrede ſig over Caps Stiklerier, uden at betænke, at han var Onkel til Mabel.

„Men for Fanden hvor faaer De Vandet fra i Eau-indeuce, naar det betyder Brændeviin i Eau-de-vie. Det er maaſkee franſk Skik heroppe, men det har ei hjemme i Burdux og de andre franſke Havne; desuden betyder Eau i Sømandsſproget ſtedſe Brændeviin og Eau-de-vie Brændeviin af fortrinlig Styrke. Jeg tager Eder Eders Uvidenhed ſlet ikke ilde op; thi den er en naturlig Følge af Eders Stilling, og det maa man finde ſig i. Men vil I tage hjem med

*) Djævlen.

mig og gjøre een eller to Toure paa Atlanterhavet, saa vil I have godt af det for Eders øvrige Levetid, og Mabel her og alle de øvrige Fruentimre ved Kysten skulle faae bedre Tanker om Eder, om I end bliver saa gammel som eet af disse Træer her i Lunden."

„Næ næ," afbrød den oprigtige og ædelmodige Fører ham, „Jasper savner ei Venner her i Egnen, det kan jeg forsikkre Eder, og skjøndt han i sit Fag lige saa godt som enhver anden kan have Nytte af at see sig om i Verden, ville vi dog ikke have nogen slettere Mening om ham, hvis han aldrig forlader os. Kald ham Eau-douce eller Eau-de-vie, han er en tapper og ærlig Fyr, og jeg sover stedse lige saa rolig, naar han er paa Vagt, som om jeg selv havde været oppe og passet paa, ja endog mere rolig. Sergeantens Datter her troer ikke, at Knægten først har nødig at fare tilsøes, for at blive til en Mand eller for at indlægge sig Ære og Berømmelse."

Mabel svarede ikke paa denne Tiltale, og vendte endog Øinene bort mod den vestlige Kyst, skjøndt hun gjerne kunde have sparet denne naturlige Bevægelse, da Mørket skjulte hendes Ansigt. Men Jasper følte, at han nødvendigviis maatte sige noget. Ynglingens og Mandens Stolthed var krænket ved Tanken om, at han skulde være i den Stilling, at han ei turde gjøre Fordring paa sine Kammeraters Agtelse eller forlange et

Smiil af de unge Piger paa hans Alder. Han var alligevel ei tilbøielig til at yttre noget, der kunde støde Mabels Onkel, og hans Selvbeherskelse var maaskee mere at rose end hans Beskedenhed og Forstand.

„Jeg tillægger mig ei Ting, som jeg ei er i Besiddelse af og gjør mig ei til af at kjende Oceanet og Seiladsen paa samme. Vi styre efter Stjernerne og Kompasset paa disse Søer og løbe fra en Pynt til en anden, og da vi kun saare lidet trænge til Figurer og Beregninger, gjøre vi ei Brug af dem. Men vi have alligevel Fortjenester, som jeg ofte har hørt af Folk, der har faret mange Aar paa Havet. For det første ere vi altid nærved Land og for største Delen med Landet i Øe, og jeg har hyppigen hørt, at sligt gjør dristige Sømænd. Vore Kulinger ere pludselige og heftige, og vi kan alletider nødes til at løbe ind i vore Havne.

„I har Eders Haandlodder," afbrød Cap.

„De ere ei til synderlig Nytte, og blive sjeldent kastet ud."

„Sværlodderne. —"

„Jeg har hørt tale om disse Ting, men jeg tilstaaer aldrig at have seet noget lignende."

„Oh! For Pokker, den slemme Syge! En Koffardifarer, og intet Sværlod! Hvorledes, Karl, kan I paastaae at

have noget tilfælles med en Sømand? Hvem for Fanden hørte nogensinde Tale om en Sømand uden Sværlod?"

„Jeg roser mig ei af nogen særegen Dygtighed, Mester Cap" —

„Undtagen i at skyde over Vandfald, Jasper; undtagen i at skyde over Vandfald og Strømninger," sagde Stifinder, for at hjælpe ham ud af denne Forlegenhed; „I maa dog tilstaae, Mester Cap, at Jasper har nogen Færdighed, hvad dette angaaer. Efter mine Tanker maa man tage Hensyn til Mandens Gaver, naar man roser eller dadler ham, og dersom Mester Cap er ubrugbar til at løbe ud af Oswegofaldet, saa søger jeg stedse at huske paa, at han er brugbar, naar han har faaet Landet ud af Sigte; og dersom Jasper er ubrugbar, naar han ei mere har Landet i Sigte, saa bør jeg ei forglemme, at han har et tro Øie og en sikker Haand, naar han styder ned af Vandfaldene."

„Men Jasper er ei ubrugbar — kan ei være ubrugbar, naar han ei har Land i Sigte," sagde Mabel med Heftighed og med et saadant Eftertryk, at hendes klare, søde Stemme gjorde dem forskrækket i den høitidelige Stilhed, der var udbredt over denne ualmindelige Scene. „Ingen kan være ubrugbar, som her har udrettet saa meget, skulde jeg mene, skjøndt jeg tør sige, at han ei er saa godt kjendt med Skibe som min Onkel."

„Ja, I maa endnu hjælpe paa hinanden i Eders Uvidenhed", svarede Cap spydigen. „Vi Sømænd have stedse Fleertallet imod os, naar vi ere ved Landjorden, og man lader os sjeldent vederfares Ret, men naar man trænger til Forsvar eller det gjælder Udførelsen af et Handelsforetagende, da er man forlegen nok for os."

„Men Onkel, Kjøbstadsfolkene komme jo ei for at angribe vore Kyster, saa at Sømænd blot træffe sammen med Sømænd."

„Atter et Exempel paa Uvidenhed! — Hvor ere alle de Fjender, som have landet her i Egnen, Franskmændene og Engellænderne; svar mig herpaa, lille Niece?"

„Ja vist, hvor ere de henne," udbrød Stifinder. „Ingen kan give Eder bedre Besked, end vi, der opholde os i Skovene, Mester Cap. Jeg har ofte forfulgt deres Marschlinie; deres Knokler, Regnen havde bleget, vare mine Ledere, og Gravene viste mig deres Spor mange Aar efter at de og deres Stolthed vare forsvundne. Generaler og Gemene, alle laae de spredte om i Landet, saa mange Beviser paa, hvad Menneskene ere, der drives af Lysten til et stort Navn og tragte efter at være mere end deres Medskabninger."

„Jeg maa tilstaae, Mester Stifinder, I yttre undertiden Meninger, der ere mærkelige nok hos en Mand, som lever af sin Bøsse og sjelden drager Aande uden at lugte

Krudt, eller kommer ud af sin Rede uden for at slaae ned paa en Fjende."

„Troer I, at jeg tilbringer alle mine Dage med at føre evindelig Krig mod min Slægt, saa kjender I hverken mig eller min Historie. Manden, der lever i Skovene eller paa Grændserne, maa finde sig i Tilskikkelserne, som de bæres for ham. Herfor staaer ikke jeg til Ansvar, jeg er kun en simpel og magteslos Jæger og Speider og Fører. Mit virkelige Kald er at gaae paa Jagt for Armeen, paa dens Marscher og i Fredstider, skjondt jeg egentligen staaer i en Officeers Tjeneste, der nu er fraværende i Kolonierne, hvorhen jeg aldrig følger ham. Næ, næ; Blodsudgydelse og Kamp ere ei mine virkelige Gaver, men Fred og Medlidenhed. Alligevel maa jeg holde Stand imod Fjenden, saa godt som Nogen, og, hvad en Mingo angaaer, saa betragter jeg ham, som man betragter en Snog, en Skabning, man sætter Hælen paa, naar en passende Leilighed tilbyder sig."

„Godt, godt; jeg har taget Feil af Eders Kald, som jeg ansaae for fuldt saa krigersk som en Skibskanoneers. Der er nu min Svoger; han har været Soldat fra sit sextende Aar og tænker sig sin Stand ligesaa agtværdig, som den sofarende Mand, et Punkt, jeg næppe holder det for Umagen værd at disputere med ham om."

„Min Fader er bleven opdraget i den Tro, at det var hæderligt at bære Vaaben," sagde Mabel, „thi ogsaa hans Fader var Soldat."

„Ja, ja," tog Føreren atter til Orde, „Størstedelen af Sergeantens Gaver ere krigerske, og han betragter de fleste Ting i denne Verden kun over sin Bøssepibe. Een af hans Ideer er den at foretrække et kongeligt Gevær for en regelmæssig, dobbeltløbet, langtsigtende Bøsse. Saadanne Meninger forfalde Menneskene til ved lang Vane, og Fordomme ere maaskee Menneskenaturens sædvanligste Skrøbeligheder."

„Paa Landjorden, det indrømmer jeg," sagde Cap, „jeg kommer aldrig hjem fra en Reise uden netop at gjøre den samme Bemærkning. Sidste Gang, da jeg løb ind, fandt jeg næppe en Mand i hele York, der i Almindelighed tænkte om alleslags Ting og Forhold som jeg. Enhver Mand jeg mødte, syntes at have halet alle sine Tanker op i Vindøiet, og naar han faldt af fra sine eensidige Begreber, saa var det gjerne for at bakke rundt og dreie saa klods til Vinden som muligt over den anden Boug."

„Kan De forstaae det, Jasper?" hvidskede Mabel med et Smiil halvhøit til den unge Mand, der endnu stedse holdt sin Kanoe bedre ved Siden af hende.

„Forskjellen mellem Salt- og Færskvand er ikke saa betydelig, at vi, som tilbringe vor Tid paa dem, ikke skulde forstaae hverandre. Det er ingen stor Fortjeneste, Mabel, at kjende Udtrykkene, der høre til vor Haandtering."

„Ikke engang Religionen" vedblev Cap, „er længer fortoiet paa det samme Sted som i mine unge Dage. De slide og hale paa den iland, og det er ikke at undres over, dersom de engang komme i Bekneb. Enhver Ting synes at forandre sig, undtagen Kompasset, og ogsaa det har sine Misviisninger.

„See," svarede Stifinder, „jeg troede, at Kristendommen og Kompasset stode paa en temmelig fast Grundvold."

„Det er Tilfældet naar de ere tilsoes, Misviisningerne fraregnet. Religionen er paa Havet nutildags aldeles som den var, da jeg første Gang puttede min Haand i Tjærebøtten. Ingen vil bestride det, som har et gudfrygtigt Hjerte. Jeg seer ingen Forskjel imellem Religionens Tilstand ombord nu, og dengang jeg var ung Matros. Men saaledes gaaer det ei paa Landjorden. I kan troe mig paa mit Ord, Mester Stifinder, det er vanskeligt at finde en Mand — jeg mener paa Fastlandet — hvis Forestilling herom er aldeles den samme som for fyrgetyve Aar siden."

„Og alligevel er Gud uforandret; Hans Værker ere uforandrede; Hans hellige Ord er uforandret, og uforandret

bør ogsaa alt det være, der tjener til Hans Navns Priis og Ære."

„Ikke paa Land. Det er det Værste ved Landjorden; den er, det paastaaer jeg, bestandig i Bevægelse, skjøndt den har et saa solidt Udseende. Hvis I planter et Træ og forlader det, saa ville I, naar I vender tilbage efter en tre Aars Reise, finde, at det slet ikke mere er saaledes, som dengang I tog afsted. Byerne udvide sig, og nye Gader komme frem, Værfterne blive forandrede, og hele Jordens Overflade faaer en anden Skikkelse. Men et Skib, der kommer hjem efter en tre Aars Reise til Indien er aldeles af samme Beskaffenhed, som da det seilede bort, naar man undtager, at det mangler nogen Malning, dets Slittage og nogle smaae Havarier."

„Det er kun altfor sandt, Mester Cap, og er saa meget mere beklageligt. Ak, hvad Folk kalder Fremskridt og Forbedringer gaaer blot ud paa at undergrave og vanskabe Landet. Guds herlige Værker blive dagligen nedbrudt og ødelagt, og Menneskets synes at have løftet sin Haand for at trodse Hans mægtige Villie. Man fortæller mig, at man vesten og sonden for de store Søer finder gruelige Tegn paa hvad vi endnu alle maatte kunne opleve; jeg selv har endnu aldrig besøgt denne Egn."

„Hvad taler I om, Stifinder?" spurgte Jasper beskedent.

„Jeg taler om de Steder, der ere mærkede af Himlens Hævn, eller som maaskee blot staae som høitidelige Advarsler for de Tankeløse og Ødsle hos os. Man kalder dem Enge, og jeg har hørt de redeligste Delawarer, jeg nogensinde kjendte, være af den Mening, at Guds Haand laa saa tungt paa dem, at de vare aldeles træløse. Det er en rædsom Hjemsøgelse for den uskyldige Jord, og Hensigten kan kun være at vise, til hvilke frygtelige Følger en ubetænksom Ødelæggelsessyge maatte lede."

„Alligevel har jeg kjendt Nybyggere, som syntes godt om deslige aabne Pladser, fordi de slap for det Arbeide at skove dem. Brødet smager Eder, Stifinder, men Hveden modnes ikke i Skyggen."

„Men Ærlighed gjør det, og simple Ønsker og Kjærlighed til Gud, Jasper. Endog Mester Cap vil sige Eder, at en træløs Slette maa ligne en øde Ø".

„Det er som man tager det," udbrød Cap. „Øde Øer have ogsaa deres Nytte; de tjene til at rette Bestikket. Spørger man min Smag tilraads, vil jeg aldrig have noget at indvende imod en Slette, fordi den mangler Træer. Da Naturen har givet Mennesket Øine til at see sig om med og en Sol til at lyse, saa kan jeg, hvis det ikke var for Skibsbyggeriets Skyld og for engang imellem at bygge et

Huus, virkeligen ikke skjønne den synderlige Nytte, et Træ har, især naar det hverken har Aber eller Frugt."

Paa denne Bemærkning svarede Veiviseren kun med en svag Lyd, der paamindede hans Reisefæller om at være tause. Medens denne afvexlende Samtale, vi nys have gjengivet, var bleven ført med dæmpet Stemme, drev Kanoerne langsomt ned med Strømmen under den vestlige Breddes dybe Skygge; Pagaierne bleve kun brugte for at beholde den ønskede Kurs og den rigtig Stilling. Der var en betydelig Forskjel i Strømmens Hurtighed. Vandet syntes stille paa nogle Steder, og paa andre Steder var Strømmens Fart to, ja næsten tre Mile. I Snevringerne styrtede det endog frem med en Styrke, der skræmmede det uøvede Øie. Jasper var af den Mening, at de kunde drive ned med Strømmen til Flodmundingen to Timer efter de havde forladt Kysten, og han og Stifinder vare blevne enige om at lade Kanoen flyde af sig selv for en Tid eller i det Mindste saalænge, indtil de havde overstaaet de første Farer af deres nye Kurs. Samtalen var ligeledes af Forsigtighed bleven ført sagte; thi endskjøndt en dyb Ensomheds Rolighed var udbredt over denne uhyre og næsten grændseløse Skov, saa talte Naturen alligevel med tusinde Tunger Nattens veltalende Sprog i en Drken. Luften sukkede igjennem tusinde Træer, Vandet rislede og brusede endog paa enkelte

Steder langs med Bredden, og af og til hørte man en Green eller en Stamme knage, der under bølgeformige Svingninger stødte imod en lignende Gjenstand. Ikke en levende Lyd var at fornemme. Engang, det er sandt, troede Stifinder at høre fjerne Hyl af Ulve, hvoraf enkelte husede i disse Skove; men det var forbigaaende og tvivlsomme Skrig, der rimeligviis hidrørte fra hans Indbildningskraft. Men da han anmodede sine Reisefæller at lade være at tale, havde han opsnappet en Lyd, der er eiendommelig for tørrede Qviste, naar de brydes, og som, hvis hans Sandser ikke bedrog ham, kom fra den vestlige Bred. Hvo der kjender denne eiendommelige Lyd, veed ogsaa, hvor hurtigt man fornemmer den, og hvor let det er at skjelne Trinet, der bryder Qvisten, fra en hvilkensomhelst anden Støi i Skoven.

„Der er en Mands Fodtrin paa Kysten," sagde Stifinder til Jasper, med en Stemme, der hverken var hvisfende eller lydelig nok til at høres i nogen Afstand. „Kunne de fordømte Irokesere allerede have sat over Floden, med deres Vaaben, og uden at have en Baad?"

„Det er muligviis Delawaren. Han følger os, som man kan tænke, langs med Kysten nedad og veed, hvor han skal finde os. Lad mig styre nærmere til Land og recognoscere."

„Gaa, min Dreng, men før Pagaien let og vov Dig paa ingen Maade til Bredden paa Lykke og Fromme."

„Er det forsigtigt?" spurgte Mabel med en Heftighed, der lod hende glemme at dæmpe sin yndige Stemme.

„Meget uforsigtigt, dersom De taler saa høit, min Skjønne. Jeg holder af Deres Stemme, der er blid og gjør et behageligt Indtryk, naar man i saa lang en Tid har lyttet til Mændenes Røst; men den maa for Øieblikket ikke høres for meget, eller for frit. Deres Fader, den ærlige Sergeant, vil sige Dem, naar De seer ham, at Taushed er en dobbelt Dyd paa en Sporgang. Gaa, Jasper, og gjør ikke Din Karakteer som forsigtig Mand til Skamme."

Ti ængstelige Minuter paafulgte, efter at Jaspers Kanoe var forsvunden, der gleed saa roligen bort fra Stiffinders, at Mørket skjulte den, førend Mabel kunde fatte, at den unge Mand virkeligen vilde vove sig ud paa et Foretagende, hendes Indbildningskraft udmalede sig som særdeles farligt. Selskabet vedblev imidlertid at drive med Strømmen, uden at Nogen talte, og man kunde næsten sige uden at Nogen drog Veir; saa stærkt stod Alles Øre til at opsnappe den ringeste Lyd, der maatte komme fra Kysten. Men den samme høitidelige Taushed, der havde noget ophøiet ved sig, herskede som før; kun Vandets Sqvulpen, naar det tørnede imod en eller anden ringe Gjenstand, og

Træernes Suſen afbrød Skovens Slummer. Det nævnte Tidsrum var forløbet, og man hørte atter ſvagt Brydningen af tørre Qviſte, og Stifinder troede at fornemme Lyden af dæmpede Stemmer.

„Maaſkee jeg tager feil", ſagde han, „thi Tankerne gribe ofte, hvad Hjertet ønſker; men disſe Toner ligne Delawarens ſagte Stemme".

„Gaae de Vilde igjen efter Døden?" ſpurgte Cap.

„Ja, og de løbe endog paa deres ſalige Jagtgrunde, men ellers intetſteds. En Rødhud er færdig med Jorden, ſaaſnart Aandedrættet har forladt Legemet. Det hører ikke til hans Gaver at dvæle længere omkring ſin Wigwam, naar hans Time har ſlaaet."

„Jeg ſeer en Gjenſtand paa Vandet", hviſkede Mabel, der efter Jaspers Forſvinden uafbrudt med megen Anſtrængelſe havde ſtirret paa den mørke Maſſe.

„Det er Kanoen", ſvarede Føreren, høiligen lettet. „Sagerne maae ſtaae godt, ellers ſkulde vi have hørt fra Knøſen".

I det næſte Øieblik flød de to Kanoer, der førſt bleve ſynlige for Førerne, da de dreve nær ved hinanden, atter Side om Side, og Jaspers Skikkelſe viſte ſig paa Agterſtevnen af hans egen Baad. Man kunde ſkjelne endnu en Mand, der ſad i Bougen, og da den unge Sømand ſtyrede

Pagaien saaledes, at Stifinder og Mabel kunde fæste Øinene paa hans Kammerats Ansigt, gjenkjendte de begge Delawaren.

„Chingachgook — min Broder!" sagde Føreren, i den Andens Sprog, medens hans rystende Stemme forraadte Styrken af hans Følelser — „Mohikanernes Høvding! mit Hjerte er meget glad. Ofte gik vor Vei igjennem Blod og Kamp, men jeg frygtede for, at det aldrig skulde blive Tilfældet igjen."

„Hugh!" — Mingoerne ere Qvinder! — Tre af deres Skalpe hænge ved mit Bælte. De forstaae ikke at ramme Delawarernes „store Slange." Deres Hjerte har ingen Blod, og deres Tanker ere paa Tilbageveien over den store Søes Vande."

„Har I været blandt dem, Høvding? og hvad er der bleven af Krigeren, der var i Floden?

„Han er bleven til Fisk og ligger paa Dybet ved Aalene! Lad hans Brødre kaste deres Kroge ud efter ham. Stifinder, jeg har talt Fjenden og har berørt deres Rifler."

„Aa, jeg tænkte nok, han vilde være forvoven!" udraabte Føreren paa engelsk. „Vovehalsen har været midt iblandt dem og bringer en heel Beretning med om dem. Tal, Chingachgook, for at jeg kan meddele vore Venner, hvad vi veed".

Delawaren fortalte nu paa sin sagte og alvorlige Ma-

neer det Væsentligste af alt, han havde opdaget, siden man sidst havde seet ham kjæmpe med Fjenden i Floden. Sin Modstanders Skjæbne berørte han ikke med et Ord mere, da det ei var en Krigers Skik at gjøre sig stor af personlige og lærerige Fortællinger. Saasnart som han havde seiret i denne farlige Dyst, svømmede han til den østlige Bred, steg med Forsigtighed i Land og styrede sin Kurs midt imellem Irokeserne, skjult af Mørket, uden at blive opdaget, og, hvad der var det vigtigste, uden endog at henlede nogen Mistanke paa sig. Engang, det er sandt, blev han tiltalt, men da han svarede, at han var Arrowhead, rettede man ham ingen flere Spørgsmaal til ham. De Udtalelser, han i Forbigaaende hørte, overtydede ham snart om, at Hoben havde det udtrykkelige Formaal at opsnappe Mabel og hendes Onkel, om hvis Stand det var aabenbart, at der var bibragt dem en urigtig Mening. Han erfarede fremdeles nok til at blive styrket i sin Mistanke om, at Arrowhead havde forraadt dem til deres Fjender. Bevæggrunden var for Øieblikket ikke let at udfinde, da han endnu ikke havde faaet Belønningen for sine Tjenester.

Stifinder meddelte sine Reisefæller kun saa meget af denne Efterretning, som han troede kunde tjene til nogenlunde at betage dem deres Frygt, medens han tillige mindede dem om, at det nu gjaldt at bruge deres Kræfter, da

Irokeserne endnu ikke aldeles vare komne sig af den Forfærdelse, deres Tab havde fremkaldt.

„Vi ville møde dem i Snevringen, det staaer aldeles tydeligt for mig," vedblev han; „og da gjælder det enten at slippe forbi dem, eller ogsaa at falde i deres Hænder. Afstanden til Garnisonen vil i saa Fald være saa ringe, at jeg har fattet den Plan, selv at tage i Land med Mabel for at føre hende derhen ad en eller anden Sidevei, medens Kanoerne overlades til deres Skjæbne i Strømningen".

„Det vil aldrig lykkes, Stifinder," afbrød Jasper ham heftigen. „Mabel er ikke stærk nok til i en saadan Nat at vandre igjennem Skovene. Sæt hende ned i mit Fartøi, og jeg skal miste mit Liv, om jeg ei vil bringe hende velbeholden igjennem Strømmen, saa mørkt det end er."

„Uden Tvivl vil Du det, min Dreng; Ingen tvivler om Din gode Villie i at gjøre hvad der er muligt for at tjene Sergeantens Datter; men kun Forsynets Die, ikke Dit eget, vil være istand til at bringe Dig uskadt over Oswego-Snevringen i en Nat, som denne her."

„Og naar hun lander, hvem vil da være istand til at føre hende sikkert til Garnisonen? Er Natten ikke ligesaa

mørk paa Kysten, som paa Vandet? eller troer I, at jeg forstaaer mit Kald mindre godt, end I Eders?"

„Det er noget dristigt talt, min Dreng; men om jeg skulde forfeile Veien i Mørket -- og jeg troer ikke, at Nogen med Rette kan paastaae, at Sligt nogensinde er hændtes mig, — men om jeg skulde forfeile min Vei, vil hele Ulykken kun være den, at man maa tilbringe en Nat i Skoven, hvorimod et forkeert Aaretag eller en Giir med Kanoen vil styrte Eder og det unge Fruentimmer i Floden, af hvilken Sergeantens Datter efter al Rimelighed aldrig vil komme levende op."

„Jeg vil lade Mabel bestemme det; jeg er vis paa, hun foler sig mere sikker i en Kanoe."

„Jeg har stor Tillid til Dem begge," svarede Pigen, „og nærer aldeles ingen Tvivl om, at enhver af Dem vil gjøre, hvad der staaer i hans Magt, for at bevise min Fader, hvor dyrebar han er ham; men jeg maae tilstaae, jeg forlader ikke saa gjerne Kanoen, naar vi ere sikkre paa at møde saadanne Fiender, som vi have seet i Skoven. Men lad min Onkel bestemme det for mig".

„Jeg holder ikke af Skovene," sagde Cap, naar man har en ryddelig Vei, som her paa Floden. Desuden, Mester Stifinder, for ikke at tale om de Vilde, glemmer I aldeles Haierne."

„Haier! har man nogensinde hørt om Haier i et Vildnis?"

„Aa hvad! Hai eller Bjørn, eller Ulv, — ligemeget hvad I kalder slig en Tingest, naar den har Lyst og Magt til at bide".

„Herren staae mig bi! Menneske, frygter I nogen Skabning, som findes i Amerikas Skove? Parderen er et farligt Dyr, det indrømmer jeg, men den er ingenting for den øvede Jægers Haand. Tael om Mingoerne og deres Djævelskunster, saa meget I lyster, men gjør ingen blind Allarm for Bjørne og Ulve"

„Ja, ja, Mester Stifinder, alt dette er godt nok for Eder, der sandsynligviis kjender Navnet paa ethvert Kræ, I møder. Alt er en Øvelse, den gjør Manden forvoven, hvor han ellers vilde være spagfærdig. Jeg har kjendt Sømænd under Æquatoren svømme hele Timer ad Gangen imellem Haifiske paa femten til tyve Fod og være ligesaa ligegyldige som Landsbymanden, naar han med sit Selskab en Søndag Eftermiddag træder ud af Kirkedøren."

„Det er mageløst!" udraabte den troskyldige Jasper, der endnu ikke havde tilegnet sig den væsentlige Deel af sit Haandværk, Kunsten at skibmande. „Jeg har altid ladet mig fortælle, at det var den visse Død at vove sig ud i Havet blandt Haifiske?"

„Jeg glemte at sige, at Gutterne altid tog Spilbomme

eller Haandspader eller Koebeen med sig for at give Bæsterne et Rap over Næsen, naar de begyndte at falde dem til Besvær. Nei, nei, jeg finder ingen Behag i Bjørne eller Ulve, skjøndt en Hval for mig kun hører til Fisteslægten, ligesom den tørrede og saltede Sild. Mabel og jeg gjøre bedre i at holde os til Kanoen."

„Det var bedst, at Mabel skiftede Kanoe, tilsoiede Jasper. Min er tom, og endog Stifinder maa tilstaae, at paa Vandet er mit Die sikkrere, end hans."

„Det gjør jeg med Glæde, min Dreng. Vandet hører til Eders Gaver, og Ingen vil nægte, at I have uddannet dem til den største Grad af Fuldkommenhed. I har aldeles Ret, naar I troe, at Sergeantens Datter er bedre beskjærmet i Eders Kanoe, end i denne her, og skjøndt jeg gjerne vilde have hende i min Nærhed, saa ligger hendes Vel mig dog alt for meget paa Hjerte, at jeg ei skulde give hende et ærligt Raad. Læg an med Kanoen tæt ved Siden af os, og jeg vil give Eder, hvad I maa ansee for en kostbar Skat."

„Det anseer jeg det for," svarede Ynglingen, der øieblikkeligen efterkom hans Begjæring, medens Mabel steg af den ene Kanoe ned i den anden og tog Plads paa det Gods, der hidtil havde udgjort dens hele Fragt.

Saasnart som denne Foranstaltning var truffen, skiltes

Kanoerne ad, dog kun i ringe Afstand, og Pagaierne bleve brugte med yderste Vaersomhed for at undgaae enhver Støi. Samtalen hørte lidt efter lidt op, og Øieblikkets Vigtighed forfeilede ikke sin Virkning paa Nogen, da man nærmede sig den frygtede Snevring. At deres Fjender vilde stræbe at komme dem i Forkjøbet med at naae dette Punkt, var næsten sikkert, og der var en saa ringe Sandsynlighed for, at Nogen skulde vove at passere det i det dybe Mørke, der rugede over alt, at Stifinder var fuldt og fast overbeviist om, at der paa begge Sider af Floden vare fjendtlige Afdelinger, der haabede at opsnappe dem, saasnart de gik iland. Han vilde ikke være fremkommet med sit Forslag, hvis han ikke havde tiltroet sig Dygtighed nok til at benytte Irokesernes Forventning om et heldigt Udfald som et Middel imod dem, der skulde bringe deres Planer til at strande. Som Sagerne nu stod, beroede alt paa deres Dueligheid, der førte Kanoerne; thi skulde een af Baadene støde paa et Skjær, vilde den, om den end ikke splintredes, vistnok sidde fast, og Følgen vilde ikke alene være, at man var udsat for alle Strømmens Tilfældigheder, men man var da tillige sikker paa, at Mabel vilde falde i sine Forfølgeres Hænder. Den yderste Forsigtighed maatte derfor anvendes, og enhver var altfor meget sysselsat af sine egne Tanker

til at han skulde være tilbøielig til at yttre mere, end det kritiske Øieblik gjorde fornødent.

Som Kanoerne glede langsomt fremad, blev Snevringens Brusen hørlig, og Cav maatte bruge al sin Aandsnærværelse for at blive siddende, medens disse varslende Lyd nærmede sig under et Mørke, der næsten skjulte Konturen af den skovrige Kyst og af den dunkle Hvælving over hans Hoved. Han havde endnu et levende Indtryk af Vandfaldet, og hans Indbildningskraft var ikke seen i at udmale sig Fararne ved Snevringen lig dem, han havde overstaaet ved den stærke Nedfart samme Dag, ja han tænkte sig dem endog større, saa betagen var han af Tvivl og Uvished. Heri tog den gamle Sømand imidlertid feil; thi Oswegos Snevring og Oswegos Vandfald ere høist forskjellige med Hensyn til deres Eiendommelighed og Voldsomhed, da den første kun er et rivende Vande, der tilsomt skyder frem imellem Grunde og Skjær, medens det sidste i Virkeligheden fortjente det Navn, det havde faaet, som tidligere er blevet viist.

Mabel var vistnok ikke fri for Angst og Frygt; men hele hendes Stilling var saa ny, og hendes Tillid til hendes Fører saa stærk, at hun lagde en Selvbeherskelse for Dagen, der vistnok havde svigtet hende, saafremt hun havde havt klarere Forestilling om, hvorledes Sagerne stode, eller

et rigtigt Begreb om, hvor hjælpeløst Menneſket er, der vover ſig i Kamp med den mægtige og majeſtætiſke Natur.

„Er det det omtalte Sted?“ ſagde hun til Jasper, da Snevringens Bruſen første Gang friſkt og lydeligen naaede hendes Øren.

„Ja, og jeg beder Dem at have Tillid til mig. Vort Bekjendtſkab er kun kort, Mabel; men her i dette Vildnis opleve vi mange Dage paa een. Det forekommer mig allerede, ſom om jeg havde kjendt Dem i flere Aar!“

„Og jeg føler ikke for Dem, ſom for en Fremmed, Jasper. Jeg ſtoler i enhver Henſeende paa Deres Dygtighed ſom og paa Deres Redebonhed i at ville beviſe mig en Tjeneſte.“

„Vi vil gjøre os Umage, vi vil gjøre os Umage. Stifinder roer for nær ved Midten af Floden, men jeg kan nu ikke gjøre mig forſtaaelig for ham. Hold Dem faſt til Kanoen, Mabel, og frygt Intet.“

Øieblikket efter havde den raſke Strøm drevet dem ind i Snevringen, og i tre eller fire Minuter ſaae den mere af hellig Ærefrygt end af Angeſt betagne Pige kun ſtraalende Skumbølger omkring ſig, hørte intet Andet end Vandenes Bruſen. Tyve Gange ſyntes Kanoen at ſtøde imod en Kobling eller en ſtærk Bølge, ſom man endog kunde kjende i dette Mørke, og ligeſaa ofte gled den atter uſkadt bort, drevet frem af

den kraftige Arm, der styrede dens Bevægelser. Engang, men ogsaa kun een Gang syntes Jasper at miste Styrelsen over det skrøbelige Fartoi, i hvilket korte Tidsrum det dreiede heelt rundt; men ved en fortvivlet Anstrængelse blev han atter Herre over det, styrede igjen ind i Løbet og blev snart belønnet for al sin Engstelse, da han fandt, at han roligen flod i det dybe Vand nedenfor Faldet udenfor al Fare og uden at have faaet saameget af Elementet, som kunde have tjent til en Drik.

„Alt er overstaaet, Mabel," udbrød den unge Mand i fuld Glæde. „Faren er overstaaet, og De tør nu i Sandhed haabe at kunne træffe sammen med Deres Fader endnu i denne Nat."

„Gud være lovet! Jasper, denne store Lykke skylde vi Dem."

„Stifinder har ligesaa megen Krav paa Æren for denne Fortjeneste, men hvad er der blevet af den anden Kanoe?"

„Jeg seer Noget nær ved os paa Vandet, er det ikke vore Venners Baad?"

Faa Slag med Pagaien bragte Jasper op til Siden af den omspurgte Gjenstand: det var den anden Kanoe, tom og med Bunden opad. Ikke saasnart havde den unge Mand lagt Mærke til denne Omstændighed, førend han strax gav sig ifærd med at søge efter Svømmerne, og til sin store

Glæde opdagede han snart, at Cap drev ned med Strøm-men. Den gamle Sømand havde foretrukket Faren at drukne for den at lande blandt vilde Mænd. Han blev halet op i Kanoen, hvilket ikke var saa ganske let, og Jasper opgav al videre Søgen, saasom han var overtydet om, at Sti-finder hellere vilde vade i Land, da der var grundt Vande, end give Slip paa sin kjære Riffel.

Resten af Passagen var kort, skjøndt den tilbagelagdes i Mørke og Usikkerhed. Efter en lille Pause hørte man en svag Brusen, der undertiden lignede Torden, naar den rul-ler i det Fjerne, og da atter Vandet skvulpe. Jasper for-kyndte sine Reisefæller, at han nu hørte Søens Brænding. Foran dem laae lave, krumme Landodder, hvoraf een dan-nede en Bugt. Ind i denne gled Kanoen og skjød nu tyst op imod den sandige Bred. Overgangen skete i en saa stryndsom Fart, at Mabel næppe mærkede, hvad der gik for sig. I Løbet af et par Minuter var man kommen forbi Skildvagterne, en Port blev aabnet, og den bestyrtede Pige laa i Armene paa sin Fader, der næsten var bleven hende fremmed.

Ottende Kapitel.

„Paa Elskovslyst og Lys er Landet rigt,
Ei Sol, ei Maane eller Nat der findes;
Floden var en forfriskende Strøm,
Og Lyset en reen himmelsk Straale;
Det Tryllerige, som jeg saae,
Som Drøm mig altid foresvæver." —

Dronningen vaagner.

Paa Udmattelse følger gjerne en sød og dyb Søvn, naar man tillige paa eengang føler sig sikker. Det var Tilfældet med Mabel, der først reiste sig fra sin usle Brix — det Leie, en Sergeants Datter kunde gjøre Krav paa i en afsides Grændsepost — længe efter at Garnisonen paa vanlig Viis var kaldet sammen af Trommen og havde stillet sig til Morgenparaden. Sergeant Dunham, hvis Hverv det var at have Opsigt med denne lave og daglige Tjeneste, havde udført alt sit Morgenarbeide og var allerede ifærd med at tænke paa sin Frokost, da hans Datter forlod sit Værelse og traadte ud i den frie Luft, bestyrtet og tillige henrykt og fuld af Taknemlighed over Nyheden og Sikkerheden i hendes forandrede Stilling.

Oswegoen var paa den Tid, vi skrive om, en af de yderste Grændseposter for de britiske Besiddelser her paa

Fastlandet. Det var ikke ret længe siden, at den var bleven besat, og Garnisonen bestod af en Batallion af et oprindeligen skotsk Regiment, der imidlertid havde optaget mange Amerikanere efter dets Ankomst her i Landet, hvilken nye Indretning havde befordret Mabels Fader til hans rigtignok ringe, men ansvarsfulde Stilling som ældste Sergeant. I Corpset stode ogsaa nogle unge Officerer, der vare fødte i Colonierne. Fortet selv var som de fleste Værker af samme Beskaffenhed bedre skikket til at modstaae et Angreb af Vilde end til at udholde en regelmæssig Beleiring; men de store Vanskeligheder, der vare forbundne med at overføre svært Artilleri og andet Tilbehør gjorde en saadan til den Grad usandsynlig, at Ingenieurerne, der havde gjort Udkast til Forsvarsværkerne, ikke havde fundet det Umagen værdt, at tage den med i Beregning. Der vare Bastioner af Jordstubbe, en tør Grøft, Pallisader, en Paradeplads af en betydelig Udstrækning og Hytter af Træstammer, der svarede til deres dobbelte Bestemmelse, at tjene til Bolig og Befæstning. Nogle lette Feltpjecer stode i Fortets Gaard, for hurtigen at kunne føres hen til det Sted, hvor man trængte til dem, og en eller to svære Jernkanoner kigede frem fra Tinderne af de fremspringende Vinkler og mindede den Forvovne om at respectere deres Magt.

Da Mabel forlod den for hende passende, men sammen-

lignelsesviis eensomme Hytte, som hendes Fader havde faaet Tilladelse til at indrømme hende, og traadte ud i den rene Morgenluft, befandt hun sig ved Foden af en Bastion, der laa indbydende foran hende og syntes at love at ville give hende et Overblik over alt det, den foregaaende Nats Mørke havde skjult for hende. Ligesaa let om Hjertet som let til Fods, hoppede Pigen op ad den græsbegroede Høi og stod paa eengang paa et Punkt, hvor hun efter et par hurtige Diekast til forskjellige Sider kunde overse alle de nye Omgivelser i hendes forandrede Stilling.

Mod Syden laa Skoven, gjennem hvilken hun var vandret saa mange moisommelige Dage, og som havde frembudt saa betydelige Farer. Den var skilt fra Palisaderne ved et Bælte aabent Land, hvor man havde fældet Træerne, fornemmeligen i den Hensigt at kunne opføre omkring samme de til Krigen fornødne Værker. Dette Glaci, thi det var i Sandhed dets militære Bestemmelse, kunde omtrent udgjøre hundrede Acrer; med det endte ethvert Spor paa Civilisation. Alt hiinsides var Skov, denne tykke uendelige Skov, med sine skjulte gjennemsigtige Søer, sin mørke rullende Strøm og sin almægtige Natur, hvorom Mabel nu ved Hjælp af sine Erindringer kunde danne sig et Billed.

Da hun vendte Diet bort fra dette Syn, følte vor Heltinde paa sine Kinder en frisk og behagelig viftende Luft-

ning, som hun endnu ikke havde fornemmet, siden hun forlod den meget fjerne Kyst. Her frembød sig af sig selv en ny Scene; skjøndt den ikke var uventet, røbede dog Pigens pludselige Bevægelse og hendes stille Glædesudbrud, hvor meget hendes Øine fortrylledes af dens Skjønheder. Mod Nord og Øst og Vest, i enhver Retning, kort, over den hele Halvdeel af det nye Panorama laa en Slette af rullende Vande. Elementet havde hverken den gjennemsigtige grønne Farve ved sig, der i Almindelighed er kjendetegnet for de amerikanske Søer, ei heller Oceanets dybe Blaa; det havde tvertimod et svagt ambreagtigt Colorit, der næppe betog det dets Klarhed. Intet Land var at see, med Undtagelse af den nærliggende Kyst, der strakte sig til høire og venstre i en uafbrudt Linie af Skov, med vide Bugter og lave Odder eller Pynter; alligevel var Bredden paa mange Steder høit Land, og det langsomt flydende Vand rullede af og til ind i dens Huler og frembragte en huul Lyd, der lignede en fjern Kanontorden. Intet Seil skinnede paa Overfladen, ingen Hval eller nogensomhelst Fisk sprang omkring paa denne Slette, intet Tegn paa nyttig Brug og Syslen belønnede Øiet, om det end stirrede nok saa længe og nok saa stærkt paa dens grændseløse Udstrækning. Paa den ene Side saae man Skove, der tilsynelabende vare ubegrændsede, medens en for Blikket uendelig

Vandmasse udbredte sig over den anden. Det syntes, som om Naturen havde fundet en Glæde i at frembringe en storartet Effekt, ved at stille to af sine Hovedbestanddele i dristig Modsætning til hinanden, uden at bryde sig om Enkelthederne; Øiet vendte sig med Beundring og Henrykkelse fra det brede Løvtæppe til den endnu bredere Vandflette, fra den uophørligen men blidt brusende Sø til Skovens hellige Fred og poetiske Eensomhed.

Skjøndt Mabel Dunham, som de fleste af hendes Landsmandinder paa den Tid, ikke var sophistisk dannet, men naturlig og aaben, som en Pige med et varmtfølende Hjerte og et oprigtigt Sind blot kunde være, var hun dog ikke aldeles uden Sands for vor Jords poetiske Skjønhed. Skjøndt man ikke engang kunde sige, at hun havde nydt nogen Opdragelse, da de fleste af hendes Kjøn endnu den Dag idag her i Landet kun faae den simple engelske Undervisnings Begyndelsesgrunde at kjende, havde hun dog lært mere, end det var almindeligt for Piger af hendes Stand; og i een Betydning gjorde hun vistnok sin Lærdom Ære. Enken efter en Stabsofficeer, der tidligere havde staaet i samme Regiment som hendes Fader, havde taget sig af hende efter hendes Moders Død, og under denne Dames Veiledning havde Mabel erhvervet sig nogen Smag og var bleven beriget med Tanker, der ellers vare blevne frem-

mede for hende. I sin Stilling i Familien havde hun ikke saa meget været et Tjenestetyende, som snarere en simpel Selskabsjomfrue, hvilket hele hendes Paaklædning, hendes Tale, hendes Anskuelser og endog hendes Følelser noksomt røbede, ihvorvel de maaskee aldrig hævede sig til den Høide, der pleier at karakterisere en Dame. Hun havde aflagt de mere raae og mindre slebne Vaner og Manerer fra hendes første Hjem, uden aldeles at have naaet det Punkt, der vilde have giort hende uskikket for den Stilling i Livet, hun paa Grund af sin Fødsel og sine Formuesomstændigheder rimeligviis vilde blive nødt til at udfylde. Alle øvrige Særkjender, der vare eiendommelige for hende, hørte til hendes naturlige Karakteer.

Under disse Forhold vil Læseren ikke undre sig over, naar han erfarer, at Mabel betragtede det nye Skuespil foran hende med en Glæde, som langt overgik en almindelig Overraskelse. Hun følte vel for dets sædvanlige Skjønheder, som de Fleste vilde have følt for dem, men hun havde ogsaa Følelse for det Ophøiede i samme — for denne blide Eensomhed, denne rolige Storhed og veltalende Fred, der gaaer igjennem alle store Naturscener, der endnu ikke ere blevne forstyrrede af Menneskenes Arbeide og Idrætter.

„Hvor skjønt!" udraabte hun uvilkaarligen, da hun stod

paa den eensomme Bastion, medens Søluften blæste hende imøde, og hun følte, hvor stærkt den forfriskede baade hendes Legeme og Sjæl. „Saa særdeles skjønt, og alligevel saa simpelt!“

Hendes Ord og Tankegang bleve afbrudte ved at en Finger berørte hendes Skulder; Mabel vendte sig om og ventede at see sin Fader, men fandt Stifinder ved Siden af sig. Han lænede sig roligen paa sin lange Riffel og loe paa sin stille Maade, medens han med sin udstrakte Arm pegede hen paa det hele Land- og Vand-Panorama.

„Her har I begge vore Besiddelser“, sagde han, „Jaspers og mine. Søen tilhører ham, Skovene mig. Knøsen praler undertiden med Bredden af sine Besiddelser, men jeg siger ham, at mine Træer udgjøre en ligesaa bred Slette paa denne vor Jords Overflade som alt hans Vand. Nu, Mabel, I er passende for begge Dele; thi jeg mærker ikke, at Frygten for Mingoerne eller natlige Marscher kan skjæmme Eders smukke Ansigt.“

„Det er en ny Karakteer, Stifinder optræder i, idet han siger Komplimenter til en taabelig Pige.“

„Ikke taabelig, Mabel; næ, ikke i mindste Maade taabelig. Sergeantens Datter vilde bringe sin værdige Fader Skam, saafremt hun vilde gjøre eller sige noget, som af ærbare Folk kunde kaldes taabeligt.“

„Da maa hun tage sig ivare og ikke fæste for megen Lid til nogen falsk Smiger. Men Stifinder, jeg glæder mig ved atter at see Dem blandt os; thi skjøndt Jasper ei syntes at føle nogen synderlig Uro, frygtede jeg dog for, at et eller andet Uheld kunde være tilstødt Dem eller Deres Ven i denne frygtelige Strømning."

„Knøsen kjender os begge, og var sikker paa, at vi ikke vilde drukne, hvilket næppe hører til mine Gaver. Det syntes at holde haardt, det er sikkert, at svømme med en langløbet Bøsse i Haanden, og baade paa Jagten, hos de Vilde og hos Franskmændene have Hjortedræber og jeg udført alt for meget i Forening, til at vi med stor Lethed skulde have skillet os ad. Nei, nei, vi vadede iland, da Strømningen paa nogle faa Undtagelser nær, var grund nok, og vi landede med vore Vaaben i Hænder. Vi maatte tage os Tid hertil for Irokesernes Skyld, det tilstaaer jeg; men saasnart som de lurende Vagabonder lagde Mærke til de Lys, Sergeanten sendte ned efter Eders Kanoe, indsaae vi meget vel, at de vilde bryde op, da et Besøg fra nogle i Garnisonen stod i Vente. Vi behøvede altsaa blot at sidde taalmodige en Timestid paa Stenene, og al Fare var forbi. Taalmodighed er en Skovbeboers største Dyd."

„Det glæder mig at høre dette, thi Trætheden kunde

næppe lade mig sove, naar jeg tænkte paa, hvad der kunde være tilstødt Dem."

„Gud velsigne Eders følsomme lille Hjerte, Mabel! men det er eiendommeligt for Eder alle, blide Skabninger. Paa min Side maa jeg imidlertid sige, at jeg var rigtig glad ved at see Lygterne komme ned til Vandsiden, det vidste jeg var et Tegn paa, at I var frelst. Vi Jægere og Veivisere ere raae Væsner; men vi have vore Følelser og vore Ideer saa godt som nogen General i Armeen. Baade Jasper og jeg vilde hellere have ladet os slaae ihjel, førend I skulde have lidt nogen Fortræd -- ja det vilde vi."

„Jeg takker Dem for alt det, De har gjort for mig, Stifinder; af mit inderste Hjerte takker jeg Dem, og stol paa det, min Fader skal faae det at vide. Jeg har allerede sagt ham saameget, men jeg har endnu en Forpligtelse at opfylde i saa Henseende."

„Tys Mabel! Sergeanten veed, hvad Skovene ere, og hvad Mennesker — ægte Rødhude ere, det veed han. Det gjøres ikke nødigt, at fortælle ham noget i den Anledning. Naa, da I har truffet Eders Fader, finder I nu i den ærlige gamle Soldat en saadan Person, som I ventede at finde?"

„Han er min dyrebare Fader og modtog mig, som en

Soldat og en Fader skulde modtage et Barn. Har De kjendt ham længe, Stifinder?"

„Vistnok, som Folk beregne Tiden. Jeg var netop tolv Aar, da Sergeanten tog mig med paa mit første Speidertog, og det er nu mere end tyve Aar siden. Vi havde lang Tid at døie deraf, og da det skete, førend I kom til Verden, saa vilde I ei have havt nogen Fader, hvis ikke Bøssen havde været een af mine naturlige Gaver."

„Forklar Dem tydeligere."

„Det er alt for simpelt til at bruge mange Ord. Vi bleve overfaldne af et Baghold, og Sergeanten blev haardt saaret, og vilde have mistet sin Skalp, men et Slags medfødt Instinkt drev mig til at gribe til Vaabenet. Vi bragte ham saa bort, og en smukkere Haarvæxt, end den, Sergeanten i en saadan Alder endnu bærer paa denne velsignede Dag, er ikke til at finde i Regimentet."

„De har frelst min Faders Liv, Stifinder!" udraabte Mabel, og, sig selv ubevidst, greb hun med Varme een af hans haarde senefulde Hænder med begge sine.

„Næ, jeg sagde ikke det saa aldeles, skjøndt jeg troer, at jeg frelste hans Skalp. Et Menneske kan leve sin Skalp foruden, og saaledes kan jeg ikke sige, at jeg frelste hans Liv. Jasper kan sige det i høi Grad med Hensyn til Eder; thi uden hans Die og Arm havde Kanoen aldrig i Sikker-

hed sat over Strømningen i en Nat som den sidste. Drengens Gaver passe for Vandet, mine for Jagten og Sporet. Han er histhenne i Bugten, seer efter Kanoerne og kaster et Øie paa sin kjære lille Kutter. I mine Øine findes der ingen indsigtsfuldere Yngling her i disse Dele, end Jasper Western.“

For første Gang, efter at hun havde forladt sit Værelse, vendte Mabel Blikket mod Egnen nedenfor hende, og fik en Oversigt over hvad der kunde kaldes Forgrunden til det mærkelige Maleri, hvori hun havde fordybet sig med saa megen Lyst. Oswego kastede sit mørke Vande i Søen imellem Banker af nogenlunde Høide; den paa den østlige Side hævede sig noget bratigere og sprang videre frem mod Nord end den paa den vestlige. Fortet var anlagt paa den sidste, og lige nedenfor det stode enkelte Hytter af Træstammer, som, da de ikke stode i Veien for at forsvare Stedet, vare blevne opreiste langs med Stranden for at modtage og opbevare de Forraad, der bleve bragte i Land eller vare bestemte til at indskibes til Communicationsstederne imellem de forskjellige Havne paa Ontarios Bredder. Der vare to lave, krumme Sandpynter, der med en forbausende Regelmæssighed vare blevne dannet af de nordlige Vindes og den hurtige Strømnings hinanden modvirkende Kræfter, og som midt i Floden dannede to Bugter,

der ydede Beskyttelse mod Søens Storme; den paa den vestlige Kant var dybest indskaaren, og da den tillige havde det dybeste Vand, dannede den, saa at sige, en malerisk lille Havn for Stationen. Langs med den smalle Kyst, der laa imellem Fortets lave Høide og Vandet i denne Bugt, var det, at de raae Bygninger, vi omtalte, vare blevne opførte. Adskjellige Joller, Fartøier og Kanoer vare halet op paa Kysten, og i selve Bugten laa den lille Skude, som Jasper skyldte sit Ry som Skipper. Den var taklet som en Kutter, kunde være omtrent fyrgetyve Tons drægtig, var saa nydelig bygget og malet, at den lignede lidt et Krigsskib, skjøndt aldeles uden Gallerie, og derhos var den taklet og forsynet med Reisning med et saa strængt Hensyn til Proportioner og Skjønhed og med saa megen Kløgt og Indsigt, at den havde faaet et Udseende, som endog Mabel strax maatte kalde net og sømandsmæssigt. Dens Form var beundringsværdig; thi en meget dygtig Arbeider havde sendt Tegningen til den fra England, ifølge den Officeers Begjæring, der havde ladet den bygge. Den var malet mørk, krigerisk og net, og dens Vimpel, der var saa lang som en Pidsk, betegnede den strax som Kongens Eiendom. Navnet paa den var „the Scud".

„Det er altsaa Jaspers Skib!" sagde Mabel, der

ganske naturlig satte Føreren af den lille Skude i Forbindelse med Kutteren. „Ere der mange andre her paa Søen?"

„Franskmændene have tre: den ene skal, som jeg hører, være et virkeligt Skib, som det er brugeligt paa Oceanet, den anden en Brig, og den tredie er en Kutter, ligesom „Scud", som de imidlertid i deres Sprog kalde „Egernet", og som synes at have et medfødt Had til vor skjønne Baad; thi Jasper gaaer sjeldent ud, uden at „Egernet" er i Hælene paa ham."

„Og er Jasper rede til at løbe for en Franskmand, om han end viser sig i et Egerns Skikkelse, og det til paa Vandet?"

„Til hvad Nytte er Tapperhed, naar man savner Midler til at drage Fordeel af den. Jasper er en modig Karl, det veed Alle her paa Grændsen, men han har intet Skyts, undtagen en lille Haubits, og hans hele Mandskab bestaaer desuden kun af to Mand og en Dreng. Jeg var med ham paa een af hans Farter, og Fyren var forvoven nok; thi han bragte os saa nær ved Fjenden, at Bøsserne begyndte at tale med; men Franskmændene føre Kanoner og Stykporte med sig og vise aldrig deres Ansigter udenfor Frontenac, uden at have foruden „Egernet" nogle og tyve Mand

ombord i deres Kutter. Nei, nei, „Scud" der blev bygget til at kunne flyve, og Majoren siger, at han aldrig nogensinde vil bringe den i Humeur til at slaaes, ved at give den Mandskab og Vaaben, for at den ei skal tage ham paa Ordet og faae sine Vinger beklippet. Jeg kjender kun lidt til disse Ting, thi mine Gaver ligge aldeles ikke paa den Vei; men jeg seer Grunden til en Ting — jeg seer Grunden, det seer Jasper ikke."

„Aa, her kommer min Onkel, nok saa rask efter hans Søtour, han vil betragte denne Indsø."

Cap, der havde meldt sit Komme ved at hoste et par Gange stærkt, viste sig nu virkeligen paa Bastionen, hvor han, efter at have nikket til sin Niece og hendes Ledsager med en vigtig Mine, gav sig til at bestue den foran ham udstrakte Vandslette. For at kunne gjøre det ret som han lystede, besteg Sømanden een af de gamle Jernkanoner, slog Armene overkors paa Brystet og balancerede med sit Legeme, som om han stod paa et slingrende Skib. For at gjøre Billedet fuldstændigt, havde han en kort Pibe i Munden.

„Naa, Mester Cap," spurgte Stifinder uskyldigen, thi han lagde ikke Mærke til det foragtelige Udtryk, den Andens Miner lidt efter lidt bar til Skue; „er det ikke en smuk Flade, der fortjener at kaldes et Hav?"

„Dette, altsaa det er hvad I kalder Eders Sø?“ spurgte Cap og pegede hen paa den nordlige Horizont med sin Pibe.

„Vistnok, og hvis man kan gaae efter den Mands Dom, der har færdedes paa mange andre Søers Bredder, er det en meget god Sø.“

„Netop som jeg ventede. En Park i Omfang og et Ransonfad i Smag. Det er reent spildt Umage at reise ind i Landet, i Haab om at see Noget, der er fuldbaaret eller nyttigt. Jeg vidste, at det netop vilde falde ud saaledes.“

„Hvad har I at udsætte paa Ontario, Mester Cap? Den er bred og smuk at see paa, og behagelig nok at drikke af for dem, der ikke kan faae Kildevand?“

„Kalder I det stort,“ spurgte Cap og pegede hen paa Luften igjen med sin Pibe. „Jeg gad dog spørge Eder, hvad der er stort ved dette her? Maatte ikke Jasper selv indrømme, at han kun maaler nogle tyve Mile fra den ene Strand til den anden?“

„Men, Onkel,“ faldt Mabel ham i Talen, „man seer jo intet Land, undtagen her paa vor Kyst. For mig har den aldeles Udseendet af Verdenshavet.“

„Denne Stump af en Park Udseende af Verdenshavet! Naa, Magnet, af en Pige, som kan opvise virkelige Sø-

mænd i sin Familie, er det reent ud Snak. Hvad er der ved den, jeg beder Dig, der blot har Omridset af en Sø?"

„Hvad, der er Vand — Vand — Vand — Intet end Vand, Mile paa Mile — saa langt, som Øiet kan see."

„Og er der ikke ogsaa Vand — Vand — Vand — noget andet end Vand, Mile paa Mile i de Floder, Du har befaret med Kanoen? -- ja, „og saa langt som Øiet kan see", oven i Kjøbet?"

„Jo, Onkel, men Floderne have Bredder, og der ere Træer langs med disse, og saa ere de smalle."

„Og er det ikke en Bred, hvor vi staae? kalde Soldaterne her det ikke Søens Bred? og findes her ikke Træer i tusindevis? og er tyve Miil ikke smalt nok, oprigtig talt? Hvo for Fanden har nogensinde hørt om Oceanets Bredder, med mindre det skulde være Bankerne under Vandet?"

„Men, Onkel, vi kan ikke see tvers over denne Sø, som vi kan see tvers over en Flod?"

„Der er Du paa Vildspor, Magnet. Er ikke Amazonen, Oronoco og La Plata Floder, og kan Du see tvers over dem? Hør, Stifinder, jeg tvivler endog meget, om denne Stribe Vand er en Sø, mig forekommer den kun at være en Flod. I tager det paa ingen Maade her i Skoven saa nøie med Eders Geographi, det mærker jeg."

„Der er I paa Vildspor, Mester Cap. Der er en

Flod, og det en anseeligere ved hver Ende af den; men det er gamle Ontario, I har foran Eder, og skjøndt det ikke er min Gave at færdes paa en Sø, saa gives der i mine Tanker saa, der ere bedre end denne her."

„Og Onkel, dersom vi stode paa Kysten af Rockaway, hvad mere skulde vi da see, end hvad vi nu skue? Der er en Strand paa hver en Side, eller Dæmninger der, og Træer tillige, ligesom de, der findes her."

„Det kalder jeg at være haardnakket, Magnet, og unge Piger skulde styre klart af alt det, der ligner Egensindighed. For det Første har Oceanet Kyster, men ingen Dæmninger, undtagen „the Grand Banks", der, som jeg skal sige Dig, er ude af Sigte paa Land, og Du vil da vel ikke paastaae, at denne Banke ikke kan sees fra Land, eller er skjult under Vandet?"

Da Mabel ikke havde gyldige Grunde at sætte op imod denne hans løierlige Mening, forfulgte Cap sit Emne, og hans Ansigt begyndte at røbe Seiren over hans Held i denne Strid.

„Og dernæst kunne hine Træer slet ikke sammenlignes med disse Træer. Oceanets Kyster have Meierier, Byer og Herregaarde, og i nogle Verdensdele Slotte, Klostre og Fyrtaarne — jo, jo — Fyrtaarne, vel at mærke, paa dem; ikke en eneste Ting af alt dette seer man her. Nei, nei,

Mester Stifinder, jeg har aldrig hørt om et Ocean, der ikke havde flere eller færre Fyrtaarne, hvorimod her rundt omkring ikke engang er saa meget som en Baake."

„Her findes noget, der er bedre, her findes noget, der er bedre: en Skov og stolte Træer, et ægte Gudstempel."

„Ak! Eders Skov kan være gavnlig for en Indsø, men til hvad Nytte skulde Oceanet være, naar al Jord omkring kun var Skov? Skibe vilde blive overflødige, da Tømret kunde slaades sammen, og al Handel vilde faae en Ende; og hvad betyder en Verden uden Handel? Jeg er af samme Mening som den Philosoph, der siger, at Menneskenaturen var opfunden for Handelens Skyld. Magnet, det forbauser mig, at Du kan troe, at Vandet her endog blot har Udseende af Søvand! Nu, det tør jeg vel sige, at der ikke er saadan en Tingest som en Hval i hele Eders Sø, Stifinder?"

„Jeg har aldrig hørt om en eneste, det maa jeg tilstaae; men jeg kan ikke dømme om Dyr, som leve i Vandet, med mindre det skulde være Fiskene i Floderne og Bækkene".

„Ikke engang en Nordkaper eller et Marsviin? ikke saa meget som en stakkels Djævel af en Hai?"

„Jeg vil ikke paatage mig det at sige, at der findes

sligt. Mine Gaver føre ei til den Kant, skal jeg sige Eder Mester Cap."

„Ingen Sild, ingen Stormfugl, ingen flyvende Fisk?" vedblev Cap, der holdt sit Øie fæstet paa Føreren for at see, hvor vidt han turde gaae. Ikke saadan en Tingest, som kan flyve, tillader jeg mig at spørge?"

„En Fisk, som kan flyve! Mester Cap, Mester Cap, troe bare ikke, at, fordi vi her kun ere simple Kystbeboere, vi ikke have noget Begreb om Naturen og hvad den har fundet for rigtigt at skabe. Jeg veed, at der ere Egerner, som kan flyve —."

„Et Egern flyve! — det var som Fanden, Mester Stifinder. Staaer I i den Formening, at I har en Dreng paa sin første Fart her for Eder?"

„Jeg kjender intet til Eders Farter, Mester Cap, jeg formoder, at de have været saare mange; men hvad Naturen i Skoven angaaer, da tør jeg fortælle, hvad jeg har seet og see Enhver frit i Ansigtet."

„Og vil I virkelig faae mig til at troe, at I have seet et Egern flyve?"

„Hvis I ønsker at lære Guds Almagt at kjende, Mester Cap, da gjør I vel i at troe herpaa og paa mange andre Ting af samme Natur; I kan være aldeles sikker paa, at det er sandt."

„Og alligevel, Stifinder," — sagde Mabel med et saa yndigt og sødt Blik, medens hun berørte Førerens ømme Side, at han i sit Hjerte tilgav hende, — „synes De, der taler saa ærbødigen om den guddommelige Almagt, at nære Tvivl om, at en Fisk kan flyve."

„Det har jeg ikke sagt, det har jeg ikke sagt, og dersom Mester Cap er rede til at bevidne denne Kjendsgjerning, saa vil jeg gjerne forsøge paa at troe, at det er sandt, saa urimelig det end synes Jeg mener, det er ethvert Menneskes Pligt at troe paa Guds Almagt, hvor vanskeligt det end monne være."

„Og hvorfor kan min Fisk ikke ligesaa godt have Vinger, som Eders Egern?" spurgte Cap med mere Logik, end man knnde vente hos ham. „At Fiske flyve og kunne det, er ligesaa sandt som fornuftigt —"

„Ja det er netop Knuden, hvorfor man vanskelig kan troe denne Fortælling," svarede Føreren igjen. „Det synes ufornuftigt at give et Dyr, der lever i Vandet, Vinger, der rimeligviis ei kunne være det til nogen Nytte."

„Og troer I, at Fiskene ere saadanne Æsler, at de flyve omkring under Vandet, naar de først ere smukt udstyret med Vinger?"

„Næ, jeg forstaaer mig aldeles ikke paa Sagen; men at en Fisk skulde flyve i Luften, synes mig alligevel at være

mere stridende imod Naturen, end at den skulde flyve i sit eget Element — det, hvori den er født og voxet op, skulde jeg mene."

„Hvilke indskrænkede Begreber, Magnet. Fisken flyver op af Vandet for at undløbe sin Fiende i Vandet; her har I ikke alene Sagen, men og Grunden til samme."

„Jeg formoder nu, at det maa være sandt," sagde Føreren rolig. „Hvor lang en Udflugt tage de?"

„Ikke ganske saa lang, som Duerne maaskee; men lang nok for at komme i rum Sø. Hvad Eders Egerner angaaer, da ville vi lade dem fare, min gode Stifinder, da jeg formoder, at I kun bragte dem paa Bane som en lille Tilgift til Fiskene, til Gunst for Skoven. Men hvad er det for en Tingest, der er ankret her under Høien?"

„Det er Jaspers Kutter, Onkel," sagde Mabel skyndsomst, „og det er, som jeg troer, et meget smukt Fartøi Navnet paa den er Scud."

„Aa, den kan være god nok til en Indsø, kan være; men det vil ikke sige stort. Gutten har faaet sig et staaende Bugspryd, og har man nogensinde seet en Kutter med et staaende Bugspryd før?"

„Men kunde dette ikke have sin gode Grund, paa en Sø, som denne her, Onkel?"

„Ganske vist — jeg maa huske paa, dette her er ikke Oceanet, skjøndt det ligner det saa meget.“

„O! Onkel, Ontario ligner altsaa Oceanet, naar alt kommer til alt?“

„I Dine Dine, mener jeg, og i Stifinders; ikke i mine, Magnet. Naa, I kunde sætte mig ud histnede, midt i denne Stump Park, og det i den mørkeste Nat, som nogensinde faldt fra Himlen, og i den mindste Kanoe, og jeg vilde være istand til at sige Eder, at det kun var en Indsø. Hvad det angaaer, da vilde Dorothea (Navnet paa hans Skib) komme ligesaa hurtig efter det, som jeg. Jeg troer ikke, at Briggen havde nødig at gjøre mere end et Par korte Slag, i det Høieste, for strax at mærke Forskjellen imellem Ontario og det gamle Atlantherhav. Jeg førte den engang ned i en af de store sydamerikanske Bugter, og den var ligesaa keitet som et Dummerhoved i en Kirke blandt støiende Methodister. Og Jasper fører denne Baad? Jeg maa have et Kryds med Gutten, førend jeg forlader Dig, blot for et Syns Skyld. Det gaaer aldrig an at sige, at jeg fik denne Park i Sigte, og tog afsted uden at have gjort en Afstikker paa den.“

„Godt, godt, I behøver ikke at vente længe paa det,“ svarede Stifinder, „thi Sergeanten er ifærd med at indskibe sig med en Afdeling for at afløse en Post paa Tusindøerne;

og da jeg har hørt ham sige, at han agtede at tage Mabel med, saa kan I slutte Eder til Selskabet."

„Er det sandt, Magnet?"

„Ja, jeg troer," svarede Pigen, medens en let Rødmen, der ikke bemærkedes af hendes Ledsagere, farvede hendes Kinder, „skjøndt jeg har havt saa lidt Leilighed til at tale med min kjære Fader, at jeg ikke er ganske vis derpaa. Men der kommer han, og De maa nu selv spørge ham."

Trods hans lave Rang, var der i Sergeant Dunhams Mine og Karakteer noget, der paabød Agtelse: hans høie, imponerende Vært, hans alvorlige og mørke Sind, hans strænge og bestemte Handle- og Tænkemaade indvirkede saa meget, at ikke engang Cap, saa hovmodig og anmassende han end pleiede at være imod sine Landsmænd, turde vove at tillade sig de samme Friheder mod den gamle Soldat, som mod sine andre Venner. Man lagde ofte Mærke til, at Sergeant Dunham nød langt mere virkelig Agtelse hos Duncan af Lundie, den skotske Adelsmand, der kommanderede paa denne Post, end de fleste af hans Undergivne; thi Erfaring og prøvede Tjenester havde ligesaa stort Værd i den gamle Majors Øine, som Fødsel og Penge. Da Sergeanten aldrig nogensinde ventede at stige høiere, holdt han sig selv og sin Stilling saaledes i Ære, at hans Handlemaade altid maatte skaffe ham Agtelse, og den Vane

at omgaaes saa meget med Underordnede, hvis Lidenskaber og Tilbøieligheder, han fandt nødvendig at holde i Tømme ved Tibageholdenhed og Værdighed, havde givet hele hans Optræden et vist Anstrøg, hvis Indflydelse kun Faa vare istand til at modstaae. Medens Kapitainerne behandlede ham venligt og som en gammel Kammerat, vovedede Lieutenanterne sjeldent at afvige fra hans militaire Anskuelser, og man bemærkede, at Fændrikerne virkeligen i den Grad viste ham Agtelse, at den næsten steg til Ærbødighed. Det er da altsaa ikke til at undres over, at Mabels Underretning pludseligen endte den besynderlige Samtale, vi just have meddeelt, ihvorvel man ofte havde gjort den Erfaring, at Stifinder var det eneste Menneske her paa Grændsen, der, uden at være en Mand af Stand, turde driste sig til at behandle Sergeanten aldeles som sin Ligemand, ja endog med en Vens hjertelige Fortrolighed.

„God Morgen, Broder Cap," sagde Sergeanten og hilsede paa militair Viis, da han med værdig og fornem Anstand besteg Bastionen. „Det kunde synes, som om min Morgentjeneste havde ladet mig glemme Dig og Mabel; men vi have nu een eller to Timer tilovers til at fornye vort Bekjendtskab i. Mærker Du ikke, Broder, en stor Lighed mellem Pigen og hende, vi have mistet for længe siden?"

„Mabel er sin Moders Billed, Sergeant, det har jeg

altid sagt, og dertil har hun lidt af Din stærkere Bygning; men hvad det angaaer, saa manglede Caperne heller aldrig Styrke og Raskhed."

Mabel kastede et frygtsomt Blik op mod sin Faders alvorlige og strænge Aasyn, som hun altid havde tænkt sig saaledes som et kjærligt Barn gjør sig Forestillinger om sine ømme Forældre, fra hvilke hun er skilt, og da hun saae, at hans Ansigtsmuskler kom i Bevægelse trods det Pedantiske og Stive, der laae i hans Manerer, følte hun en inderlig Attraa efter at styrte sig i hans Arme og græde af ganske Hjerte. Men han var langt mere kold i sit Ydre, langt mere fornem og fremmed, end hun havde ventet at finde ham, at hun ei engang i Eenrum havde fordristet sig til at tillade sig en saadan Frihed.

„Du har havt en lang og møisommelig Reise, Broder, for min Skyld; vi vil søge at gjøre Dig Opholdet behageligt hos os."

„Jeg hører, Du venter Ordre til at kunne lette Anker, Sergeant og drage hen til en Deel af Verden, hvor man siger, at der en tusind Øer."

„Stifinder, det er nok et Stykke af Eders Glemsomhed?"

„Næ, næ, Sergeant, jeg har intet glemt; men det forekom mig ei saa nødvendigt at holde Eders Hensigter saa meget skjult for Eders eget Kjød og Blod."

„Alle militære Bevægelser maae foretages med saa liden Omtale som muligt," svarede Sergeanten og gav Føreren et lille venligt men irettesættende Slag paa Skuldren. „I har henlevet alt for mange Dage i Nærheden af Fransk-mændene, til at I ei skulde vide, hvor vigtigt det er, at være taus. Men det gjør intet; Tingen maa snart blive bekjendt, og det nytter ikke stort at forsøge nu paa at skjule det. Vi skal om kort Tid indskibe en Afløsning til en Station paa Søen, skjøndt jeg ikke kan sige, at det er til Tusindøerne, og at jeg skal med. I saa Fald er jeg be-stemt paa at lade Mabel reise med, for at hun kan fore-staae mit Kjøkken, og jeg haaber, Broder, at Du vil tage til Takke med Soldaterkosten, een Maaned eller to."

„Det vil beroe paa, hvorledes I indretter Eders Marsch-route. Jeg er ingen Ven af Skove eller Sumpe."

„Vi skal seile i Scud; og det er rimeligt, at den hele Tjeneste, der ikke er ny for os, vistnok vil more Een, der er søvant."

„Ja vant til det salte Vand, om Du saa vil, men ikke til Vand af en Indsø. Har I ingen til at styre denne Stump af en Kutter for Eder, skulde jeg ikke desto mindre intet have imod at være Eders Skipper paa Overfarten, skjøndt jeg holder det Hele for reent Tidsspilde; thi jeg

anseer det for et Narrerie at kalde det at gaae tilsøes, naar man seiler omkring i denne Park."

„Jasper er i enhver Henseende Mand for at haandtere Scud, Broder Cap; og paa den Viis kan jeg ikke sige, at vi trænge til Din Hjælp, men det skal glæde os at see Dig i vort Selskab. Du kan ikke vende tilbage til Plantestederne, førend en Afdeling er bleven sendt derhen, og det vil næppe skee, førend jeg er kommen hjem igjen. Naa, Stifinder, det er første Gang i mit Liv, at jeg veed, der er Folk paa Spor efter Mingoerne, og at I ikke er i Spidsen for dem."

„Oprigtigt talt, Sergeant," svarede Stifinder paa en lidet uhøflig Maneer, medens hans Ansigt, der var bleven saa eensformig rød ved det bestandige Liv under aaben Himmel, tydeligen skiftede Farve, „jeg har ikke følt imorges, at det var min Gave. For det første veed jeg meget vel, at Soldaterne af det 55de ikke ere Mand for at opsnappe Irokesere i Skoven, og disse Spitsbuber ventede ikke, til man omringede dem, da de vidste, at Jasper havde naaet Garnisonen. Dernæst kan en Mand gjerne tage sig lidt Hvile efter en Sommers drøit Arbeide, og Ingen tør mistænke hans gode Villie. Desuden er Serpenten ude med dem, og dersom Kjeltringerne blot kunne opsnuses, kan I trygt stole paa hans Fjendskab og Syn; det første er

stærkere og det sidste er næsten, om ikke aldeles, saa godt som mit eget. Han elsker de lurende Landstrygere ligesaa lidt som jeg, og i denne Henseende maa jeg sige, at mine egne Følelser imod en Mingo ikke ere stort mere end en Delawares Gaver, podede paa en kristen Stamme. Nei, nei, jeg tænkte, jeg vilde dennegang overlade Æren, dersom det kan kaldes en Ære, til den unge Fændrik, som fører an, der, hvis han ikke mister sin Skalp, kan broute med sit Felttog i sine Breve til sin Moder, naar han vender tilbage. Jeg tænkte, jeg vilde spille Lediggængeren, engang i mit Liv."

„Og Ingen har større Ret, dersom lang og tro Tjeneste giver Nogen Adkomst til Orlov," gjensvarede Sergeanten venlig. „Mabel vil ei synes mindre godt om det, at I foretrækker hendes Selskab for de Vildes Forfølgelse, og vil, det tør jeg sige, føle sig lykkelig ved at dele sin Frokost med Eder, saafremt I har Lyst til at spise. Tro imidlertid ikke, min Pige, at Stifinder er i Vane med at lade Røverne slaae Retraite rundt omkring Fortet uden at de skulde høre Knaldet af hans Bøsse."

„Tænkte jeg, hun gjorde det, Sergeant, skulde jeg, ihvorvel jeg ikke er meget forelsket i stadselige Parade-Evolutioner, skuldre Hjortedræber og forlade hendes skjønne Dine, førend hun fik Tid til at see suurt til mig. Nei, nei,

Mabel kjender mig bedre, skjøndt vort Bekjendtskab er nyt endnu; der har saamæn heller ikke været nogen Mangel paa Mingoer til at oplive den korte Marsch, vi allerede have tilbagelagt i Fællesskab."

„Der maatte behøves en stor Mængde Vidnesbyrd, Stifinder, for at faae mig til at dømme ilde om Dem paa nogen Maade, og endnu mindre paa den Maade, De nævner," svarede Mabel og rødmede med en oprigtig Alvorlighed, hvormed hun stræbte at fjerne fra hans Sind enhver Mistanke om det Modsatte. „Baade Fader og Datter, troer jeg, skylde Dem deres Liv, og De kan troe mig, Ingen af os vil nogensinde glemme det."

„Tak, Mabel, Tak af mit inderste Hjerte. Men jeg vil heller ikke drage nogen Fordeel af begge Eders Uvidenhed, min Pige, og skal derfor sige Eder, at jeg ei troer, at Mingoerne vilde have krummet et Haar paa Eders Hoved, dersom de var kommet lykkelig afsted med deres Djævelskab og Kneb og havde faaet Eder i deres Kløer. Min Skalp og Jaspers og Mester Caps histhenne og ligeledes Serpentens vilde sikkert være bleven røget; men hvad Sergeantens Datter angaaer, da troer jeg ikke, at de vilde have krummet et Haar paa hendes Hoved."

„Og hvorfor skulde jeg antage, at Fjender, der som bekjendt hverken skaane Qvinder eller Børn, vilde udvise

ſtørre Barmhjertighed imod mig end imod enhver Anden? Jeg føler, Stifinder, at jeg ſkylder Dem mit Liv."

„Jeg ſiger nei, Mabel! de vilde ikke have Hjerte til at gjøre Eder Fortræd. Nei, ikke engang en balſtyrig Mingo-Djævel vilde have havt Hjerte til at krumme et Haar paa Eders Hoved. Men hvormeget jeg end tiltroer disſe Blodſugere, tiltroer jeg dem dog ikke nogen Ugudelighed af det Slags. De havde vel ønſket, ja tvunget Eder til, at I ſkulde blive en eller anden Høvdings Kone, og det var Plage nok for et ungt kriſten Fruentimmer; men videre tænker jeg ikke, at endog Mingoerne ſelv havde drevet det."

„Nu vel da, ſaa ſkylder jeg Dem Befrielſe for denne ſtore Ulykke," ſagde Mabel og greb hans grove Haand med en Aabenhed og Hjertelighed, der viſtnok henrykkede den ærlige Forer. „Døden er for mig ikke ſaa ſlem, ſom at blive en Indianers Kone."

„Det er hendes Gave, Sergeant," udbrød Stifinder og vendte ſig om efter ſin gamle Kammerat med en Glæde, der var at læſe i hvert et Træk af hans ærlige Anſigt, „og den vil have ſin Gang. Jeg fortæller Serpenten, at ingen Daab nogenſinde vil gjøre en Delawarer til en hvid Mand, og ei heller nogen Hujen og Hylen omvende et blegt Anſigt til en Rødhud. Det er et ungt Fruentimmers

Gave, som er født af kristne Forældre, og der bør holdes Hævd over den."

„I har Ret, Stifinder, og saa vidt Mabel er interesseret heri, skal der holdes Hævd over den. Men det er paa Tide at bryde Eders Faste, og dersom Du vil følge mig, Broder Cap, skal jeg vise Dig, hvorledes vi stakkels Soldater her har det paa en afsides Grændse."

Niende Kapitel.

Nu, mine Brødre og Venner i Landflygtighed,
Har gammel Vane ei gjort os Samlivet mere kjært,
End al den stadselige Pragt? Ere disse Skove ei
Mere frie for Fare, end det avindsyge Hof?
Kun Adams Straf her tynger paa os. —

Som I lyster.

Der laa intet tomt Praleri i Sergeant Dunhams Løfte, som han udtalte med de Ord, hvormed det sidste Kapitel sluttede. Trods Grændsepostens fjerne Beliggenhed, kunde de, der levede her, byde over et Taffel, som Konger og Fyrster i mange Henseender maatte misunde dem. Paa

den Tid, vor Fortælling falder, og vistnok endnu et halvt Aarhundrede efter, udgjorde hele den uhyre Egn, som er bleven kaldet Vesten eller de nye Provindser efter Revolutionskrigen, et sammenlignelsesviis ubefolket og udyrket Land, der havde en rig Overflod paa alle Naturens levende Frembringelser, der egnede sig for dets Klima, med Undtagelse af Mennesker og Huusdyr. De faa Indianere, der streifede omkring i dets Skove, kunde ikke gjøre noget synligt Skaar i den overvættes Mængde Vildt, og de spredte Garnisoner eller tilfældige Jægere, der hist og her viste sig paa denne uhyre Strækning, gjorde ikke mere Skade end Bien paa en Boghvedemark eller Kolibrien paa Blomsten.

Hvad vi i vor Tid kun kjende som en Tradition om den vidunderlige Mængde fiirfødede Dyr, Fugle og Fiske, der dengang i Særdeleshed forefandtes ved Bredderne af de store Indsøer, stadfæstes aldeles af endnu levende Mænds Erfaring, ellers skulde vi betænke os paa at fremkomme med en slig Beretning; og da vi selv have været Øienvidner til denne forbausende Overflod i nogle Retninger, opfylde vi vort Kald med den Tillidsfuldhed, som kun egen Overbeviisning formaaer at indgyde. Oswego havde i Særdeleshed en god Beliggenhed til rigeligen at forsyne en Epicuræers Spisekammer. Det mylrede af alle Slags Fisk i Floden, og Fiskeren behøvede blot at kaste sin Line ud for

at hale en Brasen ind eller et andet Medlem af den finnede Slægt, der dengang lige saa talrigen befolkede Vandene, som Insekterne opfylde Luften over Sumpene i denne frugtbare Bredegrad. Blandt andet var der Laxen fra Indsøerne, der varierede noget fra den velbekjendte Art, men næppe stod tilbage for det nordlige Europas kostelige Lax. Paa forskjellige Trækfugle, der have hjemme i Skovene og i Vandet, var der en lignende Rigdom; paa hundrede Acrer saae man ofte paa eengang Gjæs og Ænder i de store Baier, der skjære sig ind i Søens Bredder. Hjorte, Bjørne, Kaniner, Egerner og mange andre fiirfødede Dyr, hvortil undertiden endnu kom Elsdyret eller den amerikanske Hjort, hjalp til at fuldstændiggjøre den naturlige Forsyning, som alle Posterne mere eller mindre tyede hen til, for at bøde paa de Savn, deres afsides Beliggenhed paa Grændsen medførte.

Paa et Sted, hvor man havde saa stor Overflødighed paa Kjødspiser, der ellers pleiede at henregnes til Luxusartiklerne, var Ingen udelukket fra at nyde dem. Den ringeste Mand i Oswego spiste til dagligt Brug Vildt, der vilde have prydet et pariser Taffel, og det var kun en sund Fortolkning af Smagens Nykker og af de menneskelige Lysters Forkeerthed, at netop den Levemaade, der under andre Forhold vilde fremkalde Nid og Misundelse, svækkede Appe-

titen. Hærens grove og regelmæssige Føde, som man nødvendigviis maatte indskrænke paa Grund af den vanskelige Transport, satte den menige Soldat mere og mere Priis paa, og yderlig gjerne havde han til enhver Tid ladet sit Vildt, sine Ænder og Duer og sin Lax i Stikken, for at kunne sluge sin yndige Skinke, sine trevlede Roer og sin selvkogte Kaal.

Sergeant Dunhams Bord oppviste, som man let kan begribe, Grændsens Overflod og Luxus, men ogsaa dens Savn. En kostelig stegt Lax røg paa et stygt Fad, dampende Vildbrad duftede indbydende imøde, og forskjellige kolde Retter, der alle bestod af Vildt, vare blevne sat hen for Gjæsterne, til Ære for det nysankomne Besøg som og for at gjøre den gamle Soldats Gjæstfrihed Fyldest.

„Du synes ikke at være paa smal Kost, i dennne Verdenskrog, Sergeant," sagde Cap, efter at han rigtigen havde indviet sig i de mangfoldige Retters Hemmeligheder. „Din Lax vil en Skotlænder finde Behag i."

„Det gjør den imidlertid ikke, Broder Cap; thi af to til tre hundrede Karle, som vi have her i Besætningen, er der ikke et halvt Dusin, som jo vilde gjøre deres Ed paa, at Fisken ikke er egnet til at blive spiist. Endog enkelte af Fyrene, der aldrig have smagt Vildt undtagen som Kryb-

skytter i deres Hjem, vrænge med Næsen af de fedeste Bove, vi kunne faae her."

„Ja, det er Kristen=Natur," fremkom Stifinder med, „og jeg maa tilføie, det er ikke til dens Ære. En Rødhud vrager aldrig, men er altid taknemmelig for den Føde, han faaer, hvad enten den er feed eller mager, Dyresteg eller Bjørn, en vild kalkunsk Hanes Bryst eller Vildgaasens Vinge. Med Skam maa man sige, at vi hvide Mænd betragte Velsignelserne uden Tilfredshed, og ansee ubetydelige Ønder for Ting af stor Vigtighed."

„Det er saa med det 55de, det kan jeg svare for, skjøndt jeg ikke kan sige det samme om deres Kristendom," svarede Sergeanten. „Endog selve Majoren, gamle Duncan af Lundie, pleier undertiden at sværge paa, at en Havremeels Kage er en bedre Kost end Oswegos Aborre og sukke efter at sluge Høilandenes Vand, medens han, naar han lyster, har hele Ontario til at qvæle sin Tørst med."

„Har Major Duncan Kone og Børn?" spurgte Mabel, hvis Tanker naturligviis sysselsatte sig med hendes eget Kjøn, i denne hendes nye Stilling.

„Nei, Barn, skjøndt man paastaaer, han er forlovet i sit Hjem. Damen synes at ville hellere vente end udsætte sig for de Møisommeligheder, der følge med Tjenesten i denne vilde Egn, hvilket aldeles ikke, Broder Cap, stemmer med

mine Begreber om en Qvindes Pligter. Din Søster tænkte anderledes, og havde det været Guds Villie at skaane hendes Liv, saa havde hun i dette Øieblik siddet paa den samme Feltstol, hendes Datter saa smukt indtager."

„Jeg haaber Sergeant, Du tænker ikke paa at lade Mabel ægte en Soldat," svarede Cap alvorligen. „Vor Familie har allerede i saa Henseende givet sin Skjærv, og det er paa høie Tid, at Søen igjen bliver bragt i Erindring."

„Jeg tænker ikke paa at vælge en Ægtemand for Pigen i det 55de eller noget andet Regiment, det kan jeg love Dig, Broder, skjøndt jeg troer, at det vel er paa Tiden, at Barnet bliver anstændigen gift."

„Fader!"

„Det er ikke deres Gaver at tale om disse Sager saa aabenlyst," sagde Føreren; „thi jeg har seet Erfaringen bestyrke det, at den, der vil forfølge Sporet af en Jomfrues Tilbøielighed, ikke maa udskyde sine Tanker efter hende. Saa, med Eders Tilladelse ville vi tale om noget ellers."

„Lad saa være, Broder Cap, jeg haaber at Du holder af et Stykke kold Skinke; det synes, at denne Ret smager Dig."

„Ja, ja, giv mig civiliseret Kost, dersom jeg skal spise," svarede den haardnakkede Sømand. „Vildt er godt

nok for Skipperne paa Eders Indsø, men vi fra Verdenshavet lide mere det, vi kjende."

Her lagde Stifinder sin Kniv og Gaffel tilside og gav sig hjerteligen til at lee, dog paa sin egen stille Maneer; derpaa spurgte han nysgjerrig paa sin Viis:

„Savner I Huden, Mester Cap? savner I Huden?"

„Dets Troie vilde have klædt Dyret bedre, det tænker jeg, Stifinder, men jeg formoder, det er Skik i Skovene at anrette Grisen paa denne Maade."

„Sandt, sandt, et Menneske kan gaae Jorden rundt, og alligevel ikke vide alt. Dersom I havde havt Huden af denne Griis, Mester Cap, havde I havt ømme Hænder, Dyret er et Pindsviin."

„Pokkeren tage mig, om jeg nogensinde tænkte, det var sundt naturligt Flesk," gjensvarede Cap. „Jeg troede jo rigtignok, at ogsaa en Griis kunde miste nogle af sine gode Egenskaber her tillands i Skovene. Det forekom mig aldeles i sin Orden, at et Færskvands-Sviin aldeles ikke kunde falde saa godt ud som et Saltvands-Sviin. Jeg formoder, Sergeant, at det for Dig nu er aldeles eet."

„Dersom bare Flaaningen ikke falder i min Lod, Broder. Stifinder, jeg haaber, at Mabel ikke viste sig ulydig paa Marschen?"

„Nei langt fra, langt fra. Dersom Mabel blot er

halvt saa godt fornøiet med Jasper og Stifinder, som Stifinder og Jasper ere fornøiet med hende, Sergeant, da skulde vi blive Venner alle vore Levedage.“

Da Føreren talte, vendte han sine Øine mod den blussende Pige med en vis uskyldig Attraa efter at udfritte hendes Mening, og strax derpaa var det, at han med en ham medfødt fiin Takt, der røbede, hvor høit han var hævet over det lave Ønske at trænge ind i de qvindelige Følelsers Helligdom, saae ned paa sin Tallerken og syntes at angre sin Dristighed.

„Godt, godt, vi maae huske paa, at Qvinder ikke ere Mænd, min Ven,“ tog Sergeanten igjen til Orde, „og være tilbørligen overbærende med Naturen og Opdragelsen. En Rekrut er ikke en Veteran. Ethvert Menneske veed, at der hører længere Tid til at blive en god Soldat end til at blive, hvad det skal være; og en ubodelig Tid vilde gaae med for at blive en god Soldaterdatter.“

„Det er en ny Lære, Sergeant,“ sagde Cap lidt opfarende. „Vi gamle Sømænd ere tilbøielige til at troe, at man kan danne sex Soldater, ja, og det fortrinlige Soldater, medens een Skipper bliver oplært “

„Aa, Broder Cap, jeg kjender lidt til de Tanker, Søfarende nære om dem selv,“ sagde Svogeren og smilede saa blidt, som hans mørke Træk blot tilstedede, „thi jeg stod

i mange Aar i Garniſon i en Søhavn. Du og jeg have tidligere behandlet dette Emne, og jeg frygter for, vi blive aldrig enige. Men ønſker Du at lære Forſkjellen imellem en ægte Soldat og et Menneſke, der endnu, ſom jeg vilde kalde det, er i ſin Naturtilſtand, ſaa behøver Du kun i Eftermiddag at kaſte et løſeligt Blik paa Bataillonen af det 55de, naar det trækker op til Parade, og da, naar Du er vendt tilbage til York noie betragte eet af Borgercorpſerne, naar det gjør ſin yderſte Flid."

„Lad gaae, for mit Øie, Sergeant, er Forſkjellen ikke ſynderlig ſtor, ikke ſtørre end Du vil finde mellem en Brig og en Snov. For mig ſee de alle eens ud; alt Skarlagen, Fjer og Krudt og Pibeleer."

„Ja viſt, ſaaledes dømmer en Sømand," ſvarede Sergeanten med Værdighed; „men det er Dig maaſkee ikke vitterligt, at et heelt Aar gaaer hen med at lære en rigtig Soldat at ſpiſe."

„Deſto værre for ham. Militſen forſtaaer at ſpiſe ſtrax; thi jeg har ofte hørt, at den paa ſin Marſch gemeenligen ſpiſer alt hvad den kan faae, naar den ikke beſtiller Andet."

„De have deres Gaver, det formoder jeg, lig andre Mennefter," fremførte Stifinder i den Henſigt at opretholde Freden, der ſienſynligen ſtod lidt i Fare for at blive brudt

ved den haardnakkede Forkjærlighed, begge de stridende Parter følte for deres egen Stand; „og naar et Menneske har sin Gave fra Forsynet, er det i Almindelighed naragtigt at ville søge at arbeide imod den. Det 55de, Sergeant, er et forstandigt Regiment, hvad dets Spisen angaaer, hvorvel jeg tør paastaae, at der nok kunde findes Borgercorpser, der ogsaa kunde overgaae det i Bedrifter af den Natur."

„Onkel," sagde Mabel, „dersom De er færdig med Frokosten, vilde jeg gjerne bede Dem om at gaae ud med mig paa Bastionen igjen. Ingen af os har endog kun halvt seet Søen, og det vilde næppe være anstændigt for en ung Pige at gaae ganske ene omkring i Fortet den første Dag efter hendes Ankomst."

Cap forstod Mabels Bevæggrund, og da han i Grunden bar et hjerteligt Venskab til sin Svoger, var han rede nok til at opsætte Beviisforelsen, til de havde været længere sammen; Tanken om aldeles at opgive den kunde ikke falde en saa selvklog og paastaaelig Mand ind. Han fulgte altsaa med sin Niece og lod Sergeant Dunham blive ene tilbage med sin Ven, Stifinderen. Saasnart som hans Modstander havde slaaet Retraite, vendte Sergeanten, der ikke fuldt saa godt havde forstaaet sin Datters Manøver, sig ene

til sin Selskabsbroder og med et noget triumpherende Smiil bemærkede han:

„Armeen, Stifinder, har aldrig endnu været retfærdig imod sig selv og hævdet sine Rettigheder, og skjøndt Beskedenhed anstaaer en Mand, hvad enten han er i en rød Kjole eller i en sort, eller, for den Sags Skyld, i sine Skjorteærmer, saa holder jeg ikke af at lade en god Leilighed slippe forbi til at lægge et Ord ind til Bedste for den. Nu, min Ven," han lagde i det samme sin Haand i Stifinders og trykkede den hjerteligen — „hvorledes kan I lide Pigen?"

„I har Grund til at være stolt af hende, Sergeant, I har Grund til at være stolt af at være Fader til et saa smukt og velopdraget ungt Fruentimmer. Jeg har seet mange af hendes Kjøn og nogle, der vare store og skjønne, men aldrig tilforn har jeg truffet paa nogen, hos hvem Forsynet i mine Tanker saa rigtigen har afveiet de forskjellige Gaver."

„Og den gode Mening, det kan jeg sige Eder, Stifinder, er gjensidig. Hun fortalte mig igaar Aftes saa meget om Eders Koldblodighed, Mod og Godhed, — i Særdeleshed om det sidste; thi Godhed sætte Qvinder den største Priis paa — og det første Møde synes at være falden ud til begge Parters Tilfredshed. Børst Uniformen ud og viis

lidt mere Opmærksomhed for det Ydre, Stifinder, og I faaer Pigen med Hjerte og Haand."

„Næ, næ, Sergeant, jeg har ikke glemt noget af hvad I har sagt mig, og fortryder ikke paa nogen fornuftig Anstrængelse for at gjøre mig selv saa behagelig i Mabels Øine, som hun er bleven det i mine. Jeg har pudset og poleret paa Hjortedraber i Morges, saa tidlig som Solen steg op, og Geværet har efter mit Skjøn aldrig seet bedre ud, end det er Tilfældet i dette Øieblik."

„Ja efter de Begreber, I har som Jæger, Stifinder, men Skydevaaben maae straale og skinne i Solen, og jeg har endnu aldrig kunnet finde noget Skjønt i en mørkaaret Bøssepibe."

„Lord Howe tænkte anderledes, Sergeant, og han ansaaes for en god Soldat."

„Meget sandt; hans Herlighed havde ladet alle Bøssepiber i sit Regiment sværte sort, og hvad Godt kom der ud af det? I kan see hans Vaabenskjold hænge i den engelske Kirke i Albany! Nei, nei, min værdige Ven, en Soldat maa være en Soldat og aldrig nogensinde føle Skam eller Frygt for at føre Tegnene og Sindbillederne paa hans ærlige Haandværk med sig. Havde I nogen stor Samtale med Mabel, Stifinder, da I foer sammen med hende i Kanoen?"

„Leiligheden var ikke synderlig gunstig, og saa følte jeg mig selv at staae saa langt under hende i Tanker, at jeg var bange for at tale om noget, der ikke hørte til mine Gaver."

„Heri har I tildeels Ret og tildeels Uret, min Ven. Fruentimmer finde Behag i at høre tale om Smaating, ihvorvel de for største Delen selv ville føre Ordet. I kjender mig jo nu som en Mand, der ikke giver Tungen frit Løb ved enhver flygtig Tanke, og alligevel var der Dage, hvor jeg kunde see, at Mabels Moder ei syntes mindre godt om mig, fordi jeg gav lidt slip paa mit mandige Alvor. Sandt nok, jeg var da to og tyve Aar yngre, end jeg er den Dag idag, og hvad mere er, istedetfor at være den ældste Sergeant i Regimentet, var jeg den yngste. Værdighed giver Anseelse og er til Nytte, og uden den kommer man ingen Vegne i sine Forhold til Mænd; men vil I vinde en Qvindes Agtelse tilbunds, da maa I nødvendigviis af og til være lidt føielig."

„O Himmel! Sergeant; jeg frygter undertiden, at det aldrig vil lykkes."

„Hvorfor tænker I saa modløst om en Sag, som jeg troede, vi begge vare paa det Rene med?"

„Vi bleve enige om, saafremt Mabel var saaledes, som I skildrede mig hende, og saafremt Pigen kunde tykkes

om en raa Jægersmand og Fører, at jeg skulde opgive nogle af mine Vandringsveie og prøve paa at blive blid og from imod Kone og Børn. Men siden jeg har seet Pigen, maa jeg tilstaae, at mange Tvivl ere overkommet mig."

„Hvad er det for noget?" afbrød Sergeanten ham alvorligen, „var det ikke Meningen af Eders Tale, at I var afholdt? — og er Mabel et ungt Fruentimmer, som skuffer Forventningen?"

„Af! Sergeant, det er ikke Mabel, jeg nærer Mistilliden til, det er til mig selv. Jeg er kun en stakkels uvidende Jægersmand, naar alt kommer til alt, og maaskee er jeg i Sandhed ikke saa god, som netop I og jeg maatte tænke."

„Fæster I ingen synderlig Tro til Eders egen Bedømmelse af Eder, saa maa jeg bede Eder om, ikke at drage min egen i Tvivl. Er jeg ikke vant til at bedømme Folks Karakteer? paaligger dette ikke mig i Særdeleshed? og bliver jeg ofte narret? Spørg kun Major Duncan, hvis I ønsker yderligere Vidnesbyrd."

„Men Sergeant, vi have længe været Venner, have over et Dusin Gange kjæmpet Side om Side og have gjort hinanden mange Tjenester. Hvor sligt finder Sted, er man tilboielig til at tænke alt for velvilligen om hinanden, og jeg er bange for, at Sergeantens Datter ikke vil være saa

raſk til at ſee paa en jevn uvidende Jæger i et ſaa fordeelagtigt Lys, ſom hendes Fader gjør det."

„Tys, tys, Stifinder, I kjender Eder ikke ſelv, Menneſke, og kan derfor aldeles ſtole paa min Dom. For det første har I Erfaring, og da alle Piger trænge til den, ſaa vil intet forſtandigt Fruentimmer ringeagte et ſaadant Fortrin. Dernæſt hører I ikke til de Spradebadſer, der kneiſe høit, ſaaſnart de bare ere traadte ind i et Regiment, men I er en Mand, der har ſeet Tjeneſten, og ſom bærer Mærkerne af den paa ſin Krop og ſit Anſigt. Jeg tør ſige, I har været i Ilden tredive eller fyrgetyve Gange, naar jeg regner alle de Skjærmydsler og Baghold med, ſom I har ſeet."

„Det er viſt, Sergeant, det er viſt; men hvad hjælper det til at vinde en ømtfølende Qvindes Tilbøielighed?"

„Det vil vinde Seiren. Erfaring i Felten er ligeſaa nyttig til Kjærlighed ſom til Krig, men I er en ſaa ærligſindet og lojal en Underſaat, ſom Kongen kan roſe ſig af at have, — Gud velſigne ham!"

„Ogſaa det kan være ſandt, ogſaa det kan være ſandt; men jeg frygter for, at jeg er for raa, for gammel, har formeget af en Vildmand til at jeg ſkulde ſvare til de Ideer, en ſaa ung og fiintfølende Pige, ſom Mabel, har, der ei er oplært til vore Sysler her i dette Vildnis, og ſom maa anſee

Plantefiederne for mere stemmende med hendes Gaver og Tilbøieligheder."

„Her faaer I atter nye Betænkeligheder, min Ven, og det undrer mig, at de ikke paraderede tidligere."

„Fordi jeg maaskee aldrig kjendte min egen Usselhed, førend jeg saae Mabel. Jeg har reist med nogle, der vare ligesaa smukke, og jeg har ledet dem igjennem Skoven og seet dem i deres Farer og i deres Glæder, men de stode altid saa høit over mig, at jeg ikke tænkte mere paa dem, end paa saa mange andre svage Skabninger, som det faldt i min Lod at beskytte og forsvare. Sagen stiller sig nu anderledes. Mabel og jeg staae hinanden saa nær, at jeg nu, da Uligheden bliver mig indlysende, føler mig nedtynget af en Vægt, jeg ikke mægter at løfte. Jeg ønsker, Sergeant, at jeg var ti Aar yngre, saae tækkeligen ud og var bedre egnet til at vinde et smukt ungt Fruentimmers Yndest."

„Frist Mod, min brave Ven, og stol paa en Faders Kjendskab til Qvindekjønnet. Mabel elsker Eder allerede halvt, og en fjorten Dages kjærlig Omgang dernede blandt Derne hist vil complettere Halvdelen. Pigen har saa godt som tilstaaet mig det igaar Aftes."

„Kan det være muligt, Sergeant?" sagde Veiviseren, hvis ydmyge og beskedne Væsen undsaae sig ved at betragte

sig selv i et saa gunstigt Lys. „Kan det virkeligen være muligt? Jeg er kun en stakkels Jæger, og Mabel, seer jeg, er skikket til at blive en Officeers Frue. Tænker I, at Pigen vil samtykke i at opgive alle sine kjære Sysler fra Hjemstavnen, sine Besøg, sin Kirkegang, og boe sammen med en simpel Veiviser og Jæger her oppe omkring i Skovene? Vil hun ikke til Slutningen længes efter sine fordums Glæder, og efter en bedre Mand?"

„En bedre Mand, Stifinder, kan vanskeligen opdrives," gjensvarede Faderen. „Hvad Sædvanerne fra Byerne angaaer, da bringer Skovens frie Liv dem snart i Glemsel, og Mabel har Mod nok til at leve paa Grændsen. Jeg har ikke lagt Planen til dette Ægteskab, førend jeg nøie havde overtænkt den, som Generalen sit Felttog. Først tænkte jeg paa at ansætte Eder i Regimentet, for at I kunde blive min Eftermand, naar jeg træder ud, hvilket maa skee tidligere eller sildigere; men ved nærmere Overveielse fandt jeg, at I næppe er skikket til Tjeneſten. Er I nu end ikke en Soldat i alle Ordets Betydninger, saa er I alligevel en Soldat i dets bedste Betydning, og jeg veed, at I nyder enhver Officeers Velvillie i Corpset. Saa længe som jeg lever, kan Mabel boe hos mig, og I vil altid have et Hjem, naar I vender tilbage fra Eders Speidertog og Marscher."

„Det er meget morsomt at tænke sig, Sergeant, naar bare Pigen med Velvillie vil møde vore Ønsker. Men desværre for mig! det er ikke rimeligt, at Een, som jeg er, nogensinde kan blive behagelig i hendes smukke Øine. Dersom jeg var yngre og mere tækkelig, ja som Jasper Western er for Exempel, saa kunde der være Haab — ja saa i Sandhed kunde der være lidt Haab."

„Det kan Eau-douce faae og enhver af disse Drenge i eller omkring Fortet!" svarede Sergeanten og knipsede med Fingcene. „Om I end i Virkeligheden ikke er yngre, saa er I dog en Mand med et yngre Udseende, ja, og med et bedre Udseende end Scuds Forer —"

„Hvorledes?" sagde Stifinder og saae op til sin Kammerat med et Udtryk af Tvivl, som om han ikke fattede hans Mening.

„Jeg siger, om end ikke i Virkeligheden yngre i Dage og Aar, saa har I dog et stærkere og seiere Udseende end Jasper eller nogen af de Andre, og der vil være mere tilbage af Eder, efter tredive Aars Forlob, end af dem alle tilsammentagne. En god Samvittighed vil holde Eder fuldkommen ung i hele Eders Levetid."

„Jasper har saa reen en Samvittighed, som nogen Yngling, jeg kjender, og vil i saa Henseende holde sig saa godt, som nogen ung Mand i Kolonien."

„Saa er I min Ven!“ han gav ham et Haandtryk — „min prøvede, ſvorne og ſtandhaftige Ven.“

„Ja, vi har været Venner, Sergeant, næſten i tyve Aar — førend Mabel blev født.“

„Sandt nok — førend Mabel blev født, vare vi ægte prøvede Venner, og det kunde aldrig falde Tøſen ind at give den Mand Kurven, der var hendes Faders Ven, førend hun blev født.“

„Det veed vi ikke, Sergeant, det veed vi ikke. Lige Børn lege bedſt. Ungdommen foretrækker Yngre til Venner, Alderdommen de Ældre.“

„Men ikke til Koner, Stifinder; jeg har nu aldrig kjendt en gammel Mand, ſom havde noget at indvende mod en ung Kone. Dernæſt er I, ſom jeg allerede har ſagt Eder, æret og agtet af enhver Officeer i Fortet, og hun vil i ſit Sind føle ſig ſmigret ved at elſke en Mand, der er elſket af Alle og Enhver.“

„Jeg haaber, jeg har ingen Andre til Uvenner end Mingoerne,“ gjenſvarede Føreren tankefuld og ſtrøg Haaret ſagte ned. „Jeg har prøvet paa at handle rigtigen, og det burde ſkabe Venner, ſkjøndt det undertiden ſlaaer feil.“

„Og man kan ſige om Eder, at I ſøger de bedſte Kredſe; thi endog gamle Duncan af Lundie glæder ſig ved

Eders Besøg, og I tilbringer hele Timer i hans Selskab. Af alle Veivisere fæster han meest Lid til Eder."

„Aa, endog større Folk end han have marscheret ved Siden af mig og underholdt sig med mig, som om jeg kunde være deres Broder; men Sergeant, deres Selskab har aldrig gjort mig opblæst; thi jeg veed, at Skovene ofte gjøre Folk til Ligemænd, der ikke vilde være det i Plantestederne."

„Og I er kjendt for at være den bedste Riffelskytte, der nogensinde har ført en Bøsse her i Egnen."

„Dersom Mabel kunde lide en Mand for det, da skulde jeg kanskee ikke have synderlig Aarsag til at mistvivle; og dog Sergeant, jeg tænker somme Tider paa, at alt dette skyldes ligesaa meget Hjortedræber som min egen Dygtighed. Det er sikkerligen en underfuld Bøsse, og den kunde vel gjøre ligesaa megen Gavn i en Andens Hænder."

„Her har vi igjen Eders egen ringe Mening om Eder selv, Stifinder, men vi har seet altfor Mange forfeile Maalet med det samme Vaaben, og I træffer alt for ofte med andre Mænds Bøsser, at I maa undskylde, at jeg ikke kan være enig med Eder. Vi vil see til at faae en Skiveskydning om een eller to Dage, hvor I kan vise Eders Færdighed, og Mabel vil saa kunne danne sig en bedre Dom om Eders sande Karakteer."

„Kan det være ærligt Spil? Enhver veed, at Hjorte-

dræber sjeldent slaaer Klik, og burde vi foretage en Prøve af det Slags, naar vi alle veed, hvad Resultatet maa blive?"

„Stille, stille, Menneske; jeg forudseer, jeg maa gaae halvt paa Frieri for Eder. For Een, der i Kampen altid er indenfor Krudtdampen, er I den meest forsagte Frier, jeg nogensinde har truffet paa. Husk paa, Mabel nedstammer fra en modig Slægt, og Pigen vil være ligesaa rede til at beundre en Mand, som hendes Moder i Fordumsdage."

Her reiste Sergeanten sig og fjernede sig uden nogen Undskyldning, for at varetage Tjenesten, der aldrig lod ham Rist eller Ro; Føreren stod med hele Garnisonen paa saa god en Fod, at Ingen blev stødt over denne Frihed.

Læseren vil af den nu meddelte Tale have lært een af de Planer at kjende, Sergeant Dunham havde for Øie, da han lod sin Datter komme til Grændsefæstningen. Skjøndt han naturligviis nu var temmelig fremmed for de Kjærtegn og Ømheds Udtryk, der havde gjort ham Barnet saa dyrebart eet eller to Aar, efterat han var bleven Enkemand, bar han alligevel endnu stedse en stærk, men stille Kjærlighed til hende. Vant til at befale og adlyde, uden at blive forespurgt eller at forespørge sig hos Andre om Rigtigheden af de udstedte Befalinger, var han maaskee alt for

tilbøielig til at troe, at hans Datter vilde ægte den Mand, han maatte udvælge, medens han langtfra havde i Sinde at lægge Baand paa hendes Ønsker. Det var en Kjendsgjerning, at de Faa, der kjendte Stifinder nøie, hemmeligen tillagde ham overordentlige Egenskaber. Altid den samme, troskyldige, ærlige, aldeles uforfærdede og alligevel forstandige Mand, den Første i alle lovlige Foretagender eller hvad der gjaldt saaledes efter Tidens Mening, og aldrig indviklet i nogen Sag, der kunde bringe hans Kinder til at rødme eller tilstede Daddel over hans Handlemaade, var det ikke muligt længe at leve sammen med dette Væsen, som, vistnok ikke feilfri, dog efter hele hans Eiendommelighed var et Slags Forbillede paa Adam, som man kunde tænke sig ham før Syndefaldet, uden at føle en Ærbødighed og Beundring for ham, som ikke stod i Forbindelse med hans Livsstilling. Man lagde Mærke til, at ingen Officeer gik ham forbi, uden at hilse ham, som om han kunde have været hans Ligemand; ingen menig Mand, uden at tiltale ham med en Kammerats Tillidsfuldhed og Frimodighed. Hvad der overraskede meest, var den Eiendommelighed hos Manden, at han med fuldkommen Ligegyldighed betragtede alle de Udmærkelser, der ikke beroede paa personlig Fortjeneste. Han var ærbødig imod sine Overordnede af Vane, men ofte havde man været Vidne til, at

han havde dadlet deres Misgreb og revſet deres Forſeelſer med en Frygtløshed, der røbede, hvor megen Priis han ſatte paa Sandheden, og med en naturlig Dømmekraft, ſom ſyntes at byde al Lærdom Trods. Kort, hver den ſom maatte tvivle om, at Menneſkeheden uden Underviisningens Hjælp er iſtand til at ſkjelne imellem Godt og Ondt, vilde ſtudſe over denne Grændſebeboers ualmindelige Karakteer. Hans Følelſer ſyntes at bære Præg af Friſkheden og Naturen i Skoven, hvori han havde tilbragt ſin meſte Livetid, og ingen Caſuiſt kunde have fældet klarere Domme i Sager, hvor det gjaldt Ret og Uret; og allikevel havde han ſine Fordomme, ſom, ſkjøndt de vare faa og havde faaet Kolorit af Individets Karakteer og Sædvaner, vare dybt rodfæſtede og næſten udgjorde en Deel af hans Væſen. Men det meeſt fremtrædende Træk i Stiſinders ſædelige Organisme var hans ſkjønne og ufeilbarlige Sands for Retfærdighed. Denne ædle Egenſkab, uden hvilken intet Menneſke kan opnaae ſand Storhed, og med hvilken ethvert Menneſke maa vinde Agtelſe, havde ſandſynligviis en hemmelig Indflydelſe paa Alle, der søgte Omgang med ham. Thi den gemene og ſamvittighedsløſe Skjændegjæſt i Leiren ſaae man vende hjem fra et Tog, der var tilbagelagt i hans Selſkab, paavirket af hans Sindelag, formildet af hans Tale og forbedret af hans Exempel. Som man havde kun-

net vente det af en Mand med saa ophøiet et Fortrin, var hans Troskab urokkelig som Klippen: Forræderi hos ham hørte til Umulighederne. Sjelden veeg han tilbage for sine Fjender, og aldrig under nogetsomhelst Paaskud lod han Vennen i Stikken. Han stod, hvad der var en Følge af hans Karakteer, paa en lige Fod med sine Nærmeste. Hans Omgangsvenner og Fortrolige, han mere eller mindre tilfældigen havde faaet, stode i Almindelighed paa det høieste Trin af Moralitet; han syntes nemlig at være i Besidelse af en Skarpsynethed, der næsten var instinktmæssig for ham, og den ledede ham til, uden at han rimeligviis selv var sig det bevidst, til at slutte sig de Karakterer nærmest, der bedst vilde gjengjælde hans Venskab. Kort en Menneskefjender har sagt om Stifinder, at han var et skjønt Exempel paa en rettænkende og pletfri Mand, der ikke fristes af lidenskabelige og ærgjerrige Ønsker og i den store Ensomhed og under en ophøiet Naturs forædlende Paavirkning kun har sine Følelser til Rettesnor; aldrig bragt paa Afveie af de Tillokkelser, Civilisationen har ført med sig, og som have forført saa Mange til at begaae slette Handlinger, ei heller nogensinde glemmende det almægtige Væsen, hvis Aand aabenbarer sig i et Vildnis saa godt som i Byerne.

Det var Manden, hvem Sergeant Dunham havde udkaaret til Mabels Ægtefælle. I at træffe et sligt Valg

havde han ikke saa meget ladet sig lede af en klar og tydelig Forestilling om Individets Fortjenester, som maaskee snarere af sin egen Forkjærlighed for ham. Imidlertid maatte Enhver, der kjendte Stifinder saa nøie som han, vistnok altid indrømme ham en høi Grad af Agtelse paa Grund af hans udmærkede Egenskaber. At hans Datter skulde kunne hitte paa alvorlige Indvendinger imod Partiet, frygtede den gamle Soldat ikke for, medens han paa den anden Side i dunkel Perspektiv skimtede mange Fordele for sig selv, der stod i Forbindelse med hans tiltagende Alder og udmalede sig sit Livs Aften, som han skulde tilbringe blandt en Afkom, der var ham lige dyrebar for begge Forældres Skyld. Han havde først gjort Forslaget til sin Ven, der med Glæde havde lyttet til samme, men nu, som Sergeanten troede at mærke, allerede robede en Tilbøielighed til at fremkomme med sine Anskuelser, der stemmede med de Tvivl og Bekymringer, hans beskedne Mistillid indgav ham.

Tiende Kapitel.

„Tro ei, jeg elsker ham, skjøndt jeg spørger efter ham;
Han er jo kun et Drengebarn: — sandt nok, han taler smukt —
Men skjønne Talemaader jeg ændser ei."

En Uge gik hen med det sædvanlige Garnisonsliv. Mabel fandt sig i sin Stilling, som i Begyndelsen ikke alene havde syntes hende ny, men endog lidt kjedelig, og Officererne og de Menige, der efterhaanden vare blevne fortrolige med en ung og blomstrende Piges Nærværelse, hvis Klædedragt og Opførsel bar Præget af den fine Beskedenhed, som hun havde tilegnet sig i sin Velynderindes Huus, faldt hende mindre til Besvær ved deres Beundring for hende, som de kun daarligt lagde Dølgsmaal paa, medens de viste en Høiagtelse for hende, som hun i sine Tanker gjerne skrev paa sin Faders Regning, men som i Sandhed snarere skyldtes hendes beskedne og aandrige Væsen end den Ærbødighed, man følte for den værdige Sergeant.

Bekjendtskaber, som gjøres i en Skov eller under ualmindelige bevægede Forhold, finde snart deres Grændse. Een Uges Ophold i Oswego var tilstrækkelig til at oplyse Mabel om, hvem hun kunde vise Fortrolighed, og hvem hun burde søge at undgaae. Den saa at sige neutrale Stilling, hendes Fader beklædte, der ikke var Officeer, medens han

stod langt over den menige Soldat, fjernede hende fra disse to store Militærklasser, formindskede Antallet af dem, som hun var nødt til at kjende og gjorde det sammenlignelsesviis let for hende, at træffe sin Bestemmelse. Hun opdagede imidlertid snart, at der endog blandt dem, der kunde gjøre Krav paa at indbydes til Kammandantens Taffel, vare Enkelte, som, paa Grund af Nyheden at see en smuk Skabning og et kjønt indtagende Ansigt, ikke vare saa aldeles utilbøielige til at glemme Underofficerens Hellebarde, og efter to til tre Dages Forløb havde hun endog sine Tilbedere blandt de Fornemmere. Qvarteermesteren i Særdeleshed, en middelaldrende Soldat, der alt mere end een Gang havde prøvet den ægteskabelige Lykke, men nu var Enkemand, var sienſynligen beredt til at træde i et fortroligere Forhold til Sergeanten, skjøndt Tjeneſten iøvrigt ofte bragte dem i Berøring sammen, og hans yngre Kammerater blandt Officererne undlod ikke at gjøre deres Bemærkninger over, at denne pedantiske Mand, der var en Skotte og heed Muir aflagde langt hyppigere Besøg i sin Undergivnes Qvarteer, end han tidligere havde været vant til. Deres Vittigheder indskrænkede sig imidlertid kun til en ringe Latter eller Spøg til Ære for „Sergeantens Datter", men snart blev „Mabel Dunham" en Toast, som hverken Fændrik eller Lieutenant undsaae sig ved at udbringe.

Henimod Slutningen af Ugen sendte Duncan af Lundie efter Tappenstregen Bud efter Sergeanten i et Anliggende, han, som det heed sig, personligen vilde forhandle med ham. Den gamle Veteran boede i en bevægelig Felthytte, som stod paa Ruller, og som han kunde lade flytte efter Behag, saa at han snart boede paa eet, snart paa et andet Sted paa Terreplainen indenfor Fortet. Denne Gang havde han gjort Holdt nær ved Centrum, og der fandt hans Undergivne ham, der uden Ophold og uden at behøve at oppebie Tiden i Forgemakket blev viist ind til ham. Der var i Sandhed heller ingen stor Forskjel paa de Boliger, der vare indrømmede Officererne, og dem, der vare indrømmede de Menige; de Første havde man kun tilstaaet de rummeligste, og Mabel og hendes Fader boede næsten, om ikke tilfulde saa godt, som selve Kommandanten paa Pladsen.

„Kom nærmere, Sergeant, kom nærmere, min gode Ven," sagde gamle Lundie til sin Undergivne, der stod ærbødigen ved Døren af et lille Bog- og Soveværelse, som han var traadt ind i. „Kom nærmere, og sæt Eder her paa Stolen. Jeg har i Aften sendt Bud efter Eder, min Ven, for at tale med Eder om andet end Fleskesteg og Regnskabslisterne. Det er nu mange Aar siden, vi have været Kammerater og „længe siden" maa gjelde for noget, endog

imellem en Major og hans Ordonnans, en Skotlænder og en Yankee. Sid ned, Menneske, og gjør ingen Ophævelser. Det har været et smukt Veir idag, Sergeant."

„Det har det i Sandhed været, Major Duncan", svarede den Anden, der skjøndt han føiede sig saa vidt og tog Plads, var alt for meget erfaren til ikke at kjende den tilborlige Respekt, han efter sin Stand nødvendigviis maatte overholde; Veiret har været meget smukt, Herr Major, og vi kunne vente flere saadanne smukke Dage paa denne Aarstid."

„Det haaber jeg, af ganske Hjerte. Kornet tegner godt, min Ven, og Du vil finde, at det 55de næsten kan oplære ligesaa gode Bønder som Soldater. Jeg har aldrig nogensinde seet bedre Kartoffler i Skotland, end vi rimeligviis vil faae i vort nye Anlæg."

„De love en god Høst, Major Duncan, og i saa Henseende en behageligere Vinter end sidst."

„Livet skrider rask fremad med sine Behageligheder, men ogsaa med sin Længsel efter dem. Vi blive gamle, og jeg begynder at tænke, at det er paa Tiden at trække mig tilbage og leve i Ro. Jeg føler, at mine Arbeidsdage næsten ere forbi."

„Kongen, Gud velsigne ham! har endnu en meget god Tjener i Deres Naade."

„Kan være, Sergeant Dunham, især hvis han tilfældig-

viis skulde have en Oberstlieutenants Post i Reserve for mig."

„Det 55de vil føle sig hædret den Dag, Major Duncan faaer en slig Udnævnelse."

„Og Duncan af Lundie vil føle sig hædret den Dag, han modtager den. Men Sergeant, dersom I aldrig har havt en Oberstlieutenants Post, saa har I havt en god Kone, og det er den næste Ting efter Rang, der kan gjøre en Mand lykkelig."

„Jeg har været gift, Major Duncan; men det er nu længe siden jeg har havt Noget, der kunde lokke fra mig den Kjærlighed, jeg bærer til Hs. Majestæt og min Tjeneste."

„Hvad, Menneske, ikke engang den Kjærlighed, I bærer til Eders lille vevre, buttede, rødmussede Datter, som jeg har seet i Fortet i de sidste par Dage! Skam Eder, Sergeant! saa gammel en Karl jeg end er, kunde jeg næsten blive forelsket i denne lille Glut og sende Oberstlieutenanten Pokker i Vold."

„Vi vide Alle, hvor Major Duncans Hjerte er, det er i Skotland, hvor en skjøn Dame længes efter ham og vil gjøre ham lykkelig, saasnart som hans egen Pligtfølelse maatte tillade ham det."

„Aa, Haabet ligger altid i det Fjerne, Sergeant," svarede hans Foresatte, medens en Skygge af Tungsindighed

gleed hen over hans barske skotske Træk; „og det lystige Skotland er et Land, der ligger langt borte. Naa, dersom vi ikke har Lyng og Havremeel her i Egnen, saa har vi saameget Vildt, vi vil fange, og ligesaa stort Forraad paa Lax som i Berwick-upon Tweed. Er det sandt, Sergeant, at Mandskabet i den sidste Tid klager over at være blevet fodret med altfor meget Vildt og altfor mange Duer?"

„Ikke i de seneste par Uger, Major Duncan, thi Hjorte og Fugle er der paa denne Aarstid ikke en saa stor Overflod paa som før. Det har begyndt at lade Laren blive Gjenstanden for alle dets Bemærkninger, men jeg stoler trygt paa, at vi ville slippe igjennem Sommeren, uden at vi for Fødens Skyld skulde faae alvorlige Bryderier. Skotterne i Bataillonen tale virkeligen mere, end klogt er, om Havremelet, de savne, og see af og til suurt til vort Hvedebrød."

„O! det er Skottens Natur, Sergeant, hans rene ufordervede Menneskenatur. En Kage af saadant Meel, Menneske, smager fortræffeligt, og mangen en Stund længes jeg selv stærkt efter en Bid."

„Dersom Lysten bliver altfor utilbørlig, Major Duncan, hos Mandskabet, mener jeg, min Herre; — thi det kunde ikke falde mig ind at tale med saa liden Ærbødighed om Deres Naade — dersom Mandskabet altsaa føler en forurolignde Længsel efter sin sædvanlige Føde, da skulde

jeg i al Ydmyghed foreslaae, at noget Havremeel maatte blive indført eller tilberedt for det her i Egnen, og vi skulde da ikke høre mere om denne Sag. En meget lille Dosis vil være tilstrækkelig til Kuren."

„I er en Skjælmsmester, Sergeant; men jeg vil lade mig hænge, om jeg kan sige, at I har Uret. Der gives imidlertid Gjenstande her i Verden, der ere yndigere end Havremeel. I har saaledes en yndig Datter, Dunham."

„Pigen er sin Moders Billed, Major Duncan, og tør nok lade sig see", sagde Sergeanten med Stolthed. „Begge ere de kun blevne opfødte med ægte amerikansk Meel. Pigen tør lade sig see, min Herre."

„Det tør hun, jeg indestaaer derfor. Men jeg kan ligesaa gjerne strax skride til Maalet og lade Reserven rykke ud i Fronten. Her er Davy Muir, Qvarteermesteren, han ønsker at ægte Eders Datter og har just anmodet mig at aabenbare Eder Sagen, da han frygter for at kompromittere sin Værdighed; og jeg kan ligesaa godt tilføie, at over Halvdelen af de unge Knøse her i Fortet drikke hendes Skaal og tale om hende fra Morgen til Aften."

„Det er meget smigrende for hende, min Herre," svarede Faderen stift, „men jeg stoler paa, at de Herrer snart vil have en dem værdigere Gjenstand at tale om. Jeg haaber

min Herre, at hun inden et par Ugers Forløb skal blive en ærlig Mands Kone."

„Ja Davy er en ærlig Mand, og det er mere end der kan siges om alle i en Qvarteermesters Bestilling, det er min Mening," svarede Lundie med et Smiil. „Men maa jeg nu sige til den af Cupido saarede Yngling, at Sagen er saa godt som afgjort?"

„Jeg takker Deres Naade, men Mabel er forlovet med en anden Mand."

„Fanden er hun! det vil gjøre Opsigt i Fortet; det gjør mig alligevel ikke ondt at høre det; for jeg maa tilstaae Eder, Sergeant, jeg er ingen stor Beundrer af ulige Partier."

„Jeg tænker som Deres Naade, og ønsker ikke at see min Datter som Officeers Frue. Kan hun naae saa høit som hendes Moder før hende, maa hun som et fornuftigt Fruentimmer give sig tilfreds."

„Og maa jeg spørge, Sergeant, hvem er den lykkelige Mand, I har bestemt til at være Eders Svigerson?"

„Stifinderen, Deres Naade."

„Stifinder!"

„Netop ham, Major Duncan, og idet jeg nævner ham for Dem, giver jeg Dem hans hele Historie. Ingen

har et bedre Ry her paa Grændsen, end min ærlige, tappre, oprigige Ven."

„Alt det er sandt nok; men er han, naar alt kommer til Stykket, Mand for at gjøre en tyveaarig Pige lykkelig?"

„Hvorfor ikke det, Deres Naade. Manden er den første i sit Kald. Der gives ingen Veiviser eller Speider ved hele Armeen, der nyder halv saamegen Agtelse som Stifinder, eller som fortjener den halvt saa meget."

„Meget sandt, Sergeant, men er den Agtelse, en Speider nyder en Berømmelse, der kan fængsle en Piges Sind?"

„At tale om Pigers Sind, min Herre, er efter min ydmyge Formening det samme som at tale om Rekruters Dømmekraft. Dersom vi vilde tage saadanne keitede Karles Bevægelser til Rettesnor, kunde vi aldrig formere en anstændig Linie i Bataillonen, Major Duncan."

„Men Eders Datter har intet Keitet ved sig; thi en nydeligere Pige, af hendes Stand at være, kan umuligen findes i selve det gamle Albion. Er hun enig med Eder i denne Sag? — det maa hun vel, siden I siger, at hun er forlovet."

„Vi have endnu ikke talt sammen om dette Anliggende, Deres Naade! men jeg antager at hun saa godt som har bestemt sig, naar jeg skal dømme efter adskjellige smaae Omstændigheder, jeg kunde anføre."

„Og hvad er det for Omstændigheder, Sergeant?“ spurgte Majoren, hvem Sagen nu begyndte at interessere mere, end det fra først af havde været Tilfældet. „Jeg tilstaaer, jeg er lidt nysgjerrig efter at erfare noget om et Fruentimmers Sind, da jeg, som I veed, selv er en Peberſvend.“

„Ja, Deres Naade, naar jeg omtaler Stifinder for Pigen, seer hun mig altid freidigen i Ansigtet, stemmer i med mig i hver en Smule, jeg siger til hans Roes, og har et saa frit og utilbageholdende Væsen, der saa godt som tyder paa, at hun halvt allerede betragter ham som sin Ægtemand.“

„Hm — og I troer, Dunham, at disse Tegn ere paalidelige Vidnesbyrd om Eders Datters Tilbøielighed?“

„Det skulde jeg mene, Deres Naade; thi de forekomme mig at tale ud af hendes Hjerte. Naar jeg træffer paa en Mand, der seer mig frit i Ansigtet, medens han roser en Officeer — thi Deres Naade maa ikke tage mig det fortrydeligt op, Folkene pleie undertiden at rive ned paa deres Foresatte — naar jeg, som sagt, træffer paa en saadan Mand, der seer mig i de aabne Øine, medens han roser sin Kapitain, anseer jeg det altid for afgjort, at Fyren er oprigtig og mener med hvad han siger.“

„Er der ikke en lille væsentlig Forskjel i Alderen

mellem den paatænkte Brudgom og hans skjønne Brud, Sergeant?"

„Det er der rigtignok, min Herre; Stifinder nærmer sig stærkt de fyrgetyve, og Mabel har i alle Henseender Udsigt til en Lykke, som er grundet paa Visheden af at eie en erfaren Mand. Jeg havde ogsaa fyldt mit fyrgetyvende Aar, Deres Naade, dengang jeg ægtede hendes Moder."

„Men vil Eders Datter være ligesaa rede til at beundre en grøn Jagtskjorte, som vor værdige Veiviser er iført i, og en Ræveskindshue, som det 55des straalende Uniform?"

„Maaskee ikke, min Herre; men hendes Selvfornægtelse vil da komme hende til Gode, og den gjør altid et ungt Fruentimmer visere og bedre."

„Og nærer I ingen Frygt for, at hun kunde blive Enke, medens hun endnu var en ung Kone? saaledes som Stifinder stedse færdes med vilde Dyr eller Vildmænd, der ere endnu grummere, kan man sige om ham, at han bærer Livet i sin Haand."

„Enhver Kugle har sit Maal, Lundie;" saaledes saae Majoren gjerne, at man kaldte ham, naar han engang imellem viste sig nedladende og ikke var sysselsat med militære Sager; „og hver en Mand i det 55de er mere eller mindre udsat for at rammes af en pludselig Død. I saa Henseende vilde Mabel ikke vinde meget ved et andet Valg.

Desuden, min Herre, hvis jeg maa sige min rene uforbeholdne Mening, saa tvivler jeg stærkt, om Stifinder nogensinde falder i Kampen eller bukker under for et pludseligt Uheld i Skoven."

„Hvi saa, Sergeant?" spurgte Majoren og saae paa sin Undergivne, greben af et Slags Ærefrygt, som en Skotte paa den Tid meget mere end nu følte for mystiske Kræfter. „Han er Soldat, saa vidt som der Tale om Fare, og om han end ikke staaer under nogen Kommando, hvorfor skulde han snarere vente at undslippe end andre?"

„Jeg troer ikke, Deres Naade, at Stifinder antager, at der forestaaer ham en bedre Skjæbne end nogen Anden, men Manden vil aldrig falde for en Kugle. Jeg har saa ofte seet, hvorledes han i den stærkeste Kugleregn og under de misligste Forhold med den største Rolighed holdt paa sin Bøsse, som det kunde være en Hyrdestav, saa at jeg ikke kan hengive mig til den Tanke, at Forsynet har bestemt, at han skal døe paa den Viis. Er der imidlertid en Mand i Hs. Majestæts Lande, der med Rette fortjener slig en Død, saa er det Stifinder."

„Vi kunne aldrig vide det, Sergeant," svarede Lundie med en alvorlig og tankefuld Mine, „og jo mindre vi tale herom, desto bedre er det maaskee. Men vil Eders Datter — Mabel synes jeg, I kaldte hende — vil Mabel være

ligesaa tilbøielig til at indgaae en Forbindelse med en Mand, der kun er en Snyltegjæst ved Hæren, som med Een, der staaer i fast Tjeneste. Forfremmelse kan Føreren ikke vente, gode Sergeant."

„Han indtager allerede den høieste Rang i sit Corps, Deres Naade. Kort, Mabel har fattet sin Beslutning, hvad det angaaer, og da Deres Naade har været saa nedladende og talt til mig om Hr. Muir, saa tør jeg vel bede Dem om at svare, at Pigen er indqvarteret for hele sin Levetid."

„Naa, naa, det bliver Eders egen Sag, og nu — Sergeant Dunham!"

„Deres Naade," sagde den Anden, reiste sig og hilste som det var Brug.

„I har hørt, at det er min Hensigt at sende Eder for næste Maaned ned til Tusindøerne. Alle de gamle Officerer have havt deres Tjenestetour i dette Qvarteer — alle, som jeg tør stole paa, i det mindste; Raden er nu endeligen kommen til Eder. Lieutenant Muir gjør rigtignok sin Ret gjeldende, men da han er Qvarteermester, saa holder jeg ikke af at gjøre Brud paa een Gang for alle indførte Bestemmelser. Er Mandskabet udtaget?"

„Alt er i Orden, Deres Naade. Mandskabet er udtaget, og jeg hørte, at Kanoen, der kom hjem sidste Nat,

bragte den Melding, at Mandskabet dernede allerede venter paa Afløsningen."

„Det gjorde den, og I maa seile i overmorgen, om ikke imorgen Aften. At seile om Natten vil maaskee være det klogeste "

„Det er netop Jaspers Mening, Major Duncan, og jeg kjender Ingen, hvem man ved sligt et Forehavende bedre kunde forlade sig paa, end paa den unge Jasper Western."

„Den unge Jasper Eau-douce!" sagde Lundie, og et let Smiil foer over den ellers alvorlige Mands Læber. „Skal den Knøs tage med Eder, Sergeant?"

„Deres Naade maa huske paa, at Scud aldrig lægger ud, naar han ikke er med."

„Sandt nok, men alle almindelige Regler have deres Undtagelser. Har jeg ikke seet en Sømand være i Fortet i de sidste Par Dage?"

„Det har De uden Tvivl, Deres Naade; det er Mester Cap, en Svoger til mig, som bragte min Datter herop til mig."

„Hvorfor vil I ikke sætte ham paa Scud for dette Kryds og lade Jasper blive tilbage? Eders Svoger vilde more sig ved engang til Forandring at kunne gjøre en Færskvands Tour, og I nyder da endnu mere hans Selskab."

„Jeg havde ifinde at bede Deres Naade om at maatte

tage ham med; men han maa gaae med som Volontær. Jasper er altfor tapper en Gut, til at man uden skjellig Grund skulde berøve ham Kommandoen, Major Duncan, og jeg er bange for at Broder Cap haaner Færskvandet alt for meget til at kunne gjøre Tjeneste paa samme."

„I har fuldkommen Ret, Sergeant, og jeg vil lade Eder raade for alt dette. Eau-douce maa beholde sin Kommando, naar jeg tænker mig rigtig om. I har ogsaa isinde at tage Stifinder med?"

„Saafremt Deres Raade giver Deres Samtykke. Der vil blive nok at bestille for begge Førerne, baade for Indianeren og den hvide Mand."

„Jeg troer, I har Ret. Naa Sergeant, jeg ønsker Eder til Lykke med Foretagendet, og husk paa, at Posten skal ødelægges og opgives, naar Eders Kommando er undløben. Den vil til den Tid have gjort sin Nytte, eller ogsaa ville vi aldeles have forfeilet vor Hensigt, og det er en altfor kilden Position, til at forsvare den uden Nødvendighed. I kan gjerne gaae."

Sergeant Dunham hilste paa brugelig militair Viis og dreiede sig om paa sine Hæle, som om det havde været Tapper, og havde næsten allerede faaet Døren trukket til efter sig, da han pludseligen blev kaldt tilbage.

„Jeg har glemt, Sergeant, at de yngre Officerer

have erholdt min Tilladelse til en Skivestydning, og den skal gaae for sig imorgen. Adgangen til at prøve sin Lykke er aaben for alle og enhver, og de udsatte Priisbelønninger skulle bestaae i et sølvbeslaaet Krudthorn, et Krudthorn af Læder," han læser op af et Stykke Papiir, „som jeg seer her paa Bekjendtgjørelsen, der er affattet i det sædvanlige Gallimathias, og i en Silkehat for en Dame. Den sidste Præmie giver Leierherren Leilighed til at udvise sit Galanteri, idet han forærer den til hende, han gjør meest af."

„Alt meget morsomt, Deres Naade, i det mindste for den, der har Lykken med sig. Har Stifinder Lov til at være med."

„Jeg kan ikke godt indsee, hvorledes man skulde kunne udelukke ham, naar han bestemmer sig til at komme. I den sidste Tid har jeg lagt Mærke til, at han ikke tager nogen Deel i slige Forlystelser, sandsynligviis er han overbeviist om, at hans Færdighed ikke finder sin Lige."

„Det er Sagen, Major Duncan; den ærlige Karl veed, at der paa Grændsen ikke er en Mand, der kan gjøre ham Rangen stridig, og han ønsker ikke at forstyrre Glæden for Andre. Jeg troer, min Herre, vi kan i enhver Henseende forlade os paa hans fine Følelse. Maaskee det er ligesaa rigtigt at lade ham følge sit eget Hoved."

„Det maa vi i nærværende Tilfælde, Sergeant. Om

han vil være lige saa heldig i alle andre, vil Følgen vise. Jeg ønsker Eder god Nat, Dunham."

„Sergeanten forføiede sig nu bort og overlod Duncan af Lundie til hans egne Tanker: at disse ikke vare saa aldeles ubehagelige, kunde man slutte sig til af de Smiil, der af og til oplivede hans Ansigt, der i Almindelighed saae barsk og krigersk ud, ihvorvel der vare Momenter, i hvilke det strænge, alvorlige Udtryk fik Overhaanden. En halv Time kunde være forløben, da det bankede paa Døren og der blev svaret at lukke op. En middelaldrende Mand, klædt som Officeer, men hvis Uniform manglede Standens sædvanlige Stadselighed, traadte ind og blev hilset som Hr. Muir."

„Jeg er kommen, min Herre, ifølge Deres Befaling for at erfare min Skjæbne, sagde Qvarteermesteren i en stærk skotsk Accent, efterat have sat sig paa den Stol, der var bleven ham budt. At tilstaae Sandheden, Major Duncan, Pigen anretter ligesaa stor en Ødelæggelse i Garnisonen, som de Franske gjorde foran Ty; jeg har aldrig i mine Dage været Vidne til en saa almindelig Forstyrrelse efter saa kort en Tids Forløb."

„Davy, De har dog vistnok ikke isinde at indbilde mig, at Deres unge og ufordærvede Hjerte er i Fyr og Flamme efter kun at have glødet en eneste Uge. Hør,

Menneske, det er en værre Historie end den i Skotland, hvor man fortalte, at den indre Hede var saa heftig, at den endog brændte Hul paa Deres kostbare Legeme, saa at alle de Skjønne kunde kige derigjennem, for at see, hvor meget det fængelige Stof var værdt."

„De vil altid være selvklog, Major Duncan, og Deres Fader og Moder pleiede at være det før Dem, om endog Fjenden var i Leiren. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man kan gjøre saa mange Ophævelser af, at unge Mennesker lade sig henrive af deres Ønsker og Tilbøieligheder."

„Men, Davy, De har saa ofte ladet Dem henrive af Deres, at jeg nu dog skulde formode, at Nyhedsrusen var overstaaet. Regner jeg Affairen i Skotland med, der stred imod Formen, dengang De endnu var en ung Knøs, saa har De allerede været fire Gange gift."

„Kun tre Gange, Major, saa sandt jeg haaber at faae mig en Kone igjen. Jeg har endnu ikke havt mit Tal, nei, nei, kun tre Gange."

„Jeg troer, Davy, De regner ikke den første Affaire med, jeg omtalte, den, ved hvilken ingen Præst var tilstede?"

„Og hvorledes skulde jeg det, Major? Retten kjendte, at det ikke var noget Ægteskab, og kan et Menneske forlange mere? Fruentimret benyttede sig af min lidt forlibte

Natur, som maaskee kan være en medfødt Svaghed for mig, og forledte mig med sine søde Ord til at indgaae en Kontrakt, der blev funden at være lovstridig."

„Husker jeg mig ret om, Muir, saa troede man dengang, at Sagen kunde sees fra to Sider?"

„Det maatte være en ligegyldig Sag, min kjære Major, som ikke skulde kunne sees fra to Sider, jeg har kjendt mange, der endog havde tre Sider. Men det stakkels Fruentimmer er død, og Afkom var der ingen af, Historien havde altsaa ingen videre Følger. Dernæst var jeg særdeles uheldig med min anden Kone; jeg siger med min anden, Major, af bare Ærbødighed imod Dem og kun under Forudsætning af, at jeg eengang i Forveien havde været rigtig gift; men hvad enten hun nu var min første eller anden, saa var jeg særdeles uheldig med Jeannie Graham, da hun døde i det første Lustrum, uden at efterlade mig noget Drenge- eller Pigebarn. Jeg troer, at naar Jeannie blot var bleven ilive, jeg aldrig skulde have seet mig om efter en anden Kone."

„Men da hun ikke gjorde det, giftede De Dem to Gange efter hendes Død, og har nu isinde at gifte Dem for tredie Gang."

„Mod Sandheden kan man aldrig stride med Rette, Major Duncan, og jeg er altid rede til at anerkjende den.

Jeg troer, Lundie, De er tungsindig paa denne skjønne Aften?"

„Nei, Muir, ikke ligefrem tungsindig, men lidt tankefuld, det tilstaaer jeg. Jeg skuede tilbage paa mine Drengeaar, dengang jeg, Adelsmandens Søn og De, Præstens Søn, som lykkelige og sorgløse Drenge streifede om paa Høien i vor Fødestavn, uden synderligen at ænse Fremtiden, og da kom jeg til at tænke paa, hvorledes Fremtiden nu er bleven til Virkelighed, en smertelig Følelse greb mig."

„De, Lundie, kan dog visseligen ikke klage over den Lod, der er bleven Dem til Deel. De er stegen til Major og vil snart være Oberstlieutenant, saafremt Brevene indeholde Sandhed, medens jeg kun er eet Trin høiere end dengang, da Deres Fader skaffede mig min første Ansættelse, og er en stakkels Djævel af Qvarteermester."

„Og de fire Koner?"

„Tre, Lundie; kun tre, der vare lovlige, endog efter vore egne frisindede og hjemlede Love."

„Nu vel da, lad det saa være tre. De veed Davy," sagde Major Duncan, og forfaldt uvilkaarligen til sin Ungdoms Udtale og Dialekt, som det hyppigen skeer med dannede Skotter, naar et Hjertens Anliggende bringer dem i Affekt, — „De veed, Davy, at jeg for længe siden har gjort

mit Valg, og hvorledes Angst og Haab have tæret paa mig, der længtes efter den lykkelige Stund, i hvilken jeg kunde kalde den Pige, jeg saa længe har elsket, min Hustru, og De har uden Formue, Stand, ædel Byrd eller Fortjeneste, jeg mener uden særegen Fortjeneste —."

„Næ, næ, tal ikke saa, Lundie. Muirerne ere af godt Blod."

„Naa vel da uden andet end Blod, har De giftet Dem fire Gange."

„Jeg sagde Dem, kun tre Gange, Lundie; De svækker vort gamle Venskab, naar De siger fire."

„Lad det da blive ved Deres Tal, ogsaa dette er mere, end der tilkommer Dem. Vore Livsforhold have været høist forskjellige, naar Ægteskabet skal være Maalestokken; det maa De dog tilstaae, min gamle Ven."

„Og hvem troer De, Major, er gaaet af med Gevinsten, naar vi skal tale lige saa aabent med hinanden, som dengang vi vare Drenge?"

„Jeg har intet at lægge Dølgsmaal paa. Mine Dage ere gaaet hen i opsatte Forhaabninger, medens Deres ere gaaet hen i —"

„Ikke i opfyldte Forhaabninger, det giver jeg Dem mit Æresord paa, Major Duncan," afbrød Qvarteermesteren ham. „Ethvert nyt Forsøg tænkte jeg skulde bringe mig

Fordeel, men Skuffelse synes at være Menneskets beskjæret. Ak! det er en usel Verden, vi leve i, Lundie, det maa man tilstaae, og det usleste i den er netop Ægteskabet."

„Og alligevel tager De ikke i Betænkning at bøie Deres Nakke under Aaget for femte Gang?"

„Jeg maa bede, først fjerde Gang, Major Duncan," sagde Qvarteermesteren i en bestemt Tone, og forandrende øieblikkeligen sit Ansigts Udtryk tilføiede han med en drengeagtig Henrykkelse: — „men denne Mabel Dunham er en rara avis! Vore skotske Piger ere smukke og behagelige, men det maa man sige, disse Kolonialer overgaae dem i Ynde."

„Det var ikke af Veien, De huskede paa Deres Stilling og Byrd, Davy. Jeg troer, at alle fire af Deres Koner —"

„Jeg ønskede, min kjære Lundie, at De vilde regne lidt mere akkurat. Tre Gange een bliver tre."

„Alle tre da vare, hvad man kunde kalde Fruentimmer af Stand?"

„Netop det, Major. Tre vare, som De siger, Fruentimmer af Stand, og det vare passende Forbindelser."

„Og da den fjerde var en Datter af min Faders Gartner var Forbindelsen upassende. Men er De ikke bange for Følgerne, at Ægteskabet med en Underofficeers

Datter, der staaer i samme Corps, som De, vil forringe Deres Anseelse i Regimentet?"

„Det har netop været min svage Side hele mit Liv igjennem, Major Duncan; thi jeg har altid indgaaet Ægteskab uden at være betænkt paa Følgerne. Ethvert Menneske har sin Skjødesynd, og at gifte mig, er jeg bange for, er min. Og efterat vi nu have forhandlet om hvad man kunde kalde Principerne for Forbindelsen, vilde jeg gjerne spørge Dem, om De har været saa artig og talt til Sergeanten om denne Bagatel?"

„Det har jeg, Davy, og det gjør mig ondt for Deres Forhaabninger, at maatte sige, at De ikke har synderlig Udsigt til at ville gjøre Lykke."

„Ikke gjøre Lykke! En Officeer og en Qvarteermester oven i Kjøbet, og ikke gjøre Lykke hos en Sergeants Datter!"

„Det er netop det, Davy."

„Og hvorfor ikke, Lundie? Vil De være saa artig at besvare mig dette Punkt?"

„Pigen er forlovet. Haanden er givet, Løftet er gjort, Kjærlighed tilstaaet, nei, jeg vil lade mig hænge, om jeg troer nogen af Delene; men hun er forlovet."

„Naa, det er en Hindring, det maa man indrømme, skjøndt det ikke har stort at sige, naar Hjertet er frit."

„Ganske vist, og jeg anseer det for sandsynligt, at

Hjertet her i dette Tilfælde er frit; thi den tilsigtede Ægtemand synes snarere at være valgt af Faderen end af Datteren."

„Og hvem kan det være, Major," spurgte Qvarteermesteren, der betragtede hele Sagen med en philosophisk Koldblodighed, han havde lært at tilegne sig. „Jeg mindes ingen passende Frier, der med Rimelighed kunde staae mig i Veien."

„Nei, De er den eneste passende Frier paa Grændsen, Davy. Den lykkelige Mand er Stifinder."

„Stifinder, Major Duncan?"

„Hverken mere eller mindre, Davy Muir. Stifinder er Manden; men det maa kunne berolige Deres Skinsyge lidt, naar jeg siger Dem, at, efter min Anskuelse i det mindste, er det snarere Faderen end Datteren, der har søgt at bringe dette Parti istand."

„Det tænkte jeg nok!" udraabte Qvarteermesteren og drog Veiret dybt, ligesom om han følte sig lettet; „det er aldeles umuligt, at med min Erfaring i den menneskelige Natur —"

„I Særdeleshed i Qvindens menneskelige Natur."

„De vil gjøre Løier, det er godt for den, der vil finde sig deri. Men jeg troede ikke, at det var muligt, at jeg kunde tage feil af det unge Fruentimmers Tilbøieligheder,

ſom jeg driſtigen tør paaſtaae ſigte til et høiere Maal, end til Stifinders Stilling. Hvad Individet ſelv angaaer — naa, Tiden vil vise det."

„Tilſtaae mig nu ærligt, Davy Muir," ſagde Lundie, idet han ſtandſede i ſin Gang og ſaae den Anden alvorligen i Anſigtet med et ſaa komiſk Udtryk af Forundring, at det var en latterlig Alvor, der ſpillede i Veteranens Træk — „er De i Virkeligheden af den Formening, at en Pige, ſom Sergeant Dunhams Datter kan fatte en oprigtig Kjærlighed til en Mand i Deres Alder og med Deres Udſeende og Erfaring, ſkulde jeg føie til?"

„Gaa væk, Lundie, De kjender ikke til Kjønnet, og det er Grunden til, at De er ugift i Deres fem og fyrgetyvende Aar. Det er en forfærdelig Tid, De har været Peberſvend i!"

„Og hvad kan Deres Alder vel være, Lieutenant Muir, derſom jeg tør vove et ſaa delikat Spørgsmaal?

„Syv og fyrgetyve; jeg vil ikke nægte det, og hvis jeg faaer Mabel, ſaa kommer netop en Kone paa hvert Aarti. Men jeg kunde ikke tænke, at Sergeant Dunham ſkulde være ſaa nedrig ſindet og drømme om at give denne ſøde Pige til et Menneſke ſom Stifinder."

„Det er ingen Drøm, Davy; Manden er ligeſaa alvorlig ſtemt ſom en Soldat, der ſkal løbe Spidsrod."

„Godt, godt, Major, vi ere gamle Venner," — begge kom de ind i det Skotske eller undgik det, alt efterſom Samtalen nærmere berørte deres Ungdomsaar eller fjernede ſig fra dem — „og forſtaae at tillade os og at optage en Spøg udenfor Tjeneſten. Det er muligt, at den brave Mand ikke har forſtaaet mine Vink, ellers ſkulde han aldrig være falden paa ſlig en Tanke. Forſkjellen imellem en Officeers Huſtru og en Førers Kone er ligeſaa uhyre ſtor, ſom imellem Skotlands Oldtid og Amerikas Oldtid. Jeg er ogſaa af gammelt Blod, Lundie."

„Tro mig paa mit Ord, Davy, Deres Oldtid vil ikke komme Dem tilgode i dette Anliggende, og hvad Deres Blod angaaer, da er det ikke ældre end Deres Knokler. Og nok med det, De kjender nu til Sergeantens Svar, og De indſeer, at min Indflydelſe, ſom De lagde ſaa megen Vægt paa, ikke kan udrette noget for Dem. Lad os tømme et Glas ſammen, Davy, for gammelt Bekjendtſkabs Skyld, og derpaa vil De gjøre vel i at huſke paa den Afdeling, der ſkal marſchere imorgen, og glemme Mabel Duncan ſaa hurtigt, ſom det vel er Dem muligt."

„Ak, Major, jeg har altid fundet det lettere at glemme en Kone, end at glemme den Elſkede. Naar et Par er rigtigen gift, ſaa er man paa det Rene med Alt undtagen med Døden, ſom man ſiger, der til Slutningen ſkiller os alle

ad, og det synes mig at være rædsomt uærbødigt imod de Hedengangne at forstyrre dem i deres Ro; hvorimod der er saa megen Engstelse, Haab og Lykke i Eens kjære Forventninger hos Pigerne, at de stedse sysselsætte vore Tanker."

„Det er netop den Forestilling, jeg har gjort mig om Deres Tilstand, Davy; thi jeg formodede aldrig, at De ventede mere Lykke hos nogen af Deres Koner. Jeg har nu rigtignok hørt om Mennesker, der vare saa eenfoldige og søgte at blive lykkelige med deres Koner endog hiinsides Graven. Jeg drikker paa Deres Held eller at De snart maa komme Dem efter dette Anfald, Lieutenant Muir, og jeg advarer Dem at være mere forsigtig i Fremtiden, da et lignende voldsomt Tilfælde let kunde bringe Dem af Dage."

„Takker mange Gange, kjære Major, og en hurtig Ende paa et gammelt Frieri, hvorom jeg veed lidt Besked. Det er en sand Bjergdug, Lundie, den varmer Eens Hjerte som en Straale fra det gode Skotland. Hvad de Mænd angaaer, De nyligen omtalte, saa kunne de hver for sig kun have havt een Kone, thi har man havt flere, saa ville Konernes Opførsel nok bringe Een paa andre Tanker. Jeg troer, at en forstandig Ægtemand maa være tilfreds med at kunne henleve de ham bestikkede Dage med en eneste Kone her i denne Verden og ikke drømme

om uopnaaelige Ting. Jeg er Dem uendelig forbunden, Major Duncan for dette og alle Deres øvrige Venskabsbeviser, og kunde De blot føie eet til endnu, saa skulde jeg troe, at De ikke aldeles havde glemt Deres Legekammerat fra Drengeaarene."

„Nu vel, Davy, dersom det er en rimelig Begjæring, og som den Foresatte tør bevilge, saa kom frem med den, Menneske."

„Dersom De blot kunde udfinde en lille Tjeneste for mig dernede mellem Tusindøerne, paa en fjorten Dage eller saa omtrent, saa er jeg af den Formening, at Afgjørelsen af denne Sag vilde falde ud til alle Parters Tilfredshed. Husk bare paa, Lundie, at Pigen er det eneste giftefærdige, hvide Fruentimmer her paa Grændsen."

„Der findes altid Tjeneste paa en Post for en Mand i Deres Stilling, hvor ringe den end er; men den dernede kan ligesaa godt besørges af Sergeanten, som af General-Qvarteermesteren, og bedre endnu."

„Men ikke bedre end af en Regiments-Officeer. En stor Ødselhed er ikke sjelden blandt Ordonnanserne."

„Jeg vil tænke paa det, Muir," sagde Majoren leende, „og De skal imorgen faae Svar. De vil imorgen, min Ven, her have en smuk Leilighed til at vise Dem for Damen; De forstaaer at omgaaes med Bossen, og Præmier

kunne vindes. Beslut Dem til at lægge Deres Færdighed for Dagen, og hvem veed, hvad der endnu kan skee, førend Scud tager afsted."

„Jeg bilder mig ind, Major, at Størstedelen af de Yngre vil prøve, hvor sikker deres Haand er i denne Væddekamp?"

„Det vil de og nogle af de Gamle tillige, hvis De giver Møde. For at oplive Deres Mod, Davy, vil jeg selv prøve eet eller to Skud, og De veed, at jeg i saa Henseende ogsaa har erhvervet mig lidt Berømmelse."

„Det kunde vistnok gjøre sin Nytte. Det qvindelige Hjerte, Major Duncan, er modtageligt paa mange forskjellige Maader, og undertiden i en Retning, der strider mod Philosophiens Regler. Nogle fordre, at Frierne saa at sige skal tvinge dem ved en regelmæssig Beleiring og kapitulere først, naar Pladsen ikke længere kan holde sig; Andre holde igjen af at tages med Storm, medens der gives Fjanter, som man for at fange maa narre ind i et Baghold. Den første Fremgangsmaade er maaskee den anstændigste og den, som bedst passer sig for en Officeer, men jeg maa reent ud sige, den sidste er den morsomste."

„En Mening, De har dannet Dem af Erfaring, det er ikke at spørge om. Og hvorledes har det sig nu med Stormpartierne?"

„De kunne passe for yngre Mennesker, Lundie," svarede Qvarteermesteren, reiste sig og blinkede med Øinene, en Frihed, han paa Grund af sit lange fortrolige Bekjendtskab ofte tog sig imod sin kommanderende Officeer; „enhver Periode i Livet gjør sine Fordringer, og i det syv og fyrgetyvende er det rigtigt og tilbørligt at stole lidt paa Hovedet. Jeg ønsker Dem en god og rolig Nat, Major Duncan, Fritagelse for Gigt, og en sød og styrkende Søvn."

„Det samme ønsker jeg Dem, Mr. Muir, og takker Dem mange Gange. Husk paa Skivesky dningen imorgen."

Qvarteermesteren gik og overlod det til Lundie at anstille Betragtninger i Bibliotheket over det, der nyligen var passeret. Major Duncan var ved lang Omgang bleven saaledes vant til Lieutenant Muir og til alle hans Lader og Nykker, at dennes Opførsel ikke var ham saa paafaldende, som den maaskee vil være det for Læseren. Det er imidlertid en Sandhed, at medens alle Mennesker handle efter en fælles Lov, der kaldes Naturen, ere deres Anlæg, Anskuelser, Følelser og Egenkjærlighed uendeligen forskjellige.

Ellevte Kapitel.

Du ſtandſer ei den vilde Ørns Flugt,
Er Monden oplært ei, den lyſtrer ei Dit Bud,
Den Fribaarne Du mægter ei at lænkebinde,
Den Sorgbetyngte et lyſtigt Sagn at høre Du ei tvinger,
Spildt var al Din Tid, fra Maalet var Du lige fjern!
For Kjærlighed er altid Tvangen fremmed,
Den findes eene der, hvor Hjerterne mødes.

Øvrigheds Speil.

Kun ſjeldent belønnes Haabet af Nydelſen ſaa fuldkomment, ſom de unge Mennesker i Garniſonen Dagen derpaa ſaae deres Ønsker begunſtigede af Veirliget. Det hører maaſkee med til Menneskets ſædvanlige Forkeerthed, at Amerikanerne ere lidt vante til at ſætte deres Stolthed i Ting, ſom efter dannede Folks Begreber i Virkeligheden kun vilde ſpille en underordnet Rolle, medens de overſee eller undervurdere Fordele, der viſtnok ſætte dem ved Siden af, om ikke over deres øvrige Medſtabninger. Hertil kunne vi henføre Klimatet, der i det Hele, om end langt fra at være fuldkomment, er uendelig mere behageligt, og aldeles lige ſaa ſundt, ſom i Størſtedelen af de Lande, der lydeligſt roſe ſig af ſamme.

Sommerens Hede følтes ikke ſtærkt paa den Aarstid,

vi skrive om; thi Skovens Skygge i Forening med Søens friske Kulinger formindskede Solens Indflydelse saa meget, at Natten altid var kjølig og Dagen sjelden trykkende.

Det var nu September, en Maaned, i hvilken de stærke Kystvinde hyppigen fare hen over Landet lige hen til de store Indsøer, hvor Skipperen undertiden føler den naturlige Indflydelse, der karakteriserer Oceanets Vinde, der styrker hans Legeme, opliver hans Sind og hæver hans moralske Kraft. Paa saadan en Dag var det, at Garnisonen i Oswego forsamlede sig for at være Vidne til hvad Kommandanten i Skjemt havde kaldt „et Ledingstog". Lundie var en Lærd, i det mindste i militære Sager, og han følte sig rigtig stolt af at henlede Læsningen og Tankerne af de under hans Kommando staaende unge Mænd paa de mere intellectuelle Fag i deres Kald. For en Mand i hans Stilling var hans Bibliothek baade god og omfattende, og Bøgerne bleve frit udlaante til Enhver, der ønskede at benytte dem. Til de besynderlige Indfald, der ved slige Hjælpemidler havde faaet Indpas i Garnisonen, hørte ogsaa Smagen for det Slags Forlystelser, den nu var ifærd med at hengive sig til, og som Kronikerne fra Riddertiden havde faaet den til at gjøre paraderende og med et romantisk Anstrøg, der egnede sig godt for Soldaternes Karakteer og Vedtægter og for den eensomme og øde Post, denne

særegne Garnison holdt besat. Medens man saa ivrig tænkte paa Morskab, glemte alligevel ikke de, hvem Tjenesten paahvilede, at sørge for Garnisonens Sikkerhed. Den, der havde staaet paa Fortets Volde og ladet Øiet fare hen over den skinnende Vandmasse, der begrændsede hele Udsigten langs med den nordlige Horizont, og paa den slumrende og tilsyneladende uendelige Skov, vilde have tænkt sig Stedet som Fredens og Sikkerhedens Bolig; men Duncan af Lundie vidste altfor vel, at Skovene hvert Øieblik kunde fremmane Skarer i hundredevis, der tragtede efter at ødelægge Fortet og Alt, hvad det indeholdt, og at endog den forræderiske Indsø frembød en let og tilgjængelig Vei, ad hvilken hans mere civiliserede, men næppe mindre forslagne Fjender, Franskmændene, kunde overfalde ham i et ubeleiligt og ubevogtet Øieblik. Detaschementer bleve udsendte under gamle og aarvaagne Officerer, Mænd, der ikke brød sig stort om Dagens Glæder, for at udspeide Skoven og et heelt Compagni stod under Gevær og bevogtede Fortet med Ordre til at iagttage en lige saa streng Aarvaagenhed, som om man vidste, at en overlegen Fjende var i Nærheden. Efter disse Forsigtighedsregler overlod Resten af Officererne og Mandskabet sig uden Frygt til sin Beskjæftigelse paa denne Morgen.

Det til Skivestydning udvalgte Sted var et Slags

Esplanade, lidt vestlig fra Fortet og umidelbar paa Søens Bred. Det var bleven ryddet for Træer og Stubbe, saa at det kunde tjene til Paradeplads, da det besad den Fordeel, at Bagsiden var beskyttet af Vandet og een af Flankerne af Fæstningsværkerne. De der exercerede paa samme kunde følgeligen kun angribes fra to Sider, og da der var ryddet et umaadeligt Stykke hen imod Vesten og Sønden, vare Fjenderne nødte til at forlade Skoven, førend de tilstrækkeligen kunde nærme sig og blive virkelig farlige.

Skjøndt Regimentets reglementerede Vaaben bestod i Musketter, kom alligevel nogle og halvtredsindstyve Rifler tilsyne ved denne Leilighed. Enhver Officeer havde een, som en Deel af hans private Forsyning, til sin Fornøielse; mange tilhørte Speiderne og de venskabeligsindede Indianere, hvoraf flere eller færre stedse opholdt sig i Nærheden af Fortet, og desuden havde man et offentligt Oplag af dem til Brug for dem, som gik paa Jagt med det udtrykkelige Formaal at skaffe Proviant. Blandt dem, der førte dette Vaaben, var der omtrent fem eller sex, der havde Navn for at forstaae at bruge det med fortrinlig Indsigt — saa fortrinlig, at de i Sandhed havde erhvervet Berømmelse paa Grændsen, — dobbelt saa mange, som ansaaes for langt bedre end almindelige Skytter, og ikke saa faa,

der i enhver anden Stilling, end netop den, hvori de nu skulde vise sig, vilde holdes for dygtige.

Afstanden var en hundrede Alen, og Vaabenet skulde bruges uden Anlæg; Maalet, en hvidmalet Skive med de sædvanlige Circler, havde et Mærke i Centrum. De første Forsøg paa at lægge deres Dygtighed for Dagen fandt Sted blandt Folk af simplere Stand, der udfordrede hinanden og i en ubelønnet Væddekamp søgte at vise deres Sikkerhed og Behændighed. Kun de Menige tog Deel i denne Leg, der ikke frembød nogen synderlig Interesse for Tilskuerne, blandt hvilke ingen Officeer endnu var mødt.

De fleste Soldater vare Skotter, da Regimentet for ikke ret mange Aar siden var blevet hvervet i Stirling og i sammes Nabolav, skjøndt, som det var Tilfældet med Sergeant Dunham, mange Amerikanere vare traadt ind i det efter dets Ankomst til Kolonierne. Som man kan tænke sig, vare de fra Provindserne i Almindelighed de meest erfarne Skytter, og efter en halv Times flygtige Prøve maatte man nødvendigviis indrømme, at en Yngling, der var født i Kolonien New-York og som paa Grund af hans hollandske Herkomst bar det velklingende Navn Van Valtenburg, men sædvanlig kaltes Follock, var den dygtigste af alle dem, der hidtil havde aflagt Beviser paa denne Færdighed. Netop som denne Mening havde gjort sig gjeldende, mødte den

ældste Kapitain paa Paradepladsen, ledsaget af de fleste Herrer og Damer i Fortet. Efter dem fulgte nogle og tyve Fruentimmer af ringe Stand, og blandt dem var Mabel Dunham, hvis veldannede Legemsform, udtryksfulde, blomstrende og livlige Ansigt og ziirlige og sømmelige Dragt fængslede Opmærksomheden.

Af Koner, der officielt henregnedes til Damer af Stand, vare der kun tre i Fortet, og alle vare de gifte med Officerer; satte Matroner, i hvis hele Optræden den fremrykkede Alders bramfrie Væsen paa en besynderlig Maade var blandet med Begreber om deres Stands Overlegenhed, om Kastens Rettigheder og Pligter og Rangens Etikette. De øvrige Koner vare gifte med Underofficerer og Menige, og Mabel var i egentlig Forstand, som Kvarteermesteren havde paastaaet, den eneste virkelige Ægteskabscandidat af hendes Kjøn. Vistnok var der endnu et Dusin andre Piger, men de ansaaes endnu alle for Børn, og ingen af dem kunde paa Grund af Alderen blive Gjenstand for en retmæssig Beundring.

Man havde gjort smaae Forberedelser for at kunne modtage Fruentimrene paa en nogenlunde passende Maade og anviist dem Pladse paa et lavt Bræddestillads umidelbart ved Søens Bred. Paa en Pæl i Nærheden vare Præmierne ophængte. Med megen Omhyggelighed havde man sørget for, at de forreste Pladse forbeholdes de tre Damer og deres

Born, medens Mabel og Underofficerernes Familier indtoge de næste. De Meniges Koner og Døttre bleve stuvede bagved, nogle stod, andre sad, som det bedst kunde skee. Mabel havde paa en beskeden Maade allerede faaet Adgang til nogle Underofficeerskoners Kredse og tiltrak sig følgeligen de forreste Damers Opmærksomhed, der rigtigen forstode at vurdere beskeden Selvagtelse og fine, høviske Sæder, hvor megen Priis de end alle satte paa Betydningen af Rang, i Særdeleshed i en Garnison.

Saasnart som denne fornemmere Deel af Tilskuerne havde faaet deres Plads, gav Lundie Befaling til at aabne Væddekampen paa den Maade, der var bleven foreskrevet i hans foregaaende Ordrer. Omtrent otte til ti af de bedste Skytter i Garnisonen tog nu deres Stade og begyndte at skyde efter Raden. Officerer og Menige stode blandede imellem hverandre, og Fremmede, der tilfældigviis vare til Besøg i Fortet, vare ikke udelukkede fra at tage Deel. Som man havde kunnet vente det af Mænd, hvis Forlystelser og behagelige Livstilværelse beroede paa Færdigheden i at bruge deres Vaaben, saae man meget snart, at de alle vare tilstrækkeligen øvede i at træffe Mærket, eller den hvide Plet i Skivens Centrum. Andre, som fulgte efter dem, vare, sandt nok, mindre sikkre, idet deres Kugler foer ind

i de forskjellige Cirkler, der omgav Skivens Centrum, uden at berøre dette.

Ifølge Dagens Regler kunde Ingen fremstille sig til den anden Prøve, der ikke havde bestaaet den første, og Pladsadjutanten, der agerede som Ceremonimester eller Marschal, kaldte paa de heldige Eventyrere ved Navn, at de skulde holde sig beredt til det næste Forsøg, medens han bemærkede, at de der havde undladt at møde for at skyde efter Mærket, nødvendigviis vilde blive udelukkede fra de vigtigere Prøver. Netop i dette Øieblik viste Lundie, Quarteermesteren og Jasper Eau-douce sig blandt Gruppen paa Skydebanen, medens Stifinder spadserede i Mag hen over Pladsen uden at have sin kjære Riffel ved Siden. Denne for ham saa usædvanlige Maade at optræde paa lod alle de Tilstedeværende tydeligen forstaae, at han ikke betragtede sig som Medbeiler til Dagens Hæder. Alle gjorde Plads for Major Duncan, som i munter Lune nærmede sig Anlægsstedet, tog sin Stilling, sigtede ligegyldigt med sin Bøsse og fyrede. Kuglen forfeilede det bestemte Mærke paa nogle Tommer.

„Major Duncan er udelukket fra de øvrige Prøver!" forkyndte Adjutanten med en saa stærk og tillidsfuld Stemme, at alle de ældre Officerer og Sergeanter godt indsaae, at dette Feilskud var forud aftalt, medens alle de yngre Her-

rer og de Menige paa Grund af den sienſynlige Upartiſthed, hvormed Kamplovene bleve haandhævede, følte ſig opmuntrede paa ny til at træde frem; thi for de uforderve Sjæle er intet ſaa tillokkende ſom den ſtrænge Retfærdigheds Tilſtedeværelſe og intet ſaa ſjeldent ſom dens virkelige Haandhævelſe.

„Nu Meſter Eau-douce, kommer Touren til Dem," ſagde Muir, „og naar De ikke ſlaaer Majoren, ſaa maa jeg ſige, at Deres Haand bedre forſtaaer at haandtere en Aare end en Bøſſe."

Jaspers ſmukke Anſigt blusſede, han ſkred frem paa Banen, kaſtede et iilſomt Blik paa Mabel, hvis yndige Skikkelſe han overtydede ſig om bøiede ſig forover, ſom om hun var ſpændt paa Reſultatet — lod ſin Bøſſepibe tilſyneladende med kun ringe Omhu falde i ſin venſtre flade Haand, rettede Mundingen i Veiret med overordentlig Faſthed og fyrede. Kuglen foer lige igjennem Centrum, de allerbedſte Skud denne Morgen, da de andre blot havde berørt Billedet.

„Godt gjort, Meſter Cap," ſagde Muir, ſaaſnart ſom Reſultatet var blevet forkyndt; „og et Skud, ſom kunde have gjort et ældre Hoved og et mere erfarent Øie Ære. Jeg kan imidlertid ikke lade være at troe, at Lykken var bedre end Forſtanden; thi De var ikke nøiagtig i det Sigte,

De tog. De kan nok være hurtig i deres Bevægelse, Eau-douce, men De er ikke philosophisk, ikke videnskabelig i den Maade, De haandtere Vaabenet paa. Nu, Sergeant Dunham, vil jeg være Eder meget forbunden, naar De vil bede Damerne om at vise lidt mere Opmærksomhed end sædvanlig; thi jeg er ifærd med at gjøre den Brug af Bøssen, som man kan kalde den intellectuelle. Jasper vilde have dræbt sin Mand, det tilstaaer jeg; men der vilde paa den anden Side ved Modtagelsen af et saadant Skud ikke have været halvt saa megen Tilfredsstillelse, som ved Modtagelsen af eet, der var affyret efter Videnskabens Regler."

I al den Stund gjorde Qvarteermesteren Forberedelser til sit videnskabelige Forsøg, men han opsatte sit Sigte, indtil han saae, at Mabel ligesom de øvrige Tilskuerinder nysgjerrigen fæstede sit Blik paa ham. Da de andre Rivaler af Ærbødighed for hans Rang gik til Side for ham, stod kun hans Kommandant nær ved ham, til hvem han nu sagde paa sin fortrolige Maneer:

„De seer, Lundie, at der er noget at vinde ved at vække den qvindelige Nysgjerrighed. Det er en virksom Følelse, denne Nysgjerrighed, og naar den ledes rigtigen, kan den til Slutningen føre til noget nettere og bedre."

„Meget sandt, Davy; men De lader os alle vente, medens De gjør Deres Forberedelser, og her kommer Sti-

finder, som nærmer sig for at opsnappe Lærdom fra Deres større Erfaring."

„Naa, Stifinder, I er altsaa kommen for ligeledes at faae et Begreb om Skydningens Philosophi. Jeg ønsker ikke at sætte mit Lys under en Skjeppe, og I er velkommen til alt, hvad I vil lære. Er det ikke Eders Agt selv at prøve et Skud, gode Mand?"

„Hvorfor skulde jeg det, Qvarteermester? Jeg trænger ikke til nogen af Præmierne, og hvad Æren angaaer, saa har jeg havt den i rigeligt Maal, saafremt der er nogen Ære i at skyde bedre end I. Jeg er ikke et Fruentimmer til at bære en Calash."

„Meget sandt, men I jo kunde finde et Fruentimmer, der havde Værd i Eders Øine og kunde bære den for Eder, som —"

„Kom, Davy," afbrød Majoren, „skyd eller træk Dem tilbage. Adjutanten er nær ved at blive utaalmodig."

„Qvarteermesternes Departement og Adjutantens Departement kunne sjeldent enes, Lundie; men jeg er beredt; gaae lidt tilside, Stifinder og staae ikke Damerne i Veien."

Lieutenant Muir indtog nu sin Stilling med en i høi Grad Ziirlighed, hævede sin Bøsse langsomt, lod den synke, hævede den atter, gjentog alle disse Mansøvrer og fyrede.

„Forfeilet hele Skiven!" udraabte Manden, hvis

Hverv det var at mærke Kuglerne, og som ikke havde synderlig Smag for Qvarteermesterens kjedsommelige Videnskabelighed. „Forfeilet Skiven.“

„Det er ikke muligt!“ skreg Muir, og hans Ansigt glødede ligemeget af Harme og Skamfuldhed! „det er ikke muligt, Adjutant; thi saa keitet har jeg endnu aldrig været i mit Liv. Jeg appellerer til Damernes retfærdige Kjendelse.“

„Damerne lukkede Øinene, da De fyrede,“ udbrød Regimentets Spøgefugle. „Deres Forberedelser skræmmede dem.“

„Jeg kan ikke tiltroe Damerne en saadan Forhaanelse eller tillade, at min Færdighed saaledes bliver revet ned,“ svarede Qvarteermesteren og gik mere og mere over i den skotske Dialekt, jo mere han blev varm i Hovedet; „det er en Sammensværgelse, der vil berøve en fortjenstfuld Mand, hvad der tilkommer ham.“

„Det er et Feilskud, Muir,“ sagde Lundie i Latter, „og De maa med Rolighed finde Dem i denne Beskjæmmelse.“

„Nei, nei, Major,“ bemærkede endelig Stifinder, „Qvarteermesteren er, naar man afseer fra hans Langsomhed, en god Skytte paa en afmaalt Distance, skjøndt aldeles intet overordentligt til den virkelige Tjeneste. Hans Kugle har dækket Jaspers, som Enhver kan overtyde sig om, naar han vil gjøre sig den Uleilighed at undersøge Skiven.“

Agtelsen for Stifinders Dueligheb og for hans Syns Hurtigheb og Nøiagtigheb var saa rodfæstet og almindelig, at i samme Øieblik, som han afgav denne Erklæring, Tilskuerne begyndte at tvivle om deres egne Meninger, og et Dusin styrtede hen til Skiven for at overbevise sig om Kjendsgjerningen. Der saae man tydeligt nok, at Qvarteermesterens Kugle var faret igjennem det af Jasper borede Hul, og det var tillige skeet til den Grad af Nøiagtigheb, at der hørte en skarp Undersøgelse til for at overbevise sig om, at det havde været Tilfældet, hvorom man imidlertid snart kom paa det Rene, da man opdagede den ene Kugle over den anden paa den Pæl, hvorpaa Skiven var anbragt.

„Jeg sagde Dem, mine Damer, at De skulde blive Vidne til den Indflydelse, Videnskaben udøver paa Skyttekunsten," sagde Qvarteermesteren og skred hen til Tribunen, hvorpaa Fruentimmerne havde deres Sæde. „Major Duncan lader haant om, at den mathematiske Idee er anvendelig paa Skiveskydning; men jeg maa sige ham, at Philosophien forskjønner og ophøier og forbedrer og udvider og udvikler hver en Ting, der hører til det menneskelige Liv, hvad enten det er en Skiveskydning eller en Prædiken, med eet Ord, Philosophi er Philosophie, og det er alt hvad man behøver at sige om dette Emne."

„Jeg er overbeviist om, at De ei opteger Kjærligheden med i Katalogen," bemærkede en Kapitains Kone, som kjendte Qvarteermesterens Ægteskabshistorier og bar et qvindeligt Nag til Manden, der vilde have Monopol paa hendes Kjøn, — „det synes mig, at Philosophi og Kjærlighed ikke have meget tilfælles."

„Det vilde De ikke sige, Frue, dersom Deres Hjerte havde havt mange Anfægtelser. Kun den Mand eller Qvinde, som har havt hyppig Anledning til at forædle sine Tilbøieligheder, kan bedst tale med om slige Sager; og De kan troe mig, af alskens Kjærlighed er den philosophiske den varigste, saasom den er den fornuftigste."

„De anbefaler saaledes Erfaringen som et Middel til at forædle Lidenskaben."

„Deres hurtige Hoved har med eet grebet Ideen. De lykkeligste Ægteskaber, Frue, ere de, i hvilke Ungdom, Skjønhed og Hengivenhed paa den ene Side støtte sig til en ældre — jeg mener en midaldrende — Mands Skarpsindighed, Maadeholdenhed og Klogskab; thi jeg skal aldrig fragaae, at det Tilfælde kan forekomme, at en Ægtemand er for gammel for en Kone. Her er nu Sergeant Dunhams yndige Datter, der vil billige slige Følelser, det er jeg vis paa; hendes besindige Karakteer er allerede almindeligen anerkjendt

i Garnisonen, skjøndt hendes Ophold hos os kun har været saa kort."

„For Sergeant Dunhams Datter er det næppe passende at blande sig i en Samtale imellem Dem og mig, Lieutenant Muir," gjensvarede Kapitainsfruen, idet hun omhyggeligen værnede om sin egen Værdighed; „og for at slippe dette Emne, hisbenne staaer Stifinder, ifærd med at prøve sit Held"

„Jeg protesterer, Major Duncan, jeg protesterer, —" skreg Muir og ilede med opløftede Arme for at give sine Ord mere Eftertryk tilbage til Anlægsstedet, — „jeg protesterer i den strængeste Form, mine Herrer, imod at Stifinder faaer Adgang til disse Forlystelser med Hjortedræber, der er et Vaaben, som, for ikke at tale om Mandens lange Øvelse med det, her, hvor det gjælder at vise sin Færdighed, aldeles ikke staaer i noget tilbørligt Forhold til Regjeringens Bøsser."

„Hjortedræber er i Hvile, Qvarteermester", svarede Stifinder roligen, „og Ingen tænker paa at forstyrre den. Jeg tænkte ikke selv paa, at jeg idag skulde trykke løs, men Sergeant Dunham har overbeviist mig om, at jeg ei tilbørligen vilde ære hans smukke Datter, der kom hertil under min Varetægt, hvis jeg udeblev ved en saadan Leilighed. Jeg

benytter Jaspers Bøsse, Qvarteermester, som I kan see, og den er slet ikke bedre end Eders."

Lieutenant Muir var nu nødt til at give sig tilfreds, og Alles Øine vendte sig imod Stifinder, da han tog den bestemte Distance. Anstanden og Holdningen hos denne berømte Fører og Jæger var overordentlig skjøn, da han hævede sin ranke Skikkelse og rettede Bøssen, medens han lagde en fuldkommen Selvbeherskelse for Dagen og tillige en nøie Kundskab til det menneskelige Legemes og sit Vaabens Styrke. Stifinder var ikke hvad man sædvanligen kalder en smuk Mand, men hans Ydre indgjød saa megen Tillid og paabød Agtelse, hans høie og endog senefulde Legemsbygning kunde man næsten have anseet for fuldkommen, saafremt den ikke havde savnet alt, der i mindste Maade havde havt et kjødagtigt Udseende. En Pidsk var næppe mere stiv, eller til Nød mere bøielig end hans Arme og Been; Konturen af hans Legeme var ogsaa snarere for kantet til det Forhold, som især er behageligt for Øiet. Imidlertid vare hans Bevægelser fulde af naturlig Ynde, og den Nøiagtighed og Regelmæssighed, der var udbredt over dem, gav ham et Udtryk af Værdighed, der knyttede sig saa skjønt til den saa meget fremherskende Tanke om hans Tjenester og personlige Værd. Hans ærlige og aabne Ansigt havde en solbrændt lysebrunn Farve, der harmonerede saa godt

med Begrebet om Farer og Møisommeligheder, medens hans senefulde Hænder tydede paa Styrke og en saadan Brug af dem, der ikke havde Arbeidets stivnende og vanzirende Virkninger tilfølge. Ihvorvel Ingen mærkede noget til de mere tækkelige og indtagende Egenskaber, som formaae at vinde Fruentimrenes Tilbøielighed, saa var dog, da han hævede sin Bøsse, intet qvindeligt Øie fæstet paa ham uden inderligt Velbehag over Friheden i hans Bevægelser og hans mandige Udseende. Tanken var næppe hurtigere end hans Sigte, og da Røgen svævede over hans Hoved, saae man Kolben af Bøssen paa Jorden, Stifinders Haand lænede sig paa Piben, og hans ærlige Ansigt oplivedes af hans sædvanlige stille hjertelige Latter.

„Hvis jeg maatte spøge lidt ved denne Leilighed," raabte Major Dunham, „saa vilde jeg sige, at Stifinder ogsaa havde forfeilet Skiven!"

„Nei, nei, Major," svarede Føreren tillidsfuldt, „det vilde være en vovelig Paastand. Jeg havde ikke ladet Bøssen og kan ikke sige, hvad der var i den; men saafremt den har været ladet, saa vil I finde, at Kuglen har drevet Qvarteermesterens og Jaspers længere ind; hvis ikke, hedder jeg ikke Stifinder."

En Stemme fra Skiven forkyndte Sandheden af denne Forsikkring.

„Det er ikke alt, det er ikke alt, Børn," raabte Føreren, som nu skred langsomt hen til den af Fruentimrene besatte Tribune; „saafremt I finder, at Skiven i mindste Maade er bleven berørt, saa vil jeg give fortabt. Qvarteermesteren har skaaret i Træet, men I vil ikke finde, at det sidste Sendebud har skaaret i Træet."

„Meget sandt, Stifinder, meget sandt," svarede Muir, der blev ved at dvæle i Mabels Nærhed, ihvorvel han undsaae sig ved at rette nogen særlig Tiltale til hende i Officerernes Koners Nærværelse, „Qvarteermesteren har udskaaret Træet, og paa den Viis banet en Vei for Eders Kugle, der er faret igjennem det Hul, han har gjort."

„Godt, Qvarteermester, men nu kommer Sømmet, og vi skal faae at see, hvem der formaaer at drive det dybest ind, I eller jeg; thi skjøndt jeg idag ikke tænkte paa at vise hvad en Bøsse duer til, saa vil jeg nu, siden jeg har begyndt, ikke gaae af Veien for en Mand, der staaer i Kong Georgs Sold. Chingachgook er ikke tilstede, han kunde ellers let have nødt mig til en større Kunstfærdighed; men hvad Eder angaaer, Qvarteermester, hvis Sømmet ikke kan stille Eder tilfreds, saa vil Kartofflen gjøre det."

„I praler altfor meget idag, Stifinder, men I skal finde, at I ikke har nogen Grønskolling, der kommer ganske

raa fra Kolonierne og Byerne, her for Eder, det kan jeg forsikkre Eder."

„Det veed jeg meget vel, Quartermester; det veed jeg meget vel, og jeg skal ikke frakjende Eder Erfaring. I har levet mange Aar ved Grændsen, og jeg har hørt om Eder i Kolonierne og endog blandt Indianerne, det er godt en heel Menneskealder siden."

„Næ, næ," afbrød Muir ham paa sit bredeste Skotsk, „det er en Uretfærdighed, Menneske. Jeg er endnu ikke saa meget gammel, aldeles ikke."

„Jeg vil lade Eder vederfares Retfærdighed, Lieutenant, om I end bliver første Mand i Kartoffelprøven. Jeg siger, I har, for en Soldat at regne, tilbragt en god Menneskealder paa Steder, hvor Riflen dagligen blev brugt, og jeg veed, I er en agtet og sindrig Skytte; men alligevel er I ikke nogen ægte Riffelskytte. Hvad Praleri angaaer, haaber jeg, at jeg ikke forfængeligen skryder med mine egne Bedrifter; men et Menneskes Gaver ere hans Gaver, og man byder Forsynet Trods, naar man nægter dem. Sergeantens Datter skal dømme os imellem, hvis I har Mod til at underkaste Eder saa smuk en Dommer."

Stifinder havde valgt Mabel til Voldgiftsmand, fordi han beundrede hende, og fordi Rangen havde lidet eller slet intet Værd i hans Øine, men Lieutenant Muir gjøs tilbage

ved en saadan Henviisning, hvor Officerernes Koner vare tilstede. Inderligen gjerne havde han ønsket, at Gjenstanden for hans Haab stadigen havde havt hans Billed for Die og i sin Sjæl, men han var altfor meget paavirket af gamle Fordomme og maaskee altfor klog, til offentlig at optræde som hendes Frier, med mindre han saae noget, der kunde tyde paa et sikkert Held. Major Dunhams Taushed stolede han aldeles paa, og han frygtede ikke for at blive røbet fra den Kant; men han indsaae tilfulde, at, dersom det nogensinde skulde rygtes, at han havde faaet en Kurv af en Underofficeers Datter, han vilde have stor Vanskelighed i at gjøre noget Tilbud til et andet Fruentimmer, der var af den Stand, som han med Rette kunde gjøre Fordring paa. Mabel saae imidlertid saa smuk ud, hendes Rødmen var saa fortryllende, hun smilede saa sødt og frembød i Alt et saa henrivende Billed paa Ungdom, Aand, Beskedenhed og Skjønhed, at han trods sine Tvivl og sin hemmelige Bekymring fandt det overordentlig fristende, at han fortrinsviis skulde henlede hendes Tanker paa sig og have Leilighed til frit at tiltale hende.

„I skal faae det, som I behager, Stifinder," svarede han, saasnart som han havde fattet sig efter sine Tvivl; „lad Sergeantens Datter, — hans yndige Datter skulde jeg have kaldt hende, — altsaa være Voldgiftsmand, og hende

ville vi hellige Prisen, som den ene eller anden sikkerligen maa vinde. Stifinder, det mærker De nok, mine Damer, maa være ved eget Lune, ellers skulde vi uden Tvivl have havt den Ære at underkaste os en Kjendelse af een af Deres fortryllende Selskab."

Et Opraab til de Kamplystne drev nu Qvarteermesteren og hans Modstander bort, og saa Øieblik efter tog den næste Prøve sin Begyndelse. Et almindeligt smeddet Søm, hvis Hoved først var blevet overstrøget med Farve, blev løseligen drevet ind i Skiven, og det paalaa Skytten at træffe det, i modsat Fald kunde han ikke mere prøve sin Lykke ved de paafølgende Forsøg. Ingen tilstededes Adgang ved denne Leilighed, som allerede havde forfeilet Mærket.

Der kunde omtrent være et halvt Dusin, der søgte at stride om Æren ved dette Prøvestykke; een eller to, der i den forrige Kamp kun havde været saa heldige i at berøre den malede Prik, foretrak det ikke at sætte deres Ry paa Spil, overtydede om, at de ei kunde seire nu, hvor det var en vanskeligere Opgave, man havde forelagt dem. De tre første Eventyrere feilede, alle kom de ganske nær ved Mærket, men ingen berørte det. Den fjerde, som fremstillede sig, var Qvarteermesteren, som, efter at have gjennemgaaet alle sine sædvanlige Stillinger, var for saavidt heldig, som

han bortskjød en ringe Deel af Sømhovedet og plantede sin Kugle ved Siden af dets Spids. Dette ansaaes ikke for noget overordentligt Skud, men bragte Eventyreren med paa Listen.

„I er kommet heelskindet derfra, Qvarteermester, som man i Plantestederne siger om Qvæget," raabte Stifinder leende; „men det vilde medtage en lang Tid, skulde man bygge et Huus med en Hammer, der ikke var bedre end Eders. Jasper her skal vise Eder, hvorledes man slaaer et Søm ind, saafremt Gutten endnu har sin faste Haand og sit sikkre Die. I havde gjort bedre i, Lieutenant, at have ladet alle disse Soldaterstillinger fare. Skydning er en naturlig Gave og maa udføres paa en naturlig Maade."

„Det faae vi at see, Stifinder; jeg kalder det et pænt Skud paa et Søm, og jeg tvivler, om det 55de har en anden Hammer, som I kalder det, der netop kan gjøre det samme om igjen."

„Jasper er ikke i det 55de, men der farer hans Slag hen."

Medens Stifinder talte, traf Eau-douce's Kugle Sømmet paa Fladen og drev det med Hovedet en Tomme ind i Skiven.

„Skynd Eder nu med at vegne det, Drenge," skreg Stifinder, og traadte i sin Vens Fodspor, samme Øieblik,

som de bleve frie. „Bryd Eder ikke om et nyt Sømm; jeg kan see det, skjondt Malningen er borte, og hvad jeg kan see, kan jeg træffe paa en hundrede Alen, om det saa kun var en Mosquits Die. Skynd Eder med at vegne det!"

Bøssen knaldede, Kuglen fløi afsted, og Hovedet af Sømmet blev begravet i Træet, og skjult af et fladtslaaet Stykke Bly.

„Naa, Jasper, min Dreng," vedblev Stifinder, idet han lod Bøssekolben synke ned paa Jorden og gjenoptog Samtalen, som om han slet ikke tænkte paa sin egen Bedrift, „Du forbedrer Dig dagligen. Endnu et par Toure paa Land i Selskab med mig, og den bedste Skytte paa Grændsen maa see sig godt for, naar han vil give sig ikast med Dig. Qvarteermesteren er respektabel, men han vil aldrig bringe det videre, hvorimod Du, Jasper, har Gaven og engang i Tiden vil kunne maale Dig med hvilkensomhelst Skytte."

„Hoho!" udraabte Muir, „at træffe Hovedet af Sømmet kalder I kun respektabelt, medens det dog er Kunstens Fuldkommenhed! Enhver, hvis Følelse kun i mindste Maade er luttret og dannet, veed, at de fine Slag betegne Mesteren, medens Eders Smeddehammerslag tyde paa det Raae og Uslebne. Hvis det at forfeile et Haarsbred er det samme som at forfeile en Miil, saa maa det jo i endnu høiere

Grad gjælde om at træffe, hvad enten man saarer eller dræber."

„Den sikkreste Maade," bemærkede Lundie, „at ende dette Rivalskab paa, vil være at anstille en ny Prøve, og det skal skee med Kartofflen. De er en Skotte, Herr Muir, og vilde maaskee være bedre faren, dersom det var en Kage eller Tidsel, men Grændsestikken har udtalt sig for den amerikanske Frugt, og det bliver saaledes Kartofflen."

Da Major Duncan yttrede synlige Tegn til Utaalmodighed, saa havde Muir altfor megen Takt til at opholde Forlystelserne længere med sine lærerige Bemærkninger og søgte derfor klogeligen at være beredt til at møde ved det næste Opraab. At tilstaae Sandheden, saa havde Qvarteermesteren liden eller saa godt som ingen Tro til sit Held i den nu forestaaende Prøve, og han vilde heller ikke paa nogen Maade have vovet at fremstille sig i denne Vædde-kamp, havde han havt Anelse om, at en saadan skulde finde Sted. Men Major Duncan, der var en lille Spøgefugl paa sin rolige skotske Maneer, havde hemmeligen paabudt den, da det var hans Hensigt at ydmyge ham; thi Lundie, der selv var en Adelsmand, kunde ikke roligen finde sig i den Tanke, at en Mand, som vilde henregnes til den fornemmere Klasse, skulde nedsætte sin Stand ved at indgaae en saa ulige Forbindelse. Saasnart som alle Forberedelser

vare skete, blev Muir opfordret til at tage sin Distance, og Kartofflen blev holdt i Beredskab til Kastet. Da Læseren rimeligviis ikke kjender noget til det Kunststykke, vi her omtale, ville vi med et par oplysende Ord nærmere forklare det. En meget stor Kartoffel blev udsøgt og givet til Een, der stod i tyve Alens Distance fra Skydepladsen. I samme Øieblik som Skytten raabte „hiv," blev Vegetabiliet med et let Stød kastet i Luften, og det var nu Eventyrerens Opgave, at drive en Kugle igjennem det, førend det faldt til Jorden.

Blandt hundrede Forsøg var det kun eengang lykkedes Qvarteermesteren at udføre dette vanskelige Kunststykke; han prøvede nu atter paa det med et Slags blindt Haab, der var bestemt at slaae ham feil. Kartofflen blev kastet paa den sædvanlige Maneer, Bøssen gik af, men den flyvende Skive forblev uberørt; „høire om og marsch, Qvarteermester," sagde Lundie, og smilede over Udfaldet af sin List, — Æren at vinde Silkekalashen*) skulle nu Jasper Eaudouce og Stifinder strides om."

„Og hvorledes skal Prøven endes, Major," spurgte den Sidste. „Skal vi have Prøven med to Kartoffler, eller gjøre Centrum og Skal Udslaget?"

„Centrum og Skal, saafremt der er nogen kjendelig Forskjel, i modsat Fald maa der følge et dobbelt Skud."

*) Silkehatten.

„Det er et forfærdeligt Øieblik for mig, Stifinder," bemærkede Jasper, da han skred nærmere hen til Skydepladsen, og hans Følelser overvældede ham i den Grad, at al Farve veeg fra hans Ansigt.

Stifinder stirrede alvorligen paa den unge Mand, og, efterat han havde bedet Major Duncan om at have Taalmodighed et Øieblik, førte han sin Ven tilside, saa at Ingen af de Omkringstaaende kunde høre, hvad han talte.

„I synes at tage Eder denne Sag til Hjerte, Jasper?" bemærkede Jægeren og holdt sine Øine fæstede paa Ynglingens.

„Jeg maa tilstaae, Stifinder, at jeg aldrig nogensinde før følte en saa stærk Længsel efter at gaae af med Seiren."

„Og I ønsker saa meget at fordunkle mig, en gammel og prøvet Ven? — og det oven i Kjøbet paa min egen Vei? At skyde, er min Gave, Dreng, og ingen almindelig Haand kan maale sig med min."

„Det veed jeg, Stifinder — det veed jeg; men alligevel —"

„Men hvad, Jasper, min Dreng? — tal frit, I taler til en Ven."

Den unge Mand trykkede Læberne sammen, foer med Haanden over sit Øie, blev rød og bleg efter hinanden, som en Pige, der tilstaaer sin Kjærlighed. Derpaa trykkede

han den Andens Haand og sagde roligen, ret som om hans Mandighed var bleven Herre over alle andre Følelser —

„Jeg vilde miste en Arm, for at kunne være istand til at byde Mabel Dunham denne Kalash."

Jægeren kastede Øinene til Jorden, og medens han gik langsomt tilbage til Banen, syntes han at overveie dybt, hvad han nyligen havde hørt.

„I vil aldrig kunne seire i den dobbelte Prøve, Jasper!" bemærkede han pludseligen.

„Det er jeg vis paa, og det piner mig."

„Hvad er den Dødelige dog for en Skabning! — han græmmer sig over Ting, der ikke ere hans Gave, og Forsynets Velgjerninger behandler han letfærdigen. Lige meget — lige meget. Tag Eders Distance, Jasper, thi Majoren venter — og hør, Dreng, jeg maa berøre Skallen, thi med mindre end det tør jeg ikke lade mit Ansigt see i Garnisonen."

„Jeg antager, at jeg maa underkaste mig min Skjæbne," gjensvarede Jasper, blev rød og skiftede saa atter Farve ligesom før; — „men jeg vil anstrænge mig, om det saa skulde koste mit Liv."

„Hvad er den Dødelige dog for et Væsen!" gjentog Stifinder og traadte tilbage for at gjøre Plads for sin Ven,

at han kunde tage Sigte — „han overseer sine egne Gaver og er begjærlig efter en Andens!"

Kartofflen blev kastet, Jasper fyrede, og Bifaldsraabet, der fulgte efter, forkyndte den Kjendsgjerning, at han havde drevet sin Kugle igjennem Centrummet, eller dog saa nær, at han fortjente at bedømmes saaledes.

„Her har I en Medbeiler, der er Eder værdig, Stifinder," raabte Major Duncan med Henrykkelse, da den Første tog sin Stilling, og vi kunne endnu vente nogle smukke Skud i Dobbeltproven."

„Hvad er den Dødelige dog for et Væsen!" gjentog Jægeren og syntes næppe at lægge Mærke til hvad der foregik omkring ham; i den Grad havde han fordybet sig i sine egne Betragtninger. „Hiv."

Kartofflen blev kastet, Bøssen knaldede — man bemærkede det netop som den lille sorte Kugle syntes at standse i Luften, thi Skytten viste siensynligen en usædvanlig Forsigtighed, da han tog sit Sigte, — og skuffet Forventning og Forundring var at læse i alle deres Blik, som greb den faldende Skive.

„To Huller paa samme Sted?" raabte Majoren.

„Skallen, Skallen," lød Svaret; „kun Skallen!"

„Hvorledes gaaer det til, Stifinder! Skal Jasper Eau-douce gaae herfra med Dagens Priis?"

„Kalaſhen er hans," ſvarede den Anden, idet han ryſtede paa Hovedet og forføiede ſig bort fra Banen. „Hvad er den Dødelige for en Skabning! aldrig tilfreds med ſine egne Gaver, men ſtedſe gridſk efter det, ſom Forſynet nægter!"

Da Stifinder ikke havde drevet ſin Kugle ind i Kartofflen, men kun gjennemſkaaret Skallen, blev Priſen uden videre tilkjendt Jasper. Kalaſhen var i den Sidſtes Hænder, da Qvarteermeſteren nærmede ſig og med en raffineret Mine af Hjertelighed ønſkede ſin heldige Medbeiler til Lykke med hans Seir.

„Kalaſhen har I nu erholdt, Gut, men den har I ingen Brug for," tilføiede han; „I faaer aldrig et Seil ud af den, ikke engang et Flag. Jeg tænker paa, Eau-douce, I ſeer vel ikke ugjerne at have Værdien for den i godt kongeligt Sølv?"

„Penge kunne ikke kjøbe den, Lieutenant," ſvarede Jasper, hvis Øie ſtraalede af Seir og Glæde. „At have vundet denne Kalaſh er mig kjærere, end om jeg havde faaet halvtredſindstyve nye Sæt Seil til Scud!"

„Ho ho, Gut, I er ifærd med at blive ligeſaa tosſet ſom alle de øvrige. Jeg vilde netop have vovet at byde Eder en halv Guinee for denne Bagatel, hellere end at den

skulde ligge og blive stødt omkring i Eders Kutters Kahyt og til syvende og sidst blive en Squaws Hovedpynt."

I hvorvel Jasper ikke indsaae, at den snue Qvarteermester ikke havde budt Halvdelen af Præmiens virkelige Værdi, hørte han dog med Ligegyldighed paa Forslaget. Han rystede benægtende med Hovedet og skred hen til Tribunen, hvor hans Nærmelse fremkaldte lidt Røre, da Officeersfruerne, hver for sig, havde besluttet at modtage Foræringen, hvis den unge Skipper skulde være saa galant og tilbyde den. Men Jaspers Mistillid til sig selv vilde ligesaa meget som hans Beundring for en Anden have afholdt ham fra at tragte efter den Ære at tillade sig Komplimenter mod dem, der i hans Tanker stode saa langt over ham.

„Mabel," sagde han, „denne Priis er for Dem, med mindre —"

„Med mindre hvad, Jasper?" spurgte Pigen og tabte sin Undseelse, greben af det naturlige og ædelmodige Ønske om at hjælpe ham ud af hans Forlegenhed, skjøndt begges Rødmen noksomt røbede Styrken af deres Følelser.

„Med mindre De skulde synes altfor ligegyldigt derom da den bydes af Een, der ikke har Ret til at troe, at hans Gave vil blive modtaget."

„Jeg tager imod den, Jasper, og den skal være mig et Minde om den Fare, jeg har bestaaet i Deres Selskab, og om den Erkjendtlighed, jeg føler for Deres Omsorg for mig — for Deres Omsorg og Stifinders."

„Tænk aldrig paa mig — tænk aldrig paa mig," udbrød den Sidste; „det er Jaspers Lykke og Jaspers Gave: tilstaa ham fuldt og fast Æren for begge Dele. Touren kan komme til mig en anden Dag, til mig og Qvarteermesteren, som lader til at misunde Drengen Kalashen; men hvad han kan bruge den til, forstaaer jeg mig ikke paa, thi han har jo ingen Kone."

„Og har Jasper Eau-douce en Kone? eller har I selv nogen Kone, Stifinder? Jeg kan bruge den til at hjælpe mig til at faae en Kone eller som Erindring om, at jeg har havt en Kone, eller som et Vidnesbyrd om, hvormeget jeg beundrer det smukke Kjøn, eller fordi det er en Damepynt, eller af en eller anden ligesaa agtværdig Bevæggrund. De, der ikke reflektere, ere ikke dem, der agtes høiest af de Tankefulde, og der er ikke noget sikkrere Tegn paa, at en Mand har været god mod sin første Ægtefælle, det kan I Alle have godt af at høre, end at han hurtigen seer sig om efter en passende Efterfølgerske. Kjærlighed er en skjøn Gave af Forsynet, og de, der eengang troligen have elsket,

beviſe, ved ſnareſt muligt at elſke paany, i hvor rigeligt Maal denne Naade er bleven dem tildeel."

„Det kan være — det kan være. Jeg er ikke erfaren i disſe Dele, og kan ikke ſige imod. Men Mabel her, Sergeantens Datter, vil tilfulde vide at paaſkjønne Eders Tale. Kom, Jasper, ſkjøndt vi ikke have noget mere at beſtille her, ſaa lad os dog ſee paa, hvad de andre Gutter formaae at udrette med Bøſſen."

Stifinder og hans Ledſagere trak ſig tilbage, da Forlyſtelſerne nu atter ſkulde fortſættes. Damerne vare imidlertid ikke ſaa ſtærkt indtagne for Riffelſkydningen, at de ikke ſkulde have brudt ſig om Kalaſhen. Den gik fra Haand til Haand; man følte paa Silken, kritiſerede Façonnen og underſøgte Arbeidet, hvorhos man tillige tillod ſig privat at yttre forſkjellige Meninger om, hvorvidt det var paſſende, at ſaa ſmuk en Gjenſtand kom i en Underofficeers Datters Beſiddelſe.

„De agter maaſkee at ſælge denne Kalaſh, Mabel, naar De i nogen Tid har været i Beſiddelſe af den?" ſpurgte Kapitainsfruen. „Bære den, ſynes det mig, vil De jo aldrig kunne."

„Jeg vil ikke bære den, Frue," ſvarede vor Heltinde beſkedent, „men jeg ønſker derfor alligevel ikke at ſkille mig ved den."

„Jeg veed meget godt, mit Barn, at Sergeant Dunham langtfra holder Dem saa knapt, at De skulde være nødt til at sælge Deres Klæder, men det er dog at kaste Pengene bort at gjemme paa en Pynt, som De aldrig kan bære."

„Jeg vilde nødig skille mig ved en Vens Gave."

„Men selv den unge Mand vil faae langt bedre Tanker om Deres Forstand, naar Dagens Triumph er glemt. Det er en smuk og klædelig Kalash og burde ikke kastes bort."

„Jeg har ikke isinde at kaste den bort, Frue, og vil, hvis De ikke tager mig det ilde op, hellere beholde den."

„Som De vil, mit Barn; Piger i Deres Alder overse ofte deres virkelige Fordele. Husk imidlertid paa, saafremt De bestemmer Dem til at afhænde denne Ting, at jeg har bestilt den, og at jeg ikke vil tage imod den, naar De eengang har sat den paa Deres Hoved."

„Jo, Frue," sagde Mabel med den svageste Stemme, man kan tænke sig, skjøndt hendes Øine funklede som Diamanter, og hendes Kinder bleve rosenrøde, da hun et Øieblik holdt den forbudte Pynt over sine velformede Skuldre, retsom om hun vilde prøve, hvorledes den klædte hende, og derpaa tog den bort igjen.

Resten af Kamplegene frembød intet af Interesse. Skydningen gik taalelig godt, men Prøverne vare alle ind-

rettede efter en lavere Maalestok end de, vi have omtalt, og Medbeilerne bleve snart overladte til dem selv. Damerne og de fleste Officerer toge derfra, og de øvrige Fruentimre fulgte snart deres Exempel. Mabel vendte hjem langs med de lave Høisletter, der bedækkede Søens Bred, og holdt den smukke Kalash dinglende i sine endnu smukkere Fingre, da Stifinder mødte hende. Han bar Bøssen, som han paa denne Dag havde betjent sig af; hans Væsen havde imidlertid ikke den sædvanlige Aabenhed og Frimodighed, hans Øie syntes uroligt og mørkt. Efter et par intetsigende Ord om den stolte Vandflette foran dem, henvendte han sig med et meget betydningsfuldt Ansigt til sin Ledsagerinde og sagde —

„Jasper vandt denne Kalash for Eder, Mabel, uden synderligen at anstrænge sine Gaver."

„Det var godt gjort, Stifinder."

„Det er ingen Tvivl om — er ingen Tvivl om. Kuglen foer nok saa nydelig gjennem Kortofflen, og intet Menneske kunde have gjort mere, men der er Andre, som kunde have gjort ligesaa meget."

„Men ikke Een gjorde saameget!" udbrød Mabel med en Livlighed, som hun strax fortrød; thi Førerens smertelige Blik overtydede hende om, at Bemærkningen havde saaret

ham ligesaa meget som den Følsomhed, hvormed hun yttrede samme.

„Det er sandt — det er sandt, Mabel, Ingen gjorde saa meget; men — der er dog ingen Grund til, at jeg skulde nægte mine Gaver, som komme fra Forsynet — ja, ja; ikke Een gjorde saa meget der paa Stedet, men I skal see, hvad der kan gjøres her. Lægger I Mærke til Maagerne, som flyve over vore Hoveder?"

„Vistnok, Stifinder, der ere for mange, til at undgaae Eens Jagttagelse."

„Her, hvor de krydse hinanden i Flugten," tilføiede han, spændte og hævede sin Bøsse; „de to — de to: see nu!"

Geværet var lagt an med Tankens Hurtighed, netop som to af Fuglene kom i een Linie, skjøndt i mange Alens Afstand fra hinanden, Skuddet faldt, og Kuglerne gjennemborede de to Offres Kroppe. Ikke saasnart vare Maagerne faldne i Søen, førend Stifinder lod Bøssekolben synke til Jorden og loe paa sin eiendommelige Maneer, og enhver Skygge af Mismod og krænket Stolthed var forsvunden fra hans ærlige Ansigt.

„Det er noget, Mabel! — det er noget, ihvorvel jeg ikke har nogen Kalash at forære Eder. Men spørg Jasper

selv, jeg vil ganske overlade det til Jasper, thi ærligere Tunge og Hjerte findes ikke i Amerika."

„Det var saaledes ikke ved en Forseelse fra Jaspers Side, at han vandt Prisen?"

„Det var det ikke. Han gjorde sit Bedste og traf godt. Som den, der snarere har Vandgaver end Landgaver, er Jasper ualmindelig dygtig, og en bedre Forsvarer behøver man ikke at ønske sig, hverken paa Landjorden eller paa Søen. Men det var ved en Forseelse fra min Side, at han fik Kalashen, skjøndt det gjør ingen Forskjel — det gjør ingen Forskjel, thi Tingen er kommen i de rigtige Hænder."

„Jeg troer jeg forstaaer Dem, Stifinder," sagde Mabel og rødmede uvilkaarlig, „og jeg betragter Kalashen som en Gave af Dem og Jasper i Forening."

„Det vilde ikke være retfærdigt imod Gutten. Han vandt Klædningsstykket og havde Ret til at forære det bort. Det høieste, Mabel, som I tør troe, er, at det var kommet i de samme Hænder, hvis jeg havde vundet det."

„Jeg skal ikke glemme det, Stifinder, og bestræbe mig for, at Andre komme til Kundskab om Deres Færdighed, som De har lagt den for Dagen paa de stakkels Maager, i min Nærværelse."

„Gud velsigne Eder, Mabel, det er ligesaa overflødigt her paa Grændsen at rose min Skydning, som at ville tale

om Vandet i Søen eller om Solen paa Himlen. Enhver veed, hvad jeg formaaer at udrette paa den Vei, og Eders Ord vilde være spildte, ligesom Fransk vilde være spildt paa en fransk Bjørn."

„Saa antager De vel, at Jasper vidste, at De tilstod ham denne Fordeel, han paa en saa uskjøn Maade har benyttet sig af?" sagde Mabel, og Farven, der havde givet hendes Øine saa megen Glands, svandt lidt efter lidt fra hendes Ansigt, der blev alvorligt og tankefuldt.

„Det siger jeg ikke, nei langtfra. Alle ere vi glemsomme, naar vi ere for ivrige i vore Ønsker. Jasper er overbeviist om, at jeg ligesaa godt kan skyde een Kugle igjennem to Kartoffler, som jeg nu med min Kugle har rammet de to Maager; og han veed, at intet andet Menneske paa Grændsen kan gjøre mig det efter. Men med Kalaskhen for Øinene og med det Haab, at kunne forære den til Eder, var Gutten maaskee netop i dette Øieblik tilbøielig til at tænke bedre om sig selv end han burde. Nei, nei, der er intet lavt eller mistænkeligt ved Jasper Eau-douce, skjøndt det er en Gave, der er naturlig for alle unge Mænd, at de ønske at udmærke sig i unge smukke Fruentimres Øine."

„Jeg vil forsøge at glemme Alt, men ikke den Godhed, De begge har udviist imod en moderløs Pige," sagde

Mabel og gjorde sig Umage for at bekjæmpe de Følelser, for hvilke hun næppe vidste at angive nogen Grund. „Tro mig, Stifinder, jeg vil aldrig kunne glemme alt det, De allerede har gjort for mig — baade De og Jasper; og dette nye Beviis paa Deres Agtelse er ikke spildt. Her, her er en Brystnaal, den er af Sølv, og jeg byder Dem den til Minde om, at jeg skylder Dem mit Liv eller min Frihed."

„Hvad skal jeg gjøre med det, Mabel?" spurgte Jægeren forvirret, medens han holdt det simple Smykke i Haanden. „Jeg bruger hverken Spænde eller Knapper, jeg bærer kun Læderremme, og af godt Hjorteskind. Det er smukt for Øiet, men det tager sig endnu langt smukkere ud paa Stedet, det kom fra, end det kan tage sig ud paa mig."

„Nei vist ikke, stik det i Deres Jagtskjorte, der passer det godt. Husk paa, Stifinder, det er et Tegn paa vort Venskab og et Minde om, at jeg aldrig kan glemme Dem eller Deres Tjenester."

Mabel tilsmilede ham derpaa et Farvel, hoppede op paa Høien og var snart ude af Sigte bag Fortets Volde.

Tolvte Kapitel.

See! dunkle Masser ukjendeligen svæve
Langs med den bevæbnede Strøms besatte Kyst,
Medens det matte Stjernelys ei er at skimte
Igjennem det mørke Taageslør.

Byron.

Et par Timer efter stod Mabel Dunham paa Bastionen, hvorfra man kunde see over Floden og Søen, tilsyneladende i dybe Tanker. Det var en blid og rolig Aften, og man skulde nu til at afgjøre Spørgsmaalet, om man paa Grund af den fuldkomne Vindstille kunde lade den til Tusindøerne bestemte Expedition gaae for sig samme Nat eller ikke. Provianten, Vaabnene og Ammunitionen vare allerede indskibede, og endog Mabels Effekter vare ombord, men de faa Mand, der vare udtagne, vare endnu iland, da der ikke var nogen rimelig Udsigt for, at Kutteren vilde komme under Seil. Jasper havde halet Scud ud af Bugten og saa langt op ad Strømmen, at han kunde passere igjennem Flodens Munding, naar han lystede, men her laa han endnu for et enkelt Anker. Det udtagne Mandskab drev omkring paa Bredden af Bugten, uden at vide, om man vilde roe væk eller ikke.

Morgenens Forlystelser havde efterladt en Rolighed i Garnisonen, der stod i Samklang med det hele skjønne Skue,

og Mabel mærkede Indvirkningen paa sine Følelser, skjøndt hun sandsynligviis var altfor lidt vant til at udgrunde Aarsagen til slige Fornemmelser. Alt i hendes Nærhed syntes hende kjærligt og blidt, medens den tause Skovs høitidelige Storhed og Søens rolige Flade havde et Høihеds Præg, som andre Scener næppe kunde opvise. For første Gang mærkede Mabel, at den Indflydelse, Stæderne og Civilisationen havde vundet over hendes Vaner, var svækket, og den varmtfølende Pige begyndte at faae Anelse om, at et Liv, tilbragt under slige Forhold, nok kunde blive lykkeligt. Hvorvidt de sidste ti Dages Erfaring kom denne rolige og hellige Aftenstund til Hjælp og bidrog til at fremkalde denne unge Tro, kan kun formodes og ikke paastaaes med Sikkerhed i denne vor Fortællings første Afsnit.

„En fortryllende Solnedgang, Mabel!" raabte hendes Onkels hjertelige Stemme saa tæt i hendes Øren, at vor Heltinde foer tilbage — „en fortryllende Solnedgang, Pige! for Færskvands-Mennesker, skjøndt vi ikke ænse det stort paa Søen."

„Og er Naturen ikke den samme tillands eller tilvands, paa en Sø, som denne her, eller paa Oceanet? Skinner Solen ikke lige meget paa Alle, kjære Onkel, og kunne vi ikke her paa denne afsides Grændse føle en ligesaa inderlig

Taknemmelighed for Forsynets Goder som i vort eget Manhattan?"

„Pigen er falden over nogle af hendes Moders Bøger — skjøndt jeg antog, at Sergeanten næppe anden Gang vilde marschere med sligt Lapperi mellem sin Bagage. Er ikke Naturen i Virkeligheden den samme! — Hør nu, Mabel, kan Du forestille Dig, at Naturen er den samme hos en Soldat som hos en Sømand? Du har Slægtninge i begge Kald og bør være istand til at svare."

„Men Onkel, jeg mener den menneskelige Natur —."

„Det Samme gjør jeg, Pige; den menneskelige Natur hos en Sømand og den menneskelige Natur hos een af disse Karle af det 55de, Din Fader ikke engang undtagen. Her have de endog havt en Vaddeskydning — Skiveskydning skulde jeg sige — og hvor høist forskjellig har den ikke været fra en Skiveskydning tilsøes! Der skulde vi have givet vort glatte Lag, leget med Kugler hen paa en Gjenstand, der var en halv Miil borte, paa det Nærmeste, og Kartoffelerne, dersom der handelsesviis havde været nogle ombord, som slet ikke havde været rimeligt, vilde være blevet i Kokkens Kobberkjedel. Soldatens Kald kan være ærefuldt nok, Mabel, men en erfaren Haand finder mange Daarskaber og Svagheder ved eet af disse Forter. Hvad denne Stump af en Sø angaaer, saa kjender Du allerede

min Mening om samme, og jeg ønsker ikke at tale ilde om noget. Ingen ægte Sømand foragter hvad det saa kan være, men Fanden tage mig, om jeg anseer denne Ontario her, som man kalder den, for andet end saa meget Vand i et Skibs Ransonfad. See her hen, Mabel; dersom Du ønsker at lære Forskjellen imellem Oceanet og en Indsø, saa kan jeg gjøre Dig det begribeligt med et eneste Blik: dette her kalder man Havblik, da Du seer, at der aldeles ikke er nogen Vind, men at tilstaae Sandheden, saa troer jeg ikke at Vindstillerne ere saa stille som de, vi have uden for —."

„Onkel, her er ikke den mindste Luftning. Jeg troer ikke det er muligt, at Bladene kunne være mere ubevægelige, end de nu i dette Øieblik ere det over den hele Skov."

„Blade! hvad ere Blade, mit Barn? der er ingen Blade paa Søen. Dersom Du ønsker at vide om det er en død-dam Stille, eller ikke, saa prøv det med et Formelys — Spæddelys flagre for meget — og da skal Du snart komme efter, om der er nogen Vind eller ikke. Dersom Du var under en Bredde, hvor Luften var saa stille, at Du vanskeligen kunde sætte den i Bevægelse ved at aande, saa kunde Du gjøre Dig en Forestilling om Havblik. Paa de stille Bredder er Luften ofte kun paa halv Ration. See nu herhen igjen paa dette Vand. — Det er

ligesom Melk i en Pande og har ikke mere Bevægelse nu, end der er i et fyldt Drehoved, inden Spundset er slaaet fra. Paa Oceanet er Vandet aldrig roligt, lad det end være nok saa stille Veir."

„Oceanets Vand er aldrig roligt, Onkel Cap? ikke engang i Havblik?"

„Nei, mit velsignede Barn. Oceanet aander som et levende Væsen, og dets Barm hæver sig altid, som Versmagerne udtrykke sig, om der end ikke er mere Luft, end der findes i en Hævert. Intet Menneske har nogensinde seet Oceanet saa roligt, som denne Indsø! men det reiser og sætter sig, som om det havde Lunger."

„Og denne Sø er ikke aldeles rolig, thi De mærker nok, at der er en lille Kruusning ved Kysten, og De kan jo endog af og til høre Brændingen tørne imod Klipperne."

„Alt f—t Digterkram! Kald en Vandblære en Kruusning, om Du saa vil og Vadskning af et Dæk en Brænding, men Ontario-Søen er ikke mere Atlanterhavet end en Powles-Hook Pirogue er en Tredækker. Denne Jasper er ikke desto mindre en vakker Gut og mangler blot Lærdom, for at blive til en Mand."

„Tænker De, Onkel, at han er uvidende," svarede Mabel, medens hun paa en nydelig Maade satte sit Haar, hvorved hun var nødt til eller troede at være nødt til at

vende Ansigtet bort. „For mig synes Jasper Eau-douce at vide mere end de fleste unge Mænd af hans Stand. Han har kun læst lidt, thi Bøger er der ikke stort Forraad paa i denne Deel af Verden, men han har tænkt for meget i saa ung en Alder, i det mindste forekommer det mig saaledes."

„Han er uvidende, han er uvidende, som Alle nødvendigviis maa være det, som fare paa en Indsø som denne her. Han kan gjøre en Raabaandsknob og et Tømmerstik, det er sandt, men han har ikke mere Begreb om at klæde et Kabeltoug eller hælde to Varp sammen, end Du har om at katte et Anker. Nei, nei, Mabel; begge staae vi i Gjæld til Jasper og Stifinder, og jeg har tænkt paa, hvorledes vi bedst kan tjene dem, thi at være utaknemmelig anseer jeg for at være Svinets Last. Nogle paastaae, at det er Kongernes Feil, men jeg paastaaer, det er Svinets Last; bevært Du Dyret ved Dit eget Bord, og det vil æde Dig til Dessert."

„Meget sandt, kjære Onkel, og vi bør virkeligen gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt for at lægge for Dagen, at vi tilbørligen paaskjønne disse to modige Mænds Tjenester."

„Talt som Din Moders Datter, Pige, og som det gjør Familien Cap Ære. Jeg har nu fundet paa en Ud-

vei, der netop vil være velkommen for alle Parter, og saasnart som vi vende tilbage fra denne lille Expedition nede ved Søen, hist mellem Tusindøerne, og jeg har gjort mig færdig til at tage hjem, er det min Agt at foreslaae samme."

„Kjæreste Onkel! det er saa velbetænkt af Dem og vil være saa rigtigt! Maa jeg spørge Dem, hvad De har bestemt Dem til?"

„Jeg seer ingen Grund til at holde det skjult for Dig, Mabel, skjøndt der ikke maa tales derom til Din Fader; thi Sergeanten har sine Fordomme og kunde reise Vanskeligheder i Sagen. Hverken Jasper eller hans Ven kunne nogensinde blive til noget her paa Stedet, og jeg foreslaaer at tage dem begge med mig ned til Kysten, for at faae dem vel tilsøes. Jasper vil snart være hjemme ombord, og en tolv Maaneders Reise vilde gjøre ham til en heelbefaren Mand. Skjøndt det maaskee vil tage lidt mere Tid med Stifinder, eller han muligviis aldrig vil blive anseet for en fuldbefaren Matros, saa kunde man dog ogsaa danne ham til noget, i Særdeleshed til Udkig, thi han har usædvanlig gode Øine."

„Onkel, troer De, at Nogen af dem vil gaae ind paa det?" sagde Mabel, smilende.

„Jeg holder dem da ikke for Tosser? hvilket fornuftigt Væsen vilde forsømme at komme videre frem? Lad Jasper

være istand til at forfølge sin Vei, og Gutten vil maaskee døe som Kapitain af en Raaseiler."

„Og skulde han da være saa meget bedre faren, kjære Onkel? Er det saa meget bedre at være Kapitain af en Raaseiler end at være Kapitain af en Latinseiler?"

„Aa, siger Du det, Magnet? Du er godt skikket til at holde Forelæsninger over Skibe for eet eller andet hysterisk Selskab, Du veed ikke, hvad Du snakker om; lad Du mig raade i denne Sag, og jeg skal styre den til det Bedste. O! her er Stifinder selv, og jeg gad nok give ham et Vink om mine velvillige Hensigter med ham. Haabet holder vor Virksomhed i Aande."

Cap nikkede med Hovedet og standsede derpaa i sin Tale, medens Jægeren nærmede sig, ikke saa freidig og let, som han pleiede, men paa en Maade, der røbede lidt Forlegenhed, om ikke Tvivl om, hvorledes han vilde blive modtaget.

„Onkel og Niece udgjøre et Familieselskab," sagde Stifinder, da han var nær ved dem, „og en Fremmed er maaskee ikke nogen velkommen Gjæst."

„I er ikke nogen Fremmed, Mester Stifinder," var Caps Svar, „og Ingen kan være os mere velkommen, end I er. Vi talte netop om Eder for et Øieblik siden,

og naar en fraværende Mand omtales af sine Venner, saa kan han gjætte sig til, hvad der er blevet sagt."

„Jeg spørger ikke efter Hemmeligheder, jeg spørger ikke efter Hemmeligheder. Ethvert Menneske har sine Fjender, og jeg har mine; men til det Tal regner jeg hverken Eder eller den smukke Mabel her. Mingoerne vil jeg lade være uomtalt, skjøndt de ikke har nogen retfærdig Grund til at hade mig."

„Det svarer jeg for, Stifinder; thi I staaer for mig som en rettænkende og oprigtig Mand. Der gives alligevel en Methode, hvorved I endog kan slippe for Mingoernes Fjendskab, og dersom I skulde bestemme Eder til at gaae ind paa den, vil Ingen med større Glæde udtyde den for Eder end jeg, uden at mit Raad skal paalægge Eder nogen Forpligtelse."

„Jeg ønsker ingen Fjender, Saltvand;" saaledes havde Stifinder begyndt at kalde Cap, idet han, uden selv at mærke det, havde optaget Udtrykket ved at oversætte det Navn, Indianerne i og omkring Fortet havde givet ham; „jeg ønsker ingen Fjender. Jeg er rede til at nedgrave min Øxe baade med Mingoerne og med Franskmændene, men I glemmer vel ikke, at det beroer paa Een, der er større end vi, om han saaledes vil omskabe Sindet, at et Menneske ikke mere møder nogen Fjende."

„Ved at lette Eders Anker og følge mig ned til Kysten, min Ven Stifinder, naar vi tage hjem fra dette korte Krydstog, som vi have bestemt os til, vil I komme udenfor Kamp-raabets Larm og være sikker nok for de indianske Kugler."

„Og hvad skulde jeg foretage mig paa det salte Vand? Gaae paa Jagt i Eders Byer? Forfølge deres Spor, som gaae og komme fra Torvet, og ligge i Baghold efter Hunde og Fjederkræ? I er ingen Ven af min Lykke, Mester Cap, dersom I vilde trække mig ud af Skovenes Skygge for at føre mig hen til det ryddede Lands Sol."

„Det var ikke min Mening at lade Eder blive i Plante-stederne, Stifinder, men bringe Eder tilsøes, hvor Menne-sket ene og alene kan siges at aande frit. Mabel kan sige Eder, at det var min Agt, førend jeg endnu lod et Ord falde om denne Gjenstand."

„Og hvad troer Mabel, at der vilde komme ud af slig en Forandring? Hun veed, at et Menneske har sine Gaver, og at det er ligesaa unyttigt at stræbe efter andre, som at stride mod dem, der komme fra Forsynet. Jeg er Jæger og Speider eller Veiviser, Saltvand, og det er ikke min Skik at trodse Himlen saa stærkt, at jeg skulde prøve paa at blive noget andet. Har jeg Ret, Mabel eller er I til den Grad et Fruentimmer, at I ønsker, at see en Natur blive forandret?"

„Jeg ønsker ikke at see nogen Forandring hos Dem, Stifinder," svarede Mabel med en inderlig Oprigtighed og Aabenhed, der gik Jægeren lige til Hjerte, „og hvor meget end min Onkel beundrer Søen, og hvor store end alle de Goder ere, han tror den kan bringe, saa kunde jeg alligevel ikke ønske at see Skovenes bedste og ædleste Jæger forvandlet til en Admiral. Bliv hvad I er, min vakkre Ven, og I har ikke nødig at frygte andet end Herrens Vrede."

„Hører I det, Saltvand? hører I hvad Sergeantens Datter siger, og hun er altfor oprigtig og ædelsindet og smuk, til at hun ikke skulde mene med hvad hun siger. Saalænge som hun er tilfreds med mig som jeg er, vil jeg ikke byde Forsynets Gaver Trods og stræbe efter at blive noget andet. Her i Garnisonen ansees jeg maaskee for overflødig, men naar vi komme ned til Tusindøerne, vil jeg muligviis faae Leilighed til at vise, at en sikker Bosse undertiden er en Gudsgave."

„De vil altsaa slutte Dem til vort Selskab?" sagde Mabel og smilede saa frit og saa sødt til Føreren, at han gjerne havde fulgt hende til Verdens Ende. „Jeg vil være det eneste Fruentimmer med Undtagelse af en Soldats Kone, og jeg skal ikke føle mig mindre tryg, Stifinder, fordi De vil være blandt vore Beskyttere."

„Sergeanten vilde tage sig af Eder, Mabel, Serge-

anten vilde tage sig af Eder, om I end heller ikke var hans Kjød og Blod. Ikke en Eneste vil overse Eder. Jeg skulde mene, at Eders Onkel her finder Smag i en Expedition af det Slags, hvor vi komme til at seile og have Udsigt over en Indsø?"

„Eders Indsø har ikke stort at betyde, Mester Stifinder, og jeg venter ikke noget af samme. Jeg tilstaar imidlertid, at jeg nok gad kjende Hensigten med dette Kryds; thi jeg ønsker ikke at være uvirksom, og min Svoger, Sergeanten, er ligesaa hemmelighedsfuld som en Frimurer. Veed Du, Mabel, hvad alt dette gaaer ud paa?"

„Ikke i mindste Maade, Onkel, jeg vover ikke at spørge min Fader om noget, der berører hans Tjeneste, thi han mener, at sligt ikke vedkommer et Fruentimmer; og alt hvad jeg veed, er at vi skulle seile, saasnart som Vinden tilsteder det, og at vi skulle være en Maaned borte."

„Maaskee Stifinder er istand til at give mig et nyttigt Vink; thi en Reise uden noget Formaal er aldrig morsom for en gammel Sømand."

„Det er ikke nogen stor Hemmelighed, Saltvand, hvad vor Havn og vort Formaal angaaer, ihvorvel det er forbudt at tale for meget om begge Dele i Garnisonen. Jeg er imidlertid ingen Soldat og kan bruge min Tunge som jeg lyster, skjøndt jeg skulde mene, at jeg ligesaa lidt som

Nogen finder Behag i løs Tale; men da vi snart skulle seile, og I begge vil høre med til Selskabet, saa kan jeg gjerne sige Eder, hvorhen Reisen gjælder. I veed, at der existerer saadan noget, som Tusindøerne, det formoder jeg, Mester Cap?"

„Aa ja, hvad man kalder saaledes her tillands, skjøndt jeg anseer det for afgjort, at det ikke er rigtige Øer, saadanne som vi møde paa Oceanet, og at Tallet „tusind" ikke betyder stort mere end to eller tre, som det gaaer med Angivelsen af de Saarede og Dræbte efter et stort Slag."

„Mine Øine ere gode, og dog have de ofte blændet mig, naar jeg forsøgte paa at tælle disse virkelige Øer."

„Ja, ja, jeg har kjendt Folk, som ikke vare istand til at tælle ud over et bestemt Tal. Eders virkelige Landfugle kjende aldrig deres egne Reder, især naar de fra Søen af skulde tage Kjending af Land; de kunne aldeles ikke skjelne imellem dem. Hvor mange Gange har jeg seet Kysten og Husene og Kirkerne, medens Passagererne ikke formaaede at see andet end Vand! Jeg har ingen Idee om, at et Menneske reent kan tabe Landet af Sigte paa Færskvandet. Denne Ting forekommer mig at være ufornuftig og umulig."

„I har intet Kjendskab til Søerne, Mester Cap, ellers skulde I ei tale saaledes. Førend vi komme til Tusind-

verne, ville I have faaet andre Tanker om, hvorledes Naturen er beskaffen i dette Vildnis.“

„Jeg har mine Tvivl, om I eie noget der er en virkelig De, i hele denne Egn. Efter mine Begreber kan Færskvandet ikke frembringe en bona fide De, ikke hvad jeg kalder en De.“

„Vi skal vise Eder dem i hundredeviis, ikke netop i tusindviis maaskee, men saa mange, at Diet ikke kan see dem alle, eller Tungen ikke kan tælle dem.“

„Og hvad vil det blive for Ting?“

„Land, aldeles rundt omgivet med Vand.“

„Ja, men hvad Slags Land, og hvad Slags Vand? Jeg vil vædde paa, at, naar man rigtig skal see sig om, de ikke blive til andet end Halvøer eller Forbjerge eller Fastlande, skjøndt det er Sager, som jeg nok tør sige I kun lidet eller aldeles intet forstaaer Eder paa. Men Der eller ikke Der, hvad er Hensigten med dette Kryds, Mester Stifinder?“

„Naa, siden I er en Svoger til Sergeanten, og den smukke Mabel her er hans Datter, og vi alle skulle tage med, saa kan der ikke være noget Ondt i at give Eder en Smule Idee om, hvad vi skulle tage os for. Som gammel Sømand, Mester Cap, har I uden Tvivl hørt om saadan en Havn som Frontenac?“

„Hvem har ikke det? Jeg vil ikke sige, at jeg nogensinde har været inde i Havnen, men jeg har ofte været i Sigte deraf.“

„Da vil I komme til at træde paa en bekjendt Jordbund, skjøndt jeg ikke forstaaer mig paa, hvorledes I nogensinde kunde være faret derhen fra Oceanet. Disse store Søer, maae I vide, danne en Kjede, Vandet løber ud fra den ene i den anden, indtil det naaer Erie, der er et Stykke længere herfra mod Vesten og ligesaa stor som selve Ontario. Vandet løber nu ud af Erie, indtil det naaer en lav Bjergskrænt, passerer Toppen —“

„Jeg gad gjerne vidst, paa hvad Fandens Maade det i saa Henseende bærer sig ad.“

„Aa, det er simpelt nok, Mester Cap“, svarede Stifinder leende, „da det kun behøver at falde ned af Høien. Havde jeg sagt, at Vandet gik op ad Bjerget, vilde det have været imod Naturen, men at Vandet, det vil sige det *færske* Vand, løber ned ad en Høi, anse vi ikke for saa meget besynderligt.“

„Nei, nei, men I taler om, at Vandet af en Sø rinder ned af en Bjergside, det kalder jeg at haane Fornuftens Braad, saafremt den har nogen Braad.“

„Godt, godt, vi vil ikke stride om det Punkt; men hvad jeg har seet, har jeg seet. Om Fornuften har nogen

Braad, skal jeg lade være usagt, men Samvittigheden har en Braad, og den er skarp. Efter at være flydt ind i Ontario, løber Vandet fra alle Indsøerne igjennem en Flod ind i Søen, og i det smalle Stræde, hvor Vandsletten hverken er nogen Flod eller nogen Indsø, ligge de omtalte Øer. Frontenac er nu en fransk Station ovenfor disse Øer, og da Garnisonen er længere nede, sendes Proviant og Ammunition opad Floden til Frontenac og føres videre langs med denne og de andre Søers Bredder, for at sætte Fjenden istand til at dreie sit Djævelsspil blandt de Vilde og tage kristne Skalpe."

„Og vil vor Nærværelse forebygge disse gruelige Gjerninger?" spurgte Mabel med Deeltagelse.

„Maaskee, og maaskee ikke, som det behager Forsynet. Lundie, som man kalder ham, han der kommanderer denne Garnison, sendte en Afdeling for at tage Stade paa een af Øerne og afskjære nogle af de franske Baade, og denne vor Expedition bliver den anden Afløsning. Endnu har den ikke udrettet stort, skjøndt to Fartøier, ladede med indiansk Gods, ere blevne opbragte; men forrige Uge kom et Bud og gjorde saadanne Meddelelser, der have bevæget Majoren til at vove et sidste Forsøg paa at overliste Kjeltringerne. Jasper kjender Veien, og vi vil være i gode Hænder, thi

Sergeanten er forſtandig og den første i sit Slags i et Baghold; ja, han er baade forſtandig og aarvaagen."

„Er det alt!" sagde Cap foragteligen; „efter alle disse Forberedelser og al den Equiperen troede jeg, der var en Slags Smugler i Sigte, og at der var en ærlig Skilling at vinde ved at vove sig ud paa Eventyr. Jeg formoder, der skeer ingen Fordeling med Eders Færskvands Prisepenge."

„Hvorledes?

„Jeg anseer det for afgjort, at Kongen faaer det hele fra disse Soldatertog og Baghold, som I kalder dem?"

„Det kjender jeg ikke noget til, Mester Cap. Jeg tager min Deel af Bly og Krudt, der maatte falde i mine Hænder og melder intet desangaaende til Kongen. Hvis Nogen kommer bedre fra det, saa er det ikke mig; men det er paa Tiden, at jeg begynder at tænke paa et Huus og Bohave og et Hjem."

Skjøndt Stifinder ikke vovede at see paa Mabel, medens han gjorde denne ligefremme Antydning til at forandre sine Livsforhold, havde han gjerne givet hele Verden for at faae at vide, om hun lyttede til hans Tale, og hvorledes Udtrykket var i hendes Ansigt. Mabel havde imidlertid kun en ringe Anelse om hvad der laa i denne Antydning, og hendes Ansigt røbede ikke mindste Spor paa Forlegenhed,

da hun vendte Øinene mod Floden og iagttog, at man begyndte at faae travlt ombord paa Scud.

„Jasper bringer Kutteren ud," bemærkede Føreren, hvis Blik bleve hendragne til samme Kant, da en tung Gjenstand faldt paa Dækket. „Gutten seer uden Tvivl Tegn paa, at Vinden kommer og ønsker at gjøre sig klar."

„Aa, nu skulle vi faae Leilighed til at lære Sømandsskab," svarede Cap spydigen. „Der er en net Maade at bringe en Skude under Seil, som viser den dygtige Sømand saa godt som noget. Det er ligesom naar Soldaten skal knappe sin Frakke, og man kan da faae at see, om han begynder ovenfra eller nedenfra."

„Jeg vil ikke paastaae, at Jasper kan maale sig med Eders Sømænd dernede," bemærkede Stifinder, i hvis oprigtige Sjæl uværdige Følelser, som Nid og Misundelse, aldrig fik Indpas; „men han er en modig Dreng og styrer sin Kutter saa snildt, som man blot kan ønske, i det mindste her paa Indsøen. I fandt ikke, Mester Cap, at han holdt sig tilbage ved Oswegos Vandfald, hvor Færskvandet uden synderlig Vanskelighed er istand til at styrte ned ad Høien."

Cap svarede kun med et Udbrud af Utilfredshed, og nu paafulgte en almindelig Taushed, da Alle paa Bastionen studerede Kutterens Bevægelser med en Deeltagelse, som Tanken om deres tilkommende Ophold paa Fartøiet naturlig-

viis maatte fremkalde. Det var endnu Havblik, Søens Overflade skinnede bogstaveligen af de sidste Solstraaler. Scud var bleven halet op til et Varpanker, som laa hundrede Alen ovenfor Pynterne ved Udløbet, hvor den havde Plads til at manøvrere i Floden, der dengang dannede Oswegos Havn. Men den fuldkomne Mangel paa Vind hindrede ethvert Forsøg af det Slags, og det blev snart indlysende, at det lette Fartøi maatte bringes igjennem Passagen ved Hjælp af Aarerne. Ikke et Seil blev gjort los, men saasnart som Varpankeret var halet op, hørte man den tunge Pladsken af Aarerne, medens Kutteren med Forenden imod Strømmen begyndte at giire hen imod Midten af Floden. Saasnart den naaede derhen, hørte Mandskabet op med at arbeide, og den drev hen imod Mundingen. I det snævre Pas bevægede den sig rask, og i mindre end fem Minuter flød Scud udenfor to lave Pynter af Singel, hvorimod Søens Bølger brødes. Man lod intet Anker falde, men Fartøiet vedblev at skyde ud fra Land, indtil man saae det mørke Skrog standse paa Søens skinnende Speil, omtrent en Fjerdingmiil nedenfor den lave Skrænt, der dannede den østlige Grændse af det, der kunde kaldes den ydre Havn eller Red. Her ophørte Virkningen af Strømmen, og Scud laa virkeligen stille.

„Den forekommer mig at være meget smuk, Onkel,"

sagde Mabel, der ikke et eneste Minut havde vendt Blikket bort fra Kutteren, medens den saaledes forandrede sin Stilling, „jeg vil tilstaae, at I kan opdage Feil i dens Udstyring og i den Maade, den føres paa, men i mine uvidende Øine synes den at være fuldkommen i begge Henseender.“

„Aa ja, den glider godt nok ned med en Strøm, mit Barn, og det gjør et Spaan ogsaa. Men naar man skal see til Nethederne, saa behøver en gammel Ulk, som jeg, ikke at tage Briller paa for at udfinde Feilene.“

„Naa, Mester Cap,“ tog Føreren til Orde, der sjeldent hørte paa noget, der var til Jaspers Skade, uden at vise Lyst til at sige imod, „jeg har hørt gamle erfarne Saltvands-Skippere indrømme, at Scud er saa smukt et Fartøi, som kun seiler. Jeg selv forstaaer mig ikke paa saadanne Sager, men man kan have sine Anskuelser om et Skib, om disse Anskuelser end kunde være forkeerte, og der behøvedes mere end eet Vidne til at overbevise mig om, at Jasper ikke holder sit Skib i god Orden.“

„Jeg paastaaer ikke, at Kutteren er aldeles daarlig, Mester Stifinder, men den har Feil, og det store Feil.“

„Og hvilke ere de, Onkel? dersom Jasper kjente dem, vilde han rette dem med Glæde.“

„Nævn Dem, Herre, og Stifinder skal omtale dem til sin Ven.“

„Nævne dem? det er ikke saa let en Sag at tælle Stjernerne, af den simple Grund, at de ere saa talrige. Nævne dem, ja vist! — Naa, min smukke Niece, Frøken Magnet, hvad synes De nu om denne Storbom? I mine uvidende Øine er den i det mindste toppet een Fod for meget, og saa er Vimplen uklar og – og — ja, Fanden tage mig, om der ikke er en beslaaet Seising, som hænger løs, — og det vilde slet ikke undre mig, om der skulde vise sig en Krænge i dette Kabeltoug, dersom Varpankret skulde falde i dette Øieblik. Feil, i Sandhed! Enhver Sømand vil strax ved første Øiekast finde, at den er ligesaa fuld af Feil som en Tjener, der har begjært sin Afsked."

„Det kan være meget sandt, men jeg tvivler meget, om Jasper kjender dem. Jeg kan ikke tænke mig, at Jasper vilde taale disse Ting, dersom de først vare blevne udpeget for ham."

„Lad Jasper styre sin egen Kutter, Mabel; lad ham styre sin egen Kutter. Hans Gaver ligge paa den Vei, og jeg skal svare for, Ingen kan lære ham, hvorledes han skal holde Scud borte fra Frontenackernes eller deres djævelske Mingo Venners Hænder. Hvem bryder sig om Krænger i Varpankre og om Kabeltouge, der ere toppede for meget, Mester Cap, saa længe som Skuden seiler godt og holder sig fri for Franskmændene? Jeg sætter min Lid til Jasper, mere

end til alle Kystfarere her oppe paa Søerne, men jeg paastaaer ikke, at han har nogen Gave for Oceanet, thi der har han aldrig forsøgt sig."

Cap smilede nedladende, men ansaa det ikke for nødvendigt at drive sine kritiske Bemærkninger videre for Øieblikket. Hans Mine og Manerer bleve lidt efter lidt mere hovmodige og fornemme, ihvorvel han nu ønskede at synes ligegyldig ved Forhandlingen om Gjenstande, hvorom een af Parterne var aldeles uvidende. Paa samme Tid var Kutteren begyndt at drive alene med Søens Strømme, dens Forende dreiede i alle Retninger, skjøndt langsomt og uden at vække synderlig Opmærksomhed. Netop i dette Øieblik blev Klyveren kastet los og heist, og strax efter fyldtes Seilene imod Land, omendskjøndt der endnu ikke var noget Tegn paa Luft at see paa Vandets Overflade. Hvor ubetydelig en Kraft end Vinden havde, krængede dog det lette Skrog, og eet Minut efter saae man Scud skjære tvers over Strømmen med en Bevægelse, der var saa let og rolig, at man næppe kunde mærke den. Ude af Strømmen holdt den inde i et Jilvande og stod ind mod Land under den fremragende Høi, hvorpaa Fortet stod, da Jasper lod falde sit Varpanker.

„Ikke ilde gjort," mumlede Cap og talte paa en Maade ene med sig selv, „ikke saa aldeles ilde endda, skjøndt han

skulde have lagt sit Roer styrbord istedetfor bagbord; thi et Skib bør altid drive med Forenden fra Landsiden, hvad enten det er en Miil fra Land eller kun en Kabellængde. Derved faaer det et pynteligt Udseende, og Udseendet gjelder meget her i Verden."

„Jasper er en behændig Gut," bemærkede pludselig Sergeant Dunham ved sin Svogers Side, „og paa vore Tog fæste vi stor Lid til hans Dygtighed. Men kommer nu alle tilhobe, vi have kun en halv Time Dag endnu til at indskibe os i, og Baadene ville være ligesaa hurtig parate, som vi kunde være det."

Efter denne Meddelelse skiltes hele Selskabet ad, og Enhver søgte at hente de Ubetydeligheder, der endnu ikke vare komne ombord. Et par Trommeslag gav Soldaterne det nødvendige Signal, og i et Minut vare alle paa Benene.

Trettende Kapitel.

Aanderne nu drive frækt deres Spil,
Hexene nynne deres Trylleqvad,
Maren rider det drømmende Æsel,
Og Alferne stode til det paa Engen.

Cotton.

Indskibningen af et saa ringe Antal Mennesker kunde ikke foranledige synderlig Opsættelse eller Forlegenhed. Den hele Styrke, der var bleven betroet Sergeant Dunhams Kommando, bestod kun af ti Menige og to Underofficerer, medens Hr. Muir skulde ledsage Expeditionen, hvilket man snart fik fuldkommen Vished om. Qvarteermesteren tog imidlertid kun med som Volontair og angav som Paaskud, saaledes som han havde aftalt det med sin Chef, Forretninger, der stode i Forbindelse med hans eget Departement. Stifinder og Cap kom til foruden Jasper og hans Undergivne, af hvilke een var en Dreng. Det hele mandlige Personale talte følgeligen ikke fuldt tyve Mænd og en Knøs paa fjorten Aar. Mabel og en menig Soldats Kone vare de eneste Fruentimmer.

Sergeant Dunham førte sin Kommando over i en stor Baad og vendte saa tilbage, for at indhente sine endelige Ordrer og sørge for, at hans Svoger og Datter bleve or-

dentligen betjent. Efterat have anviist Cap den Jolle, han og Mabel skulde benytte sig af, steg han op ad Høien for at holde sin sidste Sammenkomst med Lundie. Majoren var paa den saa ofte omtalte Bastion, og medens vi lade ham og Sergeanten for en kort Tid ene, ville vi vende tilbage til Bredden.

Det var næsten mørkt, da Mabel besteg Fartøiet, der skulde sætte hende over til Kutteren. Søens Overflade var saa smuul, at det ikke fandtes nødvendigt at bringe Baadene i Floden for at lade dem modtage deres Fragt; thi da den ydre Strandbred var aldeles uden Brænding, og Vandet var saa stille som i en Park, gik de alle der ombord. Som Cap havde sagt var der ingen Dynning, ingen Arbeiden med de store Lunger, intet Aandedrag som Oceanets, thi Ontario ligner i saa Henseende ikke Atlanterhavet, hvor Storme oprøre Elementet paa eet Sted, medens der er Havblik paa et andet. Distancerne tillade ikke det, og Sømænd pleie at bemærke, at Søen reiste sig og lagde sig snarere i alle de store og vestlige Indsøer end i de forskjellige Farvande, de kjendte. Da Baaden derfor stødte fra Land, vilde Mabel ikke af nogen Bevægelse, der pleier at finde Sted under saadanne Omstændigheder, have mærket, at hun var paa en større Sø. Aarerne havde næppe Tid til at

gjøre et Dusin Tag, førend Baaden laa ved Siden af Kutteren.

Jasper var klar til at modtage sine Passagerer, og da Dækket paa Scud kun var to til tre Fod over Vandet, havde man ingen Vanskelighed i at komme ombord paa den. Saasnart som dette var skeet, gjorde den unge Mand Mabel og hendes Ledsagerinde bekjendt med de Bequemmeligheder, der vare indrettede til deres Modtagelse og de benyttede sig strax af dem. Det lille Skib indeholdt fire Lukafer, da Alt imellem Dækkene var bygget i den udtrykkelige Hensigt at tjene til Officerernes og de Meniges samt deres Koners og Familiers Transport. Først i Rangen var den saakaldte Agterkahyt, et Lukaf med fire Køier, som havde den Fordeel, at Lysning og Luft kunde trænge ind igjennem dets smaae Vinduer. Den var stadigen bestemt til Fruentimrene, som maatte være ombord, og da Mabel og hendes Ledsagerinde vare ene, saa havde de rummelig Plads og Bequemmelighed nok. Hovedkahyten var større og fik Lysning ovenfra. Den skulde nu tjene til Bolig for Qvarteermesteren, Sergeanten, Cap og Jasper, da Stifinder gik omkring i Kutteren, hvor det bedst behagede ham, undtagen i Fruentimrenes Lukaf. Korporalerne og de Menige havde deres Qvarteer under Storlugen, hvor man i denne Hensigt havde lagt et Dæk, medens Mandskabet havde de-

res Roier under Bakken. Skjøndt Kutteren næppe var fulde halvtredsindstyve Tons drægtig, var alligevel Officerernes og de Meniges Gods saa ringe, at der var mere end rummeligt for alle ombord, og Plads nok til at indlogere det tredobbelte Antal, om det skulde gjøres fornødent.

Saasnart som Mabel havde taget sin i Sandhed bequemme og smukke Kahyt i Besiddelse, hvorved hun ikke kunde undlade at hengive sig til den behagelige Tanke, at Jasper havde viist hende en særegen Forekommenhed, gik hun op paa Dækket igjen. Her var for Øieblikket alt i travl Bevægelse, og Mændene sværmede frem og tilbage for at lede efter deres Vadsække og øvrige Bagage. Methode og Vane bragte imidlertid snart Orden i Sagerne, og snart paafulgte der en høitidelig Stilhed ombord, der knyttede sig til Tanken om det forestaaende Eventyr og de betydningsfulde Forberedelser.

Mørket begyndte nu at gjøre Gjenstandene paa Kysten ukjendelige, og den hele Landstrækning dannede en formløs sort Kontur af Skovtoppe, der kun vare at skjelne fra Himmelhvælvingerne ved det stærkere Lys. Stjernerne begyndte imidlertid snart at komme frem, een efter den anden, med deres sædvanlige blide og smaae Lys og fremkaldte en Rolighedsfølelse, som gjerne ledsager Natten. Der laa noget formildende og tillige oplivende i denne

Scene, og Mabel, som sad paa Skandsen, paavirkedes stærkt i begge Henseender. Stifinder stod nær ved hende og lænede sig, som han pleiede, til sin lange Bøsse, og hun indbildte sig, at hun trods Dieblikkets tiltagende Mørke kunde skimte et stærkere Udtryk af Tankefuldhed, end der i Almindelighed var at læse i hans Ansigtstræk.

„En Fart som denne kan dog vel ikke være noget Nyt for Dem, Stifinder," sagde hun, „ihvorvel det overrasker mig at finde Mandskabet saa tilsyneladende taust og tankefuldt."

„Det lære vi af Krigen imod Indianerne. Eders Milits har meget i Ord og i Almindelighed saa lidt i Gjerning, men Soldaten, der ofte har mødt Mingoerne, lærer at sætte Priis paa en forstandig Tunge. I Skovene er en taus Hær dobbelt saa stærk, og en larmende dobbelt saa svag. Dersom Tunger kunde skabe Soldater, saa vilde Fruentimrene i en Leir i Almindelighed gaae af med Seiren."

„Men vi ere jo ingen Hær og ere heller ikke i Skovene. I Sund kan der ikke være nogen Fare for Mingoerne."

„Spørg Jasper, hvorledes han kom til at styre denne Kutter, og I vil finde Eders Mening besvaret. Ingen er sikker for en Mingo, som ikke kjender hans egentlige Natur, og i saa Fald maa han netop handle overeensstemmende

med sin Kundskab og det med Varsomhed. Spørg Jasper, hvorledes han fik Kommandoen over denne Kutter?"

„Og hvorledes kom han til saae Kommandoen?" spurgte Mabel med en Alvorlighed og en Interesse, der henrykkede hendes jævne og trohjertede Ledsager, der aldrig var mere glad, end naar han havde Leilighed til at rose en Ven. „Det er ærefuldt for ham, at han i saa ung en Alder har opnaaet denne Stilling."

„Det er det; men han fortjente det ganske, og endnu mere. En Fregat vilde ikke have været for stor en Belønning for saa meget Mod og saa megen Koldblodighed, dersom der gaves saadan en Ting paa Ontario; men det er nu ikke Tilfældet og vil rimeligviis aldrig blive det."

„Men Jasper — De har endnu ikke fortalt mig, hvorledes han fik Kommandoen over Skonnerten?"

„Det er en lang Historie, og som Eders Fader, Sergeanten, kan fortælle Eder langt bedre, end jeg; thi han var tilstede, medens jeg var ude paa et fjernt Speidertog. Jasper er en Stymper i at fortælle, det maa jeg tilstaae; jeg har hørt ham blive adspurgt om dette Anliggende, og han gav aldrig nogen god Beretning derom, skjøndt Enhver veed, at det var en god Sag. Nei, nei, Jasper er en Stymper i at fortælle, det maa hans bedste Venner ind-

rømme. Scud var nær falden i de Franskes og Mingoernes Hænder, da Jasper ene og alene frelste den ved sin Aandsnærværelse og sit dristige Mod. Sergeanten vil kunne give Eder en bedre Underretning, end jeg er istand til, og jeg ønsker, at I engang vilde spørge ham derom, naar intet bedre tilbyder sig. Hvad Jasper angaaer, saa er det til ingen Nytte at plage Gutten, da han saa kun vil give Eder en rigtig forfusket Beretning, thi han duer slet ikke til at give en Historie til Bedste."

Mabel besluttede at bede sin Fader om endnu i denne Nat at give hende en nøiere Underretning om denne Begivenhed, der havde sat hendes unge Phantasi i Bevægelse, som ikke kunde tænke sig noget skjønnere, end at lytte til Lovtaler over et Menneske, der kun daarligt forstod at meddele sine egne Bedrifter.

„Vil Scud forblive hos os, naar vi naae Den?" spurgte hun, efter at have betænkt sig lidt, om Spørgsmaalet kunde være passende; „eller skulle vi da være os selv overladte?"

„Det beroer paa Omstændighederne. Jasper holder ikke af at ligge stille med Kutteren, naar der er noget at gjøre, og vi kunne vente, at han vil være virksom. Mine Gaver staae imidlertid kun lidet i Forbindelse med Vandet og Skibe i Almindelighed, og naar jeg undtager Strømninger og Vandfald og Kanoer, saa gjør jeg slet ikke Paa-

stand paa at vide nogen Besked i saa Henseende. Alt vil gaae heldigt af under Jasper, det nærer jeg ingen Tvivl om, thi han kan udfinde et Spor paa Ontario, saa godt som en Delaware kan udfinde eet paa Land."

„Og vor egen Delaware, Stifinder — Storslangen — hvorfor er han ikke hos os i Nat?"

„Eders Spørgsmaal vilde have været langt naturligere, dersom I havde sagt: hvorfor er I her, Stifinder? — Sergeanten er paa sin Plads, men jeg er ikke paa min. Han er ude med to eller tre til, for at udspeide Søens Bredder, og vil støde til os dernede blandt Derne og bringe os de Efterretninger, han er istand til at samle. Sergeanten er for god en Soldat til at glemme sin Reserve, medens han staaer for Fronten af Fjenden. Det er tusind Gange at beklage, Mabel, at Eders Fader ikke blev født som General, ligesom nogle af Engellænderne, der ere komne over til os; thi det føler jeg mig forvisset om, han skulde ikke lade en Franskmand blive en Uge i Kanada, dersom han bare turde raade."

„Komme vi til at staae for Fronten af Fjenden?" spurgte Mabel, smilende, og følte for første Gang en let Frygt over Expeditionens Farer. „Er der Sandsynlighed for, at vi stedes i Kamp?"

„Om saa var, Mabel, vil der være Folk nok, rede

til med Glæde at ſtille ſig imellem Eder og Faren. Men I er en Soldats Datter, og, det veed vi alle, har en Soldats Aand. Lad Frygten for et Slag ikke hindre Eders ſmukke Øine i at ſove."

„Jeg føler mig modigere herude i Skovene, Stifinder, end jeg nogenſinde følte mig før, paavirket af Stædernes Blødagtighed, ſkjøndt jeg altid beſtræbte mig for at huſke, hvad jeg ſkyldte min kjære Fader."

„Ja, ſaaledes var forhen Eders Moder. — „I vil finde, at Mabel er ligeſom hendes Moder, ikke nogen ſkraalende eller forſagt Pige, der gjør Manden nedſlaaet, naar han er ſtedet i Nød, men ſom tvertimod vil opmuntre ſin Ægtefælle og bidrage Sit til at holde hans Mod opreiſt, naar Faren truer ham ſtærkeſt," ſagde Sergeanten til mig, førend jeg nogenſinde kaſtede mine Øine paa Eders ſmukke Aaſyn, — ja det ſagde han,"

„Og hvorledes kom min Fader til at fortælle Dem dette," ſpurgte Pigen lidt alvorligen. „Han troede maaſkee, at De vilde fatte bedre Tanker om mig, naar De ikke anſaa mig for en taabelig Kryſter, ſom mit Kjøn kan opviſe ſaa mange af."

At være falſk, eller blot lægge Dølgsmaal paa en Tanke ſtemmede ſaa lidet med Stifinders hele Væſen, at dette ſimple Spørgsmaal bragte ham i en ikke ringe For-

legenhed. Aabenlyst at tilstaae Sandheden, sagde et eiendommeligt Instinkt ham, som han havde havt Vanskelighed ved at gjøre rede for, vilde ikke være passende, og at skjule den forbød hans Retsindighed og hans Vaner. I denne Vaande tog han uvilkaarligen sin Tilflugt til en Middelvei, aabenbarede ikke, hvad han tænkte sig ikke maatte siges, og fordulgte det heller ikke aldeles.

„I maa vide, Mabel," sagde han, „at Sergeanten og jeg ere gamle Venner og have staaet Side ved Side — eller, om ikke i Virkeligheden Side ved Side, jeg lidt forud, som det paalaa en Speider, og Eders Fader med sine Mænd, som det bedre passede for en kongelig Soldat — i mangen en haard Dyst og paa mangen en blodig Dag. Det er egent for os Stridsmænd, at vi ikke tænke synderlig mere paa Kampen, naar Bøssen har gjort sin Pligt, og om Natten, ved vor Vagtild eller paa vore Marscher, sladdre vi om de Ting, vi kunne lide, netop som I unge Fruentimre underholde Eder om Eders Drømmerier og Meninger, naar I komme sammen og lee over hinandens Indfald. Nu var det naturligt, at Sergeanten, der har saadan en Datter, som I er, skulde holde mere af hende end af alt andet, og oftere skulde tale om hende end om alt andet, — medens jeg, der ikke har nogen Datter eller Søster eller Moder eller nogen Ven og Frænde, som jeg kan elske

med Undtagelse af Delawarerne, naturligviis stemmede i med og kom til at elske Eder, Mabel, førend jeg nogensinde saae Eder — ja det gjorde jeg — netop ved at tale saa meget om Eder."

„Og nu, da De har seet mig," svarede den smilende Pige, hvis uforandrede og naturlige Væsen viste, hvor lidet hun tænkte paa andet end faderlig og broderlig Hengivenhed, „begynder De at indsee, hvor taabeligt det er at knytte Venskab til Folk, naar man ikke kjender videre til dem, end af Rygte."

„Det var ikke Venskab — det er ikke Venskab, Mabel, som jeg føler for Dem. Jeg er Delawarernes Ven og har været det fra mine Drengeaar, men mine Følelser for dem eller for de bedste blandt dem ere ikke de samme, som dem Sergeanten indgjød mig for Eder, især nu, da jeg begynder at kjende Dem bedre. Jeg frygter undertiden for, at det ikke er sundt for Een, som er sysselsat saa meget med et mandigt Kald, der er Fører eller Speider eller endog Soldat, at stifte Venskabsforbindelser med Fruentimmer, i Særdeleshed med unge Fruentimmer, da de synes mig at svække Kjærligheden til Foretagender og at drage Følelserne bort fra deres Gaver og naturlige Idrætter."

„Det er vist ikke Deres Mening, Stifinder, at Venskab til en Pige, som mig, skulde gjøre Dem mindre driftig og

mere utilbøielig til at møde Franskmændene, end De før har været?"

„Ikke saaledes, ikke saaledes. Med Eder i Fare, for Exempel, frygter jeg for, at jeg muligen kunde blive dumdristig; men førend vi blev saa fortrolige, som jeg vil kalde det, holdt jeg af at tænke paa mine Speidertog og paa mine Marscher, Leiresteder og Kampe, og andre Eventyr, men nu ligge de mig ikke mere saa meget paa Hjerte; jeg tænker mere paa Hytterne og paa Aftenerne, som man henlever i Samtale, og paa Følelser, der ikke kjende noget til Strid og Blodsudgydelser, og paa unge Fruentimmer og deres muntre blide Stemmer, deres behagelige Miner og deres indtagende Væsen. Undertiden fortæller jeg Sergeanten, at han og hans Datter ville fordærve en af de bedste og meest erfarne Speidere ved Hæren."

„Det ville de ikke; de ville tvertimod bestræbe sig for at bringe det til Fuldkommenhed, som allerede er saa fortrinligt. De kjender os ikke, dersom De troer, at Nogen af os ønsker at see Dem i mindste Maade forandret. Vedbliv at være som hidtil, den samme ærlige, oprigtige, samvittighedsfulde, uforfærdede, indsigtsfulde, paalidelige Fører, og hverken min kjære Fader eller jeg vil nogensinde kunne dømme anderledes om Dem, end vi nu gjøre."

Det var alt for mørkt for Mabel, til at hun kund

lægge Mærke til Bevægelserne paa hendes Tilhørers Ansigt; hendes yndige Aasyn var vendt imod ham, medens hun talte med ligesaa megen Kraft som Frimodighed og nokſom viſte, hvor lidet hun var forlegen i ſine Tanker, og hvor oprigtigen hun meente det med ſine Ord. Hendes Kinder blusſede lidt, det er ſandt, men det var kun en Følge af det Alvor og den Sandhed, der laa i hendes Følelſer; ingen Nerve zittrede, intet Lemmed ryſtede, intet Pulsſlag gik for ſtærkt. Kort, hele hendes Adfærd og Optræden vare, ſom man kunde vente det af en oprigtig og frimodig Pige, der giver een af det andet Kjøn en ſaadan Erklæring om ſin Velvillie og Agtelſe for ham, ſom hun følte, at hans Tjeneſter og gode Egenſkaber havde Krav paa, uden den mindſte Sindsbevægelſe, der ſtadigen ledſager Bevidſtheden om en Tilbøielighed, der muligviis kan føre til behageligere Tilſtaaelſer.

Stiſinder var imidlertid altfor uerfaren til at kunne ſkjelne imellem ſlige Tilfælde, og de ligefremme og kraftige Ord, han nyligen havde hørt, hjalp kun til at opmuntre hans Beſkedenhed. Utilbøielig, om ikke ude af Stand til at ſige mere, gik han bort og ſtod i fulde ti Minuter i dyb Taushed, lænet til ſin Bøſſe og med Blikket vendt mod Himlen.

Samtidig hermed fandt Lundies og Sergeantens Møde Sted paa Bastionen, hvilket vi allerede før have anlydet.

„Ere Mandskabets Tornystre blevne undersøgte?" spurgte Major Duncan, efterat han havde kastet Øiet paa en skreven Rapport, Sergeanten havde overleveret ham, men som det nu var for mørkt at læse.

„Alle, Deres Naade; de ere alle i Orden."

„Ammunitionen — Vaabnene?"

„Alt i Orden, Major Duncan, og egnet til at gjøre Tjeneste."

„Har I Mandskabet, som jeg har bestemt til at udtages, Dunham?"

„Uden Undtagelse, min Herre. Bedre Folk ere ikke til at finde i Regimentet."

„I trænger til vore bedste Folk, Sergeant. Dette Forsøg er nu tre Gange blevet prøvet, bestandig under een af Fændrikkerne, der have smigret mig med Haabet om et heldigt Udfald, men ligesaa ofte have skuffet mine Forventninger. Efter saamange Forberedelser og Omkostninger holder jeg ikke af, reent at opgive Forehavendet, men det bliver den sidste Anstrængelse, og Resultatet vil hovedsageligen beroe paa Eder og Stifinder."

„De kan gjøre sikker Regning paa os begge, Major Duncan. Det Hverv, De har overdraget os, overstiger ikke

vore Kræfter og vor Erfaring, og jeg antager, at det vil blive udført. Jeg veed, at Stifinder ikke svigter."

„Det kan man i Sandhed trygt stole paa. Han er en ganske overordentlig Mand, Dunham — Een, som jeg i lang Tid ikke forstod mig paa, men som nu, da jeg kjender ham, har ligesaa meget Krav paa min Agtelse som nogen General i Hs. Majestæts **Tjeneste.**"

„Jeg nærede det Haab, min Herre, at De endeligen vilde betragte det tilsigtede Ægteskab med Mabel som en Sag, jeg burde ønske og paaskynde."

„Hvad det angaaer, Sergeant, saa maae vi oppebie Tiden," svarede Lundie smilende, medens Mørket ogsaa her skjulte Ansigtets finere Lineamenter; — „eet Fruentimmer er undertiden vanskeligere at styre end et heelt Regiment af Mænd. For ikke at glemme det, saa veed I jo, at han, der saa gjerne vilde være Eders Svigersøn, Qvarteermesteren, vil tage Deel i Toget, og jeg venter, at I i det mindste vil tilstaae ham samme Ret til at prøve paa at vinde Eders Datters Smiil."

„Hvis Ærbødigheden for hans Rang ikke skulde bevæge mig til at gjøre det, saa vil Deres Naades Ønske i alt Fald være mig nok."

„Jeg takker Eder, Sergeant. Vi have tjent meget sammen og bør have Agtelse for hinanden i vore forskjellige

Stillinger. Forstaa mig imidlertid, jeg forlanger kun samme Ret for David Muir, og forresten ingen Fordeel. I Kjærlighed, som i Krig, maa hver Mand selv tilkjæmpe sig Seiren. Er I sikker paa, at Rationerne ere rigtigen beregnede?"

„Det vil jeg svare for, Major Duncan; men om det heller ikke var Tilfældet, saa kunne vi ikke lide Nød, naar vi have to saadanne Jægere, som Stifinder og Serpenten, i Ledetog med os."

„Det kan aldrig gaae an, Dunham," afbrød Lundie strængt, „og det kommer af Eders amerikanske Fødsel og amerikanske Opdragelse. En ægte Soldat venter kun Proviant af sin Magazinforvalter, og jeg ønsker ikke, at nogen Afdeling i mit Regiment skal begynde paa at give det modsatte Exempel."

„De har kun at befale, Major Duncan, og De skal blive adlydt; alligevel, hvis jeg turde vove, min Herre —"

„Tal frit, Sergeant; I taler til en Ven."

„Jeg havde blot isinde at sige, at det forekommer mig, at Vildt og Fugle, naar de ere vanskelige at opdrive, smage de skotske Soldater ligesaa godt som Flæsk."

„Det kan være meget sandt, men at smage eller ikke smage har intet med Systemet at gjøre. En Hær har kun at stole paa sin Proviantforvalter. Provindsialernes Uorden har afstedkommet alt for mange Djævelskunster i Kon-

gens Tjeneste at man ikke længere tør see igjennem Fingrene med dem."

„General Braddock, Deres Naade, skulde have taget efter Washingtons Exempel."

„Lad mig være fri for Eders Washington! I ere Provindsialer alle tilhobe, Menneske, og tage hverandre i Forsvar, som om I hørte til et edsvoret Forbund."

„Jeg troer, at hans Majestæt ikke har lojalere Undersaatter, end Amerikanerne ere, Deres Naade."

„I saa Henseende tænker jeg, at I har Ret, Dunham, og at jeg maaskee har været lidt for opfarende. Jeg anseer imidlertid ikke Eder, Sergeant, for en Provindsialer; I er rigtignok født i Amerika, men en bedre Soldat har aldrig baaret en Musket."

„Og Oberst Washington, Deres Naade?"

„Ja — Oberst Washington kan ogsaa være et nyttigt Subjekt. Han er Amerikanernes Vidunder, og jeg antager, at jeg kan indrømme ham al den Ære, I forlanger. Nærer I slet ingen Tvivl om denne Jasper Eau-douce's Færdighed."

„Drengen er bleven prøvet og fundet dygtig til alt, hvad man kan fordre af ham."

„Han har et fransk Navn og har tilbragt en stor Deel

af sine Drengeaar i de franske Kolonier; har han fransk Blod i sine Aarer, Sergeant?"

„Ikke en Draabe, Deres Naade. Jaspers Fader var en gammel Kammerat af mig, og hans Moder hører til en ærbar og lojal Familie her i Provindsen."

„Hvorledes kom han da saa meget blandt Franskmændene, og hvor har han faaet Navnet fra? Han taler tillige Kanada-Sproget, synes mig."

„Det er let at forklare. Drengen blev sat i Pleie hos een af vore Sømænd i den gamle Krig, og han viste Lyst til Vandet som en And. Deres Naade veed, at vi ikke har paa Ontario nogen Havn, som kan fortjene at kaldes saaledes, og han tilbragte naturligviis største Delen af sin Tid paa den anden Side af Søen, hvor Franskmændene have havt nogle Skibe i de sidste halvtredsindstyve Aar. Han lærte som Følge heraf at tale deres Sprog og fik sit Navn af Indianerne og Kanadierne, der sandsynligviis holde af at opkalde Folk efter deres Egenskaber."

„En fransk Skipper forstaaer sig alligevel kun daarligt paa at opdrage en britisk Matros."

„Jeg beder at undskylde, min Herre; Jasper Eaudouce blev oplært af en ægte engelsk Sømand, af Een, der havde seilet under Kongens Flag, og kan kaldes en fuldbefaren Matros. Han er saaledes en Undersaat, der er født i

Kolonierne, men er derfor, som jeg haaber, ikke mindre dygtig i sit Fag."

„Maaskee ikke, Sergeant, maaskee ikke; men heller ikke bedre. Denne Jasper skikkede sig forresten godt, dengang jeg gav ham Kommandoen over Scud; ingen Knos kunde have viist sig mere lojal eller bedre."

„Eller mere tapper, Major Duncan. Det gjør mig ondt, min Herre, at see, at De nærer Tvivl om Jaspers Troskab."

„Det er Soldatens Pligt, hvem en fjern og vigtig Post, som denne her, er betroet, Dunham, aldrig at standse i sin Aarvaagenhed. Vi have to Fjender at kjæmpe med, der begge paa deres Viis ere de snedigste, Verden nogensinde har kunnet opvise — Indianerne og Franskmændene, og man maa ikke overse det Mindste, der kan afstedkomme Skade."

„Jeg haaber, at Deres Naade nærer saa megen Tillid til mig, at De tør meddele mig de særegne Grunde, der kunne vække Mistanke imod Jasper, siden De dog har turdet betroe mig denne Kommando."

„Det er ikke af Mistillid til Eder, at jeg nødig vil aabenbare alt, hvad jeg hændelsesviis har faaet at vide, men det kommer af, at jeg føler en indre Afsky imod at udbrede et ilde Rygte om et Menneske, om hvem jeg hid-

indtil har havt de bedste Tanker. I maa have gode Tanker om Stifinder, ellers ønskede I vel ikke at give ham Eders Datter?"

„For Stifinders Ærlighed indestaaer jeg med mit Liv, min Herre," svarede Sergeanten med Fasthed og en Værdighed i sin Optræden, der gjorde sin Virkning paa hans Foresatte. „Saadan en Mand kjender ikke noget til Falskhed."

„Jeg troer, I har Ret, Dunham; og alligevel har denne sidste Meddelelse bragt alle mine gamle Meninger til at vakle. Jeg har faaet en anonym Skrivelse, Sergeant, der raader mig til at holde et vaagent Øie med Jasper Western, eller Jasper Eau-douce, som han kaldes. Man underretter mig om, at han er bleven kjøbt af Fjenden, og giver mig Grund til at formode, at jeg snart kan vente yderligere og nøiagtigere Meddelelser desangaaende."

„Breve uden Underskrift, min Herre, kan man vist næppe tage Hensyn til i Krig."

„Eller i Fred, Dunham. Ingen kan under sædvanlige Forhold nære en ringere Mening om Forfatteren til et anonymt Brev, end netop jeg; en saadan Handling røber Feighed, Lavhed og Nederdrægtighed og tyder i Almindelighed ligesaa meget paa Falskhed som paa andre Laster. Men under en Krig stiller Sagen sig noget anderledes. Desuden har

man gjort mig opmærksom paa adskillige Omstændigheder, der ere mistænkelige."

„Ere de af den Beskaffenhed, at en Ordonnans tør høre dem, Deres Naade?"

„Vistnok, Een, til hvem jeg fæster saa megen Tillid som til Eder, Dunham. Man fortæller, for Exempel, at man blot lod Eders Datter og hendes Ledsagere undslippe Irokeserne, dengang de drog herhen, for at Jasper skulde blive godt anskrevet hos mig. Man siger mig, at Herrerne i Frontenac lægge mere Vægt paa at opbringe Scud med Sergeant Dunham og hans Mandskab og paa at tilintetgjøre vor Yndlingsplan, end paa at faae en Pige og hendes Onkels Skalp i deres Hænder."

„Jeg forstaaer dette Vink, men jeg har ingen Tro til det. Jasper har ondt ved at være oprigtig, naar Stifinder er falsk, og hvad den Sidste angaaer, saa kunde jeg ligesaa gjerne fæste Mistillid til Deres Naade, som fæste Mistillid til ham."

‚Det skulde man antage; det skulde man i Sandhed antage. Men Jasper er, naar alt kommer til Stykket, ikke Stifinder, og jeg maa tilstaae, Dunham, at jeg skulde have en bedre Tro til Knøsen, hvis han ikke talte Fransk."

„Det er ingen Anbefaling i mine Øine, det kan jeg forsikkre Eders Naade; men Drengen er saa at sige bleven

tvungen til at lære det, og, jeg beder Deres Naade at undskylde mig, vi bør ikke paa Grund af denne Omstændighed være for raske til at bryde Staven over ham. Dersom han taler Fransk, saa er det ikke hans Skyld."

„Det er et forbandet Kragemaal, og har aldrig bragt noget Held — i det mindste ikke for nogen britisk Undersaat, og jeg maa vel antage, at Franskmændene dog have eet eller andet Sprog, de indbyrdes tale. Dette Brev har gjort mig urolig, og var der nogen Anden, hvem jeg kunde betroe Kutteren, saa skulde jeg udfinde eet eller andet for at kunne holde ham her tilbage. Jeg har allerede talt til Eder om Eders Svoger, som følger med Eder, og som er Skipper?"

„En ægte Sømand, Deres Naade og lidt indtaget imod Færskvandet. Jeg tvivler paa, at man kunde formaae ham til at sætte sin Stands Ære paa Spil paa en Indsø, og jeg er overbeviist om, at han aldrig hitter Stationen."

„Det Sidste er troeligt nok, og dernæst har Manden ikke tilstrækkelig Kjendskab til denne forræderiske Sø, til at man kunde bruge ham til en saadan Tjeneste. I maa være dobbelt aarvagen, Dunham. Jeg giver Eder uindskrænket Fuldmagt, og skulde I mærke mindste Spor af Forræderi hos Jasper, saa lad ham paa Stand blive et Offer for Retfærdighedens Hævn."

„Da han er i Kronens Tjeneste, Deres Naade, saa hører han hen under Krigsretten —"

„Meget sandt; saa læg ham da i Bolt og Jern fra Top til Taa, og send ham her tilbage i hans egen Kutter. Eders Svoger maa da nok være Mand for at finde hjem igjen, naar han først eengang har faret den Vei."

„Jeg tvivler ikke paa, Major Duncan, at vi ville være istand til at gribe til alle de Forholdsregler, som maatte blive nødvendige, ifald Jasper skulde opføre sig saaledes, som De forud synes at antage, ihvorvel jeg troer, at jeg gjerne kunde indestaae med mit Liv for hans Ærlighed."

„Eders Tillid er mig kjær — den taler for Karlen: men dette bandsatte Brev. Det har et saadant Udseende af Sandhed, ja det indeholder saa megen Sandhed i andre Punkter —"

„Jeg troer Deres Naade sagde, at Underskriften manglede; en stor Forseelse for en ærlig Mand."

„Ganske rigtig, Dunham, og kun en Nidding og en feig Nidding oven i Kjøbet vilde skrive et anonymt Brev om private Anliggender. Det er imidlertid en anden Sag i Krigen; man opdigter Depescher og tillader sig i Almindelighed at forsvare List."

„Militær mandig List, min Herre, om De saa vil,

som Baghold, Overrumplinger, Finter, Skinangreb og endog Speideri; men jeg har endnu aldrig hørt, at en oprigtig Soldat kunde ønske at undergrave en oprigtig Mands Karakteer ved slige Midler."

„Jeg har i Løbet af min Erfaring oplevet mange besynderlige Tildragelser og stødt paa Mennesker, der vare endnu langt besynderligere. Men farvel, Sergeant, jeg tør ikke opholde Eder længere. I er nu paa Eders Post, og jeg anbefaler Eder en utrættelig Aarvaagenhed. Jeg troer, at Muir med det Første agter at trække sig tilbage, og skulde I heldigen udføre dette Foretagende, saa kan I gjøre Regning paa min Indflydelse til at skaffe Eder den ledige Plads, hvortil I har saa stor en Adkomst."

„Jeg takker ydmygst Deres Naade," svarede Sergeanten koldt, der i de forløbne tyve Aar mangen en Gang var bleven opmuntret paa samme Viis, „og haaber, at jeg aldrig skal nedværdige min Stand, den være, som den vil. Jeg er hvad Naturen og Forsynet have gjort mig til, og jeg troer, at jeg er tilfreds."

„I har ikke glemt Haubitsen?"

„Jasper tog den imorges ombord, Herre."

„Vær forsigtig og stol ikke paa dette Menneske mere end høist nødvendigen. Indvi Stifinder strax i Hemmeligheden; han kan være til Nytte i at opdage de Skurke-

streger, der maatte være i Gjære. Hans simple Ærlighed vil komme hans Jagttagelse tilhjælp, naar han forstaaer at skjule den. Han maa være oprigtig."

„For ham, min Herre, vil jeg svare med mit Liv, eller endog med min Rang i Regimentet. Jeg har alt for ofte seet ham blive prøvet, til at jeg skulde tvivle om ham."

„Af alle ulyksalige Følelser, Dunham, er Mistillid, hvor man er nødt til at vise Tillid, den piinligste. I har dog tænkt paa at have Flintestene i Reserve?"

„En Sergeant besørger punktlig alle saadanne Enkeltheder, Deres Naade."

„Nu vel da, giv mig Haanden, Dunham. Gud være med Eder, og gid I maa have Lykken med Eder! Muir agter at trække sig tilbage, — for ikke at glemme det, lad Manden have lige Adkomst til Eders Datter, thi det vil hjælpe til at paaskynde Eders fremtidige Forfremmelse. Man trækker sig langt gladere tilbage, naar man har en Hustru som Mabel, end naar man er i glædeløs Enkestand og kun har sit eget Jeg at elske — og det et saadant Jeg, som Davy's."

„Jeg haaber, min Herre, at min Datter vil gjøre et forstandigt Valg, og jeg antager, hun allerede saa temmelig har bestemt sig til Fordeel for Stifinder. Alligevel skal

hun have frit Spil, skjøndt Ulydighed er en Forbrydelse, der grændser til Oprør."

„Sørg for, at Ammunitionen bliver nøie eftersøet og tørret, saasnart som I kommer iland; den fugtige Søluft kunde angribe den: og nu, endnu engang Farvel, Sergeant. Hold Øie med denne Jasper og raadfør Eder med Muir i alle vanskelige Tilfælde. Idag om en Maaned venter jeg Eder seierrig hjem."

„Gud velsigne Deres Naade! Dersom en Ulykke skulde tilstøde mig, saa stoler jeg paa, Major Duncan, at De vil værne om en gammel Soldats Ære."

„Stol paa mig, Dunham — I stoler paa en Ven. Vær aarvaagen; husk paa, I vil være i Løvens Svælg: — nei ikke engang i Løvens, men i lumske Tigres Svælg og kan ikke gjøre Regning paa nogen Hjælp. Tæl og prøv Flintestenene imorgen, — og — farvel, Dunham, farvel!"

Sergeanten greb med sømmelig Ærbødighed sin Foresattes udstrakte Haand, og de skiltes endeligen ad; Lundie ilede hen til sin bevægelige Bolig, medens den Anden forlod Fortet, steg ned til Bredden og satte sig i en Baad.

Duncan af Lundie havde ikke sagt mere, end hvad sandt var, da han omtalte Mistillidens piinlige Fornemmelse; af alle den menneskelige Sjæls Følelser gjærer den paa den meest skuffende Maade, den nærmer sig høist sne-

digen og kan ikke holdes i Tømme af et nok saa ædelt Sindelag. Saalænge som Tvivlen herſker, falder Mistanken paa Alt, Tankerne have ingen beſtemte Kjendsgjerninger, der kunne ſætte Skranker for deres Flugt, og har Mistilliden engang faaet Indpas, saa er det umuligt at forudſige, til hvad Udſtrækning Gisningen kan føre, eller hvorhen Lettroenheden kan bane ſig Vei. Hvad der tidligere ansaaes for uſkyldig, faaer Udseende af Brøde, saasnart som denne urolige Beboer har lagt Beslag paa Tankerne, og over Alt, hvad der ſiges og foretages, kaſte Mistro og Mistænkelighed et vanzirende Kolorit. Naar Sligt gjælder under almindelige Forhold, saa gjælder det dobbelt, naar et svært Ansvar, som omfatter Liv eller Død, tynger paa den Mistænkſommes vaklende Sind; — som det er Tilfældet med en militær Befalingsmand eller den, hvem Styrelſen af Sager af ſtor politiſk Interesſe er bleven overdraget. Man kan saaledes ikke forudſætte, at Sergeant Dunham, efter at have taget Afſked med ſin Chef, var tilbøielig til at glemme Forſkriften, han havde faaet. Han havde i det Hele taget høie Tanker om Jasper, men Mistro havde listet ſig ind imellem hans forrige Tillid og hans Tjeneſtepligt; og da han nu hørte, at Alt beroede paa hans egen Aarvaagenhed, saa var han i det Øieblik, Baaden lagde til Siden af Scud, i en saadan Sindsſtemning, at

han vilde agte paa enhver mistænkelig Omstændighed og forlange Forklaring over enhver usædvanlig Bevægelse, den unge Skipper foretog sig. Som Følge heraf saae han Tingene i det Lys, der stemmede med hans Sjælstilstand, og hans Forsigtighedsregler saavel som hans Mistænkelighed bare Præg af Mandens Vaner, Anskuelser og Opdragelse.

Scuds Varpanker blev lettet, saasnart som man saae, at Baaden med Sergeanten, der var den sidste Mand, man ventede, havde forladt Kysten, og Kutterens Forende blev bragt østerover ved Hjælp af Aarerne. Faa dygtige Tag af de sidste, hvorved Soldaterne gik tilhaande, sendte nu den lette Scud i Strømskjæret, som kom ud fra Floden, hvorefter man tillod den igjen at drive i Mundingen. Endnu var der ingen Vind, og den lette og næsten umærkelige Luftning fra Søen, der havde blæst lige før Solens Nedgang, havde ganske lagt sig.

Hele den Tid over herskede der en usædvanlig Roligged i Kutteren. Det syntes, som om de, der vare ombord paa den, følte, at de i Nattens Mørke vovede sig ud paa et usikkert Foretagende, og som om deres Tjeneste, Tiden og Maaden, de reiste paa, gav deres Bevægelser et høitideligt Anstrøg. Krigstugten bidrog ogsaa Sit til at vedligeholde disse Følelser. De Fleste vare tause, og de, som talte, talte sjeldent og sagte. Paa denne Maade skred

Kutteren sagte ud i Søen, indtil den kom saa langt, som Flodstrømmen drev den, hvorpaa den laa stille og ventede paa den sædvanlige Landbrise. En heel halv Time laa Scud nu ligesaa ubevægelig som en Klods, der flyder paa Vandet. Medens disse smaae Forandringer, vi nu have berørt, foregik i Skibets Stilling, og der i det Hele herskede en almindelig Rolighed, var Samtalen ikke overalt bleven standset. Saaledes var det, at Sergeanten, efter først at have overtydet sig om, at baade hans Datter og hendes Ledsagerinde, vare paa Skandsen, førte Stifinder ned i Agterkahytten, lukkede Dørene med stor Forsigtighed, og saasnart som han havde overbeviist sig om, at Ingen i Nærheden kunde lytte til dem, begyndte at tale paa følgende Maade: —

„Det er nu mange Aar siden, min Ven, at J i Ledetog med mig begyndte at prøve Skovenes Moisommeligheder og Farer."

„Det er det, Sergeant; ja det er det. Jeg frygter undertiden for, at jeg er for gammel for Mabel, der først saae Dagens Lys, da J og jeg allerede som Kammerater kjæmpede mod Franskmændene."

„Vær ikke ængstelig i saa Henseende, Stifinder. Jeg var næsten ligesaa gammel, dengang jeg vandt hendes Moders Hjerte, og Mabel er en sat og forstandig Pige, som

lægger mere Vægt paa Karakteren end paa alt det Øvrige. En Fyr, som Jasper Eau-douce for Exempel, vil ikke gjøre Lykke hos hende, skjøndt han baade er ung og smuk."

„Tænker Jasper paa at gifte sig?" spurgte Føreren ganske eenfoldig, men alvorlig.

„Det skulde jeg ikke haabe — i det mindste ikke, førend han har viist Verden, at han er skikket til at eie en Kone."

„Jasper er en vakker Dreng, og han har store Gaver paa sin Viis; han har ligesaa megen Ret til at faae sig en Kone, som nogen Anden."

„For at være aaben og ærlig mod Eder, saa førte jeg Eder herned for at tale med Eder om denne unge Knøs. Major Duncan har faaet nogle Meddelelser, der have bragt ham paa den Mistanke, at Eau-douce er falsk og staaer i Fjendens Sold; jeg ønsker at høre Eders Mening desangaaende."

„Hvorledes?"

„Jeg siger, Majoren mistænker Jasper for at være en Forræder — en fransk Spion — eller, hvad der er værre, at være underkjøbt til os forraade os. Han har modtaget et Brev af lignende Indhold og har paalagt mig at holde vaagent Øie med Drengens Bevægelser; han frygter for, at vi ville støde paa Fjender, naar vi mindst vente det, og det ved hans Foranstaltning."

„Duncan af Lundie har sagt Eder det, Sergeant Dunham?"

„Ja, Stifinder, det har han; og skjøndt jeg ikke har været tilbøielig til at troe noget, der kunde være til Jaspers Skade, saa siger dog en indre Følelse mig, at jeg maa have Mistillid til ham. Troer I paa Anelser, min Ven?"

„Paa hvad, Sergeant?"

„Paa Anelser -- en saa kaldt hemmelig Forudfølelse af Begivenheder, der ville indtræffe. Skotterne i vort Regiment holde stærkt paa disse Dele, og min Mening om Jasper har forandret sig saa hurtig, at jeg begynder at frygte for, at der maa være noget sandt i disse deres Anskuelser."

„Men det kommer af, at I har talt med Duncan af Lundie om Jasper, og hans Ord have fremkaldt Eders Tvivl."

„Nei, ikke i mindste Maade; thi medens jeg talte med Majoren, vare mine Tanker ganske anderledes, og jeg bestræbte mig for at overbevise ham om, at han gjorde Drengen Uret. Men det nytter ikke at kjæmpe imod en Anelse, det seer jeg; og jeg frygter for, at der dog maa være noget ved denne Mistanke."

„Jeg kjender intet til Anelser, Sergeant, men jeg har kjendt Jasper Eau-douce, siden han var en Dreng, og jeg

ſagua, og mindſt af alt imod Een ſom Jasper. Jeg taler ſelv Mingo-Dialekten og har lært den, medens jeg var en Fange blandt disſe krybende Snoge; men hvem vil paaſtaae, at jeg er deres Ven? Jeg er vistnok ikke deres Fiende efter indianſke Begreber; men jeg er deres Fiende, det tilſtaaer jeg, ſom det ſtemmer med Kriſtendommen."

„Ja, Stifinder; — men Jasper fik ikke ſit Franſke lært ſom Fange: han lærte det i ſine Drengeaar, hvor Sjælen er let modtagelig for Indtryk, der blive varige og rodfæſtede, hvor Naturen ſaa at ſige har en Anelſe om den Vei, Karakteren rimeligviis vil ſlaae ind paa."

„En meget rigtig Bemærkning," tilføiede Cap, „thi det er netop i den Periode af Livet, at Katechismusſen og alle de andre moralſke Lærdomme blive os indprægtede. Sergeantens Jagttagelſe viſer, at han forſtaaer den menneſkelige Natur, og jeg er fuldkommen enig med ham; det er fordømmeligt, at en ung Matros taler Franſk her oppe, paa denne lille færſke Indſø. Naa, var det nede paa Atlanterhavet, hvor en Søfarende undertiden har Leilighed til at tale Sproget med en Lods eller en Sproglærd, ſaa ſkulde jeg ei gjøre ſaa mange Opbævelſer deraf — ſkjøndt vi altid, endog der, ſee med mistænkelige Øine paa en Skibskammerat, ſom kjender for meget til dette Sprog; men her oppe daa Ontario holder jeg det for en forargelig Omſtændighed."

„Men Jasper er nødt til at tale Fransk med Folkene paa den anden Bred," sagde Stifinder, „eller ogsaa holde sin Mund, da der kun ere Franskmænd at tale med."

„I har da vel ikke ifinde, Stifinder, at fortælle mig, at Frankrig ligger derovre paa den modsatte Kyst?" skreg Cap og pegede med Tommelfingren over sin Skulder hen i Retningen til Kanada: „ligger York paa den ene Side af dette lille Stykke Færskvand og Frankrig paa den anden?"

„Jeg har ifinde at fortælle Eder, at dette her er York, og det der Øvrekanada, og at Engelsk og Hollandsk tales paa det første Sted og Indianfk paa det sidste. Endog Mingoerne have optaget mange franske Ord i deres Dialekt, hvorved den just ikke er bleven synderlig bedre."

„Sandt nok: — og hvad Slags Folk ere Mingoerne, min Ven?" spurgte Sergeanten og berørte den Andens Skulder, for at give sin Bemærkning mere Eftertryk, da den Sandhed, der laa i den, forekom ham saa slaaende, at den tydeligen fik større Betydning i Talerens Øine: „Ingen kjender dem bedre end J, og jeg spørger Eder, til hvad Menneskeklasse høre de?"

„Jasper er ingen Mingo, Sergeant."

„Han taler Fransk, og kunde ligesaa godt være det i dette Punkt. Broder Cap, kan J ikke mindes nogen Ma-

nøver hos denne ulykſalige unge Mand, medens han ſkulde udføre ſit Hverv, der kunde ſynes at tyde paa Forræderi?"

„Ikke tydeligen, Sergeant, ſkjøndt han er gaaet bagvendt frem den halve Tid. Det er ſandt, at han med den ene Haand ſkjød en Ende op mod Solen, og det kaldte han oven i Kjøbet „at ſkyde en Ende op i Skiver", da jeg ſpurgte ham, hvad han tog ſig for, ſkjøndt jeg nok troer, at Franſkmændene ſkyde Halvdelen af deres løbende Ender op den gale Vei, og de kan gjerne kalde det „at ſkyde op i Skiver", for den Sags Skyld. Dernæſt gjorde Jasper ſelv Enden af Klyveren faſt til en Klampe i Takkelagen iſtedetfor at gjøre den faſt i Maſten, hvor den hører hjemme, i det mindſte blandt britiſke Sømænd."

„Jeg troer nok, at Jasper, der har opholdt ſig ſaa meget paa den anden Side, har faaet nogle kanadiſke Begreber om Maaden at ſtyre ſin Skude paa" — fremførte Stifinder; „men at opſnappe en Idee eller et Ord, er endnu ikke Forræderi. Jeg fik undertiden en Idee af Mingoerne, men mit Hjerte var altid hos Delawarerne. Nei, nei, Jasper er oprigtig, og Kongen kunde betroe ham ſin Krone, ſaa godt ſom han kunde betroe den til ſin ældſte Søn, der ſkal bære den engang og følgelig vil være den Sidſte til at ſtjæle ſamme."

„En nydelig Tale, en nydelig Tale!" ſagde Cap og

reiste sig for at spytte ud af Kahytsvinduet, som Folk pleie at gjøre, naar de føle deres store moralske Overlegenhed og hændelsesviis bruge Skraatobak; „en særdeles nydelig Tale, Mester Stifinder, men forbandet lidt Logik. For det Første kan hans Kgl. Majestæt ikke udlaane sin Krone, da det strider imod Rigets Lov, der paabyder, at han til hver en Tid skal bære den, for at hans hellige Person kan være kjendt, netop som Sølvaaren er nødvendig for en Sheriffs Officeer, der gaaer ombord. For det Andet er det ifølge Loven Høiforræderi, naar Hs. Majestæts ældste Søn nogensinde tragter efter Kronen eller har et Barn udenfor lovligt Ægteskab, da begge Dele vilde forstyrre Successionen. I seer saaledes, min Ven Stifinder, at, for at kunne tale rigtig fornuftig, maa man see at komme under Seil over den rette Bov. Lov er Fornuft, og Fornuft er Philosophi, og Philosophi er et sikkert Dræg, og heraf følger, at Kronerne ere afhængige af Lov, Fornuft og Philosophi."

„Jeg forstaaer mig kun lidt paa alt dette, Mester Cap, men jeg maa see og føle det, førend Nogen faaer mig til at troe, at Jasper Western er en Forræder."

„Deri har I atter Uret, Stifinder, thi der gives en bedre Maade at bevise en Ting paa, hvorved man kommer til et langt følgerigtigere Resultat end ved at see og føle

eller ved begge Dele tillige: og det skeer ved Hjælp af Omstændigheder."

„Det kan være saa i Plantestederne; men det er ikke saaledes paa dette Strøg."

„Det er saaledes i Naturen, der udstrækker sit Herredømme over Alt. Ifølge vore Sandser er den unge Eau-douce nu i dette Øieblik paa Dækket, og naar vi gaae op, kan enhver af os see og føle ham, men skulde det senere rygtes, at de Franske netop i dette Øieblik have faaet en Meddelelse, og at denne Meddelelse ene kunde været kommen fra Jasper, ja, saa vare vi nødte til at antage, at denne Omstændighed indeholdt Sandhed, og at vi have ladet os skuffe af vore Øine og Fingre. Enhver Retslærd vil være af den Mening."

„Det er næppe rigtigt," sagde Stifinder; „ei heller er det muligt, da vi see, det strider imod Virkeligheden."

„Det er meget mere end muligt, min værdige Fører, det er Lov, Kongens uforanderlige Lov i Riget, og bør saaledes agtes og adlydes. Jeg vilde hænge min egen Broder paa stigt et Vidnesbyrd, uden at tage mindste Hensyn til Familien, Sergeant."

„Gud maa vide, hvorledes alt dette er anvendeligt paa Jasper, skjøndt jeg troer, at Mester Cap har Ret, hvad Loven angaaer, Stifinder. Omstændigheder have ved slige

Leiligheder langt mere Betydning end Sandserne. Vi maae alle være paa vor Post og ikke overſee det Mindſte, der kunde være mistænkeligt."

„Jeg huſker nu," vedblev Cap, idet han atter benyttede Vinduet, „der var en Omſtændighed, netop ſom vi iaften kom ombord, ſom er høiſt mistænkelig, og ſom ſtrax kan gjøre Udſlaget imod denne Gut. Jasper gjorde Kongens Flag faſt med ſine egne Hænder, og medens han lod, ſom om han var opmærkſom for Mabel og Soldaterkonen og gav Ordre til at anviſe dem Plads hernede og ſaa fremdeles, halede han Unionsflaget ned!"

„Det kan have været tilfældigt," ſvarede Sergeanten, „thi ſaadan en Ting er ogſaa hændtes mig; forreſten farer Faldet igjennem en Blok, og Flaget vilde have vaiet rigtigt eller omvendt, alt efterſom Gutten havde heiſt det."

„En Blok!" udbrød Cap, med megen Ærgrelſe; „jeg ønſkede, Sergeant Dunham, at jeg kunde formaae Dig til at bruge de rigtige Udtryk. En Flagfalds-Blok er ikke mere en Tallie, end Din Hellebarde er en Entrepik. Det er ſandt, at, naar man heiſer den ene Deel op, maa den anden gaae i Veiret, men ſiden Du nu har meddeelt mig Din Mistanke, ſaa vil jeg betragte hele denne Hiſtorie med Flaget ſom en Omſtændighed og overtænke Sagen. Jeg

stoler paa, at man ikke glemmer Aftensmaden, om end hele Lasten var fuld af Forrædere."

„Den skal rigtig blive besørget, Broder Cap, men jeg gjør Regning paa, at Du vil hjælpe os med at føre Scud, naar eet eller andet skulde indtræffe, der maatte bevæge mig til at arrestere Jasper."

„Jeg skal ikke svigte Dig, Sergeant, og i saa Fald vil Du sandsynligviis lære, hvad denne Kutter i Virkeligheden kan udrette; thi hidindtil troer jeg, at det for største Delen kun er reent Gjætteværk."

„Naa, hvad mig angaaer," sagde Stifinder og drog et dybt Suk, „jeg holder fast ved Haabet om Jaspers Uskyldhed og anbefaler en aabenlys Fremgangsmaade, man spørge Drengen selv uden videre Omsvøb, om han er en Forræder, eller ei. Jeg holder paa Jasper Western imod alle Anelser og Omstændigheder i Kolonien."

„Det kan aldrig gaae an," gjensvarede Sergeanten. „Mig paahviler Ansvaret for dette Anliggende, og jeg maa bede og paalægge Enhver ikke at sige noget uden mit Vidende. Vi ville alle have et vaagent Øie og tage tilbørligt Hensyn til Omstændighederne."

„Ja, ja! Omstændighederne, dem kommer det i det Hele taget an paa," gav Cap til Svar. „Een Omstændighed opveier halvtredsindstyve Kjendsgjerninger. Det er, saa-

vidt jeg veed, Kongerigets Lov. Mangen en Mand er bleven hængt paa Grund af Omstændigheder."

Samtalen endte nu, og efter et kort Ophold gik hele Selskabet op paa Dækket igjen, Enhver af dem i den Hensigt at iagttage den mistænkte Jaspers Opførsel paa den Maade, der bedst stemmede med hans Vaner og Karakteer.

Fjortende Kapitel.

Saa svag, saa modlos saae vel Manden ud,
Saa slov, saa dosisbleg, saa forrigfuld,
Der i den morderiske Nat sig nærmed Priamus's Leie,
Og meldte ham, at Trojas halve By var brændt.

Shakspeare.

Al den Stund gik Sagerne iøvrigt deres sædvanlige Gang. Jasper syntes ligesom Veiret og hans Skib at oppebie Landbrisen, medens Soldaterne, der vare vante til at staae tidlig op, Mand for Mand opsøgte deres Brixer i Storlasten. Kun Mandskabet af Kutteren, Hr. Muir og de to Fruentimre forbleve paa Dækket. Qvarteermesteren

bestræbte sig for at gjøre sig behagelig for Mabel, medens vor Heltinde ikke lagde synderlig Vægt paa hans Artigheder, som hun tildeels tilskrev Soldatens almindelige Galanteri og tildeels sit smukke Ansigt, men frydede sig ved Scenens og Stillingens Eiendommeligheder, der for hende vare nye og rige paa Skjønheder.

Seilene vare heist, men endnu rørte sig ikke et Vindpust, og det var saa stille og roligt paa Søen, at man ikke mærkede til den ringeste Bevægelse i Kutteren. Den var dreven med Strømmen paa Floden i en Afstand af lidt over en Fjerdingvei fra Land, og der laa den, skjøn i Symmetri og Form, men ligesom fast muret. Den unge Jasper stod paa Skandsen, nær nok til leilighedsviis at høre den Samtale, der førtes, men altfor beskeden i sit Væsen og altfor meget optagen af sin Tjeneste, til at han skulde vove at blande sig i samme. Mabels skjønne blaae Øine fulgte hans Bevægelser med spændt Forventning, og Overteermesteren maatte mere end eengang gjentage sine Komplimenter, førend hun hørte dem; saa opmærksom var hun paa de smaae Begivenheder paa Skibet, og, vi kunde tilføie, saa ligegyldig var hun for sin Reisefælles Veltalenhed. Tilsidst blev endog Hr. Muir taus, og der herskede en død-dam Stilhed paa Vandet. Pludselig faldt et Aareblad ned i en Baad nedenfor Fortet, og man

fornam Lyden saa tydeligen paa Kutteren, som om den var opstaaet paa Dækket. Snart efter kom en sagte Susen, lig Nattens Suk, en Slingren i Seilene, en Knagen i Bommen og et Slag af Klyveren. Paa disse velbekjendte Lyd fulgte en let Krængen af Kutteren og en Bugning af Seilene.

„Her er Vinden, Anderson," raabte Jasper til den ældste Matros; „tag Roeret."

„Denne korte Ordre blev adlydt, Roeret blev lagt op, Kutteren faldt af, og et Par efter Minuter hørte man Vandet ripple under Forenden, og Scud løb igjennem Søen med en Fart af fem Knob i Timen. Alt dette gik for sig i dyb Taushed, hvorpaa Jasper igjen gav Ordre til at stire lidt med Skjøderne og holde langs Land."

Det var netop i dette Øieblik, at Selskabet fra Agterkahytten atter viste sig paa Skandsen.

„I har vel ikke til Hensigt, min Gut, at vove Eder altfor nær ved vore Naboer, Franskmændene," bemærkede Muir, der greb Leiligheden til at paabegynde Samtalen. „Naa, naa, Eders Klogskab skal jeg aldrig drage i Tvivl; thi jeg holder ligesaa lidt af Kanadierne, som I muligviis kan holde af dem."

„Jeg kniber altid op under Kysten, Hr. Muir, paa Grund af Vinden. Landbrisen er altid stærkest nær ved Land, naar

I blot ikke er saa nær, at Træerne tage Vinden bort. Vi have Mexico-Bai at løbe tvers over, og ved vor nærværende Kurs vil det give os Høide nok."

„Jeg er ret glad ved, at det ikke er Bugten af Mexico," tog Cap til Orde, „thi den er en Del af Verden, som jeg hellere vilde lade være at besøge i een af Eders indenlands Skuder. Er Eders Kutter luvgjerrig, Mester Eau-douce?"

„Den er let paa Roeret, Mester Cap, men kniber op i Vinden ved tiltagende Kuling, naar den løber Fart."

„Jeg antager, at I har saadan noget som Reeb, ihvorvel I næppe kan have Leilighed til at bruge dem."

Mabels straalende Øine lagde Mærke til Smilet, der kun et Øieblik glimtede paa Jaspers smukke Ansigt, men Ingen ellers saae dette Udtryk af Forundring og Foragt, der strax forsvandt.

„Vi have Reeb og have ofte Leilighed til at bruge dem," gav den unge Mand ærligen til Svar. „Forend vi løbe ind, Mester Cap, vil der nok gives Anledning til at vise Eder Maaden, vi bære os ad paa, thi der er Østenvind i Farvandet, og Vinden kan ikke engang paa Oceanet selv springe hurtigere om, end den flyver omkring paa Ontario-Søen."

„Det viser, at I ikke forstaaer Eder bedre paa det!

Jeg har seet Vinden paa Atlanterhavet flyve omkring som et Karethjul, saa at Seilene luvede en heel Time, og Skibet blev fuldkommen ubevægelig, da det ikke vidste, til hvad Kant det skulde vende sig."

„Slige pludselige Forandringer have vi ikke her, det er vist," svarede Jasper blidt, „men vi troe at være udsatte for ganske uventede Vindspring. Jeg haaber imidlertig at beholde denne Landbrise lige til de første Øer, hvorefter vi ville løbe mindre Fare for at blive seet eller forfulgt af Baadene, der ere paa Udkig fra Frontenac."

„Troer I, Jasper, at Franskmændene holde Speidere ude paa Søen?" spurgte Stifinder.

„Vi veed, at de gjør det; een var ved Oswego sidste Mandag Nat. En Barkkanoe kom tæt ind ved den østre Pynt og satte en Indianer og en Officeer iland. Havde I denne Nat ligget ude som sædvanlig, saa skulde vi have bemægtiget os een af dem, om ikke begge."

Det var for mørkt, til at man kunde see den Rødme, der farvede Førerens solbrændte Ansigtstræk endnu stærkere; han følte ved sig selv, at han var skyldig, fordi han havde nølet denne Nat i Fortet, i hvilken han havde lyttet til Mabels Stemmes søde Toner, medens hun sang Ballader for sin Fader, og havde skuet paa et Aasyn, der for ham var rigt paa straalende Ynde. Ærlighed i Tanker og Hand-

ling var den fremtrædende Egenskab i denne overordentlige Mands Karakteer; han følte, at hans Ladhed ved den omtalte Leilighed nødvendigviis maatte være en Skjændsel for ham, og at forsøge paa at besmykke eller nægte sin Forsømmelighed vilde være den sidste Tanke, der kunde falde ham ind.

„Jeg tilstaaer det, Jasper, jeg tilstaaer det," sagde han ydmygt. „Havde jeg været ude denne Nat, — og jeg kjender nu ingen fyldestgjørende Grund, hvorfor jeg ikke var det, — kunde det vistnok være gaaet til, som I siger."

„Det var den Aften, De tilbragte hos os, Stifinder," bemærkede Mabel i sin Uskyldighed; „Een, som henlever saa meget af sin Tid i Skoven lige for Fronten af Fjenden, kan vistnok undskyldes, naar han skjænker en gammel Ven og hans Datter et par Timer af sin Tid."

„Næ, næ, jeg har ikke været stort andet end Lediggjænger, siden vi naaede Garnisonen," svarede den Anden, sukkende; „og Knosen har Ret, at han foreholder mig det: Lediggjængeren trænger til en Irettesættelse — ja, han trænger til en Irettesættelse."

„Irettesættelse, Stifinder! jeg drømte aldrig om at sige noget ubehageligt, og mindst af alt skulde jeg tænke paa at irettesætte Eder, fordi en enkelt Speider og en Indianer

eller to ere undslupne os. Nu, da jeg veed, hvor I har været, synes det mig, at Eders Fraværelse er at forklare paa den naturligste Maade i Verden."

„Jeg bryder mig ikke om det, Jasper; jeg bryder mig ikke om hvad I sagde, siden det var fortjent. Vi ere alle Mennesker, og alle begaae vi Uret."

„Det er ikke venskabeligt, Stifinder."

„Giv mig Eders Haand, Dreng, giv mig Eders Haand. Det var ikke Eder, der gav mig en Paamindelse; det var Samvittigheden."

„Godt, godt," afbrød Cap, „siden nu denne Sag er afgjort til alle Parters Tilfredshed, saa er I vel saa god og forklarer os, hvorledes man tilfældigviis kom til Kundskab om, at der nyligen vare Spioner i vor Nærhed. Det har en forbausende Lighed med en Omstændighed."

Da Sømanden yttrede den sidste Sætning, trykkede han sin Fod lidt paa Sergeantens og stødte med Albuen til Føreren, medens han tillige blinkede med Øinene, skjøndt dette Tegn gik tabt i Mørket.

„Man kom til Kundskab om det, da deres Spor Dagen efter blev fundet af Serpenten, og det bestod i en Soldaterstøvle og en Moccasin. Desuden saae een af vore Jægere Morgenen derpaa Kanoen styre henimod Frontenac."

„Førte Sporet tæt op til Garnisonen, Jasper," spurgte

Stifinder med saa svag og underdanig en Stemme, som om det kunde være en iretteſat Skoledreng, der talte. „Førte Sporet tæt op til Garniſonen, min Dreng?“

„Det antog vi ikke, og ſom Følge heraf heller ikke at det gik tvers over Floden. Vi forfulgte det lige ned til den østre Pynt ved Flodmundingen, hvor man kunde ſee, hvad der gik for ſig i Havnen; men det gik ikke tvers over, ſaa vidt ſom vi kunde opdage.“

„Og hvorfor ſaae I ikke til at komme under Seil, Meſter Jasper,“ ſpurgte Cap „og gjorde Jagt? I Tirsdags Morges var der en god Kuling, i hvilken denne Kutter vilde have løbet ni Knob.“

„Det kan gaae an paa Oceanet, Meſter Cap,“ tog Stifinder til Orde, „men det vilde ikke gaae an her. Vandet efterlader intet Spor, og Fanden maa forfølge en Mingo eller en Franſkmand.“

„Hvem ſavner et Spor, naar Seileren kan ſees fra Dækket, ſom Jasper her ſagde var Tilfældet med denne Kanoe? og det gjorde intet til Sagen, om der end vare tyve Mingoer eller Franſkmænd, naar der var et godt engelſk-bygget Skrog i deres Kjølvande. Jeg vil vædde paa, Meſter Eau-douce, at havde I taget mig med paa Raad denne Tirsdag Morgen, ſaa ſkulde vi have overhalet disſe lumpne Karle.“

„Jeg troer nok, Mester Cap, at et Raad af en saa gammel Sømand, som J er, ikke kunde have skadet en ung Skipper som mig, men det er en lang og haabløs Jagt, at sætte efter en Barkkanoe.“

„Hvorfor førte J ikke flere Seil og satte den paa Land?“

„Paa Land, Mester Cap! J forstaaer Eder aldeles ikke paa Seiladsen paa vor Sø, dersom J holder det for en let Sag at drive en Barkkanoe hen til Kysten. Saasnart som de finde dem haardt jagede, pagaie disse Æggeskaller lige op i Vindøiet, og førend J seer Eder om, er J en Miil eller to ret i Læ af dem.“

„J vil da vel ikke faae mig til at troe, Mester Jasper, at Nogen bryder sig saa lidt om at drukne, at han begiver sig ud paa denne Sø i een af disse Nøddeskaller, naar der er nogen Vind?“

„Jeg har ofte løbet tvers over Ontario i en Barkkanoe, om der end har været en dygtig Sø. Naar de styres godt, ere de de tørreste Fartøier, vi endnu have kjendt.“

Cap tog nu sin Svoger og Stifinderen tilside og forsikkrede dem, at Jaspers Tilstaaelse angaaende Speiderne var „en Omstændighed“ og det „en vægtig Omstændighed,“ og fortjente som saadan hans modne Overveielse; hans Beretning om Kanoerne forekom ham saa usandsynlig, at den

havde Udseende af at ville gjøre Nar af Tilhørerne. Jasper havde udtalt sig med stor Sikkerhed om de to Individer, der vare landede, og dette ansaae Cap for et meget stærkt Beviis paa, at han kjendte mere til dem, end han ved et simpelt Spor havde været istand til at opsnappe. Hvad Moccasinerne angik, saa paastod han, at de i denne Verdensdeel bleve baarne ligesaa godt af hvide Mænd som af Indianere, og Støvler, det var vitterligt nok, vare ikke et særligt Kjendetegn paa en Soldat. Skjøndt meget af denne Logik var spildt paa Sergeanten, forfeilede den allige-vel ikke sin Virkning aldeles. Det forekom ham selv lidt besynderligt, at man skulde have opdaget Speidere saa nær ved Fortet, og at han ikke havde faaet nogen Besked des-angaaende, ei heller troede han, at det var en Kundskabs-green, der i Særdeleshed hørte til Jaspers Sphære. Det var sandt, at Scud een eller to Gange var bleven sendt over Søen for at sætte Folk med lignende Hverv i Land eller bringe dem videre, men Jasper spillede da, efter hans tilforladelige Kundskab, en aldeles underordnet Rolle, og Kutterens Fører var ligesaa uvidende som nogen Anden om Formaalet for deres Reise, som han havde ført frem og tilbage; ei heller var det ham klart, hvorfor han alene blandt de Tilstedeværende skulde kjende noget til det sidste Besøg. Stifinder saae Sagen i et andet Lys, han gjorde

sig Bebreidelser for at have forsømt sin Pligt, og den Kundskab, han var gaaet glip af, — hvad han betragtede som en grov Forseelse hos et Menneske, hvem det paalaa at være i Besiddelse af den, — tilregnede han nu Jasper som Fortjeneste. Han fandt det aldeles ikke paafaldende, at Jasper kjendte noget til det, han havde meddeelt dem, men han følte, at det var noget usædvanligt, for ikke at sige vanærende for ham, at sligt nu først skulde komme ham for Øren.

„Hvad Moccasiner angaaer, Mester Cap," sagde han, da en lille Pause gav ham Anledning til at yttre sin Mening, „da kunne de vistnok ligesaa godt bæres af Rødhuderne som af de blege Ansigter, men de efterlade aldrig det samme Spor paa den Enes Fod som paa den Andens. Enhver, der har færdedes i Skovene, kan skjelne en Indianers Fodtrin fra en hvid Mands Fodtrin, hvad enten det er sat af en Støvle eller af en Moccasin. Jeg maa have et bedre og tydeligere Beviis, førend man faaer mig til at troe, at Jasper er uredelig."

„I indrømmer vel, Stifinder, at her gives noget saadant i Verden, som kaldes Forræderi?" bemærkede Cap spidsfindigen.

„Jeg har aldrig kjendt en ærligsindet Mingo — een, som man kunde have Tro til, naar Fristelsen paakom ham,

at føre Folk bag Lyset. At bedrage synes at være deres Gave, og jeg tænker undertiden paa, at man snarere af den Grund maa ynkes over dem end forfølge dem."

„Hvorfor kan I saa ikke troe, at denne Jasper muligviis har den samme Svaghed? Et Menneske er et Menneske, og den menneskelige Natur er undertiden kun af ringe Betydning, hvad jeg kjender af Erfaring, — jeg kan gjerne sige, kjender nøie af Erfaring, — i det mindste taler jeg efter min egen menneskelige Natur."

Dette var Begyndelsen til en ny vidtløftig og afverlende Samtale, i hvilken Sandsynligheden af, om Jasper var skyldig eller uskyldig, blev drøftet frem og tilbage, indtil baade Sergeanten og hans Svoger næsten havde raisonneret sig til en fuld og fast Overbeviisning om, at det Første var Tilfældet, medens deres Reisefælle blev dristigere i at forsvare den Anklagede og endnu mere bestemt i sin Mening om, at det var uretfærdigt at beskylde ham for Forræderi. Det var aldeles naturligt efter Tingenes sædvanlige Gang, thi der gives ingen sikkrere Maade, paa hvilken man tilegner sig en særegen Anskuelse, end netop ved at paatage sig Forsvaret, og til vore meest rodfæstede Meninger kan man i Almindelighed henføre dem, der ere en Følge af Undersøgelser, i hvilke vi tilsyneladende stræbe efter Sandheden, men ene og alene end mere bestyrke os i

vore Fordomme. Sergeanten var imidlertid kommen i en Sindsstemning, der gjorde ham tilbøielig til at see med mistænkelige Øine paa hver en Handling, den unge Skipper foretog sig, og han blev snart enig med sin Paarørende i, at Jaspers særegne Kundskab med Hensyn til Speiderne, en Underretning, der vistnok laa udenfor hans sædvanlige Kalds Omraade, maatte betragtes som en Omstændighed.

Medens man forhandlede dette Anliggende nær ved Hakkebrættet, sad Mabel taus ved Agtertrappen; Hr. Muir var gaaet ned for at sørge for sine personlige Bequemmeligheder, og Jasper stod lidt affides, med Armene overkors, og lod Blikket fare fra Seilene op til Skyerne, fra Skyerne hen til Kystens dunkle Omrids, fra Kysten til Søen og fra Søen tilbage igjen til Seilene. Vor Heltinde begyndte nu ogsaa at underholde sig med sine egne Tanker. Det stærke Indtryk af den sidste Reise, Tildragelserne, der betegnede Dagen for hendes Ankomst i Fortet, Mødet med en Fader, der strængt taget var en Fremmed for hende, Nyheden af hendes kort i Forveien indtagne Stilling i Garnisonen og hendes nuværende Reise dannede for Sjælens Øie et Prospekt, som, naar hun skuede tilbage, syntes at ligge hele Maaneder fjernt i Tiden. Hun havde Vanskelighed ved at hengive sig til den Tanke, at hun først nyligen havde taget Afsked med Byen og det civiliserede Livs Vedtægter, og i

Særdeleshed undrede hun sig over, at de Hændelser, der havde tildraget sig under Nedfarten ad Oswego, havde gjort et saa ringe Indtryk paa hendes Sjæl. Altfor uerfaren til at vide, at Begivenheder, naar de rigeligen afløse hinanden, virke som Tiden, eller at den hurtige Afverling af nye Forhold, som møde os paa Reisen, forhøier Gjenstandene og gjør dem til betydningsfulde Begivenheder, søgte hun at huske sig om efter Dagene og Datoerne for at komme til Visshed om, at hun ikke havde kjendt Jasper og Stifinder og sin Fader stort mere end fjorten Dage. Mabel var snarere en Pige med Hjerte end med Phantasi, skjøndt hun paa ingen Maade manglede den sidste, og hun kunde ikke let gjøre sig rede for, hvor stærke hendes Følelser vare imod dem, der for ikke ret længe siden havde været aldeles fremmed for hende; hun var ikke tilstrækkeligen vant til at analysere sine egne Fornemmelser, for at kunne bedømme Beskaffenheden af den Indflydelse, vi netop have berørt. Endnu var imidlertid hendes rene Sjæl fri for Mistænkelighedens giftige Braad, og hun havde ingen Anelse om nogen af hendes Frieres Hensigter, og den sidste Tanke, der kunde være falden hende ind og uden fremmed Tilskyndelse have rokket hendes Tillid, vilde have været Formodningen om, at det var muligt at nogen af hendes Ledsagere var en Forræder imod sin Konge og sit Fædreneland.

Amerika udmærkede sig paa den Tid, vi skrive om, ved sin Hengivenhed for den tydske Slægt, som dengang sad paa den britiske Throne. Det er nemlig Tilfældet med alle Provindser, at hvad Smiger og Klogskab i Nærheden af Magtens Midtpunkt udbasune som Dyder og fortrinlige Egenskaber, bliver i Afstanden for den lettroende og uvidende Hob en Deel af dens politiske Troesbekjendelse. Denne Sandhed træder ligesaa tydeligen frem nu tildags med Hensyn til Republikens Stormænd, som dengang med Hensyn til de fjerne Herskere, hvis Fortjenester det altid var raadeligst at hæve til Skyerne, og hvis Lyder det var Høiforræderi at afsløre. Som en Følge af denne aandelige Afhængighed er den offentlige Mening i høi Grad en Spillebold for Ænker, og hvormeget end Verden gjør sig til af sin Kundskab og sine Fremskridt, maa den alligevel finde sig i, at den angaaende alle de Sager, der berøre Magthavernes og Styrernes Interesser, faaer sin Belæring igjennem et sligt Mellemled, og kun igjennem et sligt Mellemled, der kan tjene til at fremme deres Bihensigter, som sætte Maskineriet i Gang. Indsluttede som de vare af Franskmændene, der dengang omgav de britiske Kolonier med et Belte af Forter og Plantesteder, der aldeles sikkrede dem Forbundet med de Vilde, vilde man have havt Vanskelighed ved at sige, om Amerikanerne elskede Engellænderne mere end de hadede Franskmændene, og den Tids Mennesker vilde rimeligviis have holdt den Alliance, som tyve Aar senere fandt Sted imellem de cis-atlantiske Undersaatter og den britiske Krones gamle Rivaler, for en Begivenhed, der laa ganske udenfor Sandsynlighedens Beregning. Med eet Ord, ligesom Moderne overdrives i en Provinds, saaledes gaaer det ogsaa med Meninger, og den Lojalitet, der i London kun udgjorde en Deel af det politiske System, forherligedes

i New-York til en Tro, der næsten kunde have flyttet Bjerge. Utilfredshed med Regjeringen var derfor en sjelden Last, og at begaae Forræderi til Fordeel for Frankrig eller Franskmændene, vilde i Provindsialernes Øine have været den meest forhadte Ting i Verden. Det Sidste, Mabel kunde tiltroe Jasper, var netop den Forbrydelse, hvorfor han nu stod hemmeligen anklaget, og om end Andre i hendes Nærhed plagedes af Mistanke, saa var hun i det mindste gjennemtrængt af en Qvindes ædle Hengivenhed. Endnu var intet Rygte kommet hende for Øren og havde forstyrret den Tillidsfuldhed, hvormed hun fra Begyndelsen af havde betragtet den unge Skipper, og en lignende Tanke kunde umuligen af sig selv være opstaaet i hendes Sjæl. Billederne af det Forbigangne og det Nærværende, der saa hurtigen fremstillede sig for hendes virksomme Indbildningskraft, formørkedes derfor ikke af en Skygge, der kunde kaste et ufordeelagtigt Lys paa Nogen, for hvem hun følte Deeltagelse, og inden hun endnu et Qvarteerstid paa den omtalte Maade havde hengivet sig til sine Drømmerier, frembød hele Scenen hende kun en ublandet Glæde i rigeligt Maal.

Aarstiden og Natten vare vistnok egnede til at forhøie de Fornemmelser, som Ungdom, Sundhed og Lykke pleie at forene med nye Forhold. Veiret var varmt, hvilket ikke altid er Tilfældet i denne Egn, ikke engang om Sommeren, medens de svage Luftstrømninger, som kom fra Land, bragte Kjølighed og Vellugt med sig fra Skoven. Det var langt fra at blæse en stiv Kulning, men der var Vind nok til at drive Scud rask afsted og til muligviis at holde Opmærksomheden ilive under den Usikkerhed, der mere eller mindre ledsager Mørket. Jasper syntes imidlertid at betragte den med Tilfredshed, hvilket fremgik af det, han fremførte i

den korte Samtale, der nu begyndte at finde Sted imellem ham og Mabel.

„Paa denne Maade, Eau-douce," sagde vor unge Heltinde, thi saaledes havde Mabel allerede lært at kalde den unge Skipper, „kan det ikke vare længe, førend vi naae vort Bestemmelsessted."

„Har Deres Fader da sagt Dem det, Mabel?"

„Han har ikke sagt mig noget; min Fader er alt for meget en Soldat og er alt for lidet vant til at have sin Familie om sig, til at han skulde berøre slige Sager. Er det forbudt at tale om, hvorhen Reisen gjælder?"

„Der vil ikke medgaae lang Tid, naar vi styre i denne Retning, tredsfindstyve til halvfjerdsindstyve engelske Mile vil bringe os i St. Lawrence, som Franskmændene kunde gjøre os for heed, og ingen Fart paa denne Sø kan være langvarig."

„Saaledes taler min Onkel Cap, men for mig, Jasper synes Ontario og Oceanet næsten at være temmelig eens."

De har altsaa været paa Oceanet, medens jeg, der giver mig ud for en Skipper, endnu aldrig har seet Saltvandet. De maa i Deres Hjerte, Mabel Dunham, føle en inderlig Foragt for Sømænd af mit Slags?"

„Mit Hjerte kjender just ikke til sligt, Jasper Eau-douce. Hvad Ret har jeg, en Pige uden Erfaring og Kundskaber til at lade haant om Nogen, end sige om en Mand, der nyder Majorens Tillid, og som fører Kommandoen over et Skib som dette? Jeg har aldrig været paa Oceanet, men jeg har seet det; og jeg gjentager, jeg kan ikke øine nogen Forskjel imellem denne Sø og Atlanterhavet."

„Heller ikke paa dem, der fare paa begge? Jeg frygtede for, Mabel, at Deres Onkel havde i saa høi en Grad

talt ilde om os Færskvandsskippere, at De havde begyndt at troe, vi ikke vare stort andet end Skrydere?"

„Vær kun aldeles rolig i saa Henseende, Jasper; jeg kjender min Onkel, og han har ligesaa meget at sige imod dem, der leve paa Land, naar han er i York, som han nu har at sige imod dem, der fare paa Færskvandet. Skulde min Onkel Cap sige sin Hjertens Mening, saa vil man faae at høre, at han netop har ringere Tanker om en Soldat end om en Skipper, der aldrig har seet Havet."

„Men Deres Fader, Mabel, foretrækker Soldater for alt andet i Verden? Han ønsker, at De maatte blive en Soldats Kone?"

„Jasper Eau-douce! — Jeg, en Soldats Kone! Min Fader ønsker det! Hvorfor skulde han ønske sligt? Hvad er det for en Soldat i Garnisonen, som jeg kunde ægte — som han kunde ønske, at jeg skulde ægte?"

„Man kan elske en Stand saa høit, at man indbilder sig, at den vil skjule tusinde Ufuldkommenheder."

„Men det er ikke rimeligt, at Nogen skulde elske sin Stand saa høit, at han paa Grund deraf skulde ringeagte alt andet. De siger, at min Fader ønsker, at jeg skal ægte en Soldat, og alligevel er der ingen Soldat i Oswego, hvem han rimeligviis vilde give mig til. Jeg er i en mislig Stilling; thi medens jeg ikke er god nok til at blive gift med en Gentleman i Garnisonen, saa troer jeg, at De, Jasper, dog maa indrømme, at jeg er alt for god til at blive gift med en menig Soldat."

Da Mabel talte saa frimodigen, rødmede hun uvilkaarligen, hvilket hendes Selskabsbroder ikke kunde lægge Mærke til paa Grund af Mørket, og udbrød i en svag Latter, retsom om hun følte, at, hvor delikat end dette Emne kunde være, det dog fortjente at drøftes paa en ærlig og op-

rigtig Maade. Jasper havde imidlertid, som det syntes, en aldeles forskjellig Anskuelse med Hensyn til hendes Stilling.

„Det er sandt Mabel," sagde han, „De er ikke hvad man kalder en Dame, i Ordets gjængse Betydning —"

„Ikke i nogensomhelst Betydning, Jasper," afbrød den ædelsindede Pige ham med Livlighed; „i saa Henseende haaber jeg ikke, at man beskylder mig for Forfængelighed. Forsynet har gjort mig til en Sergeants Datter, og jeg er tilfreds med at forblive i den Stand hvori jeg er født."

„Men Alle forblive ikke i den Stand, hvori de ere født, Mabel; Nogle hæve sig over den, Andre synke endnu dybere. Mange Sergeanter ere blevne Officerer — endog Generaler; og hvorfor skulde Sergeantsdøttre ikke kunne blive Officeersfruer?"

„Med Hensyn til Sergeant Dunhams Datter kan jeg ikke anføre nogen bedre Grund end den Kjendsgjerning, at ingen Officeer efter al Rimelighed ønsker at tage hende til Kone," svarede Mabel, leende.

„De tænker maaskee saaledes, men der gives dem i det 55de, som vide bedre Besked. Der er vistnok een Officeer i dette Regiment, Mabel, som ønsker at tage Dem til Kone."

Saa hurtigt som Lynet foer Mabels hurtige Tanker hen over de fem eller sex subalterne Officerer i Corpset, der ifølge deres Alder og Tilbøieligheder sandsynligst maatte nære et lignende Ønske; og vi ville maaskee gjøre hele hendes Personlighed Uret, hvis vi fortaug, at hun et Øieblik følte en stærk inderlig Glæde i sin Barm ved Tanken om at blive hævet over en Stilling, som hun nok mærkede, at hun, hvor maadeholdne hendes Ønsker end kunde være, var altfor godt opdragen til at kunne udfylde med Tilfredshed. Men denne Sindsbevægelse var forsvunden lige-

saa hurtigen, som den var opstaaet, thi Mabel Dunham var en Pige med altfor rene qvindelige Følelser, at hun skulde betragte den ægteskabelige Forbindelse fra en saa verdslig Side og lade sig lede af en simpel fordeelagtig Stilling. Den forbigaaende Bevægelse var en Udtalelse af paatvungne Anskuelser, medens den bestemtere Mening, der fik Overhaand, skyldtes Natur og Grundsætninger.

„Jeg kjender ingen Officeer i det 55de eller i noget andet Regiment, som vilde være tilbøielig til at begaae en slig Daarskab, ei heller troer jeg, at jeg selv skulde begaae en slig Daarskab og ægte en Officeer."

„Daarskab! Mabel."

„Ja, Daarskab, Jasper. De veed ligesaa godt, som jeg kan vide det, hvorledes Verden pleier at dømme i saa Henseende, og det skulde gjøre mig ondt, meget ondt, naar jeg i Tiden maatte erfare, at min Ægtefælle angrede paa at have ladet sig henrive af et Ansigt eller et Ydre og ægtet en Sergeants Datter, der stod saa langt under ham i Rang."

„Deres Mand, Mabel, vil sandsynligviis ikke saa meget tænke paa Faderen, som han vil tænke paa Datteren."

Pigen havde talt med Lune, ihvorvel det var tydeligt, at hendes Udtryk ikke manglede Følelse; hun standsede næsten et Minut, efterat Jasper havde gjort den sidste Bemærkning, førend hun svarede. Derpaa vedblev hun paa en mindre spøgefuld Maade, der for en opmærksom Jagttager røbede lette Spor af Melankoli: —

„Fader og Datter maae leve saaledes, at de ikke have to Hjerter eller to forskjellige Maader at føle og tænke paa. Fælles Interesse for Alt anseer jeg for en ligesaa nødvendig Betingelse for Mandens og Konens som for de øvrige Familielemmers Lykke. Fremfor alt maa hverken Manden eller Konen have nogen usædvanlig Grund til et ulykkeligt

Samliv, hvortil Verden af sig selv giver saa hyppig Anledning."

„Skal jeg altsaa slutte heraf, at De vilde undslaae Dem ved at ægte en Officeer, ene og alene paa Grund af, at han var Officeer?"

„Har De nogen Ret til at opkaste sligt et Spørgsmaal, Jasper?" sagde Mabel, smilende.

„Ikke anden Ret, end den, mit inderlige Ønske om at see Dem lykkelig, maatte give mig, og den kan i det Hele ikke være synderlig stor. Jeg blev mere og mere ængstelig, da jeg hændelsesviis erfarede, at det var Deres Faders Agt at overtale Dem til at ægte Lieutenant Muir."

„Min kjære, kjære Fader kan ikke nære saa latterlig en Tanke, saa grusom en Tanke!"

„Vilde det altsaa være grusomt at ønske, at De blev Qvarteermesterens Kone?"

„Jeg har sagt Dem, hvorledes jeg dømmer i saa Henseende og kan ikke udtale mig tydeligere. Da jeg har svaret Dem saa oprigtig, Jasper, saa er jeg berettiget til at spørge Dem om, hvorledes De er kommen efter, at min Fader har sligt isinde?"

„At han har udseet en Mand til Dem, veed jeg af hans egen Mund, thi han har sagt mig det under vore hyppige Samtaler, da han havde Tilsynet med Proviantens Indskibning; og at Hr. Muir agter at frie til Dem, veed jeg fra Officeren selv, der har meddeelt mig det. Ved at bringe disse to Ting i Forbindelse med hinanden, er jeg kommen til den Mening, jeg har udtalt."

„Kan ikke min kjære Fader, Jasper," — Mabels Ansigt glødede som Ild, medens hun talte, hendes Ord undslap hende langsomt og fremstødtes næsten uvilkaarligen, — „kan ikke min kjære Fader have tænkt paa en Anden? Man

kan ikke slutte af hvad De siger, at han har tænkt paa Hr. Muir."

„Er det ikke sandsynligt, Mabel, efter alt det, der er gaaet forud? Hvad driver Qvarteermesteren hid? Han har aldrig nogensinde før anseet det for nødvendigt at ledsage Expeditionerne, der have taget her ned; han ønsker Dem til Kone, og Deres Fader har besluttet, at De skal blive det. Det maa dog være Dem klart, Mabel, at Qvarteermesteren følger med for Deres Skyld?"

Mabel gav intet Svar. Hendes qvindelige Instinkt havde allerede sagt hende, at hun var Gjenstanden for Qvarteermesterens Beundring, skjøndt hun næppe havde formodet det i den Grad, som Jasper troede, og hun havde tillige af Samtalen med sin Fader udledet saa meget, at det var hans alvorlige Ønske at faae hende gift; men ved intet Tankeexperiment kunde hun nogensinde være kommet til den Slutning, at Hr. Muir skulde være Manden. Hun troede det ikke nu og var langt fra at ane Sandheden. Det var vistnok hendes Mening, at disse hendes Faders tilfældige Bemærkninger, der havde været hende paafaldende, overhovedet snarere udgik fra et Ønske om at see hende forsørget, som fra en Stræben efter at faae hende forenet med noget bestemt Individ. Disse Tanker holdt hun imidlertid skjult; thi Selvagtelse og qvindelig Tilbageholdenhed viste hende det Upassende i at drøfte dem nærmere med hendes nærværende Reisefælle. For at give Samtalen en anden Retning, sagde hun derfor, efterat Pausen havde varet længe nok til at sætte begge Parterne i Forlegenhed: —

„Een Ting kan De være sikker paa, Jasper; og det er alt det, jeg ønsker at sige om denne Gjenstand: — Lieutenant Muir vil, om han end var Oberst, aldrig blive Ma-

bel Dunhams Ægtefælle. Og fortæl mig nu om Deres Reise — naar vil den være endt?"

„Det er uvist. Engang paa Søen, ere vi givne til Priis for Vinde og Bølger. Stifinder kan sige Dem, at den der begynder at jage efter Hjorten om Morgenen, ikke veed, hvor han vil sove til Natten."

„Men vi jage ikke efter en Hjort, ei heller er det Morgen; Stifinders Moral er saaledes spildt."

„Jage vi end ikke efter en Hjort, saa ere vi efter det, der maaskee er ligesaa vanskeligt at fange. Jeg kan ikke sige Dem mere, end jeg allerede har sagt Dem; det er vor Pligt at holde Tand for Tunge, om noget beroer herpaa eller ikke. Jeg frygter imidlertid for, at jeg ikke skal beholde Dem længe nok ombord paa Scud for at vise Dem, hvad den til Nød formaaer at udrette."

„Jeg troer, det Fruentimmer handler uklogt, der nogensinde tager en Skipper til Mand," sagde Mabel pludseligen og næsten uvilkaarligen.

„Det er en besynderlig Mening; hvorfor antager De det?"

„Fordi en Sømands Kone er sikker paa at have en Medbeilerske i hans Skib. Min Onkel siger ogsaa, at en Sømand aldrig burde gifte sig."

„Han mener Saltvands-Skippere," svarede Jasper, leende. „Troer han ikke, at Konerne ere gode nok for dem, der fare paa Oceanet, saa tænker han vel, at de netop ere passende for dem, der fare paa Søerne. Jeg haaber, Mabel, De lader Dem ikke bestemme i Deres Meninger om os Færskvands-Sømænd af alt det, Mester Cap fremkommer med."

„En Seiler, høi!" udbrød Individet, de netop talte om; „eller en Baad, høi! vilde være Sandheden nærmere."

Jasper løb forud, og man skjelnede tydeligt nok en lille Gjenstand omtrent en hundrede Alen forud for Kutteren og næsten under Læbov. Ved første Blik saae han, at det var en Barkkanoe; thi skjøndt det paa Grund af Mørket var umuligt at kjende Farverne, saa kunde alligevel et Die, der var blevet vant til Natten, adskille Formerne i en nogenlunde ringe Afstand; og et Die, der, som Jaspers, længe havde været fortroligt med det, der rørte sig paa Vandet, havde let ved at opdage de nødvendige Konturer for at komme til det omtalte Resultat.

„Det kan være en Fjende," bemærkede den unge Mand; „og det kan være rigtigt at overhale ham."

„Han pagaier af al Magt, Gut," gjorde Stifinder opmærksom paa, „og haaber at gaae Eder foran om og komme til Luvart af Eder, hvorefter I da ligesaa godt kunde jage paa Sneeskoe efter en fuldvoxen Buk!"

„Lad den luve!" skreg Jasper til Manden ved Roret. „Luf, indtil Seilene leve, — retsaa, støt det, og hold det."

Manden ved Roret adlød, og da Scud nu kastede Vandet rask tilside, saa var Kanoen eet eller to Minuter efter saa langt fra dem i Læ, at den umuligen kunde slippe dem. Jasper sprang nu selv hen til Roret og ved en forstandig og varsom Styring kom han den Jagede saa nær, at han kunde gribe den med en Baadshage. Efter given Ordre stege de to Personer, der vare i Kanoen, ud af samme, og de havde ikke saasnart naaet Dækket af Kutteren, førend man gjenkjendte Arrowhead og hans Kone.

Ende paa første Deel.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eethundrede og treoghalvtredsindstyvende til eethundrede og seroghalvtredsindstyvende Hefte.

Kjobenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1854.

Stifinderen.

Roman

af

James Fenimore Cooper

Oversat fra Engelsk

ved

J. A. Meyer.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1854.

Første Kapitel.

Mødet med Indianeren og hans Kone opvakte ingen Forundring hos Størsteparten af dem, der vare nærværende ved denne Leilighed; men Mabel og alle dem der kjendte den Maade, paa hvilken denne Anfører havde skilt sig fra Caps Selskab, nærede eenstemmig en Mistanke, som det var langt lettere at føle, end med nogenlunde Sikkerhed at kunne bevise. Stifinderen, som var den eneste, der var istand til at tale med Fangerne, thi som saadanne maatte de nu betragtes, tog Arrowhead til Siden og havde en lang Samtale med ham angaaende de Grunde, han kunde have havt til at opgive det Hverv, der havde været overdraget ham, samt om hvorledes han senere havde været beskæftiget.

Tuskaroraen imødegik disse Spørgsmaal og fremførte sine Svar med en Indianers Stoicisme. Med Hensyn til Udskillelsen vare hans Undskyldninger meget simple, og de forekom at være ret sandsynlige. Da han mærkede, at Selskabet var bleven opdaget i dets Skjulested, søgte han naturligviis at sikkre sig selv, hvilket lykkedes ham ved at drage ind i Skoven; thi han tvivlede ikke om, at hvem dette ikke lykkedes, vilde blive myrdet paa Stedet. Han var med eet Ord løben sin Vei for at frelse sit Liv.

„Det er godt," svarede Stifinderen, der lod som han fæstede Lid til den Andens Undskyldninger; „min Broder handlede viseligen; men hans Kone fulgte ham?"

„Følge ikke de blege Ansigters Koner deres Mænd? Vilde Stifinder ikke have vendt sig om for at see, om Den han elskede, fulgte ham?"

Dette Spørgsmaal blev forelagt Veiviseren i et Øieblik, hvori han høiligen var stemt for at indrømme dets Styrke; thi Mabel og hendes smigrende Tale og Standhaftighed vare Billeder, der begyndte at blive fortrolige med hans Tanker. Omendskjøndt Tuskaroraen ikke var istand til at udforske Grunden, saae han dog, at hans Undskyldning blev antaget, og han ventede med rolig Værdighed paa det næste Spørgsmaal.

„Dette er fornuftigt og naturligt," svarede Stifinder

paa Engelsk, idet han uden selv at vide det gik over fra det ene Sprog til det andet, ligesom hans Følelser eller Vaner tilsagde ham det; „dette er naturligt og kan være sandt. Det er rimeligt, at Konen vil følge den Mand, hun har skjænket sin Tro; thi Mand og Kone er eet Kjød og Blod. Mabel vilde vistnok have fulgt Sergeanten, hvis han havde været tilstede og havde trukken sig tilbage paa denne Maade, det kan aldrig feile; den varmtfølende Pige vilde have fulgt sin Mand. Du taler ærligt, Tuscarora," sagde Stifinder, idet han slog over i den Andens Tungemaal. „Du taler ærligt, netop efter mit Sind, og rigtigt. Men hvorfor har min Broder været saa længe borte fra Fortet? Hans Venner have ofte tænkt paa ham, men de have ikke seet ham."

„Naar Raaen følger Raabukken, bør Bukken da ikke følge Raaen?" svarede Tuscarora smilende, idet han betydningsfuldt lagde en Finger paa den Spørgendes Skulder. „Arrowheads Kone fulgte Arrowhead; det var ret af Arrowhead at følge sin Kone. Hun foer vild, og de gjorde hende til Kok i en fremmed Vigvam."

„Jeg forstaaer Dig, Tuscarora. Fruentimmeret faldt i Mingoernes Hænder, og Du fulgte deres Spor."

„Stifinder kan indsee en Aarsag ligesaa let, som han kan see Mosset paa Træerne. Saaledes er det."

„Og hvor længe er det siden, Du fik Fruentimmeret tilbage, og hvorledes gik det til?"

„To Sole. Dew-of-June var ikke seen til at komme, da hendes Mand havde tilhvisket hende Veien."

„Godt, Godt, alt dette synes naturligt og overeensstemmende med Ægteskab. Men, Tuscarora, hvorledes fik Du den Canoe, og hvorfor roede Du mod St. Lawrence, istedenfor til Garnisonen?"

„Arrowhead kjender sit eget fra Andres. Denne Canoe er min; jeg fandt den paa Strandbredden ved Fortet."

„Det lyder ogsaa troligt nok; thi Canoen tilhører Manden, og en Indianer vilde ikke gjøre mange Ophævelser over at tage den. Det er alligevel forunderligt, at vi ikke saae noget til denne Karl og hans Kone; thi Canoen maa have forladt Floden før vi."

Denne Idee, der pludseligt paatrængte sig Veivíseren, blev nu fremsat for Indianeren i Skikkelse af et Spørgsmaal.

„Stifinder veed, at en Indianer kan føle Skamfuldhed. Faderen vilde have spurgt mig om sin Datter, og jeg kunde ikke overgive ham hende. Jeg sendte Dew-of-June efter Canoen og Ingen talte til Fruentimmeret. En Tuscaroraqvinde vilde ikke være aabenhjertig naar hun talte med Fremmede."

Alt dette var ogsaa sandsynligt og passede for en Indianers Charakteer og indianske Skikke. Arrowhead havde, som det pleiede at være Skik, modtaget Halvdelen af sin Løn førend han forlod Mahawk; og det at han afholdt sig fra at forlange Resten, var et Beviis paa den Billighedsfølelse om gjensidige Rettigheder, der ligesaa ofte udmærker en Vilds Moralitet, som en Christens. Ifølge Stifinders Mening, der selv var saa retskaffen, havde Arrowhead handlet med Fiinhed og paa en passende Maade, skjøndt det vilde have svaret bedre til hans egen ligefremme Natur, at have mødt Faderen og holdt sig til den simple Sandhed. Da han alligevel var fortrolig med Indianernes Sædvaner, saae han ikke noget Usædvanligt i den Fremgangsmaade, den Anden havde fulgt.

„Dette løber ligesom Vand, der flyder ned ad en Bakke, Arrowhead," svarede han efter lidt Betænkning, „og Sandheden nøder mig til at indrømme det. Det var overeensstemmende med en Rødhuds Gaver at handle paa denne Maade, skjøndt jeg ikke troer det var et blegt Ansigts Gave. Du vilde ikke være Vidne til den unge Piges Faders Sorg?"

Arrowhead bøiede Legemet i Taushed, som for at tilkjendegive sit Samtykke.

„Een Ting endnu vil min Broder meddele mig," ved-

blev Stifinder, „og der vil ikke være nogen Sky mellem hans Wigwam og Yangeſernes Fort. Derſom han ved ſin Aande kan bortveire denne Smule Taage, vil hans Venner betragte ham ſom naar han ſidder ved ſin egen Ild, og han kan betragte dem, ſom om de lægge deres Vaaben til Side og forglemme at de ere Krigere. Hvorfor ſtyrede Arrowheads Canoe mod St. Lawrence, hvor der ikke findes Andre end Fjender?"

„Hvorfor ſtyrede Stifinder og hans Venner den ſamme Vei?" ſpurgte Tuscarora roligt. „En Tuscarora kan have de ſamme Henſigter ſom en Yangeeſe."

„Nu, for at tilſtaae Sandheden, Arrowhead, ere vi ude for at ſpeide — det vil ſige for at ſeile; — med andre Ord, vi ere ude i Kongens Tjeneſte, og vi have Ret til at være her, ſkjøndt vi ikke have Ret til at ſige hvorfor vi ere her."

„Arrowhead ſaae den ſtore Canoe, og han holder af at ſee Eau-douces Anſigt. Han gik om Aftenen mod Solen, for at ſøge ſin Wigwam; men da han fandt, at den unge Sømand gik den anden Vei, vendte han for at gaae i ſamme Retning. Eau-douce og Arrowhead vare ſammen paa det ſidſte Spor."

„Dette kan altſammen være ſandt, Tuscarora, og Du er velkommen. Du ſkal ſpiſe af vort Vildt og derpaa maa

vi skilles ad. Den nedgaaende Sol er bag ved os og vi bevæge os begge hurtigt; min Broder vil fjerne sig alt for langt fra det han søger, med mindre han vender om."

Stifinder vendte nu tilbage til de Andre og meddeelte dem Udfaldet af Examinationen. Han lod til selv at troe paa Sandheden af Arrowheads Beretning, skjøndt han indrømmede, at Forsigtighed vilde være klogt mod En, der var saa ilde anseet; men hans Tilhørere, Jasper undtagen, syntes mindre tilbøielige til at fatte Tillid til hans Forklaringer.

„Denne Knegt maa strax lægges i Jern, Broder Dunham," sage Cap, saasnart Stifinder havde endt sin Fortælling; „han maa afleveres til Justitssergeanten, dersom der findes en saadan Officiant paa Ferskvand, og han bør sættes under Krigsret, saasnart vi naae Havn."

„Jeg anseer det for klogest at holde denne Karl tilbage," svarede Sergeanten; „men det er ikke nødvendigt at lægge ham i Jern, saalænge han er ombord i Kutteren. Imorgen tidlig skal vi tale nærmere om denne Sag."

Arrowhead blev nu kaldet, og det, som var bleven afgjort, blev forkyndt ham. Indianeren lyttede med Alvor og gjorde ingen Indvendinger. Han underkastede sig tvertimod med den rolige og forbeholdne Værdighed, med hvilken det er bekjendt at Amerikas Urbeboere underkaste sig

Skjebnen, og medens han stod adskilt fra de Andre, var han en opmærksom men rolig Jagttager af hvad der foregik. Jasper lod Kutterens Seil fylde og lod the Scud atter indtage sin Cours.

Det var nu nær ved den Tid, at Vagten skulde opsættes, og da det var sædvanligt at søge Ro for Natten. De Fleste af Selskabet gik ned, idet de ikke efterlode Andre paa Dækket end Cap, Sergeanten, Jasper og to af Mandskabet. Arrowhead og hans Kone trak sig ogsaa tilbage, idet den Første stod i nogen Afstand stolt og taus, og den Sidste viste ved hendes Stilling og lidende Væsen den sagtmodige Ydmyghed, som charakteriserer et indianst Fruentimmer.

„Du vil finde en Plads for Din Kone nede om Læ, Arrowhead, hvor min Datter vil vise hende tilrette," sagde Sergeanten venligt, idet han var iværk med at forlade Dækket; „hist henne ligger et Seil, paa hvilket Du selv kan sove."

„Jeg takker Dig, Fader. Tuscaroraerne ere ikke fattige. Fruentimmeret vil finde mine Tepper i Canoen."

„Som Du vil, min Ven. Vi finde det nødvendigt at holde Dig tilbage, men ikke at indeslutte eller mishandle Dig. Send Din Squaw ned i Canoen efter Tepperne, og Du kan selv følge med og lange os Aarerne op. Da der

maaskee kunde findes en eller anden søvnig Knøs ombord i the Scud, Eau-douce," tilføiede Sergeanten i sagte Tone, „vil det være sikkrest at forvare Aarerne."

Jasper samtykkede, og Arrowhead og hans Kone, hos hvem Modstand syntes at være aldeles udenfor Spørgsmaalet, opfyldte roligt hans Befalinger. Indianeren udstødte nogle faa skarpe Irettesættelser mod sin Kone, medens begge vare beskæftigede i Kanoen, hvilke den Sidste modtog med rolig Underkastelse, da hun øieblikkeligen raadede Bod paa en Feil, hun havde begaaet, ved at lægge det Teppe tilside, hun havde taget, idet hun søgte efter et andet, der var mere efter hendes Tyrans Smag.

„Kom nu, skynd Dig lidt, Arrowhed!" sagde Sergeanten, der stod paa Relingen og oversaae de Tvendes Bevægelser, der forekom den utaalmodige og søvnige Mand at være altfor langsomme; „det er allerede seent paa Aftenen, og vi Soldater have Roget, som kaldes Reveille — tidligt tilsengs og tidligt op."

„Arrowhead kommer," var Svaret, da Tuscaroraen gik henimod Stævnen af sin Canoe.

Et Slag af hans skarpe Kniv overhuggede Touget, der holdt Baaden, og derefter skjød Kutteren overstævn, efterladende den lette Boble af Bark, der strax tabte den Fart, den var i, og blev liggende ubevægelig paa eet Sted.

Denne Manoeuvre blev udført saa pludseligt og saa behændigt, at Canoen var paa the Scuds læ Laaring førend Sergeanten blev Listen vaer, og ret i dens Kjølvand førend han fik Tid til at underrette sine Kammerater derom.

„Haardt i Læ!" raabte Jasper, idet han med egen Haand affirede Klyverskjøde, da Kutteren løb hurtig op i Vinden, med alle Seilene levende, eller løb op i Vindøiet, som Sømænd kalde det, indtil det lette Fartøi var hundrede Fod til Luvart af sin forrige Stilling. Hurtig og behændig som denne Bevægelse var, og paa rede Haand som Midlet havde været, var det ikke hurtigere eller mere paa rede Haand end Tuscaroraens. Med en Kyndighed, der røbede nogen Kjendskab til Skibe, havde han greben Aaren og foer hen ad Vandet, hjulpen ved hans Kones Anstrængelser. Den Retning, han tog, var sydvestlig eller ret op imod Vinden og Kysten, medens det ogsaa holdt ham saa langt borte fra Kutteren, at han undgik den Fare, at denne sidste kunde naae ham, naar den fyldte over den anden Boug. Hurtig som the Scud var løbet op i Vinden, og langt som den havde skudt op, vidste Jasper at det var nødvendigt at gaae overstag førend den ganske havde tabt sin Fart, og det var ikke to Minutter efter den Tid at Roret var bleven lagt ned, førend det villige lille Fartøi havde bak

Forseil, og faldt hurtig af, saa at Seilene fyldte over den anden Boug.

„Han vil undkomme!“ sagde Jasper i det Øieblik han havde overbeviist sig om Kutterens og Canoens gjensidige Stilling mod hinanden. „Den listige Knegt roer ret op til Luvart, og the Scud vil ikke være istand til at indhente ham!“

„De har en Canoe!“ raabte Sergeanten med den samme Iver, som en Dreng vilde vise for at tage Deel i Jagten; „lad os sætte den i Vandet og jage ham!“

„Det vil ikke nytte til noget. Dersom Stifinder havde været paa Dækket, kunde der have været noget Haab; men nu er der intet. At sætte Canoen i Vandet vilde have medtaget tre eller fire Minutter, og den Tid tabt vil være tilstrækkelig for at fremme Arrowheads Hensigter.“

Baade Cap og Sergeanten indsaae det Sande heri, hvilket endog vilde have været aabenbart for En, der ikke kjendte noget til Skibe. Kysten var mindre end en halv Qvartmiil fjernet fra dem, og man saae allerede Canoen glimte i dens Skygger, og den løb med en Fart, der overbeviste dem om, at den sandsynligviis vilde naae Land inden dens Forfølgere kunde naae den halve Afstand. Canoen selv kunde de have faaet, men den vilde have været en unyttig Prise; thi naar Arrowhead først var i Skovene,

var der mere Rimelighed for, at han vilde naae den modsatte Kyst uden at blive opdaget, end om han endnu var i Besiddelse af Midlerne til at vove sig ud paa Søen igjen; ihvorvel det kunde være og sandsynligviis vilde være forbunden med større legemlig Anstrængelse for ham. The Scuds Ror blev, ihvorvel nødigt, lagt op, og Kutteren kovendte og kom som af Instinkt op til sin Cours over den anden Boug. Alt dette udførte Jasper i fuldkommen Taushed, da hans Medhjelpere forstod hvad der udfordredes, og ydede deres Hjelp med en Slags mechanisk Efterligning. Medens disse Manoeuvre bleve udførte, tog Cap Sergeanten ved en Knap og førte ham hen imod Kahytsdøren, hvor han ikke kunde overhøres, og begyndte at udlosse sine Tanker.

„Hør en Gang, Broder Dunham," sagde han med en betydningsfuld Mine, „dette er en Sag, der udfordrer megen Overveielse og megen Forsigtighed."

„En Soldats Liv, Broder Cap, er idel Tænken og Forsigtighed. Dersom vi paa disse Grændsesteder vilde overse nogen af Delene, vilde vore Scalper blive tagne af vore Hoveder under den første Søvn."

„Men jeg anseer den Omstændighed, at vi have fanget Arrowhead, for at have Betydning, og jeg kan gjerne sige

det samme om hans Flugt. Det maa blive denne Jasper Ferskvands Sag."

„Begge ere virkelig Omstændigheder af Betydning, min Broder; men de kan betragtes fra to Sider. Dersom det, at Indianeren undkom, er en Omstændighed, der taler mod Knøsen, saa er den Omstændighed, at han først blev taget ved Vingebenet, til hans Fordeel."

„Ja, ja, men to Omstændigheder hæve hinanden ikke ligesom to Negativer. Dersom Du vil følge en gammel Sømands Raad, Sergeant, saa spild intet Øieblik i at tage de nødvendige Forholdsregler til Skibets og alle deres Sikkerhed, som ere ombord i det. Kutteren løber nu med en sær Miils Fart, og da Distancerne ere saa korte paa denne Smule Dam, kunne vi Alle befinde os i en fransk Havn inden Morgen, og i fransk Fangenskab inden Aften."

„Deri kan Du have fuldkommen Ret; hvad vilde Du da raade mig til at gjøre, Broder?"

„Efter min Mening skulde Du øieblikkeligen arrestere denne Mester Ferskvand, sende ham ned om Læ under Bevogtning af en Skildvagt, og overgive Commandoen over Kutteren til mig. Alt dette staaer det i Din Magt at udføre, da Fartøiet hører til Armeen, og Du er den Officier, der har Commandoen over de herværende Tropper."

Sergeant Dunham grundede mere end en Time over dette Forslag; thi omendskjøndt han pleiede at handle med tilstrækkelig Hurtighed, naar han først havde fattet en Beslutning, var han dog sædvanligviis eftertænksom og forsigtig. Da han var vant til at føre Overopsynet med den personelle Disciplin i Garnisonen, havde han lært at lægge Mærke til de forskjellige Charakterer, og han havde altid været tilbøielig til at tænke godt om Jasper. Mistanke, denne snedige Gift, havde alligevel faaet Indpas i hans Sjel, og de Franskes List og Intriguer vare saameget frygtede, at advaret, som han var bleven af sin Chef, var det ikke til at undres over, at Erindringen om flere Aars god Tjeneste maatte vige for Indflydelsen af den Mistillid, der var saa indtrængende og forekom saa sandsyndlig. I denne Forlegenhed raadførte Sergeanten sig med Qvarteermesteren, hvis Mening han som dennes Underordnede følte sig forpligtet til at respectere, ihvorvel han i dette Øieblik var aldeles uafhængig af ham. Det er en uheldig Begivenhed for En, der er i Knibe, at søge Raad hos en Anden, der gierne vil staae sig godt hos ham, da man næsten kan være overbeviist om, at den Part, der bliver spurgt tilraads, gjør sig Flid for at tænke paa samme Maade, som den, der søger Raad. I dette Tilfælde var det lige uheldigt, med Hensyn til en redelig Betragtning af Sagen, at Cap

istedenfor Sergeanten selv foredrog denne; thi den alvorlige gamle Sømand undlod ikke at lade sin Tilhører mærke, til hvilken Side han ønskede at Qvarteermesteren skulde holde. Lieutenant Muir var altfor høflig til at fornærme den Piges Onkel og Fader, hvem han haabede og ventede at vinde, om der ogsaa virkelig var opstaaet Tvivl hos ham i denne Sag; men ifølge den Maade, paa hvilken Omstændighederne bleve fremstillede for ham, holdede han stærkt til den Mening, at det vilde være rigtigt for Øieblikket at underlægge the Scud Caps Commando, som en Forsigtighedsregel mod Forræderi. Denne Mening bragte Sergeanten til at fatte en Beslutning, og han gav sig strax iværk med de nødvendige Midler til at sætte den i Udførelse.

Uden at indlade sig paa nogen Forklaring, underrettede Sergeant Dunham simpeltvæk Jasper om, at han ansaae det for sin Pligt foreløbig at fratage ham Commandoen over Kutteren, og at overdrage den til sin Svoger. Et naturligt og ufrivilligt Forundrings-Udraab, der undslap den unge Mand, blev besvaret med den rolige Bemærkning, at han maatte erindre, at den militatre Tjeneste ofte var af den Natur, at den udfordrede Hemmeligholdelse, og at den nærværende Tjeneste var af en saadan Charakteer, at dette særegne Arrangement var bleven uundgaaeligt. Om-

endskjøndt Jaspers Forbauselse forblev uformindsket, — da Sergeanten meget forsigtig afholdt sig fra at gjøre nogen Hentydning til hans Mistanke, — var den unge Mand vant til at adlyde med militairisk Underkastelse; og han samtykkede roligt, idet han selv forkyndte den lille Besætning, at de, indtil en anden Forandring indtraf, havde at modtage deres Ordrer fra Cap. Men da det blev sagt ham, at Tilfældet fordrede, at ikke alene han, men hans første Assistent, der paa Grund af hans lange Kjendskab til Indsøen sædvanligviis blev kaldt Lodsen, ogsaa skulde forblive nede om Læ, foregik der en Forandring i hans Ansigt og i hans Væsen, der tydede paa heftige Følelser, skjøndt de bleve saa godt beherskede, at endog den mistænksomme Cap forblev uvis om deres Betydning. Men da der nu en Gang var opvakt Mistanke, varede det naturligviis ikke længe, inden den blev udtydet paa den værste Maade.

Saasnart Jasper og Lodsen vare nede, fik Skildvagten ved Lugen Ordre til at holde et vaaget Øie med dem begge; ikke at tillade nogen af dem at komme op paa Dækket igjen, uden øieblikkeligen at give Melding til den, der havde Commandoen paa Dækket, og at overholde, at den Paagjeldende hurtigst muligt gik ned igjen. Denne Forsigtighedsregel var iøvrigt aldeles overflødig, da baade Jasper og hans Assi-

stent begge kastede sig paa deres Madratser, som ingen af dem forlod den Nat.

„Og nu, Sergeant," sagde Cap, saasnart han saae, at han var Herre over Dækket, „maa Du have den Godhed at opgive mig Coursen og Distancen, at jeg kan drage Omsorg for, at Fartøiet stævner den rette Vei."

„Jeg kjender ikke noget til nogen af Delene, Broder Cap," svarede Dunham, ikke lidet forlegen over dette Spørgsmaal. „Vi maa skynde os det bedste vi kan til Stationen blandt de tusind Øer, hvor vi skal lande, afløse det Mandskab, der er derude og indhente Underretning for vor videre Fremgangsmaade. Saaledes lyder næsten Ord til andet vore skrivtlige Ordrer."

„Men Du maa jo have et Kaart, noget om Coursene og Distancerne, for at jeg kan see, hvad Cours jeg skal styre?"

„Jeg troer aldrig at Jasper har havt noget saadant at rette sig efter."

„Intet Kaart, Sergeant Dunham!"

„Ikke engang eet, der er kradset med en Pen. Vore Søfolk beseile denne Indsø uden Hjælp af Kaart."

„De gjør vel Fanden heller! De maa være sande Yahoos. Og troer Du, Sergeant Dunham, at jeg kan udfinde een Ø blandt tusind, uden at vide dens Navn eller

dens Beliggenhed, endog uden at hverken Cours ellee Distance er opgivet?"

„Hvad Navnet angaaer, Broder Cap, da behøver Du ikke at bryde Dig meget derom; thi ikke en eneste blandt dem alle tusind har et Navn; Du kan altsaa ikke godt tage Feil i den Henseende. Hvad Beliggenheden angaaer, kan jeg ikke sige Dig noget derom, da jeg aldrig selv har været der; heller ikke troer jeg, at dens Beliggenhed har noget at betyde, naar vi kun finde Stedet. Maaskee een af Folkene paa Dækket kan sige os Veien."

„Stop, Sergeant — stop et Øieblik, om Du saa behager, Sergeant Dunham. Dersom jeg skal commandere dette Fartøi, maa det, om Du saa behager, skee uden at holde Krigsraad med Kokken eller Kahytsdrengen. En Skibsfører er en Skibsfører, og han maa have sin egen Mening, om den ogsaa er feil. Jeg formoder, at Du kjender saa meget til Tjeneften, at Du veed, at det er bedre at den Commanderende begaaer en Feil, end at han slet intet foretager sig. I ethvert Tilfælde kunde Lord Storadmiralen ikke commandere en Jolle med Værdighed, naar han, hver Gang han vilde gaae i Land, raadførte sig med Qvarteermesteren. Nei, Sir, dersom jeg gaaer tilbunds, gaaer jeg tilbunds! men jeg vil være fordømt, om jeg ikke gaaer tilbunds som en Sømand og med Værdighed."

„Men Broder Cap, jeg har slet ikke Lyst til at gaae tilbunds, med mindre det skulde være paa Stationen blandt de tusind Der, hvorhen vi er bestemt."

„Godt, godt, Sergeant! Hellere end at spørge om Raad, det vil sige directe, ligefrem Raad, hos en Matros, eller hos nogen Anden end en Officier, vilde jeg løbe rundt om dem alle tusind og undersøge dem een efter een, indtil vi fandt den rette Havn. Men man kan ogsaa komme til en Mening uden at lægge Uvidenhed for Dagen, og jeg vil paatage mig at liste ud af disse Folk alt hvad de veed, og imidlertid faae dem til at troe, at jeg propper dem fuld af min egen Erfaring. Tilsøes ere vi undertiden nødte til at bruge Kikkerter, naar der Intet er i Sigte, eller at hive Loddet længe førend vi ere komne paa Lodskud. Jeg formoder, Sergeant, at I i Armeen vide, at den næste Ting efter at vide hvad man ønsker at have Kundskab om, er at lade som om man veed Besked med det Hele. Medens jeg var ung, gjorde jeg to Reiser med en Mand, der navigerede sit Skib noget nær overeensstemmende med det sidste Princip, og det svarer undertiden til Hensigten."

„Jeg veed, at vi for Øieblikket styre den rette Cours," svarede Sergeanten; „men om nogle faa Timers Forløb skal vi være oppe under en fremstaaende Pynt af Landet, hvor vi maa føle os frem med mere Forsigtighed."

„Lad mig om at pumpe Manden, der staaer til Rors, Broder, og Du skal see, at jeg skal slaae ham læns i nogle faa Minutter."

Cap og Sergeanten gik nu agterud, indtil de kom til Manden, der stod til Rors, idet Cap paatog sig en sikker og rolig Mine, som En, der ganske stoler paa sin egen Magt.

„Det er en frisk Luft, min Gut," bemærkede Cap, som om det var ganske tilfældigt, og paa en Maade, som en Overordnet ombord i et Skib undertiden nedlader sig til bruge mod en begunstiget Undermand. „Den blæser naturligviis saadan ud fra Landet hver Nat."

„Paa denne Aarstid, Sir," svarede Manden, idet han tog til Hatten af Ærbødighed for sin nye Chef og Sergeant Dunhams Bekjendt.

„Jeg antager det samme er Tilfældet mellem de tusind Øer? Vinden vil naturligviis blive staaende, men vi ville da have Land paa alle Sider af os."

„Naar vi komme længer østlig, Sir, vil Vinden sandsynligviis forandre sig; thi der kan ikke være nogen særegen Landbrise."

„Ja, ja, det er nu paa Grund af Eders Ferskvand! Det har altid nogle Streger, der er tvertimod Naturen. Nede mellem de vestindiske Øer er man nu ligesaa sikker

paa at have Landbrise som Søvind. I den Henseende er der ingen Forskjel, skjøndt det er ganske ifølge Reglen, at det skulde være forskjelligt heroppe paa denne Ferskvandspyt. Du veed naturligviis god Besked, min Gut, med disse omtalte tusind Der?"

„Gud velsigne Dem, Master Cap! Der er intet Menneske, der veed Alt eller endog nogen Ting om dem. De ere et Virvar for de ældste Søfolk paa Indsøen, og vi gjøre ikke engang Paastand paa at kjende deres Navne. For den Sags Skyld har de fleste af dem ikke mere Navn end det Barn, der døer førend det er døbt.

„Er Du en romersk Catholik?" spurgte Sergeanten skarpt.

„Nei, Sir, og heller ikke nogen anden Ting. Jeg er Generalister*), og besværer mig ikke med det, som ikke besværer mig."

„Hm! en Generalister, det er udentvivl en af de nye Secter, der plage Landet!" mumlede Mr. Dunham, hvis Bedstefader havde været en New-Jersey-Quæker, hans Fader en Presbyterianer, og han var selv gaaet over til den engelske Kirke, da han var traadt ind i Armeen.

„Jeg antager, John," begyndte Cap atter, „Dit Navn er Jack, troer jeg?"

*) En, der ikke hører til noget af de bestaaende Religionspartier.

ud af saa ringe en Ting. Jeg har ganske vist ofte læst om, at de have opdaget Der."

„Det har Du, Broder, det har Du; og denne Opdagelse vilde blive den største af dem alle; thi det vilde ikke alene være at opdage een D, men een D mellem tusinde. Gammel som jeg er, vilde jeg være istand til at plukke en enkelt Naal op paa dette Dæk; men jeg tvivler meget om, at jeg kunde pille een ud af en Høstak."

„Søfolkene paa Indsøen have alligevel en Maade, paa hvilken de vide at finde de Steder, hvorhen de ønske at gaae."

„Dersom jeg har forstaaet Dig ret, Sergeant, holdes denne Station eller dette Blokhuus meget hemmeligt"

„Det gjør den i Sandhed; der er draget den yderste Omsorg for at forhindre, at Fjenden kommer til Kundskab om dens Beliggenhed."

„Og Du troer, at jeg, en Fremmed paa Din Indsø, skal kunne finde Stedet uden Kaart, Cours, Distance, Brede, Længde eller Lodskud, ja, gale mig, uden Talg! Tillad mig at spørge, om Du troer, at en Sømand løber efter Næsen, ligesom en af Stifinders Hunde?"

„Nuvel, Broder, Du kan endnu erfare Noget ved at udspørge den unge Mand, der staaer til Rors; jeg kan

neppe troe, at han er saa uvidende, som han foregiver at være."

„Hm! — dette seer ud som en anden Omstændighed. For den Sags Skyld begynder Sagen at blive saa fuld af Omstændigheder, at man neppe veed, hvorledes man skal finde en Opklaring. Men vi skal snart faae at vide, hvormeget Knegten veed."

Cap og Sergeanten vendte nu tilbage til deres Plads ved Roret, og den Første fornyede sin Udfritten.

„Skulde Du hændelsesviis vide, paa hvilken Brede og Længde den omtalte Ø ligger, min Gut?" spurgte han.

„Hvilket, Sir?"

„Nu, Breden og Længden, — een af Delene eller begge; det er mig ligegyldigt hvilken, da jeg kun spørger derom for at see, hvorledes man opdrager unge Mennesker paa denne Ferskvandspyt."

„Jeg bryder mig ikke stort om nogen af Delene, Sir, og desuden veed jeg egentlig ikke hvad De mener."

„Ikke hvad jeg mener! Du veed da hvad Brede (lattitude) er?"

„Nei, det veed jeg ikke," svarede Manden betænksomt, „skjøndt jeg troer det er Fransk paa den øverste Deel af Indsøen."

„Ti—u—v!" fløitede Cap, idet han udholdt Aande-

draget som et Orgels afbrudte Standsning; — „Brede, Franſk paa den øverſte Deel af Indſøen! Hør engang, unge Mand, veed Du hvad Længde betyder?"

„Det troer jeg at jeg veed, Sir; — det er fem Fod, ſex Tommer, den reglementerede Høide for Soldater i Kongens Tjeneſte."

„Der er Længden udfunden for Dig, Sergeant, og det i en Haandevending."

„Du har vel nogen Idee om Grader, Minutter og Secunder, haaber jeg?"

„Ja, Sir; Grader betyde mine Overmænd, og Minutter og Secunder bruges til den lange og korte Logline. Disſe Ting vide vi tilhobe ligeſaa godt ſom Saltvandsfolkene."

„Jeg vil være fordømt, Broder Dunham, om jeg troer, at endog Troen kan komme nogen Vei paa denne Indſø, ihvorvel man ſiger, at den kan flytte Bjerge. Vel, min Gut, Du kan da regne Din Azimuth og maale Din Diſtance, og kan vel opregne alle Compasſtregerne efter Orden?"

„Hvad det Førſte angaaer, Sir, da kan jeg ikke ſige, at jeg forſtaaer det. Diſtancerne kjende vi alle, og vi maale dem fra Punkt til Punkt; og hvad det angaaer at opregne Compasſtregerne, da ſtikker jeg ikke op for nogen

Admiral i Hans Majestæts Flaade. Nord, Nord til Øst, Nord-Nord-Øst, Nord-Øst til Nord, Nord-Øst, Nord-Øst til Øst, Øst-Nord-Øst, Øst til Nord, Øst. –"

„Det er nok, det er nok. Du vil faae Vinden til at springe om, dersom Du bliver ved paa den Maade. Jeg seer det tydeligt, Sergeant," sagde han, idet de atter fjernede dem, „af den Kaos er der Intet at haabe. Jeg vil endnu fortsætte denne Cours i to Timer, saa ville vi dreie til og lodde, hvorefter vi ville lade os lede af Omstændighederne."

Herimod gjorde Sergeanten, som, for at lave et nyt Ord, var en Idiosyncranist, ingen Indvendinger; og da det loiede noget af, hvilket gjerne er Tilfældet ud paa Natten, og der ikke var nogen øieblikkelige Hindringer for Seilladsen, lavede han sig en Koie af et Seil paa Dækket, og faldt snart i en Soldats trygge Søvn. Cap vedblev at vandre frem og tilbage paa Dækket; thi hans Jernconstitution trodsede al Anstrængelse, og ikke en eneste Gang den Nat lukkede han et Øie.

Det var høilys Dag, da Sergeant Dunham vaagnede, og det Forundringsudraab, der undslap ham, da han kom paa Benene og saae sig om, var stærkere end det var sædvanligt at høre hos En, der var saa godt dresseret. Han fandt, at Veiret havde aldeles forandret sig; man saae

ikke Andet end forbidrivende Disighed, der indskrænkede Synskredsen til en Cirkel af en Qvartmiils Diameter; Indsøen var i Oprør og bedækket med Skum, og the Scud lagde bi. En kort Samtale med Svogeren gjorde ham bekjendt med Hemmeligheden ved denne pludselige Forandring.

Ifølge Mester Caps Beretning var Kulingen omtrent ved Midnat døet hen til Stille, netop paa den Tid han havde i Sinde at dreie til for at lodde; thi man begyndte at faae Øer i Sigte forud. Klokken Eet om Morgenen begyndte det at blæse fra Nord-Øst, ledsaget af Smaaregn, og han stod Nordvest over, da han vidste, at New-Yorks Kyst laae i den modsatte Retning. Klokken Eet en halv bjergede han Jageren, rebede Storseilet og lisede Bonnetten fra Klyveren. Klokken To var han nødt til at tage andet Reeb i Storseilet, og Klokken To en halv havde han taget Diagonalrebet ind i Storseilet og dreiede bi.

„Jeg kan ikke sige andet end at Fartøiet teer sig godt, Sergeant," tilføiede den gamle Sømand, „men det blæser frygteligt. Jeg har ikke havt nogen Idee om, at der kunde være saadanne Luftstrømninger her oppe paa denne Smule Ferskvand; men jeg bryder mig ikke mere derom end om et knobet Kabelgarn, da Eders Indsø nu har et nogenlunde naturligt Udseende, og —" idet han udspytter en

Klat Fraade, der netop havde vædet hans Ansigt — „og dersom dette fordømte Vand havde den ringeste salte Smag ved sig, kunde man have det ganske hyggeligt."

„Hvorlænge har Du lagt denne Cours an, Broder Cap?" spurgte den forsigtige Soldat; „og hvad Fart løbe vi vel omtrent?"

„Nu, maaskee to eller tre Timer, og hun løb som en Hest i de første to. Oh! vi ere nu et godt Stykke tilsøes; thi naar jeg skal tilstaae Sandheden, fandt jeg ikke megen Smag i de omtalte Ders Naboskab, omendskjøndt de ere til luvart; jeg tog derfor selv Roret og holdt hende een eller to Miil rumskjøds hen. Jeg vil nok indestaae for, at vi ere et godt Stykke i Læ af dem; — jeg siger i Læ; thi omendskjøndt man kunde ønske at være godt *til* Luvart af een D, eller endog et halvt Dousin; saa er det dog, naar det kommer til tusinde, det retteste paa Eengang at opgive dem, og at løbe i Læ af dem, saa hurtigt som muligt. Nei, nei, hist henne ere de, og der kan de blive, uden at Charles Cap skal bryde sig videre om dem."

„Da den nordlige Kyst kun ligger fem eller sex Mile borte fra os, Broder, og jeg veed, at der er en stor Bugt i den Egn, vilde det da ikke være rigtigt at vi raadføre os med nogle af Folkene angaaende vor Stilling, om vi ikke

kaldte Jasper Eau-douce op og beordrede ham at føre os tilbage til Oswego? thi det er ganske umuligt, at vi nogensinde kan naae op til Stationen med denne Vind, der er lige i Næsen paa os."

„Der er adskillige alvorlige kaldsmæssige Grunde, Sergeant, der tale imod alle Dine Forslag. For det Første vil Indrømmelse af Uvidenhed hos den Commanderende ødelægge Disciplinen. Har ikke noget at betyde, Broder! Jeg forstaaer nok hvad Du mener med Din Nysten paa Hovedet; men der er Intet, der fordærver Disciplinen saa meget, som Uvidenhed. Jeg kjendte engang en Skibsfører, der en heel Uge styrede en feil Cours, hellere end at han vilde indrømme, at han havde taget feil; og det var paafaldende, hvormeget han steg i sit Mandskabs Omdømme, netop fordi de ikke kunde begribe ham."

„Det kan lade sig gjøre paa Saltvand, Broder Cap; men det vil neppe gaae an paa fersk. Jeg vil snarere anse det for en Pligt at tage Jasper ud af Arresten, end at lide Skibbrud paa Canadas Kyst."

„Og lande i Frontenac. Nei, Sergeant, the Scud er i gode Hænder, og skal nu lære noget Sømandskab. Vi ere i en tilstrækkelig Afstand fra Land, og Ingen uden en gal Mand vilde vove sig ind paa en Kyst i en Storm, som denne. Jeg vil kovende hver Vagt, og da ville vi

være sikkre for enhver Fare, undtagen den, som Afdriften medfører, hvilken, i et letseilende Fartøi, som dette, der ligger saa lavt paa Vandet, og hvis Reisning ikke har synderlig Vindfang, er for Intet at regne. Overlad det Altsammen til mig, Sergeant, og jeg stiller Charles Caps Charakteer i Borgen for, at Alt vil gaae godt."

Sergeant Dunham var villig til at give efter. Han havde stor Tillid til sin Slægtnings kaldsmæssige Dygtighed, og haabede, at han vilde retfærdiggjøre denne Tillid, ved med Omhyggelighed at tage vare paa Kutteren. Paa den anden Side nærede han saa stor Frygt for Forræderi, at han hellere vilde lade enhver Anden end Jasper drage Omsorg for hele Selskabets Skjebne. Sandheden nøder os ydermere at indrømme en anden Bevæggrund. Den særegne Tjeneste, hvori han nu var sendt, skulde med Rette have været overdraget til en virkelig Officier; og Major Duncan havde opvakt en ikke ringe Misfornøielse blandt Garnisonens Subaltern-Officierer, ved at betro den til En i Sergeantens underordnede Stilling. Denne følte derfor, at naar han vendte tilbage, uden endog at have naaet sit Bestemmelsessted, vilde han stille sig blot paa en Maade, som han ikke kunde raade Bod paa, og dette vilde ganske sikkert lede til, at en Anden blev indsat i hans Sted.

Andet Kapitel.

Som Dagen skred frem kom de forskjellige Personer der vare ombord, og hvem denne Frihed var tilladt, op paa Dækket. Der var endnu ikke meget høi Sø, som Følge af at Kutteren endnu var i Læ af Øerne, men det var tydeligt for alle dem der kjendte noget til Indsøen, at de vilde komme til at føle en af hin Regions svære Høststorme. Der var intetsted Land at see, og Horizonten frembød trindt om hint mørke Øde, der meddeler alle store Vandmasser noget hemmelighedsfuldt og ophøiet; Søerne eller som Landboerne kalde dem, Bølgerne, vare korte og krusede, da de nødvendigvis brød tidligere end Oceanets længere Søer; medens Elementet selv istedetfor at frembyde den yndige Farve der kappes med den sydlige Himmels dybe Skjær, saae grønt og vredt ud, skjøndt det manglede den Glands der hidrører fra Solens Straaler.

Soldaterne havde snart nok af dette Syn, og den ene forsvandt efter den anden, indtil der ikke var andre paa Dækket end Mandskabet, Sergeanten, Cap, Stifinder, Overteermesteren og Mabel. Der var en Skygge over den sidstes Øienbryn, thi hun var bleven underrettet om Sagernes rette Sammenhæng, og hun havde uden Held indlagt et

Ord for at Commandoen igjen blev overdraget til Jasper. En Nats Ro og en Nats Eftertanke syntes ogsaa at have bestyrket Stifinder i hans Mening om den unge Mands Uskyldighed, og ogsaa han havde indlagt et vægtigt Ord til Gunst for hans unge Ven, skjøndt med samme slette Held.

Flere Timer forgik, Stormen tiltog gradeviis, og der begyndte at sætte saa svær Sø, at Kutterens Bevægelse nødte Mabel og Overteermesteren til ogsaa at gaae ned. Cap kovendte flere Gange, og det var nu sienſynligt at the Scud drev ud i en bredere og dybere Deel af Indsøen, da Søen brød over den paa en Maade, som intet uden et Skib af en udmærket Bygning og Construction, længe kunde have modstaaet. Alt dette gjorde alligevel ikke Cap urolig; men ligesom en Jæger der spidser Øren ved Hornets Lyd, eller Stridshesten der skraber i Jorden og prufter af Glæde over at høre Trommens Larm, vækkede denne Scene hans hele Mandighed, og istedetfor den trættekjære, hovmodige og dogmatiske Critiker, der skjendtes om enhver Bagatel og overdrev uvæsentlige Ting, begyndte han at udvise den haardføre og erfarne Sømands Egenskaber, hvilke han egentlig var i Besidelse af. Folkene fik snart Agtelse for hans Dristighed, og skjøndt de undrede dem over at deres gamle Chef og Lodsen ikke lode sig see, hvorfor der ikke var give

dem nogen Grund, saa underkastede de sig snart med blind og villig Lydighed den nye.

„Naar alt kommer til alt finder jeg dog, Broder Dunham, at der er nogen Fyrighed i denne Smule Ferskvand," raabte Cap omtrent ved Middagstid, idet han gned Hænderne af lutter Glæde over atter at befinde sig i Kamp med Elementerne. „Kulingen synes at være en ærlig gammeldags Storm, og Søen har en paafaldende Lighed med den i Gulfstrømmen. Jeg kan nok lide dette, Sergeant, jeg kan nok lide det, og jeg vil faa nogen Agtelse for Eders Indsø, dersom det vil holde fire og tyve Timer ved, paa den Maade, som det er begyndt."

„Land forud!" raabte den Mand der stod paa Bakken.

Cap skyndte sig forud, og ganske rigtig var Landet synligt igjennem Smaaregnen, i omtrent en halv Qvartmiils Afstand og Kutteren styrede lige imod det. Den gamle Sømands første Tanke var at give Ordre til at gjøre klar til at vende for Veiret; men den koldblodige Soldat holdt ham tilbage.

„Ved at løbe noget nærmere ind," sagde Sergeanten, „vil nogle af os maaske kunde gjenkjende Stedet. De fleste af os kjender den amerikanske Kyst i denne Deel af Indsøen, og det vil være noget vundet at lære vor Stilling at kjende."

„Meget sandt, meget sandt; dersom der er nogen Sandsynlighed derfor, vil vi holde gaaende. Hvad er dette her paa vor luv Boug? det seer ud som en lav Landpynt."

„Garnisonen, ved Jupiter!" udbrød den anden, hvis vante Øie snarere gjenkjendte de militaire Linier, end hans Slægtnings mindre skikkede Evner vare istand til.

Sergeanten tog ikke feil. Fortet laae der, det var ganske rigtig, skjøndt det saae noget dunkelt og utydeligt ud gjennem den fine Regn, som om man saae det i Tusmørket eller i Morgentaagen. De lave med Græstørv bedækkede Volde, de mørke Palisader, nu mørkere end sædvanlig fordi de vare vaade, Taget af et eller to Huse, den høie enestaaende Flagstang med dens Flagline, der blæste ud i en krum Linie, der saae ud som en ubevægelig Streg i Luften, kom snart til Syne, skjøndt intet levende Væsen kunde opdages. Endog Skildvagten var gaaet i Huus og i Førstningen troede man, at intet Øie vilde opdage deres eget Skibs Nærværelse. Men en aarvaagen Grændsegarnisons usleete Paapassenhed slumrede ikke, et af Udkikkene gjorde rimeligviis den vigtige Opdagelse; en Mand eller to bleve seete paa et ophøiet Standpunkt, og snart efter var hele Volden nær ved Indsøen opfyldt af menneskelige Væsener.

I den hele Scene blev det ophøiede paa en særegen Maade understøttet af det maleriske. Stormens Raseri

havde en vedholdende Charakteer, der gjorde det let at forestille sig, at dette kunde være et vedvarende Udseende af Stedet. Stormen hylede uden Ophør og det oprørte Vand svarede til dens tunge men voldsomme Anstrængelser, med den hvislende Fraade, en truende Sqvalpen og tvære Søer. Ruskregnen dannede en Mellemting for Øiet, der ganske lignede en Dissighed, idet den mildnede og kastede et mystisk Slør over de Gjenstande den lod komme til Syne, medens den høitidelige Følelse, der pleier at ledsage en Storm paa Søen, bidrog til at understøtte Øieblikkets mildere Indvirkning. Den mørke uendelige Skov hævede sig op over Mørket, stor, dunkel og slaaende, medens de eensomme, eiendommelige og maleriske Glimt af Liv, som opfangedes i og omkring Fortet dannede et Hvilepunkt for Øiet, naar det var anstrængt af Naturens mere imponerende Gjenstande.

„De seer os," sagde Sergeanten, „og troer at vi ere vendte tilbage formedelst Stormen, og ere komne i Læ af Havnen. Ja der er Major Duncan selv, paa den nordostlige Bastion, jeg kan kjende ham paa hans Høide og paa Officererne der er samlet om ham."

„Sergeant, det vil nok være Umagen værd at presse lidt paa, dersom vi kunde naae ind i Floden og komme sikkert til Ankers. I dette Tilfælde kunde vi ogsaa sætte denne Master Eau-douce i Land og rense Fartøiet."

„Det vilde det i Sandhed; men saa daarlig en Sømand, som jeg er, veed jeg at det ikke kan lade sig gjøre. Ingen der beseiler denne Indsø, er istand til at vinde op til Luvart imod saadan en Storm; og der er ikke nogen Ankerplads udenfor i et Veir som dette."

„Jeg veed det, jeg seer det, Sergeant; og ihvorvel dette Syn er behageligt for Eder Landfolk, maa vi forlade det. Hvad mig angaaer, da er jeg aldrig saa vel tilfreds i haardt Veir, som naar jeg er vis paa at Landet er bagved mig."

The Scud var nu løben saa langt ind at det blev uundgaaeligt nødvendig at vende ud fra Land, og de nødvendige Ordre bleve givne. Stormstagseilet blev tilsat, Gafflen firet ned, Roret lagt op og det lette Fartøi, der syntes at lege med Elementerne, som en And, faldt lidt af, skjød derpaa rask over Stævn, lystrede Roret og fløi snart afsted paa Toppen af Søerne plat for Veiret. Medens den gjorde denne hurtige Flugt blev Fortet og den ængstelige Gruppe af Tilskuere opslugte af Disigheden, skjøndt Landet endnu var i Sigte paa bagbords Boug. Derpaa fulgte de nødvendige Manoeuvrer for at bringe Kutterens Stævn op imod Vinden, da den igjen begyndte at arbeide sig langsomt frem mod den nordlige Strandbred.

Timer forløb nu inden der blev foretaget nogen For-

andring og Kulingen tiltog i Styrke, indtil endog den dogmatiske Cap villigen indrømmede, at det blæste en fuldkommen Storm. Omtrent ved Solens Nedgang vendte the Scud igjen, for at holde klar af den nordlige Strandbred, medens det var mørkt, og omtrent ved Midnat, da den temporaire Skibsfører, ved paa en indirecte Maade at spørge Mandskabet, havde faaet et almindeligt Begreb om Indsøens Størrelse og Form, troede han sig at være omtrent midtveis mellem de to Strandbredde. Søernes Høide og Længde bestyrkede denne Tro og det bør tilføies, at Cap paa denne Tid begyndte at føle nogen Respect for Ferskvand, hvilket han for fire og tyve Timer siden vilde have udleet som en Umulighed. Ud paa Natten blev Stormens Heftighed saa voldsom, at han fandt det umuligt længer at lægge bi, da Vandet styrtede ned paa Dækket af det lille Fartøi i saadanne Masser, at det rystede i alle dets Dele, og skjøndt det var et Fartøi der besad alle mulige gode Egenskaber, truede det med at blive begravet under dets Vægt. The Scud's Mandskab bekræftede, at de aldrig før havde været ude i saadan en Storm, dette var ogsaa sandt; thi da Jasper besad fuldkommen Kundskab om alle Floderne, Landpynterne og Havnene, vilde han for længe siden have bragt Kutteren i Sikkerhed paa een eller anden god Ankerplads. Men Cap, som endnu foragtede at raadføre sig med den

unge Master, der forblev nede om Læ, havde fattet den Beslutning at handle, som en Sømand, paa det vide Ocean.

Klokken var eet om Morgenen da Stormstagseilet atter blev tilsat, Gaffelen nedfiret, og der blev holdt af for Veiret. Omendskjøndt det Seil der nu var tilsat egentlig kun var en Lap, saa fyldestgjorde dog det lille Fartøi det Navn det bar, paa en hæderlig Maade. I otte Timer lendsede det i Sandhed, og det næsten med samme Hurtighed som Strandmaagerne der vildt tumlede sig ovenover det i Stormen, tilsyneladende frygtsomme for at vove sig ned i Indsøens sydende Kjedel. Dagens Frembrud medførte kun liden Forandring; thi der blev ikke nogen anden Horizont synlig, end den lille Omkreds af dryppende Skyer og Vand, der allerede er beskrevet, i hvilken det syntes, som om Elementerne kæmpede i en Slags caotisk Forvirring. Kutterens Mandskab og Passagerer vare nødvendigviis passive i hele denne Tid, Jasper og Lodsen forbleve om Læ; men da Fartøiets Bevægelser vare blevne noget roligere, vare næsten alle de andre paa Dækket. Frokosten var indtaget i Stilhed og det ene Blik mødte det andet, som om man i stum Betragtning spurgte hinanden, hvad Enden paa disse Elementernes Kamp vilde blive. Cap var alligevel fuldkommen fattet og hans Ansigt opklaredes, hans Skridt bleve fastere og hans hele Mine

blev mere tillidsfuld, efterhaanden som Stormen tiltog og gjorde større Fordringer paa hans kaldsmæssige Dygtighed og personlige Mod. Han stod paa Bakken med korslagde Arme, og holdt med en Sømands Instinkt Legemet i Ligevægt, medens hans Øine betragtede Toppene af Søerne, idet de brød og fore forbi den tumlende Kutter, i saa hurtig Bevægelse, som om det var Pladskregn der foer forbi en Sky. I dette ophoiede Øieblik udstødte en af Folkene det uventede Raab: „En Seiler!"

Der var saa meget af den vilde og øde Charakteer ved Ontarios Øde, at man neppe ventede at træffe en Seiler paa dens Overflade. The Scud lignede, for dem der vare ombord i den, en Mand der ene vandrede om i Skoven, og Mødet lignede to enkelte Jægeres, under det udstrakte Bladtag, som den Gang bedækkede mange Millioner Acres paa Amerikas Fastland. Veirets særegne Beskaffenhed tjente til at forøge Begivenhedens romantiske, ja næsten overnaturlige Udseende. Alene Cap betragtede det med vante Øine, og endog han følte sine Jernnerver rystede, under de Følelser der vare vækkede ved Scenens vilde Udseende.

Det fremmede Skib var omtrent to Cabellængder forud for the Scud, staaende bidevind tværs for dens Boug og styrede en Cours, der vilde gjøre det sandsynligt, at den

sidste vilde passere i nogle faa Yards Afstand fra den. Det var et fuldtaklet Skib; og seet igjennem Stormens Disighed kunde det meest erfarne Øie ikke finde nogen Ufuldkommenhed i dets Reisning eller Construction. De eneste Seil det havde til var klodsrebet Storemersseil og to smaa Storm-Stagseil, det ene for, det andet agter. Stormens Voldsomhed havde alligevel en saadan Magt over det, at det hev over til Barkholet, undtagen i de Øieblikke naar Skraaget reiste sig, derved at en Sø kom ind under dets Læ. Hele dets Reisning var omhoug, og at domme efter den Fart det løb, der vel kunde anslaaes til fire Knob i Timen, var det tydeligt at det slørede lidt.

„Den Karl maa kjende sin Stilling godt," sagde Cap, medens Kutteren foer ned imod Skibet, med næsten ligesaa megen Fart som Stormens, „thi han staaer driftig syd efter, hvor han venter at finde Ankerplads eller Havn. Ingen ved sine fulde fem vilde sløre afsted paa den Maade, der ikke, ligesom vi, vare nødte til at lendse, naar han ikke med Fuldkommenhed vidste hvorhen han gik."

„Vi har løbet en forfærdelig Strækning, Capitain," svarede Manden til hvem denne Bemærkning var bleven henvendt. „Det er den franske Konges Skib. Lee-mycalm (Le Montcalm) og den staaer ind imod Niagara,

hvor dens Eier har en Garniſon og en Havn. Vi har løbet en forfærdelig Strækning."

„Ja, ſaameget desværre for ham! Det ligner en Franſkmand, han ſkjuler ſig i en Havn, ſaaſnart han ſeer en engelſk Seiler."

„Det vilde være godt for os om vi kunde følge ham," ſvarede Manden, idet han modfalden ryſtede paa Hovedet, „thi vi nærme os Enden af Bugten heroppe ved Hovedet af Indſøen, og det er tvivlſomt om vi nogenſinde ſlippe ud af den igjen!"

„Bah, Bah! Mand. Vi har Sørum nok og et godt engelſk Skraag under os. Vi ere ikke Johny Crapaud der ſkjule ſig bagved en Pynt eller et Fort, for et Blafs Skyld. Pas paa ved Roret!"

Denne Ordre blev given paa Grund af Forbifartens truende Udſeende. The Scud ſtævnede nu lige mod Franſkmændenes Boug, og da Diſtancen mellem de to Skibe nu var bleven formindſket til et Hundrede Yards, var det for Øieblikket tvivlſomt om der var Plads nok til at paſſere.

„Bagbord! Bagbord!" raabte Cap. „Bagbord med Roret og løb agten om ham!"

Man ſaa Franſkmandens Beſætning ſamle ſig til Luvart og nogle faa Musketter bleve lagt an, ſom om det var i den Hensigt at befale Mandſkabet i the Scud at

holde af. Man saae Gesticulationer; men Søen var alt for vild og truende, til at de sædvanlige krigerske Forberedelser kunde iverksættes. Vandet drev ned ad Mundingerne paa to eller tre smaa Canoner ombord paa Skibet, men der var ingen der tænkte paa at surre dem los for at gjøre dem brugelige i saadan en Storm. Skibets sorte Sider glimrede og saae vredladne ud, naar de dukkede op af Søerne, men Stormen hylede gjennem Reisningen, idet den fløitede et Skibs tusinde Toner, og de Raab og Skrig, som saa redebon undslipper en Franskmand, vare ikke til at høre.

„Lad ham praie sig hæs!" brummede Cap. „Dette er ikke noget Veir til at hviske Hemmeligheder. Bagbord! bagbord med Roret!"

Manden ved Roret adlød og den paafølgende Sø drev the Scud ned paa Skibets Laaring, saa nær at selv den gamle Sømand sprang et Skridt tilbage, i den uvisse Forventning om den næste Sø ikke vilde drive Bougen lige ind i det andet Skibs Planker. Men dette hændtes dog ikke; idet Kutteren hævede sig af den krøbblede Stilling hvori den var kommen, ligesom en Panther der vil gjøre sit Spring, skjød den overstævn og strøg forbi Fjendens Agterende, idet Kutterens Raa æven skrabede klar af Rokken paa Skibets Mesansbom.

Den unge Franskmand, som commanderede the Montcalm sprang op paa Hakkebrættet, og med den fine Høflighed, som altid komme hans Landsmænds værste Handlinger til Undsætning, tog han Huen af og tilsmilede en Hilsen, idet the Scud strøg forbi. Der var Bonhomie og god Smag i denne Høflighedsbevisning, da Omstændighederne ikke tillod nogen anden Communication; men den var spildt paa Cap, der med et Instinkt som er hans Race egen, truede med knyttet Næve og mumlede for sig selv.

„Ja, ja, det er bandsat heldig for Dig at jeg ingen Armatur har ombord, thi ellers skulde jeg sende Dig en Hilsen, saa at Du skulde faae Grund til at anskaffe Dig nogle nye Kahytsvinduer. Sergeant, han er en Vindbøitel."

„Det var høfligt, Broder Cap," svarede den anden, idet han lod Haanden synke efter den militaire Hilsen, som hans Stolthed som Soldat havde bragt ham til at give, „det var høfligt og det er saameget, som Du kan vente af en Franskmand. Hvad han virkelig meente dermed, kan der ingen sige."

„Han er heller ikke ude paa denne Søe uden i en eller anden Hensigt. Vel, lad ham løbe ind om han kan; vi ville holde os ude paa Søen, som ægte engelske Søfolk."

Dette klang nu smukt nok, men Cap saae med Misundelse paa the Montcalms sorte glindsende Skraag, dens

bugnende Mersseil, og det taageagtige Omrids af dens Rundholter, medens den blev mindre og mindre tydelig og endelig forsvandt i Smaaregnen, i Skikkelse af en Skygge. Med Glæde vilde han have fulgt i dens Kjølvand, om han havde turdet; thi for at tilstaae Sandheden bragte Udsigten til at tilbringe endnu en stormfuld Nat paa den vilde oprørte Sø, kun liden Trøst. Han besad aligevel for megen kaldsmæssig Stolthed til at forraade nogen Uro, og de der havde anbetroet sig til ham stolede paa hans Kundskaber og Hjælpemidler, med den fuldkomne og blinde Tillid, som de Uvidende pleie at føle."

Nogle faa Timer forløb og Mørket indfandt sig atter for at forøge the Scuds Farer. En Smule Aftagen i Stormens Heftighed havde aligevel bevæget Cap til igjen at dreie under Vinden, og hele Natten lagde Kutteren bi, idet den nu og da vendte for at være klar af Landet. Det er ikke nødvendigt at dvæle ved denne Nats Begivenheder, der i eet og alt lignede dem der forefalde i en Storm. Skibet duvede, Vandet sydede, Fraaden slog ind over Fartøiet, Støbene truede med at tilintetgjøre det lille Fartøi, naar det stampede i Søerne, Stormen hylede uden Ophør og Kutterens Drift var ikke til at beregne. Den sidste var den alvorligste af alle Farerne, thi omendskjøndt den var luvgjerrig naar den førte Seil, og ikke havde nogen Bo-

venreisning, var the Scud saa let, at naar den var paa Toppen af Søerne, syntes det undertiden, som om den blev skyllet ned ad Læ til, med ligesaa stor en Fart som Søerne selv havde.

Denne Nat sov Cap trygt i flere Timer. Det begyndte netop at dages, da han følte at man rystede ham i Skulderen; og da han vaagnede fandt han at Stifinder stod ved hans Side. Under Stormen havde Veiviseren ikkun været lidet paa Dækket; thi hans naturlige Beskedenhed tilsagde ham, at Sømænd alene skulde det overlades at tage vare paa Skibet, og han ønskede at vise samme Tillid til dem der havde Comandoen over the Scud, som han ventede at de, der fulgte ham igjennem Skovene, skulde vise mod hans Dygtighed; men han troede sig nu retfærdiggjort, ved at give sin Mening tilkjende, hvilket han gjorde paa hans uhyklede og eiendommelige Maade.

„Søvnen er sød, Master Cap," sagde han, saasnart den Sidstes Øine vare heelt aabnede, og han var ved sin fulde Bevidsthed; — „Søvnen er sød, det veed jeg af Erfaring; men Livet er endnu sødere. See Jer om og siig om dette er den passende Tid for en Chef, til ikke at være paa sin Post."

„Hvad nu! hvad nu Mester Stifinder!" brummede Cap i hans gjenvakte Øvners første Øieblik. „Bliver I nu

ogsaa til en Knurrepotte? Medens vi vare i Land beundrede jeg Eders Skarpsindighed i at løbe over de grundeste Steder uden Compas, og medens vi have været tilsøs har Deres Sagtmodighed og Underkastelse været ligesaa behagelig, som Deres Tillidsfuldhed, medens I var paa Eders egen Grund. Jeg ventede kun lidet en saadan Tiltale af Eder."

„Hvad mig selv angaaer, Master Cap, føler jeg at jeg har mine egne Gaver, og jeg troer ikke de vil komme i Strid med nogen anden Mands; men det er en ganske anden Sag med Mabel Dunham. Hun har ogsaa sine Gaver, det er sandt, men de ere ikke raa som vore; men blide og qvindelige, som de bør være. Det er paa hendes Vegne jeg taler og ikke paa mine egne."

„Ja, ja, jeg begynder at forstaae det. Det er en god Pige, min værdige Ven, men hun er en Soldats Datter og en Sømands Niese, og bør ikke være altfor tam eller altfor qvindelig i en Storm. Viser hun nogen Frygt?"

„Nei, det gjør hun ikke! det gjør hun ikke! Mabel er et Fruentimmer, men hun er fornuftig og rolig. Jeg har ikke hørt et Ord af hende angaaende vore Foretagender; skjøndt jeg troer, Master Cap, at hun vilde holde mere af at Jasper Eau-douce blev indsat i sin rette Stilling, og at

gaae iland om en Time eller to. Jeg vil haabe at deres Frygt er ugrundet?"

Cap svarede ikke, men han stirrede paa Landet med bedrøvet Aasyn, og derpaa saae han til Luvart med et vildt Blik, som om han med Glæde vilde have klamredes med Veiret.

„Det vilde være godt, Broder," vedblev Sergeanten, „at kalde paa Jasper, og tage ham paa Raad om hvad vi have at gjøre. Vi have ingen Franskmænd her at frygte for, og dersom der er Mulighed deri, vil Knøsen i alle Tilfælde frelse os fra at drukne."

„Ja, ja, det er disse fordømte Omstændigheder der have foraarsaget hele Ulykken. Men lad Karlen komme, lad ham komme; jeg vil svare for at nogle saa vel anbragte Spørgsmaal skal faae Sandheden ud af ham."

Denne Indvilligelse var neppe erholdt af den dogmatiske Cap førend der blev sendt Bud efter Jasper. Den unge Mand indfandt sig strax, hans Mine, Ansigt og Væsen udtrykte Fortrydelighed, Ydmygelse, og som Tilskuerne troede, straffet Bedrageri. Da han først kom paa Dækket, kastede Jasper et hurtigt ængsteligt Blik rundt om sig, som om han var nysgjerrig efter at lære Kutterens Stilling at kjende, og det syntes, som om dette Blik var tilstrækkeligt til at afsløre den hele Fare hvori den befandt sig. Først

saae han til Luvart, hvilket er sædvanligt hos enhver Sømand, derpaa saae han Horizonten rundt, indtil hans Øie opfangede Synet af Horizonten i Læ, og den hele Sandhed laae paa Eengang aabenbar for ham.

„Jeg har ladet Dem kalde, Master Jasper," sagde Cap, idet han foldede Armene over Brystet og vedligeholdt sit Legems Ligevægt med en Sømands Værdighed, „for at erfare noget om Havnen i Læ. Vi antage det for afgjort at De ikke nærer saameget Had til os, at De ønsker at drukne os alle sammen, især Fruentimmerne, og jeg formoder at De besidder Dueligheb nok til at hjelpe os med at løbe Kutteren ind paa en sikker Ankerplads, indtil denne Smule Storm har afblæst?"

„Jeg vilde hellere selv dø end at der skulde tilstøde Mabel Dunham noget ondt," svarede den unge Mand alvorligt.

„Det veed jeg! det veed jeg!" raabte Stifinder, idet han klappede Jasper venligt paa Skulderen, „Knøsen er saa trofast, som det bedste Compas der nogensinde fandtes paa Grændsen, eller bragte en Mand ud fra et feil Spor. Det er en dødelig Synd at troe andet."

„Hem!" udbrød Cap, „især Fruentimmerne! som om de i Særdeleshed var i nogen Fare. Bryd dem aldrig om det, unge Mand; vi vil forstaae hinanden naar vi tale

som to ligefremme Sømænd. Kjender De nogen Havn i Læ af os?"

„Ingen. Der er en stor Bugt i denne Ende af Indsøen; men den er ukjendt for os alle og ikke let at komme ind i."

„Og jeg formoder at denne Kyst i Læ har ikke noget særegent ved sig til at anbefale den?"

„Det er en Ørken indtil De naaer Mundingen af Niagara i den ene Retning, og Frontenac i den anden. Man har sagt mig, at i Nord og Vest er intet andet end Skov og Sletter i en Strækning af tusinde Mile."

„Saa kan der, Gud være lovet, ingen Franskmænd være. Er der mange Vilde heromkring i Landet?"

„Man kan finde Indianere i alle Retninger, skjøndt de ingensteds ere meget talrige. Vi kan hændelsesviis finde et Parti paa ethvert Punkt af Kysten, og vi kunde ogsaa tilbringe Maaneder der, uden at see en eneste."

„Vi maa altsaa tage det som det kan falde sig, med Hensyn til de Skurke, men naar vi skal tale ligefrem, Master Western, dersom denne lille ubehagelige Historie om Franskmændene ikke var indtruffen, hvad vilde De da nu have foretaget Dem med Kutteren!"

„Jeg er meget yngere Sømand end De, Master Cap," sagde Jasper bestedent, „og er neppe skikket til at give Dem Raad."

„Ja, ja, det vide vi alle. Maaskee ikke i et almindeligt Tilfælde. Men dette er et usædvanligt Tilfælde, og en Omstændighed, og paa denne Smule Ferskvand, har det hvad man kan kalde sine Særegenheder, og naar vi tage alle Hensyn kan De endog være istand til at give Deres egen Fader et godt Raad. I ethert Tilfælde kan De tale og jeg kan ifølge min egen Erfaring dømme om Deres Mening."

„Jeg troer Sir, at inden to Timer ere forløbne, maa Kutteren ankre."

„Ankre! da ikke her ude i Indsøen?"

„Nei, Sir, men hist inde, nær ved Landet."

„Det er da ikke Deres Mening, Master Eau-douce, at ville gaae til Ankers paa en læ Kyst i en Storm."

„Naar jeg vilde frelse mit Skib, saa er det netop det jeg vilde gjøre Master Cap."

Fi-i-u! det smager temmelig meget af Ferskvand! Hør Engang, unge Mand, jeg har været en søfarende Skabning, Dreng og Mand i eet og fyrgetyve Aar, og jeg har endnu aldrig hørt noget lignende. Jeg vilde før hive mine Ankertouge overbord, end at gjøre mig skyldig i saa jammerlig en Handling."

„Saaledes bærer vi os ad paa denne Indsø," svarede Jasper beskedent, „naar vi ere haardt i Knibe. Jeg vil

gjerne indrømme at vi kunde handle fornuftigere, naar vi havde lært det bedre."

„Det kunde De i Sandhed! Nei, der skal intet Menneske forlede mig til at begaae en Synd imod min egen Opdragelse. Jeg turde aldrig mere lade mit Ansigt see igjen inden for Sandy Hook, dersom jeg havde begaaet en saadan Uvidenheds-Synd. Der er mere Sømandskab i Stifinder her, end der kommer ud af dette. De kan gaae ned igjen, Master Eau-douce."

Jasper bukkede roligt og trak sig tilbage; endnu da han steg ned af Trappen, bemærkede Tilskuerne at han kastede et dvælende ængstligt Blik paa Horizonten til Luvart, og paa Landet i Læ, og derpaa forsvandt han, idet Bekymring var stærkt udtrykt i ethvert af hans Ansigtstræk.

Tredie Kapitel.

Da Soldatens Kone laae syg i sin Køie, var Mabel Dunham den eneste Person i den ydre Kahyt, da Jasper

vendte tilbage til den; thi ved Sergeantens Naade var det bleven ham tilladt at indtage sin sædvanlige Plads i den Deel af Skibet. Vi maatte tilskrive vor Heltindes Charakteer altfor megen Eenfoldighed, dersom vi sagde, at hun ikke havde følt nogen Mistillid til den unge Mand, som Følge af hans Arrest; men vi vilde ogsaa være uretfærdige mod hendes varme Følelser og ædelmodige Sindelag, om vi ikke tilføiede, at denne Mistillid var intetsigende og forbigaaende. Da han nu tog Plads i Nærheden af hende og hele hans Ansigt var overskygget af den Uro, han følte angaaende Kutterens Stilling, forsvandt enhver Ting, der lignede Mistillid, fra hendes Sjel, og hun saae i ham kun den forurettede Mand.

„De lader denne Sag hvile altfor tungt paa Deres Sind, Jasper," sagde hun ivrigt, eller med den Selvforglemmelse, med hvilken de Unge af hendes Kjøn pleie at forraade deres Følelser, naar en stærk og ædel Interesse har faaet Overherredømmet; „nei, Ingen, der kjender Dem, kan troe eller troer Dem skyldig. Stifinder siger, at han med sit Liv vil indestaae for Dem."

„Og De, Mabel," gjensvarede Ynglingen med ildfulde Øine, „anseer mig ikke for den Forræder, som Deres Fader synes at antage mig for?"

Min kjære Fader er Soldat, og er nødt til at handle

i denne Egenskab. Min Faders Datter er det ikke, og vil tænke om Dem, som hun bør tænke om en Mand, der allerede har gjort saameget for at tjene hende."

„Mabel, jeg er ikke vant til at tale med en Qvinde som De, eller udtale Alt hvad jeg tænker og føler for Nogen. Jeg har aldrig havt nogen Søster, og min Moder døde medens jeg var et Barn, saa at jeg ikke veed, hvad Eders Kjøn meest holder af at høre — —"

Mabel vilde have givet en Verden for at vide, hvad der laae bagved de betydningsfulde Ord, som Jasper betænkte sig paa at udtale; men qvindelig Mistillids uforklarlige og hemmende Sands bragte hende til at betvinge sin qvindelige Nysgjerrighed. Hun ventede i Stilhed paa at han skulde forklare sin Mening.

„Jeg ønskede at sige, Mabel," vedblev den unge Mand efter en Pause, der var foruroligende nok for ham, „at jeg er ukjendt med en saadan Qvindes Væsen og Meninger, som De, og at De maa forestille Dem Alt, hvad jeg vilde tilføie."

Mabel havde tilstrækkelig Indbildningskraft til at forestille sig enhver Ting; men der gives Ideer og Følelser, som hendes Kjøn foretrækker at blive udtrykte, førend de overgive dem alle deres Sympathier, og hun havde en svag Bevidsthed om, at Jaspers passende kunde henføres under

denne Klasse; hun foretrak derfor med en Raskhed, der er hendes Kjøn egen, at forandre Samtalen, for at fortsætte den længer, paa en saa ubehændig og utilfredsstillende Maade.

„Siig mig een Ting, Jasper, og jeg vil være tilfreds," sagde hun, idet hun nu talte med en Fasthed, der vidnede om Tillid, ikke alene til sig selv, men til hendes Tilhører; „De fortjener ikke denne grusomme Mistanke, som hviler paa Dem?"

„Nei, det gjør jeg ikke, Mabel!" svarede Jasper, idet han saae hende ind i de store blaa Øine med en Frimodighed og Uskyldighed, der maatte have rystet en stærkere Mistro. „Saa sandt jeg haaber Medlidenhed hisset, jeg er uskyldig!"

„Jeg vidste det, jeg turde have svoret derpaa!" gjensvarede Pigen med Varme. „Og dog troer min Fader; — men lad ikke denne Sag forstyrre Dem, Jasper."

„Der er saameget mere Grund til Frygt fra en anden Kant, netop nu for Øieblikket, at jeg neppe tænker derpaa."

„Jasper!"

„Jeg vilde nødig forskrække Dem, Mabel; men dersom Deres Onkel kunde overtales til at opgive Commandoen over the Scud, og dog er han saa meget ældre og har

saameget mere Erfaring end jeg, at han maaskee bør have mere Tillid til sin egen Dømmekraft end til min."

„Anseer De Kutteren for at være i nogen Fare?" spurgte Mabel, hurtig som Tanken.

„Jeg frygter derfor; idetmindste vilde vi paa Indsøen anseе den for at være i stor Fare. Maaskee en gammel Sømand fra Oceanet kan have sine egne Midler til at tage vare paa den.."

„Jasper, Alle ere enige om, at De besidder Dygtighed til at tumle med the Scud. De kjender Indsøen, De kjender Kutteren, De maa være den, der bedst kan bedømme vor sande Stilling."

„Min Omsorg for Dem, Mabel, kan maaskee gjøre mig mere frygtsom end jeg ellers er, men oprigtig talt seer jeg kun et Middel til at frelse Kutteren fra at lide Skibbrud i Løbet af de paafølgende to eller tre Timer, og dette vil Deres Onkel ikke gribe til. Men naar Alt kommer til Alt, kan dette maaskee ligge i min Uvidenhed; thi, som han siger, er Ontario kun Ferskvand."

„De kan ikke troe, at dette kan gjøre nogen Forskjel. Tænk paa min kjære Fader, Jasper! Tænk paa Dem selv, paa alle de Liv, hvis Frelse beroer paa et betimeligt Ord fra Dem."

„Jeg tænker paa Dem, Mabel, og det er mere, meget

mere end alle de Andre tilsammen!" svarede den unge Mand med en Styrke i Udtrykket og et Alvor i Blikket, der sagde uendelig meget mere end Ordene selv.

Mabels Hjerte slog hurtigt, og et Glimt af taknemmelig Tilfredshed foer over hendes Ansigt; men Frygten var altfor levende og altfor alvorlig til at give Rum for lykkeligere Tanker. Hun forsøgte ikke paa at undertrykke et taknemmeligt Blik, og derpaa vendte hun tilbage til de Følelser, som saa naturligt vare de fremherskende.

„Min Onkels Gjenstridighed maa ikke have Lov til at afstedkomme saa stor en Ulykke. Gaa endnu engang op paa Dækket, Jasper, og bed min Fader komme ned i Kahytten."

Medens den unge Mand adlød denne Begjæring, sad Mabel og lyttede til Stormens Hylen og Vandets Pladsken mod Kutteren, med en Frygt, for hvilken hun hidtil havde været fremmed. Af Naturen fortræffeligt skikket for Solivet, som Passagerer pleie at udtrykke sig, havde hun tidligere ikke tænkt paa nogen Fare, og havde siden Stormens Begyndelse forslaaet Tiden med saadanne qvindelige Sysler, som passede sig for hendes Stilling; men nu, da Frygten for Alvor var vakt, kunde hun ikke undlade at lægge Mærke til, at hun aldrig før havde været paa Søen i saadan en Storm. De faa Minutter, der forløb førend

Sergeanten kom, forekom hende en Time, og hun var neppe istand til at drage Aande, da hun saae ham og Jasper følges ad ned af Trappen. Saa hurtigt som Sproget formaaede at udtrykke hendes Mening, tilkjendegav hun Faderen Jaspers Anskuelse om deres Stilling, og besvoer ham, dersom han elskede hende, eller havde nogen Agtelse for sit eget Liv og hans Mandskabs, at tale med hendes Onkel, og at overtale ham til igjen at overdrage Commandoen over Kutteren til dens rette Fører.

„Jasper er trofast, Fader," tilføiede hun med Alvor, „og dersom han var falsk, kunde han ikke have nogen Bevæggrund til at lade os lide Skibbrud i denne fjerne Deel af Indsøen og sætte alle vore Liv saavelsom hans eget i Fare. Jeg indestaaer med mit eget Liv for hans Trofasthed."

„Ja det er nu godt nok for et ungt Fruentimmer, der er bange," svarede den mere flegmatiske Fader; „men det kunde maaskee ikke være saa klogt eller undskyldeligt hos den, der commanderer Expeditionen. Jasper kan maaskee anse den Sandsynlighed, der er for at drukne ved at blive kastet paa Land, fuldkommen erstattet ved den Sandsynlighed, der er for at han kan undslippe, saasnart han har naaet Landet."

„Sergeant Dunham!"

„Fader!"

Disse Udraab skete i samme Øieblik, men Tonen, de bleve yttrede i, udtrykte forskjellige Følelser. Hos Jasper var Forbauselse den fremherskende, hos Mabel Bebreidelse. Men den gamle Soldat var alligevel altfor vant til at behandle Underordnede paa en ligefrem Maade, til at bryde sig om Nogen af dem, og efter et Øieblik's Eftertanke vedblev han, som om Ingen af dem havde talt:

„Det er heller ikke rimeligt, at Broder Cap er den Mand, der har Lyst til at lade sig lære Noget ombord i et Skib."

„Men, Fader, naar alle vore Liv ere i den største Fare!"

„Saa meget desto værre. Godtveirsgasten har ikke stort at betyde; det er, naar alle Ting ere os imod, at den bedste Officier viser sig i det rette Lys. Det er neppe rimeligt, at Charles Cap vil slippe Roret, fordi Skibet er i Fare. Desuden, Jasper Eau-douce, siger han, at Eders Forslag har noget mistænkeligt ved sig, og smager mere af Forræderi end af Forstand."

„Det kan maaskee være hans Mening; men lad ham kalde Lodsen og høre hvad han siger. Det er nokſom bekjendt, at jeg ikke har seet Manden siden igaar Aftes."

„Dette lyder fornuftigt, og Forsøget skal blive foretaget. Følg da med mig op paa Dækket, at Alt kan gaae ærligt og aabenlyst for sig."

Jasper adlød, og Mabels Interesse var saa levende, at endog hun vovede sig saa langt, som til Kahytsnedgangen, hvor hendes Klæder vare i tilstrækkelig Beskyttelse mod Stormens Heftighed og hendes Person mod Søstænk. Ovindelig Beskedenhed formaaede hende til at forblive der, hvor hun med stor Interesse var Vidne til, hvad der foregik.

Lodsen kom snart, og det bekymrede Blik, han kastede ud over Scenen, saasnart han var i det Fri, kunde ikke mistydes. Det er vel sandt, at et eller andet Rygte om the Scuds Stilling havde fundet Vei ned om Læ; men i dette Øieblik havde Rygtet formindsket istedenfor at forstørre Faren. Det blev tilladt ham at see sig om i nogle faa Minutter, og derpaa blev det Spørgsmaal forelagt ham, hvilken Forholdsregel han ansaae det for klogest at følge.

„Jeg seer intet andet Middel til at frelse Kutteren, end at gaae til Ankers," svarede han ligefrem og uden at betænke sig.

„Hvad! her ude i Indsøen?" spurgte Cap, ligesom han tidligere havde spurgt Jasper.

„Nei, men længer inde; netop ved den yderste Linie af Brændingerne."

Virkningen af denne Yttring paa Cap var, at der ikke blev nogen Tvivl tilbage hos ham om at der jo existerede en hemmelig Overeenskomst mellem Jasper og Lodsen om at forlise the Scud, sandsynligviis i Haab om derved at iværksætte deres Flugt. Han behandlede derfor den Sidstes Mening med den samme Ligegyldighed, som han tidligere havde lagt for Dagen mod den Førstes.

„Jeg siger Dig, Broder Dunham," sagde han til Svar paa Sergeantens Forestilliger mod at lukke Øret for den dobbelte Forestilling, „at ingen ærlig Sømand vilde tilkjendegive en saadan Mening. At gaae til Ankers paa en læger Val i en Storm, vilde være en Daarskab, som han under ingen Omstændigheder kunde forsvare for Assurandeurerne, saalænge det var muligt at føre en Pjalt Seil; men at ankre i Nærheden af Brændinger, vilde være Galskab."

„Hans Majestæt er the Scuds Assurandeur, Broder, og jeg er ansvarlig for min Commandos Liv. Disse Folk ere bedre bekjendte med Ontariosøen end vi muligen kunne være, og jeg antager, at det, at de Begge yttre een og samme Mening, berettiger dem til at blive troet."

„Onkel!" sagde Mabel alvorligt; men et Vink af Jasper bevægede Pigen til at tilbageholde sine Følelser.

„Vi drive med en saadan Fart ned imod Brændingerne," sagde den unge Mand, „at der ikke er meget at sige om Tingen. Om en halv Time vil det Hele være afgjort, enten paa den ene eller paa den anden Maade; men jeg advarer kun Master Cap om, at den Mand iblandt os, der staaer stottest paa sine Been, vil ikke være istand til et Øieblik at holde Fodfæste paa Dækket af dette lave Fartøi, dersom det først kommer indenfor dem. Jeg tvivler virkelig slet ikke om, at vi fylde og synke, førend den anden Række Brændinger er passeret."

„Og hvad kunde det hjælpe at gaae til Ankers?" spurgte Cap heftig, som om han følte, at Jasper var ansvarlig for Virkningerne af Stormen, saavelsom for den Mening, han nylig havde yttret.

„Det vilde idetmindste ikke gjøre nogen Skade," svarede Jasper mildt. „Ved at bringe Kutterens Stævn imod Søen vilde det formindske dens Drift; og om vi ogsaa rippede igjennem Brændingerne, vilde det være med den mindst mulige Fare. Jeg haaber, Master Cap, at De vil tillade Lodsen og mig at gjøre Ankrene klare, siden den Forsigtighed, at gaae til Ankers, kan være til Gavn, og ikke kan gjøre nogen Skade."

„Overhal Deres Ankertouge, om De lyster, og gjør Deres Ankre klare, for mig gjerne. Vi ere nu i en Stil-

ling, der ikke kan paavirkes meget af saadanne Foranstaltninger. Sergeant, maa jeg tale et Ord med Dem her agterude!"

Cap førte sin Svoger saa langt bort, at de ikke kunde overhøres, og derpaa aabnede han sit Hjerte med Hensyn til deres sande Stilling med mere menneskelig Følelse i Stemmen og Manerer, end han var vant til.

„Dette er en sørgelig Affaire for stakkels Mabel," sagde han, idet han tørte sin Næse og med en let Skjælven i Stemmen. „Du og jeg, Sergeant, ere gamle Karle og vant til at være Døden nær, om ikke virkelig døende; vor Haandtering gjør os fortrolig med saadanne Scener; men stakkels Mabel, hun er en kjærlig og godmodig Pige, og jeg havde haabet at see hende vel forsørget og Moder, førend min Tid var omme. Nuvel, vi maae tage det Onde med det Gode paa enhver Reise, og den eneste alvorlige Indvending, en gammel søfarende Mand med Billighed kan gjøre mod saadan en Hændelse, er, at den skulde skee paa denne fordømte Ferskvandspyt."

Sergeant Dunham var en tapper Mand, og havde viist sit Mod i Scener, der saae langt mere nedslaaende ud end denne; men ved alle saadanne Leiligheder havde han selv været istand til at tage sine Forholdsregler mod Fjenden, medens han her blev truet af en Fjende, mod

hvem han ingen Midler havde til at forsvare sig. Han brød sig langt mindre om sig selv, end om sin Datter, da han følte noget af den Fortrøstning til sig selv, der sjelden forlader en Mand med en fast Charakteer og en god Helbred, og som har været vant til personlige Anstrængelser i Farens Øieblikke; men med Hensyn til Mabel saae han ingen Midler til at undslippe, og med en Faders Ømhed besluttede han, at hvis Nogen var fordømt til at omkomme, maatte han og hans Datter omkomme sammen.

„Troer Du, det vil komme dertil?" spurgte han Cap i en bestemt Tone, men meget bevæget.

„Om tyve Minutter ville vi være i Brændingerne; og see selv, Sergeant, hvad Haab kan der være for den Dristigste iblandt os i denne sydende Kjedel der i Læ?"

Synet var i Sandhed kun lidet skikket til at indgyde Haab. Paa denne Tid var the Scud mindre end en Qvartmiil fra Kysten, mod hvilken Stormen blæste tvers ind, med en Voldsomhed, der forbød at føre endog den mindste Stump Seil, i den Hensigt, at arbeide sig ud fra Land. Den lille Trehuk af Storseilet, der rigtignok var tilsat, og som kun tjente til at holde the Scuds Boug op imod Vinden, for at forhindre Søerne i at bryde tvers over den, slog saa voldsomt, som om det stærke Redskab, der tjente til at holde den complicerede Bygning sammen,

hvert Øieblik skulde sønderrives. Regnen var ophørt, men Luften, eet Hundrede Fod over Indsøens Overflade, var opfyldt med blændende Sødunster, der ikke var ulig en glimrende Disighed, medens Solen ovenover skinnede herligt paa den skyfri Himmel. Jasper havde lagt Mærke til dette Tegn og havde forudsagt, at det forkyndte en snar Ende paa Stormen, skjøndt den næste Time, eller to, maatte afgjøre deres Skjæbne. Imellem Kutteren og Strandbredden var Synet endnu mere vildt og truende. Brændingerne udstrakte sig næsten over en halv Qvartmiil, medens Vandet indenfor deres Linie var hvidt af Skum, Luften ovenover dem var saavidt opfyldt med Dampe og Sødunster, at Landet bagved dem blev indhyllet i Taage og utydeligt. Dog kunde man endnu see, at det sidste var høit — ingen sædvanlig Ting for Ontarios Strandbredder — og at det var dækket med Skovens uendelige grønne Teppe.

Medens Sergeanten og Cap tause stirrede paa denne Scene, var Jasper og hans Mandskab ivrigen beskæftigede paa Bakken. Ikke saasnart havde den unge Mand faaet Tilladelse til at overtage sine gamle Forretninger, førend han bad nogle af Soldaterne om at hjælpe sig, og da han havde faaet fem eller sex Assistenter, tog han med Iver fat paa at udføre den Pligt, som altfor længe var bleven

forholdt ham. I dette snevre Farvand ere Ankrene aldrig lagt ind paa Relingen, eller de Ankertouge, der ere bestemte til at bruges, udstukne af Ankrene, og Jasper blev sparet for meget af det Arbeid, der vilde have været nødvendigt paa et Søskib. Begge Kranankrene vare snart klare til at falde, Bugter af Tougene laae slangede klare paa Dækket, og Mandskabet standsede med Arbeidet for at see sig om. Ingen Forandring til det bedre var indtruffen; men Kutteren drev langsomt ind, og med hvert Øieblik blev det mere afgjort, at den ikke kunde vinde en Tomme op til Luvart.

Efter et langt alvorligt Overblik over Indsøen, gav Jasper nye Ordre paa en Maade, der vidnede om, hvormeget han troede at det hastede. To Varpankere bleve bragte op paa Dækket og Kabeltouge istukne, den inderste Part af Kabeltougene blev kattet til Krydset af hver sit Krananker, og Alt blev gjort klart til at kaste dem overbord, naar det passende Øieblik kom. Da disse Forberedelser vare fuldendte, forandrede Jaspers Væsen sig fra Anstrængelsens exalterede Tilstand til Omsorgens rolige men bestemte Mine. Han forlod Bakken, hvor Søen styrtede ind hver Gang Fartøiet duvede, da den Tjeneste, der nylig er omtalt, var bleven udført, idet Mandskabets Legemer hyppigen bleve overskyllede af Vand, og gik til et

tørrere Sted agterude paa Skibet. Her traf han paa Stifinder, der stod i Nærheden af Mabel og Qvarteermesteren. De fleste Personer ombord, med Undtagelse af de Individer, som allerede særligen ere blevne omtalte, vare nede, idet Nogle søgte Tilflugt for deres legemlige Lidelser paa deres Madratser, og Nogle af dem tænkte i Ro over deres Synder. Sandsynligviis for første Gang efter at the Scud havde dyppet sin Kjøl i Ontarios klare Vand, blev Stemmer, opløftet i Bøn, hørt ombord i den.

„Jasper," begyndte hans Ven Veiviseren, „jeg har ikke været til nogen Nytte i denne Morgenstund, thi mine Gaver ere, som I veed, for Intet at regne ombord i et Skib, som dette; men skulde det behage Gud at lade Sergeantens Datter naae Strandbredden levende, kan mit Kjendskab til Skovene endnu bringe hende igjennem dem i Sikkerhed til Garnisonen."

„Der er farlig langt dertil, Stifinder!" gjensvarede Mabel, da Selskabet var saa nær samlet, at Alt hvad der blev sagt til den Ene, kunde overhøres af de Andre. „Jeg frygter for, at Ingen af os ville leve og naae Fortet."

„Det vilde blive en vovelig og kroget Sti, Mabel, skjøndt Nogle af Eders Kjøn have udholdt endog mere end Vandringen gjennem denne Ørken. Men, Jasper, enten I eller jeg, eller vi Begge, maae gaae i denne

Barkcanoe; den eneste Udvei for Mabel er at sætte gjennem Brændingen i den."

„Jeg vilde med Glæde gjøre enhver Ting for at frelse Mabel," svarede Jasper med et sørgmodigt Smiil, „men, Stifinder, ingen menneskelig Haand kunde bringe den Canoe gjennem hine Brændinger i en Storm, som denne. Jeg sætter alligevel mit Haab til Ankrene; thi en Gang før har vi frelst the Scud i en farlig Stilling, der næsten var ligesaa slem, som denne."

„Dersom vi skal ankre, Jasper, hvorfor da ikke ligesaa godt gjøre det strax? Hver Fod, vi drive nu, vilde komme os til Gode i den Distance, vi sandsynligviis vil rippe, naar Ankrene ere faldne."

Jasper gik nærmere hen til Sergeanten og greb hans Haand, idet han trykkede den alvorligt og paa en Maade, der forraadte stærke Følelser, som han neppe var istand til at beherske.

„Sergeant Dunham," sagde han høitideligt, „De er en god Mand, skjøndt De har behandlet mig haardt i denne Sag. De elsker Deres Datter?"

„Derom kan De ikke tvivle, Eau-douce," svarede Sergeanten tørt.

„Vil De give hende — give os Alle — det eneste Middel i Hænde til at frelse Livet?"

„Hvad vil De, jeg skal gjøre, min Gut? Hvad vil De, jeg skal gjøre? Jeg har hidtil handlet overeensstemmende med min Overbeviisning, — hvad vil De, jeg skal gjøre?"

„Understøt mig mod Master Cap i fem Minutter, og Alt, hvad et Menneske er istand til at udrette, for at frelse the Scud, skal blive gjort."

Sergeanten betænkte sig; thi han vaagede for strengt over Disciplinen til at gjøre Brud paa den sædvanlige Orden. Han kunde heller ikke lide at have Udseende af Vankelmodighed, og dertil havde han en dyb Agtelse for sin Slægtnings Sømandskab. Medens han grundede herover, kom Cap fra det Sted, han nogen Tid havde indtaget, hvilket var ved Siden af den Mand, der stod til Rors, og nærmede sig Gruppen.

„Master Eau-douce," sagde han, saasnart han var nær nok til at blive hørt, „jeg kommer for at spørge, om De kjender noget Sted her i Nærheden, hvor vi kan løbe Kutteren paa Land? Det Øieblik er kommen, da vi ere nødte til at tye til dette haarde Alternativ."

Denne øieblikkelige Vaklen hos Cap sikkrede Jaspers Triumph. Idet han saae paa Sergeanten, modtog den unge Mand et Nik, der tilsikkrede ham Alt, hvad han for-

langte, og han spildte ikke en eneste af de Minutter, der nu begynte at blive saa kostbare.

„Skal jeg tage Roret?" spurgte han Cap, „og forsøge at naae en lille Vig, der ligger i Læ?"

„Gjør det, gjør det," sagde den Anden, idet han rømmede sig; thi han følte sig nedtrykt ved en Ansvarlighed, der tyngede saa meget mere paa hans Skuldre, paa Grund af hans Uvidenhed. „Gjør det, Eau-douce; thi naar jeg skal være ærlig, indseer jeg ikke, at vi kan gjøre noget bedre. Vi maae enten løbe paa Land, eller synke."

Jasper forlangte intet mere; idet han sprang agterud, havde han snart selv fat paa Rorpinden. Lodsen var forberedt paa, hvad der skulde følge efter, og ved et Tegn fra hans unge Chef, blev den Stump Seil, som saa længe havde været til, bjerget. I det Øieblik passede Jasper Tiden og lagde Roret op; den øverste Deel af et Forstagseil blev gjort los, og det lette Fartøi faldt af, som om det var sig bevidst at være under vante Hænders Styrelse, og var snart i Huulningen mellem Søerne. Dette farefulde Øieblik var godt overstaaet, og strax efter saaes det lille Fartøi fare ned imod Brændingerne med en Fart, der truede med øieblikkelig Ødelæggelse. Distancen var bleven saa kort, at fem til sex Minutter vare tilstrækkelige til Alt hvad Jasper ønskede; han lagde Roret ned igjen, og the Scuds

Boug kom, uagtet Søens frygtelige Oprør, op mod Vinden med ligesaa megen Ynde, som en And forandrer sin Cours paa den speilblanke Dam. Et Tegn fra Jasper satte Alt i Bevægelse paa Bakken, og et Varpanker blev hevet ud fra hver Boug. Driftens farefulde Natur var nu tydelig, endog for Mabels Øine; thi de to Kabeltouge løb ud som to Liner. Saasnart de begyndte at stivne, lod man begge Kranankrene falde, og der blev stukken ud paa dem begge næsten til Tamp. Det var ikke saa vanskelig en Sag at faae saa let et Fartøi til at synge op uden voldsomme Ryk, med Ankertouge, der vare af en bedre Qvalitet end sædvanligt; og i mindre end ti Minutter fra det Øieblik Jasper tog Roret, red the Scud med Næsen mod Søen i begge sine Touge, der viste stivt forud ligesom to Jernstænger.

„Dette er ikke smukt gjort, Master Jasper!" udbrød Cap i Vrede, saasnart han opdagede det Puds, der var bleven spillet ham; „dette er ikke smukt gjort, Sir; jeg befaler Dem at kappe og løbe Kutteren paa Land, uden et Øieblik Nølen."

Der var alligevel Ingen, der syntes oplagt til at lystre denne Ordre; thi saalænge Eau-douce fandt for godt at commandere, vare hans egne Folk tilbøielige til at adlyde. Da Cap fandt, at Folkene forholdt sig rolige, uagtet

han troede, at de vare i den største Fare, vendte han sig i Forbittrelse mod Jasper og fornyede sine Forestillinger.

„De styrede ikke mod den foregivne Vig," tilføiede han, efter at have betjent sig af en Deel Skjeldsord, som vi ikke anse det for nødvendigt at gjentage; „men De styrede mod det Høiland, hvor hver Sjel vilde have drukket, dersom vi vare løbne paa Land."

„Og De ønsker, at vi skal kappe og smide hver Sjel iland netop paa det Sted!" svarede Jasper noget tørt.

„Hiv et Lod ud, og lad os overbevise os om Driften!" raabte Cap nu til Folkene forude. Et Tegn fra Jasper understøttede denne Ordre, og den blev strax adlydt. Alle, der vare paa Dækket, samlede sig om Stedet, og ventede med næsten aandeløs Interesse Resultatet af dette Experiment. Loddet havde ikke saasnart naaet Bund, førend Linen viste stift forud, og efter omtrent to Minutters Forløb saaes det, at Kutteren havde drevet sin egen Længde ret ned imod Høilandet. Jasper saae alvorlig ud; thi han vidste godt, at Intet formaaede at holde Skibet, naar det kom indenfor Svælget af Brændingerne, hvis første Linie kom tilsyne og forsvandt omtrent en Kabellængde ret agterud.

„Forræder!" udbrød Cap, truende den unge Chef med Fingeren, men Vreden standsede det øvrige. „De skal svare

med Deres Liv for dette," tilføiede han efter en kort Pause. „Dersom jeg commanderede denne Expedition, Sergeant, vilde jeg hænge ham op under Nokken af Storbommen, hvis han undgaaer at drukne."

„Modereer Dine Følelser, Broder; jeg besværger Dig, vær lidt mere maadeholden. Det forekommer mig, at Jasper har gjort Alt i den bedste Hensigt, og Sagerne staae maaskee ikke saa slet, som Du troer."

„Hvorfor styrede han ikke ind mod Vigen, som han omtalte? Hvorfor har han bragt os hertil, ret til Luvart af Høilandet, og til et Sted, hvor endog Brændingerne kun ere halv saa brede som de almindelige, som om han ret havde Hastværk med at drukne os allesammen?"

„Jeg stævnede mod Høilandet netop af den Grund, at Brændingerne ere saa smalle paa dette Sted," svarede Jasper mildt, skjøndt hans Stemme forkyndte, at han var saaret ved det Sprog, den Anden førte.

„Vil De indbilde en gammel Sømand, som mig, at Kutteren kunde vage i saadanne Brændinger?"

„Nei, Sir, det vil jeg ikke. Jeg troer, vi vilde fylde og synke, naar vi kom ind i den første Række af Brændingerne; jeg er vis paa, at vi ikke vilde naae Strandbredden paa Kutterens Bund, naar vi først vare komne ind i dem. Jeg haaber at holde hende fuldkommen klar af dem."

„Naar vi drive Skibets Længde ind imod dem hver Minut?"

„De kattede Ankere vidne rigtignok endnu ikke derom; heller ikke troer jeg, at Fartøiet fuldkommen vil synge op i dem."

„Hvad har De da at stole paa? At fortøie et Fartøi for og agter i Tro, Haab og Kjærlighed?"

„Nei, Sir; jeg stoler paa Grunddynningen. Jeg stævnede ind imod Høilandet, fordi jeg vidste, at den paa det Punkt var stærkere end paa noget andet, og fordi vi kunde komme nærmere ind under Land, uden at naae Brændingerne."

Dette blev sagt med Fyrighed, skjøndt uden noget særdeles Tegn paa Vrede. Dets Virkning paa Cap var paafaldende, da Forundring tydeligt nok var den fremherskende Følelse hos ham.

„Grunddynning!" gjentog han; „hvem Djævlen hørte nogensinde, at Grunddynning frelste et Skib fra at gaae iland?"

„Det er maaskee ikke Tilfældet paa Oceanet, Sir," svarede Jasper beskedent; „men vi vide, at det har været Tilfældet her."

„Knøsen har Ret, Broder," faldt Sergeanten ind; „thi ihvorvel jeg ikke forstaaer det, har jeg ofte hørt Søfolkene

paa Indsøen tale om noget Saadant. Vi vil gjøre bedst i at stole paa Jasper i denne Knibe."

Cap knurrede og bandte; men da der ikke var andet for, maatte han finde sig deri. Da Jasper nu blev kaldet, for at forklare, hvad han meente med Grunddynning, gav han følgende Forklaring derover. Vandmassen, der formedelst Stormen blev dreven op paa Strandbredden, maatte ifølge Naturens Love igjen søge den vaterpasse Stilling ved at løbe tilbage i Søen ad en eller anden skjult Vei. Dette kunde ikke skee paa Overfladen, hvor Vinden og Søerne bestandig twang det ind imod Land, og det dannede sandsynligviis et Slags lavere Ivande, hvorved det flød tilbage igjen til dets gamle og rette Seng. Denne underordnede Strømning havde faaet Navn af Grunddynning, og da den nødvendigviis maatte virke paa Bunden af et Fartøi, der stak saa dybt, som the Scud, stolede Jasper paa, at denne tilbagevirkende Kraft skulde hjælpe til at forhindre Ankertougene i at springe. Den øvre og nedre Strømning vilde kortsagt paa en Maade balancere hinanden.

Simpel og sindrig som denne Theori var, var der dog endnu kun lidet Tegn til, at den vilde stadfæste sig i Praxis. Driften vedblev, skjøndt den, efterhaanden som de

tilkattede Kabeltouge stivnede, tydeligen aftog. Endelig forkyndte Manden ved Loddet den glædelige Efterretning, at Ankrene havde ophørt at rippe, og at Fartøiet laae stø. I dette Øieblik var den første Række Brændinger omtrent Hundrede Fod agten for the Scud, idet de endog syntes at komme meget nærmere, da Skummet forsvandt og vendte tilbage paa de rasende Søer. Jasper sprang forud, og da han kastede et Blik ud over Bougen, smilede han triumpherende, idet han glædedrukken pegede paa Ankertougene. Istedetfor som før at ligne udspændte Jernstænger, hang de nu i Bugt nedefter, og for en Sømands Øie var det tydeligt, at Kutteren red paa Søerne med samme Lethed, som et Skib i Strømfarvand, naar Kulingens Styrke bliver modvirket af Vandets Tryk.

„Det er Grunddynningen!" udbrød han glad, idet han dandsede hen ad Dækket, for at støtte med Roret, for at Kutteren kunde ride endnu roligere. „Forsynet har stillet os ret i dens Strømning, og der er ikke længer nogen Fare."

„Ja, ja, Forsynet er en god Sømand," brummede Cap, „og hjælper ofte en Klodrian ud af en Knibe. Grunddynning eller Overdynning, Stormen er aftaget, og til Lykke for os Alle har Ankrene faaet fat i god Holdebund.

Dette fordømte Færskvand har desuden noget Unaturligt ved sig."

Menneskets er sjeldent tilbøieligt til at klamres, naar Lykken er dem med; men det er i Nødens Stund at de blive høitalende og dadlende. De Fleste ombord vare tilbøielige til at troe, at de vare blevne frelste fra at lide Skibbrud ved Jaspers Dygtighed og Kundskab, uden at tage Hensyn paa Caps Meninger, hvis Bemærkninger Ingen tog Notice af.

Man var rigtignok i en halv Time i Uvished og Tvivl, i hvilken Tid der med spændt Opmærksomhed blev passet paa ved Loddet, og dernæst overkom en Sikkerhedsfølelse dem Alle, og de Trætte sov, drømmende om vieblikkelig Død.

Fjerde Kapitel.

Nær Middag løiede det af, og nu aftog Stormens Styrke ligesaa pludseligt, som dens Voldsomhed var opstaaet. I mindre end to Timer efter at det var begyndt at løie, var Søens Overflade, ihvorvel den endnu

var oprørt, ikke længer bedækket med Skum, og efter dobbelt saa lang Tids Forløb, frembød den hele Overflade den sædvanlige Scene af Vand, der er i Bevægelse, uden at være brudt af Stormens Heftighed. Søerne kom alligevel endnu uophørligt rullende ind imod Strandbredden, og Brændingen vedblev, skjøndt Søstænket var ophørt, Søernes Toppe vare mere udjevnede, og alt hvad der var tilbage af Voldsomhed, hidrørte fra den Storm, der nu var aftaget.

Da det var umuligt at arbeide sig op imod den Sø, der endnu gik, med den labre Brise af østlig Vind, bleve alle Tanker om at komme under Seil den Eftermiddag opgivne. Jasper, der nu ganske havde gjenerholdt Commandoen over the Scud, beskæftigede sig alligevel med at hive op under Ankerne, der bleve lettede det ene efter det andet. Varpankerne, som vare kattede til dem, bleve lettede, og Alt gjort klar til at seile, saasnart som Veiret vilde tillade det. De, som ikke havde nogen Deel i disse Pligter, søgte imidlertid saadanne Midler til at more sig, som deres særegne Omstændigheder vilde tillade.

Som det pleier at være Tilfældet med dem, der ikke ere vante til at være indesluttede i et Skib, stirrede Mabel tankefuld paa Strandbredden; det varede heller ikke længe, førend hun yttrede det Ønske, om det var

muligt, at komme i Land. Stifinder stod den Gang i Nærheden af hende, og han forsikkrede, at Intet vilde være lettere, da de havde en Barkcanoe paa Dækket, som var det bedste Befordringsmiddel til at sætte igjennem Brændingerne med. Efter den sædvanlige Tvivl og Vaklen, blev Sergeanten adspurgt, og da det viste sig, at han var gunstig stemt for Sagen, bleve de nødvendige Forberedelser til at udføre den øieblikkeligen iværksatte.

Det Selskab, som skulde lande, bestod af Sergeant Dunham, hans Datter og Stifinder. Vant til Canoen tog Mabel med megen Fasthed Sæde midt i den, hendes Fader fik Plads i Bougen, medens Veiviseren paatog sig den Forretning, at styre i Agterenden af Fartøiet. Det var kun lidet nødvendigt at drive Canoen frem ved Hjælp af Pagaien, thi Brændingerne skjød den frem med en Heftighed, der bød ethvert Middel til at styre dens Bevægelser Trods. Mere end een Gang førend de naaede Strandbredden fortrød Mabel sin Forvovenhed; men Stifinder opmuntrede hende, og lagde virkelig saa megen Selvbeherskelse, Koldblodighed og Armstyrke for Dagen, at endog et Fruentimmer kunde have betænkt sig paa at lade sin Ængstelighed faae Overhaand. Vor Heltinde var ingen Kujon, og medens hun følte det uvante i sin Stilling, ved at landsætte gjennem Brændingen, følte hun tillige i passende Forhold

den vilde Glæde, det medførte. Enkelte Øieblikke ſad virkelig hendes Hjerte i hendes Hals, da denne Boble af en Baad fløi hen paa Toppen af Brændingerne, og ſyntes at ſkumme hen over Vandet ligeſom en Svale, og hun rødmede og lo, naar de, forladt af det glindſende Element, ſyntes at vige tilbage, ſom om de ſkammede ſig over at være blevne overgaaede i den hovedkulds Fart. Denne exalterede Tilſtand varede dog kun nogle faa Minutter; thi omendſkjøndt Diſtancen mellem Kutteren og Land var noget over eet Tuſind Alen, blev det mellemliggende Rum paſſeret i meget faa Minutter.

Da de kom i Land, kyſſede Sergeanten ſin Datter kjerligt; thi han var ſaameget Soldat, at han altid følte ſig mere hjemme, naar han var paa Terra firma, end naar han var paa Søen; og idet han greb ſin Bøſſe, erklærede han, at han havde i Sinde at tilbringe en Time med at ſøge Vildt.

„Stifinder vil blive i Nærheden af Dig, min Pige, og han vil uden tvivl fortælle Dig nogle Traditioner om denne Deel af Verden, eller nogle af de Erfaringer, han har gjort blandt Mingoerne.“

Veiviſeren lo, lovede at have Omſorg for Mabel, og faa Minutter efter var Faderen ſteget op af en ſteil Skraaning og forſvandt i Skoven. De Andre tog en anden

Retning, der efter nogle faa Minutters Opstigen af en anden steil Skraaning bragte dem paa en smal, nøgen Pynt af et Forbjerg, hvor Øiet overskuede et udstrakt og meget særegent Panorama. Her satte Mabel sig paa et Fragment af en omstyrtet Klippe, for at gjenvinde Aandedraget og samle Kræfter, medens hendes Ledsager, paa hvis Sener ingen legemlig Anstrængelse syntes at have nogen Indflydelse, stod ved hendes Side i sin eiendommelige, ikke ugratiøse Stilling, lænende sig paa sin lange Riffel. Flere Minutter forløb uden at Nogen af dem talte, da Mabel især var tabt i Beundring over Udsigten.

Den Stilling, de To havde indtaget, var tilstrækkelig ophøiet til at frembyde en vid Udsigt over Indsøen, der strakte sig henimod Nordost i en uendelig Flade, glimrende under Eftermiddagssolen, og endnu forraadende Resterne af det Oprør, som den havde været underkastet, medens den blev omtumlet af den sidste Storm. Landet begrændsede den i en betydelig Afstand, idet det forsvandt i det Fjerne imod Sydost og Nord. Saalangt som Øiet kunde række, var der intet andet end Skov synligt, da ikke saameget som et eneste Tegn paa Civilisation afbrød Naturens store og eensformige Herlighed. Stormen havde dreven the Scud forbi den Linie af hine Forter, med hvilke Franskmændene den Gang bestræbte sig for at omgive de engelsk-

nordamerikanske Besiddelser; thi, følgende Communications-Kanalerne mellem de store Indsøer, var deres Poster paa Niagaras Banker, medens vore Eventyrere havde naaet et Punkt mange Miil vesten for hiint berømte Pas. Kutteren red for et enkelt Anker udenfor Brændingerne, og lignede et eller andet smukt og med Omhu fuldendt Legetøi, der snarere var bestemt til at sættes under en Glasklokke, end til at udsættes for en Kamp med Elementerne, som den, den nylig havde udstaaet, medens Canoen laae paa den smalle Strandbred, netop saa høit oppe, at Søerne, som kom brusende op paa Land, ikke kunde naae den, som en Plet paa Rullestenene.

„Vi ere her langt fra menneskelige Boliger!" udbrød Mabel, efter at hun længe og eftertænksomt havde betragtet Scenen, og dens særegne Eiendommeligheder havde gjort Indtryk paa hendes levende og altid glimrende Indbildningskraft. „Dette kan man i Sandhed kalde at være paa en Grændse."

„Har I smukkere Scener end denne, i Nærheden af Havet og omkring de store Byer?" spurgte Stifinder med en Interesse, som han pleiede at lægge for Dagen for saadanne Gjenstande.

„Det vil jeg ikke sige; der er mere, som minder En

om sine Medmennesker, end her; mindre maaskee, der minder En om Gud."

„Ja, Mabel, det er hvad mine egne Følelser sige mig. Jeg er kun en stakkels Jæger, veed jeg nok, uden Lærdom og Underviisning; men Gud er mig nær i dette mit Hjem, som han er nær Kongen paa hans ophøiede Trone."

„Hvem kan tvivle derom?" gjensvarede Mabel, idet hun vendte Blikket fra Udsigten og saae op paa sin Ledsagers skarpttegnede men ærlige Ansigt, skjøndt ikke uden nogen Forundring over den Kraft, der laa i hans Væsen. „Man føler sig Gud nærmere paa saadant et Sted, troer jeg, end naar Sindet er adspredt af Gjenstandene i Byerne."

„I siger netop Alt hvad jeg selv vilde sige, Mabel; men med saa langt tydeligere Ord, at I faaer mig til at skamme mig over at ønske, at lade Andre vide hvad jeg føler ved saadanne Gjenstande. Jeg har været rundt om denne Indsøes Kyst for at søge om Skind, før Krigen, og har allerede været her; ikke netop paa dette Sted, thi vi landede hist henne, hvor De kan see den visnede Eeg, der staaer over den Klynge Skarntyde."

„Hvorledes, Stifinder, kan De erindre alle disse Bagateller saa nøiagtigt?"

„Disse ere vore Gader og Huse, vore Kirker og Palladser. Ja, i Sandhed erindrer jeg dem! Jeg traf engang en Aftale med Storslange, at møde Klokken Tolv om Middagen nærved Stammen af en vis Pinie, efter sex Maaneders Forløb, da Ingen af os var mindre end tre Hundrede Mile borte fra Stedet. Træet stod og staaer endnu, med mindre Forsynet ogsaa har forkyndt sin Dom over det, midt i Skoven, halvtredsindstyve Mile fra nogensomhelst Colonie, men i en ganske overordentlig Nærhed for Bæverne."

„Og De mødtes paa det rette Sted, til den bestemte Time?"

„Staaer Solen op og gaaer den ned? Da jeg kom til Træet, fandt jeg Slangen, lænende sig mod Stammen, med sønderrevne Been og tilsølede Moccasiner. Delawareren var kommen i en Sump, og det kostede ham ikke liden Umag at finde ud af den igjen; men som Solen, der kommer over de østlige Høie om Morgenen og gaaer ned bag de vestlige om Aftenen, var han trofast mod mig og Stedet. Frygt aldrig for Chingachgook, naar der enten er en Ven eller en Fiende med i Spillet. Han er lige sikker for dem begge."

„Og hvor er Delawareren nu? Hvorfor er han ikke med os idag?"

„Han støver om paa Mingosporet, hvor jeg ogsaa burde have været, dersom det ikke var for en stor menneskelig Svagheds Skyld."

„De synes at staae over, paa hiin Side, ophøiet over al Svaghed, Stifinder; jeg har endnu aldrig truffen paa en Mand, der saalidet syntes at lade sig anfægte af Naturens Svagheder."

„Dersom I mener med Hensyn til Helbred og Styrke, Mabel, har Forsynet været mig god; skjøndt jeg troer, at den friske Luft, en virksom Speiden, Livet i Skoven og den Søvn, en god Samvittighed medfører, altid maa holde Docterne borte. Men naar Alt kommer til Alt, er jeg et Menneske; ja, jeg finder endog, at jeg er meget menneskelig i nogle af mine Følelser."

Mabel saae meget forundret ud, og det vilde ikke være mere end at tegne hendes Kjøns Charakteer, dersom vi tilføiede, at hendes søde Ansigt ogsaa udtrykte en god Deel Nysgjerrighed, skjøndt hendes Tunge var mere discret.

„Der er noget Fortryllende i dette Deres vilde Liv, Stifinder!" udbrod hun, idet et Anstrøg af Enthusiasme farvede hendes Kinder. „Jeg føler, at jeg er stærkt paa Vei til at blive en Grændsepige, og begynder at elske denne Skovens ophøiede Stilhed. Byerne forekomme mig sørgelige, og da min Fader sandsynligviis vil tilbringe sine øv-

rige Dage her, hvor han allerede har levet saa længe, begynder jeg at føle, at jeg vilde være lykkelig ved at forblive hos ham, og ikke vende tilbage til Søkysten."

„Skovene ere aldrig tavse, Mabel, for dem, som forstaae deres Mening. Hele Dage har jeg vandret om i dem alene, uden at føle Savnet af Selskab, og hvad Samtale angaaer, saa er der ikke Mangel paa fornuftig og lærerig Samtale for dem, der forstaae deres Sprog."

„Jeg troer, De føler Dem lykkeligere, naar De er ene, Stifinder, end naar De er sammen med Deres Medskabninger?"

„Det vil jeg ikke sige, det vil jeg just ikke sige. Jeg har levet den Tid, da jeg troede, at Gud var mig nok i Skoven, og at jeg ikke forlangte mere end hans Godhed og hans Forsorg. Men andre Følelser have faaet Overhaand, og jeg formoder, at Naturen fordrer sin Ret. Alle andre Skabninger parre sig, Mabel, og det blev bestemt, at Mennesket skulde gjøre ligesaa."

„Og har De aldrig tænkt paa at finde Dem en Kone, Stifinder?" spurgte Pigen med den Ligefremhed og Uskyldighed, som de Rene af Hjertet og de Oprigtige ere meest tilbøielige til at lægge for Dagen, og med den Hengivenhed, som er hendes Kjøn medfødt. „Det forekommer mig, at De ikkun mangler et Hjem at tye til fra Deres Van-

dringer, for at gjøre Deres Liv fuldkommen lykkeligt. Dersom jeg var en Mand, vilde det være min største Glæde at streife omkring i disse Skove, efter Hjertenslyst, eller at seile paa denne yndige Indsø."

„Jeg forstaaer Eder, Mabel, og Gud velsigne Eder, fordi I vil tænke paa Menneskers Velfærd, der ere saa ydmyge, som vi ere. Vi have vore Glæder, det er en Sandhed, saavelsom vore Gaver; men vi kunde være lykkeligere, ja, jeg troer at vi kunde være lykkeligere."

„Lykkeligere! i hvilken Henseende, Stifinder? I denne rene Luft, med denne kjølige, skyggefulde Skov at vandre omkring i, denne yndige Indsø at see paa, med en reen Samvittighed og Overflødighed paa alle Livets Fornødenheder, bør Menneskene være intet mindre end saa fuldkommen lykkelige, som deres Ufuldkommenheder ville tillade dem at være det."

„Enhver Skabning har sine Gaver, Mabel, og Mennesket har sine," svarede Veiviseren, idet han skottede til sin yndige Ledsagerske, hvis Kinder blussede og hvis Øine skinnede under de varme Følelser, der vare opvakte ved Nyheden af den gribende Stilling, hvori hun befandt sig; „og alle maa følge dem. Seer I hin Due, der netop daler ned paa Strandbredden — her, i Linie med det omstyrtede Castanietræ?"

„Ganske vist; det er den eneste levende Skabning, foruden os selv, der er synlig i denne uhyre Ørken."

„Ikke saaledes, Mabel, ikke saaledes; Forsynet har ikke skabt noget levende Væsen i den Hensigt, at det skulde leve ene. Her er Magen, netop iværk med at hæve sine Vinger; den har søgt sin Føde i Nærheden af den anden Strandbred, men vil ikke længe være adskilt fra sin Kammerat."

„Jeg forstaaer Dem, Stifinder," svarede Mabel med et sødt Smiil, men med ligesaa megen Rolighed, som om hun samtalede med sin Fader. „Men en Jæger kan endog i disse vilde Regioner finde en Mage. De indianske Piger ere hengivne og tro, veed jeg; thi saaledes var Arrowheads Kone mod en Husbond, der hyppigere var vred end han smilede."

„Det lader sig aldrig gjøre, Mabel, og der vil aldrig komme noget Godt ud af det. Art maa knytte sig til Art, og Land til Land, dersom man skulde finde Lyksalighed. Kunde jeg finde En som Eder, der vilde samtykke i at være en Jægers Kone, og som ikke vilde foragte min Uvidenhed og Raahed, da vilde i Sandhed alle forudgangne Besværligheder forekomme mig som et ungt Dyrs Leg, og alt det Tilkommende som Solskin."

„En som jeg! En Pige, der er saa ung og ubesindig,

som jeg, vilde ikke være en passende Ledsagerske for den dristigste Speider og den dygtigste Jæger i disse Skove."

„Ah! Mabel, jeg frygter for, at jeg har blandet en Rødhuds Gaver med et blegt Ansigts Natur. En saadan Charakteer vilde gjøre en Kone sikker i en indianst Landsby."

„Sikkerlig, sikkerlig, Stifinder, vilde De ikke tænke paa at tage En, der er saa uvidende, saa ubetydelig, saa forfængelig og saa uerfaren som jeg, til Deres Kone?" Mabel vilde have tilføiet: „og saa ung"; men Følelsen af at burde være skaansom undertrykte Ordene.

„Og hvorfor ikke, Mabel? Dersom I er uvidende om Skikkene paa Grændserne, saa kjender I bedre end alle vi Andre morsomme Anecdoter og Byskikke; hvad Ubetydeligheden angaaer, saa veed jeg ikke, hvad det betyder; men dersom det betyder Skjønhed, ak, da frygter jeg for, at det ikke er nogen Feil i mine Øine. Forfængelig er I ikke, hvilket sees deraf, at I er saa god at lytte til al min eenfoldige Snak om Speiden og Spor, og hvad Erfaringen angaaer, da vil den komme med Aarene. Desuden, Mabel, frygter jeg for, at Mændene tænke meget lidt paa disse Sager, naar de vil tage dem en Kone, det gjør jeg."

„Stifinder, Deres Ord, — Deres Blik, — men sikkerligen, De siger alt dette i Spøg; De skjemter?"

„For mig er det altid behageligt at være nærved Eder, Mabel, og jeg vilde sove tryggere i denne velsignede Nat, end jeg har sovet i den sidste Uge, dersom jeg turde troe, at I fandt saadan Tale ligesaa behagelig, som jeg."

Vi ville ikke paastaae, at Mabel Dunham ikke havde anseet sig for at være ynket af Veiviseren; hendes hurtige, qvindelige Skarpsindighed havde tidlig opdaget dette, og maaskee hun leilighedsviis havde troet, at der med hans Agtelse og Venskab havde blandet sig noget af den mandige Ømhed, som Manden i Sandhed maatte være raa for ikke ved given Leilighed at føle for det blidere Kjøn; men den Tanke, at han ønskede sig hende til Kone, havde aldrig faldet den modige og skarpsindige Pige ind. Nu paatrængte der sig alligevel hendes Indbildningskraft et Glimt af Noget, der lignede Sandheden, mindre maaskee ved hans Ord end ved hans Væsen. Idet Mabel saae alvorligt paa Speiderens rynkede, ærlige Ansigt, bleve hendes egne Træk bekymrede og alvorlige, og da hun igjen talte, var det med en Blidhed i hendes Væsen, der drog ham end mægtigere til hende, end Ordene selv vare beregnede paa at vise ham tilbage.

„De og jeg burde forstaae hinanden, Stifinder," sagde hun med oprigtig Alvor, „og der bør ikke være nogen Sky mellem os. De er altfor oprigtig og ligefrem til at imøde-

kommes med Andet end Oprigtighed og Ligefremhed. Alt dette har ganske sikkert ikke Noget at betyde, — staaer ikke i nogen anden Forbindelse med Deres Følelser, end et saadant Venskab, som En med Deres Viisdom og Charakteer naturligen kunde føle for en Pige, som mig?"

„Jeg troer det er Altsammen naturligt, Mabel; ja jeg gjør. Sergeanten siger mig, han havde saadanne Følelser for Deres egen Moder, og jeg troer jeg har seet noget Lignende hos de unge Folk, jeg fra Tid til anden har ført igjennem Skovene. Ja, ja, jeg tør sige, det er naturligt nok, og det er det, der har bragt mig til at tale, og det er en stor Trøst for mig."

„Stifinder, Deres Ord gjør mig urolig. Tal tydeligere eller lad denne Gjenstand fare for bestandig. De troer ikke, De kan ikke mene at — De kan ikke ønske at jeg skal forstaae —" endog den modige Mabels Tunge stammede, og hun krympede sig med jomfruelig Undseelse ved at tilføie hvad hun saa alvorligt ønskede at sige. Idet hun samlede sit Mod og besluttede at vide Alt saa snart og saa tydeligt som muligt, vedblev hun efter et Øieblikks Betænkning: — „Jeg mener, Stifinder, at De ikke ønsker jeg skal forstaae det saaledes, at De for Alvor tænker paa, at jeg skulde være Deres Kone?"

„Det gjør jeg, Mabel; det er det, det er netop det; og De har sat Sagen i et langt klarere Lys end jeg, med mine Skovgaver og Grændseveie nogensinde vilde være istand til. Sergeanten og jeg har afgjort Sagen, dersom det maatte være Dem behageligt, hvilket han antager nok kunde være Tilfældet; skjøndt jeg tvivler om min egen Evne til at behage Een, der fortjener den bedste Huusbond, som Amerika kan fremvise."

Mabels Ansigt gik over fra Urolighed til Forundring, og derpaa vexlede det endnu hurtigere fra Forundring til Smerte.

„Min Fader!" udbrød hun — „min kjære Fader har tænkt paa, at jeg skal blive Eders Kone, Stifinder?"

„Ja han har, Mabel, det har han i Sandhed, han har endog troet at dette kunde være Eder behageligt, og har næsten opmuntret mig til at troe at det kunde være sandt."

„Men De selv, — De kan dog sikkerligen ikke bryde Dem noget om, om denne besynderlige Formodning nogensinde vil blive realiseret eller ikke?"

„Hvorledes?"

„Jeg mener, Stifinder, at De har talt om dette Parti, mere for at føie min Fader, end for nogensomhelst anden Ting, at Deres Følelser ikke ere med i Spillet, lad saa end mit Svar blive som det vil."

Stifinderen betragtede alvorlig Mabels yndige Ansigt,

hvis Farve var forhøiet ved hendes Iver og det uvante i hendes Følelser, og det var ikke muligt at misforstaae den store Beundring, der forraadte sig i hvert Træk af hendes oprigtige Ansigt.

„Jeg har ofte troet mig lykkelig, Mabel, naar jeg paa en heldig Jagt gjennemstreifede Skovene, indaandede den friske Luft paa Høiene, og følte mig fuld af Kraft og Sundhed; men nu veed jeg, at det altsammen har været Tomhed og Forfængelighed i Sammenligning med den Glæde det vilde forvolde mig at vide, at De tænkte bedre om mig, end De tænker om de fleste andre."

„Bedre om Dem! — Jeg tænker i Sandhed bedre om Dem, Stifinder, end om de fleste andre, jeg er ikke ssikker paa om jeg ikke tænker bedre om Dem, end om nogen anden; thi Deres Trofasthed, Ærlighed, Ligefremhed, Retfærdighed og Mod findes der neppe Mage til paa denne Jord."

„Ah! Mabel, dette ere søde og opmuntrende Ord af Dem og naar alt kommer til alt havde Sergeanten ikke saa meget Uret, som jeg frygtede."

„Nei Stifinder, ved alt hvad der er helligt og retfærdigt, lad os ikke misforstaae hinanden i en Sag, der er af saa megen Vigtighed. Medens jeg ærer, agter, ja har Ærbødighed for Dem i næsten ligesaa høi Grad som for

min Fader, er det umuligt at jeg nogensinde skulde kunne blive Deres Kone — at jeg — —"

Forandringen i hendes Ledsagers Ansigt var saa pludselig og saa stor, at Mabel, i det Øieblik Virkningen af hvad hun havde sagt blev synlig i Stifinders Ansigt, standsede sin Tale, uagtet hendes levende Ønske at være tydelig, da den Utilbøielighed hun følte til at forvolde Smerte, i sig selv var tilstrækkelig til at bringe hende til at tie. Ingen af Dem talte i nogen Tid, da den Skygge af feilslagen Haab, der overfoer Jægerens furede Ansigt, nærmede sig saa meget til den bittreste Smerte, at det forfærdede hans Ledsagerske, medens den qvælende Følelse blev saa stærk hos Stifinder, at han virkelig greb til sin Strube, ligesom Een der søger Lægehjælp mod legemlig Smerte. Den convulsiviske Maade, paa hvilken hans Fingre arbeidede, slog den forfærdede Pige med Rædsel.

„Nei, Stifinder," tilføiede Mabel ivrigt, saasnart hun var bleven Herre over sin Stemme; — „jeg har maaskee sagt mere end jeg meente; thi alle Ting af denne Natur ere mulige, og Qvinderne, siger man, vide aldrig ret hvad de selv ville. Hvad jeg ønskede at De skulde forstaae er, at det ikke er rimeligt at De og jeg nogensinde skulde tænke paa hinanden, som Mand og Kone bør tænke paa hinanden."

„Jeg tænker ikke, og skal ikke oftere tænke paa den

Maade, Mabel" fremstønnede Stifinder, der syntes at yttre disse Ord som Een, der befrier sig fra Trykket af en eller anden qvælende Gjenstand. „Nei, nei, jeg skal aldrig tænke mere paa Dem eller nogen Anden paa den Maade."

„Stifinder, kjære Stifinder, forstaae mig, læg ikke mere Mening i mine Ord end jeg selv gjør; et Parti som dette vilde være uklogt, maaske unaturligt."

„Ja unaturligt, — imod Naturen, og det sagde jeg Sergeanten; men han vilde have det anderledes."

„Stifinder! O! dette er værre end jeg kunde have forestillet mig det; tag min Haand, fortreffelige Stifinder, og lad mig see at De ikke hader mig. For Guds Skyld, smiil til mig igjen."

„Hade Dem, Mabel! Smile til Dem! ak!"

„Nei giv mig Deres Haand; Deres stærke, trofaste, mandige Haand — begge — begge, Stifinder! thi jeg vil ikke være rolig, førend jeg er overbeviist om at vi igjen ere blevne Venner, og at alt dette har været en Vildfarelse."

„Mabel!" sagde Veiviseren idet han alvorlig betragtede den ædelmodige livlige Piges Ansigt, medens hun holdt hans to haarde og solbrændte Hænder med sine nydelige fine Fingre, og idet han lo paa hans eiendommelige rolige Maade, medens Smerten hvilede over Træk, som syntes ude af Stand til at bedrage. endog medens de vare

bevægede af saa stridende Følelser, „Mabel, Sergeanten havde Uret."

De tilbagetvungne Følelser kunde ikke længere hemmes, og Taarerne løb som Regn ned ad Speiderens Kinder. Hans Fingre arbeidede igjen convulsiviſt ved hans Strube, og hans Bryſt hævede ſig, ſom om det havde en Beboer for hvem det ønſkede at befries ved en fortvivlet Anſtrangelſe."

„Stifinder! Stifinder!" udraabte Mabel, „alt; men ikke dette. Tal til mig, Stifinder! ſmiil igjen; ſiig et kjærligt Ord til mig, hvilkenſomhelſt Ting der kan overbeviſe mig om at De har tilgivet mig."

„Sergeanten havde Uret," udbrød Veiviſeren, idet han lo midt i al ſin Kummer, paa en Maade, der forfærdede hans Ledſagerſke ved den naturlige Blandning af Oval og Letſindighed. „Jeg vidſte det, jeg vidſte det, og ſagde det; ja, Sergeanten havde Uret, naar alt kommer til alt."

„Vi kan være Venner, omendſkjøndt vi ikke kan blive Mand og Kone," vedblev Mabel, næſten ligeſaa forſtyrret, ſom hendes Ledſager, medens hun næppe vidſte hvad hun ſagde; „Vi kunne og ville altid være Venner."

„Jeg troede nok at Sergeanten tog feil," vedblev Stifinderen, da han med ſtor Anſtrængelſe var bleven Herre over ſig ſelv; „thi jeg troede ikke at mine Gaver vare ſaadanne, ſom vilde behage en Piges Smag der var opdraget

i Byerne. Det vilde have været bedre, Mabel, dersom han ikke havde overtalt mig til en anden Mening, og det kunde ogsaa have været bedre, dersom De ikke havde været saa livlig og fortrolig; ja det vilde."

„Dersom jeg troede at nogen Feil hos mig havde opvakt falske Forhaabninger hos Dem, Stifinder, ihvorvel de vare ufrivillige fra min Side, vilde jeg aldrig kunne tilgive mig det; thi tro mig, jeg vilde hellere at mine egne Følelser, end at De, skulde lide."

„Det er netop det, Mabel, det er netop det. Disse Talemaader og Meninger, udtalte med saa blid en Stemme, og paa en Maade hvortil jeg er saa uvant i Skovene, har gjort mig Fortred. Men jeg seer nu tydeligt, og begynder bedre at forstaae Forskjellen mellem os, og vil kæmpe for at undertvinge mine Følelser, og vandre ud igjen, som jeg pleiede at gjøre, for at see mig om efter Vildt og Fjender. Ak Mabel, jeg har i Sandhed været paa et falskt Spor, siden vi traf sammen."

„Men De vil nu følge det rette. Om en kort Tid vil de glemme alt dette, og tænke paa mig, som en Veninde, der skylder Dem sit Liv."

„Dette kan maaske være Maaden i Byerne; men jeg tvivler om at det er naturligt i Skovene. Hos os er Diet, naar det seer et elskeligt Syn, tilbøielig til at holde det

og dersom det stod til mig at afgjøre, vilde jeg hellere følge Eder til een eller anden Hytte i Skovene, og dele Eders Skjebne, hvad enten den maatte være god eller slet, end at gaae inden for nogen Officiers Dør jeg kjender, i den Hensigt at forblive der som hans Kone."

„Mabel, dette er ikke som Lundie haaber, eller Lundie tænker."

„Og hvad bryder jeg mig om Lundie? han er Major ved det 55de og kan commandere sine Folk til at gjøre omkring eller marschere ligesom han lyster, men han kan ikke tvinge mig til at ægte den høieste eller laveste af hans Selskab; hvad kan De desuden vide noget om Lundies Ønsker med Hensyn til denne Gjenstand?"

„Af Lundies egen Mund. Sergeanten havde sagt ham, at han ønskede mig til Svigerson, og da Majoren er en gammel og oprigtig Ven, samtalede han med mig angaaende denne Gjenstand, han spurgte mig reent ud, om det ikke vilde være mere ædelmodigt af mig, at overlade denne Lykke til en Officier, end at tragte efter at faae Dem til at dele en Jægers Lykke. Jeg indrømmede Sandheden, det gjorde jeg, og det var, at jeg troede at det nok kunde være Tilfældet; men da han fortalte mig at Qvarteermesteren var hans Valg, vilde jeg ikke høre videre om Vilkaarene. Nei, nei Mabel, jeg kjender Davy Muir godt,

og skjøndt han kan gjøre Dem til Frue, kan han dog aldrig gjøre Dem til en lykkelig Qvinde, eller sig selv til en Gentleman. Jeg siger dette ærligt, det gjør jeg; thi jeg seer nu tydeligt at Sergeanten har Uret."

„Min Fader har feilet storligen, dersom han har sagt eller gjort noget der kunde forvolde Dem Sorg, Stifinder, og min Agtelse for Dem er saa stor, og mit Venskab saa oprigtigt, at dersom det ikke var for een — jeg mener at intet Menneske behøver at frygte for Lieutenant Muirs Indflydelse paa mig — vilde jeg hellere forblive som jeg er, til min Dødsdag, end at blive Frue paa de Vilkaar at blive hans Kone."

„Jeg troer ikke at De vilde sige noget, som De ikke føler, Mabel," gjensvarede Stifinder alvorlig.

„Ikke i et saadant Øieblik, om en saadan Gjenstand, og for Alting ikke til Dem. Nei Lieutenant Muir maa finde sig Koner hvor han kan — mit Navn skal aldrig faae Plads i hans Katalog."

„Jeg takker Dem, jeg takker Dem for det altsammen, Mabel; thi skjøndt der ikke længer er noget Haab for mig, kunde jeg aldrig føle mig lykkelig, om De tog Qvarteermesteren. Jeg frygtede for at hans Rang kunde have nogen Vægt, gjorde jeg, og jeg kjender Manden. Det er ikke Skinsyge der faaer mig til at tale saaledes, men Sandhed;

thi jeg kjender Manden. Skulde De nu finde Behag i en fortjenstfuld Yngling, for Exempel en som Jasper Western —"

„Hvorfor altid nævne Jasper Eau-douce, Stifinder? han kan ikke have noget at bestille med vort Venskab; lad os tale om Dem og den Maade paa hvilken De vil tilbringe Vinteren."

„Ak! jeg har ikke meget at betyde, Mabel, med mindre det skulde være paa et Spor, eller med Riflen; og endnu mindre nu, da jeg har opdaget Sergeantens Feiltagelse. Det er derfor ikke værd at tale om mig. Det har været meget behageligt for mig at være saa længe i Deres Nærhed, og endog at indbilde mig at Sergeanten havde Ret; men det er nu altsammen forbi. Jeg vil gaae ned ad Indsøen med Jasper, og der vil nok være noget der kan beskæftige os, og det vil holde unyttige Tanker ude af Sindet."

„Og De vil glemme dette, glemme mig — nei ikke glemme mig, Stifinder; men De vil tage fat paa Deres gamle Beskæftigelse og ophøre med at troe, at en Pige er af tilstrækkelig Vigtighed til at forstyrre Deres Fred."

„Jeg har aldrig vidst det før, Mabel; men Piger ere af mere Vigtighed i dette Liv, end jeg kunde have troet. Førend jeg kjendte Dem, kunde det nyfødte Barn ikke sove roligere og sødere end jeg pleiede at kunne det; ikke saasnart havde jeg lagt mit Hoved paa en Rod, eller en

Steen, eller maaskee paa et Skind, forend hele min Bevidsthed var borte, med mindre jeg om Natten, ligesom i en Drøm, kunde gjennemgaae Dagens Begivenheder, og der laae jeg til det var paa Tiden at sætte sig i Bevægelse, og Svalerne kunde ikke være mere sikkre paa at have spredt Deres Vinger ved Daglysets Komme, end jeg paa at være paa Benene, i det Øieblik jeg ønskede at være det. Alt dette syntes at være en Gave, og kunde endog findes midt i en Mingoleir, thi jeg har i sin Tid endog ligget ude i disse Vagabonders Landsbyer."

„Og alt dette vil komme tilbage til Eder, Stifinder; thi Een der er saa retskaffen og redelig, vil ikke forspilde sin Lyksalighed, blot for en Idees Skyld. De vil igjen drømme om Deres Jagter, om de Dyr De har dræbt, og om de Bævere De har fanget."

„Ak, Mabel, jeg ønsker aldrig at drømme igjen! før vi mødtes, fandt jeg en Slags Glæde, ved i Tanken at gjennemgaae min Færden paa Jagterne, og endog at forfølge Irokesernes Spor, ja, jeg har været i Skjærmysler og Baghold, ligesom i Tankerne, og fundet Fornøielse deri, overeensstemmende med mine Gaver; men alle disse Ting har tabt deres Trylleri, siden jeg har sluttet Bekjendtskab med Dem. Nu tænker jeg ikke længer paa noget saa raat i mine Drømme; men endnu den sidste Nat vi var i Gar-

nisonen, drømte jeg at jeg havde en Hytte i en Lund af Sukker-Valbirk (maples) og ved Roden af hvert Træ var der en Mabel Dunham, medens Fuglene der sad paa Grenene sang Balader, istedetfor de Toner Naturen gav dem, endog Daadyrene standsede for at lytte. Jeg forsøgte at skyde en Kalv, men Hjortefælder klikkede, og Dyret lo mig op i Øinene, ligesaa behageligt, som en ung Pige leer i sin Overgivenhed, og derpaa satte det afsted, idet det saae sig om, som om det troede at jeg skulde følge efter."

„Ikke mere derom, Stifinder, vi vil ikke tale mere om disse Ting," sagde Mabel, idet hun tørrede Taarene af Øinene, thi den simple og alvorlige Maade, paa hvilken denne haardføre Skovmand forraadte det dybe Indtryk hun havde giort paa hans Følelser, var næsten for meget for hendes ædle Hjerte. „Lad os nu see efter Fader, han kan ikke være langt borte da jeg hørte, hans Bøsse meget nær herved."

„Sergeanten havde Uret, — ja, han havde Uret, og det nytter ikke til noget, at forsøge paa at faae Duen til at søge Selskab med Ulven."

„Her kommer min kjære Fader," afbrød Mabel, „lad os see muntre og lykkelige ud, Stifinder, som saadanne gode Venner bør see ud, og tie med hinandens Hemmeligheder."

En Pause paafulgte; man hørte hvorledes Sergean-

tens Fødder knuſede de tørre Grene nær ved dem, og derpaa kom han tilſyne, idet han ſkjød de nærmeſte Buſke og Grene tilſide. Da den gamle Soldat kom ud paa den aabne Plads, ſaae han forſkende paa ſin Datter og hendes Ledſager, og ſagde i en godmodig Tone:

„Mabel, Du er ung og let til Beens, mit Barn, ſee at finde en Fugl jeg har ſkudt, ſom faldt lige nedenfor den Tykning af unge Skarntyder, der paa Strandbredden, og da Jasper gjør Tegn til at han har i Sinde at lette, ſkal Du ikke gjøre Dig den Uleilighed at klavre op ad denne Bakke igjen, men vi vil om et Par Minutter møde Dig ved Stranden."

Mabel adløb, idet hun ſprang ned ad Bakken med en ung og karſk Piges elaſtiſke Fjed. Men uagtet hendes Skridt vare lette, var Hjertet tungt, og ikke ſaaſnart var hun ſkjult af Tykningen, førend hun kaſtede ſig ned ved Roden af et Træ, og græd, ſom om hendes Hjerte ſkulde briſte. Sergeanten holdt med en Faders Stolthed Øie med hende, indtil hun forſvandt, og derpaa vendte han ſig til ſin Ledſager, med et Smiil ſaa venligt og fortroligt, ſom hans Sædvaner vilde tillade ham at viſe mod nogenſomhelſt.

„Hun beſidder ſin Moders Lethed og Activitet, min Ven, med noget af hendes Faders Kraft," ſagde han. „Hendes Moder var ikke fuldt ſaa ſmuk, ſaavidt jeg troer; men

og Naturlighed; et Indtryk der alligevel snart blev forjaget, ved at opdage Følelser, der vare saa smertelige og saa dybe, at de endog syntes at sønderrive hans Sjel. I denne Henseende kunde Stifinderen virkelig betragtes, som et Barn; ukjendt ved Verdens Løb, havde han ikke noget Begreb om at skjule nogensomhelst Tanke, og hans Sjel optog og betragtede enhver Sindsbevægelse med denne Livsalders Smidighed og Redebonhed, da Barnet neppe hengiver sin Indbildningskraft til de forbigaaende Indtryk, med større Lethed end denne Mand, der var saa ligefrem i alle hans personlige Følelser, saa alvorlig, stoisk, mandig og streng i alt, hvad der angik hans sædvanlige Vandel.

„De taler Sandhed, Sergeant," svarede Stifinder, „en Feiltagelse hos en Person, som De, e en alvorlig Sag."

„De vil til Slutningen finde Mabel oprigtig og ærlig, giv hende kun lidt Tid."

„Ak Sergeant!"

„En Mand med Deres Fortjenester vilde gjøre Indtryk paa en Klippe, giv hende Tid, Stifinder."

„Sergeant Dunham, vi ere gamle Feldtkammerater, det vil sige, som Feldtlivet er her i Ørkenerne, og vi have bevist hinanden saa mange Venskabstjenester, at vi maa være oprigtige mod hinanden, — hvad har bragt Dem til

at troe at en Pige, som Mabel, nogensinde kunde fatte Godhed for En, der er saa raa som jeg?"

„Hvad? — Nu, en Mængde Grunde, og gode Grunde ovenikjøbet, min Ven. Maaskee disse samme Venskabstjenester og Feldttogene, De omtaler; ydermere er De min svorne og prøvede Kammerat."

„Alt dette klinger godt nok, forsaavidt som det angaaer Dem og mig; men det vedgaaer ikke deres smukke Datters Sag. Hun kan troe, at netop disse Feldttog have ødelagt den Smule Tækkelighed, som jeg nogensinde kan have været i Besiddelse af, og jeg er ikke ganske sikker paa, at det, at være en gammel Ven af hendes Fader, vilde indgive nogen ung Piges Sjel nogen særlig Godhed for en Beiler. Lige søger Lige, siger jeg Dem, Sergeant, og mine Gaver ere ikke ganske Mabel Dunhams Gaver."

„Dette er nogle af Deres gamle beskedne Skrupler, Stifinder, og vil ikke gavne Dem hos Pigen. Fruentimmer have Mistillid til Mænd, som ikke have Tillid til sig selv, og hænge ved Mænd, som ikke have Mistillid til Noget. Beskedenhed er en Hoveddyd hos en Rekrut, det indrømmer jeg, eller hos en ung Subaltern, der nylig er kommen til Regimentet; thi det forhindrer at han gjennemhegler Underofficiererne, førend han veed hvad han skal gjennemhegle; jeg er ikke sikker paa, om den er paa urette

Sted hos en Commissarius eller en Præst; men den er Djævlen og Alt, naar den faaer Magt over en virkelig Soldat eller en Elsker. Hav saalidet som muligt at gjøre med den, naar De vil vinde et Fruentimmers Hjerte. Hvad Deres Grundsætning angaaer, at Lige søger Lige, er den saa falsk som mulig, i Sager af denne Art. Dersom Lige elskede Lige, vilde Fruentimmer elske hinanden og Mænd ogsaa. Nei, nei, Lige elsker Ulighed," — Sergeanten var egentlig kun Feldt-Student — „og De har intet at frygte af Mabel i den Henseende. See paa Lieutenant Muir; den Karl har allerede havt fem Koner, siger man, og der er ikke mere Beskedenhed hos ham, end der er i en Kat*)."

„Lieutenant Muir vil aldrig blive Mabel Dunhams Mand, lad ham saa kruse sine Fjæder saa meget han vil."

„Det er en fornuftig Bemærkning af Dem, Stifinder; thi jeg har beslu tet at De skal være min Svigerson. Dersom jeg selv var Officier, kunde Lieutenant Muir have noget Haab; men Tiden har sat et Skillerum mellem mit Barn og mig, og jeg har ikke i Sinde at der ogsaa skal komme en Rangsperson."

„Sergeant, vi maae lade Mabel gaae efter sit eget Hoved, hun er ung og munter, og Gud forbyde, at noget-

*) Et Strafferedskab, til Skibs.

somhelst af mine Ønsker skulde lægge Vægten af en Fjæder paa et Sind, der nu er lutter Munterhed, eller tage en eneste Lykksalighedslyd bort fra hendes Latter!"

„Har De talt aabent med Pigen?" spurgte Sergeanten hurtig og med nogen Barskhed.

Stifinder var altfor ærlig til at nægte en Sandhed, der var saa ligefrem, som den Svaret fordrede, og dog altfor høihjertet til at forraade Mabel, og udsætte hende for Ens Vrede, som han godt vidste var barsk, naar han var fortørnet.

„Vi have aabnet vore Hjerter for hinanden," sagde han; „og skjøndt ethvert Menneske maatte finde Behag i at betragte Mabel, saa troer jeg, Sergeant, at der kun er liden Grund til at tænke det samme om mig selv."

„Pigen har dog ikke turdet vove at give Dem et Afslag, — at give hendes Faders bedste Ven et Afslag?"

Stifinder vendte Ansigtet til Side, for at skjule den Smerte, som han var sig bevidst det maatte udtrykke; men han fortsatte Samtalen i hans rolige, mandige Tone.

„Mabel er altfor kjerlig til at afslaae Noget, eller endog til at tale haardt til en Hund. Jeg har ikke fremsat Spørgsmaalet paa en Maade, at det ligefrem kunde afslaaes, Sergeant."

„Og ventede De da, at min Dattter skulde kaste sig i

Deres Arme førend De beilede til hende? Hun vilde ikke have været sin Moders Datter, dersom hun havde gjort noget lignende; heller ikke troer jeg, hun vilde have været min. Dunhams holde af ærlig Færd, saavelsom Kongens Majestæt; men de ere ikke Springere. Overlad mig at ordne denne Sag for Dem, Stifinder, og der skal ikke blive nogen unødvendig Tøven. Jeg vil endnu i denne Aften tale til Mabel, og Deres Navn skal være det væsentlige i denne Affaire."

„Det ønsker jeg ikke, det ønsker jeg ikke, Sergeant. Overlad Sagen til Mabel og mig, og jeg tænker, at Alt vil komme i Rigtighed til Slutningen. Unge Piger ere ligesom frygtsomme Fugle; de finde ikke synderlig Smag i at blive tvungne eller i haard Tiltale. Overlad Sagen til Mabel og mig."

„Det vil jeg paa eet Vilkaar, min Ven, og det er, at De ved en Speiders Ære lover mig, at De vil tale reent ud til Mabel, ved første passende Leilighed og uden videre Omsvøb."

„Jeg vil spørge hende, Sergeant — ja, jeg vil spørge hende, paa det Vilkaar, at De lover mig ikke at blande Dem i Sagen — ja, jeg vil love Dem at jeg vil spørge Mabel om hun vil have mig, om hun endog leer mig lige op i Øinene, naar jeg gjør det, paa det Vilkaar."

Sergeant Dunham gav det forlangte Løvte meget villigen; thi han havde sat sig det fuldt og fast i Hovedet, at den Mand, han agtede og ærede saa meget, maatte være hans Datter behagelig. Han havde ægtet et Fruentimmer, der var langt yngre end han selv, og han saae intet Upassende i Forskjellen mellem det bestemte Pars respective Alder. Mabels Opdragelse stod desuden saa langt over hans, at han i den Henseende ikke mærkede Forskjellen mellem Faderen og Barnet; thi det er et af de ubehageligste Træk i Forbindelsen mellem Kundskab og Uvidenhed, Smag og Spidsfindigheder, Forfinelse og Raahed, at de høiere Egenskaber nødvendigviis ofte blive underkastede deres Dom, som egentlig ikke har noget Begreb om deres Tilværelse. Sergeant Dunham var følgelig ikke skikket til at sætte Priis paa sin Datters Smag, eller at danne sig nogen rimelig Mening om hvilken Retning hine Følelser vilde tage, som oftere beroe paa Indtryk og Lidenskab, end paa Forstand. Dog feilede den værdige Soldat ikke saa meget i at troe, at Skifinder kunde blive den Lykkelige, som det i Førstningen maa synes. Da han godt kjendte alle Mandens ypperlige Egenskaber, hans Sanddruhed, hans Forehavenders Reenhed, hans Mod, Gudsfrygt, Uegenkjerlighed, var det langt fra at være ufornuftigt at troe, at Egenskaber, som disse, vilde frembringe et dybt Indtryk paa ethvert qvinde-

ligt Hjerte, hvor der var Leilighed til at erholde Kundskab om deres Tilværelse; men Faderen feilede væsentligen i at troe, at Datteren kunde vide, ligesom ved Beskuelse, hvad han selv havde lært, ved flere Aars Samliv og Hændelser.

Medens Stifinder og hans militaire Ven steg ned ad Høien til Indsøens Strandbred, sagtnedes Samtalen ikke. Den Sidste vedblev at overtyde den Første om, at ene hans Mistillid hindrede ham i et fuldkomment Held hos Mabel, og at han kun behøvede at holde ved for at vinde Seir. Stifinder var af en altfor beskeden Natur, og havde faaet et altfor tydeligt, skjøndt skaansomt Afslag i den nylige Sammenkomst, til at troe alt hvad han hørte; Faderen brugte alligevel saamange Beviisgrunde, der syntes rimelige, og det var saa behageligt at indbilde sig, at Datteren endnu kunde blive hans, at Læseren ikke vil blive forundret, naar han erfarer, at dette uforfalskede Væsen ikke saae Mabels seneste Adfærd ganske i det Lys, som han selv maa være tilbøielig til at see det i. Han fæstede ikke Lid til alt hvad Sergeanten sagde ham, det er vel sandt; men han begyndte at troe, at jomfruelig Undseelighed og Uvidenhed om hendes egne Følelser kunde have forledet Mabel til det Sprog, hun brugte.

„Qvarteermesteren er ikke nogen Yndling," sagde Sti-

finder til een af hans Kammerats Bemærkninger. „Mabel vil aldrig betragte ham anderledes end som En, der allerede har havt fire eller fem Koner."

„Hvilket er mere end der tilkommer ham. En Mand kan gifte sig to Gange uden at støde an mod god Moral eller Sømmelighed, det indrømmer jeg; men fire Gange er straffskyldigt."

„Jeg skulde endog troe, at gifte sig een Gang er hvad Master Cap kalder en Omstændighed," faldt Stifinder ind, idet han lo paa sin rolige Viis; thi paa denne Tid havde hans Aand gjenerholdt noget af sin Elastisitet.

„Det er det i Sandhed, min Ven, og ovenikjøbet en meget høitidelig Omstændighed. Dersom det ikke var fordi Mabel skulde være Deres Kone, vilde jeg raade Eder til at forblive ugift. Men her er Pigen selv, og Klogskab er Løsenet."

„Af! Sergeant, jeg frygter at I tager feil."

Femte Kapitel.

Mabel ventede paa Strandbredden og Canoen var snart sat i Vandet. Stifinder bragte Selskabet ud igjennem Brændingen med samme Dygtighed, som han havde ført dem ind, og skjøndt Mabels Farve forhøiedes af Begeistring, og hendes Hjerte ofte syntes at vilde flyve ud af hendes Mund, naaede de paa Siden af the Scud, uden endog at have faaet saameget som en Draabe Søstænk ind.

Ontario er ligesom en iilsindet Mand, hurtig til at komme i Oprør og ligesaa snart beroliget. Søen havde allerede lagt sig, og skjøndt Brændingerne endnu løb ind paa Strandbredden, saa langt som de kunde række, var det kun i lyse Linier, der kom tilsyne og forsvandt, ligesom de tilbagevendende Krusninger, der fremkomme, naar man kaster en Steen i en Dam. The Scuds Ankertoug var neppe synligt over Vandet, og Jasper havde allerede heist sine Seil, klar til at gaae, saasnart den forventede Landbrise vilde fylde Seilene.

Solen var netop ved at gaae ned, da Kutterens Storseil fyldte, og den begyndte at skyde overstævn. Det var en laber sydlig Kuling, og der blev styret langs med Kysten, i den Hensigt hurtigst muligt at komme øster efter

igjen. Den paafølgende Nat var rolig, og de, der vare til Køis, nød en tryg og rolig Søvn.

Der opstod vel nogen Vanskelighed med Hensyn til hvem der skulde commandere Fartøiet, men Sagen blev endeligen afgjort ved en venskabelig Overeenskomst. Da den Mistillid, man nærede til Jasper, langt fra var bleven hævet, erholdt Cap en overordnet Magt, medens det blev overladt den unge Mand at navigere Fartøiet, dog altid undergiven den gamle Sømands Control. Heri samtykkede Jasper, da han foretrak dette for længer at udsætte Mabel for de Farer, deres nærværende Stilling medførte; thi nu, da Elementernes Rasen var ophørt, vidste han godt, at the Montcalm vilde søge efter dem. Han var alligevel saa forsigtig ikke at aabenbare denne Frygt; thi hændelsesviis vare netop de Midler, han ansaae for at være de bedste til at undgaae Fjenden, af den Beskaffenhed, at de vare meest skikkede til at vække ny Tvivl om hans Ærlighed hos dem, i hvis Magt det stod at gjøre hans Hensigter magtesløse. Med andre Ord, Jasper troede, at den tappre unge Franskmand, der commanderede det fjendtlige Skib, vilde forlade sin Ankerplads under Fortet ved Niagara, og seile op ad Indsøen, saasnart Kulingen var aftaget, for at overtyde sig om the Scuds Skjæbne, idet han vilde holde midtvaters mellem de to Strandbredder, for at have det

bedste Udsik; og at det fra hans, Jaspers, Side vilde være klogest at kniibe op langs med den ene eller den anden Kyst, ikke alene for at undgaae et Møde, men for at tilveiebringe en Sandsynlighed for at han kunde passere, uden at blive opdaget, derved, at hans Seil og Rundholter vilde sammenblandes med Gjenstandene paa Land. Han foretrak den sydlige Kyst, fordi den var den luv, og fordi han troede' at Fjenden mindst vilde antage ham at være der, skjøndt det nødvendigviis førte i Nærheden af hans Colonier og lige ud for en af de stærkeste Poster, han holdt i den Deel af Verden.

Om alt dette var Cap alligevel lykkel'gviis uvidende, og Sergeantens Sind var altfor meget beskæftiget med Detaillen af hans militaire Hverv, til at indlade sig paa disse Subtiliteter, der hørte til en ganske anden Haandtering. Der blev altsaa ikke gjort nogen Indsigelse, og førend Morgenen havde Jasper tilsyneladende overtaget hele sin vante Myndighed, idet han frit uddeelte sine Ordrer og mødte Lydighed uden Betænkning eller Indvendinger.

Da det blev Dag, kom Alle ombord igien op paa Dækket, og som det er sædvanligt for Eventyrere paa Søen, undersøgte de med Nysgjerrighed Horizonten, ligesom Gjenstandene traadte ud af Mørket, og Panoramaet oplystes af det tiltagende Lys. I Øst, Vest og Nord var der intet

synligt uden Vandet, der glimrede under den opgaaende Sol; men imod Syd udstrakte den uendelige Skov sig, og meddeelte Ontarioen sin grønne Farve. Pludselig saaes en Aabning forude, og dernæst de massive Mure af et Huus, der lignede et Slot, med Udenværker, Bastioner, Blokhuse og Palisader, truende paa en Landspidse, der begrændsede Udløbet af en bred Strøm. Netop idet Fortet blev synligt, hævede en lille Sky sig op over det, og Frankrigs hvide Flag saaes vaie fra en høi Flagstang.

Cap fremstødte et Udraab, da han saae dette ubehagelige Syn, og han kastede et hurtigt, mistænkeligt Blik til sin Svoger.

„Den skidne Borddug er hængt op for at tørres, saa sandt mit Navn er Charles Cap," mumlede han, „og vi klynge os op til denne fordømte Kyst, som om det var vor Kone og vore Børn vi mødte ved Hjemkomsten fra en Indiereise! Hør engang, Jasper, søger I efter en Ladning Frøer, siden I holder Eder saa klods ind til dette nye Frankrig?"

„Jeg kniber klods under Land, Sir, i Haab om at passere det fjendtlige Skib uden at blive seet; thi jeg formoder at det maa være et Sted her nede i Læ."

„Ja, ja, dette klinger godt nok, og jeg haaber at det

ogsaa vil vise sig saaledes. Jeg stoler paa, at her ikke er nogen Grunddynning?"

„Vi ere paa en luv Kyst nu," sagde Jasper smilende, „og jeg formoder at De vil indrømme, Master Cap, at man rider godt i en svær Grunddynning; vi ere alle denne Indsøes Grunddynning vort Liv skyldige."

„Fransk Havregrød!" brummede Cap, skjøndt han ikke brød sig om at Jasper skulde høre det. „Giv mig et ægte, ærligt engelsk-amerikansk Drag eller Dynning, hvad I kalde det, over Borde og over Vandet tillige, dersom jeg i det Hele skal bureres, og ingen af Eders lumske Drift, som er under Vandets Overflade, hvor man hverken kan see eller føle. Jeg turde nok sige, naar Sandheden kom for Dagen, at denne vor sidste Frelse var lutter Opspind."

„Vi have i det mindste nu en god Leilighed til at recognosere Fiendens Post ved Niagara, Broder; thi det antager jeg dette Fort for at være," faldt Sergeanten ind. „Lad os alle bruge vore Øine godt, medens vi passere, og erindre, at vi ere lige ud for Fjenden."

Dette Sergeantens Raad trængte ikke til at bestyrkes; thi Interessen og Nyheden ved at passere et Sted, besat af menneskelige Væsener, var i sig selv tilstrækkelig til at tiltrække sig denne øde og forladte Naturs Scene en dyb Opmærksomhed. Der var nu saameget Luft, at the Scud

løb en raſk Fart, og Jasper lagde Roret lidt ned, da Floden blev aaben, og luvede til, næſten ind i Mundingen af det ſtolte Stræde, eller Flod, ſom den kaldes. En dump, fjern men heftig Bruſen kom ned mellem Aabningen i Bankerne, baaren paa Luftſtrømmene, ligeſom de dybere Toner af et uhyre Orgel, og ſyntes nu og da at bringe ſelve Jorden til at ſkjælve.

„Det ligner Brændingen paa en vidtudſtrakt vild Kyſt!“ udbrød Cap, da en Lyd, dybere end ſædvanlig, naaede hans Øren.

„Ja, det er en ſaadan Brænding, ſom vi have den i denne Deel af Verden,“ ſvarede Stifinder. „Der er ingen Grunddrag, Maſter Cap; men alt det Vand, der ſkyller ned ad Klipperne, ſtaaer ſtille der, og gaaer ikke tilbage igjen. Det er gamle Niagara, I hører, eller denne ædle Strøm, der ſtyrter ned af et Bjerg.“

„Der er vel Ingen, der vil være ſaa uforſkammet at paaſtaae, at denne ſmukke brede Flod ſtyrter ned over hine Høie!“

„Jeg gjør det, Maſter Cap, jeg gjør det, og altſammen af Mangel paa Trapper eller en anden Landevei til at komme ned ad. Dette er Natur, ſaaledes ſom vi have den her, ſkjøndt jeg nok tør ſige, at I overgaaer os nede paa Oceanet. Ak! Mabel, det vilde være behagelige Timer,

naar vi kunde vandre paa denne Strandbred, en ti til femten Mile op til Strømmen, og betragte alt hvad Gud har skabt der."

„De har altsaa seet dette berømte Vandfald, Stifinder?" purgte Pigen ivrigt.

„Det har jeg, — ja, det har jeg, og et forfærdeligt Syn var jeg paa samme Tid Vidne til. Storslange og jeg vare ude at speide om Garnisonen der, da han sagde mig, at hans Folks Traditioner berettede om et mægtigt Vandfald der i Nærheden, og han bad mig om at afvige lidt fra Marschlinien, for at see paa dette Vidunder. Jeg havde hørt nogle Vidunderligheder om Stedet, af Soldaterne af det 66de, der er mit egentlige Corps, og ikke det 55de, ved hvilket jeg har opholdt mig saa længe i den senere Tid, men der er saa mange frygtelige Løgnere i alle Regimenterne, at jeg neppe troede det Halve af hvad de havde fortalt mig. Godt, vi gik, og skjøndt vi ventede at vore Øren skulde lede os, og at vi skulde høre noget af den forfærdelige Brusen, som vi høre idag, bleve vi skuffede; thi Naturen talede ikke den Gang i Torden, som den gjør i denne Morgen. Saaledes er det i Skovene, Master Cap; der ere Øieblikke, da Gud synes at være paafærde i sin hele Magt, og derpaa er der igjen Stille overalt, som om hans Aand laae roligt over Jorden. Godt, vi kom

pludseligt til Strømmen, et kort Stykke ovenfor Vandfaldet, og en ung Delawarer, som var i vort Selskab, fandt en Barkcanoe, og han vilde støde den ud i Strømmen, der ligger lige i Midtpunktet af denne Forvirring og Strid. Vi gjorde ham opmærksom paa hans Daarskab, gjorde vi, og vi foreholdt ham, hvor slet det var at friste Forsynet ved at søge Farer, uden det er nødvendigt; men Ynglingerne blandt Delawarerne ere noget nær ligesom Ynglingerne blandt Soldaterne, forvovne og forfængelige. Alt hvad vi kunde sige, forandrede ikke hans Beslutning, og Knøsen fulgte sit eget Hoved. Mig forekommer det, Mabel, at naar en Ting virkelig er stor og mægtig, har den noget roligt og majestætisk ved sig, som er ganske ulig Smaatings brusende og flammende Væsen, og saaledes var det med Strømningerne. Neppe var Canoen kommen ind i dem, førend den stak ned, ligesom om En kunde have seilet gjennem Luften over Jorden, og den unge Delawarers Færdighed var ikke istand til at modstaae Strømmen. Og dog kæmpede han mandigt for sit Liv, idet han brugte Pagaien til det Sidste, ligesom Dyret, der svømmer for at undgaae Hundene. Først skjød han tvers over Strømmen med saadan en Fart, at vi troede det vilde lykkes ham; men han havde gjort feil Regning paa Afstanden, og da

han blev sin Vildfarelse vaer, styrede han op imod Strøm-men og kæmpede paa en Maade, der var frygtelig at være Vidne til. Jeg kunde have havt Medlidenhed med ham, om han endog havde været en Mingo; thi i nogle Øieblikke vare hans Anstrængelser saa rasende, at han endog vandt Seier over Vandfaldets Magt; men Naturen har sine Grændser, og eet famlende Slag med Pagaien foraarsagede, at han kom i Drift, og derpaa sakkede han Fod for Fod, Tomme for Tomme, indtil han kom i Nærheden af det Sted, hvor Floden saae jevn og grøn ud, og som om den var sammensat af Millioner Vandtraade; her bøiede Alt sig over en stor Klippe, da han skjød baglænds ned, ligesom en Piil, og forsvandt, indtil Bougen af Canoen kom saa meget tilsyne, at vi kunde see hvad der var bleven hans Skjebne. Jeg mødte en Mohauk, nogle Aar senere, som havde været Vidne til hele Affairen, fra Flodsengen nedenunder, og han fortalte mig, at Delawareren vedblev at pagaie i Luften, indtil han forsvandt i Vandfaldets Taage."

„Og hvad blev der af den stakkels Ulykkelige?" spurgte Mabel, der havde været høiligen interesseret i Fortællerens naturlige Veltalenhed.

„Han gik uventvivl til sit Folks lykkelige Jagtegne; thi skjøndt han var forvoven og forfængelig, var han tillige

redelig og tapper. Ja, han døde som en Nar; men Rødhudernes Manitou har Medlidenhed med sine Skabninger, ligesaa fuldt som de Christnes Gud."

En Kanon blev i dette Øieblik affyret fra et Blokhuus i Nærheden af Fortet, og en Kugle af en lille Kaliber kom pibende over Kutterens Mast, en Advarsel om ikke at komme nærmere. Jasper var til Rors, og han holdt af, idet han smilede, som om han ikke følte nogen Vrede over denne uhøflige Hilsen. The Scud var nu i Strømmen, og dens Retning ud fra Land bragte snart Fartøiet saa langt i Læ, at der ikke var nogen Fare forbunden med Gjentagelsen af Skuddet, hvorpaa det igjen fortsatte sin Cours langs med Landet. Saasnart Floden var fuldkommen aaben, forvisede Jasper sig om, at the Montcalm ikke laae til Ankers i den, og en Mand, der var sendt tilveirs, kom ned med den Melding, at der ikke var nogen Seiler at see hele Horizonten rundt. Der var nu godt Haab om at Jaspers List var lykkedes, og at den franske Chef havde løbet feil af dem, ved at holde midt ude i Indsøen, medens han styrede mod dens øverste Ende.

Hele den Dag faldt Vinden sydlig, og Kutteren fortsatte sin Cours i omtrent en Miils Afstand fra Land, idet den løb med sex til otte Miles Fart i fuldkommen smult Vand. Omendskjøndt Scenen havde eet eensformigt An-

ftrøg, den lange Række af uafbrudt Skov, var den dog interessant og behagelig. Man saae forskjellige Landpynter, og idet Kutteren løb fra den ene til den anden, passerede den forbi Bugter, der vare saa dybe, at de næsten fortjente Navn af Havbugter. Men intetsteds mødte Øiet Tegn til Civilisation; Floder udgjød nu og da deres Tribut i Indsøens store Reservoir; men deres Bredder kunde spores milelangt ind i Landet, ved den samme Linie af Træer, og endog store Bugter, som vare omgivne af Skov, og stod i Forbindelse med Ontario ved snævre Udløb, kom tilsyne og forsvandt, uden at medføre et eneste Spor af menneskelige Boliger.

Af Alle ombord betragtede Stifinder Scenen med den meest ublandede Glæde. Hans Øine frydede sig over den uendelige Række Skov, og omendskjøndt han fandt det saa behageligt at være nær Mabel, lytte til hendes herlige Stemme, og idetmindste i Følelsen gjentage hendes glade Latter, længtes hans Sjæl mere end een Gang den Dag efter at vandre under Sukker-Valbirkens, Egens og Lindens høie Buer, hvor hans Sædvaner havde bragt ham til at indbilde sig, at kun sand og varig Glæde fandtes. Cap betragtede Prospectet med andre Øine; mere end een Gang udtrykte han sit Mishag over, at der ikke var noget Fyrtaarn, Kirketaarn, Baake eller Rhede med deres Skibe.

Mage til denne Kyst, paastod han, fandtes ikke i Verden, og da han tog Sergeanten til Side, forsikkrede han ham alvorlig, at denne Region ikke kunde blive til noget, da Havnene var forsømte, Floderne havde et forladt og unyttigt Udseende, og at endog Brisen havde en Skovlugt ved sig, der ikke talte til Gunst for dens Egenskaber.

Men de forskjellige Individers Lune ombord i the Scud standsede ikke dens Fart; da Solen var ved at gaae ned, havde den alt tilbagelagt hundrede Qvartmiil af Veien til Oswego, i hvilken Flod Sergeant Dunham nu troede det sin Pligt at løbe ind, for at modtage hvilkensomhelst Communicaton, det maatte behage Major Duncan at meddele ham. For at iværksætte denne Hensigt, vedblev Jasper at løbe langs med Kysten hele Natten, og skjøndt Vinden om Morgenen begyndte at løie af, varede den dog længe nok til at bringe Kutteren op til et Punkt, som man vidste var kun een eller to Miil fra Fortet. Her mødte dem en laber Brise af nordlig Vind, og Kutteren styrede lidt ud fra Land, for at have tilstrækkeligt Sørum, dersom det skulde blæse op, eller Vinden igjen skulde falde østlig.

Da det gryede ad Dag, havde Kutteren Oswego godt i Læ, i en Afstand af omtrent en halv Miil, og i det Øieblik Vagtskuddet blev affyret fra Fortet, gav Jasper Ordre til at fire paa Skjøderne og at holde af mod Havnen.

I det Øieblik drog et Raab fra Bakken Alles Øine mod Pynten paa den østre Side af Udløbet, og der, netop udenfor Skudvidde af de lette Kanoner paa Udenværkerne, laae the Montcalm, med saa faa Seil til, at den netop kunde holde sig paa sin Plads, tydeligt nok ventende paa at de skulde komme tilsyne.

At passere den var umuligt; thi ved at fylde sine Seil kunde det franske Skib have afskaaret dem i faa Minutter; og Omstændighederne fordrede en hurtig Beslutning. Efter en kort Raadslagning forandrede Sergeanten igjen sin Plan, idet han besluttede at skynde sig det bedste han kunde til Stationen, hvortil han fra Begyndelsen havde været bestemt, da han stolede paa, at the Scuds overlegne Seilevner skulde bringe Fjenden saa langt agterud, at deres egne Bevægelser vilde blive skjulte for ham.

Kutteren dreiede følgelig uden Ophold til Vinden, med alt sat hvad trække kunde. Der blev skudt fra Fortet, Flage heistes og Voldene vrimlede igjen af Mennesker. Men Sympathi var alt hvad Lundie kunde yde sit Parti, og the Montcalm, der ogsaa syrede fire eller fem Udfordringsskud og heiste flere af Frankrigs Bannere, jagede snart under Pres af Seil.

I flere Timer skjød de to Fartøier gjennem Vandet saa hurtig som muligt, idet de gjorde korte Slag til Lu-

vart, tilsyneladende i den Hensigt at holde Havnen under Læ, den ene for om muligt at løbe ind, og den anden for at afskjære den i Forsøget.

Ved Middag var Fransmandens Skrog under Vandet, ret nede i Læ, da Uligheden i Bidevind-Seillads var meget stor, og der var nogle Øer i Nærheden, bag hvilke Jasper sagde at det vilde være muligt for Kutteren at skjule sine fremtidige Bevægelser. Omendskjøndt Cap og Sergeanten, og især Lieutenant Muir, saavidt man kunde dømme efter dennes Sprog, endnu nærede megen Mistillid til den unge Mand, og Frontenac ikke var langt borte, blev dette Raad fulgt, thi det var et knebent Øieblik, og Qvarteermesteren bemærkede klogeligen, at Jasper ikke godt kunde forraade dem, uden at løbe aabenlyst ind i Fjendens Havn, et Skridt, som de til enhver Tid kunde forhindre, da den eneste Krydser af nogen Styrke, som Fransmændene for Øieblikket besad, var i Læ af dem og ikke i en Stilling til at gjøre dem nogen øieblikkelig Skade.

Overladt til sig selv viste Jasper snart hvad der virkelig boede i ham. Han gik til Luvart af Øerne, passerede dem, og da han kom ud østen for dem, holdt han plat af, uden at have noget i Sigte i hans Kjølvand eller i Læ. Ved Solens Nedgang var Kutteren igjen oppe ved den første af de Øer, som ligge i Indsøens Udløb, og før det

var mørkt, løb den igjennem de snævre Canaler paa Veien til den længe søgte Station. Klokken Ni paastod alligevel Cap, at de skulde gaae til Ankers, da den Masse af Øer bleve saa indviklede og utydelige, at han frygtede for at Selskabet, ved enhver Aabning, skulde befinde sig under et fransk Forts Kanoner. Jasper samtykkede muntert, da det var en Deel af hans staaende Instrux, at nærme sig Stationen under saadanne Omstændigheder, der vilde forhindre Mandskabet i at erholde nogen meget noiagtig Kundskab om dens Beliggenhed, for at ikke en Deserteur skulde forraade den lille Garnison for Fjenden.

The Scud blev bragt til Ankers i en lille afsides Bugt, hvor det vilde have været vanskeligt at finde den ved Dagen, og hvor den var fuldkommen skjult om Natten, hvorpaa Alle, undtagen en eneste Skildvagt paa Dækket, begav sig til Hvile. Cap var bleven saa udmattet i de foregaaende otte og fyrgetyve Timer, at hans Søvn var lang og dyb; heller ikke vaagnede han af sit første Blund, førend det netop begyndte at dages. Neppe havde han alligevel aabnet Øinene, førend hans nautiske Instinct sagde ham, at Kutteren var let. Da han sprang op, fandt han, at den igjen løb mellem Øerne, med ingen Andre paa Dækket end Jasper og Lodsen, med mindre man undtager Skildvagten, der ikke havde gjort ringeste Indvending mod de

Bevægelser, som han havde enhver Grund til at troe vare ligesaa regelmæssige, som de vare nødvendige.

„Hvorledes er dette, Master Western?“ spurgte Cap, med tilstrækkelig Glubskhed ved denne Leilighed; „løber De os endelig ind til Frontenac, medens vi alle sove om Læ, som ligesaa mange Marinere, der vente paa et 'Løser af!'“

„Dette er ifølge Ordre, Master Cap, da Major Duncan har befalet, at jeg aldrig maa nærme mig Stationen, uden i et Øieblik, hvor Folkene ere nede; thi han ønsker ikke at der skal være flere Lodser i dette Farvand end Kongen behøver.“

„Fi—u—v! jeg skulde have gjort et net Stykke Arbeid ved at løbe ned mellem disse Buske og Klipper, uden at have en Mand paa Dækket. En regulair Yorkschire-Lods kunde ikke engang have bragt noget ud af denne Kanal.“

„Jeg tænkte altid, Sir,“ sagde Jasper smilende, „at De vilde have gjort bedre i at overlade Kutteren i mine Hænder, indtil den sikkert havde naaet sit Bestemmelsessted.“

„Det skulde vi have gjort, Jasper, det skulde vi have gjort, dersom det ikke havde været for en Omstændigheds Skyld; disse Omstændigheder ere meget alvorlige Ting, og ingen klog Mand vil overse dem.“

„Godt, Sir, jeg haaber at de nu ere forbi. Dersom

Vinden bliver staaende, vil vi naae vor Bestemmelse i mindre end en Time, og da vil De være sikkret for enhver Omstændighed, som jeg kunde finde paa."

„Hm!"

Cap maatte falde til Føie, og da Alt rundt om ham havde Udseende af at Jasper var ærlig, havde han ikke megen Vanskelighed ved at give efter. Det vilde i Sandhed ikke have været let for en Person, der var nok saa følsom med Hensyn til Omstændighederne, at troe, at the Scud paa nogen Maade skulde være i Nærheden af en Havn, der saa længe havde existeret og var saa vel bekjendt paa Grændserne, som Frontenac. Derne vare maaskee ikke bogstavelig tusind i Tallet, men de vare saa talrige og smaa, at de forvirrede Beregningen, skjøndt man nu og da passerede een, der var større end almindeligt. Jasper havde forladt hvad man kunde kalde Hovedkanalen, og løb med en frisk Kuling og begunstiget af Strømmen igjennem Pas, der undertiden vare saa snævre, at der ikkun syntes at være tilstrækkelig Plads for the Scuds Rundholter at gaae klar af Træerne, medens han til andre Tider skjød tvers over smaa Bugter og begravede Kutteren igjen midt imellem Klipper, Skove og Buske. Vandet var saa gjennemsigtigt, at der ikke var Brug for Loddet, og da Dybden var meget jevn, løb man virkelig kun liden Fare, skjøndt

Cap med sine maritime Vaner var i en bestandig feber-agtig Tilstand, af Frygt for at løbe paa.

„Jeg opgiver det, jeg opgiver det, Stifinder!“ udbrød endelig den gamle Sømand, da det lille Fartøi i Sikkerhed kom ud af det tyvende af disse snævre Indløb, gjennem hvilke den saa dristigen havde været ført. „Dette er at byde selve Sømandskabets Natur Trods, og sende alle dets Love og Regler Fanden i Vold!“

„Nei, nei, Saltvand, dette er Kunstens Fuldkommenhed. I seer, at Jasper aldrig vakler, men ligesom en Hund med en god Næse løber han med Hovedet høit i Veiret, som om han havde en god Fært. Jeg sætter mit Liv paa, at Knøsen til Slutningen bringer os rigtig ud, ligesom han havde gjort fra Begyndelsen af, dersom vi havde givet ham Lov dertil.“

„Ingen Lods, ingen Lod, ingen Baaker, Bøier eller Fyrtaarne, ingen —“

„Spor,“ afbrød Stifinder; „thi dette er for mig den meest mystiske Deel af Forretningen. Vand efterlader intet Spor, som Alle og Enhver veed, og dog løber Jasper her saa dristig frem, som om han havde Mærker af Moccasinerne i Løvet foran sine Øine, ligesaa tydeligt, som vi kan see Solen paa Himlen.“

„Jeg vil være fordømt, om jeg troer, at der endog er et Compas!"

„Klar ved Klyver Nedhaler!" raabte Jasper, der kun smilede over den Andens Bemærkninger. „Hal ned Klyveren! Styrbord med Roret – haardt Styrbord — Ret saa, — spring nu iland med Trossen, min Gut, — nei hiv; der er nogle af vore Folk klar til at tage imod den!"

Alt dette skete saa hurtigt, at Tilskueren kun fik Tid til at bemærke de forskjellige Evolutioner, inden the Scud var løbet i Vinden, indtil Storseilet levede, og efter en Bevægelse med Roret, løb den dristig op paa Siden af en naturlig Klippekai, hvor den øieblikkelig blev fortøiet i forsvarlige Landtouge. Med eet Ord, Stationen var naaet, og Folkene af det 55de bleve hilste af de ventende Kammerater, med den Fryd, som Afløsning i Almindelighed medfører.

Mabel sprang iland med en Glæde, som hun ikke søgte at lægge Skjul paa, og hendes Fader førte sine Folk efter hende med en Jil, der viste, hvor kjed han var bleven af Kutteren. Stationen, som Stedet sædvanligviis kaldtes af Soldaterne af det 55de, var i Sandhed et Sted, der kunde vække Forhaabninger om Nydelser hos dem, der i saa lang Tid havde været stuvet sammen i et Fartøi af the Scuds

Dimensioner. Ingen af Øerne vare høie, skjøndt de vare fuldkommen sunde og sikkre. Alle havde de mere eller mindre Skov, og det største Antal var den Gang beklædt med den jomfruelige Skov. Den Ø, som Soldaterne havde valgt til Opholdssted, var lille, da den indeholdt omtrent tyve Acres Land, og ved en eller anden af Ørkenens Tilfældigheder var den tildeels bleven berøvet sine Træer, sandsynligviis Aarhundreder førend den Periode, om hvilken vi skrive, og en lille græsbedækket Plaine udgjorde næsten Halvdelen af dens Overflade. Det var den Officiers Mening, der havde udvalgt dette Sted til en militair Post, at et glimrende Væld nær ved, tidligere havde tiltrukket sig Indianernes Opmærksomhed, og at de hyppigen havde besøgt dette Sted paa deres Jagttoure, eller naar de fiskede Lax, en Omstændighed, der havde forhindret Træerne i at voxe op paa ny, og givet det naturlige Græs Tid til at fæste Rod, og at faae Overherredømmet over Jordbunden. Lad Aarsagen være hvad den vil, Virkningen var, at gjøre denne Ø langt smukkere, end de fleste af de andre rundt om den, og at give den et Anstrøg af Civilisation, der den Gang manglede saameget i dette Lands store Regioner.

Stationøens Strandbredder vare fuldkommen omkransede af Buske, og der havde været anvendt megen Omsorg for at vedligeholde dem, da de tjente som en Skjerm til

at skjule de Personer og Ting, der befandt sig indenfor deres Omkreds. Begunstiget af dette Ly og noget Underskov, var der bleven opført sex eller otte lave Hytter, for at bruges som Qvarteer for Officieren og hans Mandskab, til at indeholde Forraad, og at tjene til Kjøkken, Hospital ꝛc. Disse Hytter vare byggede af Træstammer, paa den sædvanlige Maade, og vare tækkede med Bark, hidbragt fra et fiernere Sted, for at ikke Tegnene, som Afbarkningen medførte, skulde tiltrække sig Opmærksomhed, og da de nu havde været beboede i nogle Maaneder, vare de saa byggelige, som Bygninger af den Slags sædvanligviis nogensinde kan blive.

Paa Øens østlige Spidse var der alligevel en lille med Skov tætbegroet Halvø, med en Underskov, der var saa tæt sammenslynget, at det næsten var en Umulighed at see igjennem den, saalænge der var Blade paa Træerne. Nær ved den smalle Strimmel, der forbandt den med den øvrige Deel af Øen, var et lille Blokhuus bleven opført, med nogle Hensyn paa dets Modstandsmidler. Træstammerne vare kuglefaste, firkanthugne og sammenføiede med en Omhu, saa at der ikke blev noget forsvarsløst Punkt; Vinduerne var Skydehuller, Døren massiv og lille, og Taget, ligesom den øvrige Deel af Bygningen, var dannet af tilhugget Tømmer, godt tækket med Bark, for at holde

Regnen ude. Det underſte Værelſe indeholdt ſom ſædvanligt Forraad og Proviant; her opbevarede Beſætningen alle deres Fornødenheder; andet Stokværk var beſtemt til Beboelſesleilighed, ſaavel ſom til Citadel, og en lav Qviſt var afdeelt i to eller tre Værelſer, og kunde rumme Senge til ti eller fjorten Perſoner. Hele Arrangementet var overordentlig ſimpelt og billigt, men det var tilſtrækkeligt til at beſkytte Soldaterne mod Virkningerne af en Overrumpling. Da hele Bygningen var betydelig mindre end fyrgetyve Fod høi, var dens Tinde ſkjult af Træernes Toppe, undtagen for deres Øine, der havde naaet det Indre af Øen. Paa den Side var Udſigten fri fra de øverſte Skydehuller, ſkjøndt Buſke meer eller mindre ſkjulede Trætaarnets Baſis.

Da Henſigten kun var Forſvar, var der bleven draget Omſorg for at anbringe Blokhuſet ſaa nær ved en Aabning i Kalkſteensklippen, ſom dannede Øens Baſis, at en Spand kunde ſænkes ned i Vandet, for at være iſtand til at forſyne ſig med denne væſentlige Artikel, i Tilfælde af Beleiring. For at lette denne Operation, og for at kunne beſtryge Bygningens Baſis, ragede de øverſte Stokværk flere Fod ud over de underſte, hvilket i Almindelighed er Tilfældet med Blokhuſe, og Træſtykker udfyldte Aabningerne, der vare ſkaarne i Gulvbjelkerne, ſom vare beſtemte til

Skydehuller og Lemme. Forbindelsen mellem de forskjellige Stokværk skete ved Trappestiger. Naar vi tilføie, at disse Blokhuse vare bestemte til Citadeller, til hvilke Garnisonen eller Colonisterne kunde trække sig tilbage, naar de bleve angrebne, vil Læseren i Almindelighed erholde en tilstrækkelig tydelig Idee om det Arrangement, som det er vort Ønske at forklare.

Men selve Øens Beliggenhed udgjorde dens væsentligste Fortjeneste, som en militair Position. Da den laae imellem tyve andre, var det ikke nogen let Sag at finde den; thi Baade, der passerede tæt forbi vilde, ved de Glimt de opfangede gjennem Aabningerne, antage denne Ø for en Deel af een af de andre. Canalerne mellem de Øer, som laae rundt om den ene vi have beskrevet, vare saa snævre at det endog var vanskeligt at sige, hvilke Dele af Landet der stod i Forbindelse, eller hvilke der vare adskilte, om man endog stod i deres Centrum, i den udtrykkelige Hensigt at forvisse sig om Sandheden. Den lille Bugt i Særdeleshed, som Jasper brugte som Havn, var saa tæt omgivet med Buske, og indesluttet af Øer, at da Kutterens Seil vare bjergede, havde dens eget Mandskab ved en Leilighed søgt i flere Timer, førend de kunde finde the Scud, da de kom tilbage fra en kort Excursion i de tilstødende Canaler, for at fange Fisk. Stedet var, kort

sagt, udmærket godt skikket til dets nærværende Hensigt, og dets naturlige Fordele vare saa sindrigt forbedrede, som Oeconomie og en Grændseposts indskrænkede Midler nogenlunde vilde tillade.

Den Time der paafulgte the Scuds Ankomst var fuld af Forvirring og Begeistring. Den sidste Besætniug havde ikke udført noget der var værd at bemærke, og kjede af deres Afsondring, vare de alle begjerlige efter at vende tilbage til Osvego. Sergeanten, og den Officier han kom for at afløse, havde ikke saasnar: gjennemgaaet den lille Ceremoni at overlevere Commandoen, førend den sidste skyndte sig ombord i the Scud, med hans hele Afdeling, og Jasper der med Glæde vilde have tilbragt Dagen paa Den, blev anmodet om strax at gaae under Seil, da Vinden gav Haab om en hurtig Passage op ad Floden og over Indsøen. Førend de skiltes ad havde alligevel Lieutenant Muir, Cap og Sergeanten en hemmelig Samtale med Fændrikken, som var bleven afløst, i hvilken den sidste blev gjort bekjendt med den Mistanke der var opstaaet mod den unge Sømands Troskab. Efter at have lovet passende Forsigtighed, indskibede Officieren sig, og efter mindre end tre Timers Forløb, fra den Tid Kutteren var ankommet, var den igjen paa Farten.

Mabel havde taget Besiddelse af en Hytte, og med

qvindelig Raskhed og Færdighed foretog hun alle de smaa huslige Indretninger, som Omstændighederne vilde tillade, ikke alene til hendes men ogsaa til hendes Faders Bequemmeligheder. For at spare Arbeid blev et Messebord forberedt i en Hytte, der til denne Ende stod for sig selv, hvor hele Detachementets Personale skulde spise, idet Soldatens Kone udførte det nødvendige Arbeid. Sergeantens Hytte, der var den bedste paa Øen, og saaledes blev befriet fra enhver af en Husholdnings simplere Tieneste, tillod Pigen at udfolde saa megen qvindelig Smag, at hun for første Gang siden hendes Ankomst til Grændsen, følte sig stolt af sit Hiem. Saasnart som disse vigtige Pligter vare opfyldte, streifede hun omkring paa Øen, idet hun fulgte den Vei der førte gjennem den smukke aabne Plaine, og bragte hende til det eneste Punkt der ikke var bedækket med Buske. Her stod hun og betragtede det klare Vand, der flød ved hendes Fod, uden at frembyde saameget som en Rynke paa dets Overflade, idet hun grundede over den uvante Stilling hvori hun nu var kommen, og da hun erindrede sig de Scener hun saa nylig havde været Vidne til, og gjettede sig til dem der endnu laae skjulte i Fremtiden, sneg der sig en behagelig og dyb Begeistring ind i hendes Følelser.

„De er en yndig Skikkelse, paa et yndigt Sted, Miss

Mabel," sagde David Muir, idet han pludselig stod ved hendes Side, „og jeg vil ikke indestaae for, at De ikke er den smukkeste af de to."

„Jeg vil ikke sige, Mr. Muir, at jeg er ganske ligegyldig for Complimenter angaaende min Person; thi man vilde vel neppe fæste Lid til mine Ord," svarede Mabel med Fyrighed; „men jeg vilde sige, at dersom De kunde nedlade Dem til at henvende nogle Bemærkninger til mig af en anden Natur, saa har jeg Grund til at troe, at De vil antage at mine Evner ere tilstrækkelige til at forstaae dem."

„Ha! Deres Aand, yndige Mabel, den er netop lige saa poleret som Løbet paa en Soldatermusket, og Deres Conversation er kun altfor betænksom og viis for en stakkels Diævel som jeg, der nu i fire Aar har tykket Drøv her paa Grændserne, istedenfor at samle nyttige Kundskaber. Men jeg antager at De ikke er bedrøvet, unge Dame, over at De atter har sat Deres smukke Fod paa Terrafirma."

„Det troede jeg for to Timer siden, Mr. Muir, men the Scud seer saa yndig ud, som den der seiler forbi Aabningerne mellem disse Træer, at jeg næsten fortryder at jeg ikke længer er een af dens Passagerer."

Da Mabel holdt op at tale, vinkede hun med sit Lommetørklæde, til Svar paa Jaspers Hilsen, der holdt sine Øine fæstede paa hendes Skikkelse, indtil Kutterens hvide Seil

dreiede om en Pynt og næsten forsvandt bag dens grønne Bladdække.

„Der gaaer de, og jeg vil ikke sige gaae med Glæde; men gid de maa vende lykkelig tilbage; thi uden dem staae vi Fare for at tilbringe Vinteren paa denne Ø; med mindre vi have det Alternativ at komme til Quebec Castel. Hin Jasper Eau-douce er en landstrygeragtig Karl, og der gaaer Rygter om ham i Garnisonen, som det skjærer mig i Hjertet at høre. Deres værdige Fader og næsten ligesaa værdige Onkel, have just ikke den bedste Mening om ham."

„Det gjør mig ondt at høre, Mr. Muir; jeg tvivler alligevel ikke om at Tiden vil bortrydde al deres Mistro."

„Dersom Tiden kun vilde bortrydde min, smukke Mabel," gjensvarede Qvarteermesteren i en sledsk Tone, „skulde jeg ikke misunde den Høistcommanderende. Jeg tænker at dersom jeg var i en saadan Stilling at jeg kunde trække mig tilbage, vilde Sergeanten træde i mit Sted."

„Dersom min kjære Fader er værdig til at træde i Deres Sted, Mr. Muir," gjensvarede Pigen med ondskabsfuld Glæde, „er jeg vis paa at Dueligheden er gjensidig, og at De i enhver Henseende er værdig til at træde i hans Sted."

„Fanden staaer i Barnet! De vil dog vel ikke reducere mig til en Officier uden Bestalling, Mabel?"

„Nei, Sir, jeg tænkte i Sandhed slet ikke paa Armeen, da De talte om at trække Dem tilbage. Mine Tanker vare mere egoistiske, og jeg tænkte paa hvormeget De mindede mig om min kjære Fader, med Deres Erfaring, Viisdom, og Skikkethed til at indtage hans Plads, som Hovedet for en Familie."

„Som dens Brudgom, smukke Mabel, men ikke som dens Fader eller naturlige Befalingsmand. Jeg seer nok hvorledes De har det, De holder af at give hurtige Svar og at glimre med Deres Vid. Nu vel, jeg kan godt lide at der er Fyrighed i en ung Pige, men ikke en Skjændegjæsts Fyrighed. Denne Stifinder er noget extraordinair, naar man skal sige Sandheden."

„Man skal enten sige Sandhed om ham, eller slet intet. Stifinder er min Ven — min intime Ven, Mr. Muir, og der skal ikke blive sagt noget ondt om ham, i min Nærværelse, uden at jeg vil modsige det."

„Jeg skal ikke sige noget ondt om ham, det kan jeg forsikkre Dem, Mabel; men imidlertid tvivler jeg dog om at der kan siges noget til hans Fordeel."

„Han forstaaer i det mindste at bruge sin Riffel med

Færdighed," gjensvarede Mabel smilende. „Det kan De ikke nægte."

„Lad ham have al den Fortjeneste som De vil, i den Retning; men han er ligesaa ulærd som en Mohawk."

„Han forstaaer vel ikke Latin; men hans Kundskab i Irokesernes Sprog overgaaer de fleste Menneskers, og af disse to Sprog er det det nyttigste i denne Verdensdeel."

„Dersom Lundie skulde afæske mig min Mening om hvad jeg beundrer meest, Deres Person eller Deres Vid, yndige og spydige Mabel, vilde jeg være i Forlegenhed for et Svar. Min Beundring er saa lige deelt for dem begge, at jeg snart troer at det er den ene, som vinder Palmen, og snart den anden! Ah! den afdøde Mrs. Muir var ogsaa et Monster i den Henseende."

„Den sidst afdøde Mrs. Muir, sagde De, Sir?" spurgte Mabel, idet hun betragtede sin Ledsager med en uskyldig Mine.

„Aa — aa! Det er nogle af Stifinders Bagtalelser. Jeg tør nok paastaae at den Karl har forsøgt paa at overtale Dem til at tro, Mabel, at jeg allerede har havt mere end een Kone."

„I det Tilfælde vilde han have spildt sin Tid, Sir, da ethvert Menneske veed, at De har været saa lykkelig at have havt fire."

„Kun tre, saa sandt, som mit Navn er David Muir.

Den fjerde er en Scandale eller hun er snarere, smukke Mabel, endnu in petto, som man siger i Rom; og som i Kjærlighedssager betyder: i Hjertet min kjære."

„Nu, da er jeg glad, at jeg ikke er denne fjerde Person, in petto, eller i hvilken som helst anden Ting, da jeg ikke holder af at være en Scandale."

„Frygt ikke derfor, fortryllende Mabel; thi naar De var den fjerde, vilde alle de andre være glemte, og Deres beundringsværdige Skjønhed og Fortjeneste vil paa een Gang hæve Dem til at være den første. Frygt ikke for at blive den fjerde i nogen som helst Ting"

„Der er Trøst i den Forsikkring, Mr. Muir," sagde Mabel leende, „hvad der saa end maa være i Deres andre Forsikkringer, thi jeg tilstaaer, at jeg endog foretrækker at være en Skjønhed af fjerde Rang, for at være en fjerde Kone."

I det hun sagde dette bortfjernede hun sig, overladende det til Quarteermesteren at grunde over sit Held. Mabel var blevenbevæget til at benytte sig med denne Frihed af sine qvindelige Forsvarsmidler, deels fordi hendes Beiler i den senere Tid havde været saa paatrængende, at han fortjente et temmelig alvorligt Afslag, og deels paa Grund af hans Hentydninger mod Jasper og Stifinderen. Skjøndt hun var fuld af Aand og Forstand, saa var hun dog ikke af Naturen fremfusende; men ved nærværende Leilighed

mel. Men dersom I havde hørt, hvad Mabel nylig har sagt om Eder, vilde I ikke et Øieblik længer tænke paa at gjøre Eder til for den næsvise og lidet lovende Taske."

Stifinder saae alvorligt paa Lieutenanten, thi det var umuligt andet end at han maatte føle Interesse for hvad Mabels Omdømme kunde være; men han havde formeget af en Gentlemans medfødte og sande Følelse, til at spørge om hvad en anden havde sagt om ham. Muir lod sig alligevel ikke anfægte af denne Selvfornægtelse og Følelse for det passende, thi da han troede at han havde med en meget sanddru og enfoldig Mand at gjøre, besluttede han at benytte sig af hans Lettroenhed, som et Middel til at befrie sig for ham, som Medbeiler. Han fortsatte derfor Gjenstanden, saasnart han mærkede at hans Kammerats Selvfornægtelse var større end hans Nysgjerrighed.

„I bør kjende hendes Mening, Stifinder," vedblev han, „og jeg troer at ethvert Menneske bør høre hvad hans Venner og Bekjendtere sige om ham; og for at bevise min egen Agtelse for Eders Charakteer og Følelser, vil jeg sige Eder det med saa faa Ord, som muligt. I veed at Mabel har noget ugudeligt og ondskabsfuldt i sit Blik, naar hun vil gaae Eens Følelser paa Klingen."

„For mig, Lieutenant, ere hendes Øine altid forekommet indtagende og blide, skjøndt jeg vil indrømme at de

undertiden lee; ja, jeg har seet dem lee, og det ret hjerteligt og med aabenbar Velvillie."

„Godt, det var da netop det, hendes Dine lo af al Magt; og midt i al hendes Lystighed, brød hun ud i følgende Ord, — jeg haaber det ikke vil saare Eders Omfindighed, Stifinder?"

„Det vil jeg ikke sige, Qvarteermester, det vil jeg ikke sige. Jeg lægger mere Magt paa Mabels Mening om mig, end paa de fleste andres."

„Saa vil jeg ikke sige Eder det, men være taus om denne Gjenstand, og hvorfor skulde en Mand fortælle en anden hvad hans Venner sige om ham; især naar det træffer sig at de siger noget, som ikke er behageligt at høre. Jeg vil ikke føie et eneste Ord til denne Meddelelse."

„Jeg kan ikke tvinge Eder til at tale, Qvarteermester, naar I ikke har Lyst dertil, og maaske er det bedst for mig ikke at vide Mabels Mening, da I synes at antage, at den ikke er til Gunst for mig. Ak! dersom vi kunde være hvad vi ønskede at være, istedenfor kun at være hvad vi ere, vilde der være en stor Forskjel i vor Charakteer og i vor Viden og i vort Væsen. Man kan være raa og ubehøvlet og uvidende, og dog lykkelig naar man ikke veed det; men det er haardt at see vore egne Mangler i det

stærkeste Lys, naar vi netop ikke ønskede at høre det ringeste om dem."

„Det er netop det rationale ved Sagen, som Franskmændene sige, og det sagde jeg Mabel, da hun forlod mig og løb sin Vei. Lagde I Mærke til den Maade paa hvilken hun hoppede afsted, da I nærmede Eder?"

„Det var meget tydeligt," svarede Stifinder, idet han drog et dybt Suk, og knugede om Løbet paa sin Riffel, som om han vilde knuge Fingrene ind i Jernet.

„Det var meer end tydeligt, det var flagrant, det er netop det rette Ord og et Lexicon vilde ikke kunde forsyne med et bedre, efter en Times Søgen. Godt, I maa vide Stifinder, thi jeg kan fornuftigviis ikke nægte Eder den Tilfredsstillelse at høre dette, I maa altsaa vide, at Taksten foretrak at springe afsted paa denne Maade, for at høre hvad jeg havde at sige, til Eders Retfærdiggjørelse."

„Og hvad kunde I finde at sige til min Gunst, Overteermester?"

„Nu, forstaaer I, min Ven, jeg blev ledet af Omstændighederne, og vovede mig ikke uforsigtig ind i almindelige Omstændigheder, men forberedte mig paa at imødegaae særegne Omstændigheder, saa at sige med særegne Omstændigheder. Dersom man havde anseet Eder for vild, halvvild, eller af en Grændseformation, kunde jeg sige hende,

som I veed, at det kom af det vilde og halvvilde Grændseliv I havde ført, og alle hendes Indvendinger maatte have ophørt paa Engang, eller ogsaa vilde der være en Slags Misforstaaelse med Forsynet."

„Og sagde I hende dette, Qvarteermester?"

„Jeg vil ikke sværge paa at det var de selv samme Ord; men Ideen var den fremherskende i min Sjel, forstaaer I nok. Pigen var utaalmodig og vilde ikke høre Halvdelen af hvad jeg vilde sige, men bort hoppede hun, som I saae med Eders egne Øine, Stifinder, som om hun havde fattet en fast Beslutning, og ikke brød sig om at lytte længer. Jeg frygter for at hun har fattet sin Beslutning."

„Det frygter jeg i Sandhed Qvarteermester, og hendes Fader har, naar alt kommer til alt, taget feil. Ja, ja, Sergeanten har været i en sørgelig Vildfarelse."

„Nu, Mand, hvorfor vil I klage, og nedrive den store Berømmelse, som I i saa mange besværlige Aar har været om at opbygge? Tag Riflen paa Skulderen som I veed at bruge saa godt, og ud i Skoven med Eder; thi der aander ikke det Fruentimmer, der er værd at man skulde plage sig en Minut for hende, det veed jeg af Erfaring. Tro en Mand som kjender Kjønnet, og har havt to Koner, at Fruentimmerne, naar alt kommer til alt, ikke ere de Skabninger, som vi antage Dem for at være. Dersom

I nu virkelig vilde ydmyge Mabel, er her lige saa ærefuld en Leilighed som nogen afslaaet Elsker kunde ønske sig."

„Det sidste Ønske jeg har, Lieutenant, vilde være at ydmyge Mabel."

„Godt, I vil ikke destomindre til Slutningen komme dertil, thi det er Menneskenatur, at forvolde dem ubehagelige Følelser, som skaffe os dem. Men en bedre Leilighed til at faae Eders Venner til at elske Eder, har aldrig tilbudt sig, end den I kan have i dette Øieblik, og det er den rette Maade til at faae vore Fjender til at misunde os."

„Qvarteermester, Mabel er ikke min Fjende, og om hun ogsaa var det, vilde den sidste Ting jeg kunde ønske være at foraarsage hende et eneste Øieblikks Uro."

„Det siger I, Stifinder, det siger I, og jeg tør sige at I tænker saaledes; men baade Fornuften og Naturen er imod Eder, som I nok vil see til Slutningen. I har hørt den Talemaade, elsk mig, elsk min Hund; nu vel, det betyder læst bagvendt, elsk ikke mig, elsk ikke min Hund. Hør nu hvad der staaer i Eders Magt at gjøre. I veed at vi besætte en overordentlig farlig og usikker Stilling her, som om det kunde være lige i Løvens Gab!"

„Mener I Franskmændene med Løven, og denne Ø med dens Gab, Lieutenant?"

„Kun metaphorisk, min Ven, thi Franskmændene ere ikke Løver, og denne D er intet Gab — med mindre den vil vise sig at være, hvad jeg meget frygter for, et Æsels Kjævebeen.“

Ved disse Ord udstødte Qvarteermesteren en spottende Latter, der tilkjendegav enhver anden Ting, end Agtelse og Beundring for hans Ven Lundies Skarpsindighed, i at udsee dette særegne Sted til hans Operationer.

„Posten er saa godt valgt, som nogen jeg forhen har betraadt,“ sagde Stifinder, idet han saae sig om, som om han betragtede et Maleri.

„Det vil jeg ikke nægte, det vil jeg ikke nægte. Lundie er en stor Soldat i en lille Maalestok, og hans Fader var en stor Herremand af samme Beskaffenhed. Jeg blev født paa Eiendommen og har fulgt Majoren saa længe, at jeg har faaet Ærbødighed for alt hvad han siger og gjør; det er netop min Svaghed, maa I vide, Stifinder. Godt, denne Post maa nu være en Æsels- eller en Salomons-Post, som man helst vil; men den ligger meget farligt, hvilket fremgaaer tydeligt nok af alle Lundies Forsigtigheds-regler og Befalinger. Der ere Vilde ude, som gjennemstøve disse tusind Øer og Skovene, netop for at opsøge dette Sted, hvilket ifølge visse Efterretninger er Lundie bekjendt, og den største Tjeneste I kan vise det 55de, er at

opdage deres Spor og lede dem paa en falsk Fært. Ulykkeligviis har Sergeant Dunham her faaet den Idee, at Faren er at befrygte oppe fra Strømmen, fordi Frontenac ligger ovenfor os, hvorimod al Erfaring siger os, at Indianerne komme fra den Side der er meest imod al Fornuft, og følgelig kan ventes nede fra. Tag derfor Eders Kanoe og gaae ned ad Strømmen, blandt Øerne, for at vi kan blive underrettede om der venter os nogen Fare fra den Side. Dersom I saae Eder om, nogle Mile nede paa Fastlandet, især paa Yorkſiden, vilde den Efterretning I bragte tilbage, være saa meget mere nøiagtig, og følgelig saa meget vigtigere."

„Storslange er paa Udkik paa den Kant, og da han godt kjender Stationen, vil han uden tvivl give os betimelig Advarsel, dersom nogen skulde ønske at narre os i den Retning."

„Han er kun en Indianer, naar alt kommer til alt, Stifinder, og dette er en Affaire, der udfordrer en hvid Mands Kundskab. Lundie vil være den Mand uendelig taknemlig, der vil hjælpe dette lille Foretagende til at fuldføres med flyvende Faner. For at sige Eder Sandheden, min Ven, veed han at det aldrig burde have været forsøgt; men der er alt for meget af den gamle Herremands Stivsindethed i

ham, til at vedgaae en Feil, omendskjøndt den er saa klar som Morgenstjernen."

Qvarteermesteren vedblev derpaa at raisonnere med sin Ledsager, for at overtale ham til at forlade Den uden Ophold; da han brugte saadanne Argumenter, som først faldt ham ind, modsagde han sig undertiden, og anførte ikke sjelden det ene Øieblik en Bevæggrund, som i det næste blev gjendreven af en anden. Eenfoldig som Stifinder var, opdagede han dog disse Feil i Lieutenantens Philosophie, skjøndt det var langt fra at han nærede den Mistanke, at det hidrørte fra det Ønske, at klare Kysten for Mabels Beiler. Han imødegik slette Grunde med gode, modstod enhver Overtalelse der ikke stemmede overeens med hans noiagtige Kundskab til hans særegne Pligter, og var, som sædvanlig, blind for enhver Bevæggrunds Indflydelse, der ikke kunde udholde Ærlighedens Prøvesteen. Han havde vel ikke nogen bestemt Mistanke om Muirs hemmelige Hensigter, men det var langt fra at han var blind for hans Skingrunde. Resultatet blev at de to, efter en lang Samtale, skiltes ad, uoverbeviiste og mistroiske med Hensyn til hinandens Bevæggrund, skjøndt Veiviserens Mistanke hidrørte, ligesom alt hvad der stod i Forbindelse med Manden, fra hans egen ærlige, uinteresserede og frimodige Natur.

En Raadslagning, som snart efter fandt Sted, mellem Sergeant Dunham og Lieutenanten, medførte flere Følger. Da den var endt, blev der uddeelt hemmelige Ordre til Mandskabet, Blokhuset blev besat, i Hytterne var der Travlhed, og den der var vant til at see Soldatens Bevægelser, kunde have udfundet, at man havde en Expedition i Sinde. Netop da Solen var ved at gaae ned, kom Sergeanten, der havde været meget beskæftiget ved hvad han kaldte Havnen, ind i sin egen Hytte, fulgt af Stifinder og Cap, og da han tog Plads ved det nette Bord, som Mabel havde beredt for ham, aabnede han sit Kundskabs Forraad.

„Det lader til, at Du vil blive til nogen Nytte her, mit Barn," begyndte den gamle Soldat, „hvilket denne betimelige og velordnede Aftensmad kan bevidne, og jeg stoler paa, at Du, naar det passende Øieblik kommer, vil vise, at Du er en ægte Decendent af dem, der vide at see Fjenden lige ind i Øinene."

„Du venter da ikke, kjære Fader, at jeg skal spille Jeanne d'Arc, og føre Folkene i Slag?"

„Spille hvem, Barn? Hørte I nogensinde den Person omtale, Stifinder, som Mabel nævner?"

„Nei, Sergeant; men hvad om det? Jeg er uvidende og mangler Opdragelse, og det er mig en altfor stor Glæde

at lytte til hendes Stemme og at høre hendes Ord, til at bryde mig om Personer."

„Jeg kjender hende," sagde Cap afgjort; „hun løb som Kaper ud fra Morlaise i sidste Krig, og gjorde nogle gode Krydstogter."

Mabel rødmede over at hun uforvarende havde gjort en Hentydning, som gik udenfor hendes Faders Læsning, ikke at tale om hendes Onkels Dogmatisme, og maaskee lidt over Stifinders simple frimodige Nidkjærhed; men desuagtet kunde hun ikke bare sig for at smile.

„Nu, Fader, man venter da ikke at jeg skal følges med Folkene, og hjælpe til at forsvare Den?"

„Og dog har Fruentimmer ofte gjort noget lignende i denne Deel af Verden, mit Barn, som vor Ven her, Stifinder, vil kunne fortælle Dig. Men for at Du ikke skal blive forundret, ved ikke at see os imorgen, naar Du vaagner, er det passende, at jeg siger Dig, at vi afmarschere i Løbet af Natten."

„Vi, Fader! og lade mig og Jennie blive ene tilbage paa denne Ø?"

„Nei, min Datter, ikke saa ganske umilitairisk, som saa. Vi vil efterlade Lieutenant Muir, Broder Cap, Corporal M'Nab og tre Mand til at udgjøre Garnisonen i vor

Fraværelse. Jennie vil forblive hos Dig i denne Hytte, og Broder Cap vil indtage min Plads."

„Og Mr. Muir?" sagde Mabel, halv ubevidst hvad hun yttrede, skjøndt hun forudsaae en heel Deel ubehagelig Overhæng i dette Arrangement.

„Nu, han kan gjøre Cour til Dig, om Du kan lide det, min Pige; thi han er en forlibt Yngling, og da han allerede har expederet fire Koner, er han utaalmodig efter at vise, hvor høit han ærer deres Minde, ved at tage den femte."

„Quarteermesteren fortæller mig," sagde Stifinder i al Uskyldighed, „at naar en Mands Følelser ere blevne harvede ved saa mange Tab, er der intet klogere Middel til at mildne dem, end ved at opløie Jordbunden paa ny, saaledes at der ikke bliver noget Spor tilbage af hvad der tidligere er gaaet over den."

„Ja det er netop Forskjellen mellem Pløining og Harvning," gjensvarede Sergeanten med et bittert Smiil. „Men lad ham sige Mabel hvad der ligger ham paa Sinde, og saa vil Tingen faae en Ende. Jeg veed meget godt, at min Datter aldrig vil blive Lieutenant Muirs Kone."

Dette var saa meget, som at erklære, at ingen Datter af ham nogensinde skulde blive den omhandlede Persons Kone. Mabel havde rødmet, skjælvet, halvveis leet og

halvveis ſeet urolig ud; men da hun igjen havde fattet ſig, ſagde hun i en Tone, der var ſaa munter, at den fuldkommen ſkjulte hendes Bevægelſe:

„Men, Fader, vi gjør bedre i at vente til Mr. Muir kundgjør det Ønſke, at Eders Datter vil have ham, eller rettere det Ønſke, at ville have Eders Datter, for at man ikke ſkal kaſte os Fablen om de ſure Druer i Næſen.“

„Og hvad er det for en Fabel?“ ſpurgte Stifinder ivrig, der var alt undtagen klog i de hvide Folks almindelige Lærdom; „fortæl os det paa Eders eiendommelige ſmukke Maade; jeg tør nok ſige, at Sergeanten aldrig har hørt det.“

Mabel gjentog den velbekjendte Fabel, og, ſom hendes Beiler havde ønſket, paa hendes eiendommelige ſmukke Maade, der foraarſagede, at hans Øine vare fæſtede paa hendes Anſigt, og over hele hans ærlige Aaſyn var der udbredt et Smiil.

„Det kunde ligne en Ræv!“ raabte Stifinder, da hun havde endt, „ja, og ligne en Mingo tillige, liſtig og gruſom, det er begge diſſe Krybs Manerer. Hvad Druerne angaaer, da ere de ſure nok i denne Deel af Landet, endog for dem, der kan naae dem, ſkjøndt jeg nok tør ſige, at der er Aarstider og Steder, hvor de ere endnu ſurere for

dem, der ikke kunne naae dem. Jeg vil nu antage, at min Scalp er meget suur i Mingoernes Øine."

„De sure Druer vil være paa den anden Side, mit Barn, og det vil blive Mr. Muir, der vil komme til at beklage sig. Du vil aldrig ægte den Mand, Mabel?"

„Det vil hun ikke," faldt Cap ind; „naar alt kommer til alt, er den Karl jo kun halv Soldat. Historien om disse Druer er jo næsten en Omstændighed."

„Jeg tænker kun lidet paa at ægte Nogen, kjære Fader og kjære Onkel, og om De saa synes, vilde jeg gierne at vi skulde tale mindre derom. Men dersom jeg i det Hele taget tænkte paa at gifte mig, saa troer jeg, at en Mand, hvis Kjærlighed allerede er bleven prøvet af tre eller fire Koner, neppe vilde blive mit Valg."

Sergeanten nikkede til Veiviseren, som om han vilde sige, I seer hvordan Landet ligger; men han tog saa meget Hensyn til sin Datters Følelser, at han forandrede Gjenstanden for Samtalen.

„Hverken Du, Broder Cap, eller Mabel," vedblev han, „kan have nogen lovmæssig Myndighed over den lille Garnison, jeg lader blive tilbage paa Øen; men Eders Raad kunde have Indflydelse. Strængt taget vil Corporal M'Nab være den commanderende Officier, og jeg har forsøgt paa at indskærpe ham Følelsen af hans Værdighed, for at han

ikke formeget skal underkaste sig Lieutenant Muirs høiere Rang, som, da han er en Frivillig, ikke kan have nogen Ret til at blande sig i Tjeneſten. Jeg ønsker at Du vil understøtte Corporalen, Broder Cap; thi skulde Qvarteermesteren een Gang gjøre Brud paa Expeditionens Orden, kan han gjøre Fordring paa at commandere mig, ligesaa godt som M'Nab."

„I Særdeleshed dersom Mabel skulde lade ham rage i Drift medens Du er borte. Jeg antager det som en Selvfølge, Sergeant, at Du overlader alt hvad der kan flyde paa Vandet til min Omsorg? Der er kommen den meest fordømte Forvirring ud af Misforstaaelser mellem den Høistcommanderende tilsøes og iland."

„I een Henseende, Broder; men i Almindelighed taget er Corporalen den Høistcommanderende. Historien siger os, at en deelt Commando medfører Vanskeligheder, og jeg skal søge at undgaae den Fare. Corporalen skal commandere; men Du kan uforbeholdent give ham Raad, i Særdeleshed med Hensyn til alt hvad der henhører til Baadene, af hvilke jeg skal lade een blive tilbage for at sikkre Eders Retraite, dersom Noget skulde tilstøde. Jeg kjender Corporalen godt! han er en tapper Mand og en god Soldat, og man kan stole paa ham, naar man blot kan holde ham fra Rumflasken. Men dertil er han en Skotlænder, og vil

lade sig paavirke af Qvarteermesteren, hvorimod jeg raader baade Dig og Mabel at være paa Eders Post."

„Men hvorfor lade os blive tilbage, kjære Fader? Jeg har reist saa langt for at være Dig til Trøst, hvorfor skal jeg da ikke nu gaae videre?"

„Du er en god Pige, Mabel, og har meget af Dunhams i Dig; men Du maa blive her. Vi forlade Den imorgen før Dagen gryer, for ikke at blive seet af noget speidende Die, naar vi komme ud af vort Skjul, og vi medtage de to største Baade, idet vi efterlade Eder den tredie og en Barkcanoe. Vi vil løbe ind i den Kanal, der benyttes af Franskmændene, hvor vi maaskee ville forblive en Uge, for at afskjære deres Baade med Forraad, som passere den opad, paa Veien til Frontenac, ladede med en betydelig Deel indianst Gods."

„Har Du nøie eftersee Dine Instructioner, Broder?" spurgte Cap ængsteligt; „Du veed naturligviis, at en Opbringelse i aaben So er Sørøveri, med mindre Din Baad er forsynet med et lovformeligt Kaperbrev, enten som offentlig eller privat armeret Krydser."

„Jeg har den Ære at være i Besiddelse af Oberstens Udnævnelse som Sergeant-Major af det 55de," gienvarede den Anden, idet han rettede sig med Værdighed, „og det

vil være tilstrækkeligt endog for den franske Konge. Hvis ikke, saa har jeg Major Duncans skriftlige Ordre."

„Altsaa ingen Papirer for en Orlogskrydser?"

„Disse maa være tilstrækkelige, Broder, da jeg ikke har andre. Det er af stor Vigtighed for Hans Majestæts Interesser i denne Deel af Verden, at de omhandlede Baade blive tagne og opbragte til Osvego. De indeholde Tepper, Rifler, Legetøi, Ammunition, kort sagt, alle de Varer, hvormed Franskmændene bestikke deres fordømte vilde Allierede til at udøve deres vanhellige Handlinger, idet de byde vor hellige Religion og dens Forskrifter, Menneskelighedens Love og alt hvad der er Menneskет helligt og kjært, Trods. Ved at afskjære disse Forraad, vil vi forstyrre deres Planer, og vinde Tid fra dem; thi Gjenstandene kan ikke atter blive sendte over Havet i dette Efteraar."

„Men, Fader, bruger Hans Majestæt ikke ogsaa Indianere?" spurgte Mabel med nogen Nysgjerrighed.

„Ganske vist, min Pige, og han har Ret til at bruge dem — Gud velsigne ham! Det er en ganske forskjellig Ting, om en Engelskmand eller en Franskmand bruger Vilde, hvilket Enhver vil kunne forstaae."

„Det er tydeligt nok, Broder Dunham; men jeg seer ikke ligesaa megen Tydelighed med Hensyn til Skibspapirerne."

„En Udnævnelse af en engelsk Oberst bør overbevise enhver Franskmand om min Autoritet, og hvad der er endnu mere, Broder, den skal."

„Men, Fader, jeg indseer ikke Forskjellen mellem at en Engelskmand og en Franskmand bruger Vilde i Krig."

„Enhver tænkelig Forskjel, mit Barn, skjøndt Du ikke er istand til at indsee dem. For det første er en Engelskmand af Naturen menneskelig og betænksom, medens en Franskmand af Naturen er vild og frygtsom."

„Og Du kan tilføie, Broder, at han vilde dandse fra Morgen til Aften, ifald Du vil give ham Lov dertil."

„Meget sandt," svarede Sergeanten alvorligt.

„Men, Fader, jeg kan ikke indsee, at alt dette forandrer Sagen. Dersom det er Uret hos en Franskmand at leie Vilde til at slaaes med hans Fjender, vilde det synes at være ligesaa urigtigt hos en Engelskmand. Det vil De vist indrømme, Stifinder?"

„Det er fornuftigt, det er fornuftigt, og jeg har aldrig været blandt dem, der har skraalet over at Franskmændene gjorde det samme, som vi gjøre. Dog er det værre at søge Selskab med en Mingo end med en Delawarer. Dersom der var nogen af denne trofaste Stamme tilbage, vilde jeg ikke ansee det for nogen Synd at sende dem ud imod Fjenden."

„Og dog ihjelslaae og skalpere de baade Unge og Gamle, Fruentimmer og Børn!"

„De have deres Gaver, Mabel, og bør ikke dadles fordi de følge dem; Natur er Natur, skjøndt de forskjellige Stammer viser den paa forskjellig Maade. Hvad mig angaaer, da er jeg hvid, og bestræber mig for at vedligeholde hvide Følelser."

„Dette er mig altsammen ganske uforstaaeligt," svarede Mabel. „Hvad der er Ret for Kong George, forekommer mig ogsaa at burde være Ret for Kong Louis."

„Kongen af Frankrigs rette Navn er Caput," bemærkede Cap spydigt. „Jeg havde engang en Passageer, der var en stor Lærd, og han sagde mig, at disse Ludvig den Trettende, Fjortende og Femtende var lutter Hjernespind, og at Mændenes rette Navn var Caput, der paa Fransk betyder Hoved, hvilket skulde betyde, at de burde sættes ved Foden af Trappestigen, indtil de vare færdige til at stige op for at blive hængt."

„Nu, dette ligner at hengive sig til Skalpering som en naturlig Gave," bemærkede Stifinder med samme Forundring som En, hos hvem der opstaaer en ny Idee, „og jeg skal gjøre mig mindre Samvittighedsnag af at tjene mod disse Vantro, end nogensinde før, skjøndt jeg ikke kan

sige, at jeg nogensinde følte nogen, som det var værd at omtale."

Da alle Parter, med Undtagelse af Mabel, syntes at være tilfreds med den Vending, Samtalen havde taget, var der Ingen, der troede det nødvendigt at fortsætte Gjenstanden. Triumviratet af Mænd lignede virkelig i denne Henseende den store Masse af deres Medskabninger, som sædvanligviis bedømme Charakterer, uden Kundskab og uden Retfærdighed, saa at vi ikke kunde have troet det nødvendigt at optegne Samtalen, dersom den ikke stod i Forbindelse med Fortællingens Begivenheder, og de forskjellige Charakterers Meninger og Bevæggrunde.

Aftensmaaltidet var ikke saasnart endt, førend Sergeanten afskedigede sine Gjæster, og havde derpaa en lang og fortrolig Samtale med sin Datter. Han var kun lidet tilbøielig til at give efter for de blidere Følelser, men Nyheden i hans nærværende Stilling vakte Følelser, til hvilke han var uvant. Saalænge Soldaten eller Matrosen handler under deres Foresattes umiddelbare Tilsyn, tænker han kun lidet paa de Farer, han udsætter sig for; men i det Øieblik, han føler Ansvarligheden i at commandere, begynde alle Farerne ved hans Foretagende at forene sig i hans Sind, med Sandsynlighederne for Held eller Uheld. Medens han maaskee tænker mindre paa sin personlige Fare,

end naar denne er hans væsentligste Betragtning, har han en mere levende almindelig Følelse af alle Farerne, og underkaster sig mere Indflydelsen af de Følelser, som Tvivlen opvækker. Dette var nu Tilfældet med Sergeant Dunham, der istedetfor at betragte Seiren som vis, ifølge hans sædvanlige Skik, begyndte at føle Muligheden af, at han kunde skilles fra sit Barn for bestandig.

Aldrig før var Mabel forekommet ham saa smuk, som hun forekom ham den Aften. Muligen havde hun aldrig udfoldet saa mange indtagende Egenskaber for Faderen; thi Bekymring paa hans Vegne havde begyndt at blive virksom i hendes Bryst, og dernæst mødte hendes Medfølelse usædvanlig Opmuntring ved de Følelser, som saalænge havde været indesluttede i Veteranens alvorligere Barm. Hun havde aldrig befundet sig ret i sit Es hos Faderen, da den store Overlegenhed i hendes Opdragelse havde fremkaldt en Slags Spalte, der var bleven udvidet ved den militaire Strænghed i hans Væsen, som han havde tilegnet sig ved saa længe og saa intimt at omgaaes med Mennesker, der kun kunde holdes i Lydighed ved stræng Disciplin. Ved nærværende Leilighed, eller efterat de vare blevne ene, blev Samtalen mellem Fader og Datter alligevel mere fortrolig end sædvanlig, indtil Mabel med Glæde fandt, at den lidt efter lidt blev kjærlig, noget, den varmtfølende

Pige i Stilhed forgjæves havde længtes efter, siden hendes Ankomst.

„Moder var altsaa paa min Høide?“ sagde Mabel, medens hun holdt den ene af Faderens Hænder i begge sine, og saae ham i Ansigtet med fugtige Øine. „Jeg havde troet at hun var høiere.“

„Saaledes er det med de fleste Børn, som ere vante til at tænke med Ærbødighed paa deres Forældre, indtil de troe dem større og smukkere end de virkelig ere. Din Moder, Mabel, var saa nær af samme Høide som Du, som to Fruentimmer kan være det.“

„Og hendes Øine, Fader?“

„Hendes Øine lignede ogsaa Øine, mit Barn; blaa, blide og indbydende, dog ikke slet saa leende.“

„Mine vil aldrig lee mere, kjæreste Fader, dersom Du ikke er omhyggelig for Dig selv paa denne Expedition.“

„Tak, Mabel — Hm — jeg takker Dig, Barn; men jeg maa gjøre min Pligt. Jeg vilde ønske jeg havde seet Dig godt gift førend vi forlod Oswego; jeg vilde da være roligere.“

„Gift! — med hvem, Fader?“

„Du kjender Manden, hvem jeg ønsker Du skulde elske. Du kan træffe mangen en lystigere, og mangen En, der er

finere klædt; men Ingen med trofastere Hjerte og redeligere Sind."

„Ingen, Fader?"

„Jeg kjender Ingen; i disse Henseender har idetmindste Stifinder ingen Lige."

„Men jeg behøver slet ikke at gifte mig. Du er ene, og jeg kan blive hos Dig og pleie Dig."

„Gud velsigne Dig, Mabel! jeg veed at Du vilde det, og jeg vil ikke sige, at denne Følelse ikke er rigtig; thi jeg troer at den er det; og dog troer jeg at der er en anden, som er det endnu mere."

„Hvad kan vel være rigtigere end at ære sine Forældre?"

„Det er netop ligesaa rigtigt at ære sin Mand, mit Barn."

„Men jeg har ingen Mand, Fader!"

„Tag Dig da een saasnart som muligt, at Du kan have en Mand at ære. Jeg kan ikke leve bestandig, Mabel, men maa ifølge Naturens Love gaae bort inden lang Tid, dersom jeg ikke bliver bortreven i Krigen. Du er ung og kan endnu leve længe, og det er passende at Du skulde have en mandlig Beskytter, der kan sørge for Dig gjennem Livet og have Omsorg for Dig i Din Alderdom, ligesom Du vil have Omsorg for mig."

„Og troer Du, Fader," sagde Mabel, idet hun med sine smaa Hænder legede med hans senefulde Fingre, og saae ned paa dem, som om de vare Gjenstanden for hendes spændte Opmærksomhed, skjøndt hendes Læber krummede sig til et lille Smiil, idet Ordene undslap dem; „og troer Du, Fader, at Stifinder netop er den Mand, der kan udrette dette? Er han ikke paa ti eller tolv Aar nær ligesaa gammel som Du?"

„Hvad gjør det? Han har ført et maadeholdent og virksomt Liv, og man skal tage mindre Hensyn paa Alderen, Pige, end paa Constitutionen. Kjender Du nogen Anden, der var bedre skikket til at være Din Beskytter?"

Det gjorde Mabel ikke, idetmindste ikke Nogen, der havde sagt hende, at han ønskede det, hvad hun saa end kunde haabe og ønske.

„Nei, Fader, vi tale ikke om nogen Anden end Stifinderen," svarede hun undvigende. „Dersom han var yngre, troer jeg, at det vilde være mere naturligt at tænke paa ham til Husbond."

„Jeg siger Dig, Alt beroer paa Constitutionen, Barn; Stifinder er yngre end Halvdelen af vore Subalterne."

„Han er vistnok yngre end een, Sir — Lieutenant Muir."

Mabel lo lystigt og med et let Hjerte, som om hun netop den Gang ikke følte nogen Bekymring.

„Det er netop det, ung nok til at være hans Sønnesøn; han er endog yngre i Alder. Gud forbyde, Mabel, at Du nogensinde skulde blive en Officiersfrue, idetmindste ikke før Du er en Officiers Datter."

„Det er kun lidet at befrygte, Fader, dersom jeg ægter Stifinder," gjensvarede Pigen, idet hun saae skjelmsk paa Sergeanten.

„Maaskee ikke med kongeligt Patent, skjøndt Manden allerede nu er Generalers Ven og Ledsager. Jeg troer jeg kunde dø lykkelig, Mabel, dersom Du var hans Kone."

„Fader!"

„Det er en alvorlig Ting at gaae i Slag, naar Tanken om en ubeskyttet Datter tynger paa Ens Hjerte."

„Jeg vilde give en Verden til at jeg kunde lette Byrden af Dit, min kjære Fader."

„Det kunde skee," sagde Sergeanten, idet han saae kjærligt paa sit Barn, „ihvorvel jeg ikke kunde ønske at lægge en Byrde paa Dit, for at opnaae det."

Stemmen var dyb og skjælvende, og aldrig før havde Mabel seet sin Fader lægge saa megen Kjærlighed for Dagen. Mandens sædvanlige Barskhed gav hans Følelser

en Interesse, som de ellers vilde have manglet, og Datterens Hjerte følte medlidende Trang til at lette Faderens Sind.

„Siig Din Mening reent ud, Fader!“ raabte hun hulkende.

„Nei, Mabel, det vilde maaskee ikke være rigtigt; Dine og mine Ønsker kan være meget forskjellige.“

„Jeg har ingen Ønsker — veed ikke hvad Du mener. Vilde Du tale om mit tilkommende Giftermaal?“

„Dersom jeg kunde see Dig forlovet med Stifinder, — vidste at Du vilde blive hans Kone, troer jeg at jeg kunde dø lykkelig, i hvad min Skjebne maa blive. Men jeg vil ikke forlange noget Løfte af Dig, mit Barn, jeg vil ikke tvinge Dig til Noget, Du kunde komme til at fortryde. Kys mig, Mabel, og gaae i Din Seng.“

Havde Sergeanten aftvunget Mabel det Løfte, som han virkelig ønskede saa meget, vilde han have mødt en Modstand, som han kunde have fundet det vanskeligt at overvinde; men ved at lade Naturen følge sit Løb, sikkrede han sig en mægtig Allieret, og den varmtfølende, ædelmodige Mabel var langt mere rede til at give efter for sin Kjærlighed, end Tvang nogensinde kunde have bragt hende dertil. I dette gribende Øieblik tænkte hun blot paa sin Fader, som nu skulde forlade hende, maaskee for bestandig,

og al den brændende Kjærlighed til ham, som muligviis ligesaa meget var næret ved Indbildningskraften, som ved nogen anden Ting, men som var bleven lidt rystet ved de sidste fjorten Dages tilbageholdne Omgang, vendte nu tilbage med en Styrke, der blev forstørret ved reen og heftig Følelse. Hendes Fader forekom hende nu, at være hendes Alt, og for at gjøre ham lykkelig, var der ikke nogen passende Opoffrelse, som hun jo var rede til at gjøre. Een smertefuld, lynsnar, næsten vild Tanke paatrængte sig Pigen, og hendes Beslutning vaklede; men da hun bestræbte sig for at efterspore Kilden til det glædelige Haab, hvorpaa den var grundet, fandt hun intet afgjort, der kunde understøtte den. Opdraget som Qvinde, til at undertvinge sine meest brændende Følelser, vendte hendes Tanker tilbage til hendes Fader, og til de Velsignelser, som ventede det Barn, der gav efter for en Faders Ønsker.

„Fader," sagde hun med en næsten hellig Ro, „Gud velsigner den lydige Datter."

„Det vil han, Mabel; det siger den hellige Skrift os."

„Jeg vil ægte hvem Du ønsker."

„Nei, nei, Mabel, Du kan selv have valgt."

„Jeg har intet Valg, det vil sige, der er Ingen, der har tilbudt mig at vælge, undtagen Stifinder og Mr. Muir,

og imellem dem vil Ingen af os betænke os. Nei, Fader, jeg vil ægte hvem Du finder for godt."

„Du kjender mit Valg, elskede Barn; Ingen kan gjøre Dig saa lykkelig, som den høihjertede Veiviser."

„Godt da, dersom han ønsker det, dersom han igjen spørger mig; — thi, Fader, Du vil da ikke have at jeg skal selv tilbyde mig, eller at nogen Anden skulde gjøre det for mig," og Blodet foer op i Mabels blege Kinder, medens hun talte; thi høie og ædelmodige Beslutninger havde drevet Livsstrømmen tilbage til hendes Hjerte; „Ingen maa tale til ham derom, men dersom han igjen begjærer mig, og da han veed alt hvad en retskaffen Pige bør sige den Mand hun ægter, han da ønsker at jeg skal være hans Kone, vil jeg være hans."

„Gud velsigne Dig, Mabel! Gud i Himlen velsigne Dig, og belønne Dig, som en gudfrygtig Datter fortjener at belønnes!"

„Ja, Fader, berolige Dit Sind; gaa med et let Hjerte paa denne Expedition, og stol paa Gud. For mig behøver Du nu ikke at være bekymret. Til Foraaret — jeg maa have lidt Tid, Fader; — men til Foraaret vil jeg ægte Stifinder, dersom denne ædelsindede Jæger til den Tid ønsker det."

„Mabel, han elsker Dig, som jeg elskede Din Moder.

Jeg har seet ham græde som et Barn, naar han talte om sine Følelser for Dig."

„Ja, jeg troer det, jeg har seet nok til at overtyde mig om, at han tænker bedre om mig, end jeg fortjener, og der lever vistnok ikke den Mand, for hvem jeg har mere Agtelse end for Stifinder; ikke engang for Dig, kjære Fader!"

„Det er som det bør være, mit Barn, og Foreningen vil blive velsignet. Maa jeg sige Stifinder noget herom?"

„Jeg ønskede hellere Du lod det være, Fader. Lad det komme af sig selv, komme naturligt. Manden skulde søge Qvinden, og ikke Qvinden Manden." Det Smiil, som oplyste Mabels smukke Ansigt, var engleligt, hvilket endog hendes Fader troede, omendskjøndt En, der var bedre øvet i at opdage de forbigaaende Sindsbevægelser, som de forraade sig i Ansigtet, vilde have sporet noget vildt og unaturligt deri. „Nei, nei, vi maa lade Tingene gaae deres egen Gang, Fader. Du har mit høitidelige Løfte."

„Det er nok, det er nok, Mabel; kys mig nu. Gud velsigne og bevare Dig, Barn! Du er en god Pige!"

Mabel kastede sig i sin Faders Arme, det var første Gang i hendes Liv, og hulkede som et Barn ved hans Barm. Den barske Soldats Hjerte var smeltet, og begges

Taarer blandedes; men Sergeant Dunham tog sig sammen, som om han skammede sig over sig selv, og idet han blidt skjød sin Datter fra sig, bød han hende Godnat og søgte sit Leie. Mabel gik hulkende til den tarvelige Krog, der var beredt til at modtage hende, og faa Minutter efter blev Hyttens Ro kun afbrudt af Veteranens tunge Aandedrag.

Sjette Kapitel.

Det var ikke alene høilys Dag, da Mabel vaagnede; men Solen havde virkelig været oppe i nogen Tid. Hendes Søvn havde været rolig, thi hun hvilede med en god Samvittighed, og Anstrængelse bidrog til at gjøre den sød, og ikke en Lyd af dem, der havde været saa tidlig i Bevægelse, havde forstyrret hendes Ro. Da hun sprang op og klædte sig hurtig paa, indaandede Pigen snart den liflige Morgen i den fri Luft. For første Gang var hendes nærværende Opholdssteds særegne Skjønheder, saavelsom dets dybe Ensomhed, hende paafaldende. Det var een af disse herlige Høstdage, der ere sædvanlige for et Klima, som er

mere bagtalt end skattet, og dens Indflydelse var i enhver Henseende opmuntrende og eiendommelig. Denne Omstændighed kom Mabel til Nytte, da det forekom hende at hendes Hjerte var nedtynget paa Grund af de Farer, for hvilke en Fader, hvem hun nu begyndte at elske, saaledes som Qvinder elske, naar Fortroligheden er opstaaet, var udsat.

Men Den syntes fuldkommen forladt. Den foregaaende Aften havde Tummelen ved Ankomsten givet Stedet et Udseende af Liv, som nu var ganske forsvunden; og vor Heltinde havde kastet Blikket paa de fleste Gjenstande, der vare tilsyne, førend hun fik Die paa et eneste menneskeligt Væsen, der kunde bortrydde Tanken om fuldkommen Ensomhed. Derpaa saae hun alle de, der vare blevne tilbage, samlet i en Gruppe rundt om en Ild, der kunde siges at høre til en Leir. Hun gjenkjendte sin Onkel og hun undersøgte de Qvrige med en Nysgjerrighed, der var naturlig for hendes Stilling. Foruden Cap og Qvarteermesteren var der Corporalen, de tre Soldater og Konen, som kogte Mad. Hytterne vare tomme og den lave men taarndannede Tinde af Blokhuset hævede sig over Buskene, hvoraf det var halvt skjult, i malerisk Skjønhed. Solen skinnede netop gjennem de aabne Steder paa Plainen, og Hvælvingen over hendes Hoved svævede i det blaa Qdes blide Høihed. Ikke en Sky var synlig, og hun nærede den Tanke, at denne Om-

stændighed kunde betragtes som en Forløber paa Fred og Sikkerhed.

Da hun opdagede, at alle de Andre vare beskæftigede med dette den menneskelige Naturs store Anliggende — en Frokost, gik Mabel ubemærket til den anden Ende af Øen, hvor hun formedelst Træer og Buske var fuldkommen udelukket fra de Andres Syn. Her indtog hun en Plads lige ved Randen af Vandet, ved at tvinge de lave Grene tilside, og stod og betragtede de neppe synlige Smaabølger, der, idet de rullede frem og tilbage, vaskede Strandbredden, et Slags physisk Echo af det Oprør, der herskede paa Indsøen, halvtredsindstyve Mile ovenfor dette Sted. De Glimt af naturlige Forandringer, som frembød sig for Øiet, vare blide og behagelige, og vor Heltinde, der havde et hurtigt og tro Øie for alt hvad der var yndigt i Naturen, var ikke seen til at opfatte de meest slaaende Sider af Landskabet. Hun skuede gjennem de forskjellige Udsigter, der dannedes ved Aabningerne mellem Øerne, og troede at hun hidtil aldrig havde seet noget saa elskeligt.

Medens Mabel var saaledes beskæftiget, blev hun pludselig foruroliget, da hun indbildte sig at hun saae et Glimt af et menneskeligt Væsen mellem Buskene, der omkransede Strandbredden paa den Ø, der laae ligeoverfor hende. Afstanden tvers over Vandet var ikke hundrede Yards, og

skjøndt hun kunde tage feil, og hendes Fantasi var i Bevægelse, da Skikkelsen passerede forbi hendes Syn, troede hun dog ikke at hun var bleven bedraget. Da hun vidste, at hendes Kjøn ikke vilde beskytte hende mod en Riffelkugle, ifald en Irokeser fik hende at see, trak hun sig instinktmæssig tilbage, idet hun sørgede for at skjule sin Person saameget som muligt bag Løvet, medens hun vedblev at holde Øie med den modsatte Strandbred, og ventede forgjeves nogle Øieblikke at see den Fremmede. Hun var iværk med at forlade sin Stilling mellem Buskene, og skynde sig til sin Onkel, for at underrette ham om sin Mistanke, da hun saae at en Ellegreen blev skudt frem over Buskhegnet paa den anden Ø, og at der paa en betydningsfuld Maade blev vinket med den over imod hende, hvilket hun forestillede sig som et Tegn paa Venskab. Dette var et aandeløst og prøvelsesfuldt Øieblik for En, der var saa uvidende om den Maade, paa hvilken Grændsekrigene bleve førte, som vor Heltinde, og dog følte hun, hvor nødvendigt det var for hende at beholde sin Fatning, og at handle med Standhaftighed og Forsigtighed.

Det var een af Særegenhederne ved de Farer, for hvilke de, der boede paa Amerikas Grændser, vare udsatte, at udvikle Qvindernes Egenskaber til en Grad, som de selv, under andre Omstændigheder, vilde have været umuligt at

bringe dem til, og Mabel vidste godt, at Grændseboerne i deres Legender holdt af at dvæle ved den Aandsnærværelse, Standhaftighed og Fyrighed, som deres Koner og Søstre havde lagt for Dagen, under de meest prøvelsesfulde Omstændigheder. Hendes Kappelyst var bleven vækket ved hvad hun havde hørt om saadanne Gjenstande, og det faldt hende ind, at nu var Øieblikket for hende at vise, at hun virkelig var Sergeant Dunhams Datter. Grenens Bevægelse var saadan, som hun troede betydede Venskab, og efter et Øieblikks Betænkning afbrød hun en Qvist, befæstede den til en Kjep, og idet hun skjød den frem igjennem en Aabning, vinkede hun til Gjengjæld og efterlignede saa godt som muligt den Andens Manerer.

Dette stumme Spil varede to eller tre Minutter paa begge Sider, da Mabel opdagede, at Buskene ligeoverfor bleve skudte forsigtigen tilside, og et Menneskes Ansigt kom tilsyne i en Aabning. Et Blik var tilstrækkeligt til at lade Mabel see, at det var en Rødhuds og et Fruentimmers Ansigt. Det næste og tydeligere Blik overtydede hende om, at det var Dew-of-June, Arrowheads Kones Ansigt. I den Tid hun havde reist i Selskab med denne Kone, var Mabel bleven indtaget af det blide Væsen, den sagtmodige Eenfoldighed og den Blanding af Ærefrygt og Hengivenhed, hvormed hun betragtede sin Mand. Een eller to Gange

i Reisens Løb forekom det hende, at Tuscaroraen havde viist en ubehagelig Grad af Opmærksomhed mod hende selv, og ved disse Leiligheder havde det været hende paafaldende, at hans Kone udviste Sorg og Ydmygelse. Da Mabel alligevel havde mere end vederlagt enhver Smerte, hun paa denne Maade, imod sin Villie havde foraarsaget sin Ledsagerske, ved hendes Godhed og Opmærksomhed, havde Konen viist megen Hengivenhed for hende, og de vare skiltes ad med den Overbeviisning hos vor Heltinde, at hun i Dew-of-June havde mistet en Veninde.

Det nytter ikke noget at forsøge paa at analysere alle de Veie, ad hvilke det menneskelige Hjerte bliver ledet ind i et Fortrolighedsforhold. En saadan Følelse havde alligevel den unge Tuscaroraqvinde vækket i vor Heltindes Bryst, og da denne Sidste nærede den Tro, at denne overordentlige Visit havde hendes eget Vel til Formaal, ønskede hun heller end gjerne at bringe en fortrolig Sammenkomst istand. Hun betænkte sig ikke længer paa at lade sig see udenfor Buskene, og blev ikke utilfreds ved at see, at Dew-of-June efterlignede denne Tillid, ved frygtløs at træde frem af sit Skjul. De to Piger, thi omendskjøndt Tuscaroraen var gift, var hun dog yngre end Mabel, verlede nu aabenlyst Venskabstegn, og den Sidste bad sin Veninde om at nærme sig, skjøndt hun ikke selv vidste, paa hvad

Maade dette skulde iværksættes. Men Dew-of-June var ikke seen med at aabenbare, at det stod i hendes Magt; thi efterat hun et Øieblik var bleven usynlig, kom hun dog snart tilsyne igjen i en Barkcanoe, hvis Boug hun havde draget til Randen af Buskene, og hvis Skraag endnu laae i en Slags skjult Vig. Mabel vilde netop bede hende om at sætte over, da hendes eget Navn blev høit udraabt af hendes Onkels Stentorstemme. Idet Mabel hurtig gjorde en Gesticulation til Tuscaroraqvinden, at hun skulde skjule sig, sprang Mabel ud af Buskene, løb over Plainen mod Lyden, og opdagede at det hele Selskab netop havde sat sig til Frokaasten, da Cap kun havde holdt sin Appetit i Tømme for at kalde paa hende. At dette var det heldigste Øieblik for Sammenkomsten, var det strax Mabel iøienfaldende; og da hun undskyldte sig med, at hun ikke var forberedt paa Maaltidet, løb hun tilbage til Tykningen, og fornyede snart sin Sammenkomst med den unge Indianerinde.

Dew-of-June havde en hurtig Fatteevne, og efter et halvt Dousin lydløse Strøg med Pagaien, var Canoen skjult imellem Stationsens Buske. Et Øieblik efter greb Mabel hendes Haand og førte hende gjennem Underskoven mod hendes egen Hytte. Denne var lykkeligviis saaledes beliggende, at den var fuldkommen skjult for dem, som vare ved Ilden, og de kom begge useete ind i den. Idet

Mabel, saa godt hun kunde, i en Hast havde forklaret sin Gjest, hvor nødvendigt det var, at hun maatte forlade hende for en kort Tid, førte hun Dew-of-June ind i sit eget Værelse, forvisede sig om, at hun ikke vilde forlade det før hun kom tilbage, gik hen til Ilden og tog Plads mellem de Andre med al den Fatning, det stod i hendes Magt at opbyde.

„Seent kommen, seent betjent, Mabel," sagde Onklen mellem to Mundfulde ristet Lax; thi skjøndt Kogekunsten kunde være meget uforfalsket paa den afsidesliggende Grændse, var dog Kjødet i Almindelighed delicat; „seent kommen, seent betjent; det er en god Regel, og holder Nølerne til deres Arbeid."

„Jeg er ikke nogen Nøler, Onkel, thi jeg har næsten været en Time paa Benene og vandret omkring for at besee Den."

„De vil ikke faae meget ud deraf, Miss Mabel," faldt Muir ind; „den er af Naturen lille. Lundie, eller det vilde være rigtigere at kalde ham Major Duncan i dette Selskab," — dette blev sagt med Hensyn til Corporalen og de Menige, skjøndt de indtog deres Maaltid lidt afsides — „det vilde være bedre at kalde ham Major Duncan i dette Selskab, har ikke føiet et Keiserdømme til Hans Majestæts Besiddelser, ved at tage denne Ø i Besiddelse, der i Re-

venuer og Fordele har megen Lighed med den berømte Sanchos, om hvem De, Master Cap, upaatvivlelig ofte har læst i ledige Timer, især i Stille og naar der ellers ikke har været noget at tage vare."

„Jeg kjender Stedet, De mener, Qvarteermester; Sanchos Ø — Coral-Klippe, af ny Formation, og saa slet et Land at anduve i en mørk Nat og en haard Kuling, som en Synder kunde ønske sig at holde sig klar af. Det er et berømt Sted for sine Kokusnødder og sit bittre Vand, den Sanchos Ø."

„Den er just ikke meget berømt for Middagsmad," gjensvarede Muir, idet han undertrykte det Smiil, der spillede paa hans Læber, af Ærbødighed for Mabel; „heller ikke troer jeg, at der vilde være stor Forskjel mellem dens og dette Steds Revenuer. Efter min Mening, Master Cap, er dette en meget umilitairisk Position, og det skulde ikke undre mig, om her skeer en eller anden Ulykke, seent eller tidligt."

„Vi maa haabe, at det ikke vil skee før vor Tid er omme," bemærkede Mabel. „Jeg føler ingen Lyst til at studere det franske Sprog."

„Vi maa prise os lykkelige, om Ulykken ikke vil hidrøre fra Irokeserne. Jeg har talt med Major Duncan om Occupationen af denne Ø; men en egensindig Mand

vil have sin Billie. Min første Hensigt med at ledsage dette Parti, var at bestræbe mig for at gjøre mig behagelig og nyttig for Deres smukke Niece, Master Cap, og den anden var at optage en saadan Forretning over det Forraad, som hører til mit særegne Departement, der ikke skal lade nogen Tvivl tilbage i det omtvistede Spørgsmaal, med Hensyn til Værdien, hvis Fjenden skulde tage dem fra os."

„Anseer De Tingen for saa alvorlig?" spurgte Cap, idet han virkelig ophørte at tygge en Mundfuld Kjød (thi han verlede, som en moderne élégant, fra Fisk til Kjød og omvendt) i den Interesse, med hvilken han ventede paa Svaret. „Er Faren overhængende?"

„Det vil jeg just ikke sige, og jeg vil heller ikke sige det modsatte. Der er altid Farer i Krig, og der er flere af dem paa de fremrykkede Poster, end i Hovedleiren. Det burde derfor ikke vække nogen Forundring, naarsomhelst vi fik et Besøg af Franskmændene."

„Og hvad Djævlen er der at gjøre i det Tilfælde? Sex Mand og to Fruentimmer vilde kun lidet forslaae til at forsvare et Sted som dette, dersom Fjenden skulde overfalde os, da de udentvivl paa Franskmændenes Maneer vilde sørge for at her kom en betydelig Styrke."

„Det kan vi stole paa — ikke ringere end en betydelig

Styrke. Det er udenfor al Tvivl, at der kunde gjøres en militair Dispoſition for at forſvare Den, overeensſtemmende med Krigskunſten, ſkjøndt vi ſandſynligviis vilde mangle den fornødne Styrke til at udføre Hensigten paa en forſvarlig Maade. For det første ſkulde der ſendes et Detachement ud til Strandbredden, med Ordre til at forurolige Fjenden ved Landgangen; en ſtærk Afdeling burde ſtrax beſætte Blokhuſet ſom Citadel, thi dertil vilde naturligviis alle Afdelingerne falde tilbage, ſom Tilflugtſted, ligeſom de Franſke avancerede; og en fremſkudt Leir burde lægges rundt om Fæſtningen, da det vilde være meget umilitairiſk at lade Fjenden komme ſaa nær til Foden af Murene, at han kunde underminere dem. Spanſke Ryttere vilde holde Kavalleriet i Skak, og med Hensyn til Artilleriet ſkulde Redouter opkaſtes i Skjul af hine Skove. Stærke Streifpartier vilde ydermere være overordentlig tjenlige til at ſinke Fjendens Fremrykken, og naar diſſe Hytter bleve tilſtrækkelig forſynede med Piqueter og Grave, vilde de blive omdannede til meget udvalgte Poſitioner til dette Diemed."

„Fi—u—v, Qvarteermeſter! og hvem Djævlen ſkulde finde alle Folkene til at udføre denne Plan?"

„Kongen, uden al Tvivl, Maſter Cap. Det er hans

Strid, og det er netop ham, der skulde bære Byrderne af den."

„Og vi ere kun sex! Det er lutter smukke Talemaader. De kunde blive sendt ned til Strandbredden for at forurolige Landgangen; Mabel kunde gjøre Streifpartier, idetmindste med Tungen; Soldatens Kone kunde agere spanske Ryttere for at opholde Kavalleriet; Corporalen kunde commandere den fremskudte Leir, hans tre Mænd kunde besætte de fem Hytter, og jeg vilde tage Blokhuset. Fi—u—v! De beskriver godt, Lieutenant, og skulde have været Maler istedetfor Soldat."

„Ja, jeg har været meget omstændelig og oprigtig i min Exposition af Sagen. At der ikke er nogen større Magt her til at udføre Planen, er Hans Majestæts Ministeres Feil og ikke min."

„Men dersom Fjenden virkelig skulde komme," spurgte Mabel med mere Interesse, end hun kunde have viist, dersom hun ikke havde erindret Gjesten i Hytten, „hvilke Forholdsregler bør vi da tage?"

„Mit Raad vilde være at forsøge paa at udføre det, smukke Mabel, som med saa megen Ret gjorde Xenophon saa berømt."

„Jeg formoder De mener et Tilbagetog, skjøndt jeg kun halvt gjætter Deres Hentydning."

„De har gjættet min Mening, da De er i Besid-delse af en stærk medfødt Forstand, unge Dame. Jeg veed, at Deres værdige Fader har udpeget for Corporalen visse Midler og Forholdsregler, ved hvilke han troer at denne D kan blive holdt, dersom Franskmændene skulde opdage dens Beliggenhed; men skjøndt den fortræffelige Sergeant er Deres Fader, og saa god en Mand i sin Tjeneste, som nogensinde svang et Korsgevær, er han dog ikke den store Lord Stair, eller endog Hertugen af Marlborough. Jeg vil ikke nægte Sergeantens Fortjenester, i hans særegne Sphære, skjøndt jeg ikke kan ophøie Egenskaber, ihvorvel fortræffelige, hos dem, som i nogle ubetydelige Henseender er hans Overmænd. Sergeant Dunham har taget sit Hjerte, og ikke sit Hoved paa Raad, i at beslutte sig til at udstede saadanne Ordre; men dersom Fortet falder, vil Dadlen hvile paa ham, der gav Ordre til at det skulde occuperes, og ikke paa ham, hvis Pligt det var at forsvare det. Hvilke-somhelst den Sidstes Beslutninger monne være, i det Til-fælde at Franskmændene og deres Allierede skulde gjøre Landgang, saa maa en god Befalingsmand aldrig forsømme at gjøre de nødvendige Forberedelser, til at iværksætte et Tilbagetog, og jeg skulde raade Master Cap, som er vor Marines Admiral, at have en Baad i Beredskab, for at rømme Den, naar det kommer til det yderste. Den første

Baad, som er ladt tilbage, fører et meget stort Seil, og ved at forhale den herhen og fortøie den under hine Buske, vil der være en beqvem Plads for en iilsom Indskibning; og dernæst vil De see, smukke Mabel, at der neppe er halvtredsindstyve Yards, førend vi vil være i Kanalen mellem to andre Øer, og skjulte for deres Syn, som hændelsesviis maatte være paa denne."

„Alt hvad De der siger kan være meget sandt, Mr. Muir; men kan de Franske ikke komme fra den Kant? Dersom den er skikket for en Retraite, er den ligesaa godt skikket til et Angreb."

„De vil ikke have Forstand paa at foretage saa fornuftig en Ting," gjensvarede Muir med et stjaalent og lidt uroligt Blik rundt om sig, „de vil ikke have Forstand nok dertil. Eders Franskmænd er en fremfusende Nation og lade sig gjerne lede af Tilfældet; vi maa altsaa, om de i det Hele taget komme, holde Udkik efter dem paa den anden Side af Øen."

Samtalen blev nu meget afvexlende, men dreiede sig ikkedestomindre dog i Særdeleshed om Sandsynligheden for et Angreb, og de bedste Midler til at imødegaae det.

Det meste af dette skjenkede Mabel kun liden Opmærksomhed, skjøndt hun følte nogen Forundring over at Lieutenant Muir, hvis Rygte for Tapperhed var bekjendt, skulde

aabenbart anbefale at forlade, hvad der forekom hende en dobbelt Pligt, da hendes Faders Charakteer stod i Forbindelse med Dens Forsvar. Hendes Sind var alligevel saa meget beskæftiget med hendes Gjest, at hun greb det første gunstige Øieblik til at forlade Bordet, og var snart igjen i sin egen Hytte. Efter omhyggeligen at have lukket Døren og seet efter at det simple Gardin var trukket for det eneste lille Vindue, førte Mabel Dew-of-June, eller June, som hun i Fortrolighed blev kaldet af dem, der talte Engelsk med hende, ind i det ydre Værelse med Tegn paa Venskab og Fortrolighed.

„Det glæder mig at see Dig, June," sagde Mabel med et af hendes sødeste Smiil, og paa hendes eiendommelige indtagende Maade; „det glæder mig meget at see Dig; hvad har ført Dig herhen, og hvorledes opdagede Du Den?"

„Tal langsomt," sagde June, idet hun gjengjældte Smiil med Smiil, og trykkede den lille Haand, hun holdt i sin egen, der neppe var større, skjøndt den var bleven hærdet ved Arbeide; „mere langsomt — altfor hurtigt."

Mabel gjentog Spørgsmaalet, idet hun gjorde sig Flid for at bekæmpe sine Følelsers Heftighed, og det lykkedes hende at tale saa tydeligt, at hun blev forstaaet.

„June, Ven," gjensvarede Indianerinden.

„Jeg troer Dig, June — af mit inderſte Hjerte troer jeg Dig; hvad har dette at gjøre med Dit Beſøg?"

„Ven kommer for at ſee Ven," ſvarede June igjen, ſmilende ærligt ind i den Andens Øine.

„Der maa være en anden Grund, June, ellers vilde Du ikke udſætte Dig for denne Fare, og alene. Du er ene, June?"

„June hos Dig, ellers ingen. June kom ene, pagaie Canoe."

„Jeg haaber det, jeg troer det — ja jeg veed det. Du vilde ikke være en Forræder mod mig, June?"

„Hvad Forræder?"

„Du vilde ikke forraade mig, Du vilde ikke overgive mig til de Franſke, til Irokeſerne, til Arrowhead?" June ryſtede alvorlig paa Hovedet — „Du vilde ikke ſælge min Scalp?"

Nu ſlyngede June ſin Arm kjærligt om Mabels ſmækkre Liv, og trykkede hende med en Ømhed og Kjærlighed til ſit Hjerte, der bragte Taarer i vor Heltindes Øine. Dette ſkete med en Qvindes blide og kjærtegnende Væſen, og det var neppe muligt at det ikke ſkulde blive anſeet for Oprigtighed af en ung og forſtandig Perſon af ſamme Kjøn. Mabel gjengjældte Kjærtegnet, derpaa holdt hun den Anden

lidt ud fra sig, saae hende stift ind i Øinene og fortsatte sine Spørgsmaal.

„Dersom June har noget at sige sin Ven, saa lad hende tale tydeligt," sagde hun. „Mine Øren ere aabne."

„June bange Arrowhead dræbe hende."

„Men Arrowhead vil aldrig faae det at vide." Blodet steg op i Mabels Tindinger, da hun sagde dette; thi hun følte at hun fristede en Kone til at være en Forræder mod sin Mand. „Det vil sige, Mabel vil ikke fortælle ham det."

„Han begrave Tomahauk i Junes Hoved."

„Det maa aldrig skee, kjære June; saa ønsker jeg heller at Du ikke skal sige mere, end at udsætte Dig for den Fare."

„Blokhuus godt Sted at sove, godt Sted at være."

„Mener Du at jeg vil frelse mit Liv ved at blive i Blokhuset, June? Arrowhead vil sikkerligen ikke dræbe Dig for at have sagt mig det. Han kan ikke ønske mig nogen Ulykke, thi jeg har aldrig gjort ham noget Ondt."

„Arrowhead ønsker ingen Ulykke over smuk blegt Ansigt," gjensvarede June, idet hun bortvendte sit Ansigt, og skjøndt hun altid talte med en indiansk Piges bløde og blide Stemme, lød dens Toner nu saa sagte, at de fik et

melankolsk og frygtsomt Anstrøg, „Arrowhead elsker blege Ansigts Pige."

Mabel rødmede, hun vidste ikke hvorfor, og et Øieblik tilbagetvang medfødt Delicatesse hendes Spørgsmaal. Men det var nødvendigt at vide mere; thi hendes Frygt var bleven levende opvakt, og hun fortsatte sine Spørgsmaal. „Arrowhead kan ikke have nogen Grund til at elske eller hade mig," sagde hun. „Er han i Din Nærhed?"

„Husbond altid nær Kone, her," sagde June, idet hun lagde sin Haand paa Hjertet.

„Fortræffelige Skabning! Men sig mig, June, bør jeg blive i Blokhuset idag — denne Morgen — nu?"

„Blokhuus meget godt, godt for Qvinder. Blokhuus faaet ingen Skalp."

„Jeg frygter for at jeg kun forstaaer Dig altfor godt, June. Ønsker Du at see min Fader?"

„Ikke her; gaaet bort.

„Det kan Du ikke vide, June; Du seer at her er fuldt af hans Soldater paa Øen."

„Ikke fuldt, gaaet bort," — her rakte June fire Fingre i Veiret — „saa mange Rødskjoler."

„Og Stifinder? kunde Du ikke ønske at see Stifinder? Han kan tale med Dig i det irokesiske Tungemaal."

„Tunge gaaet med ham," sagde June leende; „beholdt Tunge i sin Mund."

Der var noget saa sødt og smilende i den indianske Piges barnlige Latter, at Mabel ikke kunde bare sig for at lee med, uagtet hendes Frygt i høi Grad var vækket ved alt hvad der var foregaaet.

„Du synes at vide, eller troe at vide Alt om os, June. Men om Stifinder ogsaa er borte, saa kan Eau-douce ogsaa tale Fransk. Du kjender Eau-douce, skal jeg løbe for at bringe ham hen og tale med Dig?"

„Eau-douce ogsaa gaaet, alt undtagen Hjerte; det der." Da June sagde dette, lo hun igjen, saae sig om i forskjellige Retninger, som om hun nødig vilde forvirre den Anden, og lagde sin Haand paa Mabels Barm.

Vor Heltinde havde ofte hørt om Indianernes beundringsværdige Skarpsindighed og om den overraskende Maade, paa hvilken de lagde Mærke til enhver Ting, medens de ikke syntes at have Tanke for noget; men hun var neppe forberedt paa den Retning, Samtalen saa besynderligt havde taget. Da hun gjerne ønskede at forandre den, og tillige var meget ængstelig for at erfare, hvor stor den Fare var, som truede dem, reiste hun sig fra den Feltstol, paa hvilken hun havde siddet, og ved at indtage en Stilling, der vidnede om mindre kjærlig Fortrolighed, haabede hun at høre

mere af det hun virkelig ønskede at erfare, og at undgaae Hentydninger paa det, der gjorde hende saa forlegen.

„Du veed, hvor meget eller hvor lidet Du bør fortælle mig, June," sagde hun, „og jeg haaber at Du holder saa meget af mig, at Du meddeler mig den Efterretning, jeg bør vide. Min kjære Onkel er ogsaa paa Den, og Du er, eller bør være hans Ven, saavelsom min, og vi ville begge erindre Din Opførsel, naar vi komme tilbage til Oswego."

„Maaskee aldrig komme tilbage; hvem veed?" Dette blev sagt tvivlende, eller som En, der gjør et usikkert Forslag; men ikke spydigt, eller i den Hensigt at forurolige.

„Ingen uden Gud veed hvad der vil hændes. Vort Liv er i hans Haand. Jeg troer alligevel at Du er det Redskab, hvorved han vil frelse os."

Dette overgik Junes Fatteevne, og det var tydeligt at hun ikke fattede Meningen, skjøndt det ikke kunde omtvivles, at hun ønskede at være til Nytte.

„Blokhuus meget godt," gjentog hun, saasnart hendes Ansigt ophørte at udtrykke Uvished, idet hun lagde stærkt Eftertryk paa de to sidste Ord.

„Godt, dette forstaaer jeg, June, og vil sove i det i

Nat. Jeg maa naturligviis fortælle Onkel, hvad Du har sagt?"

Dew-of-June foer sammen, og det var aabenbart at hun blev meget urolig over dette Spørgsmaal.

„Nei, nei, nei!" svarede hun med en Iil og en Heftighed, der var en Efterligning af Canadas Franskmænd, „ikke godt at fortælle Saltvand. Han taler meget, har lang Tunge. Troer Skov altsammen Vand, forstaaer ingen Ting. Fortælle Arrowhead, og June døe."

„Du gjør min kjære Onkel Uret, thi han vilde saa lidet som Nogen forraade Dig."

„Ikke forstaae. Saltvand faaet Tunge, men ingen Øine, ingen Øren, ingen Næse — ikke andet end Tunge, Tunge, Tunge."

Skjøndt Mabel ikke ganske hældede til denne Mening, saae hun at Cap ikke besad den unge Indianerindes Tillid, og at det ikke vilde være at tænke paa, at hun skulde samtykke i at han deeltog i deres Sammenkomst.

„Det lader til at Du troer at kjende vor Stilling meget godt, June," vedblev Mabel; „har Du førend dette Besøg været her paa Øen?"

„Nylig kommen."

„Hvoraf veed Du da, at det Du siger er sandt? Min Fader, Stifinder og Eau-douce kunde alle være saa nær,

at de kunde høre min Stemme, hvis jeg havde Lyst til at kalde paa dem."

„Alle borte," sagde June bestemt, idet hun tillige smilede godmodigt.

„Nei dette er mere end Du kan sige med Vished, da Du ikke har været Den rundt for at undersøge den."

„Faaet gode Dine; seet Baad med Folk gaae bort — seet Skib med Eau-douce."

„Du har altsaa i nogen Tid holdt Die med os. Jeg troer alligevel at Du ikke har talt dem, der ere tilbage."

June lo, rakte sine fire Fingre op igjen, og viste derefter paa sine to Tommelfingre; idet hun lagde en Finger over de første, gjentog hun Ordene: „Rød-Kjoler", og idet hun berørte de sidste, tilføiede hun: „Saltvand, Dvarteermester." Dette var altsammen meget nøiagtigt, og Mabel begyndte for Alvor at nære Tvivl om det vilde være rigtigt af hende, at tillade sin Gjæst at forlade hende, uden at forklare sig tydeligere. Det stred alligevel saa meget mod hendes Følelser at misbruge den Tillid, som det var aabenbart, at denne blide og hengivne Skabning havde til hende, at Mabel ikke saasnart havde givet den Tanke Rum, at tilkalde sin Onkel, førend hun opgav den, som hende selv uværdig og uretfærdig mod hendes Veninde. Overbeviisningen om at June intet vilde meddele, men

tage sin Tilflugt til haardnakket Taushed, dersom der blev gjort noget Forsøg paa at tvinge hende, kom ogsaa denne gode Beslutning til Hjælp.

„Du troer da, June," vedblev Mabel, saasnart disse Tanker havde frydset hendes Sind, „at jeg gjorde bedst i at boe i Blokhuset?"

„Godt Sted for Qvinde. Blokhuus ikke faaet nogen Skalp. Bjelker er tykke."

„Du taler med Tillid, June, som om Du havde været inde i det og maalt dets Mure."

June lo, og syntes vel underrettet, skjondt hun ikke sagde noget.

„Er der Andre end Dig selv, der veed at finde denne D? Har nogen af Irokeserne seet den?"

June saae bedrøvet ud, og hun saae sig forsigtig om, som om hun befrygtede en Lurer.

„Tuscarora overalt, — Oswego, her, Frontenac, Mohawk — overalt. Dersom han seer June, dræbe hende."

„Men vi troede at Ingen kjendte denne D, og at vi ikke havde nogen Grund til at frygte for vore Fjender, medens vi vare paa den."

„Irokees, meget Die."

„Dinene ere ikke altid tilstrækkelige, June. Dette Sted

er skjult for det almindelige Syn, og der er endog kun faa af vore egne Folk, der veed at finde det."

„Een Mand kan fortælle; nogle Yangeese tale Fransk."

Mabel følte et Stik i sit Hjerte. Al Mistanken mod Jasper, som hun hidtil havde foragtet at nære, samlede sig i een Masse i hendes Tanker, og den Følelse, den medførte, var saa pinefuld, at hun et Øieblik frygtede for at falde i Afmagt. Idet hun fattede sig, og erindrede det Løfte, hun havde givet sin Fader, reiste hun sig og gik nogle Minutter frem og tilbage i Hytten, indbildende sig at Jaspers Forbrydelser vare hende uvedkommende, skjønt hun af sit Hjertes Inderste nærede det Ønske at troe ham uskyldig.

„Jeg forstaaer Din Mening, June," sagde hun derpaa, „Du ønsker at jeg skal vide, at een eller anden forræderisk har sagt Eders Folk, hvor og hvorledes de skulde finde Den?"

June lo, thi i hendes Øine var List i Krig snarere en Fortjeneste end en Forbrydelse; men hun var sin egen Stamme altfor tro til at sige mere end Leiligheden udfordrede. Hendes Øiemed var at frelse Mabel og ene Mabel, og hun saae ikke tilstrækkelig Grund til „at arbeide udenfor Protocollen", som Sagførerne udtrykke sig, for at udrette noget mere.

„Blege Ansigt veed nu," tilsøiede hun, „Blokhuus godt for Pige, intet betyde for Mand og Krigere."

„Men det har meget at betyde for mig, June, thi een af disse Mænd er min Onkel, hvem jeg elsker, og de andre ere mine Landsmænd og Venner. Jeg maa sige dem hvad der er foregaaet."

„Saa June blive dræbt," gjensvarede den unge Indianerinde roligt, skjøndt det var tydeligt at hun talte med Bekymring.

„Nei, de skal ikke vide at Du har været her. De kan endnu være paa deres Post, og vi kan alle gaae ind i Blokhuset."

„Arrowhead veed, seer alting, og June bliver dræbt. June komme at fortælle unge blege Ansigt, Ven, ikke fortælle Mænd. Enhver Kriger passer paa sin egen Skalp. June Qvinde, og fortælle Qvinde; ikke fortælle Mand."

Mabel var meget ulykkelig over denne hendes vilde Venindes Erklæring; thi det var nu tydeligt, at den unge Skabning meente, at hendes Meddelelse ikke maatte gaae videre. Hun vidste ikke hvorvidt disse Folks Æresfølelse, naar Talen var om at tie, var med i Spillet, og meest af alt, var hun ude af Stand til at sige, hvorvidt nogen Indiscretion fra hendes egen Side, virkelig kunde fælde June og sætte hendes Liv i Fare. Alle disse Betragtninger

strømmede ind paa hende, og jo mere hun grundede derpaa, jo smerteligere blev deres Indflydelse. Det var ogsaa tydeligt at June betragtede Sagen som alvorlig, thi hun begyndte at opsamle de forskjellige smaa Artikler, hun havde tabt, idet hun tog Mabels Haand, og forberedte sig paa at gaae. At forsøge paa at holde hende tilbage, kunde der ikke være Tale om, og at skilles fra hende, efter alt hvad hun havde vovet for at tjene hende, stred mod alle vor Heltindes retfærdige og venlige Følelser.

„June," sagde hun ivrigt, idet hun slyngede sine Arme om den blide men udannede Skabning, „vi ere Venner. Af mig har Du intet at frygte, thi intet Menneske skal vide at Du har været her. Dersom Du kunde give mig et eller andet Signal, netop før Faren kommer, et eller andet Tegn, naar jeg skulde gaae ind i Blokhuset for at skjule mig."

June standsede, thi det havde for Alvor været hendes Hensigt at gaae, og derpaa sagde hun roligt:

„Bring June Due."

„En Due! Hvor skal jeg finde en Due at bringe Dig?"

„Næste Hytte, bring den gamle. June gaae til Canoe."

„Jeg troer jeg forstaaer Dig, June; men var det ikke

bedre at jeg fulgte Dig til Buskene, for at Du ikke skal møde nogle af Mændene?"

„Gaae ud først, tæl Mænd, een, to, tre, fire, fem, sex" — her rakte June sine Fingre i Veiret og lo — „alle ude af Veien — godt, alle uden een, kald ham tilside. Syng saa og hent Due."

Mabel smilede over Pigens Færdighed og Skarpsindighed, og forberedte sig paa at udføre hendes Forlangende. Ved Døren standsede hun alligevel, og saae bønfaldende tilbage paa den unge Indianerinde.

„Er der intet Haab om, at Du vil fortælle mig mere, June?" sagde hun.

„Veed alt nu, Blokhuus godt. Due fortælle, Arrowhead dræbe."

„De sidste Ord gjorde Udslaget, thi Mabel kunde ikke forlange flere Meddelelser, naar hendes Ledsagerske selv sagde hende at hendes Aabenbaringer kunde medføre, at hendes Husbond dræbte hende. Idet hun aabnede Døren gjorde hun et Afskedstegn til June og forlod Hytten. Mabel fulgte den unge Indianerindes simple Raad, for at forvisse sig om de forskjellige Individers Stilling paa Den. Istedenfor at see sig om for at gjenkjende Ansigter og Klædedragter, talte hun dem blot, og fandt at tre endnu vare ved Ilden, medens to vare gaaede til Baaden, den ene af

dem var Mr. Muir. Den sjette Mand var hendes Onkel, og han ordnede ganske rolig nogle Medesnøre, ikke langt fra Ilden. Fruentimmeret gik netop ind i sin egen Hytte, og dette udgjorde hele Selskabet. Da Mabel nu lod som hun havde tabt noget, vendte hun tilbage i Nærheden af den Hytte hun nylig havde forladt, idet hun sang en Arie, standsede, som for at tage noget op af Jorden og skyndte sig til den Hytte som June havde nævnt. Dette var en forfalden Bygning, og den var af Soldaterne bleven omdannet til en Slags Forraadshuus for deres levende Kreaturer. Blandt andre Ting indeholdt den nogle faa Dousin Duer, der gjorde sig tilgode paa en Spand med Hvede, der var bleven bragt med fra een af de plyndrede Forpagtergaarde paa Canadas Kyst. Mabel havde ikke stor Vanskelighed ved at fange en af disse Duer, omendskjøndt de flagrede og fløi omkring i Hytten med en Støi, som om der sloges paa Trommer, og da hun skjulede den under sine Klæder, stjal hun sig tilbage med Prisen, henimod sin egen Hytte; den var tom, og efter at have kastet et Blik ind af Døren, skyndte hun sig ned til Strandbredden. Hun havde ingen Vanskelighed i at undgaae at blive opdaget, thi Træerne og Buskene skjulede hende ganske. Ved Canoen fandt hun June, som tog Duen, satte den i en Kurv, flettet med hendes egne Hænder, og idet hun gjentog Ordene

„Blokhuus godt," gled hun ud fra Buskene, og tvers over det snevre Løb, ligesaa lydløst, som hun var kommen. Mabel ventede nogen Tid, for at opfange et Afskeds- eller Venskabs-Tegn, efter at hendes Veninde var stegen i Land, men intet blev givet. De omliggende Der vare uden Undtagelse, saa rolige, som om ingen nogensinde havde forstyrret Naturens ophøiede Ro, og som Mabel den Gang troede, kunde der ingensteds opdages noget Tegn eller Symptom, der kunde antyde den Slags Farers Nærhed, hvorom June havde advaret.

Da Mabel vendte tilbage fra Strandbredden, var en lille Omstændighed, som i en sædvanlig Stilling ikke vilde have tiltrukken sig Opmærksomhed, hende alligevel paafaldende og, som nu, da hendes Mistanke var bleven vækket, ikke undgik hende. Et lille Stykke rødt Haardug, saadant som bruges til Flage, vaiede fra den nederste Green af et lille Træ, befæstet saaledes at det kunde vaie frit ud, ligesom Vimplen ombord i et Skib.

Nu da Mabels Frygt var vækket, kunde June ikke have visst større Hurtighed i at analysere denne Kjendsgierning, der, som hun troede, kunde bevirke Selskabets Sikkerhed. Hun saae strax at denne Lap Haardug kunde bemærkes fra den tilstødende Ø; at den laae saa nær den Linie mellem hendes egen Hytte og Canoen, at der ikke kunde være no-

gen Tvivl om at June havde passeret tæt forbi den, om ikke lige under den, og at den kunde være et Signal til at meddele nogle vigtige Omstændigheder, der stod i Forbindelse med Angrebsmaaden, for dem der sandsynligviis laae i Baghold i Nærheden af dem. Idet hun rev den lille Strimmel Haardug af Træet, skyndte Mabel sig videre, idet hun neppe vidste hvad hendes Pligt dernæst vilde fordre af hende. June kunde være falsk mod hende; men hendes Væsen, hendes Blik, hendes Hengivenhed, og hendes Sindelag, saaledes som Mabel havde kjendt det paa Reisen, forbød hende denne Tanke. Dernæst kom Hentydningen til Arrowheads Beundring af det blege Ansigts Skjønheder, nogle svage Erindringer om Tuskaroraens Blik, og en smertelig Bevidsthed om, at kun faa Koner vare istand til at betragte den med Velvillie, der havde tiltrukken sig Ægtemandens Kjærlighed. Ingen af disse Forestillinger vare tydelige eller klare, men de streifede snarere forbi vor Heltindes Sind, end de havde fæstet Sæde i det, og de bragte hendes Puls til at slaae hurtigere, ligesaavel som de fortnede hendes Skridt, uden at medføre den hurtige og tydelige Bestemthed, der sædvanligviis efterfølger Overlæg. Hun havde skyndt sig henimod den Hytte, der blev afbenyttet af Soldatens Kone, i den Hensigt øieblikkeligen at flytte til Blokhuset med Fruentimmeret, om hun ikke kunde overtale

nogen anden til at følge, da hendes fremskyndede Gang blev standset ved Muirs Stemme.

„Hvorhen saa hurtig, smukke Mabel," raabte han, „og hvorfor hengiver De Dem saa meget til Ensomhed? den værdige Sergeant vil gjøre min Opdragelse latterlig, naar han hører at hans Datter tilbringer Morgenerne ene og uden Ledsagelse, skjøndt hun godt veed at det er mit ivrige Ønske at være hendes Slave og Ledsager, fra Aarets Begyndelse til dets Ende."

Mabel standsede pludselig sin Gang og sagde, „De maa sikkerligen have nogen Myndighed her, Mr. Muir. En Corporal vilde i det mindste laane en Mand af Deres Rang Øren?"

„Det veed jeg ikke, det veed jeg ikke," afbrød Muir med en Utaalmodighed og tilsyneladende Uro, der til en anden Tid kunde have tiltrukken sig Mabels Opmærksomhed. „Commando er Commando; Disciplin, Disciplin; og Myndighed, Myndighed. Deres gode Fader vilde blive meget fortrydelig, dersom jeg blandede mig i at besmitte, eller berøve ham de Laurbær han er iværk med at vinde, og jeg kan ikke commandere Corporalen, uden ligeledes at commandere Sergeanten. Det vil være klogest at forblive i et privat Individs Mørke i dette Foretagende; og saa-

ledes er det at alle Parterne, fra Lundie og nedefter, forstaaer Forhandlingen."

„Det veed jeg, og det kan være godt, heller ikke vil jeg give min kjære Fader nogen Grund til at klage; men De maa kunne indvirke paa Corporalen til hans eget Bedste."

„Det vil jeg ikke sige," gjensvarede Muir, paa hans snu skotske Maneer, „det vilde være langt sikkrere at love at indvirke paa ham til hans Skade. Mennesket, smukke Mabel, har sine Særegenheder, og at indvirke paa et Medmenneske til hans eget Bedste, er et af den menneskelige Naturs vanskeligste Foretagender, medens det modsatte netop er det letteste. De vil ikke forglemme dette, min Kjære; men erindre det til Deres Opbyggelse og Efterlevelse; men hvad er det De indeslutter mellem deres fine Fingre, ligesom man kan sige at De indeslutter Hjerter?"

„Det er ikke andet end en Lap Haardug — et Slags Flag — en Bagatel, der neppe er vor Opmærksomhed værd i dette alvorlige Øieblik — dersom —"

„En Bagatel! det er ikke saa stor en Bagatel, som De maaskee forestiller Dem, Miss Mabel," sagde han, idet han tog Haardugen fra hende og udbredte det til dets fulde Længde, med begge Armene udstrakte, medens hans Ansigt blev alvorligt og hans Øie speidende. „De vil da ikke have fundet det, Mabel Dunham, i Frokosten?

Mabel underrettede ham simpelt hen om Stedet hvor, og paa hvad Maade, hun havde fundet denne Stump Dug. Medens hun talede, var Qvarteermesterens Øie ikke roligt et Secund, idet han saae fra Lappen til vor Heltindes Ansigt og dernæst igjen tilbage til Lappen. Det var let at see, at hans Mistanke var vækket, og det varede heller ikke længe, førend han tilkjendegav hvad Retning hans Tanker havde taget.

„Vi ere ikke i en Deel af Verden, hvor vore Flag og Pynt bør spredes ud for Vinden, Mabel Dunham!" sagde han med en betydningsfuld Hovedrysten.

„Det samme troede jeg, Mr. Muir, og medtog det lille Flag, for at det ikke skulde blive Middelet til at forraade Fienden vor Nærværelse her, om der endog intet har været tilsigtet med at vise det. Bør ikke min Onkel gjøres bekjendt med denne Omstændighed."

„Jeg indseer ikke Nødvendigheden deraf, smukke Mabel; thi, som De ganske rigtig anmærker, er det en Omstændighed, og Omstændigheder plage undertiden den værdige Sømand. Men dette Flag, om det kan kaldes saaledes, hører til en Sømands Fartøi. De kan see at det er dannet af hvad man kalder Haardug, og det er en Slags Dug der kan bruges til den Ende ombord i Skibe, da vore Flage ere af Silke, som De nok kan forstaae, eller af malet Lær-

red. Det ligner paafaldende Flugten af the Scuds Flag. Og nu erindrer jeg at have seet, at der netop af det Flag er skaaret et Stykke."

Mabel følte sit Hjerte synke, men hun havde Herredømme nok over sig selv, til ikke at forsøge paa at svare.

„Det maa undersøges," vedblev Muir, „og naar alt kommer til alt, tænker jeg at det vil være bedst at holde en kort Raadslagning med Master Cap, thi en mere loyal Undersaat end han, findes ikke i det brittiske Kongerige."

„Jeg anseer denne Advarsel for saa alvorlig," gjensvarede Mabel, „at jeg har i Sinde at flytte til Blokhuset og at tage Fruentimmeret med mig."

„Jeg seer ikke noget klogt deri, Mabel. Blokhuset vil være det første Sted, som bliver angrebet, dersom der virkelig skeer et Angreb, og De maa indrømme, at det ikke er godt forsynet for en Beleiring. Dersom jeg turde raade ved saa delicat en Anledning, vilde jeg anbefale Dem at søge Tilflugt i Baaden, der, som De nu kan see er anbragt særdeles gunstigt for et Tilbagetog gjennem Canalen lige overfor, hvor alt hvad der er i den vil, efter een eller to Minutters Forløb blive skjult af Derne. Vandet efterlader intet Spor, som Stifinder saa passende udtrykker sig, og der lader til at være saa mange forskjellige Passager i denne Egn, at der vilde være stor Sandsynlighed for at

undkomme. Jeg har altid været af den Mening at Lundie vovede for meget, ved at occupere en saa langt fremskudt, og saa meget udsat Post, som denne."

„Det er forseent at beklage dette nu, Mr. Muir, og vi bør kun tage Hensyn paa vor egen Sikkerhed."

„Og Kongens Ære, smukke Mabel. Ja hans Majestæts Vaaben og hans hæderlige Navn maa ikke oversees ved nogen Leilighed."

„Da tænker jeg det var det bedste at vi alle vendte vore Øine mod det Sted, som er bleven bygget for at opretholde dem, istedenfor Baaden," sagde Mabel smilende, „og derfor Mr. Muir, holder jeg paa Blokhuset, i den Hensigt der at afvente min Faders og hans Parties Tilbagekomst. Han vilde for Alvor blive fortrydelig, naar han ved sin Tilbagekomst fandt at vi vare flygtede, efterat han selv havde været heldig og havde den Tillid til os at vi havde været vore Pligter tro, ligesom han havde været sine tro."

„Nei, nei, for Himlens Skyld, misforstaae mig ikke, Mabel," afbrød Muir, noget bevæget, „det er langt fra min Mening at andre end Fruentimmerne skulde søge Beskyttelse i Baaden. Den Pligt der paahviler os Mænd, tvivler jeg ikke om er tydelig nok, og min Beslutning har fra Begyndelsen været at staae eller at falde med Blokhuset."

„Og troede De da, Mr. Muir, at to Fruentimmer skulde kunne roe den tunge Baad, med saa megen Dygtighed, at de kunne undflye en indianst Barkcanoe?"

„Ah! min smukke Mabel, Kjærlighed er sjelden en god Logiker, og dens Frygt og Ahnelser ere ofte tilbøielige til at tage dens Evner paa Slæbetoug. Jeg saae kun Eders elskelige Person i Besiddelse at Midlerne til Sikkerhed, og overssaae Manglen paa Evne til at benytte dem; men I vil dog ikke være saa grusom, elskelige Skabning, at ansee min levende Engstlighed for Eders Sikkerhed som en Feil."

Mabel havde hørt nok, hendes Sjel var saa opfyldt med hvad der var foregaaet denne Morgen, og med Frygt, til at hun længer kunde ønske at lytte til Kjerligheds-Erklæringer, som hun i sine gladeste og muntreste Øieblikke, vilde have fundet ubehagelige. Hun tog hurtig Afsked med sin Ledsager, og vilde netop gaae hen til det andet Fruentimmers Hytte, da Muir standsede hende ved at lægge Haanden paa hendes Arm.

„Et Ord, Mabel," sagde han, inden I forlader mig. „Dette lille Flag kan, eller kan ikke have en særegen Betydning, dersom det har en saadan; nu da vi veed at det er bleven viist, var det da ikke bedre at vi hang det tilbage igjen, medens vi holde vaagent Øie med om der skulde blive viist noget Svar, der kunde forraade Sammen-

ſværgelſen; og derſom det intet har at betyde, nu, ſaa vil der intet følge paa."

„Dette kan altſammen være rigtigt, Mr. Muir, ſkjøndt hvis det hele ſkulde være tilfældigt, kunde Flaget give Anledning til at Fortet blev opdaget."

Mabel opholdt ſig ikke længer, og hun var ſnart ude af Sigte, idet hun løb i Retningen mod den Hytte hvorhen det førſt havde været hendes Agt at begive ſig.

Qvarteermeſteren blev ſtaaende paa det ſamme Sted, og i den ſamme Stilling i hvilken hun havde forladt ham, i næſten een Minut, idet han førſt betragtede Pigens dandſende Skabning og dernæſt den Stump Haardug, ſom han endnu holdt for ſig, paa en Maade der forraadte Ubeſtemthed. Hans Vaklen varede alligevel kun denne Minut; thi han ſtod ſnart efter under Træet hvor han igjen befæſtede Flaget til en Green, ſkjøndt han af Uvidenhed om det nøiagtige Sted hvorfra Mabel havde taget det, lod det vaie ud fra en Deel af Egen, hvor det var endmere udſat for at ſees af en Forbifarende paa Floden, ſkjøndt det var mindre ſynligt fra ſelve Øen.

Syvende Kapitel.

Det forekom Mabel besynderligt, medens hun gik for at finde sin qvindelige Ledsagerske, at andre skulde være saa fattede, medens hun selv følte, som om Ansvarligheden for Liv og Død hvilede paa hendes Skuldre. Mistillid til Junes Bevæggrunde blandede sig rigtignok med hendes Forudsigelser; men naar hun erindrede sig den unge Indianerindes hengivne og naturlige Væsen, og alle de Beviser paa Tillid og Oprigtighed, som hun havde seet i hendes Adfærd, under deres fortrolige Samværen paa Reisen, forkastede hun med et ædelt Sindelags Uvillie, Tanken om at tiltroe en anden noget ondt. Hun indsaae alligevel at hun ikke kunde bringe sine Ledsagere til at være tilstrækkelig paa deres Post, uden at meddele dem sin Sammenkomst med June, og hun fandt sig tvungen til at handle med Forsigtighed og Overlæg, hvortil hun var uvant, i Særdeleshed i Sager af saa stor Vigtighed.

Det blev betydet Soldatens Kone at bringe alt det nødvendige ind i Blokhuset, og hun blev mindet om ikke til nogen Tid paa Dagen at fjerne sig for langt fra det. Mabel meddelte hende ikke sine Grunde. Hun anførte kun, at ved at gaae omkring Den havde hun opdaget nogle

Tegn, som bragte hende til at frygte at Fjenden havde mere Kundskab om dens Position, end man tidligere havde troet, og at i det mindste de to vilde gjøre vel i at være rede til at søge Tilflugt ved første Varsel. Det var ikke vanskeligt at opvække denne Persons Frygt, der skjøndt hun var et modigt skotsk Fruentimmer, var rede nok til at lytte til enhver Ting, der bestyrkede hendes Nødsel for indianske Grusomheder. Saasnart Mabel troede at hendes Ledsagerske var tilstrækkelig skræmmet til at gjøre hende forsigtig, lod hun nogle Vink falde om det utidige i at lade Soldaterne blive bekjendt med deres egen Frygts Omfang. Dette skeete i den Hensigt at forhindre Discussioner og Spørgsmaal, som kunde sætte vor Heltinde i Forlegenhed; da hun havde i Sinde at gjøre sin Onkel, Corporalen og hans Folk, mere forsigtige, ved at følge en anden Fremgangsmaade. Ulykkeligviis kunde den brittiske Armee ikke have afgivet en værre Person, til den særegne Tjeneste der nu fordredes af ham at varetage, end Corporal M'Nab, det Individ til hvem Commandoen var overdraget, under Sergeant Dunhams Fraværelse. Paa den ene Side var han resolut, punktlig, fortrolig med alle Soldaterlivets Enkeltheder, og vant til Krig; paa den anden Side var han hovmodig, med Hensyn til Provindsbeboerne, paastaaelig med Hensyn til enhver Gjenstand, der stod i Forbindelse

med hans kaldsmæsige Øvelsers snævre Grændser, da han var meget tilbøielig til at indbilde sig, at det brittiske Kongerige var Midtpunktet af alt hvad der er fortræffeligt i Verden, og Skotland Brændepunktet, i det mindste for al Fortræffelighed i Kongeriget. Han var kortsagt et kort Begreb, skjøndt i en Maalestok passende til hans Rang, af de Egenskaber der vare saa egne for de af Kronens Tjenere, der bleve sendte til Colonierne, da disse Tjenere følte sig ophøiede over Landets Indfødte, eller med andre Ord, de betragtede Amerikaneren som et Dyr ringere end Fædreneracen, og ansaae i Særdeleshed alle hans Begreber om militair Tjeneste, som ufordøiede og absurde. Braddock selv var ikke mindre tilbøielig til at lade sig raade af en Provindsialist, end hans ydmyge Efterligner, og det var bekjendt at han ved flere end een Leilighed, havde sat sig op mod to eller tre af Corpsofficierernes Ordrer, ene af den Grund at de hændelsesviis vare fødte Amerikanere, idet han til samme Tid, med sand skotsk Forsigtighed iagttog, ikke at gjøre sig straffskyldig ved aabenbar Ulydighed. Mabel kunde derfor ikke have truffen paa noget mere ubøieligt Subject, med Hensyn til hendes Forehavende, og dog følte hun hvor nødvendigt det var, ikke at spilde et Øieblik i at iværksætte sin Plan.

„Min Fader har overladt Eder en ansvarfuld Com-

mando, Corporal," sagde hun, saasnart hun havde faaet M'Nab lidt til Side fra de andre Soldater; „thi dersom Den skulde falde i Fjendens Hænder, vilde ikke alene vi blive tagne; men det Parti, som nu er ude, vilde efter al Sandsynlighed ogsaa blive deres Fanger."

„Man behøver ikke at gjøre en Reise fra Skotland til dette Sted for at komme til den Overbeviisning," gjensvarede M'Nab tørt.

„Jeg tvivler ikke om at I forstaaer det, saavelsom jeg, Mr. M'Nab; men jeg frygter for at I Vetteraner, vante som I ere til Farer og Slag, ere lidt tilbøielige til at overse nogle af de Forsigtighedsregler, der kunde være nødvendige i en saa eiendommelig Stilling som vor."

„De sige at Skotland ikke er noget erobret Land, unge Fruentimmer, men jeg tænker der maa være en eller anden Feiltagelse i den Henseende, da vi, dets Børn ere saa dorske og tilbøielige til at lade os overfalde naar vi mindst vente det."

„Nei, min gode Ven, I misforstaaer min Mening. For det første tænker jeg slet ikke paa Skotland; men paa denne D, og dernæst er det langt fra at jeg tvivler om Eders Aarvaagenhed, naar De anseer det for passende at anvende den; men jeg frygter storligen for at der kan være Farer, for hvilke Eders Mod vil gjøre Eder ligegyldig."

„Mit Mod, Miss Dunham, er udentvivl af en meget daarlig Beskaffenhed, da det ikke er andet end skotsk Mod; Eders Faders er Yankee-Mod, og var han her blandt os skulde vi uden al Tvivl see andre Forberedelser. Godt, det er en forkeert Tid at leve i, naar Fremmede erholde Commandoen og bærer Hellebard i et skotsk Corps, og det undrer mig ikke at Slag blive tabte, og at det gaaer forkeert ved Feldttog."

Mabel var næsten fortvivlet; men Junes rolige Advarsel havde gjort alt for levende et Indtryk paa hendes Sind, til at hun vilde opgive Sagen. Hun forandrede derfor sin Operationsplan, da hun endnu hang ved det Haab, at faae hele Partiet ind i Blokhuset, uden at være nødt til at forraade Kilden, hvoraf hun havde hentet Tanken om hvor nødvendigt det var at være aarvaagen.

„Jeg tør sige I har Ret, Corporal M'Nab," bemærkede hun, „thi jeg har ofte hørt om Eders Lands Helte, der have været blandt de første i den civilicerede Verden, dersom det, man har fortalt mig om dem er sandt."

„Har De læst Skotlands Historie, Miss Dunham," spurgte Corporalen, idet han for første Gang saae ind i hendes smukke Ansigt, med noget der lignede et Smiil i hans haarde og frastødende Træk.

„Jeg har læst lidt af den, Corporal; men jeg har hørt

meget mere. Der flød skotsk Blod i Aarerne paa den Dame som opdrog mig, og hun yndede denne Gjenstand meget."

„Jeg skal love for at Sergeanten havde travlt med at omtale det Lands Berømmelse, hvorfra hans Regiment var kommen?"

„Min Fader har andre Ting at tænke paa, og det lidet jeg veed hidrører fra den Dame jeg omtalte."

„Hun vil ikke have glemt at fortælle Eder om Walace?"

„Om ham har jeg endog læst en heel Deel."

„Og om Bruce, og Bannockburn Affairen?"

„Ogsaa om den, saavelsom om Culloden-muir."

Den sidste var een af den nyere Tids Begivenheder, da endog vor Heltinde kunde mindes dette Slag, men hendes Erindring om det var rigtig nok saa forvirret, at hun neppe kunde bedømme den Virkning, som hendes Hentydning kunde frembringe hos hendes Ledsager. Hun vidste det havde været en Seir, og havde ofte hørt Gjesterne hos hendes Opdragerske omtale den med Hæder, og hun indbildte sig at deres Følelser vilde finde en sympathetisk Streng i enhver britisk Soldats Følelser. Ulykkeligviis havde M' Nab fægtet den ulykkelige Dag paa Prætendentens Side, og et dybt Ar som skirede hans Ansigt, havde en tydsk Soldats Sabel, i Huset Hanovers Tjeneste efterladt der. Det forekom ham, som om hans Saar blødte paa ny, ved

Mabels Hentydning, og vist er det at Blodet foer til hans Ansigt i Strømme, som om det vilde styrte ud gjennem Huden over hans Skramme.

„Hei, hei, væk," brølede han, „med Eders Culloden og Sherrif-Muirs, unge Fruentimmer; De forstaaer Dem slet ikke paa saadanne Ting, og det vil baade være klogt og beskedent af Dem, at tale om Deres eget Land og dets mange Brøst. Kong George har nogle loyale Undersaatter i Colonierne, derom er ingen Tvivl; men det vil vare længe førend han seer eller hører noget godt af dem."

Mabel var forundret over Corporalens Heftighed; thi hun havde ikke den ringeste Idee om hvor Skoen trykkede; men hun havde besluttet ikke at opgive sit Forsæt.

„Jeg har altid hørt at Skotlænderne have to af en Soldats gode Egenskaber," sagde hun, „Mod og Forsigtighed, og jeg føler mig overbeviist om at Corporal M'Nab vil opretholde National Berømmelsen."

„Spørg Deres egen Fader, Miss Dunham, han kjender Corporal M'Nab, og han vil ikke være seen med at fortælle hans Feil. Vi have været i Bataille sammen, og han er min Overordnede, og har en Slags officiel Ret til at anbefale sine Underordnede."

„Min Fader har gode Tanker om Dem, M'Nab, ellers vilde han ikke have anbetroet Dem Den og alt hvad den

indeholder, hans egen Datter iberegnet. Blandt andet veed jeg, at han stoler meget paa Deres Forsigtighed. Han venter især at der bliver givet nøie Agt paa Blokhuset."

„Dersom han ønsker at forsvare det 55des Ære bag ved Træbuller, burde han selv have beholdt Commandoen; thi, naar jeg skal tale reent ud, da strider det imod en Skotlænders Blod og Meninger, at blive slagen af Marken endog før han er angreben. Vi ere Krigere med brede Sværd og holde af at staae Fjenden Fod mod Fod. Denne amerikanske Maade at føre Krig paa, som kommer saa meget i Mode, vil ødelægge Hans Majestæts Armees Rygte, om ikke dens Aand."

„Ingen sand Kriger foragter Forsigtighed. Endog Major Duncan er berømt for sin Omhu for Folkene, og der findes dog ingen taprere end han."

„Lundie har sine Svagheder, og glemmer næsten Sværdet og de aabne Heder, i hans Skov- og Riffel-Fægtninger. Men Miss Dunham, troe en Soldat der har naaet sit fem og halvtredsfindstyvende Aar, naar han siger Dem, at der ikke er nogen sikkrere Maade til at opmuntre sin Fjende, end naar man lader som man frygter ham, og at der ikke er nogen Fare ved disse indianske Krige, som Eders Amerikaneres Fantasie og Indbildning ikke har forøget og forstørret, indtil de see en Vild i enhver Buff. Vi Skotter

komme fra en nøgen Region, og behøve ikke, og finde end mindre Smag i Skjul, og det vil De faae at see Miss Dunham —"

Corporalen gav et Hop op i Luften, faldt næsegruus ned, og rullede om paa Ryggen. Det Hele foregik saa pludseligt, at Mabel neppe havde hørt det skarpe Knald af den Riffel, som havde sendt en Kugle gjennem hans Legeme. Vor Heltinde udstødte ikke noget Skrig, — skjælvede ikke engang; thi Begivenheden var altfor pludselig, altfor rædselsfuld og altfor uventet til at give Svagheden Tid til at yttre sig; hun tren tvertimod hurtig frem, i den naturlige Tilskyndelse, at hjælpe sin Ledsager. Der var netop tilstrækkelig Liv tilbage hos M'Nab, til at forraade at han var sig fuldkommen bevidst hvad der var foregaaet. Hans Ansigt bar det vilde Udtryk, som En hvem Døden uventet har overrasket, og det forekom Mabel i hendes roligere Øieblikke, at det udtrykte en egensindig og haardnakket Synders forsildige Anger.

„Skynd Dem alt hvad De kan, ind i Blokhuset," hvidskede M'Nab, da Mabel lænede sig over den Døende for at opfange hans Ord.

Vor Heltinde var sig nu sin hele Stilling fuldkommen bevidst, og hun indsaae, at det var nødvendigt at handle. Hun kastede et hurtigt Blik til Legemet ved hendes Fødder,

saae at det havde ophørt at aande, og flygtede. Veien til Blokhuset var tilbagelagt i faa Minutter, da Mabel netop havde naaet Døren, blev den med Voldsomhed slaaet til lige for hendes Næse, af Jennie, Soldatens Kone, som i blind Skræk kun tænkte paa sin egen Sikkerhed. Knaldene af fem eller sex Rifler hørtes, medens Mabel raabte for at indlades; og den forsøgede Skræk som de indjog, forhindrede Fruentimmeret i hurtig at aabne Skodden, som hun saa behændig havde skudt for. Efter en Minuts Tøven fandt Mabel alligevel at Døren villigen gav efter for hendes stadige Tryk, og hun tvang sit smekkre Legeme ind igjennem Aabningen, saasnart den var stor nok til at give Plads for det. Mabels Hjerte ophørte nu at slaae voldsomt, og hun vandt saa meget Herredømme over sig, at hun kunde handle med Fatning. Istedetfor at deeltage i hendes Ledsagerskes krampagtige Anstrængelser for at lukke Døren igjen, holdt hun den længe nok aaben, til at overbevise sig om at ingen af hendes eget Parti var i Sigte, eller at der var Rimelighed for at nogen af dem vilde bestræbe sig for at komme ind, da først tillod hun at Døren blev lukket. Hendes Befalinger og Foretagender blev nu mere rolige og fornuftige. Men en enkelt Skodde blev kun skudt for, og Jennie blev anviist at holde sig i Beredskab til at skyde denne fra, om en Ven skulde forlange at blive indladt. Hun steg derpaa

op af Trappen til Værelset ovenover, hvor hun ved Hjælp af et Skydehul, blev sat i Stand til at faae en god Udsigt over Øen, saalangt, som de omgivende Buske vilde tillade det. Idet hun opmuntrede sin Ledsagerske underneden til at være fast og standhaftig, undersøgte hun Omgivelserne saa nøiagtigt, som hendes Stilling vilde tillade det.

Til Mabels store Forundring kunde hun i Førstningen ikke see en levende Sjæl paa Øen, hverken Ven eller Fiende. Hverken Franskmand eller Indianer var synlig, skjøndt en lille hvid Strimmel Sky, der svævede for Vinden, antydede hende i hvilken Retning hun skulde see efter dem. Rifflerne vare blevne affyrede i Retningen mod den Ø hvorfra June var kommen; men om Fjenden var paa den Ø, eller de virkelig vare landede paa hendes egen, kunde Mabel ikke sige. Da hun gik til det Skydehul, hvorfra hun kunde see det Sted hvor M'Nab laae, standsede Blodet i hendes Aarer ved at opdage alle tre Soldater at ligge, tilsyneladende livløse, ved hans Side. Disse Folk vare løbne til det fælleds Midtpunkt ved den første Alarm, og vare næsten i eet og samme Øieblik blevne nedskudte af den usynlige Fjende, hvem Corporalen havde affecteret at foragte.

Hverken Cap eller Lieutenant Muir var at see. Med bankende Hjerte undersøgte Mabel hver Aabning mellem Træerne, og steeg endog op til det øverste Stokværk eller

Qviften paa Blokhuſet, hvor hun havde en fri Udſigt over hele Øen, ſaavidt ſom dens Træer vilde tillade det; men uden bedre Held. Hun havde ventet at ſee ſin Onkels Legeme nedſtrakt paa Grønſværet, ligeſom Soldaternes, men han var intetſteds ſynlig. Da Mabel vendte ſig mod det Sted hvor Baaden laae, ſaae hun at den endnu var gjort faſt ved Strandbredden, og hun formodede da at Muir, ved en eller anden Omſtændighed, var bleven forhindret fra at iværkſætte ſit Tilbagetog i den Retning. Der var kort ſagt ſtille og roligt paa Øen, ſom i Graven, og Soldaternes døde Legemer gjorde Scenen ligeſaa rædſelsfuld, ſom den var overordentlig.

„For Gud i Himlens Skyld, Miſs Mabel," raabte Fruentimmeret underneden; thi ſkjøndt hendes Frygt havde faaet ſaameget Herredømme over hende, at det var hende umuligt at forholde ſig taus, ſaa lagde dog vor Heltindes høiere Dannelſe, meer end hendes Faders Stilling i Regimentet, Baand paa hendes Adfærd mod hende — „for Guds Skyld! Miſs Mabel, ſiig mig om nogen af vore Venner ere i Live? Det forekommer mig at jeg hører Suk der blive ſvagere og ſvagere, og jeg frygter for at de alle ville blive ſcalperede."

Mabel erindrede nu at een af Soldaterne var dette Fruentimmers Mand, og hun ſkjælvede ved Tanken om den

øieblikkelige Virkning af hendes Sorg, hvis hun pludselig blev bekjendt med hans Død. Sukkene gave ogsaa lidet Haab, skjøndt hun frygtede at de kunde komme fra hendes Onkel, der laae skjult for hende.

„Vi ere i hans hellige Varetægt, Jennie," svarede hun. „Vi maae sætte vor Lid til Forsynet, medens vi ikke forglemme noget af dets kjærlige Midler til at beskytte os. Vær omhyggelig for Døren; luk den under ingen Betingelse op uden mit Samtykke."

„O! siig mig, Miss Mabel, om De nogetsteds kan see Sandy? Naar jeg blot kunde lade ham vide at jeg er i Sikkerhed, saa vilde han føle sig mere beroliget, enten han saa er fri eller fangen."

Sandy var Jennies Mand, og han laae død ligeud for det Skydehul, hvorfra vor Heltinde den Gang saae ud.

„De siger mig ikke om De seer Sandy," gjentog Konen nedenunder, utaalmodig over Mabels Taushed.

„Der ere nogle af vore Folk samlede omkring M'Nabs Lig," var Svaret; thi det var i hendes Øine vanhelligt at sige en directe Usandhed, i den rædselsfulde Stilling hvori hun befandt sig.

„Er Sandy blandt dem?" spurgte Fruentimmeret med indtrængende Stemme.

„Det er han vistnok; thi jeg seer een, to, tre, fire og alle klædt i Regimentets røde Uniform."

„Sandy!" raabte Fruentimmeret i Fortvivlelse, „hvorfor sørger Du ikke for Din egen Sikkerhed, Sandy? Kom i Øieblikket herhen Mand, og deel Din Kones Skjebne i Vel og Vee. Der er ikke et Øieblik at spilde paa Eders tossede Disciplin og forfængelig-hæderlige Ideer om Ære! Sandy! Sandy!"

Mabel hørte at Skodden blev skudt fra, og dernæst knirkede Døren paa sine Hængsler. Forventning, for ikke at sige Rædsel holdt hende fængslet til Skydehullet, og hun saae snart Jenny styrte gjennem Buskene i den Retning hvor den døde Klynge laae. Det varede kun et Øieblik at naae det uheldsvangre Sted. Slaget havde været saa pludseligt og uventet, at hun i sin Skræk ikke syntes at fatte dets Vægt. Nogle vilde og halv affindige Ideer om et Bedrageri besværede hendes Fantasi, og hun troede at Mændene skjemtede med hendes Frygt. Hun tog sin Husbonds Haand, og den var endnu varm, medens hun troede at et lønligt Smiil spillede om hans Læber.

„Hvorfor vil Du naragtig sætte Dit Liv paa Spil, Sandy?" raabte hun idet hun trak ham i Armen. „Du vil blive myrdet af disse fordømte Indianere, dersom Du

ikke tyer til Blokhuſet, ſom en fornuftig Soldat! bort! bort! og ſpild ikke de koſtbare Dieblikke."

I hendes raſende Anſtrængelſer drog hun ſaaledes i ſin Mands Legeme, at Hovedet dreiede heelt rundt, da det lille Hul i Tindingen, der var bevirket af Riffelkuglen, og nogle faa Draaber Blod, ſom flød ned over Huden, aabenbarede Meningen med hendes Mands Taushed. Da den frygtelige Sandhed i ſin fulde Styrke opklarede hendes Sind, ſlog Fruentimmeret Hænderne ſammen, udſtødte et Skrig, der gjennemtrængte de aabne Rum, paa alle de nærmeſte Der, og hun faldt endelig ned over Soldatens døde Legeme. Gjennemtrængende og hjerteſkjærende, ſom dette Skrig var, var det dog Vellyd mod det, ſom ſaa pludſelig paafulgte, da det blandede ſig med dets Lyd. Det ſkrækindjagende Krigsſkrig hævede ſig fra Dens Skjul, og nogle og tyve Vilde, frygtelige i deres Maling, og de andre Tegn paa indianſk Opfindſomhed, ſtyrtede frem, begjerlige efter at ſikkre ſig de attraaede Skalper. Arrowhead var forreſt, og hans Tomahawk knuſte Hjernen paa den bevidſtløſe Jennie, og hendes rige Haarvæxt hang, efter mindre end to Minutters Forløb, efterat hun havde forladt Blokhuſet, ſom et Seierstegn ved hans Belte. Hans Ledſagere vare lige ſaa virkſomme, og M'Rab og hans Soldater frembød ikke

længer det rolige Udseende af Folk der slumre. De vare tilbageladte i deres Blod som slagtede Kroppe.

Alt dette skete i langt kortere Tid, end der har været udfordret til at fortælle det, og Mabel var Vidne til det altsammen. Hun havde staaet fastnaglet til Stedet, betragtende den hele rædsomme Scene, som om hun var lænket fast ved et Trylleri, heller ikke paatvang sig Ideen om hende selv, eller hendes egen Fare, et eneste Øieblik hendes Tanker. Men ikke saasnart opdagede hun Stedet hvor Folkene vare faldne, bedækket med Vilde, jublende over deres Overrumplings heldige Udfald, førend det faldt hende ind, at Jenny havde ladet Døren til Blokhuset staae aaben. Hendes Hjerte bankede voldsomt; thi ene dette Forsvar stod mellem hende og øieblikkelig Død, og hun sprang hen mod Trappen, i den Hensigt at gaae ned og sikkre Døren. Hendes Fod havde alligevel endnu ikke berørt Gulvet i andet Stokværk, førend hun hørte Døren knirke paa dens Hængsler, og hun ansaae sig nu, som fortabt. Idet hun sank ned paa sine Knæ, bestræbte den forfærdede, men modige Pige, sig for at belave sig paa Døden, og at hæve sine Tanker til Gud. Livsdriften var alligevel for stærk til at hun kunde bede, og medens hendes Læber bevægede sig, bevogtede de skinsyge Tanker enhver Lyd nedenunder. Da hun hørte Skodderne, der hang paa Stabler, og vare sikkrede til Dørens Midte,

falde ned i Hagerne, ikke een, som hun selv havde foreskrevet, i den Hensigt at indlade hendes Onkel, ifald han skulde komme, men alle tre, sprang hun igjen op, da al aandelig Betragtning forsvandt, i hendes virkelige, timelige Tilstand, og det syntes, som om alle hendes Evner vare sammentrængte i Hørelses-Sandsen.

Tankerne ere virksomme i saa farefulde Øieblikke. I Førstningen troede Mabel at hendes Onkel var kommen ind i Blokhuset, og hun vilde til at gaae ned af Stigen og kaste sig i hans Arme; dernæst standsede den Idee hendes Skridt, at det var en Indianer, der havde stænget for Døren, for at udelukke Paatrængende, medens han i god Ro plyndrede. Den dybe Stilhed underneden lignede ikke Caps drivtige, raftløse Bevægelser, og det syntes at have mere Lighed med en Fjendes Kunstgreb; dersom det i det Hele var en Ven, kunde det kun være hendes Onkel, eller Overteermesteren; thi den frygtelige Overbeviisning paatvang sig nu vor Heltinde, at hele Partiet pludselig var bleven reduceret til disse to og hende selv, om de to virkelig endnu levede. Denne Betragtning holdt Mabel i Skak, og næsten to Minutter endnu herskede der en dyb Taushed i Bygningen. Pigen stod imidlertid ved Foden af den øverste Stige, eller ved den Lem, som førte til den underste Aabning paa den modsatte Side af Gulvet. Mabels Øine vare fastheftede

til dette Sted; thi hun ventede nu hvert Øieblik at see det frygtelige Syn af en Vilds Ansigt i Lugen. Denne Frygt blev snart saa levende, at hun saae sig om efter et Skjulested. Forhalingen af den Catastrophe, som hun nu ventede, var hende kjærkommen, om den end kun varede et Øieblik. Værelset indeholdt adskillige Fouragestager, og Mabel krøb bag ved to af dem, idet hun kikkede ud gjennem en Aabning, hvorved hun kunde holde Øie med Lemmen. Hun gjorde atter et Forsøg paa at bede; men Øieblikket var for rædselsfuldt. Hun troede ogsaa at hun hørte en svag Raslen, som om Een steg op af den anden Trappe, bestræbende sig for ikke at forraade sig, derpaa fulgte en Knagen, som hun var overbeviist om hidrørte fra eet af Trappetrinene, der havde gjort den samme Støi under hendes egen lette Vægt, da hun steg op. Dette var et af hine Øieblikke, hvori Følelserne af Aars sædvanlig Tilværelse vare sammentrængte. Liv, Død, Evighed og uhyre legemlige Lidelser, fremhævede sig alle dristigt, i Modsætning af Hverdagslivets jevne Begivenheder, og hun kunde i dette Øieblik været antaget for en yndig, bleg Fremstilling af sig selv, uden Bevægelse og uden Liv. Men medens Skikkelsens ydre Udseende var saaledes, havde der aldrig været et Øieblik i hendes korte Levetid, da Mabel hørte tydeligere, saae klarere, eller følte mere levende. Endnu var der Intet synligt ved Lemmen;

men hendes Øren, der vare blevne overordentlig pirrelige ved heftig Følelse, underrettede hende tydeligere om at Een eller Anden kun var nogle faa Tommer fra Aabningen i Gulvet. Dernæst fulgte hendes Øines Vidnesbyrd, der saae en Indianers mørke Haar hæve sig saa langsomt gjennem Aabningen, at Hovedets Bevægelser kunde lignes med et Uhrs Minutviser, derpaa kom den mørke Hud og de vilde Træk, indtil hele det mørke Ansigt var hævet over Gulvet. Det menneskelige Ansigt viser sig sjelden til sin Fordeel, naar det tildeels er skjult, og Mabel forestillede sig mange flere Rædsler, da hun først saae de sorte speidende Øine, og det Udtryk af Vildhed, som det indianske Ansigt, saa at sige Tomme for Tomme, aabenbarede. Men da hele Hovedet var hævet over Gulvet, overbeviste det næste og bedre Blik vor Heltinde om, at hun saae Junes blide, ængstlige og endog smukke Ansigt.

Ottende Kapitel.

Det vilde være vanskeligt at sige hvem der tilkjendegav størst Tilfredshed, da Mabel sprang op, og viste sig midt i

Værelset, vor Heltinde ved at finde at hendes Gjæst var Arrowheads Kone og ikke Arrowhead selv, eller June ved at opdage, at hendes Raad var bleven fulgt, og at Blokhuset indeholdt den Person, hun saa ængstlig og næsten haabløs søgte. De omfavnede hinanden og den uforfalskede Tuskarora-Qvinde lo med hendes søde Tone, idet hun holdt sin Veninde lidt fra sig, for at overbevise sig om at det virkelig var hende.

„Blokhuus godt," sagde den unge Indianerinde, „ikke faaet Skalp."

„Det er det i Sandhed, gode June," svarede Mabel, idet hun gyste og bedækkede Øinene, som for at unddrage dem Synet af de Rædsler hun saa nylig havde været Vidne til. „Sig mig, for Guds Skyld, dersom Du veed det, hvad er der bleven af min kjære Onkel; jeg har seet efter ham i alle Retninger, uden at opdage ham."

„Ikke her i Blokhuus?" spurgte hun med nogen Nysgjerrighed.

„Nei, det er han virkelig ikke; jeg er ganske ene paa dette Sted, da Jennie, det Fruentimmer som var hos mig, var løben ud for at søge sin Mand, maatte døe for sin Uklogskab."

„June veed, June see; meget slet, Arrowhead ikke føle for nogen Kone; ikke føle for sin egen."

„Ah! June, Dit Liv er dog idetmindste sikkert?"

„Veed ikke, Arrowhead dræbe mig, om han vide alt."

„Gud velsigne og bevare Dig, June; han vil velsigne og beskytte Dig for denne Menneskelighed. Siig mig hvad der er at gjøre, og om min stakkels Onkel endnu lever?"

„Veed ikke. Saltvand har Baad, maaskee gaaet paa Flod."

„Baaden er endnu paa Strandbredden; men hverken min Onkel eller Qvarteermesteren er nogensteds at see."

„Ikke dræbt, eller June vilde seet. Skjult! Rød Mand skjule, ingen Skam for blege Ansigt."

„Det er ikke Skammen, men Leiligheden jeg frygter for. Eders Angreb skete frygtelig hurtigt, June."

„Tuscarora!" gjensvarede den anden smilende og overordentlig glad over sin Mands Behændighed. „Arrowhead stor Kriger!"

„Du er alt for god og blid, for saadant et Liv, June; Du kan ikke føle Dig lykkelig ved saadanne Scener."

Junes Ansigt blev mørkt, og det forekom Mabel at der var noget af en Anførers vilde Ild i hendes Miner, da hun svarede:

„Yengeese alt for graadig, borttage al Jagtgrund; jage sex Nationer fra Morgen til Aften; slem Konge, slem Folk. Blege Ansigt meget slem."

Mabel vidſte, at endogſaa den Gang var der megen Sandhed i denne Mening, ihvorvel hun var altfor godt underrettet, til at hun ikke ſkulde forſtaae at Monarken i dette, ſom i tuſind andre Tilfælde, blev dadlet for Handlinger, hvori han ſandſynligviis var uſkyldig. Hun følte derfor det Retfærdige i Bebreidelſen, altfor meget, til at forſøge paa at ſvare, og hendes Tanker vendte naturligviis tilbage til hendes egen Stilling.

„Og hvad ſkal jeg gjøre, June?“ ſpurgte hun. „Det kan ikke vare længe, inden Dine Folk ville angribe denne Bygning.“

„Blokhuus godt — ikke faaet Skalp.“

„Men de vil ogſaa ſnart opdage at det ikke har nogen Garniſon, om de ikke allerede veed det. Du fortalte mig ſelv hvor ſtort et Antal Folk her var paa Øen, og uden Tvivl har Du erfaret det af Arrowhead.“

„Arrowhead veed,“ ſvarede hun, idet hun rakte ſex Fingre op for at tilkjendegive Antallet af Mænd. „Alle røde Mænd veed. Fire allerede miſtet Skalp; to har dem endnu.“

„Tal ikke derom, June; den rædſomme Tanke bringer mit Blod til at isne. Eders Folk kan ikke vide at jeg er ene i Blokhuſet; men maa troe at min Onkel og Qvarteermeſteren er hos mig, og de kunne ſætte Ild paa Bygningen

for at drive dem ud. Man har sagt mig at Ilden er den største Fare saadanne Steder ere udsatte for."

„Ikke brænde Blokhuus," sagde June rolig.

„Det kan Du ikke vide, min gode June, og jeg besidder ingen Midler til at holde dem borte."

„Ikke brænde Blokhuus. Blokhuus godt; ikke faaet Skalp."

„Men sig mig hvorfor, June; jeg frygter for at de vil brænde det."

„Blokhuus vaadt, — megen Regn — Stammer grønne — ikke let brænde. Rød Mand vide — god Ting — altsaa ikke brænde det for at fortælle Yengeese at Irokees været her. Fader komme tilbage, savne Blokhuus, ikke finde. Nei, nei, Indianer altfor klog, ikke røre nogen Ting."

„Jeg forstaaer Dig, June, og haaber at Din Forudsigelse vil blive sand; thi dersom min kjære Fader skulde undkomme — maaskee er han allerede død eller tagen til Fange, June?"

„Ikke røre Fader — veed ikke hvor gaaet hen, Vand ikke faaet noget Spor — Rød Mand kan ikke følge. Ikke brænde Blokhuus; Blokhuus god; ingen Skalp."

„Troer Du at det er muligt for mig at forblive her i Sikkerhed, indtil min Fader kommer tilbage?"

„Veed ikke; Datter bedst vide naar Fader kommer tilbage."

„Mabel følte sig urolig ved Udtrykket i Junes mørke Die, da hun yttrede dette; thi den ubehagelige Mistanke opstod, at hendes Ledsagerske bestræbte sig for at opdage en Omstændighed, der kunde være nyttig for hendes egne Folk, medens den vilde føre til hendes Faders og hans Parties Undergang. Hun vilde til at give et undvigende Svar, da et haardt Stød mod den ydre Dør pludselig drog alle hendes Tanker hen paa den øieblikkelige Fare.

„De komme!" udbrød hun, — „maaskee June, at det er min Onkel eller Qvarteermesteren. Jeg kan ikke udelukke endog Mr. Muir i et Øieblik som dette."

„Hvorfor ikke see, Skydehuller nok, gjort med Villie."

„Mabel greb dette Vink, og da hun gik hen til et af de nedadvendte Skydehuller, der var bleven skaaren ud mellem Stammerne, der hang ud over Fundamentet, hævede hun forsigtig den lille Stamme, der sædvanligviis udfyldte det lille Hul, og fik et Glimt af hvad der foregik ved Døren. Det studsende og verlende Ansigt sagde hendes Ledsagerske, at nogle af hendes egne Folk vare underneden.

„Røde Mænd," sagde June, idet hun løftede en Finger for at advare om Forsigtighed.

„Fire, og frygtelige i deres Maling og blodige Trophæer. Arrowhead er iblandt dem."

June havde flyttet sig hen i en Krog, hvor adskillige Vahre-Rifler vare hensatte, og havde allerede taget den ene i Haanden, da hendes Husbonds Navn syntes at standse hendes Bevægelser. Det varede alligevel kun et Øieblik, thi hun gik strax til Skydehullet, og var netop iværk med at bringe Riflens Munding ud igjennem det, da en Følelse af naturlig Afsky bevægede Mabel til at gribe hendes Arm.

„Nei, nei, nei, June!" sagde den Sidste, „ikke mod Din egen Husbond, om jeg ogsaa med mit Liv skal bøde derfor."

„Ikke skade Arrowhead," gjensvarede June med en let Gysen, „slet ikke skade røde Mænd, blot skræmme."

Mabel forstod nu Junes Hensigt og modsatte sig ikke længer. Den Sidste skjød Riflens Munding ud igjennem Skydehullet, og iagttog at gjøre Støi nok til at vække Opmærksomhed, hvorpaa hun brændte løs. Bøssen var ikke saasnart affyret, førend Mabel gjorde sin Veninde Bebreidelser for den Handling, hvormed hun tilsigtede at tjene hende.

„Du erklærede, at det ikke var Din Hensigt at fyre," sagde hun, „og Du kan have dræbt Din egen Husbond."

„Alle løb bort før jeg skjød," svarede June leende,

idet hun gik hen til et andet Skydehul, for at bevogte sine Venners Bevægelser, leende endnu hjerteligere. „See! krybe i Skjul — alle Krigere. Troe Saltvand og Ovarteermester her. Tage sig godt i Agt nu."

„Himlen være lovet! Og nu haaber jeg, June, at jeg et Øieblik kan samle mine Tanker til Bøn, at jeg ikke skal døe som Jennie, ene tænkende paa Livet og de verdslige Ting."

June lagde Riflen tilside og kom hen og satte sig ved den Kiste, hvorpaa Mabel var sunken ned under den physiske Reaction, der ligesaavel ledsager Glæde, som Sorg. Hun betragtede ufravendt vor Heltindes Ansigt, der troede at hendes Træk udtrykte Strænghed blandet med Ømhu.

„Arrowhead stor Kriger," sagde Tuscaroras Kone. „Alle Stammens Piger see meget paa ham. De blege Ansigters Skjønhed har ogsaa Øine?"

„June! — Hvad betyder disse Ord — dette Blik? Hvad er det Du vil sige?"

„Hvorfor Du saa bange June skyde Arrowhead?"

„Vilde det ikke have været rædselsfuldt at see en Kone dræbe sin egen Husbond? Nei, June, før vilde jeg selv være bleven dræbt."

„Meget sandt, det alt?"

„Det var alt, June, saa sandt Gud er min Dommer

— og visseligen det var nok. Nei, nei! der har været Rædsler nok idag, vi behøve ikke at forøge dem med en Daad som denne. Hvilken anden Bevæggrund kunde Du formode?"

„Veed ikke. Stakkels Tuscarorapige meget naragtig. Arrowhead stor Anfører og seer alt rundt om sig. Taler i Søvne om blege Ansigters Skjønhed. Stor Anfører holder af mange Koner."

„Kan en Anfører have flere end een Kone, June, blandt Eders Folk?"

„Have saamange han kan holde. Stor Jæger gifte sig ofte. Arrowhead har kun June nu; men han seer for meget, tænker for meget, taler for meget om Pige med blege Ansigt."

Dette vidste Mabel, og det havde forvoldet hende megen Bekymring paa deres Reise; men det var hende paafaldende at høre denne Hentydning, som det nu var Tilfældet, af Konens egen Mund. Hun vidste at Sædvaner og Meninger gjorde en stor Forskjel i saadanne Anliggender; men i Forening med den Smerte og Ydmygelse, hun følte, ved imod sin Villie at være en Kones Rival, nærede hun tillige Frygt for, at Skinsyge kun vilde være en daarlig Borgen for hendes personlige Sikkerhed, i hendes nærværende Stilling. Et skarpere Blik paa June beroligede

hende, thi medens det var let i dette ukunstlede og uforfalskede Væsen at spore krænket Kjærligheds Smerte, kunde ingen Mistillid have martret hendes ærlige Ansigts alvorlige Udtryk, til Forræderiets eller Hadets.

„Du vil ikke forraade mig, June?" sagde Mabel, idet hun trykkede den Andens Haand og hengav sig til en ædel Tillid. „Du vil ikke offre En af Dit eget Kjøn til Tomahawken?"

„Ingen Tomahawk røre Dig. Arrowhead ikke tillade det. Dersom June skal have Søster-Kone, holde af at have Dig."

„Nei, June; min Religion, mine Følelser forbyde det begge; og dersom jeg i det Hele skulde være en Indianers Kone, vilde jeg aldrig indtage den Plads, der er Din, i Din Wigwam."

June svarede ikke, men hun saae tilfreds og endogsaa taknemmelig ud. Hun vidste at faa, maaskee ingen indianst Pige af Arrowheads Bekjendtskab, kunde sammenlignes med hende i personlige Fortrin; og skjondt det kunde være hendes Husbonds Ønske at ægte et Dousin Koner, kjendte hun ingen uden Mabel, hvis Indflydelse hun virkelig kunde frygte. Hun havde alligevel følt en saa levende Interesse for vor Heltindes Skjønhed, indtagende Væsen, Godhed og qvindelige Blidhed, at naar Skinsyge kjølnede disse Følel-

ſer, havde den ſnarere givet denne Interesſe Styrke, og havde, under dens gjenſtridige Indflydelſe, virkelig været een af de ſtærkeſte af de Bevæggrunde, der havde formaaet hende til at vove ſaa meget, for at frelſe hendes indbildte Rival for Følgerne af det Angreb, ſom hun ſaa godt vidſte vilde finde Sted. Med eet Ord, June havde, med en Qvindes ſkarpe Fatteevne, opdaget Arrowheads Beundring for Mabel, og iſtedenfor at føle den qvalfulde Skinſyge, der kunde have gjort hendes Rivalinde forhadt, hvilket rimeligviis vilde have været Tilfældet hos et Fruentimmer, der ikke var vant til at underkaſte ſig det ſtærkere Kjøns høiere Rettigheder, havde hun ſtuderet den blege Skjønheds Blik og Charakteer, indtil hun, da hun ikke mødte noget, der kunde gjendrive hendes egne Følelſer, men alt til at opmuntre dem, var kommen til at nære en Beundring og Kjærlighed for hende, ſom, ſkjøndt den viſtnok var meget forſkjellig, neppe var mindre ſtærk, end hendes Husbonds. Arrowhead ſelv havde ſendt hende, for at advare Mabel om den kommende Fare, ſkjøndt han var uvidende om at hun havde ſtjaalen ſig over paa Øen, bag efter de Angribende, og at hun nu var indeſluttet i Citadellet i Forening med Gjenſtanden for deres fælles Omſorg. Han troede tvertimod, ſom hans Kone havde ſagt, at Cap og Muir vare i Blokhuſet med Mabel, og at Forſøget paa at drive

ham og hans Kammerater bort, var bleven udført af Mændene.

„June bedrøvet, Lilien," thi saaledes havde Indianerinden i sit poetiske Sprog kaldt vor Heltinde – „June bedrøvet, Lilien ikke ægter Arrowhead. Hans Wigwam stor, og en stor Anfører maa have Koner nok til at fylde den."

„Jeg takker Dig, June, for dette Fortrin, der ikke stemmer overeens med de hvide Qvinders Begreber," gjensvarede Mabel smilende, til Trods for den farlige Stilling, hvori hun befandt sig; „men sandsynligviis gifter jeg mig aldrig."

„Maa have god Mand," sagde June; „ægte Eau-douce, om ikke vil have Arrowhead."

„Dette er ikke nogen passende Gjenstand, June, for en Pige, der neppe veed, om hun lever den næste Time eller ikke. Jeg vilde, dersom det var muligt, erholde nogen Underretning om min kjære Onkel er i Live og i Sikkerhed."

„June gaae og see."

„Kan Du? vil Du? — vilde det være sikkert for Dig at blive seet her paa Den? veed Krigerne noget om Din Nærværelse? og vilde de være tilfredse ved at finde et Fruentimmer paa Krigsstien med dem?"

Alle disse Spørgsmaal fulgte rask efter hinanden, da Mabel frygtede for at Svaret ikke skulde blive, som hun ønskede det. Det havde forekommet hende paafaldende, at June skulde udgjøre En af Partiet, og usandsynligt, som det forekom, havde hun dog troet, at June skjult havde fulgt Irokeserne i hendes egen Canoe, og var kommen dem i Forkjøbet, kun for at give hende den Advarsel, der sandsynligviis havde frelst hendes Liv. Men i alt dette tog hun feil, hvilket June paa hendes ufuldkomne Maade nu fandt Midler til at lade hende vide.

Skjøndt Arrowhead var Anfører, var han i Vanære hos sit eget Folk, og stod nu i Forbindelse med Irokeserne, rigtignok temporairt, men dog ifølge en formelig Overeenskomst. Vel havde han en Wigwam, men var sjelden i den; da han foregav Venskab for Englænderne, havde han tilsyneladende tilbragt Sommeren i deres Tjeneste, medens han i Virkeligheden handlede for Franskmændene, og hans Kone fulgte med ham paa hans mange Udflugter, idet den største Deel af Veien tilbagelagdes i Canoe. Hendes Nærværelse var med eet Ord ingen Hemmelighed, da hendes Husbond sjelden reiste uden hende. Det lykkedes June at lade den Anden vide tilstrækkeligt heraf til at gjøre Mabel saa dristig, at hun ønskede at hendes Veninde skulde gaae ud, for at forvisse sig om Onklens Skjæbne, og det

var snart afgjort mellem dem, at Indianerinden i denne Hensigt skulde forlade Blokhuset, saasnart et gunstigt Øieblik tilbød sig.

De undersøgte først Øen saa nøiagtigt, som deres Stilling vilde tillade det, fra de forskjellige Skydehuller, og fandt, at de, der havde overrumplet dem, gjorde Tilberedelser til et Maaltid, da de havde lagt Haand paa Englændernes Provisioner og plyndret Hytterne. Det største Forraad var i Blokhuset; men der blev funden nok udenfor det til at erstatte Indianerne et Angreb, der havde været ledsaget af saa liden Fare. En Afdeling havde allerede bortskaffet de døde Legemer, og Mabel saae, at deres Vaaben var stillet i Hob i Nærheden af det Sted, der var udseet til Banketten. June formodede af nogle Tegn, hun havde bemærket, at de Døde vare bragte ind i en Tykning, og enten begravne eller skjulte for Synet. Ingen af de iøiefaldende Gjenstande paa Øen vare alligevel blevne forstyrrede, da det var Seierherrernes Ønske, at lede Sergeantens Parti i et Baghold, ved dets Tilbagekomst. June gjorde sin Ledsagerske opmærksom paa en Mand i et Træ, et Udkik, som hun sagde, for at give betimelig Underretning om Baadens Ankomst; omendskjøndt Expeditionens Afreise var saa hemmelig, kunde intet, uden en eller anden uventet Begivenhed, med Rimelighed bringe den saa snart tilbage.

Det lod ikke til, at man strax havde i Sinde at angribe Blokhuset; men saavidt June kunde skjønne, tydede snarere Alting paa, at Indianerne vilde holde det beleiret, indtil Sergeantens Parti kom tilbage, for at Tegnene paa et Overfald ikke skulde være et saa svet Øie, som Stifinders, paafaldende. Baaden var alligevel bleven sikkret, og flyttet hen til det Sted, hvor Indianernes Canoer vare skjulte i Buskene.

June tilkjendegav nu sin Hensigt at forene sig med sine Venner, da Øieblikket var særdeles gunstigt for hende til at forlade Blokhuset. Mabel følte nogen Mistillid til hende, da de steg ned af Stigen, men i næste Øieblik skammede hun sig over denne Følelse, som uretfærdig mod hendes Ledsagerske, og hende selv uværdig, og hendes Tillid var gjenvundet, da de stod paa Jorden. Døren blev aabnet med den yderste Varsomhed, og da den sidste Skodde var færdig til at skydes fra, stillede June sig paa det Sted, som nødvendigviis maatte blive aabent. Skodden blev netop løftet op af Hagen, Døren blev ikkun aabnet saameget, at der var Plads for hendes Legeme at komme igjennem, og June gled ud gjennem Aabningen. Mabel lukkede Døren igjen med en krampagtig Bevægelse, og da Skodden var paa sin Plads, bankede hendes Hjerte lydeligt. Hun følte sig nu sikker, og de to andre Skodder bleve

satte for med mere Besindighed. Da alt igjen var fast, steg hun op paa det første Gulv, hvorfra hun ene kunde faae et Overblik af hvad der foregik udenfor.

Lange og piinlig sorgfulde Timer forløb, i hvilke Mabel ikke hørte noget fra June. Hun hørte de Vildes Hyl, thi Brændevinen havde gjort dem uforsigtige; nu og da opfangede hun et Glimt af deres vilde Orgier gjennem Skydehullerne, og bestandig var hun sig deres farlige Nærhed bevidst, ved Lyd og Syn, der maatte have bragt Blodet til at stivne i Aarerne paa En, der ikke havde været Vidne til Scener, der vare saa langt mere frygtelige. Henimod Middag troede hun at hun saae en hvid Mand paa Den, skjøndt hans Dragt og vilde Udseende i Førstningen bragte hende til at antage ham for en nyligen ankommen Vild. Et Blik paa hans Ansigt, der skjøndt det af Naturen var mørkt og brunet ved at være udsat for Solen, lod ingen Tvivl tilbage om at hendes Gisning var rigtig, og det forekom hende, som der nu var En, der havde mere Lighed med hende, nærværende, og En, til hvem hun kunde henvende sig om Hjælp i den yderste Nød. Ak, Mabel vidste kun lidet, hvor ubetydelig den Indflydelse var, som de Hvide udøvede over deres vilde Allierede, naar de sidste havde begyndt at smage Blod, eller hvor ubetydelig deres Tilbøielighed virkelig var til at afvende deres Grusomheder.

Dagen forekom Mabel en Maaned, og den eneste Tid hun ikke mærkede, var de Minutter hun tilbragte i Bøn. Nu og da søgte hun Tilflugt i denne, og ved hver ny Bestræbelse blev hendes Sjæl stærkere, hendes Sind mere roligt og hendes Resignation mere bestyrket. Hun forstod Junes Grunde, og troede det høist sandsynligt, at Blokhuset vilde blive uantastet, indtil hendes Faders Tilbagekomst, for at lokke ham i et Baghold, og hun følte følgeligen langt mindre Frygt for øieblikkelig Fare. Men Fremtiden gav kun liden Grund til at haabe, og hun havde allerede begyndt at tænke sig Sandsynligheden af et Fangenskab. I saadanne Øieblikke udfyldte Arrowhead og hans fornærmende Beundring et fremstaaende Sted i Baggrunden; thi vor Heltinde vidste godt at Indianerne sædvanligviis bortførte til deres Byer saadanne Fanger, som de ikke vilde dræbe, i den Hensigt at adoptere dem; og at mange Tilfælde vare forefaldne, i hvilke Individer af hendes Kjøn havde tilbragt Resten af deres Liv i Seierherrernes Wigwammer. Saadanne Tanker, som disse, bragte hende bestandig til at knæle og til at opløftes i Bøn.

Saalænge det var lyst, var vor Heltindes Stilling foruroligende nok; men da Aftenens Skygger efterhaanden samledes over Øen, blev den frygtelig. Paa denne Tid vare Indianerne formelig blevne rasende; thi de havde sat

sig i Besiddelse af alt Englændernes Brændeviin, og deres Hyl og Gesticulationer vare saadanne, som om de kunde have været besat af onde Aander. Alle de Bestræbelser, som deres franske Anfører anvendte for at berolige dem, vare frugtesløse, og han havde klogeligen trukken sig tilbage til en nærliggende Ø, hvor han havde en Slags Bivouak, for at han kunde være i tilbørlig Afstand fra Venner, der vare saa tilbøielige til at hengive sig til saadanne Excesser. Førend denne Officier forlod Stedet, var det dog lykkedes ham, med stor Fare for hans eget Liv, at slukke Ilden, og at sikkre sig de sædvanlige Midler til at antænde den paany. Denne Forsigtighedsregel iagttog han, for at Indianerne ikke skulde brænde Blokhuset, hvis Bevarelse var nødvendig for hans fremtidige Planer. Han vilde ogsaa med Glæde have bortskaffet alle Vaabnene; men dette fandt han uiværksætteligt, da Krigerne hang ved deres Knive og Tomahawker, med samme Haardnakkethed, som Mænd holde paa deres Ære, saalænge de endnu besidde Evne dertil, og at føre Riflerne bort og lade de Vaaben blive tilbage, som i Almindelighed brugtes ved saadanne Leiligheder, vilde kun have været et unyttigt Foretagende. Ildens Slukning viste sig at være den klogeste Forholdsregel; thi ikke saasnart havde Officieren vendt dem Ryggen, førend een af Krigerne virkelig foreslog at stikke

Ild paa Blokhuſet. Arrowhead havde ogſaa trukken ſig tilbage fra Drukkenboltene, ſaaſnart han mærkede at de vare berusede, og havde taget en Hytte i Beſiddelſe, hvor han havde kaſtet ſig ned paa Straaet og søgt den Hvile, ſom to gjennemvaagede Nætters Anſtrengelſe havde gjort nødvendig. Det fulgte af ſig ſelv, at der ikke var efterladt nogen af Indianerne for at paſſe paa Mabel, om man i det Hele vidſte at hun var tilſtede; og Drukkenboltens Forſlag blev modtaget med Glædeshyl af otte til ti Andre, der vare ligeſaa drukne og brutale ſom han ſelv.

Dette var det farlige Øieblik for Mabel. Indianerne vare i deres nærværende Tilſtand ligegyldige for enhver Riffel, ſom Blokhuſet kunde indeholde, ſkjøndt de endnu havde en dunkel Erindring om, at det indeholdt levende Væſener, hvilket endnu mere tilſkyndede dem til deres Foretagende, og de nærmede ſig dets Fod, huiende og ſpringende ſom onde Dæmoner. Endnu vare de exalterede, ikke overmandede af det Brændeviin, de havde drukken. Det første Forſøg ſkete paa Døren, mod hvilken de ſamlede gjorde et Anløb; men den ſolide Sammenſætning, der beſtod af lutter Stammer, bød deres Anſtrengelſer Trods. Hundrede Mands Anløb, i den ſamme Henſigt, vilde have været frugtesløſt. Dette vidſte Mabel alligevel ikke, og Hjertet forekom hende at ſidde i Halſen, da hun hørte de heftige Stød, ved hver

fornyet Anstrengelse. Da hun tilsidst fandt, at Døren modstod disse Angreb, som om den var af Steen, da den hverken rystede eller gav efter, og kun derved forraadte at den ikke var en Deel af Muren, at den raslede lidt paa de tunge Hængsler, levede hendes Mod op paa ny, og hun greb det første Øieblik, der var Stilstand, til at kikke ned gjennem Skydehullet, for om muligt at udforske Farens Omfang. En Stilhed, der ikke var let at gjøre Rede for, fremskyndede hendes Nysgjerrighed; thi der er intet mere foruroligende for dem, som ere sig bevidst at en uhyre Fare er nær, end ikke at være istand til at spore dens Nærmelse.

Mabel fandt at to eller tre af Irokeserne havde gjennemraget Emmerne, hvor de havde fundet nogle Smaakul, og med disse forsøgte de paa at antænde en Ild. Den Iver, hvormed de arbeidede, Haabet om at ødelægge, og Vanens Magt satte dem i Stand til at handle med Klogskab og i Forening, medens de havde dette grusomme Foretagende for Øie. En hvid Mand vilde i Fortvivlelse have opgivet at antænde en Ild med Kul, der blev taget ud af Asken, ikke større end Funker; men disse Skovens Børn havde mange Midler, der vare Civilisationen ubekjendte. Ved Hjælp af nogle faa tørre Blade, som kun de vidste at finde, fik de antændt en Flamme, og da nogle faa lette

Oviſte blev tilføiet, bleve de ſnart overbeviſte om den Fordeel, de havde opnaaet. Da Mabel bøiede ſig ned over Skydehullet, lagde Indianerne en Stabel af Riis imod Døren, og medens hun ſtirrede paa deres Foretagender, ſaae hun Grenene fænge, Flammen ſkyde ſig fra Green til Green, indtil hele Stablen knagede og bragede i klar Lue. Indianerne udſtødte nu et jublende Hyl og vendte tilbage til deres Kammerater, ſikkre paa, at Ødelæggelsesværket var begyndt. Mabel vedblev at ſee ned, neppe iſtand til at rive ſig bort fra Stedet, ſaa ſtor og gribende var den Interesſe, hun følte ved Ildens Fremgang. Da hele Stablen var i Brand, ſteg Flammerne alligevel ſaa nær imod hendes Øine, at hun blev nødt til at trække ſig tilbage. I det Øieblik hun naaede den modſatte Side af Værelſet, hvorhen hun i ſin Angſt var tyet, ſkjød Flammen op gjennem Skydehullet, hvis Lem hun havde ladet ſtaae aaben, og oplyſte det ſimple Værelſe, tilligemed Mabel og hendes Eenſomhed. Vor Heltinde troede nu ganſke naturligt at hendes Time var kommen; thi Døren, det eneſte Middel til Frelſe, var bleven ſpærret af Oviſtene og Ilden, med djævelſk Opfindſomhed, og, ſom hun troede, henvendte hun ſig for ſidſte Gang til Gud i Bøn. Hendes Øine vare lukkede, og i mere end een Minut var hendes Sind for-

virret, men de verdslige Interesser havde altfor stor en Deel i hendes Følelser, til at hun skulde være fuldkommen sønderknuust, og da hun atter ufrivillig aabnede Øinene, opdagede hun, at Flammens Tunge ikke længer blussede i Værelset, skjøndt Træet rundt om den lille Aabning var antændt, og Flammen hævede sig langsomt under den Luftstrøms Indvirkning, der trak ind i Værelset. I en Krog af Værelset stod der en Tønde Vand, og Mabel, der handlede mere af Instinct end ifølge Eftertanke, greb et Kar, fyldte det, og idet hun med skjælvende Haand gjød det over Træet, lykkedes det hende at slukke Ilden paa det Sted. Røgen forhindrede hende i atter at see ned, i et Par Minutter; men da hun gjorde det, slog hendes Hjerte lydeligt af Glæde og Haab, da hun fandt at den opstablede Riishob var omstyrtet og adsplittet, og at der var bleven gydt Vand paa Dørens Stammer, der endnu røg, skjøndt de ikke brændte.

„Hvem er der?" sagde Mabel med Munden ved Skydehullet. „Hvilken venlig Haand har det medlidende Forsyn sendt til min Frelse?"

Et let Fodtrin hørtes nedenunder, og et af hine lempelige Stød mod Døren blev hørt, der netop var istand til at bevæge de massive Hængsler paa Stablerne.

„Hvem ønsker at komme ind? Er det Dig, kjære, kjære Onkel?"

„Saltvand ikke her. St. Lawrence ferſk Vand," var Svaret. „Aabn hurtig; ønſker at komme ind."

Mabels Skridt havde aldrig været lettere, eller hendes Bevægelſer hurtigere og naturligere, end medens hun ſteg ned af Stigen og bortdrog Skodderne; thi alle hendes Bevægelſer vare nidkjære og levende. Denne Gang tænkte hun kun paa at undkomme, og hun aabnede Døren med en Hurtighed, der ikke tillod hende at anvende Forſigtighed. Hendes første Tilſkyndelſe var at ſtyrte ud i den fri Luft, i det blinde Haab, at forlade Blokhuſet; men June modſatte ſig Forſøget, og idet hun traad ind, ſtængede hun koldblodig for Døren, førend hun tog Notice af Mabels ivrige Beſtræbelſer for at omfavne hende.

„Gud velſigne Dig, Gud velſigne Dig, June!" raabte vor Heltinde med megen Iver; „Forſynet har ſendt Dig ſom en beſkyttende Engel!"

„Ikke omfavne ſaa haardt," ſvarede Tuscaroraqvinden. „Blege Anſigters Qvinder, bar Graad, eller bar Latter. Lad June lukke Dør."

Mabel blev mere fornuftig, og efter faa Minutters Forløb ſad de igjen begge, ſom før, Haand i Haand, da enhver Følelſe af Skinſyge eller Had var forjaget, paa den ene Side ved Overbeviisningen om de modtagne Gunſt-

beviisninger, og paa den anden ved Bevidstheden om de ydede Tjenester.

„Siig mig, June," begyndte Mabel, efter at de havde omfavnet hinanden, „har Du seet eller hørt noget til min Onkel?"

„Veed ikke. Ingen seet ham; Ingen hørt ham; Ingen vide noget om ham. Saltvand løben i Flod, tænker jeg; thi jeg ikke finde ham. Qvarteermester ogsaa gaaet. Jeg saae og saae og saae; men ikke see ham, hverken den Ene eller den Anden, ingensteds."

„Gud være lovet! De kan være undkomne, uagtet vi ikke kjende Midlerne. Jeg troede at jeg saae en Franskmand paa Den, June?"

„Ja, fransk Capitain kom, men han gaaet ogsaa. Mange Indianere paa D."

„Oh, June, June! er der ingen Midler til at forhindre, at min elskede Fader falder i Fjendens Hænder?"

„Veed ikke; tænker at Krigere vente i Baghold, og Yangeese maa miste Skalp."

„June, Du som har gjort saameget for Datteren, vil visseligen ikke nægte at hjælpe Faderen?"

„Kjender ikke Fader, holder ikke af Fader. June hjælpe sine egne Folk, hjælpe Arrowhead — Husbond holde af Skalp."

„June, dette ligner Dig ikke. Jeg kan ikke, vil ikke troe at Du ønsker at see vore Folk myrdede."

June vendte sine mørke Øine roligt mod Mabel, og et Øieblik var hendes Blik bistert, skjønt det snart gik over til at udtrykke sørgmodig Medlidenhed.

„Lilie, Yangeese-Pige?" sagde hun spørgende.

„Ja visselig, og som en Yangeesepige vilde jeg frelse mine Landsmænd fra at myrdes."

„Meget godt, naar kan. June ingen Yangeese; June Tuscarora — faaet Tuscarora-Mand — Tuscarora-Hjerte — Tuscarora-Følelser — altsammen Tuscarora. Lilie vilde ikke løbe og sige Franskmand, at hendes Fader kom for at vinde Seier?"

„Maaskee ikke," gjensvarede Mabel, idet hun trykkede Haanden mod Issen, som om hun følte sig forvirret, — „maaskee ikke; men Du har tjent mig, hjulpen mig, har frelst mit Liv, June! Hvorfor har Du gjort dette, naar Du blot føler som en Tuscarora?"

„Føler ikke alene som Tuscarora, føler som Pige, føler som Squaw. Elsker smukke Lilie, og sætter den paa min Barm."

Mabel henflød i Taarer, og trykkede det hengivne Væsen til sit Hjerte. Det varede næsten en Minut førend hun var istand til at fornye Samtalen, men derpaa lykke-

des det hende at tale med mere Rolighed, og mere sammenhængende.

„Lad mig vide det værste, June," sagde hun. „I Nat holde Eders Folk Gilde, hvad har de i Sinde at gjøre imorgen?"

„Veed ikke; frygter for at see Arrowhead, frygter for at spørge, troer skjult, til Yangeese komme tilbage."

„Vil de ikke forsøge noget mod Blokhuset? Du har seet, hvorledes de kan true, naar de vil."

„Altfor meget Rum, Arrowhead sove, ellers ikke turde; fransk Capitain gaaet bort, ellers ikke turde. Alle gaaet at sove nu."

„Og Du troer at jeg er sikker, idetmindste for denne Nat?"

„Altfor meget Rum. Dersom Lilie var som June, kunde gjøre meget for hendes Folk."

„Jeg er som Du, June, dersom Ønsket om at tjene mine Landsmænd kan udgjøre Sammenligningen med En, der er saa modig, som Du."

„Nei, nei, nei," mumlede June i en lav Tone; „ikke faaet Hjerte, og June heller ikke vilde lade Dig, om faaet. Junes Moder een Gang Fange, og Krigere bleve fulde; Moder tomahawked dem alle. Saadan Rødhud-Qvinder gjøre, naar Folk i Fare og mangle Skalp."

„Det er sandt hvad Du siger," gjensvarede Mabel, idet hun gyste og ubevidst slap Junes Haand. „Det kan jeg ikke gjøre. Jeg har hverken Kraft, Mod eller Villie til at dyppe mine Hænder i Blod."

„Troer det ogsaa; da blive hvor Du er — Blokhuus godt, har ikke faaet Skalp."

„Du troer altsaa at jeg er sikker her, idetmindste til min Fader og hans Folk komme tilbage?"

„Veed det. Ingen tør røre Blokhuus om Morgenen. Hør! alt stille nu — drikke Rum til Hoved falde ned, og sove som Træstamme."

„Kunde jeg ikke undkomme? er der ikke adskillige Canoer paa Den? — kunde jeg ikke faae een, at jeg kunde gaae og give min Fader Underretning om hvad der er foregaaet?"

„Veed hvordan pagaie?" spurgte June, idet hun kastede et stjaalent Blik paa sin Ledsagerske.

„Maaskee ikke saa godt, som Du; men nok til at komme ud af Sigte før Morgenen."

„Hvad gjøre saa? — kunde dog ikke pagaie sex til otte Miil!"

„Det veed jeg ikke; jeg vilde gjøre meget for at advare min Fader, og den fortræffelige Stifinder, og alle de Andre, for den Fare vi ere i."

„Holde af Stifinder?“

„Alle, som kjende ham, holde af ham — Du vilde ogsaa holde af ham, ja elske ham, dersom Du blot kjendte hans Hjerte!“

„Slet ikke holde af ham. Altfor god Riffel — altfor godt Die — altfor meget skyde Irokeser og Junes Folk. Maa faae hans Skalp, om kan.“

„Og jeg maa frelse den, om jeg kan, June. I denne Henseende ere vi altsaa ikke enige. Jeg vil gaae og finde en Canoe, naar de sove alle, og forlade Den.“

„Ikke kan, June vil ikke lade Dig det. Kalde Arrowhead.“

„June, Du vilde ikke forraade mig — Du kunde ikke forsage mig, efter alt hvad Du har gjort for mig!“

„Netop det,“ gjensvarede June, idet hun gjorde en Bevægelse med Haanden og talte med en Varme og Alvor, som Mabel hidtil ikke havde været Vidne til. „Kalde Arrowhead med høi Røst. Et Raab af Kone vække Kriger. June ikke vil lade Lilie hjælpe Fjende — ikke lade Indianer skade Lilie.“

„Jeg forstaaer Dig, June, og føler det naturlige og retfærdige i Dine Anskuelser, og naar alt kommer til alt, var det bedre, om jeg blev her, thi jeg har sandsynligviis overvurderet min Styrke. Men sig mig een Ting, dersom

min Onkel kommer i Nat og forlanger at blive indladt, vil Du da lade mig aabne Døren paa Blokhuset, for at lukke ham ind?"

„Vistnok. — Han Fange her, og June holde mere af Fange end af Skalp; Skalp god for Ære, Fange god for Følelser. Men Saltvand skjult saa godt, han ikke selv veed hvor er."

Her lo June paa hendes barnlig overgivne Maade; thi hun var altfor fortrolig med voldsomme Scener, til at de skulde efterlade noget Indtryk, der var tilstrækkelig dybt, til at forandre hendes naturlige Charakteer. En lang Samtale paafulgte nu, i hvilken Mabel bestræbte sig for at erholde et tydeligere Begreb om sin Onkels Stilling, i det svage Haab, at hun muligen kunde blive sat istand til at benytte nogle af de Oplysninger hun fik, til sin Fordeel. June besvarede ligefrem alle hendes Spørgsmaal, men med en Forsigtighed, der fuldkommen viste, at hun skjelnede mellem hvad der var uvæsentligt, og det, som kunde sætte hendes Venners Sikkerhed i Fare, eller forstyrre deres fremtidige Operationer. Vor Heltinde var ikke istand til at forsøge paa at lægge nogen Snare for sin Ledsagerske, skjøndt hun tydeligt mærkede, at om hun kunde have gjort sig skyldig i en saadan Lavhed, vilde hun have fundet Foretagendet overordentlig vanskeligt. June behøvede alligevel

kun med Klogskab at vælge hvad hun vilde meddele, og det væsentligste af Underretningen var omtrent følgende.

Arrowhead havde længe staaet i Forbindelse med Franskmændene, skjøndt dette var den første Leilighed, ved hvilken han nogensinde ganske havde afkastet Masken. Han havde ikke længer i Sinde at vove sig blandt Englænderne, thi han havde mærket Spor af Mistanke, i Særdeleshed hos Stifinder, og med indiansk Skryderi ønskede han nu snarere at udbasune end at skjule sit Forræderi. Han havde anført den Afdeling Krigere ved Angrebet paa denne Ø, dog underlagt den omtalte Franskmands Overcommando; skjøndt June undslog sig for at sige, om han havde været Midlet til at opdage Stedets Beliggenhed, som man havde troet at være saa fuldkommen skjult for Fjenden. Angaaende dette Punkt vilde hun ikke sige noget; men hun indrømmede, at hun og hendes Husbond havde passet paa the Scuds Afreise, paa den Tid de bleve indhentede og tagne af Kutteren. Franskmændene havde først ganske nylig erfaret Stationens nøiagtige Beliggenhed, og Mabel følte et Stik, som af et skarpt Instrument, gjennembore hendes Hjerte, da hun troede at Indianerindens Tale indeholdt skjulte Hentydninger, der skulde tilkjendegive, at Underretningen hidrørte fra et blegt Ansigt, der stod i Duncan af Lundies Tjeneste. Dette blev der alligevel snarere hentydet til, end

det blev sagt, og da Mabel havde Tid til at overtænke sin Ledsagerskes Ord, og at erindre hvor korte og afbrudte hendes Sætninger vare, opstod det Haab, at hun havde misforstaaet hende, og at Jasper Western endnu vilde staae udenfor Sagen, befriet for enhver fornærmelig Beskyldning.

June betænkte sig ikke paa at tilstaae, at hun var bleven sendt til Den, for at forvisse sig om det nøiagtige Antal af dem, der vare blevne tilbage paa Den, og hvad deres Beskæftigelse var, skjøndt hun ogsaa paa sin naive Maade forraadte, at Ønsket om at tjene Mabel, væsentlig havde bidraget til at hun kom. Ifølge hendes Beretning, og Kundskab, der paa anden Maade var indhentet, kjendte Fjenden nøiagtig den Styrke, der kunde stilles imod dem. De vidste ogsaa Antallet paa de Folk, som vare gaaede med Sergeant Dunham, og vidste hvad han havde til Hensigt, skjøndt de vare uvidende om Stedet, hvor han ventede at møde de franske Baade. Det vilde have været interessant, at bemærke begge disse to oprigtige Qvinders ivrige Begjærlighed, efter at forvisse sig om alt, hvad der kunde være af Vigtighed for deres respective Venner, og dog den medfødte Delicatesse, hvormed Enhver af dem afholdt sig fra at forcere den Anden, til at aabenbare noget, som vilde have været upassende, — saavelsom den Omhyggelighed, hvormed Enhver undgik at sige noget, der

kunde have skadelige Følger for hendes egen Nation. Med Hensyn til deres indbyrdes personlige Forhold, var der fuldkommen Fortrolighed; med Hensyn til deres respective Folk, fuldkommen Troskab.

June var næsten ligesaa begjærlig, som Mabel i andre Henseender kunde være det, efter at vide hvor Sergeanten var gaaet hen, og naar han ventedes tilbage; men hun afholdt sig fra at opkaste Spørgsmaalet, med en Delicatesse, der vilde have gjort den høieste Dannelse Ære. Heller ikke fremkom hun en eneste Gang med noget andet Spørgsmaal, der indirecte kunde lede til at forraade den høiligen attraaede Underretning i dette Punkt, skjøndt hun, naar Mabel af egen Tilskyndelse berørte een eller anden Ting, der muligen kunde kaste et Lys over Gjenstanden, lyttede med en Begjærlighed, der næsten standsede Aandedraget.

Paa denne Maade gik Timerne ubemærket hen, thi Begges Interesse var formeget vækket, til at tænke paa Hvile. Naturen krævede alligevel sin Ret henimod Morgenen, og Mabel lod sig overtale til at lægge sig hen paa een af Soldaternes Straasenge, hvor hun snart faldt i en dyb Søvn. June laae i Nærheden af hende, og der herskede en saa dyb Ro over den hele Ø, som om dens Skov aldrig var bleven betraadt af noget Menneske.

Da Mabel vaagnede, strømmede Solens Lys ind igjennem Skydehullerne, og hun fandt at Dagen var betydelig fremrykket. June laae endnu nær ved hende, sovende saa trygt, som om hun hvilede paa — vi vil ikke sige Dun, thi vor egen Tidsalders ophøiede Civilisation trækker paa Smilebaandet — men paa en fransk Madrasse, og saa trygt, som om hun aldrig havde følt Bekymring. Mabels Bevægelser vaagnede alligevel snart hende, der var saa vant til Aarvaagenhed, og derpaa undersøgte de begge hvad der foregik omkring dem, ved Hjælp af de venlige Aabninger.

Niende Kapitel.

Dagens Bevægelser lignede den foregaaende Nats Rolighed. Skjøndt Mabel og June gik til ethvert Skydehul, var der ikke et eneste Tegn til levende Væseners Nærværelse paa hele Øen at see i de første Øieblikke, dem selv undtagne. Der var antændt en dæmpet Ild paa det Sted, hvor M'Nab og hans Kammerater havde kogt, som om

Røgen, der steg op fra den, var bestemt til Lokkemad for de Fraværende. Mabel foer ufrivilligt sammen, da hendes Øine endelig faldt paa en Gruppe af tre Mænd, klædt i det 55des røde Uniformer, siddende i Græsset, i magelige Stillinger, som om de sladdrede i skjødesløs Sikkerhed, og hendes Blod stivnede, da hun, ved nøiere at betragte dem, sporede de Dødes blege Ansigter og glasagtige Øine. De vare ganske nær ved Blokhuset, ja saa nær, at de ved den første ivrige Undersøgelse vilde være blevne overseete, og der var en skuffende Frihed i deres Stillinger og Lader, thi deres Legemer vare blevne stivnede i forskjellige Stillinger, beregnet paa at efterligne Levende, der oprørte Sjelen. Dog rædsomme som disse Gjenstande vare for dem, der vare nær nok til at opdage den frygtelige Forskjel mellem deres paatvungne og virkelige Charakteer, var Arrangementet udført med saa megen Kunst, at det vilde have skuffet en skjødesløs Tilskuer, i et hundrede Yards Afstand. Efter at June omhyggeligen havde undersøgt Strandbredderne, udpegede hun den fjerde Soldat for sin Ledsagerske. Han var sat, med Fødderne hængende ud over Vandet, Ryggen fastbunden til et ungt Træ, og holdende en Medestang i Hænderne. Det skalperede Hoved var bedækket med en Hue, og alle Spor af Blod var omhyggeligen vasket af hans Ansigt.

Mabels Hjerte blev sygt ved dette Syn, der ikke alene i saa høi Grad oprørte hendes Følelse for det Sømmelige, men, som i sig selv var saa vederstyggeligt, og de naturlige Følelser saa ganske modstridende. Hun trak sig tilbage til et Sæde, og i flere Minutter skjulte hun Ansigtet med sit Forklæde, indtil et svagt Raab af June atter kaldte hende til Skydehullet. Den Sidste udpegede nu Jennies Legeme, der tilsyneladende, i Hyttens Dør, lænende sig forover, som om hun saae paa Mændenes Gruppe; hendes Hovedtøi flagrede for Vinden, og i Haanden holdt hun en Kost. Afstanden var for stor til nøiagtigen at kunne skjelne Trækkene; men det forekom Mabel, som om Kjæbebenet var tvunget ned, som for at fordreie Munden til en Slags rædsom Latter.

„June! June!" udbrød hun, „dette overgaaer alt hvad jeg nogensinde har hørt, eller tænkt mig muligt, af Eders Folks forræderiske Kunster."

„Tuscarora meget listig," sagde June paa en Maade, der viste, at hun snarere bifaldt end fordømte den Brug, hvortil de døde Legemer vare blevne anvendte. „Gjør Soldat ingen Skade nu, gjør Irokees godt; faaet Skalp først, nu Legeme gjøre Nytte. Om nogen Tid brænde dem."

Denne Tale viste Mabel, hvor stor Forskjel der var

mellem hendes og Venindens Charakteer, og det varede flere Minutter, inden hun igjen var istand til at tale til hende. Men denne øieblikkelige Afsky mærkede June ikke, der gik iværk med at tilberede deres simple Frokost, paa en Maade, der viste, hvor lidet hun deelte den Andens Følelser, hvilke hendes egne Sædvaner lærte hende at forkaste. Mabel spiste kun lidt, hendes Ledsagerske derimod som om intet var forefaldet. Derefter havde de igjen Tid til at eftertænke, og til fremdeles at undersøge Den. Omendskjøndt vor Heltinde følte en feberagtig Attraa efter bestandig at være ved Skydehullerne, gik hun dog sjelden til dem, uden hun strax med Afsky forlod dem, ihvorvel hendes Frygt drev hende til, efter faa Minutters Forløb, at vende tilbage til dem igjen, idet hun blev hidkaldt ved Bladenes Raslen eller Vindens Suk. Det var i Sandhed høitideligt at betragte dette øde Sted, befolket med Døde i de Levendes fulde Rustning, og henkastede i Stillinger, der betegnede sorgløs Munterhed og raa Nydelse. Virkningen paa vor Heltinde lignede meget den hun vilde have følt, om hun havde været Vidne til Dæmonernes Lystigheder.

Hele den lange Dag saaes ikke en Indianer eller Franskmand, og Natten lukkede sig over den frygtelige, men rolige

Maskerade, med den stadige og uforanderlige Fremgang, hvormed Jorden adlyder dens Love, ligegyldig for de smaa Acteurer og smaa Scener, som dagligen ere i Bevægelse, og daglig foregaae paa dens Barm. Natten var endnu langt roligere end den foregaaende, og Mabel sov med forøget Tryghed, thi hun følte sig nu overbeviist om, at hendes egen Skjebne ikke vilde blive afgjort, førend hendes Faders Tilbagekomst. Den paafølgende Dag ventedes han alligevel, og da vor Heltinde vaagnede, løb hun begjærlig til Skydehullerne, for at forvisse sig om Veirets Tilstand og Skyernes Udseende, saavelsom om Dens Tilstand. Der døsede den rædsomme Gruppe i Græsset, Fiskeren hang endnu ud over Vandet, tilsyneladende ivrig beskæftiget med sin Fangst, og Jennies fordreiede Ansigt stirrede ud fra Hytten i en frygtelig Skikkelse. Men Veiret havde forandret sig; det blæste friskt af sydlig Vind, og skjønt Luften var mild, var den opfyldt af Stormens Bestanddele.

„Dette bliver vanskeligere og vanskeligere at udholde, June," sagde Mabel, da hun forlod Aabningen. „Jeg kunde endog foretrække at see Fjenden, for længer at see denne frygtelige Opstillen af de Døde."

„Tys! der komme de. June troede høre et Skrig, lig en Krigers Raab, naar han tage Skalp."

„Hvad mener Du? Der er ikke mere Slagteri, der kan ikke være mere."

„Saltvand!" udbrød June, idet hun lo medens hun kikkede ud af Skydehullet.

„Min kjære Onkel! Gud være lovet! Han lever da! Oh, June! June! Du vil ikke tillade dem at gjøre ham Fortred?"

„June stakkels Squaw. Hvad tænke Kriger om hvad hun sige? Arrowhead bringe ham her."

Nu var Mabel ved Skydehullet, og ganske rigtig, der var Cap og Qvarteermesteren i Indianernes Hænder, af hvilke otte eller ti førte dem til Foden af Blokhuset; thi ved denne Fangst vidste Fjenden nu godt, at der ikke kunde være nogen Mand i Bygningen. Mabel aandede neppe, førend hele Selskabet stod ordnet lige udenfor Døren, da hun havde den Glæde at see, at den franske Officier var iblandt dem. En sagte Samtale paafulgte, i hvilken baade den hvide Anfører og Arrowhead talte alvorligt til Fangerne, hvorpaa Qvarteermesteren raabte saa høit, at hun kunde høre det:

„Smukke Mabel! smukke Mabel! see ud af et af Skydehullerne, og hav Medlidenhed med vor Stilling. Vi blive truede med øieblikkelig Død, dersom De ikke aabner Døren for Seierherrerne. Giv derfor efter, eller vi vil ikke bære

vor Skalp længere en halv Time efter dette velsignede Øieblik."

Mabel troede at der var Gjækkeri og Letsindighed i denne Anmodning, og den Maade, paa hvilken den blev fremført, bestyrkede snarere end svækkede hendes Beslutning, at holde Pladsen saa længe som muligt.

„Tal til mig, Onkel," sagde hun med Munden ved Aabningen, „og siig mig, hvad jeg bør gjøre."

„Gud være lovet! Gud være lovet!" udbrød Cap; „Lyden af Din søde Stemme, Magnet, letter mit Hjerte for en svær Byrde; thi jeg frygtede for at Du havde deelt stakkels Jennies Skjebne. I de sidste fire og tyve Timer har det været, som om et Bjerg har hvilet paa mit Bryst. Du spørger mig hvad Du bør gjøre, Barn, og jeg veed ikke hvorledes jeg skal raade Dig, skjøndt Du er min egen Søsters Datter! Det høieste jeg kan sige, min stakkels Pige, er af Hjertet at forbande den Dag, Du eller jeg saae denne Smule fersk Vand."

„Men, Onkel, er Dit Liv i Fare — troer Du at jeg bør aabne Døren?"

„Et Rundtørn og to Halvstik er en forsvarlig Tilkastning, og jeg vilde ikke raade Nogen, der er ude af disse Djævles Hænder, at aabne nogen Ting, for at falde i dem. Hvad Overteermesteren og jeg selv angaaer, da ere vi

begge ældre Mænd, og der ligger ikke meget Magt paa os, for Menneskeslægten i Almindelighed, som ærlige Stifinder vilde sige, og det kan omtrent være ham ligegyldig, om han dette eller næste Aar opgjør Balancen i Proviantforvalterens Bog, og hvad mig selv angaaer, nu, dersom jeg var ombord, saa vidste jeg hvad jeg havde at gjøre; men her oppe i denne vandagtige Ørken, kan jeg kun sige, at dersom jeg var bagved den Stump Bulværk, vilde det medtage en stor Deel indianst Logik at faae mig ud derfra."

„De maa ikke bryde Dem om alt hvad Deres Onkel siger, smukke Mabel," faldt Muir ind, „thi det er tydeligt at Nøden har forstyrret hans Evner, og det er langtfra at han beregner alle Omstændighederne i denne Nød. Vi ere her i Hænderne paa meget betænksomme og gentlemanmæsige Personer, det maa jeg indrømme, og man har kun liden Grund til at befrygte ubehagelige Voldsomheder. De tilfældige Hændelser, som ere forefaldne, er Krigens almindelige Medfør, og kan ikke forandre vort Omdomme om Fjenden, thi det er langtfra at de tilkjendegive, at der vil blive udøvet nogen Uretfærdighed mod Fangerne. Jeg er vis paa at hverken Master Cap eller jeg har nogen Grund til at klage, siden vi selv har overgivet os til Arrowhead, der ved hans Dyder og Maadehold minder mig om en Romer eller Spartaner; men De vil erindre at Skikke forandre

sig, og at vore Skalpe kan være et lovmæsigt Offer for de faldne Fjenders Manes, med mindre De vil frelse dem ved at capitulere.

„Jeg vil handle klogere i at forblive i Blokhuset, til Dens Skjæbne er afgjort," gjensvarede Mabel. „Vore Fjender kan ikke føle nogen Bekymring for mig, da de vide at jeg ikke kan gjøre dem nogen Skade, og jeg foretrækker meget at blive her, da det er meest passende for mit Kjøn og min Alder.

„Dersom det ikke angik andet end Eders Bequemmelighed, Mabel, skulde vi alle med Glæde samtykke i Eders Ønske; men disse Gentlemen troe, at Stedet vil understøtte deres Operationer, og de ønske meget at være i Besiddelse deraf. Naar jeg skal være ærlig tilstaaer jeg, da jeg finder at jeg og Deres Onkel ere i en ganske særegen Stilling, har jeg, for at forebygge Følgerne, paataget mig den Myndighed, der følger med hans Majestæts Udnævnelse, og har indgaaet en verbal Capitulation, hvorved jeg har lovet at overgive Blokhuset og hele Øen. Det er Krigens Luner, og dem maa vi underkaste os, aabn derfor strax Døren, smukke Mabel, og betroe Dem til dem, som vide hvorledes de skulde behandle Dyd og Skjønhed i Nød. Der er ingen Hofmænd i Skotland, der er høfligere end

denne Anfører, eller som er mere fortrolig med Velanstændighedens Love."

„Ikke forlade Blokhuus," mumlede June, der stod ved Mabels Side, og opmærksom lyttede til alt hvad der foregik. „Blokhuus godt, ikke faaet Skalp.

Vor Heltinde kunde have overgivet sig, dersom denne Advarsel ikke var kommen; thi det begyndte at forekomme hende, at den klogeste Adfærd vilde være, at vinde Fienden ved Eftergivenhed, istedenfor at forbittre ham ved Modstand. De maatte vide at Muir og hendes Onkel vare i deres Magt, at der ikke var nogen Mand i Bygningen, og hun tænkte sig at det kunde lykkes dem, at slaae Døren ind, eller ogsaa ved Hjælp af Øxer at bane dem en Vei ind i Huset, ifald hun haardnakket nægtede dem fredelig Indgang, da der ikke længer var Grund til at frygte Riflen. Men Junes Ord bragte hende til at betænke sig, og hendes Ledsagerskes varme Haandtryk og bønlige Blik bestyrkede en Beslutning, som var iværk med at vakle.

„Ikke Fange endnu," hviskede hun, „lad dem gjøre Fange inden de tage Fange — tale store Ord; June styre dem."

Mabel begyndte nu at tale med mere Kjækhed til Muir, thi hendes Onkel syntes tilbøielig til at berolige sin Samvittighed ved at tie, og hun erklærede reent ud at det var hendes Hensigt ikke at overgive Bygningen.

„De glemmer Capitulationen, Miss Mabel," sagde Muir; „een af hans Majestæts Tjeneres Ære er med i Spillet, og hans Majestæts Ære ved Tjeneren. De maae erindre al den Delicatesse og Finesse der staaer i Forbindelse med Militair Ære."

„Jeg veed nok, Mr. Muir, til at forstaae, at De ikke har noget at befale i denne Expedition, og kan derfor ikke have nogen Ret til at overgive Blokhuset, og jeg erindrer ydermere at have hørt min kjære Fader sige, at saalænge en Mand er Fange har han tabt al sin Autoritet."

„Lutter Sophisterie, smukke Mabel, og Forræderi mod Kongen, saavelsom Vanære mod hans Udnævnelse, og Foragt for hans Navn. De vil ikke fremture i Deres Hensigter, naar De har havt Ro til bedre Eftertanke, og overveier Sagerne og Omstændighederne bedre."

„Ja," faldt Cap ind, „dette er en Omstændighed, og Fanden tage ved den!"

„Ikke bryde om hvad Onkel sige," udbrød June, der var beskæftiget i en fjern Krog af Værelset. „Blokhuus godt, ikke faaet Skalp."

„Jeg agter at blive hvor jeg er, Mr. Muir, indtil jeg har faaet Efterretning fra min Fader. Han vil vende tilbage i Løbet af de paafølgende ti Dage."

„Ah! Mabel, dette Kunstgreb vil ikke skuffe Fjenden,

der ved Midler, som vilde være ubegribelige, dersom ikke vor Mistanke, med al for megen Sandsynlighed, hvilede paa en ulykkelig ung Mand, der er fortrolig med alle vore Handlinger og Planer, og veed godt at Solen ikke vil gaae ned, førend den værdige Sergeant og hans Følge vil være i deres Magt. Giv derfor efter, thi at underkaste sig Forsynets Villie er en sand Christens Pligt!"

„Det lader til Mr. Muir, at De er i Vildfarelse med Hensyn til dette Forts Styrke, og at De anseer det for svagere end det er. Ønsker De at see hvad jeg er istand til at udføre for at forsvare det, naar det er min Agt?"

„Det bryder jeg mig ikke videre om," svarede Quarteermesteren.

„Hvad tænker De da om denne? See op til Skydehullet i anden Etage."

Saasnart Mabel havde talt, vare alles Øine vendt opad, og saae Mundingen af en Riffel, forsigtigen skudt ud af et Hul; da June igjen havde taget Tilflugt til en List, der allerede før havde viist sig saa heldig. Udfaldet skuffede ikke Forventningen. Ikke saasnart fik Indianerne Øie paa det truende Vaaben, førend de sprang til Side, og i kortere Tid end en Minut havde de alle søgt Skjul. Den franske Officier holdt Øie med Rifflens Munding, for at overbevise sig om, at den ikke netop pegede paa ham, og han tog

ganske rolig en Prise Tobak. Da hverken Muir eller Cap havde noget at frygte fra den Kant, som truede de andre, bleve de staaende.

„Vær klog, min smukke Mabel, vær klog!" udbrød den første, „og væk ikke unødvendig Trætte. I alle Konger af Albions Navn, hvem har De lukket ind hos Dem, i det Trætaarn, der synes at være saa blodtørstig? Der er Troldom med i Spillet, og vi kunne alle blive indviklede i Forklaringen."

„Hvad synes De om at have Stifinder til Garnison paa saa stærk en Post! Mr. Muir," raabte Mabel, idet hun tog sin Tilflugt til en Tvetydighed, som Omstændighederne gjorde meget undskyldelig. „Hvad vilde alle Eders franske og indianske Ledsagere synes om, at Stifinders Riffel peger paa dem?"

„Far lempelig med de Ulykkelige, smukke Mabel, og forverl ikke Kongens Tjenere — Gud velsigne ham og hele hans kongelige Slægt! — med Kongens Fjender. Dersom Stifinder virkelig er i Blokhuset, saa lad ham tale, og vi vil underhandle directe med ham. Han kjender os som Venner, og vi frygte intet Ondt fra hans Haand, og mindst af alle jeg; thi en ædelmodig Sjæl er tilbøielig til baade at agte og elske sin Medbeiler, da Beundring for den samme

Qvinde beviser en Overeensstemmelse i vore Følelser og vor Smag."

Fortrøstningen til Stifinders Venskab udstrakte sig alligevel ikke længer, end til Qvarteermesteren og Cap; thi endog den franske Officier, der hidtil saa godt havde holdt Stand, gjøs tilbage ved det frygtelige Navn. Saa nødig syntes i Sandhed dette Individ, en Mand med Jernnerver, der saa længe var vant til den særegne Krigsføring, hvori han tog Deel, at ønske at være udsat for Hjortedræberens Angreb, hvis Rygte var ligesaa godt grundet overalt paa Grændserne, som Marlboroughs i Europa, at han ikke foragtede at søge et Skjul, idet han paastod at hans to Fanger skulde følge ham. Mabel var altfor glad over at være bleven sine Fjender qvit, til at beklage Vennernes Bortgang, skjøndt hun kysede paa Fingeren ud igjennem Skydehullet til Cap, og talte kjærligt til ham, idet han langsomt og uvilligt fjernede sig.

Fjenden syntes nu bestemt paa at opgive alle Forsøg paa Blokhuset for Nutiden, og June, der var steget op til en Lem i Taget, hvorfra man havde det bedste Udkik, berettede, at hele Partiet havde samlet sig for at spise, paa en fjern og skjult Deel af Øen, hvor Muir og Cap roligen deeltoge i Nydelsen af de gode Sager, der vare for Haanden, som om intet nødtyngede deres Sind. Denne Efter-

retning glædede Mabel meget, og hendes Tanker vendte atter tilbage til Midlerne til at iværksætte sin Flugt, eller idetmindste til at advare sin Fader om de Farer, der truede ham. Man ventede Sergeanten tilbage om Eftermiddagen, og hun vidste, at et Øieblik vundet eller tabt kunde afgjøre hans Skjebne.

Tre eller fire Timer forløb. Øen var igjen nedsunken i dyb Ro, Dagen gik hen, og endnu havde Mabel ikke fattet nogen Beslutning. June var i det underste Rum for at tilberede deres tarvelige Maaltid, og Mabel var steget op til Taget, hvilket var forsynet med en Lem, der satte hende istand til at gaae ud paa det øverste af Bygningen, hvorfra hun bedst kunde overse de omgivende Gjenstande, som Øen frembød; dog var den begrændset og meget afbrudt af Trætoppene. Den ængstelige Pige vovede ikke at lade sin Person komme tilsyne, da hun godt vidste, at en eller anden Vilds ustyrlige Lidenskaber kunde bevæge ham til at sende hende en Kugle gjennem Hjernen. Hun holdt derfor kun Hovedet ud af Lemmen, hvorfra hun, i Løbet af Eftermiddagen, tog ligesaa mange Overblik af de forskjellige Kanaler omkring Øen, som „Anna, Søster Anna", tog over Kastellet Blac Beards Omegn.

Solen var gaaet ned, man havde ingen Efterretning fra Baadene, og Mabel steg op til Loftet for at tage det

sidste Øverblik, da hun haabede at Partiet vilde komme tilbage i Mørkningen, hvilket idetmindste vilde forhindre Indianerne i at gjøre deres Baghold saa farligt, som det ellers kunde blive, og som muligen kunde sætte hende istand til at give et eller andet tydeligere Signal, ved Hjælp af Ild, end det ellers vilde være hende muligt. Hendes Øine havde omhyggeligen undersøgt hele Horizonten, og hun vilde netop til at trække sig tilbage, da en Gjenstand, der forekom hende ny, tiltrak sig hendes Opmærksomhed. Øerne vare saa tæt grupperede, at sex eller otte Kanaler, eller Passager mellem dem, vare synlige, og i een af de meest dækkede og forstørstedelen skjult af Buskene paa Strandbredden, laae, saavidt hun kunde see, en Barkcanoe. Den indeholdt et menneskeligt Væsen, det var udenfor al Tvivl. I den Forvisning, at hendes Signal, hvis det var en Fjende, ikke kunde gjøre nogen Skade, og at det, om det var en Ven, kunde være til Gavn, vinkede den ivrige Pige med et lille Flag, som hun havde paa rede Haand til Faderen, mod den Fremmede, idet hun iagttog, at det ikke kunde sees fra Øen.

Mabel havde forgjeves gjentaget Signalet otte à ti Gange, og hun begyndte at tvivle om at det vilde blive bemærket, da der blev givet et Tegn til Gjengjæld, ved at vinke med Pagaien, og Manden lod sig see saameget,

at hun opdagede at det var Chingachgook. Her var da endelig en Ven, og det ydermere en Ven, som var paalidelig, og som hun ikke tvivlede om var beredvillig til at hjælpe hende. Fra dette Øieblik gjenoplivedes hendes Mod og hendes Geist. Mohikaneren havde seet hende, maatte have gjenkjendt hende, da han vidste, at hun var med Afdelingen, og der var ingen Tvivl om, at han, saasnart det var tilstrækkelig mørkt, vilde foretage de nødvendige Skridt for at frelse hende. Det var tydeligt af den store Forsigtighed, han iagttog, at Fjendens Nærværelse var ham bekjendt, og hun havde den største Tillid til hans Klogskab og Snildhed. June udgjorde nu den største Vanskelighed; thi Mabel havde seet for mange Prøver paa hendes Troskab mod hendes eget Folk, uagtet hendes Sympathi for Mabel, til at troe, at hun vilde samtykke i at en fjendtlig Indianer kom ind i Blokhuset, eller at hun forlod det, i den Hensigt at kuldkaste Arrowheads Planer. Den halve Time, der fulgte efter Opdagelsen af Storslanges Nærværelse, var den piinligste i Mabel Dunhams Liv. Hun saae saa at sige Midlerne til at iværksætte alt hvad hun ønskede, ligge aabenlyst for sig, og dog var hun ikke istand til at gribe dem. Hun kjendte tilfulde Junes Bestemthed og Koldsindighed, uagtet al hendes Blidhed og qvindelige Følelse, og endelig kom hun, ihvorvel ugjerne, til den Slutning, at der ikke

var nogen anden Udvei til at opnaae sin Hensigt, end ved at bedrage sin prøvede Ledsagerske og Beskytter. Det var oprørende for et Væsen, der var saa oprigtig og naturlig, saa reen af Hjertet og saa meget hengiven til Frimodighed, som Mabel Dunham, at udøve Svig mod en Veninde, som June; men hendes egen Faders Liv var paa Spil, der vilde ikke vederfares hendes Ledsagerske nogen positiv Ulempe, og der vare Følelser og Interesser, som stode i saa nær Forbindelse med hende selv, som vilde have overvunden større Betænkeligheder.

Saasnart det var bleven mørkt, begyndte Mabels Hjerte at banke med fornyet Voldsomhed, og hun fattede og forandrede sine Hensigter, idetmindste et Dusin Gange, i Løbet af en eneste Time. June var altid Kilden til hendes største Forlegenhed; thi for det første indsaae hun ikke godt, hvorledes hun skulde faae at vide, naar Chingachgook var ved Døren, hvorhen hun ikke tvivlede om at han snart vilde komme, og dernæst hvorledes hun skulde lukke ham ind, uden at hendes aarvaagne Veninde mærkede det. Det var imidlertid et afgjørende Øieblik; thi Mohikaneren kunde komme og gaae igjen, naar hun ikke var rede til at modtage ham. Det vilde være altfor voveligt af Delawareren at forblive længe paa Øen, og det blev en absolut Nødvendighed at fatte en bestemt Beslutning, om den endog

var uforsigtig. Efter at have overtænkt flere Midler, gik Mabel derfor til sin Ledsagerske og sagde, med saamegen Rolighed, som hun var istand til at opdrive:

„Frygter Du ikke, June, at Dit Folk, nu da de troe, at Stifinder er i Blokhuset, vil komme og prøve paa at afbrænde det?"

„Ikke tænke saadan noget. Ikke brænde Blokhuus. Blokhuus godt, ikke faaet Skalp."

„Det kan vi ikke vide, June. De skjulte sig, fordi de troede hvad jeg sagde dem, at Stifinder var hos os."

„Troer frygte. Frygt komme snart, gaae snart. Frygt faae til at løbe bort; Forstand bringe tilbage. Frygt gjøre Kriger til Nar, saavelsom unge Pige."

June brast derpaa i Latter, som hendes Kjøn pleier at lee, naar noget særdeles snurrigt falder dem ind.

„Jeg er meget urolig, June, og ønsker at Du igjen vilde gaae op paa Taget og see ud over Den, for at overbevise Dig om, at de ikke have noget for imod os; Du kan bedre skjønne af de forskjellige Tegn, hvad Eders Folk have i Sinde, end jeg."

„June gaae, naar Lilie ønsker, men veed meget godt, at Indianer sove; venter paa Fader. Krigere spise, drikke, sove altid, naar ikke slaaes og gaae paa Krigssti. Da aldrig sove, spise, drikke — aldrig føle. Kriger sove nu."

„Gud give det maatte være saaledes! men gaae op, kjære June, og see Dig godt om. Faren kan komme naar vi mindst vente den."

June stod op og vilde til at stige op til Taget; men hun standsede med Foden paa det første Trin af Stigen. Mabels Hjerte slog saa voldsomt, at hun frygtede for at dets Slag skulde kunde høres, og hun troede at Veninden havde opdaget noget af hendes Hensigt. Hun havde tildeels Ret, da Indianerinden virkelig var standset, for at overtænke, om der var noget uforsigtigt i, hvad hun var i Begreb med at gjøre. I Førstningen faldt den Mistanke hende ind, at Mabel havde i Sinde at undflye; derpaa forkastede hun den, af den Grund, at det blege Ansigt ikke havde noget Middel til at komme bort fra Øen, og at Blokhuset var det allersikkreste Sted hun kunde finde. Den næste Tanke var, at Mabel havde opdaget et eller andet Tegn, paa hendes Faders nære Ankomst. Denne Tanke varede ogsaa kun et Øieblik; thi June nærede omtrent saadanne Tanker om hendes Ledsagerskes Evne til at forstaae saadanne Tegn — Tegn som vare undgaaede hendes egen Skarpsindighed — som et Fruentimmer af den finere Dannelse, nærer om sin Piges Fuldkommenheder. Da der ikke faldt hende mere ind af denne Slags, begyndte hun langsomt at stige op af Trappen.

I det Øieblik hun naaede det øverste Gulv, opstod der en lykkelig Tanke hos vor Heltinde; og ved at udtale den skyndsomt, men paa en naturlig Maade, vandt hun en stor Fordeel til at udføre sin forehavende Plan.

„Jeg vil gaae ned," sagde hun, „og lytte til Døren, June, medens Du er oppe paa Taget; og vi ville begge paa een og samme Tid være paa vor Post, oppe og nede."

Skjøndt det forekom June, som om dette smagte af alt for megen Forsigtighed, da hun godt vidste at ingen kunde komme ind i Bygningen, uden at blive hjulpen indvendig fra, og at der heller ikke truede dem nogen væsentlig Fare udenfra, uden at give dem tilstrækkelig Varsel, saa tilskrev hun Forslaget Mabels Uvidenhed og Frygt; og da det blev gjort med tilsyneladende Aabenhjertighed blev det optaget uden Mistanke. Vor Heltinde var herved sat istand til at stige ned til Døren, medens hendes Veninde steg op til Taget; og June følte ingen usædvanlig Tilskyndelse til at bevogte hende. Afstanden mellem de to var nu for stor til at Samtalen kunde vedligeholdes, og i tre eller fire Minutter, var den ene beskæftiget med at see sig om, saa godt som Mørket vilde tillade det, og den anden med at lytte til Døren, med saa megen Opmærksomhed, som om alle hendes Sandser vare sammentrængte i den ene Eyne, Hørelsen.

June opdagede intet fra sit ophøiede Standpunkt, da Mørket næsten forhindrede i at udrette noget i dette Øiemed; men det vilde ikke være let at beskrive den Følelse der overkom Mabel, idet hun troede at mærke et let og varsomt Stød imod Døren. Frygtsom for at alt ikke skulde være, som hun ønskede det, og bekymret for at lade Chingachgook vide at hun var nær, begyndte hun, ihvorvel med skælvende og dæmpet Stemme, at synge. Roligheden var i dette Øieblik saa dyb, at den skælvende Lyd steg op til Loftet, og June begyndte strax at stige ned. Et sagte Slag paa Døren hørtes strax efter, Mabel var forvirret, thi der var ingen Tid at spilde. Haabet viiste sig at være større end Frygten, og med usikker Haand begyndte hun at tage Skodderne fra Døren. Junes Mokkasin hørtes paa Gulvet ovenover hende, da kun den første Skodde var skudt fra. Den anden var frataget da hendes Skikkelse var naaet halvveis ned af den underste Trappe.

„Hvad gjør Du!" udbrød June heftig. „Løbe bort — afsindig — forlade Blokhuset? Blokhuset godt." Begges Hænder havde fat paa den sidste Skodde, og den vilde have været løftet ud af Hagen, dersom der ikke var bleven trykket haardt paa udvendig fra. En kort Strid paafulgte, skjøndt begge vare uvillige til at øve Voldsomhed. June vilde rimeligviis have seiret, hvis ikke et andet, og

endnu voldsommere Tryk udvendig fra, havde tvungen Skodden ud af den ubetydelige Hindring, der holdt den, og Døren aabnedes. En Mands Skikkelse saaes komme ind, og begge Pigerne styrtede op af Trappen, som om de ligemeget frygtede for Følgerne. Den Fremmede stængede for Døren, og efter at han først havde undersøgt det nederste Rum med megen Omhyggelighed, steg han forsigtig op af Trappen. Saasnart det var bleven mørkt, havde June lukket Skydehullerne i Hovedetagen, og tændt et Lys. I denne dunkle Belysning stod de to Piger nu i spændt Forventning, for at overbevise sig om hvem deres Besøger var, hvis varsomme Opstigen af Trappen tydelig hørtes, omendskjøndt den skeete med tilstrækkelig Forsigtighed. Det vilde ikke være let at sige hvem der var meest forbauset, da den Fremmede var kommen op gjennem Lemmen, ved at finde at Stifinder stod for dem.

„Gud være lovet!" udbrød Mabel, thi den Tanke at Blokhuset vilde være uindtageligt, med saadan en Garnison, var Mabel strax iøinefaldende. „O! Stifinder, hvad er der bleven af min Fader?"

„Sergeanten er endnu i god Behold og seierrig, skjøndt det ikke er givet noget Menneske at sige hvad Enden kan blive. Er det ikke Arrowheads Kone, der lurer der henne i Krogen?"

„Tal ikke med Foragt om hende, Stifinder; jeg skylder hende mit Liv, min nærværende Sikkerhed. Sig mig hvorledes er det gaaet min Faders Afdeling — hvorfor De er her, og jeg skal meddele Dem alle de rædselsfulde Begivenheder, som ere forefaldne paa denne D."

„Der behøves kun faa Ord til det sidste, Mabel; thi Een der er vant til indianske Djævelskunster, behøver kun liden Forklaring over saadanne Gjenstande. Alt angaaende Expeditionen faldt ud efter vort Ønske; thi Storslangen var paa Udkik, og han bragte os al den Underretning, som vi kunde ønske os. Vi overraskede tre Baade, kastede Franskmændene ud af dem, toge dem i Besiddelse og nedsænkede dem, ifølge Ordre, i den dybeste Deel af Kanalen, og de Vilde i øvre Canada vil kun være slet forsynede med indianst Gods, i denne Vinter. Endog Krudt og Kugler vil der være knappere Tid paa blandt dem, end flinke Jægere og active Krigere kunde ønske sig det. Vi have ikke mistet en eneste Mand, og ingen har faaet det ringeste Saar, heller ikke troer jeg at Fienden har lidt noget, der er værd at tale om. Kort sagt, Mabel, det har netop været en saadan Expedition, som Lundie holder af, megen Skade for Fienden og liden Skade for os selv."

„Ah, Stifinder, jeg frygter for at naar Major Dun-

can erfarer den hele sørgelige Historie, vil han finde Grund til at fortryde, at han nogensinde foretog Affairen."

„Jeg veed hvad I mener, jeg veed hvad I mener; men ved at fortælle min Historie ligefrem, vil I bedre forstaae mig. Saasnart Sergeanten fandt at han havde været heldig, sendte han mig og Storslange bort i Canoer, for at sige Eder hvorledes Sagerne vare faldne ud, og han følger med de to Baade, der, da de ere saa meget tungere, ikke kan komme forend i Morgenstunden. Jeg skiltes fra Chingachgook i Formiddags, da vi vare komne overeens om at han skulde følge een Kanal og jeg en anden, for at see om Stien var reen. Senere har jeg ikke seet Anføreren."

Mabel forklarede nu paa hvilken Maade hun havde opdaget Mohikaneren, og hendes Forventning at han nu vilde komme til Blokhuset.

„Han ikke, han ikke, en ordentlig Speider gaaer aldrig bag Mure eller Træstammer, saalænge som han kan holde sig i det Fri og finde nyttig Beskæftigelse. Jeg var ikke kommen selv, Mabel, men jeg lovede Sergeanten at trøste Eder og at sørge for Eders Sikkerhed. Ak! det var med et tungt Hjerte jeg gjensaae Den denne Formiddag; og det var et bittert Øieblik da jeg forestillede mig at I kunde være blandt de Dræbte."

„Ved hvilken lykkelig Hændelse blev De forhindret i at pagaie driftig op til Den, og fra at falde i Fiendens Hænder?"

„Ved saadan en Hændelse, Mabel, som Forsynet bruger til at sige Hunden hvor han skal finde Dyret, og Dyret hvorledes det skal slippe fra Hunden. Nei, nei! Disse Kunster og Djævelskaber med de døde Legemer kan bedrage Soldaterne af det 55de, og Kongens Officierer; men de ere alle spildte paa Folk, som have tilbragt deres Dage i Skovene. Jeg kom ned ad Kanalen lige imod den foregivne Fisker, og skjøndt dette Kryb har opstillet den Stakkel med Kunst, var det dog ikke snildt nok til at skuffe et øvet Øie. Medestangen blev holdt for høit, thi det 55de har lært at fiske paa Oswego, om de ikke har vidst det før, og dertil var Manden altfor rolig, for Een der hverken faaer Fangst eller Bid. Men vi gaae aldrig blindthen ind mod en Post; og jeg har ligget en heel Nat udenfor en Garnison, fordi de havde forandret deres Skildvagter og deres Maneer at staae paa Post. Det er ikke rimeligt at hverken Storslange eller jeg vilde lade os narre af disse plumpe Paafund, der sandsynligviis meest vare beregnede paa Skotterne, der ere snilde nok i nogle Henseender, skjøndt de ere langt fra at være Heremestere, naar indianst Opfindsomhed er med i Spillet."

„Troer De at min Fader og hans Folk endnu kunne blive bedragne," spurgte hun hurtig.

„Ikke ifald jeg kan forhindre det, Mabel. I siger ogsaa at Storslange er paa Udkik, der er altsaa en dobbelt Sandsynlighed for at det vil lykkes os at underrette ham om Faren, skjøndt det paa ingen Maade er afgjort, gjennem hvilken Kanal Afdelingen vil komme."

„Stifinder," sagde vor Heltinde høitideligt, thi de frygtelige Scener hun havde været Vidne til, havde ført Døden usædvanlig Rædsel. „Stifinder, De har erklæret at De elsker mig, og at De ønsker jeg skulde blive Deres Kone?"

„Jeg vovede at tale om den Gjenstand, Mabel, og Sergeanten har endog nylig sagt at I er venlig stemt mod mig; men jeg er ikke den Mand der forfølger den Ting jeg elsker."

„Hør mig, Stifinder — jeg har Ærbødighed for Dem, jeg ærer, jeg agter Dem — frels min Fader fra denne frygtelige Død, og jeg kan tilbede Dem. Her er min Haand, som et helligt Pant for min Tro, naar De kommer og forlanger den."

„Gud velsigne Eder, Gud velsigne Eder, Mabel, dette er mere end jeg fortjener — mere frygter jeg, end jeg skal vide at drage Fordeel af som jeg bør. Det var aligevel ikke nødvendigt for at bringe mig til at tjene Sergeanten.

Vi ere gamle Kammerater og skylde hinanden vort Liv; men jeg frygter Mabel at det, at være en Faders Kammerat, ikke altid er den bedste Anbefaling hos Datteren."

„De behøver ikke nogen anden Anbefaling end Deres egne Handlinger, Deres Mod og Deres Troskab. Alt hvad De gjør og siger, Stifinder, bifalder min Forstand, og Hjertet vil, jeg skal følge."

„Dette er en Lykksalighed jeg kun lidet ventede i Aften; men vi ere i Guds Haand og han vil beskytte os, som han bedst finder det tjenligt. Dette er søde Ord, Mabel, men de behøvedes ikke for at faae mig til at gjøre alt hvad jeg formaaer, under nærværende Omstændigheder; de ville heller ikke formindske mine Bestræbelser."

„Nu da vi forstaae hinanden, Stifinder," tilføiede Mabel, lad os ikke spilde eet af de kostbare Øieblikke der kan være af uberegnelig Værdie. Kan vi ikke gaae i Eders Canoe og gaae ud for at møde Fader?"

„Det er ikke den Forholdsregel jeg vilde tilraade. Jeg veed ikke ad hvilken Kanal Sergeanten vil komme, og der er tyve; stol paa at Storslange vil snoe sig gjennem dem alle. Nei, nei, mit Raad er at blive her. Stammerne i dette Blokhuus ere endnu grønne, og det vil ikke være let at stikke Ild paa dem, og jeg kan forsvare Stedet og slukke Ilden mod en heel Stamme. Irokeserne ere ikke istand til at

drive mig ud af dette Fort, saa længe vi kan holde Flammerne borte fra det. Sergeanten kamperer nu paa een eller anden Ø, og vil ikke komme tilbage førend Morgenen. Dersom vi holde Blokhuset, kunne vi give ham betimelig Advarsel, for Exempel ved at affyre Rifler, og dersom han skulde beslutte sig til at angribe de Vilde, hvilket nok kan ligne en Mand af hans Temperament, vil Besiddelsen af denne Bygning være af stor Betydning i Affairen. Nei, nei, min Dømmekraft tilsiger mig at blive, naar Hensigten er at tjene Sergeanten, skjøndt det ikke vilde være nogen vanskelig Sag for os To at undkomme."

„Bliv," sagde Mabel, „bliv, for Guds Skyld Stifinder; Alt, Alt for at frelse min Fader!"

„Ja, det er Natur. Det glæder mig at høre Eder sige dette, Mabel; thi jeg tilstaaer, det er mit Ønske at Sergeanten skal blive eftertrykkelig understøttet. Saaledes som Sagerne nu staae har han indlagt sig Hæder, og kunde det en Gang lykkes ham, at bortjage disse Vantro, og gjøre et hæderligt Tilbagetog, idet han lagde Hytterne og Blokhuset i Aske, er der ingen Tvivl om, at Lundie vilde erindre det og tjene ham til Gjengjæld. Ja, ja, Mabel, vi maa ikke alene frelse Sergeantens Liv; men vi maa frelse hans Rygte."

„Der kan ikke hvile nogen Dadel paa min Fader, angaaende at Den blev overrasket."

„Det kan der Ingen sige, det kan der Ingen sige; militair Hæder er en meget usikker Ting. Jeg har seet Delawarere drevne paa Flugt, naar de have fortjent mere Berømmelse end de til andre Tider have fortjent, naar de ere gaaede af med Seieren. Man maa i intet Tilfælde sætte sin Lid til Lykken, og mindst af alt til Krigslykken. Jeg kjender kun lidet til Colonierne, eller til de Meninger Folkene i dem have; men endogsaa heroppe omkring vurdere Indianerne en Krigers Charakteer efter hans Lykke. Den væsentligste Ting for en Soldat, er aldrig at blive slagen; heller ikke, troer jeg at Menneskeslægten dvæler længe ved Betragtningen over hvorledes Dagen blev tabt eller vunden. Hvad mig angaaer Mabel, har jeg gjort mig det til Regel, naar jeg staaer ligeoverfor Fjenden, at banke ham saa godt jeg kan, og at gjøre mig Flid for at være saa maadeholden som muligt, naar jeg har Overmagten. Hvad det angaaer, at vi skal være maadeholdende i vore Følelser, efter et Nederlag, behøves der kun at siges lidet om den Ting, da en Lusing er een af de meest ydmygende Ting i Naturen. Præsterne prædike om Ydmyghed i Garnisonerne; men dersom Ydmyghed skulde gjøre Folk til Christne, burde de kongelige Tropper være Helgene, thi de have i denne Krig kun ud-

rettet lidet, undtagen at tage Lectioner af Franskmændene, idet de begyndte ved Fort de Quesne og endte ved Ty."

„Min Fader kunde ikke have troet at Dens Position var Fjenden bekjendt," gjensvarede Mabel, hvis Tanker dvælede ved Virkningen af Sergeantens sidste Hændelser.

„Det er sandt, og heller ikke kan jeg godt indsee, hvorledes Franskmændene har funden den. Stedet er godt valgt, og det er ikke nogen let Sag at finde det, endog for dem der have tilbagelagt Veien frem og tilbage. Jeg frygter for at der har været Forræderi, ja, ja, der maa have været Forræderi."

„O, Stifinder! kan det være muligt!"

„Intet er lettere, Mabel, thi Forræderi er ligesaa naturligt for somme Mennesker, som at spise. Finder jeg nu en Mand, hvis Tale bestaaer af lutter glatte Ord, seer jeg nøie paa hans Handlinger; thi naar Hjertet er som det skal være, og virkelig vil det Gode, er det sædvanlig tilfreds med at lade Handlingen tale, istedetfor Tungen."

„Jasper Western er ikke een af disse," sagde Mabel heftigt. „Ingen Yngling kan være mere oprigtig i sit Væsen, eller mindre skikket til at lade Tungen handle for Hovedet."

„Jasper Western! baade Tunge og Hoved ere begge som de skal være hos den Knøs, stol paa det Mabel, og den Idee som Lundie har faaet, og Qvarteermesteren og

Sergeanten, og Eders Onkel med, er lige saa falsk, som det vilde være at troe, at Solen skinnede om Natten og Stjernerne om Dagen. Nei, nei, jeg vil svare for Jasper Eau-douces Retskaffenhed med min egen Skalp, eller om det skulde behøves med min egen Riffel."

„Gud velsigne Dem, Gud velsigne Dem, Stifinder!" udbrød Mabel idet hun rakte ham Haanden, og trykkede sin Ledsagers Jernfingre under Følelser, hvis Styrke langt overgik hendes egen Bevidsthed. „De besidder alt hvad der er ædelmodigt, alt hvad der er ædelt; Gud vil lønne Dem derfor."

„Ah! Mabel, jeg frygter for at hvis dette var sandt, skulde jeg ikke begjære en saadan Kone, som Eder; men overlod Eder til en af Garnisonens Gentlemen, som det tilkommer Eders Fortjenester."

„Lad os ikke tale mere herom i Aften," svarede Mabel med en Stemme der var saa dæmpet, at den næsten syntes qvalt. „Vi maa for Øieblikket tænke mindre paa os selv, Stifinder, og mere paa vore Venner. Men jeg er hjertelig glad over at De troer Jasper er uskyldig. Lad os nu tale om andre Ting, burde vi ikke løsgive June?"

„Jeg har tænkt paa hende; thi det vilde ikke være sikkert at lukke vore Øine og lade hendes være aabne, paa denne Side af Blokhusets Dør. Dersom vi satte hende op

i det øverste Værelse og tog Stigen fra hende, vilde hun idetmindste være en Fange."

„Jeg kan ikke behandle den saaledes, som har frelst mit Liv. Det vilde være bedre at lade hende gaae, thi jeg troer at hun holder for meget af mig, til at ville gjøre noget der kunde skade mig."

„I kjender ikke den Race, Mabel, I kjender ikke den Race. Vel er hun ikke en fuldblods Mingo, men hun holder til med disse Vagabonder, og maa have lært nogle af deres Kneb. — Hvad er det?"

„Det lyder ligesom Aarer; een eller anden Baad passerer gjennem Kanalen."

Stifinder lukkede Lemmen der førte til det underste Rum, for at forhindre June i at undslippe, slukkede Lyset og skyndte sig til Skydehullet, idet Mabel saae over hans Skulder i aandeløs Nysgjerrighed. Disse forskjellige Bevægelser medtog en Minut eller to, og da Speiderens Øie havde faaet et dunkelt Overblik over Tingene udenfor, vare to Baade roede forbi, og skjød op mod Strandbredden, paa et Sted der var nogle og halvtredsfindstyve Yards fra Blokhuset, hvor der var et regelmæssigt Landingssted. Mørket hindrede i at der saaes mere, og Stifinder hviskede til Mabel, at det var ligesaa rimeligt at de Nykomne vare Fjender, som Venner; thi han troede det ikke muligt, at hendes Fader

kunde være kommen saa snart. Et Antal Folk saaes nu forlade Baadene, og derpaa fulgte tre hjertelige engelske Hurraraab, som ikke længer efterlod nogen Tvivl om Partiets Charakteer. Stifinder sprang til Lemmen, løftede den op, gled ned ad Stigen og begyndte at tage Skodderne fra Døren, med en Iver, der viste hvor kritisk han ansaae Øieblikket for at være. Mabel havde fulgt efter ham; men hun snarere hindrede end hjalp hans Anstrængelser, og kun een eneste Skodde var endnu for, da en heftig Riffelsalve hørtes. De stode endnu i den aandeløse Forventning, da Krigshylet rungede gjennem alle de omgivende Tykninger. Døren var nu aaben, og baade Stifinder og Mabel styrtede ud i det Frie. Alle menneskelige Lyd vare ophørte. Efter at have lyttet i en halv Minut, troede Stifinder alligevel at han hørte nogle faa qvalte Suk, nær ved Baadene; men det blæste saa friskt, og Bladenes Raslen blandede sig saa meget med Luftstrømmens Susen, at han var langt fra at være vis i sin Sag. Men Mabels Følelser rev hende med sig og hun foer forbi ham, idet hun rettede sine Skridt henimod Baadene.

„Det gaaer aldrig an, Mabel," sagde Speideren i en alvorlig men dæmpet Tone, idet han greb hendes Arm, „det gaaer aldrig an. Den visse Død vilde følge og det uden at tjene Nogen. Vi maa vende tilbage til Blokhuset."

„Fader! min stakkels, kjære, myrdede Fader," sagde Pigen vildt, skjøndt tilvant Forsigtighed, endog i dette Prøvelsens Øieblik, bragte hende til at tale sagte. „Stifinder, dersom De elsker mig, saa lad mig gaae til min kjære Fader."

„Det gaaer aldrig an, Mabel. Det er besynderligt at Ingen taler; Ingen fra Baadene besvarer Ilden, og jeg har ladet Hjortefælder blive i Blokhuset! men til hvad Nytte vilde en Riffel være, naar der Ingen er at see?"

I det Øieblik opfangede Stifinders skarpe Øie, som, medens han fastholdt Mabel; aldrig havde ophørt at streife over den dunkle Scene, et fjernt Blik af fire eller fem mørke krybende Skikkelser, der bestræbte sig for at snige sig forbi ham, uden tvivl i den Hensigt at afskjære hans Tilbagetog til Blokhuset. Idet han tog Mabel under den ene Arm, som om hun var et spædt Barn, anstrængte den senerige Skovmand sine Kræfter til det yderste, og det lykkedes ham at komme ind i Bygningen. Hans Forfølgeres Fodslag syntes at følge ham lige i Hælene. Idet han lod sin Byrde falde, vendte han sig, lukkede Døren og havde skudt en Skodde for, da et Anløb mod den solide Masse truede med at tvinge den af sine Hængsler. At sikkre de to andre Skodder var et Øieblikks Arbeide.

Mabel steg nu op i første Etage, medens Stifinder blev som Skildvagt nedenunder. Vor Heltinde var i den Tilstand, hvori Legemet anstrænger sig, tilsyneladende uden Sjælens Medvirkning. Hun tændte mekanisk atter Lyset, som hendes Ledsager havde ønsket, og gik ned med det, hvor han ventede hende. Ikke saasnart var Stifinder i Besiddelse af Lyset, førend han omhyggeligt undersøgte Stedet, for at forvisse sig om at der ikke var Nogen skjult i Fæstningen, idet han steeg fra det ene Stokværk til det andet, og overbeviste sig om at der ingen Fjende forblev bag ved ham. Resultatet var Overbeviisningen om at Blokhuset nu ikke indeholdt Andre end Mabel og ham selv, da June var flygtet. Da han var fuldkommen sikker i dette væsentlige Punkt, samledes Stifinder med vor Heltinde i Hovedværelset, idet han satte Lyset fra sig, og undersøgte Fængkrudtet paa Hjortefælder, førend han tog Sæde.

„Det vi frygtede meest er indtruffen!" sagde Mabel, for hvem de sidste fem Minutters Sjæls- og Sindsbevægelse forekom at indeholde et heelt Aars Bevægelser. „Min elskede Fader, og hele hans Parti ere dræbte eller fangne!"

„Det vide vi ikke, Morgenen vil sige os det, jeg troer ikke at Affairen er saa afgjort som saa, thi ellers vilde vi høre disse Landstryger-Mingoer udhyle deres Triumf rundt om Blokhuset. Een Ting kan vi være sikker paa, dersom

Fjenden virkelig har faaet Overmagten, vil det ikke vare længe inden han forlanger at vi skal overgive os. Squawen vil meddele ham Hemmeligheden om vor Stilling, og da de godt veed, at de ikke kan stikke Ild paa Bygningen om Dagen, saalænge Hjortefælder vedbliver at fortjene sit Rygte, kan De stole paa, at de ikke vil undlade at gjøre deres Forsøg medens Natten begunstiger dem."

„Jeg hører ganske vist Suk!"

„Det er Indbildning, Mabel, naar Sjælen begynder at blive syg, især Fruentimmernes Sjæl, forestiller den sig ofte Ting, som ikke ere virkelige. Jeg har kjendt dem der troede at der var Sandhed i Drømme."

„Nei, jeg bedrager mig ikke, der er ganske vist Een underneden som lider."

„Stifinder blev nødt til at indrømme, at Mabels hurtige Sandser ikke havde bedraget hende. Han advarede hende alligevel om at undertrykke sine Følelser, og mindede hende om at det var de Vildes Sædvane, at gribe til ethvert Kunstgreb for at naae deres Maal, og at intet var rimeligere end at Sukkene vare forstilte, i den Hensigt at lokke dem ud af Blokhuset, eller idetmindste til at forføre dem til at aabne Døren.

„Nei, nei, nei!" sagde Mabel skyndsomt, der er ingen

Bedrageri i hine Lyd, og de hidrøre fra legemlig Smerte, om ikke fra Sjæleqval: de ere frygtelig naturlige."

„Godt, vi skal faae at vide om det er en Ven eller ikke. Skjul Lyset igjen, Mabel, og jeg vil tale med Personen, ud igjennem Skydehullet."

Overeensstemmende med Stifinders Dømmekraft og Erfaring var det nødvendigt at anvende megen Forsigtighed, endog ved at udføre denne simple Handling; thi han vidste at de Skjødesløse vare blevne dræbte, fordi de ikke havde taget tilbørligt Hensyn, til hvad der forekom dem overflødige Sikkerhedsmidler. Han anbragte ikke Munden ved selve Skydehullet, men saa nær ved det, at han kunde blive hørt, uden at hæve Stemmen, og den samme Forsigtighed blev iagttaget med Hensyn til Øret.

„Hvem er dernede!" spurgte Stifinder, da han havde faaet Alt indrettet efter sit Hoved. „Er der Nogen i Vaande? Dersom det er en Ven saa tal dristigt og stol paa vor Hjælp."

„Stifinder!" svarede en Stemme, som baade Mabel og den tiltalte Person strax vidste var Sergeantens. „Stifinder, sig mig i Guds Navn, hvad er der bleven af min Datter?"

„Fader, jeg er her! uskadt og sikker, o! gid jeg vidste at det samme var Tilfældet med Dig!"

Det Udbrud af Taksigelse der fulgte, var tydeligt nok for de To; men det var ogsaa tydeligt nok blandet med Smertessuk.

„Mine værste Ahnelser ere indtrufne!“ sagde Mabel, med en Slags fortvivlet Rolighed. „Stifinder, Fader maa bringes ind i Blokhuset, om ogsaa vi vove Alt for at udføre det.“

„Dette er Natur, og det er Guds Lov. Men vær rolig, Mabel, og bestræb Eder for at være fattet. Alt hvad den menneskelige Opfindelsesevne er istand til at opbyde skal blive iværksat for at frelse Sergeanten. Jeg beder Eder blot om at være fattet.“

„Det er jeg, det er jeg, Stifinder. Jeg har aldrig i mit Liv været roligere, mere fattet, end i dette Øieblik. Men husk hvor farligt ethvert Øieblik kan være, for Himlens Skyld, hvad vi end gjøre, saa lad os gjøre det strax.“

Mabels bestemte Tone var Stifinder paafaldende, og maaskee blev han ført noget bag Lyset, af den tvungne Rolighed og Selvbeherskelse, hun havde paataget sig. I alle Tilfælde antog han ikke, at der behøvedes videre Forklaringer; men steeg ned og begyndte at skyde Skodderne fra Døren. Denne kildne Sag blev udført med den sædvanlige Forsigtighed; men da han varligen tillod den svære Tømmermasse at dreie sig paa sine Hængsler, følte han et

Tryk imod den, der nær havde bragt ham til at lukke den igjen. Men da han gjennem Aabningen opdagede Aarsagen, blev Døren aabnet, da Sergeant Dunhams Legeme der har stemmet imod den, tildeels faldt ind i Blokhuset. At trække Benene ind og sikkre Døren, medtog kun et Øieblik for Stifinder, og nu var der intet der hindrede dem i at offre den saarede Mand deres udeelte Opmærksomhed.

Mabel teede sig under denne prøvelsesfulde Scene med den Slags unaturlig Energie, som hendes Kjøn, naar den bliver vækket, er saa tilbøielig til at lægge for Dagen. Hun bragte Lyset, førte Vand til Faderens brændende Læber, og hjalp Stifinder med at rede en Straasæng til Leie for ham, og en Bylt Klæder tjente til Hovedpude. Alt dette blev udført med Nidkjærhed og næsten uden at tale, heller ikke udgjød Mabel en eneste Taare, førend hun hørte Faderens Velsignelser fremmumlede over hendes Hoved, for denne Ømhed og Omhu. Hele denne Tid havde Mabel kun gjettet sig til Faderens Tilstand; men Stifinder havde viist Sergeantens physiske Fare mere Opmærksomhed. Han havde overbeviist sig om, at Kuglen var gaaet gjennem den saarede Mands Legeme, og han var tilstrækkeligen bekjendt med Saar af denne Natur, til at han var vis paa, at Sandsynligheden for at at han vilde overleve Saaret, var meget ringe, om der i det Hele var nogen.

Tiende Kapitel.

Sergeant Dunhams Øine havde ikke ophørt at følge sin Datters yndige Skikkelse, fra det Øieblik Lyset blev bragt. Dernæst undersøgte han Blokhusets Dør, for at overbevise sig om at den var sikkret; thi han var forbleven i det nederste Rum, da der ikke vare de tilstrækkelige Midler til at bringe ham op til det øverste Gulv. Derpaa søgte han Mabels Ansigt; thi ligesom Livet flygter hurtig bort, vinder Kjærligheden i Styrke, og vi begynde at skatte det høist, som vi føle at vi ere iværk med at tabe for bestandig.

„Gud være lovet! mit Barn, Du idetmindste har undgaaet deres morderiske Rifler," sagde han; thi han talte med Kraft, og tilsyneladende uden at føle Smerte. „Meddeel mig Beretningen om denne sørgelige Begivenhed, Stifinder."

„Ak! Sergeant, den har været sørgelig, som I siger; at der har været Forræderi, og at Dens Beliggenhed er bleven forraadt, er nu efter min Mening ligesaa sikkert, som at vi endnu ere i Besiddelse af Blokhuset. Men —"

„Major Duncan havde Ret," afbrød Dunham, idet han lagde Haanden paa den Andens Arm.

„Ikke saaledes, som I mener, Sergeant, — nei, ikke

saaledes, aldrig! idetmindste ikke efter min Overbeviisning. Jeg veed at Naturen er svag — den menneskelige Natur mener jeg — og at der ingen af os skulde prale af vore Gaver, hverken Røde eller Hvide, men jeg troer ikke at der lever en trofastere Knos end Jasper Western."

„Gud velsigne Dem! Gud velsigne Dem derfor, Stifinder," udbrød Mabel af sit fulde Hjerte, medens en Taarestrøm skaffede hendes Følelser, der vare ligesaa omvexlende, som de vare stærke, Luft. „O! Gud velsigne Dem, Stifinder, Gud velsigne Dem! De Brave skulle aldrig svigte de Brave — de Ærlige skulle understøtte de Ærlige."

Faderens Øine vare ængsteligen fæstede paa hans Datters Ansigt, indtil den sidste bedækkede det med sit Forklæde, for at skjule sine Taarer; og derpaa vendte de sig spørgende til Veivisserens haarde Træk. De sidste bar kun deres sædvanlige Udtryk af Frimodighed, Oprigtighed og Ligefremhed; og Sergeanten vinkede til ham at han skulde vedblive.

„I kjender det Sted hvor Storslange og jeg forlod Eder, Sergeant," fortsatte Stifinder, „og jeg behøver ikke at omtale hvad der foregik før den Tid. Det er nu for seent at fortryde hvad der er skeet; men jeg troer, at dersom jeg var bleven ved Baadene, vilde dette ikke have hændtes. Andre kan være ligesaa gode Veivisere, jeg tvivler

ikke om at de ere det; men Naturen uddeler sine Gaver, og nogle maa være bedre end andre. Jeg tør nok sige, at stakkels Gilbert, der indtog min Plads, har lidt for sin Feiltagelse."

„Han faldt ved min Side," sagde Sergeanten i en lav, men sørgelig Tone. „Vi har i Sandhed Alle lidt for vor Feiltagelse."

„Nei, nei, Sergeant, jeg meente ikke nogen Bebreidelse mod Eder; thi aldrig er noget Mandskab blevet bedre anført end Eders paa denne Expedition. Jeg saae aldrig nogen smukkere Flankering; og den Maade paa hvilken I førte Eders Baad mod Fjendens Haubits, kunde have lært Lundie selv en Lectie."

Sergeantens Øine bleve klarere, og hans Ansigt fremviste endog Udtrykket af militair Triumf, skjøndt kun i en Grad, der passede sig til den ydmyge Daad, hvori han havde været Deeltager.

„Det var ikke slet gjort, min Ven," sagde han, „og vi tog deres lange Brøstværn med Storm."

„Det var hæderligt udført, Sergeant, skjøndt jeg frygter for, at naar hele Sandheden kom for Dagen, vil det findes, at disse Landstrygere have faaet deres Haubits tilbage igjen. Godt, godt, fat Mod i Mands Hjerte, og prøv paa at glemme Alt hvad der er ubehageligt, og kun at erindre den

behagelige Deel af Sagen. Det er Eders bedste Philosophi, ja og tillige Eders bedste Religion. Dersom Fjenden har faaet Haubitsen igjen, har de kun faaet hvad der tilhørte dem i Forveien, og hvad vi ikke kunde forhindre dem i at faae. De har endnu ikke faaet Blokhuset, heller ikke er det rimeligt at de vil faae det, med mindre de i Mørket stikke Ild paa det. Godt, Sergeant, Storslange og jeg skiltes ad omtrent ti Mile nede ad Floden; thi vi troede det klogest ikke at nærme os en venskabelig Leir, uden med den sædvanlige Forsigtighed. Hvad der er bleven af Chingachgook kan jeg ikke sige, skjøndt Mabel siger mig at han ikke er langt borte, og der er ingen Spørgsmaal om, at den ædle Delawarer gjør sin Pligt, skjøndt han ikke nu er synlig for os. Læg mærke til hvad jeg siger, Sergeant, førend denne Sag er tilendebragt vil vi høre fra ham i et eller andet kritisk Øieblik, og det paa en Maade der vil gjøre ham Ære. Ah! Storslange er i Sandhed en klog og dygtig Anfører, og enhver hvid Mand kunde misunde ham hans Gaver, skjøndt hans Riffel ikke er slet saa sikker som Hjortefælder, det maae man indrømme. Godt, da jeg kom nærmere mod Land savnede jeg Røgen, og dette bragte mig paa min Post; thi jeg vidste at Folkene af det 55de ikke vare snilde nok til at skjule dette Tegn, uagtet alt hvad der er sagt dem om dets Farer. Dette gjorde mig mere for-

sigtig, indtil jeg kom i Sigte af denne forlorne Fisker, som jeg nylig har sagt Mabel, og da laae alle deres infernalske Kunster ligesaa tydelige for mig, som om jeg havde seet dem paa et Landkort. Jeg behøver ikke at sige Eder, Sergeant, at min første Tanke var Mabel, og da jeg fandt at hun var i Blokhuset, kom jeg her hen for at leve eller dø med hende."

Faderen saae tilfreds paa Datteren, og Mabel følte sit Hjerte synke paa en Maade, hun ikke havde troet muligt i et saadant Øieblik, da hun gjerne vilde troe at alle hendes Tanker vare beskæftigede med Faderens Tilstand. Da den sidste rakte hende Haanden, tog hun den i sine og kyssede den. Derpaa knælede hun ved hans Side og græd, som om hendes Hjerte skulde briste.

„Mabel," sagde han roligt, „Guds Villie maa skee. Det nytter ikke noget at ville bedrage enten Dig eller mig selv; min Time er kommen, og det er mig en Trøst at dø som en Soldat. Lundie vil lade mig vedfares Retfærdighed; thi vor gode Ven Stifinder vil sige ham hvad der er foregaaet, og hvordan alt er gaaet til. Du har ikke glemt vor sidste Samtale?"

„Nei, Fader, min Time er sandsynligviis ogsaa kommen," udbrød Mabel, hvem det nu forekom, som om det vilde være en Lykke at dø. „Jeg kan ikke haabe at undslippe, og

Stifinder vilde gjøre vel i at forlade os, og vende tilbage til Garnisonen med de sørgelige Nyheder, saalænge det endnu staaer i hans Magt."

„Mabel Dunham," sagde Stifinder bebreidende, skjøndt han greb hendes Haand med Venlighed, „dette har jeg ikke fortjent. Jeg veed at jeg er vild, usleben og uindtagende --"

„Stifinder!"

„Godt, godt, vi vil glemme det; I meente det ikke, I kunde ikke tænke det. Det nytter ikke noget, nu at tænke paa at undslippe; thi vi kan ikke faae fat paa Storslange og Blokhuset maa forsvares, det koste hvad det vil. Maaskee Lundie vil faae Efterretning om vor Ulykke, og sende en Afdeling for at hæve Beleiringen."

„Stifinder, — Mabel!" sagde Sergeanten, der havde krympet sig af Smerte indtil den kolde Sved stod paa hans Pande, „kom begge hen til mig, jeg haaber at I forstaae hinanden."

„Tal ikke derom, Fader; det er alt som Du ønsker."

„Gud være takket! Giv mig Din Haand, Mabel, her Stifinder, tag den. Jeg kan ikke gjøre mere end at give Eder Pigen paa denne Maade. Jeg veed at I vil være hende en kjærlig Husbond. Vent ikke, paa Grund af min Død; men der vil være en Kapellan i Fortet førend Aarstiden er endt, og lad ham vie Eder strax. Dersom min

Broder lever, har han i Sinde at vende tilbage til sit Skib, og saa vil Barnet ingen Beskytter have. Mabel, Din Husbond har været min Ven, og det haaber jeg vil være Dig til nogen Trøst."

„Overlad dette til mig, Sergeant," faldt Stifinder ind, „overlad det Altsammen i mine Hænder, som Eders døende Forlangende, og stol kun paa at Alt vil gaae som det bør."

„Det gjør jeg, jeg har al mulig Tillid til Eder, min trofaste Ven, og bemyndiger Eder til at handle, som jeg selv kunde have handlet i enhver Henseende. Mabel, mit Barn — ræk mig Vandet — Du vil aldrig fortryde denne Nat. Gud velsigne Dig, min Datter! Gud velsigne Dig, og holde sin Faderhaand beskjærmende over Dig!"

Denne Ømhed var uudsigelig rørende for Mabels Følelser; og det forekom hende i det Øieblik, som om hendes tilkommende Forening med Stifinder havde erholdt noget høitideligt, som ingen Kirkens Ceremonie kunde gjøre mere hellig. Dog hvilede der endnu en Vægt, som af et Bjerg paa hendes Hjerte, og hun betragtede det som en Lyksalighed at døe. Nu fulgte en kort Pause, hvorefter Sergeanten i afbrudte Sætninger korteligen fortalte hvad der var foregaaet, siden han skiltes fra Stifinder og Delawareren. Vinden var bleven gunstigere, og istedenfor at følge den oprinde-

lige Plan, at kampere paa Øen, havde han besluttet at fortsætte, og naae Stationen den Nat. Han troede deres Nærmelse vilde være bleven ubemærket, og en Deel af Ulykken undgaaet, dersom de ikke havde stødt paa Grund paa Pynten af Naboøen, hvor Folkenes Larm ved at faae Baaden af Grund, uden tvivl forraadte deres Nærmelse, og satte Fjenden istand til at være beredt paa at modtage dem. De vare landede uden at have den ringeste Mistanke om Fare, ihvorvel de vare forundrede over ikke at finde en Skildvagt, og havde virkelig efterladt deres Vaaben i Baaden, da de havde i Sinde først at sikkre deres Randsler og Provisioner. Ilden havde været saa tæt, at den, Mørket uagtet, havde været meget dræbende. Hver Mand var falden, skjøndt to eller tre efterhaanden reiste sig og forsvandt. Fire eller fem af Soldaterne vare blevne dræbte, eller vare Døden saa nær, at de kun overlevede i faa Minutter, uagtet Fjenden, af en eller anden Grund, ikke gjorde det sædvanlige Anløb for at faae Skalper. Sergeant Dunham faldt med de Andre, og han havde hørt Mabels Stemme, da hun styrtede ud af Blokhuset. Hendes fortvivlede Raab havde vækket alle hans faderlige Følelser, og satte ham istand til at krybe saa langt, som hen til Bygningens Dør, hvor han havde hævet sig op mod Stammerne, paa den Maade, som allerede er anført.

Efter at have givet denne simple Forklaring, var Sergeanten saa svag, at han trængte til Ro, og hans Ledsagere lod nogen Tid hengaae i Taushed, medens de sørgede for hans Mangler. Stifinder greb Leiligheden til at recognocere fra Skydehullerne og Taget, og han eftersaae Riflerne, hvoraf der var et Dousin i Bygningen, da Soldaterne havde brugt deres Regimentsmusketter paa Expeditionen. Men Mabel forlod ikke sin Faders Side et eneste Øieblik, og naar hun af hans Aandedrag sluttede sig til at han sov, bøiede hun sine Knæ og bad.

Den halve Time der paafulgte var frygtelig, høitidelig og rolig. Ovenover hørtes kun Stifinders Moccasiner, og nu og da Lyden af en Riffelkolbe sat imod Gulvet, thi han var beskæftiget med at undersøge Vaabnene, for at forsikkre sig om at deres Ladninger og Fængkrudt var i Orden. Foruden dette hørtes ingen høiere Lyd, end den saarede Mands Aandedrag. Mabels Hjerte længtes inderligt efter at tale med den Fader, hun saa snart skulde miste, og dog vilde hun ikke forstyrre hans tilsyneladende Ro. Men Dunham sov ikke; han var i den Tilstand i hvilken Verden taber sine Tillokkelser, sine Illusioner og sin Magt; og det Ubekjendte Tilkommende opfylder Sjælen med dets Gisninger, dets Aabenbarelser, og dets Uendelighed. For en Mand i hans Livsstilling, havde han været en Mand af Moral; men

han havde kun tænkt lidet paa dette saare vigtige Øieblik. Havde Slagets Larm runget i hans Øren, vilde hans eiendommelige Iver have holdt ud til det sidste; men der, i det næsten øde Blokhuses Stilhed, hvor der ikke var nogen Lyd der kunde opmuntre ham, intet der kunde oplive hans Følelser, intet Haab om Seier, begyndte Tingene at vise sig for ham i deres sande Farve, og denne Tilværelse at bedømmes efter dens sande Værd. Han vilde have offret Skatte for religieus Trøst, og dog vidste han ikke hvorhen han skulde vende sig, for at søge den. Han tænkte paa Stifinder, men han tvivlede om hans Kundskab. Han tænkte paa Mabel, men for en Fader at henvende sig til Datteren om saadan Hjælp, forekom ham det samme, som at vende op og ned paa Naturens Orden. Nu følte han tilfulde den faderlige Charakteers hele Ansvarlighed, og havde nogle klare Øverblik over den Maade, paa hvilken han selv havde opfyldt sine Pligter, mod det moderløse Barn. Medens Tanker som disse fremstillede sig for hans Sjæl, hørte Mabel, der bevogtede den ringeste Forandring i hans Aandedrag, en varsom Banken paa Døren. Da hun troede det kunde være Chingachgook, reiste hun sig, tog de to af Skodderne fra Døren og holdt den tredie i Haanden, da hun spurgte hvem det var. Det var hendes Onkel der svarede, og han bad om øieblikkeligen at blive lukket ind. Uden at

betænke sig et Øieblik skjød hun Skodden fra og Cap traadte ind. Neppe var han kommen gjennem Aabningen, førend Mabel lukkede Døren, og sikkrede den som før, thi Øvelse havde gjort hende flink i Udførelsen af denne Deel af hendes Pligter.

Den djerve Sømand var, da han havde overbeviist sig om sin Svogers Tilstand, og at Mabel, saavel som han selv vare sikkre, næsten blødgjort til Taarer. Hans egen Tilstedeværelse forklarede han ved at sige, at han var bleven skjødesløst bevogtet, da man troede at han og Qvarteermesteren sov trygt, under Indvirkningen af det Brændeviin, hvormed man havde trakteret dem, for at holde dem rolige under det forventede Angreb. Han havde forladt Muir sovende, eller tilsyneladende sovende, og var løben ind i Buskene under Alarmen ved Angrebet, og da han havde funden Stifinders Canoe, var det lykkedes ham i det Øieblik at komme over til Blokhuset, alene i den kjærlige Hensigt at undfly til Vands med sin Niece. Det er neppe nødvendigt at sige, at han forandrede sin Plan, da han erfarede Sergeantens Tilstand, og hans nærværende Opholdssteds tilsyneladende Sikkerhed.

„I det værste Tilfælde, Master Stifinder," sagde han, „maa vi stryge, og det vil berettige os til at faae Qvarteer. Vi skylde vor Mandhaftighed at holde ud i passende lang

Tid, og os selv at stryge Flaget saa betimeligt, at vi kan betinge os betryggende Vilkaar. Jeg bad Master Muir gjøre det samme hos disse Knegte, som I kalder Landstrygere, da vi bleve tagne til Fange, og dette Navn fortjene de virkelig, thi værre Landstrygere findes der ikke paa Jordens Overflade."

„I har lært deres Charakteer at kjende?" afbrød Stifinder, der altid var lige saa rede til at rive ned paa Mingoerne, som til at rose sine Venner. „Var I nu falden i Hænderne paa Delawarerne, vilde I have lært noget ganske modsat."

„Godt, mig forekomme de tilhobe at være de allerstørste Skurke baade for og agter, bestandig med Undtagelse af vor Ven Storslange, der er en Gentleman, af en Indianer at være. Men da disse Vilde angreb os, og dræbte Corporal M'Nab og hans Folk, som om de havde været ligesaa mange Kaniner, søgte Lieutenant Muir og jeg Tilflugt i et af denne Øes Huller, af hvilke der er saa mange mellem Klipperne — regelmæssige, geologiske, underjordiske Kaninhuller, dannede af Vandet, som Lieutenanten siger — og der forbleve vi henstuvede, ligesom to Læggerser i et Skibs Last, indtil vi maatte ud, af Mangel paa Føde. Man kan med Rette sige at Føde er den menneskelige Naturs Grundlov. Jeg bad Qvarteermesteren om at gjøre Betingelser,

men det afslog han af den Grund, at Knegtene ikke vilde holde Ord, om nogen af dem bleve saarede, og saa kunde det ikke hjælpe at spørge dem. Jeg samtykkede af to Grunde i at stryge, for det første, fordi man kunde sige at vi allerede havde strøget, thi naar man løber ned om Læ anses det for at man har opgivet Skibet, og for det andet havde vi en Fjende i vore Maver, der i sine Angreb var frygteligere end den paa Dækket. Hunger er en fordømt Omstændighed, hvilket ethvert Menneske, der har tæret paa den i otte og fyrgetyve Timer, vil indrømme."

„Onkel," sagde Mabel i en sorgfuld og bekymret Tone, „min stakkels Fader er haardt, haardt saaret!"

„Sandt, Magnet, sandt, jeg vil sidde hos ham og gjøre mit Bedste for at trøste ham. Ere Skodderne godt sat for, Pige? Thi ved saadan en Leilighed skulde Sindet være roligt og uforstyrret."

„Jeg troer vi ere sikkre for Alt, undtagen for dette, Forsynets haarde Slag."

„Godt da, Magnet, gaae Du op paa Gulvet ovenover og forsøg at fatte Dig, medens Stifinder løber op paa Stængesahlingen, paa Udkik. Din Fader kan have noget at sige mig under fire Øine, og det er bedst at lade os være ene. Dette er høitidelige Scener, og uerfarne Folk, som jeg, holde ikke af at alt hvad de sige bliver overhørt."

Omendskjøndt den Tanke aldrig havde paatvungen sig Mabel, at hendes Onkel skulde yde religieus Trøst ved hendes Faders Dødsleie, troede hun dog der kunde være noget Særegent i dette Forlangende, hvormed hun var ukjendt, og hun samtykkede følgelig. Stifinder var allerede steget op til Taget for at holde Udkik, og Svogrene vare nu ene sammen. Cap sad sig ved Sergeantens Side, og overtænkte med Alvor den sørgelige Pligt der nu paalaae ham. Flere Minutters Stilhed paafulgte, i hvilket korte Tidsrum Somanden grundede over Indholdet af den tilsigtede Samtale.

„Jeg maa sige, Sergeant Dunham," begyndte endelig Cap paa sin eiendommelige Maade, „at der paa en og anden Maade er begaaet Feilgreb, ved denne ulykkelige Expedition, og da dette er en Leilighed hvor der bør tales Sandhed, og intet uden Sandhed, føler jeg det min Pligt at sige saameget uden Forbehold. Kortsagt, Sergeant, i dette Punkt kan der ikke godt være to Meninger; thi Sømand, som jeg er, og ikke Soldat, kan jeg selv see flere Feil, som der ikke behøves Opdragelse for at opdage."

„Hvad vil Du, Broder Cap!" svarede den anden med svag Stemme; „hvad skeet er, det er skeet, og det er nu for seent at raade Bod derpaa."

„Meget sandt, Broder Dunham, men ikke til at fortryde det, den hellige Skrift siger os, det er aldrig for seent at

fortryde; og jeg har altid hørt at dette er det kostbare Dieblik. Dersom der er Noget der tynger paa Dit Sind, Sergeant, saa los det kun frit ud, thi Du veed at Du fortroer Dig til en Ven. Du var min egen Søsters Mand, og stakkels lille Magnet er min egen Søsterdatter, og enten levende eller død, skal jeg altid betragte Dig som en Broder. Det er en stor Ulykke at Du ikke dreiede bi med Baaden, og sendte en Canoe forud for at recognosere, i hvilket Tilfælde Din Commando vilde have været frelst, og denne Ulykke vilde ikke være kommen over os Alle. Godt, Sergeant, vi ere Alle dødelige, det er nogen Trøst, det tvivler jeg ikke om, og om Du gaaer lidt forud, nuvel, vi Andre maa følge efter. Ja, det maa give Dig Trøst."

„Det veed jeg Altsammen, Broder Cap, og haaber at jeg er beredt paa at imødegaae en Soldats Skjebne — der er stakkels Mabel —"

„Ja, ja, jeg veed det er noget der tynger haardt; men Du vilde dog ikke tage hende med, om Du kunde, Sergeant, og derfor er det bedst at gjøre Adskillelsen saa let, som mulig. Mabel er en god Pige, og det var hendes Moder før hende; hun var min Søster, og jeg skal drage Omsorg for at hendes Datter faaer en god Mand, dersom vore Liv og Skalper blive skaanede; thi jeg troer neppe at Nogen

vilde skytte om at indlade sig med en Familie, der ingen Skalv havde."

„Broder, mit Barn er forlovet, hun vil blive Stifinders Kone."

„Godt, Broder Dunham, hver Mand har sin Mening og sin Maade at see Tingene paa, og efter min Mening vil dette Parti blive alt andet end behageligt for Mabel. Jeg har ikke noget at indvende mod Mandens Alder, jeg er ikke af dem, der troe at det er nødvendigt at være en Dreng, for at gjøre en Pige lykkelig; men jeg foretrækker overhovedet en Mand paa Halvtreds til Ægtemand; men dog bør der ikke være nogen Omstændighed mellem Parterne, for at gjøre dem ulykkelige. Omstændigheder sviller Djævlen i Ægteskaber, og jeg anfører den som een, at Stifinder ikke veed saa meget som min Niece. Du har kun seet lidet til Pigen, Sergeant, og kjender ikke til hendes Kundskaber, men lad hende aabenbare dem, som hun ved noiere at kjendes vil gjøre, og Du vil kun finde faa Skolemestere, som kunde holde Luven med hende, naar det kom an paa en Prøve."

„Hun er et godt Barn, et kjært, godt Barn," mumlede Sergeanten, idet hans Øine fyldtes med Taarer, „og det er min Ulykke at jeg har seet saa lidet af hende."

„Hun er i Sandhed en god Pige, og veed næsten alt-

for meget for stakkels Stifinder, som paa sin Maade er en fornuftig og erfaren Mand; men som ikke har mere Begreb om Hovedsagen, end Du har om den sphæriske Geometrie, Sergeant."

„Ah! Broder Cap, havde Stifinder været med os i Baaden, var denne sørgelige Omstændighed maaskee ikke hændtes."

„Det er rimeligt nok; thi hans værste Fiende vil indrømme, at Manden er en god Veiviser; men, Sergeant, naar jeg saa skal følge Sandheden, har Du ledet denne Expedition meget skjødesløst. Du burde have dreiet bi udenfor Din Havn, og som jeg sagde Dig før, sendt en en Baad ind for at recognocere. Det er noget, Du maa fortryde, og jeg siger Dig det, fordi Sandheden i et saadant Tilfælde bør siges."

„Jeg har bødet haardt for min Feil, Broder, og jeg frygter at stakkels Mabel vil blive den Lidende. Jeg troer alligevel at Ulykken ikke vilde have rammet, dersom der ikke havde været Forræderi. Jeg frygter, Broder, at Jasper Eau-douce har spillet et falskt Spil med os."

„Det er netop min Mening; thi dette Ferskvandsliv maa tidligere eller senere underminere en Mands Moralitet. Lieutenant Muir og jeg talte om denne Sag, medens vi laae i en Smule Hul herude paa denne Ø, og vi kom

begge til den Slutning, at intet uden Jaspers Forræderi kunde have bragt os Alle i denne infernalske Knibe. Godt, Sergeant, Du gjorde bedre i at fatte Dig, og tænke paa andre Ting; thi naar et Skib skal til at løbe ind i en fremmed Havn, er det bedre at tænke paa Ankerpladsen indenfor, end at overhale alle de Hændelser, der er forefaldet paa hele Reisen. Der er nu Logbogen, der udtrykkelig er indrettet til at notere alle disse Sager i, og hvad der staaer i den, maa danne den Række Figurer, der vil blive opstillet for eller imod os. Hvad nu, Stifinder! er der noget paafærde, siden I kommer ned af Stigen, som en Indianer i Kjølvandet af en Skalp?"

Veivíseren hævede en Finger til Tegn paa Taushed, og derpaa bad han Cap stige op af den første Trappe, og at lade Mabel indtage hans Plads ved Sergeantens Side.

„Vi maa være kloge, og vi maa tillige være forsigtige," sagde han med dæmpet Stemme. „Krybene have for Alvor i Sinde at stikke Ild paa Blokhuset; thi de vide nu, at der er intet at vinde ved at lade det staae. Jeg hører denne Landstryger Arrowheads Stemme iblandt dem, og han overtaler dem til at iværksætte deres djævelske Hensigt endnu i denne Nat. Vi maa være aarvaagne, Saltvand, og handle tillige. Lykkeligviis er der fire eller fem Tønder Vand i Blokhuset, og dette er noget mod en Beleiring.

Og dersom jeg ikke gjør feil Regning, skal vi ogsaa høste nogen Nytte af, at den ærlige Karl Storslange er i Frihed."

Cap ventede ikke paa en anden Indbydelse, men idet han listede sig bort, var han snart i det øvre Værelse hos Stifinder, medens Mabel indtog hans Plads ved Siden af Faderens ydmyge Leie. Stifinder havde aabnet et Skydehul, da han havde skjult Lyset saa meget, at det ikke kunde udsætte ham for et forræderisk Skud, og da han ventede at blive tiltalt, stod han med Ansigtet nær ved Hullet, færdig til at svare. Roligheden blev endelig afbrudt ved Muirs Stemme.

„Master Stifinder," raabte Skotlænderen, „en Ven ønsker at tale med Dem. Kom kun dristig til et af Skydehullerne; thi De har intet at frygte, saalænge De taler med en Officier af det 55de."

„Hvad ønsker I, Qvarteermester? Hvad vil I? Jeg kjender det 55de, og troer at det er et tappert Regiment, skjøndt jeg foretrækker det 60de som min Favourit, og Delawarerne fremfor alle; men hvad vil I, Qvarteermester? Det maa være et presserende Ærinde, der bringer Eder under et Blokhuses Skydehuller, paa denne Tid af Natten, med Visheden om at Hjortefælder er indeni det."

„Oh! De vil ikke skade en Ven, det er jeg vis paa,

Stifinder, og det er min Sikkerhed. De er en Mand med Dømmekraft og har paa disse Grændser vundet for stort et Navn for Tapperhed, til at føle en naragtig Mandhaftighed nødvendig, for at erhverve Dem en Charakteer. De vil meget godt kunde fatte, min gode Ven, at der er ligesaa megen Berømmelse ved en hæderlig Underkastelse, naar Modstand bliver umulig, som tvertimod Krigsbrug, haardnakket at staae imod; Fjenden er os altfor stærk, min tappre Kammerat, og jeg kommer for at raade Dem til at opgive Blokhuset, under den Betingelse, at blive behandlet som Krigsfange."

„Jeg takker Eder for dette Raad, Qvarteermester, der er saameget mere modtageligt, da det intet koster; men jeg troer ikke at det hører til mine Gaver at overgive et Sted som dette, saalænge Føde og Vand varer."

„Godt, Stifinder, jeg vilde være den sidste til at anbefale noget, der stred imod saa tapper en Beslutning, dersom jeg kunde indsee Midlerne til at forsvare det. Men De vil erindre at Master Cap er falden."

„Han ikke, han ikke," brølede det omhandlede Individ gjennem et andet Skydehul, „saa langt derfra, Lieutenant, at han er steget op til denne Fortifications Høide, og har ikke isinde atter at give sit Hovedhaar i Hænderne paa saadanne Barbere, saalænge han kan undgaae det. Jeg

betragter dette Blokhuus som en Omstændighed, og jeg har ikke isinde at bortkaste den."

„Dersom det er en Levendes Stemme," gjensvarede Muir, „saa glæder det mig at høre den; thi vi troede Alle, at Manden var falden i den sidste frygtelige Forvirring. Men uagtet De nyder Deres Ven Caps Selskab, Master Stifinder, og jeg veed at det er en stor Glæde, efter to Dages og een Nats Erfaring, som vi tilbragte i et Hul i Jorden, saa have vi mistet Sergeant Dunham, der er falden, med alle de tappre Mænd, han anførte paa den sidste Expedition. Lundie vilde nu have det saaledes, skjøndt det vilde have været fornuftigere og mere passende at sende en Officier, som den Commanderende. Dunham var ikkedestomindre en tapper Mand, og hans Minde skal vederfares Retfærdighed. Kort sagt, vi have Alle gjort vort Bedste, og det er saa meget som der kunde siges til Gunst for Prinds Eugene, Hertugen af Marlborough og den store Greve af Stair selv."

„I tager igjen feil, Qvarteermester, I tager igjen feil," svarede Stifinder, idet han tog sin Tilflugt til en List, for at forøge sin Styrke. „Sergeanten er ogsaa sikker i Blokhuset, hvor man kan sige at hele Familien er samlet."

„Godt, det glæder mig at høre det, thi vi havde afgjort regnet Sergeanten blandt de Døde. Dersom den

ſmukke Mabel endnu er i Blokhuſet, ſaa lad hende for Himlens Skyld ikke tøve et Øieblik med at forlade det; thi Fjenden vil ſtikke Ild paa det. De kjender hint Elements frygtelige Magt, og De vil handle mere i Overeensſtemmelſe med den Charakteer, De ſaa almindelig har erhvervet Dem, ſom en klog og erfaren Kriger, i at overgive Stedet, ſom De ikke kan forſvare, end ved at nedkalde Ødelæggelſe over Dem ſelv og Deres Ledſagere."

„Jeg kjender Ildens Magt, ſom I kalder det, Qvarteermeſter, og man behøver ikke at fortælle mig, ſaa gammel jeg er, at den kan bruges til andet end til at koge Middagsmad ved. Men jeg tvivler ikke om, at I har hørt om Hjorteſælders Magt, og den Mand, der forſøger paa at lægge et Bundt Qvas imod disſe Stammer, vil ſmage dens Magt. Hvad Pile angaaer, da er det ikke deres Gave at ſætte Ild paa denne Bygning, thi vi har intet Spaanetag, men gode ſolide Stammer med grøn Bark, og for Reſten Vand i Overflødighed. Taget er desuden, ſom I ſelv veed, Qvarteermeſter, ſaa fladt, at vi kan gaae paa det; altſaa er der ingen Fare fra den Kant, ſaalænge vi har Vand. Jeg er fredelig nok ſindet, naar jeg er ene; men den, ſom prøver paa at ville brænde dette Blokhuus af over mit Hoved, vil finde Branden udſlukket med hans eget Blod."

„Dette er forfængelig og romantisk Tale, Stifinder, og De vil ikke udføre den, naar De kommer til at overtænke Deres virkelige Stilling. Jeg haaber at De ikke modsiger det 55des Troskab og Mod, og jeg føler mig overbeviist om, at et Krigsraad vilde finde det passende at overgive Stedet strax. Nei, nei, Stifinder, naragtig Mandhaftighed har ikke mere Lighed med Wallaces og Bruces Tapperhed, end Albany ved Hudson ligner den gamle By Edingburg."

„Da hver af os synes at have taget sin Beslutning, Qvarteermester, ere flere Ord unyttige. Dersom Krybene i Eders Nærhed have ifinde at udføre deres djævelske Gjerning, saa lad dem kun begynde strax. De kan brænde Træ, og jeg vil brænde Krud. Dersom jeg var en Indianer bunden til Pælen, troer jeg at jeg kunde prale saa godt som de øvrige af dem; men da baade mine Gaver og min Natur ere hvide, saa holder jeg mere af at handle end af at tale. I har allerede sagt nok, naar man tager Hensyn til Eders kongelige Bestalling, og skulde vi Alle blive brændte, er der Ingen af os der vil bære Nag til Eder."

„Stifinder, De vil ikke udsætte Mabel, smukke Mabel, for saadan en Ulykke!"

„Mabel Dunham er ved sin saarede Faders Side, og Gud vil vaage over et fromt Barns Sikkerhed. Der skal

ikke krummes et Haar paa hendes Hoved, saalænge min Arm og mit Syn forblive mig tro, og skjøndt I kan stole paa Mingoerne, Master Muir, saa har jeg ingen Tillid til dem. I har en slyngelagtig Tuscarora i Eders Selskab der, som besidder Lumskhed og Ondskab nok til at fordærve enhver Stammes Charakteer, med hvem han holder til, skjøndt jeg frygter for at han allerede fandt Mingoerne fuldt fordærvede, da han stødte til dem. Men der er talt nok. Lad nu hvert Parti benytte sig af sine Midler og sine Gaver."

Under hele denne Dialog havde Stifinder holdt sit Legeme skjult, for at ikke et forræderisk Skud skulde sigtes efter Skydehullet, og han anmodede nu Cap om at stige op til Taget, for at være rede til at møde det første Angreb. Omendskjøndt den Sidste anvendte tilstrækkelig Flid, fandt han ikke mindre end ti flammende Pile hængende i Barken, medens Luften var opfyldt af Fjendens Krigshyl. En hurtig Riffelsalve paafulgte, og Kuglerne kom hvinende gjennem Skydehullerne, paa en Maade, som viste at Striden virkelig var begyndt for Alvor.

Dette var alligevel Lyd, der hverken tiltalte Stifinder eller Cap, medens Mabel var altfor opfyldt af Sorg til at føle Uro. Hun havde ogsaa Indsigt nok til at fatte Forsvarets Natur og til at fatte dets Vigtighed. Hvad

hendes Fader angik, da oplivede den fortrolige Larm ham, og det smertede hans Barn i et saadant Øieblik at see, at hans glasagtige Øine begyndte at funkle, og at Blodet vendte tilbage til den Kind, det havde forladt, da han lyttede til Tummelen. Det var først nu at Mabel opdagede, at hans Forstand begyndte at forvirres.

„De lette Compagnier skal marschere op," mumlede han, „og lad Grenaderne give Ild! Tør de vove at angribe os i vort Fort? Hvorfor aabner ikke Artilleriet Stykkerne mod dem?"

I det Øieblik hørtes det svære Knald af en Kanon, og det splintrede Træ hørtes knage, da en svær Kugle søndersplittede Stammerne i Rummet oven over, og hele Blokhuset rystede ved en Bombes Magt, som var trængt ind i Træværket. Stifinderen undgik med Nød og Neppe det frygtelige Slag, da den trængte ind; men da den sprang, kunde Mabel ikke undertrykke et Skrig; thi hun troede, at Alt over hendes Hoved, enten det var besjelet eller ikke, var ødelagt. For at forøge hendes Rædsel, raabte hendes Fader med vanvittig Røst: „Fyr!"

„Mabel," sagde Stifinder med Hovedet ved Lugen, „dette er rigtig Mingo-Arbeid, mere Støi end Skade. Landstrygerne have faaet Haubitsen, vi tog fra Franskmændene, og have affyret den mod Blokhuset; men lykkeligviis

have de affyret den eneste Bombe vi havde, og der er ikke mere Brug for den for Øieblikket. Der er lidt Forvirring mellem Forraadet oppe paa dette Loft, men Ingen er saaret. Eders Onkel er endnu paa Taget, og hvad mig selv angaaer, da har jeg kastet Handsken til altfor mange Rifler, til at bryde mig om saadan en Ting, som en Haubits, og det ovenikjøbet i Indianernes Hænder."

Mabel fremmumlede sin Tak og forsøgte paa at henvende sin Opmærksomhed paa sin Fader, hvis Anstrængelser for at reise sig, kun blev modvirket af hans Kraftløshed. I de frygtelige Øieblikke, som paafulgte, var hun saameget beskæftiget med at have Omsorg for Invaliden, at hun neppe mærkede Tummelen rundt om sig. Oproret var i Sandhed saa stort, at dersom hendes Tanker ikke havde været anderledes beskæftigede, vilde Øvnernes Forvirring, snarere end Frygt, sandsynligviis have været Følgerne.

Cap vedligeholdt beundringsværdig sin Koldblodighed. Han havde en dyb stigende Respect for Indianernes Magt, og endog for det ferske Vands Majestæt, det er sandt, men hans Frygt for de første hidrørte mere fra Frygten for at blive skalperet og martret, end fra nogen umandig Frygt for Døden, og da han nu var paa et Huses Dæk, om ikke paa et Skibs Dæk, og vidste at der kun var liden Fare

for en Entring, bevægede han sig med en Frygtløshed, og udsatte sin Person med saamegen Kækhed, at Stifinder, om han havde vidst det, vilde have været den første til at fordømme den. Istedetfor at holde sit Legeme skjult, overeensstemmende med Skikkene i indianst Krigsføring, kunde han sees paa ethvert Sted af Taget, idet han øsede Vand til Høire og Venstre, tilsyneladende med samme Stadighed og Omhu, som han vilde have viist, dersom han havde havt med Seilenes Regjering at bestille under et Søslag. Synet af ham var een af Aarsagerne til det overordentlige Raab mellem Angriberne, der uvante med at see deres Fjender saa ligegyldige, gik løs paa ham med Munden, som et Kobbel Hunde, der har faaet Ræven at see. Det forekom endog som om hans Liv var fortryllet; thi skjøndt Kuglerne hvinede rundt om ham paa alle Sider, og hans Klæder paa flere Steder var skudt i Laser, var han dog ikke bleven saaret. Da Bomben gik igjennem Stammerne nedenunder, kastede den gamle Sømand sin Spand, svingede med Hatten og gav tre Hurraraab; med hvilken heltemodige Handling han var beskæftiget, da det farlige Projectil sprang. Denne charakteristiske Bedrift frelste formodentlig hans Liv; thi fra det Øieblik ophørte Indianerne at fyre paa ham, ja endog at affyde deres brændende Pile mod Taget, da de eenstemmigen havde fattet den Idee, at Saltvand var

gal, og deres Stormodighed forbød dem nogensinde at løfte Haand mod dem, som de troede vare Forstanden berøvede.

Stifinders Adfærd var heel forskjellig; enhver Ting, han foretog sig, var ordnet ifølge den nøiagtigste Beregning, Resultatet af lang Erfaring og tilvant Eftertænksomhed. Han holdt sig omhyggelig ud af Linie med Skydehullerne, og det Sted, han valgte til sit Udkik, var udenfor al Fare. Denne berømte Veiviser havde ledet Foretagender, som maatte ansees for at være fortvivlede; han havde een Gang været bunden til Pælen, martret ved hele den indianske Opfindsomheds vedvarende Grusomheder, Spot og vilde Voldsomhed, og Fortællinger om hans Foretagender, Koldblodighed og Mod kunde høres overalt paa hiin udstrakte Grændse, eller hvorsomhelst der boede og færdedes Mennesker. Men ved denne Leilighed kunde den, der ikke kjendte hans Historie og Charakteer, have troet, at hans forøgede Omhu og udtænkte Opmærksomhed for at beskytte sig, hidrørte fra en uværdig Bevæggrund. Men den, der dømte saaledes, vilde ikke have forstaaet hvad han havde til Hensigt; Stifinder tænkte paa Mabel og hvad der muligen kunde blive Følgerne for den stakkels Pige, dersom noget skulde tilstøde ham. Men Besindelsen skærpede snarere hans Forstand, end den forandrede hans sædvanlige Forsigtighed. Han var virkelig een af dem, der kjendte saa lidet til

Frygt, at han aldrig tænkte over hvad Andre kunde dømme om hans Opførsel. Men medens han i Farens Øieblikke handlede med Storslangens Viisdom, handlede han tillige med et Barns Uskyldighed.

I de første ti Minutter af Angrebet hævede Stifinder ikke sin Riffelkolbe fra Gulvet, undtagen naar han skiftede Plads; thi han vidste godt, at Fiendens Kugler vare bortødslede paa Bygningens svære Stammer, og da han havde været med at erobre Haubitsen, var han vis paa, at de Vilde ikke havde andre Bomber end den, der fandtes i den, da den blev tagen. Der var derfor ingen Grund til at befrygte Fiendens Ild, undtagen naar en Kugle tilfældig maatte finde Vei gjennem Skydehullerne. Een eller to Gange var dette ogsaa Tilfældet; men Kuglerne kom ind i en Vinkel, hvor der ikke var nogen Sandsynlighed for at de kunde gjøre nogen Skade, saalænge Indianerne vare saa nær ved Blokhuset, og naar de vare affyrede i en Afstand, var der neppe Mulighed i, at een af hundrede vilde ramme Aabningerne. Men da Stifinder hørte Trin af Moccasiner og Raslen af Ovas ved Foden af Bygningen, vidste han, at man igjen vilde forsøge paa at opreise et Baal mod Stammerne. Han kaldte nu Cap ned fra Taget, hvor al Fare virkelig var ophørt, og anviste ham at

ſtaae rede med Vand ved et Hul, der var lige over det angrebne Sted.

Een, der var mindre fortrolig med Omſtændighederne, end vor Helt, vilde ogſaa havt mere Haſtværk med at tilbageſlaae dette farlige Forſøg, og vilde i Utide have ſkredet til Arbeidet; men det var ikke Tilfældet med Stifinder. Det var ikke alene hans Henſigt at ſlukke Ilden, for hvilken han kun følte liden Frygt; men at give Fjenden en Lectie, der vilde gjøre ham forſigtig den øvrige Deel af Natten. For at iværkſætte den ſidſte Henſigt, blev det nødvendigt at vente til Lysningen af den paatænkte Brand kunde lede hans Sigte, da han godt vidſte, at en ringe Prøve paa hans Dygtighed vilde være tilſtrækkelig. Det blev tilladt Irokeſerne at ſamle deres Dynge af tørre Qviſte, at ſtable dem op mod Blokhuſet, at tænde Ild i dem og at vende tilbage til deres Skjul, uden at blive forurolige de. Alt hvad Stifinder vilde tillade Cap at gjøre, var at rulle en Tønde Vand hen til Hullet lige over Stedet, færdig til at bruges i det paſſende Øieblik. Dette Øieblik kom alligevel, efter hans Mening, ikke forend Flammen oplyſte de omgivende Buſke, og der havde været Tid for hans ſkarpe og øvede Øie, til at opdage Skikkelſerne af tre eller fire lurende Vilde, der holdt Øie med Flammernes Fremſkriden, med den rolige Ligegyldighed, ſom Menneſker,

der ere vante til at betragte menneskelig Elendighed med Følesløshed. Men da lod han ogsaa høre fra sig.

„Er I færdig, Ven Cap?“ spurgte han. „Heden begynder at stryge gjennem Sprækkerne, og skjøndt disse grønne Stammer ikke ere af nogen hidsig Natur, kunne de dog af en Ildesindet blive sat i Flamme, om man pirrer dem for meget. Er I færdig ved Tønden? See til at den er rigtig stillet og at intet af Vandet bliver spildt.“

„Alt er klart,“ svarede Cap, paa den Maade, som Somænd pleie at besvare et saadant Spørgsmaal.

„Vent da paa Ordet. Vær ikke altfor utaalmodig i kritiske Øieblikke, heller ikke dumdristig forvoven i Bataille. Vent paa Ordet.“

Medens Stifinder gav disse Anviisninger, gjorde han tillige sine egne Forberedelser; thi han saae at det var Tid at handle. Hjortefælder blev betænksomt hævet, lagt an og affyret. Den hele Proces medtog omtrent en halv Minut, og da Riflen blev draget ind, satte Skytten Øiet til Hullet.

„Der er eet Kryb mindre,“ mumlede Stifinder for sig selv. „Jeg har seet den Landstryger før, og veed at han var en ubarmhjertig Djævel. Godt, godt, Manden handlede overeensstemmende med sine Gaver. Endnu een af

disse Knegte, og det vil være nok for denne Nat. Naar Dagen gryer, kan vi faae varmere Arbeide."

Imidlertid var en anden Riffel gjort færdig, og da Stifinder var færdig, var en anden Vild falden. Dette var i Sandhed tilstrækkeligt, thi da de ikke havde Lyst at vente paa en tredie Hjemsøgelse fra denne Haand, sprang den hele Bande, der havde skjult sig i Buskene rundt om Blokhuset, uvidende om hvem der var og hvem der ikke var udsat for at sees, bort fra deres Skjul, og flygtede til forskjellige Steder for at finde Sikkerhed.

„Lad nu løbe, Master Cap," sagde Stifinder, „jeg har mærket Slynglerne, og vi vil ikke faae flere Brandstiftelser i Nat."

„Lad gaae!" raabte Cap, idet han dreiede Tonden med en Omhyggelighed, der paa eengang fuldkommen udslukkede Flammen.

Saaledes endte dette mærkværdige Sammenstød, og den øvrige Deel af Natten hengik roligt. Stifinder og Cap skiftedes med at holde Vagt, men ingen af dem kunde siges at have sovet. Søvnen syntes dem virkelig næsten unduværlig, thi begge vare vante til fortsat Vaagen, og der var Aarstider og Tider, da den Første, i Ordets egentlige Forstand, syntes at være ufølsom for Hungerens og

Tørstens Fordringer og hærdet mod Virkningerne af Anstrængelser.

Mabel vaagede ved sin Faders Leie, og begyndte at føle, hvormeget vor Lykksalighed i denne Verden afhænger endog af indbildte Ting. Hidtil havde hun virkelig levet uden nogen Fader, da hendes Forbindelse med den efterlevende af hendes Forældre snarere var indbildt end virkelig; men nu, da hun skulde miste ham, troede hun for Øieblikket, at Verden, efter hans Død, vilde blive et Øde, og at hun aldrig mere kunde blive lykkelig.

Ellevte Kapitel.

Da Dagslyset vendte tilbage, steg Stifinder og Cap igjen op til Taget, i den Hensigt endnu engang at recognocere Tilstanden paa Øen. Denne Deel af Blokhuset havde et lavt Brystværn rundtom det, der forskaffede en betydelig Beskyttelse for dem, der stode i dets Centrum, da Hensigten havde været at sætte Skytter istand til at ligge bag ved det, og at skyde ud over dets Rand. Ved derfor at gjøre

passende Brug af dette ringe Forsvar — ringe med Hensyn til Høiden, skjøndt høit nok for det Sted, hvor de stode — havde de to Udkiksmænd en temmelig god Udsigt over Øen, dens Skjul undtagne, og over de fleste Kanaler, som førte til Stedet.

Det blæste endnu frisk fra Syd, og der vare Steder i Floden, hvor dens Overflade saae grøn og vredladen ud, skjøndt Kulingen neppe havde Styrke nok til at bringe Vandet til at skumme. Den lille Øes Form var næsten oval og dens største Længde var fra Øst til Vest. Ved at holde i de Kanaler, som beskyllede den, vilde det, ifølge deres forskjellige Coursер og Vindens Retning, have været muligt for et Skib at løbe langs med Øen, paa begge dens længste Sider, og bestandig at holde Vinden meget nær tvers. Det var de Kjendsgjerninger, som Cap først bemærkede og forklarede sin Kammerat; thi begges Haab grundede sig nu paa den Sandsynlighed, der var for, at faae Hjælp fra Oswego. I det Øieblik, de saaledes stode og saae dem ængstelig om, raabte Cap paa sin sædvanlige lystige, hjertelige Viis:

„En Seiler i Sigte!"

Stifinder vendte sig hurtig i den Retning, hans Kammerat saae, og der var ganske rigtig den Gjenstand synlig, som havde fremkaldt hans Kammerats Udraab. Høiden satte de To istand til at overseе det lave Land af flere af

de omliggende Øer, og et Fartøis Seil saaes igjennem Buskene, der omkrandsede Strandbredden af en Ø, der laae i Sydvest. Den Fremmede gik for hvad Sømænd kalde Smaaseil, men Kulingens Heftighed var saa stor, at deres hvide Contour saaes flyve forbi Aabningerne mellem Træerne, med samme Hurtighed, som en Hest i stærk Trav — lignende en Sky, der driver afsted paa Himlen.

„Det kan ikke være Jasper," sagde Stifinder skuffet; thi han gjenkjendte ikke sin Vens Kutter i den hurtig henfarende Gjenstand. „Nei, nei, Knøsen kan ikke være saa vidt, og det er et eller andet Fartøi, som Franskmændene have sendt deres Venner, de fordømte Mingoer."

„Denne Gang er I ude af Eders Bestik, Ven Stifinder, om I aldrig før har været det," gjensvarede Cap, i en Tone, som det Kritiske i deres Stilling ikke havde bragt til at tabe noget af det Dogmatiske. „Ferskvand eller salt, det er det øverste af the Scuds Storseil; thi det er skaaren med mindre Vinge end det sædvanlig er Skik, og dernæst kan I see, at Gaflen er bleven skaalet, meget net gjort, det indrømmer jeg, men skaalet."

„Jeg kan ikke see noget af dette, det tilstaaer jeg," svarede Stifinder, for hvem endog Kammeratens Terminæ var græsk.

„Ikke? godt, jeg tilstaaer det forundrer mig; thi jeg troede at Eders Øine kunde see enhver Ting! Nu, for mig

er intet tydeligere, end den Vinge og den Skaalning, og jeg maa sige min ærlige Ven, at jeg i Eders Sted vilde frygte for at mit Syn begyndte at tabe sig."

„Dersom Jasper virkelig kommer, frygter jeg kun lidet. Vi kan holde Blokhuset mod hele Mingonationen i de næste otte eller ti Timer, og med Eau-douce til at dække Tilbagetoget, vil jeg ikke fortvivle over noget. Gud give at Knøsen ikke maa løbe paa den Sandbanke, og falde i et Baghold, som det gik Sergeanten!"

„Ja deri stikker Faren. Der burde have været indrettet Signaler og en Ankerplads afbøiet, ja endog en Quarantaine-Anstalt og et Lazareth vilde have været nyttigt, dersom vi kunde have faaet disse Mingoer til at respectere Lovene. Dersom Knøsen törner, som I siger, et eller andet Sted i Nærheden af denne Ø, kan vi anse Kutteren for tabt. Og naar alt kommer til alt, Stifinder, bør vi ikke anse denne samme Jasper for en hemmelig Allieret af Franskmændene, snarere end for en Ven af os? Jeg veed, at Sergeanten seer Sagen i dette Lys, og jeg maa sige, at hele denne Affaire smager af Forræderi."

„Vi vil snart faae det at see, vi vil snart faae det at see, Master Cap; thi der kommer i Sandhed Kutteren klar ud fra den anden Ø, og fem Minutter maa afgjøre Sagen. Det vilde imidlertid ikke være mere end billigt, om vi kunde

give Kutteren et eller andet Tegn til Advarsel. Det var ikke ret, om han skulde falde i en Snare, uden at blive advaret om at den er bleven lagt."

Engstlighed og Tvivl forhindrede dem alligevel begge i at gjøre noget Signal. Det var vistnok ikke let at indsee, hvorledes det skulde blive gjort; thi the Scud kom strygende gjennem Kanalen til luvart af Den, med en Fart, der neppe levnede den fornødne Tid. Heller ikke var der noget Menneske synligt paa dens Dæk, til hvem man kunde gjøre Signal; endog dens Norsyntes at være forladt, skjøndt dens Cours var ligesaa stadig, som dens Fremgang var hurtig.

Cap henfaldt i stum Beundring over det usædvanlige Syn. Men ligesom the Scud kom nærmere, opdagede hans øvede Die, at Roret bevægedes ved en Ratline, skjøndt Personen, der styrede, var skjult. Da Kutteren havde Skandsklæder af nogen Høide, var Hemmeligheden forklaret; thi der kunde ikke være nogen Tvivl om, at dens Folk laae bagved de sidste, for at være beskyttet mod Fiendens Rifler. Da denne Omstændighed viste, at ingen Styrke, foruden Kutterens lille Mandskab, kunde være ombord, modtog Stifinder sin Kammerats Forklaring med en betydningsfuld Hovedrysten.

„Dette beviser, at Storslange ikke har naaet Oswego," sagde han, „og at vi ikke kan vente Hjælp fra Garnisonen.

Jeg haaber at Lundie ikke har faaet det Indfald at afløse Knøfen; thi Jasper Weſtern vilde være hans Krigsbør i et Stræde ſom dette. Vi tre, Maſter Cap, bør udgjøre en mandhaftig Krigsmagt; J, ſom Sømand, for at vedligeholde Samqvem med Kutteren, Jasper ſom Indfømand, der kjender til alt det, ſom der nødvendigviis ſkal udføres paa Vandet, og jeg, med Gaver, der ere ligeſaa gode ſom nogen blandt Mingoerne, lad mig ſaa være hvad jeg er i andre Henſeender. Jeg ſiger, vi bør udgjøre en mandhaftig Krigsmagt til Gunſt for Mabel."

„Det bør vi, og det vil vi," ſvarede Cap hjerteligt; thi han begyndte at faae mere Tillid til ſin Skalps Sikkerhed, nu, da han igjen ſaae Solen. „Jeg anfører the Scuds Ankomſt ſom en Omſtændighed, og Sandſynligheden for Oh-deuce's Ærlighed, ſom en anden. Denne Jasper er en ung forſigtig Mand, ſom J ſeer, thi han holder ſig i tilſtrækkelig Afſtand, og ſynes beſtemt paa at vide, hvorledes Sagerne ſtaae paa Den, førend han vover at dreie bi."

„Jeg har det! jeg har det!" udbrød Stiſinder med Begeiſtring. „Der ligger Storſlanges Canoe paa Kutterens Dæk, og Anføreren er kommen ombord og har udentvivl givet en tro Beretning om vor Stilling; thi ulig en Mingo, kan man være vis paa, at en Delawarer fortæller en Hiſtorie riglig, eller ogſaa tier han ſtille."

Stifinders Tilbøielighed til at tænke godt om Delawarerne, og ondt om Mingoerne, maa nu være Læseren tydelig. For de Førstes Sanddruhed nærede han den høieste Agtelse, medens han tænkte om de Sidste, som de mere iagttagende og intelligente Klasser i dette Land, temmelig almindelig begynde at tænke om visse Skriblere iblandt os, der ere bekjendte for saa længe at have været vante til Falskhed, at man troer de ikke længer ere istand til at sige Sandhed, om de endog alvorlig bestræbe sig derfor.

„Den Canoe tilhører maaskee ikke Kutteren," sagde den trættekjære Sømand. „Oh-deuce havde een ombord, da vi seilede."

„Meget sandt, Ven Cap; men naar I kjender Eders Seil og Master paa deres Vinger og Skaaler, saa kjender jeg mine Canoer og Stier af Grændseerfaring. Naar I kan see ny Dug i et Seil, kan jeg see ny Bark i en Canoe. Det er Storslanges Baad, og den hæderlige Karl er gaaet til Garnisonen, saasnart han fandt at Blokhuset var beleiret; har truffen paa the Scud, og efter at have fortalt sin Historie, har han bragt Kutteren herned, for at see hvad der kunde udrettes. Gud give at Jasper Western endnu maa være ombord paa den!"

„Ja, ja, det kunde ikke være saa galt; thi Forræder eller loyal, er Knøsen flink i en Storm, det maa man lade ham."

„Og i at sætte over Vandfald!“ sagde Stifinder, idet han puffede sin Kammerats Ribbeen med Albuen, og lo paa sin stille, hjertelige Maade. „Vi vil lade Knøsen vedersfares Retfærdighed, om han ogsaa med egen Haand skalperer os alle.“

The Scud var nu saa nær, at Cap ikke gav noget Svar. Scenen var netop i det Øieblik saa eiendommelig, at den fortjener en særegen Beskrivelse, hvilken ogsaa vil tjene til at danne Læseren et tydeligere Begreb om det Maleri, vi nu vil fremstille.

Det blæste endnu haardt. Mange af de mindre Træer bøiede deres Topppe, som om de vare færdige til at kysse Jorden, medens Vindens Susen gjennem Træernes Grene lignede Rumlen af fjerne Vogne.

Luften var opfyldt med Blade, som i denne sene Aarstid letteligen bleve revne fra deres Grene, og fløi fra Ø til Ø, som Fugleflokke. Med Undtagelse heraf syntes Stedet roligt og majestætisk. At de Vilde endnu vare der, kunde sees deraf at Canoerne tillige med Baadene, som hørte til det 55de, laae i en Gruppe i en lille Vig der var bleven valgt til Havn. Forøvrigt var der ikke et Tegn paa deres Nærværelse at opdage. Omendskjøndt de vare fuldkommen overraskede af Kutteren, hvis pludselige Tilbagekomst var ganske uforudseet, var deres Vaner og Forsigtighed

medens de vare paa Krigsstien, saa overeensstemmende og saa indgroede, at enhver af dem, i det Øieblik der blev givet Alarm, var af Instinkt tvet til sit Skjul, og havde med en Ræves Listighed søgt sit Hul. Den samme Stilhed herskede i Blokhuset; thi skjøndt Stifinder og Cap havde Udsigt over Canalen, iagttoge de de nødvendige Forsigtighedsregler for at ligge skjulte. Den usædvanlige Fraværelse af alt hvad der kunde ligne animalsk Liv, ombord i the Scud, var endnu mere mærkværdig. Da Indianerne bemærkede dens tilsyneladende frivillige Bevægelser, fik en Følelse af Gru Indpas hos dem, og nogle af de dristigste blandt dem begyndte at fatte Mistillid til Udfaldet af en Expedition, der var begyndt saa lovende. Endog Arrowhead, vant som han var til Samqvem med de Hvide, paa begge Sider af Indsøen, troede at der var noget varselsfuldt i dette ubemandede Skibs Nærværelse, og han vilde den Gang med Glæde have havt Foden paa Fastlandet.

Kutterens Fremgang var imidlertid stadig og hurtig. Den holdt midt i Canalen, nu krængende over for Bygerne og nu reisende sig igjen, ligesom Philosophen der bøier sig under Livets Besværligheder og atter, naar de ere svundne, indtager sin oprette Stilling; men bestandig optaarnende Vandet i Skummasser foran Bougen. Uagtet den gik for Smaaseil var dens Fart betydelig, og der kunde ikke være

forløben ti Minutter mellem den Tid, da dens Seil først blev seet fare forbi Træer og Buske i det Fjerne, og det Øieblik den var tvers for Blokhuset. Cap og Stifinder bøiede sig forover, da Kutteren kom nedenunder Bryst-værnet, ivrige for at faae et bedre Overblik af Dækket, da til begges Glæde, Jasper Eau-douce sprang op og gav tre Hurraraab. Ringeagtende alle Farer, sprang Cap op paa Træstamme-Brystværnet, og gjengjældte Hilsenen med Hurra for Hurra. Lykkeligvis frelste Fjendens Politik den sidste; thi de laae endnu rolig og ikke een Riffel blev affyret. Paa den anden Side havde Stifinder det nyttige for Øie, idet han ikke i ringeste Grad tog Hensyn paa den dramatiske Deel af Krigen. I det Øieblik da han saae sin Ven Jasper, raabte han til ham med Stentor-stemme.

„Staae os bi min Gut, og Dagen er vor! giv dem en Dosis i hine Buske, og I vil jage dem op, som en Flok Agerhøns."

Endeel heraf naaede Jaspers Øren, men største Parten drev over i Læ paa Vindens Vinger. Paa den Tid det blev yttret var the Scud løben forbi, og i næste Øieblik var den skjult for Synet, af den Trægruppe hvori Blok-huset tildeels var skjult.

To Minutter fulde af Angst paafulgte, men da dette

korte Tidsrum var forløbet, saaes Seilene igjen mellem Træerne, da Jasper havde kovendt, gibbet Storseilet og dreiet til i Læ af Øen, over den anden Boug. Vinden var, som allerede forklaret, rum nok til at denne Manoeuvre kunde udføres, og da Kutteren fik Strømmen under læ Boug luvede den saaledes op til sin Cours, at det var tydeligt at den vilde komme ud igjen til Luvart af Øen, uden nogen Vanskelighed. Denne hele Evolution blev udført med den største Lethed, ikke et Skjøde blev rørt da Seilene satte sig selv kant, og det allene var Roret der styrede den beundringsværdige Maskine. Hensigten syntes kun at være en Recognoscering. Dog, da the Scud havde omseilet hele Øen og igjen havde indtaget sin Stilling til Luvart, i den Kanal gjennem hvilken den først havde nærmet sig, blev Roret lagt ned og den stagvendte. Den Støi Storseilet gjorde medens det lovede og fyldte, klodsrebet som det var, lød ligesom Knaldet af en Kanon, og Cap skjælvede af Frygt for at Raadderne skulde skjøre.

„Hans Majestæt leverer godt Seildug, det maa man indrømme," mumlede den gamle Sømand, „og det maa ogsaa indrømmes at Knøsen haandterer sit Fartøi som en ægte Sømand! Fanden skal tage mig, Master Stifinder, om jeg troer, efter alt hvad der er sagt om denne Sag, at

denne Master Oh-Deuce har faaet sin Opdragelse paa denne Smule Ferskvand."

„Det har han, ja det har han. Han har aldrig seet Oceanet, og har heelt og holdent erhvervet sin Dygtighed her oppe paa Ontario. Jeg har ofte troet at han har en naturlig Gave, med Hensyn til Skonnerter og Slupper, og har som Følge heraf havt Agtelse for ham. Hvad Forræderi, Løgn og nedrige Laster angaaer, Ven Cap, er Jasper Western lige saa fri, som den dydigste Delavarrekriger; og naar I ønsker at see en rigtig ærlig Mand, maa I gaae til den Stamme for at opdage ham."

„Der kommer han rundt!" udbrød Cap fornøiet, da the Scud i dette Øieblik fyldte over den oprindelige Boug, „og nu skal vi see hvad Knøsen har for, han kan ikke have i Sinde at løbe op og ned i denne Kanal, ligesom en Pige der træder en Contredands."

The Scud bar saa meget af, at de to Tilskuere paa Blokhuset, et Øieblik frygtede for, at Jasper havde i Sinde at dreie til, og de Vilde kikkede fra deres Skjul ud paa den, med en overvættes Glæde, som man kan tænke sig den lurende Tiger føler, naar han seer det umistænksomme Bytte nærme sig hans Leie. Men Jasper havde ingen saadan Hensigt, fortrolig med Strandbredden og kjendt med Vandets Dybde, paa ethvert Sted omkring Øen, vidste han

godt at the Scud let kunde stode paa Banken og han vovede sig frygtløs saa nær, at han, da han passerede gjennem den lille Vig, rev de to af Soldaternes Baade løs fra deres Fortøining og tvang dem ud i Canalen, idet han buxerede dem med Kutteren. Da alle Canoerne vare gjort fast til Dunham-Baadene, vare de Vilde, ved dette dristige og heldige Forsøg, paa Eengang berøvede Midlerne til at forlade Øen, undtagen ved at svømme, og det lod til at de strax bleve denne Omstændighed var. Idet de stod op i Masse, opfyldte de Luften med Hyl, og gav Ild uden at foraarsage nogen Skade. Medens de vare oppe i denne ubevogtede Stilling bleve to Rifler affyrede af deres Modstandere. Een fra Tinden af Blokhuset og en Irokeser styrtede død til Jorden med gjennemskudt Hjerne. Den anden kom fra the Scud. Den sidste var Delavarerens Riffel; men mindre sikker end Vennens, mærkede den kun en Fjende for Livstid. Folkene i the Scud jublede, og de Vilde sank, een og hver, som i Jorden.

„Det var Storslanges Stemme," sagde Stifinder, saasnart den anden Bøsse var affyret. „Jeg kjender ligesaagodt Knaldet af hans Riffel, som jeg kjender Hjortefælders, det er et godt Løb, men dræber ikke sikkert. Godt, godt, med Chingachgook og Jasper paa Vandet, og I og jeg i Blokhuset, Ben Cap, skulde det være haardt om vi ikke lærte disse Mingoer Rimelighed."

The Scud var imidlertid bestandig i Bevægelse. Saasnart den havde naaet Enden af Øen, lod Jasper sine Priser gaae i Drift, og de gik ned for Vinden, indtil de strandede paa en Pynt en halv Miil i Læ. Herpaa kovendte han og kom, idet han stævnede Strømmen, tilbage gjennem den anden Passage. De som vare paa Blokhusets

Tinde, kunde nu opdage at der var noget i Bevægelse paa the Scuds Dæk, og til deres store Glæde blev, netop som Kutteren kom tvers for Hovedvigen, paa det Sted, hvor de fleste af Fjenderne laae, Houbitsen, der dannede deres eneste Bevæbning, demaskeret og en Hagl af Kartesker blev sendt ind imellem Buskene. En Flok Vagtler kunde ikke have reist sig hurtigere, end denne uventede Jernhagl fik Irokeserne paa Benene, da en anden Irokeser faldt for Hjortefælders Sendebud, og en anden humpede bort formedelst et Besøg fra Chingachgooks Riffel. Ny Skjul bleve alligevel øieblikkeligen fundne, og begge Partier syntes at forberede sig paa at fornye Striden i en anden Skikkelse. Men da June kom til Syne, bærende et hvidt Flag og ledsaget af den franske Officier og Muir, standsede alle, da dette var Forløberen paa en Parlementering.

De Underhandlinger der fulgte bleve holdte nedenfor Blokhuset, og saa nær ved det, at det paa een Gang udsatte dem, der ikke vare i Skjul, for Stifinders aldrig feilende Sigte. Jasper ankrede tvers ud for Stedet, og Houbitsen var ogsaa stillet mod Underhandlerne, saa at de Beleirede og deres Venner, med Undtagelse af Manden ved Lunten, ikke behøvede at tage i Betænkning at udsætte deres Personer. Chingachgook var den eneste der laae i Baghold, dog mere af Vane end af Mistillid.

„I har triumpheret, Stifinder," raabte Qvarteermesteren, „og Capitain Sanglier er kommen i egen Person for at tilbyde Vilkaarene. I vil ikke nægte en tapper Fiende et hæderligt Tilbagetog, naar han har slaaedes ærlig og gjort sin Konge og sit Fædreneland Ære. I er selv en alt for loyal Undersaat, til at hjemsøge Loyalitet med en haard Dom. Jeg er paa Fiendens Vegne bemyndiget til at tilbyde Dens Rømning, en gjensidig Udveksling af

Fanger, og Tilbageleveringen af Skalper. Medens Artillerie og Bagage ere borte, er der kun lidet mere at gjøre."

Da Samtalen naturligviis maatte føres høit, baade paa Grund af Kulingen og Afstanden, blev alt hvad der blev sagt hørt ligefuldt af dem i Blokhuset, og af dem i Kutteren.

„Hvad siger I dertil, Jasper?" raabte Stifinder. „I hører Forslaget, skal vi lade Landstrygerne løbe? eller skal vi mærke dem, ligesom de mærke Faar i Colonierne, for at vi kunde kjende dem igjen?"

„Hvad er der bleven af Mabel Dunham?" spurgte den unge Mand, idet hans smukke Ansigt antog et saa bistert Udseende, at det endog var tydeligt for dem i Blokhuset. „Dersom der er krummet et Haar paa hendes Hoved, saa vil det times den hele Irokeserstamme ilde."

„Nei, nei, hun er i Sikkerhed underneden og pleier sin døende Fader, som det sikker sig for hendes Kjøn. Vi bør ikke bære noget Nag i Anledning af Sergeantens Død, der kun er en Følge af Krigsbrug, og hvad Mabel angaaer —"

„Her er hun!" udbrød Pigen, der var steget op til Taget, saasnart hun havde mærket hvad Retning Sagerne toge. „Her er hun, og i vor hellige Religions Navn, og i den Guds Navn hvem vi tilsammen dyrke, lad der ikke blive udgydt for meget Blod! Der har allerede flydt nok, og naar disse Folk vil gaae bort, Stifinder — dersom de vil gaae fredeligt, Jasper — oh! da hold ikke een af dem tilbage. Min stakkels Fader nærmer sig sit Endeligt, og det var godt om han kunde drage sit sidste Aandedræt i Fred med Verden. Gaa, gaa, Franskmænd og Indianere, vi ere ikke længer Eders Fiender, og vil ikke skade nogen af Eder."

„Bah, bah, Magnet," faldt Cap ind, „dette klingrer

maaskee religieust eller som en poetisk Bog, men det lyder ikke som almindelig Menneskeforstand. Fjenden er netop rede til at slaae til, Jasper er ankret saa at hans glatte Lag bærer, og uden al Tvivl med Spring paa Kabeltouget; Stifinders Haand og Die er ligesaa trofast som Magnetnaalen, og vi vil faae Prispenge, Penge for hvert Hoved og hvert Øre ovenikjøbet, om Du ikke vil lægge Dig derimellem i den næste halve Time."

„Godt," sagde Stifinder, „jeg helder til Mabels Tankemaade. Der er bleven udgydt Blod nok for at svare til vort Diemed, og for at tjene Kongen, og hvad Æren angaaer, saa vil den passe bedre for unge Fændrikker og Rekrutter, end for rolige iagttagende christne Mennesker. Der er Ære i at gjøre hvad der er ret og Vanære i at gjøre hvad der er uret, og jeg troer det er urigtigt at berøve endog en Mingo Livet, uden at tilsigte noget nyttigt dermed, gjør jeg, og rigtigt at høre Fornuftgrunde til enhver Tid. Lad os derfor, Lieutenant Muir, vide hvad Eders Venner Franskmændene og Mingoerne have at sige for dem selv."

„Mine Venner!" sagde Muir studsende, „I vil da ikke kalde Kongens Fjender mine Venner, Stifinder, fordi Krigens Luner har kastet mig i deres Hænder? Nogle af baade Fortidens og Nutidens største Krigere have været Krigsfanger, og hist er Master Cap, der kan bevidne om vi ikke gjorde Alt hvad Mennesket formaaer at udrette, for at undfly denne Ulykke."

„Ja, ja," svarede Cap tørt; „undfly er det rette Udtryk. Vi løb ned og skjulte os, og det saa forsigtigt, at vi kunde have forblevet i Hullet til denne Time, dersom det ikke havde været fordi vi vare blevne nødte til at stuve Brødkamrene paany. De krøb ved denne Leilighed, ligesaa

behændigt i Kaninhullet, Qvarteermester, som en Ræv, og hvor Djævelen De saa behændigt vidste at finde Stedet undrer mig endnu. En rigtig Krumholtsgast ombord i et Skib, lister sig ikke mere behændig agterud, naar Klyveren skal beslaaes, end De smuttede ind i bemeldte Hul."

„Og fulgte De ikke efter? Der gives Øieblikke i det menneskelige Liv, da Forstanden stiger ned til at blive Instinkt."

„Og Mennesker stige ned i Huller," afbrød Cap, idet han lo paa sin støiende Maade, medens Stifinder istemmede paa sin eiendommelige Viis. Omendskjøndt Jasper var opfyldt af Bekymring for Mabel, kunde endog han ikke bare sig for at smile. „Man siger at Fanden kunde ikke blive Matros naar han ikke saae tilveirs, og nu synes det at han ikke kan blive Soldat, naar han ikke seer neoad!"

Skjøndt dette Udbrud af Munterhed var alt andet end behageligt for Muir, saa bidrog det dog betydeligt til at vedligeholde Freden. Cap troede at han havde sagt noget usædvanligt godt, og det bevægede ham til at give efter i Hovedpunktet, saalænge han stod i den Formening, at hans Ledsagere ansaae ham for et vittigt Hoved. Efter en kort Discussion bleve alle de Vilde paa Den samlede i en Klynge, uden Vaaben, i et hundrede Yards Afstand fra Blokhuset, og under the Scuds Kanon, medens Stifinder steg ned til Blokhusets Dør, og afgjorde de Vilkaar, under hvilke Den endelig skulde rømmes af Fjenden. Naar der tages Hensyn til alle Omstændigheder, vare Vilkaarene ikke synderlig vanærende for nogen af Parterne. Indianerne bleve nødte til at afgive alle deres Vaaben, endog til deres Knive og Tomahawker, som en Forsigtighedsregel, da deres Styrke endnu var fire Gange saa stor som deres Fjendes. Den franske Officier, Monsieur Sanglier, som han sædvanligt kaldtes, og som han fandt for godt at kalde sig selv, remon-

strerede mod denne Handling, der kunde ansees som mere vanærende for hans Commando, end nogen anden Deel af Affairen; men Stifinder, der havde været Vidne til to eller tre indianske Blodbad, og vidste hvor værdiløse Gidsler bleve, naar de kom i Modsætning med Interessjer, hvor de Vilde vare med i Spillet, var haardnakket. Den anden Bestemmelse var næsten af lige saa stor Vigtighed, den tvang Capitain Sanglier til at frigive alle sine Fanger, der blev holdt, vel bevogtede, i det samme Hul eller Hule, hvori Cap og Muir havde søgt Tilflugt. Da disse Folk bleve førte frem, fandtes det, at fire af dem vare uskadte, de vare kun faldne for at frelse deres Liv, et sædvanligt Kunstgreb i den Slags Krig, og af de øvrige vare to saa let saarede, at de ikke vare sat ud af Stand til at gjøre Tjeneste. Da de bragte deres Musketter med dem blev Stifinder beroliget ved denne Forøgelse af hans Styrke; thi da han havde samlet alle Fjendens Vaaben i Blokhuset, beordrede han disse Folk at tage Blokhuset i Besiddelse, idet han posterede en Skildvagt ved Døren. De øvrige Soldater vare døde, da de haardt saarede strax vare blevne expederede for at erholde de saa meget eftertragtede Skalper.

Saasnart Jasper blev underrettet om Vilkaarene og Preliminairerne vare bragte saa vidt istand, at hans Fraværelse ikke kunde være farlig, lettede han med the Scud og løb ned til Pynten hvor Baadene vare strandede; han tog dem igien paa Slæbetoug og efter at have gjort nogle faa Slag, bragte han dem ind i den læ Passage. Her indskibede alle de Vilde sig strax, da Jasper for tredie Gang tog Baadene paa Slæbetoug, og efterat være løben ned for Vinden, lod han dem gaae i Drift, omtrent en Miils Afstand i læ af Øen. Indianerne havde kun en eneste Aare i hver Baad til at styre med, da den unge Sømand godt

vidſte at de ved at holde for Vinden, vilde lande paa Canadas Kyſt i Løbet af Morgenen.

Kun Capitain Sanglier, Arrowhead og June forbleve tilbage, efterat denne Dispoſition var tagen med de øvrige af Partiet; da den Første havde visſe Papirer at opſætte og undertegne i Forening med Lieutenant Muir, der i hans Øine beſad de Dyder, der følge med et Officierspatent, og den Sidſte foretrak, af visſe Grunde, ikke at afgaae i Selſkab med hans ſidſte Venner, Irokeſerne. Canoer vare tilbageholdte til disſe tre Perſoners Afreiſe, naar det paſſende Øieblik dertil vilde indtræffe.

Medens the Scud løb ned med Baadene paa Slæbetoug, beſkæftigede Stifinder og Cap med paſſende Aſſiſtance, ſig med at tilberede en Frokoſt, da de fleſte af Selſkabet ikke havde ſpiiſt i de ſidſte fireogtyve Timer. Det korte Tidsrum der forløb paa denne Maade, førend the Scud kom tilbage, blev kun lidet afbrudt af Samtale, ſkjøndt Stifinder fandt Leilighed til at aflægge et Beſøg hos Sergeanten, for at ſige Mabel et Par venlige Ord, og for at give ſaadanne Anviisninger, ſom han troede kunde lindre den døende Mands Bortgang. Hvad Mabel angik, da paaſtod han at hun ſkulde indtage lidt let Forfriſkning, og da der ikke længer var nogen Nødvendighed for at holde Vagt der, fjernede han Skildvagten fra Blokhuſet, for at der ikke ſkulde være Datteren Nogen til Hinder, i at viſe Faderen ſin Opmærkſomhed. Da disſe ſmaa Arrangements vare fuldendte, vendte vor Helt tilbage til Ilden, omkring hvilken han fandt alle de andre af Selſkabet forſamlede, Jasper inclusive.

Tolvte Kapitel.

Folk der ere fortrolige med Krige, som den vi have beskreven, ere ikke meget tilbøielige til at hengive sig til de blidere Følelser, medens de endnu ere i Felten. Deres Sædvaner uagtet, var alligevel mere end eet Hjerte hos Mabel i Blokhuset, medens de Begivenheder vi ere i Værk med at fortælle foregik, og endog det uundværlige Maaltid blev nydt med mindre Velbehag, af de meest hærdede blandt Soldaterne, end det vilde være bleven, dersom ikke Sergeant Dunham havde været sit Endeligt saa nær.

Da Stifinder kom tilbage fra Blokhuset, mødte han Muir, der tog ham tilside for at have en privat Samtale med ham. Der var i Qvarteermesterens Væsen denne overflødige Heftighed, som næsten uadskillelig betegner List; thi medens Physiognomik og Phrenologie i det høieste kun ere haltende Videnskaber, og maaskee lede til ligesaa mange falske som rigtige Slutninger, antage vi at der ikke er noget ufeilbarligere Vidnesbyrd paa falske Hensigter, aabenbare Handlinger undtagne, end et Ansigt der smiler naar der ingen Anledning er dertil, og en Tunge der er overmaade glat. Muir havde sædvanligviis meget af dette Væsen, blandet med en tilsyneladende Aabenhjertighed, som hans Stemmes skotske Intonation, hans skotske Dialect, og skotske Udtryksmaade, vare særligen skikkede til at understøtte. Hans Forfremmelse skyldte han i Sandhed en i lang Tid udviist Underdanighed mod Lundie og hans Familie, thi medens Majoren var altfor skarpsindig til at lade sig føre bag Lyset, af Een der stod saa langt under ham i virkelige Talenter og Fuldkommenheder, ere dog de fleste Mennesker vant til at indrømme Smigreren visse Friheder, om endog

de mistvivle om hans Ærlighed, og ere fuldkommen overbeviiste om hans Bevæggrunde. Ved nærværende Leilighed skulde to Mennesker, der vare hinanden saa fuldkommen modsatte i alle de væsentlige Dele i deres Charakteer, som man kan tænke sig, prøve Styrke i Snildhed. Stifinder var ligesaa eenfoldig, som Qvarteermesteren var durkdreven, han var oprigtig, som den anden var falsk og saa diskret som den anden var smidig. Begge vare kolde og beregnende, begge vare tappre, skjøndt paa forskjellige Maader og i forskjellig Grad; da Muir aldrig udsatte sin Person uden for Effectens Skyld, medens Veiviseren henførte Frygt til de rationale Lidenskaber, eller som en Følelse, der kun maatte tyes til, naar den kunde medføre noget godt.

„Min kjæreste Ven," begyndte Muir, „thi I vil være os alle syv og havfjerdsindstyve Fold kjærere, efter Eders sidste Opførsel, end I nogensinde har været, I har netop stadfæstet Eders Rygte i disse sidste Forhandlinger. Det er sandt, man vil ikke give Eder noget Officierspatent, thi den Slags Forfremmelse passer sig ikke for Eder, og svarer heller ikke til Eders Ønsker, formoder jeg; men som Veiviser, Raadgiver og tro Undersaat og en udmærket Skytte, kan Eders Berømmelse siges at være fuldkommen. Jeg tvivler om, at den Høistcommanderende vil bringe saa megen Berømmelse med fra Amerika, som der falder i Eders Lod, og I burde netop være tilfreds og nedsætte Eder, og nyde Eders øvrige Dage i Ro. Gift Eder, Mand, uden Ophold, og sørg for Eders dyrebare Lyksalighed; thi I har ingen Grund til længer at sørge for Eders Hæder. Tag for Himlens Skyld Mabel Dunham til Eders Barm, og I vil baade have en smuk Brud og et smukt Rygte."

„Nu, Qvarteermester, det er et ganske nyt Slags Raad,

fra Eders Mund. Man har sagt mig at jeg havde en Rival i Eder."

„Og det havde I, Mand, og en frygtelig Een ovenikjøbet, det kan jeg sige Eder. Een der endnu aldrig har beilet forgjeves, og dog Een, som har beilet tre Gange. Lundie kaster mig fire i Næsen; og jeg benegter Paastanden; men han tænker kun lidet paa at Sandheden vilde overgaae hans Arithmetik. Ja, ja, I havde en Rival, Stifinder; men I har ikke længer nogen i mig. I har mine hjerteligste Ønsker for Eders Held med Mabel; og skulde den ærlige Sergeant leve, kan I ganske sikkert ogsaa stole paa min Forbon hos ham."

„Jeg føler Eders Venskab, Qvarteermester, jeg føler Eders Venskab, skjøndt jeg ikke stort behøver at sættes i Gunst hos Sergeanten, der længe har været min Ven. Jeg troer vi kan betragte den Ting for at være lige saa sikker, som de fleste Ting i Krigstid; thi naar Mabel og hendes Fader samtykke, kunde hele det 55de ikke ret vel forhindre det. Ak! den stakkels Fader vil neppe leve for at see hvad hans Hjerte saa længe har attraaet."

„Men han vil have den Trøst døende at vide at det vil skee. Ah! det er en stor Trøst, Stifinder, for den henfarende Aand at føle sig overbeviist om, at der vil blive sørget for den elskede Efterladte. Alle Mistres Muirs have virkelig udtrykt den Følelse i deres Dødsstund."

„Alle Eders Koner, Qvarteermester, have rimeligviis følt denne Trøst."

„Ti stille, Mand! jeg troede ikke I var saadan en Skalk. Godt, godt, spøgende Ord ere ikke saarende mellem gamle Venner. Naar jeg ikke kan ægte Mabel, vil I ikke kunde have noget imod at jeg agter hende, og taler godt om hende, og tillige om Eder selv ved enhver pas-

sende Leilighed, og i alle Selskaber. Men Stifinder, I vil let forstaae at en stakkels Djævel, der mister saadan en Brud, sandsynligviis vil trænge til nogen Trøst."

„Ganske rimeligt, ganske rimeligt, Qvarteermester," gjensvarede den eenfoldige Veiviser; „jeg veed, at Mabels Tab vilde blive tungt for mig at bære. Det maa tynge haardt paa Eders Følelser at see os gifte; men det er rimeligt, at Sergeantens Død vil udsætte det, og I vil have Tid til at overtænke det mandigere, vil I."

„Jeg vil bære det, ja, jeg vil bære det, om mit Hjerte ogsaa skulde sønderrives, og De kunde hjælpe mig, Mand, ved at give mig noget at bestille. De vil forstaae, at denne Expedition har været af en ganske særegen Natur; thi her er jeg, der bærer Kongens Udnævnelse, saa at sige, netop som en Volontair, medens en Underordnet har havt Commandoen. Jeg har underkastet mig af adskillige Grunde, skjønt mit Blod har kogt af Længsel efter Myndighed, medens De sloges for Landets Ære og Kongens Rettigheder."

„Qvarteermester," afbrød Veiviseren, „I faldt saa tidlig i Fjendens Hænder, at Eders Samvittighed bør føle sig fri i den Retning, følg derfor mit Raad og tal ikke videre derom."

„Det er netop min Mening, Stifinder; godt, Ingen taler noget derom. Sergeant Dunham er hors de combat."

„Hvorledes?" sagde Veiviseren.

„Nu, Sergeanten kan ikke længer commandere, og det vil neppe passe sig at overlade en Corporal Commandoen over en seierrig Afdeling, som denne; thi Blomster, der vil trives i en Have, vil dø paa en Hede, og jeg tænkte netop paa, at jeg vilde gjøre Paastand paa den Myndighed, der tilhører den, som er i Besiddelse af en virkelig Be-

stalling. Hvad Mandskabet angaaer, da tør de ikke fremkomme med nogen Indvending, og med Hensyn til Eder, min kjære Ven, formoder jeg, nu, I har saa megen Hæder, og Mabel, og Bevidstheden om at have opfyldt Eders Pligt, der er det dyrebareste af alt, at jeg snarere i Eder vil finde en Allieret end en Modstander i denne Plan."

„Hvad det angaaer, at commandere Soldaterne af det 55de, da er det Eders Rettighed, formoder jeg, og det er ikke rimeligt, at Nogen her vil modsige Eder, skjøndt I har været Krigsfange, og der ere dem, der kunde modsætte sig at overgive deres Myndighed til en Fange, hvem de ved egen Daad har befriet. Dog er det ikke rimeligt, at Nogen af de herværende vil have noget at indvende mod Eders Ønsker."

„Det er netop det, Stifinder, og naar jeg kommer til at opsætte Rapporten om vort Held mod Baadene og Blokhusets Forsvar, tilligemed de almindelige Operationer, Capitulationen iberegnet, vil I finde enhver Indrømmelse af Eders Fordringer og Fortjenester."

„En god Dag for mine Fordringer og Fortjenester, Qvarteermester! Kundie veed hvad jeg er i Skoven, og Generalen veed det endnu bedre end han. Frygt ikke for mig; fortæl kun Historien paa Eders Maade, lad kun Mabels Fader vederfares Retfærdighed, der i een Betydning er den commanderende Officier, endnu i dette Øieblik."

Muir tilkjendegav sin fuldkomne Tilfredshed med dette Arrangement, saavelsom sin Beslutning at lade Alle vederfares Retfærdighed, og de To vendte tilbage til Gruppen, der var forsamlet om Ilden. Her begyndte Qvarteermesteren for første Gang siden de forlod Oswego, at paatage sig noget af den Myndighed, der med Rette kunde formodes at høre til hans Rang. Idet han førte den tilbageblevne

Corporal til Side, tilkjendegav han denne Subalterne, at han i Fremtiden maatte anſee ham ſom den Commanderende, og paalagde ham at underrette ſine Undergivne om denne Tingenes nye Tilſtand. Denne Forandring i Dynaſtiet foregik uden nogen af de ſædvanlige Symptomer paa en Revolution; thi da Alle godt kjendte Lieutenantens lovlige Fordringer paa Commandoen, følte Ingen af dem ſig beføiet til at modſætte ſig Befalingen. Af Grunde, ſom vare dem ſelv bedſt bekjendte, havde Lundie og Qvarteermeſteren oprindelig gjort en ganſke anden Beſtemmelſe, og nu havde den Sidſte af egne Grunde fundet det paſſende at forandre den. Dette var tilſtrækkelig Raiſonnement for Soldater, ſkjøndt Sergeant Dunhams Saar tilſtrækkeligen vilde have forklaret Omſtændigheden, derſom en Forklaring var bleven fordret.

Capitain Sanglier var imidlertid beſkæftiget med Frokoſten, med en Philoſophs Reſignation, en Veterans Rolighed, en Franſkmands Skarpſindighed og Videnſkab, og en Strudſes Graadighed. Denne Perſon havde nu været i Colonierne i nogle og tredive Aar, da han havde forladt Frankrig omtrent i ſamme Stilling, ſom Muir indtog i det 55de. En Jernconſtitution, fuldkommen forhærdet i Følelſer, en vis Behændighed, der var godt ſkikket til at haandtere de Vilde, og et uomtviſteligt Mod, havde tidlig udpeget ham til Høiſtcommanderende, ſom en paſſende Agent til at benyttes til at lede hans indianſke Allieredes Operationer. I denne Egenſkab var han altſaa ſteget til en Capitains Rang, og med hans Forfremmelſe havde han tilegnet ſig en Deel af hans Stalbrødres Vaner og Meninger, med en Lethed og Bequemhed, der i denne Deel af Verden anſees for at være hans Landsmænd eiendommelig. Han havde ofte anført Irokees-Partier paa deres røveragtige

Expeditioner, og hans Opførsel ved saadanne Leiligheder udviste de modsigende Resultater af baade at mildne de Elendigheder, som denne Slags Krigsføring medførte, og at forøge dem ved Civilisationens større Diemed og rigere Midler. Med andre Ord, han udkastede Planerne til Foretagender, som i deres Vigtighed og Følger langt overgik Indianernes sædvanlige Politik, og skred derpaa til at formindske nogle af de Onder, han selv havde afstedkommet. Han var kort sagt en Eventyrer, hvem Omstændighederne havde kastet i en Stilling, hvor de hærdede Egenskaber hos en Mand af hans Klasse letteligen kunde aabenbare sig, som gode eller onde, og han var ikke af den Charakteer, at han vilde skuffe Lykken ved utidig Delicatesse paa tidligere Indtryks Bekostning, eller spøge med dens Gavmildhed, ved unødvendigt at trodse dens Vrede, ved kaad Grusomhed. Da hans Navn alligevel var uadskillelig forbunden med mange af de Excesser, der bleve begaaede af hans Parti, blev han i de amerikanske Provindser i Almindelighed anseet for en Usling, der glædede sig ved Blodsudgydelse, og som fandt sin største Lykke i at pine de Hjælpeløse og de Uskyldige, og Sangliers Navn, som var et Øgenavn, han selv havde antaget, eller Flintehjerte, som han i Almindelighed kaldtes paa Grændserne, var bleven saa frygteligt for Qvinderne og Børnene i den Deel af Landet, som Butlers og Brandts blev i sildigere Dage.

Mødet mellem Stifinder og Sanglier havde nogen Lighed med den berømte Sammenkomst mellem Wellington og Blucher, der saa ofte og omstændeligen er bleven fortalt. Det fandt Sted ved Ilden, og Begge stod og betragtede hinanden i mere end en Minut, førend de talte. Hver af dem følte, at han i den Anden saae en frygtelig Fjende, og hver af dem følte, at medens han behandlede den An-

den med den mandige Liberalitet, der passede sig for en Kriger, var der kun lidet tilfælles mellem dem, saavel med Hensyn til Charakteer, som Interesser. Den Ene tjente for Penge og Forfremmelse, den Anden fordi hans Liv var bleven kastet hen i Ørkenerne, og fordi hans Fødeland trængte til hans Arm og hans Erfaring. Det Ønske at hæve sig op over hans nærværende Stilling, forstyrrede aldrig Stifinders Ro; heller aldrig havde han kjendt nogen ærgjerrig Tanke, da Ærgjerrighed sædvanligviis forraader sig selv, førend han blev bekjendt med Mabel. Fra den Tid af havde rigtignok Mistillid til sig selv, Ærbødighed for hende, og det Ønske at sætte hende i en Stilling, der var over den, han dengang indtog, forvoldet ham nogle urolige Øieblikke; men hans ligefremme og eenfoldige Charakteer havde tidlig forskaffet ham den nødvendige Hjælp, og han kom snart til den Overbeviisning, at den Qvinde, der ikke vilde betænke sig paa at tage ham til Mand, vilde heller ikke gruble over at dele hans Lykke, hvor ydmyg den end maatte være. Han agtede Sanglier som en tapper Kriger, og han besad formegen af den Liberalitet, der er Resultatet af praktisk Kundskab, til at troe Halvdelen af det han havde hørt til hans Dadel; thi de, som ere meest overtroiske og meest illiberale med Hensyn til enhver Gjenstand, ere sædvanligviis Saadanne, som ikke kjende noget til den; men han kunde ikke bifalde hans Egenkjærlighed, koldblodige Beregninger, og mindst af alt den Maade, paa hvilken han forglemte sine hvide Gaver, for at antage de røde. Paa den anden Side var Stifinder en Gaade for Capitain Sanglier. Den Sidste kunde ikke fatte den Andens Bevæggrunde, han havde ofte hørt om hans Uegennyttighed, Retfærdighed og Sanddruhed, og i flere Tilfælde havde de ledet ham til alvorlige Vildfarelser paa det Prin-

cip, ifølge hvilket en ligefrem og aabenmundet Diplomat siges at bevare sine Hemmeligheder bedre end den, der er taus og trædsk.

Efterat de to Helte havde betragtet hinanden paa den omtalte Maade, tog Monsieur Sanglier til Huen; thi Grændselivets Raahed havde ikke ganske udslettet de høflige Manerer, han havde erhvervet sig i Ungdommen, heller ikke udslukket det Udseende af Bonhomie, der synes at være Franskmændene medfødt.

„Monsieur Stifindehr," sagde han med en meget bestemt Betoning, skjøndt med et venligt Smiil, „un militaire ærer le courage et la loyalité. De tale Iroquois?"

„Ja, jeg forstaaer dette Krybs Sprog, og kan ved given Leilighed slaae mig igjennem dermed," gjensvarede den indtil Bogstavet sandhedelskende Veiviser; „men hverken Tungemaalet eller Stemmen er efter min Smag. Ihvor I saa finder Mingoblod, Master Flinty-heart, finder I efter min Mening en Kjeltring. Godt, jeg har seet Eder ofte, skjøndt det var i Slag, og jeg maa sige, at det var altid i Spidsen. I maa kjende de fleste af vore Kugler ved at have seet dem?"

„Aldrig, Sair, Deres egen; une ballo fra Deres ædelige Aand, være sikkre Død. De dræbt min bedste Kriger paa en D."

„Det kan være, det kan være, skjøndt jeg tør sige, naar Sandheden kom for Dagen, det vilde vise sig, at de vare nogle store Slyngler. Ingen Fornærmelse mod Eder, Master Flinty-heart, men I søger fortvivlet slet Selskab."

„Ja, Sair," gjensvarede Franskmanden, der stemt for selv at være høflig og kun vanskelig opfattede hvad der blev sagt, var tilbøielig til at troe, at der blev sagt ham en Compliment, „De altfor god. Men un brave altid

comm ça. Hvad det betyde? Ha! hvad den jeune homme gjøre?"

Capitain Sangliers Haand og Die rettede Stifinders Blik til den modsatte Side af Ilden, hvor Jasper netop i det Øieblik, paa en raa Maade, var bleven greben af to Soldater, som bandt hans Arme under Muirs Tilsyn.

„Hvad betyder dette?" raabte Stifinder, idet han traad frem, og skjød de to Menige tilside med en Muskelstyrke, der ikke var til at modstaae. „Hvem har Hjerte til at gjøre dette mod Jasper Eau-douce? og hvem er saa dristig at gjøre det lige for mine Øine?"

„Det er ifølge mine Ordre, Stifinder," svarede Qvarteermesteren, „og jeg befaler det paa eget An- og Tilsvar. De vil dog vel ikke bestride Lovligheden af Ordrer, givne af En, der har Kongens Bestalling, givne til Kongens Soldater?"

„Jeg vilde bestride Kongens Ord, om de kom fra Kongens egen Mund, dersom han sagde, at Jasper havde fortjent dette. Har ikke netop Knøsen frelst alle vore Skalpe? frelst os fra Nederlag og givet os Seier? Nei, nei, Lieutenant, dersom dette er den første Brug, I gjør af Eders Myndighed, saa vil jeg for Een ikke respektere den."

„Dette smager lidt af Insubordination," svarede Muir, „men vi kan taale meget af Stifinder. Det er sandt, denne Jasper her syntes at tjene os i denne Affaire, men vi bør ikke overse forudgaaede Transactioner. Antydede ikke Major Duncan selv ham for Sergeant Dunham, førend vi forlod Posten? Have vi ikke med egne Øine seet tilstrækkeligt til at overbevise os om, at vi ere blevne forraadte? og er det ikke naturligt, ja næsten nødvendigt at troe, at denne

unge Mand har været Forræderen? Ah! Stifinder, De vil aldrig blive nogen stor Statsmand eller nogen stor Capitain, dersom De sætter altfor megen Tillid til Skinnet. Gud forlade mig! Gud forlade mig! dersom jeg ikke troer, naar Sandheden kom for Dagen, som De saa ofte selv siger, Stifinder, at Hykleri endog er en langt mere almindelig Last end Misundelse, og den er den menneskelige Naturs Fordærvelse."

Capitain Sanglier trak paa Skuldrene, derpaa saae han alvorligt fra Jasper til Qvarteermesteren og fra Qvarteermesteren til Jasper.

„Jeg bryder mig ikke om Eders Misundelse eller Eders Hykleri, eller endog om Eders menneskelige Natur," svarede Stifinder. „Jasper Eau-douce er min Ven, Jasper Eau-douce er en brav Knøs, og en ærlig Knøs, og en loyal Knøs, og ingen Mand af det 55de skal lægge Haand paa ham, undtagen ifølge Lundies egen Ordre, saalænge jeg er istand til at forhindre det. I kan have Myndighed over Eders Soldater, men I har ingen over Jasper eller mig, Master Muir."

„Bon!" udbrød Sanglier, idet Struben og Næsen havde lige megen Deel i Lyden.

„Vil De ikke høre Fornuft, Stifinder? De har dog ikke glemt vor Mistanke og vor Formodning; og her er endnu en Omstændighed, der forøger og forværrer dem alle. De seer denne Stump Haardug; godt, hvor blev den vel fundet? af Mabel Dunham, paa en Green af et Træ paa denne selvsamme D, netop en Time eller saa omtrent førend Fiendens Angreb, og dersom I vil gjøre Eder den Ulejlighed at see paa Flugten af the Scuds Flag, vil I netop sige, at Dugen er bleven skaaret ud deraf. Omstændtligt Vidnesbyrd var aldrig stærkere."

„Ma foi, c'est un peu fort, ceci," mumlede Sanglier mellem Tænderne.

„Fortæl mig ikke noget om Flage og Signaler, naar jeg kjender Hjertet," vedblev Stifinder. „Jasper har Ærlighedens Gaver; og det er altfor sjelden en Gave til at spøge med, ligesom en Mingos Samvittighed. Nei, nei, bliv mig fra Livet, eller vi skal see, hvem der kan slaaes bedst, I og Eders Folk af det 55de, eller Storslange her, og Hjortefælder med Jasper og hans Mandskab. I overvurderer Deres Styrke, Lieutenant Muir, ligesaameget som I undervurderer Eau-douces Trofasthed."

„Tres-bon!"

„Godt, naar jeg skal tale reent ud, Stifinder, og det bør jeg. Capitain Sanglier her og Arrowhead, denne brave Tuscarora, have begge underrettet mig om, at denne ulykkelige Knøs er Forræderen. Efter saadanne Vidnesbyrd kan De ikke længer modsætte Dem min Ret til at straffe ham, saavelsom Nødvendigheden af denne Handling."

„Skurk," mumlede Franskmanden.

„Capitain Sanglier er en tapper Soldat, og vil ikke bagtale en ærlig Sømands Opførsel," faldt Jasper ind. „Er der nogen Forræder blandt os, Capitain Flinty-heart?"

„Qui — ja, Sair, bien sûr."

„Altfor megen Løgn!" sagde Arrowhead med en Tordenrøst, idet han med Bagen af Haanden i en Slags ustyrlig Gesticulation slog Muir for Brystet; „hvor mine Krigere? — hvor Yangeese Skalp? Altfor megen Løgn!"

Muir manglede ikke personligt Mod, heller ikke en vis Følelse af personlig Ære. Den Heftighed, der kun var en Følge af Gesticulationen, misforstod han for et Slag; thi Samvittigheden blev pludselig vækket hos ham, og han

traad et Skridt tilbage, idet han udstrakte Haanden efter en Bøsse. Hans Ansigt vidnede om Forbittrelse, og hans Miner udtrykte hans Hjertes grusomme Hensigter. Men Arrowhead var ham altfor hurtig; Tuscaroraen saae sig om med et vildt Blik, derpaa stak han Haanden under sit Belte, fremdrog en skjult Kniv og begravede den lige til Hæftet i Qvarteermesterens Hjerte. Da den Sidste faldt om for hans Fødder med det samme Blik af En, hvem Døden har overrasket, tog Sanglier en Priis Tobak, og sagde i en rolig Tone:

„Voila, l'affaire finie; mais," idet han trak paa Skuldrene, „ce n'est qu'un scélérat moins."

Handlingen var altfor pludselig til at blive forhindret, og idet Arrowhead udstødte et Hyl, sprang han ind i Buskene; de hvide Mænd vare altfor forvirrede til at følge ham. Men Chingachgook var mere fattet, og Buskene havde neppe lukket sig efter Tuscaroraens forbifarende Skikkelse, førend de igjen aabnede sig for Delawarerens i fuld Forfølgelse.

Jasper Western talte flydende Fransk, og Sangliers Ord og Væsen var ham paafaldende.

„Tal, Monsieur," sagde han paa Engelsk, „er jeg Forræderen?"

„Le voila," svarede den koldblodige Franskmand, „han er vor espion — vor Agent — vor Ven — ma foi — c'etait un grand scélérat — voisi."

Medens han talte, bøiede Sanglier sig over det døde Legeme, og stak Haanden ned i en af Qvarteermesterens Lommer, ud af hvilken han drog en Pung. Idet han udtømte Indholdet paa Jorden, rullede flere dobbelte Louisdorer henimod Soldaterne, der ikke vare sene til at samle dem op. Idet Lykkejægeren kastede Pungen bort med For-

agt, vendte han sig til den Suppe, han havde tillavet med saamegen Omhyggelighed, med en Mine, saa ligegyldig, som den meest stoiske indianske Kriger kunde have misundt ham.

Trettende Kapitel.

Læseren maa forestille sig nogle af de Begivenheder, der fulgte paa Muirs pludselige Død. Medens hans Legeme var i Soldaternes Hænder, der sømmeligen lagde det til Side, og bedækkede det med en Kappe, indtog Chingachgook igjen rolig sin Plads ved Ilden, og baade Sanglier og Stifinder bemærkede, at han bar en frisk og blødende Skalp ved sit Belte. Ingen opkastede noget Spørgsmaal, og skjøndt den Første var meget godt tilfreds med at Arrow-head var falden, røbede han dog hverken Nysgjerrighed eller Følelse. Han vedblev uforstyrret at spise sin Suppe, som om Maaltidet havde været roligt som sædvanlig. Der var en Slags Stolthed og en paatagen Ligegyldighed for Skjebnen i alt dette, som var en Efterligning af Indianerne; men der var mere, som hidrørte fra Praxis, tilvant Selv-beherskelse og naturlig Uforsagthed. Med Stifinder forholdt det sig lidt anderledes med Hensyn til Følelserne, skjøndt det Ydre var noget nær det samme. Han holdt ikke af Muir, hvis glattungede Høflighed kun stemmede lidet over-eens med hans egen frimodige og oprigtige Natur; men hans uventede og voldsomme Død havde slaaet ham, skjøndt han var vant til lignende Scener, og han var bleven for-

bauset over hans Forræderies Afsløring. I den Hensigt at forvisse sig om det sidstes Omfang, begyndte han, saasnart Legemet var bortfjernet, at udspørge Capitainen om denne Gjenstand. Da den Sidste ingen særlig Grund havde til Taushed, nu da hans Agent var død, meddeelte han under Frokosten følgende Omstændigheder, der ville tjene til at opklare nogle af vor Fortællings ringere Begivenheder.

Kort efterat det 55de lod sig see paa Grændserne, havde Muir tilbudt Fjenden sin Tjeneste. Idet han fremkom med sit Tilbud, pralede han af sit fortrolige Venskab med Lundie, og de Midler det tilbød til at forsyne med mere vigtige og nøiagtige Underretninger end sædvanlig. Hans Vilkaar vare blevne modtagne, og Monsieur Sanglier havde adskillige Sammenkomster med ham i Omegnen af Fortet Oswego, og havde endog tilbragt en Nat skjult i Fortet. Arrowhead var alligevel den sædvanlige Communications-Kanal, og det anonyme Brev til Major Duncan var oprindelig skrevet af Muir, overført til Frontenac, afskrevet og sendt tilbage med Tuscaroraen, der vendte tilbage fra dette Ærinde, da han blev fanget af the Scud. Det er neppe nødvendigt at tilføie, at Jasper skulde være Offeret, for at skjule Qvarteermesterens Forræderi, og at Dens Beliggenhed var bleven forraadt Fjenden af den Sidste. Et overordentligt Vederlag, det som blev fundet i Pungen, havde bevæget ham til at ledsage Partiet under Sergeant Dunham, for at give Signalerne, der skulde hidføre Angrebet. Muirs Forkjærlighed for det smukke Kjøn var en naturlig Svaghed, og han vilde have ægtet Mabel, eller enhver Anden, der vilde have modtaget hans Haand; men hans Beundring for hende var i en høi Grad forstilt, for at han kunde have et Paaskud til at følge Partiet, uden at dele Ansvarligheden for dets Nederlag, eller løbe Fare

for ikke at have nogen anden stærk og tilsyneladende tilstrækkelig Bevæggrund. Meget heraf vidste Capitain Sanglier, i Særdeleshed den Deel, der stod i Forbindelse med Mabel, og han forsømte ikke at indvie sine Tilhørere i den hele Hemmelighed, idet han hyppig lo paa en sarkastisk Maade, naar han fortalte om den uheldige Qvarteermesters forskjellige Raad.

„Touchez-là," sagde den koldblodige Partisan, idet han rakte Stifinder den senefulde Haand, da han havde endt sine Forklaringer, „De er honnéte, og det er beaucoup. Vi tage Spion, som vi tage la médecine, for det Gode; mais je le déteste! touchez-là."

„Jeg vil ryste Eders Haand, Capitain, det vil jeg; thi I er en lovlig og naturlig Fjende," gjensvarede Stifinder, „og en mandhaftig Fjende; men Qvarteermesterens Legeme skal aldrig vanære Englands Grund. Jeg havde i Sinde at bringe det tilbage til Lundie, for at han kunde lade blæse paa Sækkepibe over det; men nu skal det ligge her paa det Sted, hvor han udførte sin Skurkestreg, og have sit eget Forræderi til Liigsteen. Capitain Flinty-heart, jeg formoder at denne Omgang med Forrædere er en Deel af Soldatens regelmæssige Beskæftigelse; men jeg siger Eder ærligt, det er ikke efter min Smag, og jeg ønsker hellere at det er Eder, end mig, der har denne Affaire paa Samvittigheden. Hvilken gruelig Synder! at gjøre hemmelige Anslag til høire og venstre, imod Fødeland, Venner og Gud! Jasper, min Gut, et Ord i Eenrum for et Øieblik."

Stifinder førte nu den unge Mand til Side, og idet han med Taarer i Øinene trykkede hans Haand, vedblev han:

„I kjender mig, Eau-douce, og jeg kjender Eder, og disse Nyheder har i ingen Henseende forandret min Me-

ning om Eder. Jeg troede aldrig paa disse Historier, skjøndt de i eet Øieblik havde et høitideligt Udseende, det maa jeg indrømme, ja de havde et høitideligt Udseende, og de medførte en høitidelig Følelse. Jeg mistænkte Eder aldrig een Minut, thi jeg vidste at Eders Gaver vare ikke af den Slags; men jeg maa tilstaae, at jeg heller ikke mistænkte Qvarteermesteren."

„Og han havde en kongelig Bestalling, Stifinder!"

„Det er ikke saameget det, Jasper Western; det er ikke saameget det. Han havde en Bestalling fra Gud, at handle ret og ærligt mod sine Medskabninger, og han har feilet syndigt mod sin Pligt."

„Og at tænke sig at han foregav at føle Kjærlighed for Mabel, uagtet han ikke følte nogen!"

„Det var visseligen slet, der maa have flydt Mingoblod i Karlens Aarer. Den Mand der handler uredeligt mod et Fruentimmer kan kun være en Skurk, min Gut, thi Herren har med Forsæt gjort dem hjælpeløse, for at vi kan vinde deres Kjærlighed og Hengivenhed. Her ligger nu Sergeanten, stakkels Mand, paa sit Dødsleie, han har givet mig sin Datter til Kone, og Mabel den kjære Pige, hun har samtykket, og det bringer mig til at føle at jeg har to Velfærd at sørge for, to Nature at varetage og to Hjerter at glæde. Ak! Jasper, jeg føler undertiden at jeg ikke er god nok for det søde Barn!"

Eau-douce havde ondt ved at drage Aande, da han først hørte denne Efterretning, og skjøndt det lykkedes ham at undertvinge ethvert andet ydre Tegn paa Bevægelse, var hans Kinder næsten bleven dødblege. Han fandt alligevel Kraft til ikke alene at svare med Bestemthed, men med Energie.

„Siig ikke det, Stifinder, I er god nok for en Dronning."

„Ja, ja, min Gut, ifølge Eders Ideer og Eders Godhed, det vil sige jeg kan fælde et Dyr, eller endog en Mingo, naar det kniber, saa godt som nogen Mand paa Grændserne, eller jeg kan følge en Skovsti med ligesaa sikkert et Die, eller læse i Stjernerne naar ingen anden forstaae dem. Der er ingen Tvivl om, der er ingen Tvivl om, Mabel vil have Vildt nok, og Fisk nok, og Duer nok; men vil hun have Kundskab nok, og vil hun have Ideer nok, og nok af behagelig Samtale, naar Livet begynder at blive lidt eensformigt og vi begge begynde at gjælde for vor sande Værdi?"

„Naar I gjælder for Eders sande Værdi, Stifinder, vilde den største Dame i Landet være lykkelig med Eder. I den Henseende har I' ingen Grund til at frygte."

„Nu Jasper, jeg tør nok sige at I tænker saaledes, nei jeg veed at I gjør det, for det er naturligt og overeensstemmende med Venskab, for Folk at see dem, som de elske i et gunstigt Lys. Jasper dersom jeg skulde ægte Eder, min Dreng, vilde jeg ikke have nogen Bekymring for at blive godt anseet, thi I har altid viist Tilbøielighed til at betragte mig, og alt hvad jeg foretager mig, med venlige Øine. Men naar alt kommer til alt, maa en ung Pige ønske at ægte en Mand der staaer hende nærmere i Alder og Tilbøieligheder, end at have Een der er gammel nok til at være hendes Fader, og raa nok til at skræmme hende. Det undrer mig, Jasper, at Mabel ikke fattede Godhed for Eder, snarere end at sætte sin Hu til mig."

„Fatte Godhed for mig! Stifinder," gjensvarede den unge Mand, idet han bestræbte sig for, at hans Stemmes Usikkerhed ikke skulde forraade ham, „hvad er der hos mig, som kunde behage en Pige, som Mabel Dunham? Jeg har alle de Feil som I troer at finde hos Eder selv, uden

nogen af de Fuldkommenheder, som endog bringer Generaler til at agte Eder."

„Godt, godt, det er altsammen Slumpelykke, i hvad vi saa sige derom. Her har jeg reist og ledsaget Qvinde efter Qvinde gjennem Skovene, og haft Samqvem med dem i Garnisonerne, og endnu har jeg aldrig følt Tilbøielighed for nogen, førend jeg saae Mabel Dunham. Det er sandt, den stakkels Sergeant fik mig rigtignok først til at tænke paa hans Datter, men efter at vi vare blevne lidt bekjendte, behøvede der ingen at tale til mig, for at faae mig til at tænke paa hende Nat og Dag. Jeg er seig, Jasper, ja jeg er meget seig, og jeg er bestemt nok, som I alle vide, og dog troer jeg at det vilde ødelægge mig i Bund og Grund, dersom jeg nu skulde miste Mabel Dunham!"

„Vi vil ikke tale mere herom, Stifinder," sagde Jasper, idet han gjengjældte Vennens Haantryk, og vendte tilbage henimod Ilden, skjøndt langsomt og som Een der ikke brød sig om hvorhen han gik, „vi vil ikke tale mere derom. I er Mabel værdig, og Mabel er Eder værdig — I holder af Mabel og Mabel holder af Eder — hendes Fader har valgt Eder til hendes Husbond og der er ingen der har Ret til at lægge sig derimellem. Hvad Qvarteermesteren angaaer, saa var hans forstilte Kjærlighed for Mabel endog værre end hans Forræderi mod Kongen."

De vare nu saa nær ved Ilden at det var nødvendigt at forandre Samtalen. Heldigviis lod Cap, der havde været i Blokhuset hos den døende Svoger, og ikke vidste noget af hvad der var foregaaet siden Capitulationen, sig nu see, idet han med tankefuld og sørgmodig Mine vendte sine Skridt hen mod Gruppen. Meget af den hjertelige Dogmatisme, der endog udbredte sig over hans sædvanlige Mine og Adfærd, et Udseende af noget der lignede Foragt

for alt rundt om ham, var forsvunden, og han syntes tankefuld, om ikke sagtmodig.

„Denne Død, Gentlemen," sagde han, da han var kommen nær nok, „er i alle Tilfælde en sørgelig Begivenhed. Her er nu Sergeant Dunham, en meget god Soldat, det tvivler jeg ikke om, iværk med at stikke sit Kabeltoug fra sig, og dog holder han fast ved Tampen, som om han havde besluttet at det aldrig skulde løbe ud af Klydset, og det, som det synes, blot fordi han elsker sin Datter. Naar en Ven virkelig er i den Nødvendighed at foretage en lang Reise, saa ønsker jeg ham for mit Vedkommende godt og lykkelig afsted."

„I vilde dog vel ikke dræbe Sergeanten førend hans Tid er kommen?" svarede Stifinder bebreidende. „Livet er sødt, endog for de Gamle, og for den Sags Skyld har jeg kjendt dem, der syntes at sætte meest Priis paa det, naar det var bleven af mindst Værd."

Intet havde været fjernere fra Caps sande Tanker, end det Ønske at fremskynde hans Svogers Død. Han havde været beskæftiget med at mildne et Dødsleie, og alt hvad han meente var, at udtrykke det oprigtige Ønske, at Sergeanten lykkeligen havde faaet Ende paa sine Tvivl og Lidelser. Da han derfor følte sig lidt slaaet ved den Fortolkning man havde givet hans Ord, gjensvarede han med noget af Mandens Skarphed, skjøndt irretesat ved Bevidstheden om ikke at have ladet sine egne Ønsker vederfares Retfærdighed.

„I er for gammel og forstandig, Stifinder," sagde han, „til at lade en Mand luve op paa en Sø, naar han, saa at sige, i Nøden stikker sine Ideer fra sig. Sergeant Dunham er baade min Svoger og Ven, — det vil sige, saa intim en Ven, som en Soldat vel kan være med en

Sømand, og jeg baade ærer og agter ham følgeligen. Jeg tvivler ydermere ikke om at han har ført et Liv, der passer sig for en Mand, og der kan, naar Alt kommer til Alt, ikke være noget Ondt i, at man ønsker en Mand godt til Ankers i Himlen. Godt! de Bedste af os ere dødelige, det kan I ikke nægte; og det burde være os en Advarsel, at vi ikke føle os stolte i vor Kraft og Skjønhed. Hvor er Qvarteermesteren? Stifinder. Det er passende, at han tog Afsked med den stakkels Sergeant, som kun gaaer lidt forud for os."

„I har talt sandere end I veed, Master Cap, hvilket ikke er saa besynderligt, i hvordan det saa gaaer; da Menneskene ofte sige bidende Sandheder, naar de mindst vide det. I kunde alligevel have gaaet videre og sagt, at vi ere dødelige, de Værste blandt os, der næsten er ligesaa sandt og en heel Deel sundere, end at sige vi ere dødelige, de Bedste blandt os. Hvad det angaaer, at Qvarteermesteren skulde tale et Afskedsord med Sergeanten, er det ganske uden for Spørgsmaalet, da I seer, at han er gaaet iforveien, og det ovenikjøbet uden at give synderlig Varsel om sin Afsked, hverken til sig selv eller Andre."

„Eders Tale er ikke slet saa tydelig, som sædvanlig, Stifinder. Jeg veed, at vi Alle bør have høitidelige Tanker ved denne Leilighed; men jeg indseer ikke hvortil det nytter at tale i Gaader."

„Dersom mine Ord ikke ere tydelige, saa er Tanken det. Kort sagt, Master Cap, medens Sergeant Dunham har forberedt sig paa en lang Reise, som en samvittighedsfuld og ærlig Mand, det han er, med Betænksomhed og langsomt, er Qvarteermesteren i en Fart styrtet foran ham, og skjønt det er en Sag, som det ikke passer sig for mig

at afgjøre med Bestemthed, saa er det dog min Mening, at de reise ad saa forskjellige Veie, at de aldrig vil mødes."

„Forklar Eder, min Ven," sagde den forvirrede Sømand, idet han saae sig om for at søge Muir, hvis Fraværelse begyndte at vække hans Mistanke. „Jeg seer intet til Qvarteermesteren, men jeg anseer ham for at være for meget Mand til at løbe bort nu, da Seiren er vunden. Dersom vi havde Slaget forud, istedenfor i Kjølvandet, vilde det være en anden Sag."

„Der ligger Alt hvad der er tilbage af ham, under den Kappe," gjensvarede Veiviseren, som derpaa i Korthed fortalte hvorledes Lieutenanten var død. „Tuskaroraen var ligesaa giftig i sit Stød, som Klapperslangen, skjøndt han undlod at give Varselet," vedblev Stifinder. „Jeg har seet mangen en fortvivlet Kamp og flere af disse Udbrud af vild Grusomhed, men aldrig har jeg seet en menneskelig Sjel forlade Legemet mere uventet, eller i et ulykkeligere Øieblik for den Dødendes Haab. Hans Aandedrag standsede med Løgnen paa hans Læber, og Aanden kunde siges at fare bort i Nederdrægtighedens Brynde."

Cap lyttede med aaben Mund, og han rømmede sig hæftigt to eller tre Gange, da den anden sluttede, ligesom Een, der ikke stoler paa sit eget Aandedrag.

„Det er et usikkert og ubyggeligt Liv I fører, Master Stifinder, halv ferskvands og halv vildt," sagde han, „og jeg skulde ønske snart at kunne trække mig ud deraf. Nu, da I omtaler det, skal jeg anføre, at Manden løb for at søge den Ankerplads mellem Klipperne, da Fjenden først holdt ned paa os, med et Slags Instinkt, som var mig paafaldende hos en Officier, men jeg havde altfor travlt med at følge, til at tænke rigtig over Sagen. Gud bevare mig! Gud bevare mig! en Forræder siger I, og rede til

at sælge sit Fødeland, og det ovenikjøbet til en slyngelagtig Franskmand!"

„Til at sælge enhver Ting; Fødeland, Sjel, Legeme, Mabel og alle vore Skalper, og jeg tør nok sige uden at tage Hensyn paa Kjøberen. Capitain Flinty-hearts Landsmænd vare denne Gang de betalende."

„Det ligner dem netop, altid færdige til at kjøbe naar de ikke kan beklippe, og at smøre Haser naar de ikke kan nogen af Delene."

Monsieur Sanglier løftede paa Huen med ironisk Gravitet, og giengjældte Complimenten med et Udtryk af høflig Foragt, der var aldeles spildt paa den ufølsomme Gjenstand. Men Stifinder besad altfor megen medfødt Høflighed, og havde altfor megen Retfærdighedsfølelse, til at tillade at Angrebet gik ubemærket hen.

„Godt, godt," faldt han ind, „efter min Mening er der, naar Alt kommer til Alt, ikke stor Forskjel paa en Engelskmand og en Franskmand. De tale forskjellige Tungemaal og leve under forskjellige Konger, det indrømmer jeg; men begge ere menneskelige og føle som menneskelige Væsner, naar der er Leilighed dertil. Er en Franskmand undertiden noget nøieregnende, saa er en Engelskmand det ogsaa, og hvad det angaaer at smøre Haser, nu, saa gjør et Menneske det nu og da, saa godt som en Hest, lad ham saa være af hvilket Folkeslag han vil."

Capitain Flinty-heart, som Stifinder kaldte ham, bukkede atter; men denne Gang var Smilet venligt og ikke ironisk; thi han følte at Hensigten var god, hvad end Udtryksmaaden kunde være. Men alt for philosophisk til at lægge sig paa Hjertet hvad en Mand, som Cap kunde sige og tænke, endte han sin Frokost, uden oftere at lade sig forstyrre i denne vigtige Forretning.

„Min Forretning her gjaldt væsentlig Qvarteermesteren," vedblev Cap, saasnart han var færdig med at betragte Fangens Pantomime. „Sergeanten maa være sit Endeligt nær, og jeg har troet at han kunde ønske at sige et eller andet til sin Efterfølger i Commando, førend han lukker sine Øine for stedse. Det er nu for sildigt, og, som I siger, Stifinder, Lieutenanten er virkelig gaaet forud."

„Det er han, skjøndt ad en forskjellig Sti. Hvad Myndighed angaaer, da troer jeg at Corporalen nu har Ret til at commandere hvad der er tilbage af det 55de, skjøndt det er et lille og sønderlemmet, for ikke at sige modløst Parti. Men dersom der er noget at udrette, da er der den største Rimelighed for, at man henvender sig til mig, for at udføre det. Jeg formoder alligevel, at vi kun har at begrave de Døde, og at stikke Ild paa Blokhuset og Hytterne, thi ifølge deres Beliggenhed, om ikke ifølge Loven, staae de paa Fjendens Territorium, og bør ikke efterlades til Gavn for dem. At vi igjen kunne faae Nytte af dem, kan der ikke være Spørgsmaal om; thi nu da Franskmændene vide hvor de skulle finde Den, vilde det være det samme, som med aabne Øine at stikke Haanden i en Ulvefælde. Denne Deel af Arbeidet vil Storslange og jeg paatage os, thi vi ere ligesaa øvede i Tilbagetog, som i Fremrykning."

„Alt det er meget godt, min gode Ven; og hvad nu min stakkels Svoger angaaer, saa kan vi, skjøndt han er Soldat, efter min Mening, ikke lade ham forlade os uden et Trøstensord, og uden at tage Afsked. Dette har i enhver Henseende været en ulykkelig Affaire, skjøndt jeg formoder, at det er ikke mere end hvad man havde Ret til at vente, naar man seer hen til Tiderne og Navigationen. Vi maa gjøre vort Bedste, og forsøge paa at hjælpe den værdige Mand med at lette Fortøiningen, uden at sprænge hans

Cabellaring. Døden er en Omstændighed, naar alt kommer til alt, Master Stifinder, og den er tillige af en meget sædvanlig Charakteer, da vi see at vi Alle, tidligere eller senere maa underkaste os den."

„I taler Sandhed, I taler Sandhed, og af den Grund holder jeg det for klogt altid at være rede. Jeg har ofte tænkt, Saltvand, at den er lykkeligst, som har mindst at efterlade, naar Døden kalder. Her er nu jeg, en Jæger og en Speider og en Veiviser, og skjøndt jeg ikke eier en Fodbred Land paa Jorden, nyder og eier jeg mere end den store Albany-Patron. Med Himlen over mit Hoved, til at erindre mig om den sidste store Jagt, og det tørre Løv under mine Fødder, træder jeg saa frit paa Jorden, som om jeg var dens Herre og Eier, og hvad mere kan Hjertet begjære? Jeg siger ikke, at jeg ikke elsker Noget der hører til Jorden; thi det gjør jeg, skjøndt ikke meget, med mindre det skulde være Mabel Dunham, hvem jeg ikke kan tage med mig. Jeg har nogle Hvalpe i det høiere Fort, som jeg sætter stor Priis paa, skjøndt de ere for støiende til Krig, og derfor ere vi nødsagede til at leve adskilte for en Tid, og dernæst troer jeg det vilde bedrøve mig at skilles fra Hjortefælder; men jeg seer ingen Grund til, at vi ikke skulde blive begravne i een og samme Grav, thi vi ere saa nær som muligt lige lange — sex Fod paa et Haar; men naar jeg undtager dette og en Pibe, som Storslange gav mig, og nogle faa Erindringer, som jeg har faaet af Reisende, og som alle kunde lægges i en Patrontaske, og anbringes under mit Hoved, naar Marschordren kommer, skal jeg være færdig paa en Minuts Varsel; og lad mig sige Eder, Master Cap, det er ogsaa hvad jeg kalder en Omstændighed."

„Det samme er netop Tilfældet med mig," svarede Sømanden, medens de to gik hen til Blokhuset, altfor meget

beskæftiget med deres respective Moralitet, til i det Øieblik at erindre det sørgelige Ærinde de gik i, „det er netop den Maade paa hvilken jeg føler og raisonnerer. Hvor ofte har jeg ikke, naar jeg var nær ved at forlise, følt hvor stor en Trøst det var, at jeg ikke eiede Skibet; dersom det gaaer tabt, har jeg sagt til mig selv, nu, saa gaaer mit Liv med det; men ikke min Eiendom, og deri er der stor Trøst. Jeg har opdaget, medens jeg har baret mig igjennem Verden, fra Cap Horn til Nordcap, ikke at tale om en Seillads paa en Smule Ferskvand, at naar et Menneske har nogle faa Dollars, og putter dem i en Kiste, under Laas og Lukke, kan han være temmelig sikker paa at lukke sit Hjerte inde med dem, og derfor bærer jeg saa godt som Alt, hvad jeg eier, i et Belte rundt om Livet, for, som jeg siger, at holde Livsdelene paa det rette Sted. Fanden skal gale mig, Stifinder, naar jeg troer, at et Menneske uden Hjerte er bedre end en Fisk uden et Hul i sin Luftblære."

„Jeg veed ikke hvorledes det kan være, Master Cap; men en Mand uden Samvittighed er kun en stakkels Skabning, det giver jeg mit Ord for at Enhver vil opdage, der har med en Mingo at gjøre. Jeg bryder mig kun meget lidet om Dollars og halve Johannisser, thi disse ere Favoritmynterne i denne Verdensdeel, men jeg kan letteligen troe, af hvad jeg har seet af Menneskeslægten, at naar en Mand har en Kiste fuld af dem, kan han siges at indelukke sit Hjerte i den samme Kiste. Jeg jagede en Gang i to Sommere, under sidste Fred, og jeg samlede saameget Pelsværk, at jeg fandt, at mine rette Følelser begyndte at vige for Attraaen efter Eiendom, og dersom det forvolder mig Bekymring at ægte Mabel, saa er det fordi jeg kan komme

til at elske saadanne Ting altfor høit, blot for at gjøre hende det hyggeligt."

„I er en Philosoph, det er tydeligt, Stifinder, og jeg kan ikke sige andet end at I er en Christen."

„Jeg kunde ikke blive i god Forstaaelse med den Mand, der vovede at modsige det sidste, Master Cap. Jeg er ikke bleven døbt af Moravianerne, som saa mange af Delawarerne, det er sandt, men jeg holder mig til Christendommen og hvide Gaver. I mine Øine er det ligesaa vanærende for en hvid Mand ikke at være en Christen, som det er for en Rødhud ikke at troe paa hans lykkelige Jagtegne; dog, naar man fraregner Forskjellen i Traditionerne, og nogle Afvigelser om Maaden paa hvilken Aanden vil blive beskæftiget efter Døden, holder jeg for at en god Delawarer er en god Christen, om han end aldrig har seet en Moravian, og en god Christen en god Delawarer, saavidt det angaaer Natur. Storslange og jeg tale ofte om disse Gjenstande, thi han føler Længsel efter Christendommen —."

„Fanden heller!" afbrød Cap. „Og hvad har han i Sinde at gjøre i Kirken, med alle de Skalper han tager?"

„Lad ikke en falsk Forestilling løbe væk med Eder, Ven Cap; lad ikke en falsk Forestilling løbe væk med Eder. Dette ligger kun i Farven, og alt beroer kun paa Opdragelse og naturlige Gaver. See Eder om blandt Menneskene, og sig mig, hvorfor I seer en rød Kriger her, en sort der, og hvide Armeer paa andre Steder? Alt dette, og meget mere, som jeg kunde udpege, er bleven anordnet saaledes i een eller anden speciel Hensigt, og det tilkommer ikke os at nægte Sandheden af Kjendsgjerninger. Nei, nei, enhver Farve har sine Gaver og sine Love, og sine Traditioner, og man bør ikke fordømme den ene, fordi man ikke nøiagtig forstaaer den."

„I maa have læst meget, Stifinder, for at kunne see Tingene i et saa klart Lys, som dette," gjensvarede Cap, der ikke var lidt forvirret over hans Ledsagers simple Troesbekjendelse. „Det er mig nu Altsammen saa klart som Dagen, skjøndt jeg maa sige, at jeg aldrig før har truffen paa disse Meninger. Hvilken Denomination hører I til, min Ven?"

„Hvordan?"

„Hvilken Sect holder I Eder til? Hvilken særegen Kirke søger I?"

„See Eder om, og dom selv. Jeg er i Kirke nu; jeg spiser i Kirken, drikker i Kirken, sover i Kirken, Jorden er Guds Tempel, og jeg besøger ham hver Time, daglig, uden Ophør, som jeg haaber i Ydmyghed. Nei, nei, jeg vil ikke fornægte mit Blod og min Farve; jeg er en født Christen, og skal dø i samme Tro. Moravianerne prøvede mig haardt, og een af Kongens Kapellaner gjorde ogsaa sit Bedste, skjøndt det er en Klasse, der paa ingen Maade ere mandhaftige i den Henseende, og en Missionair, sendt fra Rom, talte ogsaa meget med mig, medens jeg viste ham Vei gjennem Skoven, under sidste Fred; men jeg har havt eet Svar til dem Alle: jeg er allerede en Christen, og behøver hverken at være Moravian, eller Kirkemand, eller Papist. Nei, nei, jeg skal ikke fornægte min Fødsel eller mit Blod."

„Jeg tænker et Ord af Eder maatte kunne lette Sergeanten over Dødens Grunde, Master Stifinder. Han har ingen anden hos sig end stakkels Mabel, og hun, veed I, er, naar Alt kommer til Alt, kun en Pige og et Barn."

„Mabels Legeme er skrøbeligt, Ven Cap, men i Sager af denne Natur tvivler jeg om, hun ikke kunde være stærkere end de fleste Mænd. Men Sergeant Dunham er min Ven, og han er Eders Svoger; altsaa da vor Kamp og Haand-

hævelsen af vore Rettigheder er forbi, er det passende at vi begge gaae og ere Vidne til hans Endeligt. Jeg har staaet hos mangen en døende Mand, og seet hans sidste Aandedrag og hørt hans sidste Suk; thi naar Slagets Forvirring og Tummel er forbi, er det godt at tænke paa de Ulykkelige, og det er mærkværdigt at være Vidne til hvor forskjelligt den menneskelige Natur føler, i saadanne høitidelige Øieblikke. Nogle gaae bort ligesaa dumme og uvidende, som om Gud aldrig havde givet dem Forstand, i en Tilstand, som de Intet havde at svare for; medens andre forlade os tilfredse, som Mennesker der afvælte svære Byrder. Jeg troer at Sjelen seer klart i saadanne Øieblikke, min Ven, og at svundne Gjerninger staae tydeligt for vor Erindring."

„Det vil jeg svare for de gjør, Stifinder. Jeg har selv været Vidne til noget lignende, og haaber at jeg har havt godt deraf. Jeg erindrer een Gang, da jeg troede min Tid var kommen, og Logbogen blev overhalet med en Flid, som jeg ikke troede mig selv istand til, førend det Øieblik. Jeg har ikke været nogen meget stor Synder, Ven Stifinder, det vil sige, aldrig efter en stor Maalestok, skjønt jeg, naar Sandheden kom for Dagen, tør sige at en heel Deel Smaating kunde blive anført imod mig, saavelsom imod andre Mennesker; men saa har jeg aldrig begaaet Sørøveri, heller ikke Høiforræderi eller nogen af den Slags Ting. Hvad Smugling og deslige Ting angaae, nu, da er jeg Sømand, og jeg formoder at alle Fag har sine svage Sider. Jeg tør nok sige, at Eders Haandtering heller ikke er uden Dadel, hæderlig og nyttig, som den synes at være."

„Mange af Speiderne og Veiviserne ere fortvivlede Skjelmer, og tage, ligesom Qvarteermesteren her, Penge fra begge Sider. Jeg haaber, at jeg ikke er een af dem,

skjøndt alle Forretninger lede til Fristelser. Tre Gange i mit Liv er jeg bleven haardt prøvet, og een Gang var jeg lidt svag, skjøndt jeg haaber at det ikke var i en Sag, der skulde forstyrre en Mands Samvittighed i hans sidste Øieblikke. Den første Gang var, da jeg i Skoven fandt en Pakke Skind, som jeg vidste tilhørte en Franskmand, der jagede paa vor Side af Linien, hvor han intet havde at gjøre, forogtyve saa smukke Bæverskind, som nogensinde frydede et menneskeligt Øie. Godt, det var en svær Fristelse, thi jeg troer næsten at Loven havde været med mig, skjøndt det var i Fredstid. Men saa erindrede jeg at saadanne Love vare ikke skabte for os Jægere, og betænkte at den stakkels Mand kunde have bygget store Forhaabninger for næste Vinter, paa Salget af hans Skind, og jeg lod dem ligge hvor de laae. De fleste af vore Folk sagde, at jeg handlede uret, men den Maade paa hvilken jeg sov den Nat, overtydede mig om, at jeg havde gjort ret. Den næste Fristelse var da jeg fandt Riflen, der vistnok er den eneste i denne Deel af Verden, man kan gjøre ligesaa sikker Regning paa, som paa Hjortefælder, og jeg vidste, at ved at tage den, eller endog kun at skjule den, kunde jeg paa een Gang stige til den første Skytte i denne Egn. Jeg var den Gang ung, og langt fra saa dygtig, som jeg senere er bleven, og Ungdommen er ærgjerrig og kappelysten; men Gud være lovet, jeg blev Herre over mine Følelser, og Ben Cap, hvad der næsten er ligesaa godt, jeg blev Herre over min Rival i saa ærlig en Skiveskydning, som nogensinde blev seet i Garnisonen, han med sin Riffel og jeg med Hjortefælder, og det ovenikjøbet i Generalens Nærværelse!" Her standsede Stifinder for at lee, idet hans Triumph endnu lyste af hans Øine, og hans solbrændte og brunede Kind glødede. „Godt, det næste Sammenstød med Djævlen var

det haardeste af dem alle, og det var da jeg kom pludselig bag paa en Leir af sex Mingoer, sovende i Skoven, med deres Bosser og Krudthorn opstillede saaledes, at jeg var istand til at bemægtige mig dem, uden at vække eet af disse Umennesker. Hvilken Leilighed vilde det ikke have været for Storslange, der vilde have expederet dem med sin Kniv, den Ene efter den Anden, og havt deres sex Skalper ved sit Belte, i lige saa kort Tid, som jeg bruger til at fortælle Historien. Oh! han er en tapper Kriger, den Chingachgook, og ligesaa ærlig, som han er brav, og saa god, som han er ærlig!"

„Og hvad gjorde I da ved denne Leilighed, Master Stifinder?" spurgte Cap, der begyndte at føle Interesse for Udfaldet, „det forekommer mig, at I enten havde faaet en meget heldig, eller meget uheldig Landkjending."

„Det var heldigt og det var uheldigt, dersom I kan forstaae det. Det var uheldigt, fordi det viste sig, at være en fortvivlet Fristelse, og dog var det, naar man tager alle Ting i Betragtning, til Slutningen heldigt. Jeg rørte ikke et Haar paa deres Hoveder; thi en hvid Mand har ingen naturlige Gaver til at tage Skalper, heller ikke fikkede jeg mig en eneste af deres Rifler. Jeg havde Mistillid til mig selv, da jeg vidste at en Mingo ikke var nogen Favorit i mine Øine."

„Med Hensyn til Skalperne troer jeg I har fuldkommen Ret, min værdige Ven; men med Hensyn til Vaabnene og Forraadet, vilde de have været condemnerede for enhver Prisret i Christenheden."

„Det vilde de, det vilde de, men saa vilde Mingoerne være slupne fri, da de saae at en hvid Mand ikke mere kan angribe en ubevæbnet, end en sovende Mand. Nei, nei, jeg lod mig selv, min Farve og min Religion veder-

fares Retfærdighed. Jeg ventede til deres Luur var udsovet, og de igjen vare paa Krigsstien, og ved der at falde dem i et Baghold, og flankere dem, bebrede jeg dem saa tilstrækkeligt, at kun een af dem kom tilbage til sin Landsby og han kom endda haltende til sin Vigwam. Heldigt, som det viste sig at være, havde den store Delawarer kun standset for at forlægge noget Vildt, og fulgte mit Spor, og da han stødte til mig, havde han fem af Slynglernes Skalpe hængende hvor de burde være. I seer altsaa, at der Intet var tabt i at handle ret, hverken med Hensyn til Æren eller til Fordelen."

Cap tilmumlede ham sit Bifald, skjøndt det maa indrømmes, at hans Forstand ikke fuldkommen klart opfattede Distinctionerne i hans Kammerats Moral. De To havde, medens de samtalede, nærmet sig Blokhuset, og derpaa standsede de igjen, da een eller anden Sag af mere end almindelig Interesse bragte dem til at staae. De vare alligevel saa nær ved Bygningen, at ingen af dem tænkte paa længere at fortsætte Gjenstanden; men begge forberedte sig paa Slutningsscenen med Sergeant Dunham.

Tjortende Kapitel.

Omendskjøndt Soldaten maa betragte Farer, og endog Døden, med Ligegyldighed i Slagets Tummel, naar Sjelens Overgang bliver forhalet til Øieblikke af Ro og Betragt-

ning, medbringer Forandringen dog det sædvanlige Følge af høitidelige Betragtninger; af Anger over det Forbigangne og af Tvivl og Ahnelser om det Tilkommende. Mangen en Mand er død med et heroisk Udtryk paa sine Læber; men med et tungt og mistvivlende Hjerte; thi hvad end Forskjellen kan være i vore religieuse Troesbekjendelser, enten vi stole paa Christi Mægling, Mahomets Dogmer, eller Østens fuldendte Allegorier, saa er der en Overbeviisning, fælleds for alle Mennesker, at Døden kun er Dørtrinet mellem denne og en mere ophøiet Tilstand. Sergeant Dunham var en tapper Mand, men han stundede til et Land, hvor Bestemthed ikke nyttede ham til noget, og ligesom han gradeviis følte sig løsreven fra Verdens Greb, tog hans Tanker og Følelser den naturlige Retning; thi dersom det er sandt, at Døden er den store Udjævner, da er det ikke sandere i Noget, end deri, at den bringer Alle til samme Betragtning af Livets Forfængelighed.

Skjøndt Stifinder var en Mand af samvittighedsfulde og eiendommelige Sædvaner og Meninger, var han altid tankefuld og tilbøielig til at betragte Tingene rundt om sig, med et Anstrøg af Philosophi, saavelsom med Alvor. Hos ham vækkede derfor Scenen i Blokhuset ikke meget nye Følelser. Men det var anderledes med Cap, raa, egensindig, dogmatisk og larmende, var den gamle Sømand lidet vant til at see Dødens Nærmelse med den Alvor, som dens Vigtighed udfordrer, og uagtet Alt hvad der var foregaaet, og hans oprigtige Agtelse for Svogeren, gik han nu ind i den Døendes Værelse med meget af den forhærdede Ligegyldighed, der var Frugten af en lang Trainering i en Skole, som, medens den dog giver saa mange Lærdomme i de sublimeste Sandheder, i Almindelighed bortødsler sine

Formaninger paa Elever, der kun ere lidet skikkede til at høste Fordeel af dem.

Det første Beviis paa at Cap ikke saa fuldkommen, som de der vare samlede om ham, deeltog i Øieblikkets Høitidelighed, var ved at begynde Fortællingen om de Begivenheder, som nylig havde fremkaldt Muirs og Arrowheads Død. „Begge lettede deres Ankre i en Fart, Broder Dunham," sluttede han, „og Du har den Trøst at vide, at Andre ere gaaede forud for Dig paa den store Reise, og det ovenikjøbet Mænd, som Du ikke har nogen særegen Grund til at elske, hvilket, dersom jeg var i Dit Sted, vilde være en stor Kilde til Trøst for mig. Min Moder sagde altid, Master Stifinder, at døende Folks Aand aldrig burde gjøres nedslaaet, men at de burde opmuntres ved alle passende og fornuftige Midler, og disse Nyheder vil være den stakkels Karl til stor Lettelse, dersom hans Følelser for de Vilde i ringeste Maade ligne mine."

June reiste sig ved denne Efterretning og stjal sig med lydløse Skridt ud af Blokhuset. Dunham lyttede med tomt Blik, thi Livet havde allerede tabt saa mange af dets Baand, at han virkelig havde forglemt Arrowhead, og ikke brød sig noget om Muir; men han spurgte med svag Stemme efter Eau-douce. Den unge Mand blev strax kaldt, og kom øieblikkelig. Sergeanten stirrede venligt paa ham, og hans Øine udtrykte Fortrydelse over den Uret han i Tankerne havde gjort ham. Selskabet i Blokhuset bestod nu af Stifinder, Cap, Mabel, Jasper og den døende Mand. Med Undtagelse af Datteren stod Alle rundt om Sergeantens Leie, og ventede hans sidste Øieblik. Mabel knælede ved hans Side, nu trykkende den klamme Haand til sit Hoved, nu fugtende Faderens brændende Læber.

„Det vil snart være forbi med Eder, Sergeant," sagde

Stifinder, der neppe kunde siges at være forbauset over denne Scene, thi dertil havde han altfor ofte været Vidne til Dødens Nærmelse og Seir; men som tilfulde følte Forskjellen mellem hans Triumf i Slagets Hede og i den huslige Kredses Ro; „og jeg tvivler ikke om at vi skal mødes igjen hisset. Arrowhead er gaaet bort, det er sandt; men det kan aldrig være ad en ærlig Indianers Vei. I har seet ham for sidste Gang; thi hans Vei kan ikke være de Retfærdiges. Fornuften strider mod denne Tanke, og ifølge min Dømmekraft er den ogsaa imod Lieutenant Muirs Adfærd. I har opfyldt Eders Pligter i Livet, og naar en Mand gjør det, kan han med et let Hjerte og hurtige Skridt begive sig paa den længste Reise."

„Det haaber jeg, min Ven; jeg har forsøgt at opfylde mine Pligter."

„Ja, ja, faldt Cap ind, Hensigten udgjør det Halve af et Slag, og skjøndt Du vilde have gjort bedre, dersom Du var dreiet bi i Aabningen, og havde sendt et Fartøi ind for at føle hvorledes Landet laae, kunde Udfaldet være bleven anderledes, Ingen blandt os her tvivler om, at Du havde de bedste Hensigter, hvilket jeg skulde troe heller ikke er Tilfældet noget andetsteds, saavidt jeg har seet af denne Verden og læst om den anden."

„Ja, jeg havde, jeg havde de bedste Hensigter."

„Fader! oh! min elskede Fader!"

„Magnet faaer bakke Seil, ved dette Slag, Master Stifinder, og formaaer kun at sige eller gjøre lidet for at bringe sin Fader over Grundene; vi maa derfor Alle desto kraftigere forsøge paa at give ham et kjærligt Tørn."

„Talte Du, Mabel?" spurgte Dunham, idet han vendte Blikket i den Retning hvor Datteren var, thi han var allerede for svag til at vende Legemet."

„Ja, Fader; stol ikke paa Medlidenhed og Frelse, for noget Du selv har udrettet, stol ene og alene paa Guds Søns hellige Forbøn."

„Kappellanen har sagt os noget lignende, Broder. Det kjære Barn kan have Ret."

„Ja, ja, det er en Læresætning, derom er ingen Tvivl, Han vil være vor Dommer og holder Logbog over vore Handlinger, og vil opsummere dem alle paa den sidste Dag, og da vil han sige hvem der har handlet ret og hvem der har handlet ilde. Jeg troer Mabel har Ret; men da behøver Du ikke at være bekymret, da der ikke er nogen Tvivl om at Regnskabet er rigtig holdt."

„Onkel! — kjæreste Fader! Dette er forfængelige Illusioner! oh! sæt al Din Tillid til den hellige Forløsers Mægling! Har Du ikke ofte følt Din egen Ufornuenhed til at iværksætte Dine egne Ønsker i de sædvanligste Ting, og hvorledes kan Du troe Dig istand til, ved egne Handlinger, at ophøie en syndig og skrøbelig Natur tilstrækkeligt til at fremstilles for den fuldkomneste Reenheds Aasyn? Der er ikke Haab for Nogen uden ved Christi Forbøn!"

„Dette er hvad Moravianerne pleiede at sige os," sagde Stifinder sagte til Cap; „stol paa at Mabel har Ret."

„Ret nok, Ven Stifinder, i Distancerne, men Uret med Hensyn til Coursen. Jeg frygter for at Barnet vil faae Sergeanten til at rage i Drift, netop i det Øieblik vi havde ham støt, og i den reneste Deel af Kanalen."

„Overlad det til Mabel, overlad det til Mabel, hun veed mere end nogen af os, og kan ikke gjøre nogen Skade."

„Jeg har hørt dette før," svarede endelig Dunham. „Ak! Mabel, det er besynderligt for en Fader at lære af Barnet, i et Øieblik, som dette."

„Sæt Din Lid til Gud, Fader; støt Dig til hans hellige

og forbarmende Søn. Bed kjæreste, kjæreste Fader, bed om hans almægtige Bistand."

„Jeg er ikke vant til at bede, Broder, Stifinder, — Jasper, kan I hjælpe mig til Ord."

Cap vidste neppe hvad Bønnen betød, og han kunde ikke svare. Stifinder bad ofte, daglig, om ikke hver Time, men det var i hans stille Sind, i hans egne uskyldige Tanker, og ganske uden Hjælp af Ord. I dette Punkt var han derfor ligesaa unyttig som Sømanden, og havde intet Svar at give. Skjøndt Jasper Eau-douce gjerne vilde have hjulpen til at flytte et Bjerg, for at lindre Mabel, var dette at forlange Hjælp, som det ikke stod i hans Magt at yde, og han følte en Skamfuldhed, som kun altfor ofte overkomme de Unge og Kraftfulde, naar de blive opfordrede til at udføre en Handling, som i Taushed aabenbarer deres virkelige Svaghed og Afhængighed af overordnede Kræfter.

„Fader!" sagde Mabel, idet hun tørrede sine Øine, og bestræbte sig for at lægge et roligt Udtryk i sine blege Træk, og af Bevægelse skjælvende Legeme, „jeg vil bede med Dig, for Dig, for mig selv og for os Alle. Den Svageste og meest Ydmyges Paakaldelse bliver aldrig ubønhørt."

Der var noget ophøiet, saavelsom noget overordentlig rørende i denne barnlige Gudsfrygt. Den rolige, men alvorlige Maade, paa hvilken dette unge Væsen forberedte sig paa at udføre denne Pligt; den Selvovervindelse med hvilken hun forglemte sit Kjøns Frygtsomhed og Undseelse, for at understøtte sin Fader i dette prøvelsesfulde Øieblik, den Høihed, der laae i Hensigten, hvormed hun rettede al sin Styrke mod det store Øiemed der forelaae hende, med en Qvindes Andagt og Overlegenhed over Smaating, naar hendes Kjærlighed paakaldes, og den hellige Ro i hvilken hendes Sorg var sammentrængt, gjorde hende for Øieblikket

til Gjenstand for noget der lignede Ærefrygt og Ærbødighed hos hendes Omgivelse.

Mabel havde faaet en religieus og fornuftig Opdragelse, uden Overdrivelse og uden at troe sig klogere end hun var. Hendes Tillid til Gud var frimodig og fuld af Haab, medens den var af den meest ydmyge og afhængige Natur. Hun havde fra Barndommen været vant til at henvende sig til Gud i Bøn, idet hun fulgte Christi guddommelige Bud, der befaler sine Tilbedere at afholde sig fra forfængelige Gjentagelser, og som har efterladt sig en Bøn der i Ophøiethed og Indholdsrighed ikke har sin Lige, som om den forsætligen var opsat for at tilrettevise Menneskets Tilbøielighed til at fremsætte sine egne løse og vaklende Tanker, som de velbehageligste Offre. Den Sect blandt hvilken hun var bleven oplært, havde meddeelt dens Efterfølgere nogle af Sprogets skjønneste Værker, som et passende Hjelpemiddel for deres Andagt og Bøn. Vant til denne Slags offentlige og endog private Andagt, havde vor Heltindes Aand naturligviis hengivet sig til dens ophøiede Tanker, hendes Smag var bleven forbedret ved dens Studium, og hendes Sprog ophøiet og beriget ved dens Talemaade. Mabel var, kort sagt, i denne Henseende, et Beviis paa den Indflydelse, som Fortrolighed med det passende i Tankegangen, Dygtighed i Sproget, og Velanstændighed i Adfærd, har, endog paa deres Vaner og Udtryk, som kunde antages for ikke stedse at være modtagelige for høiere Indtryk af denne Natur. Da hun knælede ned ved Siden af sin Faders Leie, forberedede endog hendes ærbødige Stilling og Væsen Tilhørerne paa hvad der vilde komme, og da hendes kjærlighedsfulde Hjerte tilskyndede hendes Tale, og Hukommelsen kom begge til Hjælp, vare de Bønner og Lovprisninger hun opsendte, af den Beskaffenhed, som værdigen kunde have ledet

Englenes Aander. Skjøndt Ordene ikke vare slaviſk laante, vidnede Udtrykkene om den ſimple Værdighed af den Kirke-ceremoni til hvilken hun var bleven vant, og vare ſandſynligviis det Væſen, til hvem de vare henvendte, ligeſaa værdige, ſom nogen menneſkelig Magt nogenſinde kunde gjøre dem. De frembragte deres fulde Indtryk paa Tilhørerne; thi det bør bemærkes, at uagtet den haardnakkede Virkning af en falſk Smag, der længe er bleven næret, er det ſande Ophøiede og Skjønne ſaa nøie forbunden med Naturen, at det i Almindelighed finder et Echo i ethvert Hjerte.

Men da vor Heltinde kom til at berøre den døende Mands Stilling, blev hendes Tale meeſt indtrængende, thi da var hun i Sandhed meeſt nidkjær og naturlig. Sprogets Skjønhed var bevaret; men dette blev underſtøttet af den uſkyldige Kjærligheds Styrke, og hendes Ord bleve begeiſtrede af en hellig Ild, der nærmede ſig den ſande Veltalenheds Storhed. Vi kunde gjengive nogle af hendes Udtryk; men vi tvivle om det Paſſende i at underkaſte et ſaa helligt Thema en altfor fortrolig Udvikling, og afſtaae derfra.

Virkningen af denne ſæregne men høitidelige Scene, var forſkjellig paa de forſkjellige Individer der vare tilſtede. Dunham tabte ſig ſnart i Bønnen, og han følte en ſaadan Trøſt, ſom den, der vaklende paa Randen af en Afgrund, under en Byrde der er vanſkelig at bære, kan antages at føle, naar han uventet mærker at Byrden er borttaget, for at lægges paa en Andens Skuldre, der ere bedre iſtand til at bære den. Cap var fuld af Forbauſelſe og Ærefrygt, ſkjøndt Virkningen paa hans Sjæl ikke var meget dyb eller meget varig. Han undrede ſig lidt over ſine egne Følelſer, og havde ſine egne Tvivl, om de vare ſaa mandige og heroiſke, ſom de burde være; men han følte altfor godt Indflydelſen af Sandhed, Ydmyghed, religieus Under-

kastelse og menneskelig Afhængighed, til at tænke paa at afbryde med nogen af sine raa Indvendinger. Jasper knælede ligeover for Mabel, tilhyllede sit Ansigt, og fulgte hendes Ord, med et alvorligt Ønske om at understøtte hendes Bønner med hans egne, skjøndt det er et Spørgsmaal, om hans Tanker ikke dvælede ligesaa meget ved hendes bløde, blide Toner, som ved Gjenstanden for hendes Bøn.

Virkningen paa Stifinder var paafaldende og synlig; synlig fordi han stod opret, ogsaa ligeoverfor Mabel, og Bevægelsen i hans Træk forraadte, som sædvanligt Bevægelsen i hans Sind. Han lænede sig paa sin Riffel og i enkelte Øieblikke omklamrede hans senefulde Fingre Løbet med en Styrke, der syntes at sammenknuge Vaabnet, medens han een eller to Gange, da Mabels Sprog opløstede sig i inderlig Forbindelse med hendes Tanker, hævede sit Blik til Loftet ovenover ham, som om han ventede at finde eet eller andet synligt Bevis paa det frygtede Væsens Nærværelse, til hvem Ordene vare henvendte. Derpaa vendte igjen hans Følelser tilbage til det yndige Væsen, der saaledes lod Aanden udstrømme i ivrige, men rolige Bønner til Gunst for en døende Fader; thi Mabels Kind var ikke længer bleg, men glødede af en hellig Begeistring, medens hendes blaa Øine vare vendte op mod Lyset, saa at hun lignede et af Guidos Malerier. I dette Øieblik glødede hele Stifinders ærlige og mandige Hengivenhed i hans kloge Træk, og hans Blik paa vor Heltinde var saaledes, som det, den kjærligste Fader kunde fæste paa et elsket Barn.

Sergeant Dunham lagde sin Haand blidt paa Mabels Hoved, da hun endte Bønnen og skjulte sit Ansigt i hans Teppe.

„Gud velsigne Dig, mit elskede Barn, Gud velsigne

Dig!" Han hviskede dette snarere, end han yttrede det høit, „dette er sand Trøst; gid at ogsaa jeg kunde bede!"

„Fader, Du kjender Herrens Bøn, Du lærte mig den selv, medens jeg var et Barn."

Der gik et Smiil over Sergeantens Ansigt; thi han erindrede, at han idetmindste havde efterkommet denne faderlige Pligt; og Bevidstheden derom forskaffede ham uudsigelig Tilfredshed i dette høitidelige Øieblik. Han var derpaa taus i flere Minutter og alle Tilstedeværende troede at han bad til Gud.

„Mabel, mit Barn!" yttrede han tilsidst med en Stemme der syntes at leve op paany, „Mabel, jeg forlader Dig." Aanden synes altid, ved denne store og endelige Vandring at betragte Legemet som et Intet; „jeg forlader Dig, mit Barn, hvor er Din Haand."

„Her, kjæreste Fader — her ere de begge — oh! tag dem begge!"

„Stifinder," tilføiede Sergeanten, idet han famlede paa den modsatte Side af Sengen, hvor Jasper endnu knælede, og fik ved en Feiltagelse en af den unge Mands Hænder, „tag den — jeg efterlader Eder som hendes Fader — som I og hun maa finde for godt — Gud velsigne Dig — Gud velsigne Eder begge!"

I dette Ærefrygt indgydende Øieblik, vilde Ingen plumpt gjøre Sergeanten opmærksom paa hans Feiltagelse, og han døde en Minut eller to senere, holdende Mabels og Jaspers Hænder i begge sine. Vor Heltinde var uvidende om det Hele, indtil et Udraab af Cap forkyndte hendes Faders Død; da hun opløftede sit Ansigt saae hun Jaspers Øine fæstede paa hendes, og følte hans Haands varme Tryk. Men een eneste Følelse var den fremherskende i dette Øieblik, og Mabel trak sig tilbage for at græde, sig selv neppe

bevidst hvad der var foregaaet. Stifinder tog Eau-douces Arm og begge forlod Blokhuset.

De to Venner gik i Stilhed forbi Ilden, langs med den aabne Plaine, og naaede næsten Dens modsatte Strandbred i dyb Taushed. Her standsede de og Stifinder talte.

„Dette er Altsammen forbi, Jasper," sagde han; „det er Altsammen forbi. Ak! stakkels Sergeant Dunham har fuldendt sin Marsch, og det ovenikjøbet ved en giftig Mingoes Haand. Godt, vi vide aldrig hvad der vil skee, og hans Lykke kan blive Eders eller min, imorgen, eller Dagen efter."

„Og Mabel? hvad skal der blive af Mabel? Stifinder."

„I hørte den døende Sergeants Ord, han har efterladt sit Barn til min Omsorg, Jasper, og det er et meget høitideligt Ansvar, er det; ja det er et meget høitideligt Ansvar."

„Det er et Ansvar, Stifinder, som enhver Mand med Glæde vilde befrie Eder for," gjensvarede Ynglingen med et bittert Smiil.

„Jeg har ofte troet at det er falden i urette Hænder. Jeg er ikke indbildsk, Jasper; jeg er ikke indbildsk, det troer jeg ikke jeg er; men dersom Mabel Dunham er villig til at overse alle mine Ufuldkommenheder og min Uvidenhed, vilde jeg feile om jeg stred imod, paa Grund af nogensomhelst Vished jeg selv kan have om min egen Mangel paa Fortjeneste."

„Ingen vil dadle Eder, Stifinder, fordi I ægter Mabel Dunham, ikke mere end de vilde dadle Eder for at bære en kostbar Juveel paa Eders Bryst, som en Ven af egen Tilskyndelse havde givet Eder."

„Troer I at de vilde dadle Mabel? Knøs — jeg har ogsaa havt mine Tvivl derom; thi alle Menneskene ere maaskee ikke saa tilbøielige til at betragte mig med samme Øine som I og Sergeantens Datter." Jasper Eau-douce studsede som en Mand der farer sammen ved en pludselig legemlig Smerte; men forøvrigt vedligeholdt han sin Selvbeherskelse. „Og Menneskene ere misundelige og onde, i Særdeleshed i og omkring Garnisonerne. Jeg ønsker undertiden, Jasper, at Mabel kunde have fattet Godhed for Eder, gjør jeg, for at Een som I, naar Alt kom til Alt, kunde gjøre hende lykkeligere end jeg nogensinde kan."

„Vi vil ikke tale derom, Stifinder," afbrød Jasper kort og utaalmodig — „I vil blive Mabels Husbond, og det er ikke ret at tale om nogen Anden i den Egenskab. Hvad mig angaaer, da vil jeg følge Master Caps Raad og prøve paa at danne mig til en Mand, ved at see til hvad der er at udrette paa det salte Vand."

„I, Jasper Westfern! — I forlade Indsøerne, Skovene og Grændserne, og det ovenikjøbet for Byerne og de unyttige Coloniers Skyld, og lidt Forskjel i Vandets Smag! Har vi ikke Saltslikkerierne, dersom Salt er Eder nødvendigt? og bør ikke Mennesket lade sig nøie med hvad der tilfredsstiller de andre Guds Skabninger? Jeg gjorde Regning paa Eder, Jasper — jeg gjorde Regning paa Eder, gjorde jeg — og tænkte, nu da Mabel og jeg have i Sinde at boe i vor egen Hytte, at I en Dag ogsaa kunde fristes til at vælge en Ledsagerske, og komme og nedsætte Eder i Nærheden af os. Der er et yndigt Sted, omtrent halvtredsfindstyve Mile vesten for Garnisonen, som jeg i Tankerne har valgt til min egen Bolig, og der er en fortræffelig Havn, omtrent en Miil paa denne Side deraf, hvor I, naar Eders Leilighed var, kunde løbe ind og ud med Kutteren,

og jeg har endog foreſtillet mig Eder og Eders Kone i Beſiddelſe af det ene Sted, og Mabel og jeg i Beſiddelſe af det andet. Vi vilde der ganſke have det for os ſelv, og derſom Forſynet nogenſinde har beſtemt nogen af ſine Skabninger til at være lykkelige paa Jorden, kunde ingen blive lykkeligere end vi Fire."

„I glemmer, min Ven," ſvarede Jasper, idet han greb Veiviſerens Haand, og fremtvang et venligt Smiil, „at jeg mangler den fjerde Perſon til at elſke og pleie, og jeg tvivler meget om at jeg nogenſinde vil komme til at elſke Nogen, ſom jeg elſker Eder og Mabel."

„Tak, min Dreng; jeg takker Eder af mit ganſke Hjerte; men hvad I kalder Kjærlighed til Mabel er kun Venſkab, og en meget forſkjellig Ting fra hvad jeg føler. Iſtedenfor at ſove ligeſaa ſødt, ſom Naturen ved Midnat, ſom jeg pleiede at kunne, drømmer jeg hver Nat om Mabel Dunham. De unge Daadyr ſpøge ligefor mine Øine, og naar jeg løfter Hjorteſælder for at udpege mig et Stykke Vildt, ſee Dyrene ſig om, og det forekommer mig, ſom de alle havde Mabels ſøde Aaſyn, lee mig op i Øinene, og ſee ud ſom om de ſagde: Skyd mig om Du tør! Saa hører jeg hendes ſøde Stemme blandt Fuglenes Sang, og det er ikke længer ſiden, end den ſidſte Luur jeg fik mig, da troede jeg i Indbildningen at gaae over Niagara, omſlyngende Mabel med mine Arme, for ikke at ſkilles fra hende. De bitreſte Øieblikke jeg i mit Liv har kjendt, vare de i hvilke Djævlen, eller maaſkee een eller anden ond Mingo-Troldmand, havde ſat mig det i Hovedet, i Drømme at indbilde mig, at Mabel ved een eller anden uberegnelig Ulykke var gaaet tabt for mig, enten formedelſt Uſtadighed eller ved Magt."

„O! Stifinder, naar I anseer dette for saa bittert i en Drøm, hvad maa det da ikke være for den, der føler det i Virkeligheden, og veed at det alt er sandt, sandt, sandt. Saa sandt, at der ikke er andet Haab tilbage end Fortvivlelse!"

Disse Ord strømmede fra Jasper, som Vandet strømmer ud af et Kar, der nylig er sønderbrudt. De bleve ufrivilligen, næsten ubevidst yttrede, men med en Sandhed og Følelse, der øieblikkeligen medførte Overbeviisningen om deres dybe Oprigtighed. Stifinder studsede, stirrede næsten en Minut paa sin Ven, som om han var forstyrret, og da var det at Sandheden, uagtet hans hele Enfoldighed, opklaredes for ham. Enhver veed hvor bestyrkende Beviser trænge ind paa Sjælen, saasnart den ahner en hidtil uformodet Sandhed, hvor hurtig Tankerne flyde, og de forud fattede Domme lede til deres rette Slutninger, under saadanne Omstændigheder. Vor Helt var af Naturen saa tillidsfuld, saa retfærdig, og saa meget tilbøielig til at troe at alle hans Venner ønskede ham den Lykfalighed, som han ønskede dem, at en Mistanke om Jaspers Hengivenhed for Mabel, indtil dette Øieblik aldrig var bleven vækket i hans Barm. Han havde alligevel nu for megen Erfaring om de Sindsbevægelser, der charakteriserer Lidenskaben, og dette Udbrud af Følelser hos hans Ledsager, var altfor heftigt og altfor naturligt, til at efterlade nogen Tvivl om Gjenstanden. Den Følelse, der først fulgte paa denne Forandring i hans Mening, var dyb Ydmyghed og overordentlig Smerte. Han forestillede sig Jaspers Ungdom, hans høiere Fordringer med Hensyn til personligt Ydre, og al den sædvanlige Sandsynlighed, der kunde være for at en saadan Veiler vilde være Mabel mere behagelig, end han selv nogensinde kunde være. Dernæst udøvede den ædle Retfærdighedsfølelse, hvorfor han var saa bekjendt, sin Magt; den blev understøttet af

den Ydmyghed, med hvilken han betragtede sig selv, og al den Ærbødighed for Andres Rettigheder og Følelser, som syntes at være indpodet i hans Natur. Idet han tog Jaspers Arm, førte han ham til en Træbul, hvor han, med et Slags uimodstaaeligt Herredømme over sine Ansigtsmuskler, bad den unge Mand tage Sæde, og sad sig selv ved hans Side.

Saasnart Eau-douces Følelser havde faaet Luft, var han baade urolig og skamfuld over deres Heftighed. Han vilde have givet alt hvad han eiede paa Jorden, dersom de tre sidste Minutter kunde blive kaldte tilbage; men han var altfor ærlig, og altfor vant til at handle redeligt mod sin Ven, til noget Øieblik længer at lægge Skjul paa sine Følelser, eller at undvige en Forklaring, som han vidste vilde blive ham affordret. Endog medens han skjælvede i Forudfølelsen af hvad der vilde komme, opstod der ikke den fjerneste Tanke om Tvetydighed hos ham.

„Jasper," begyndte Stifinder i en saa høitidelig Tone, at den fik enhver Nerve til at skjælve i hans Tilhørers Legeme, „dette har overrasket mig! I nærer ømmere Følelser for Mabel end jeg havde troet, medmindre min egen feilagtige Forfængelighed grusomt har bedraget mig; jeg beklager Eder, min Dreng, af mit inderste Hjerte, gjør jeg! Ja jeg troer jeg veed at have Medynk med den, der har hengivet sit Hjerte til en Skabning, som Mabel, med mindre han har Haab om at hun vil betragte ham paa samme Maade som han betragter hende. Denne Sag maa opklares, Eau-douce, som Delawarerne siger, indtil der ikke bliver en Sky mellem os."

„Hvilken Opklaring kan den mangle, Stifinder? Jeg elsker Mabel Dunham, og Mabel Dunham elsker ikke mig; hun foretrækker Eder til Husbond, og den klogeste Ting jeg

kan gjøre er, jo før jo heller at begive mig til det salte Vand, og forsøge paa at glemme Eder begge."

„Glemme mig, Jasper! — det vilde være en Straf, som jeg ikke fortjener. Men hvoraf veed I, at Mabel foretrækker mig? — hvorledes kan I vide det, Knøs? mig forekommer det en Umulighed!"

„Skal hun ikke ægte Eder, og vilde Mabel ægte en Mand, som hun ikke elsker?"

„Hun er bleven haardt tilskyndet af Sergeanten, er hun, og et lydigt Barn kan have fundet det vanskeligt at modstaae en døende Faders Ønsker. Har I nogensinde sagt Mabel, at I foretrak hende, Jasper? at I nærede disse Følelser for hende?"

„Aldrig, Stifinder! jeg vilde ikke begaae den Uret mod Eder."

„Jeg troer Eder, Knøs, jeg troer Eder; og jeg troer I nu vilde drage bort til det salte Vand, og lade Færten dø med Eder; men saaledes maa det ikke være. Mabel skal vide Alt, og hun skal have Lov til at gjøre hvad hun vil, om ogsaa mit Hjerte skal briste under Prøvelsen, det skal hun. Der er altsaa ikke vexlet noget Ord mellem Eder, Jasper?"

„Intet af Betydning, intet direkte. Dog vil jeg tilstaae al min Daarskab, Stifinder; thi jeg bør tilstaae det for en ædelmodig Ven, som Eder, og saa vil det være forbi. I veed hvorledes unge Folk forstaae hinanden, eller troe at forstaae hinanden, uden derfor at tale derom med rene Ord, og lære at kjende hinandens Tanker, eller tro at kjende dem paa hundrede forskjellige Maader."

„Jeg ikke, Jasper, jeg ikke," svarede Veiviseren troskyldig; thi sandt at sige var hans Beilen aldrig blevet imødekommet af hine søde og dyrebare Opmuntringer, der

i Stilhed betegner Sympathi forenet med Lidenskab. „Jeg ikke, Jasper; jeg kjender intet til alt dette. Mabel har altid behandlet mig redeligt og sagt hvad hun havde at sige, ligesaa tydeligt, som Tungen kunde udtale det."

„I har havt den Glæde at høre hende sige, at hun elskede Eder, Stifinder?"

„Nu, nei, Jasper, just ikke med rene Ord. Hun har sagt mig, at vi aldrig kunde, aldrig burde ægte hinanden, at hun ikke var god nok for mig, skjøndt hun sagde at hun ærede mig, og agtede mig. Men saa sagde Sergeanten, at det altid var saaledes med de Unge og de Frygtsomme, at hendes Moder sagde saa og gjorde saa før hende, og at jeg under ethvert Vilkaar burde være tilfreds, naar hun vilde samtykke i, at ægte mig, og derfor har jeg sluttet, at Alt var i Rigtighed, har jeg."

Til Trods for alt hans Venskab for den heldige Beiler, til Trods for alle hans ærlige og oprigtige Ønsker for hans Lykksalighed, vilde vi være en utro Krønikeskriver, dersom vi ikke indrømmede, at Jasper følte sit Hjerte hoppe med ustyrlig Glædesfølelse ved denne Tilstaaelse. Det var ikke fordi han saae eller følte noget Haab i Forbindelse med denne Omstændighed; men det var behageligt for ubegrændset Kjærligheds skinsyge Begjærlighed, saaledes at erfare, at ingen andre Øren havde hørt Tilstaaelser, som vare hans egne nægtede.

„Siig mig noget mere om denne Ting, at tale uden Tungen," vedblev Stifinder, hvis Ansigt begyndte at blive alvorligt, og som nu udspurgte sin Kammerat, som den der synes at ahne noget ondt i Svaret. „Jeg kan og har talt med Chingachgook og hans Søn Uncas, ogsaa, paa den Maade, før den sidste faldt; men jeg troede ikke, at unge Piger udøvede denne Kunst, og mindst af alle Mabel Dunham."

„Ikke saaledes, Stifinder. Jeg mener kun et Blik, et Smiil, eller et Diekast, eller en Arms eller Haands Skjælven, naar det unge Fruentimmer leilighedsviis er kommen til at berøre mig; og fordi jeg har været svag nok til at skjælve endog ved Mabels Aandedrag, eller naar hun er kommen til at berøre mig med sine Klæder, saa har mine forfængelige Tanker vildledet mig. Jeg har aldrig yttret mig tydeligt for Mabel, og nu behøves det heller ikke, siden det er tydeligt at der ikke er noget Haab."

„Jasper," gjensvarede Stifinder ligefrem, men med en Værdighed, der udelukkede videre Bemærkninger for Dieblikket, „vi vil tale om Sergeantens Begravelse, og om vor Afreise fra denne Ø. Naar disse Ting ere ordnede vil der blive Tid nok til at tale om Sergeantens Datter. Denne Sag maa bringes i Rigtighed; thi Faderen efterlod Barnet til min Omsorg."

Jasper var godt tilfreds med at forandre Gjenstanden, og Vennerne skiltes ad, hver bebyrdet med de Pligter, der passede sig bedst for hans Stilling og Sædvaner.

Den Eftermiddag bleve alle de Døde begravede, idet Sergeant Dunhams Grav indtog Midten af den aabne Plaine, under en stor Elms Skygge. Mabel græd bitterlig ved Ceremonien, og hun fandt Lindring ved saaledes at udøse sin Sorg. Natten hengik roligt, saavelsom hele den følgende Dag, da Jasper havde erklæret at det kulede for haardt til at vove sig ud paa Indsøen. Denne Omstændighed opholdt ogsaa Capitain Sanglier, der ikke forlod Øen, førend tredie Dagens Morgen efter Dunhams Død, da Veiret var bleven taaleligere, og Vinden var bleven gunstig. Da afseilede han, efterat have taget Afsked med Stifinder paa en Maade, som den der troede at han i den senere Tid havde været i Selskab med en udmærket Cha-

rakteer. De to skiltes ad, som dem der agte hinanden, medens hver af dem følte at den anden var ham en Gaade.

Femtende Kapitel.

De sidste faa Dages Hændelser havde været altfor angribende, og havde gjort altfor megen Krav paa vor Heltindes Styrke, til at henkaste hende i hjelpeløs Sorg. Hun sørgede over sin Fader, og hun gyste nu og da, naar hun gjenkaldte sig Jennies Død, og alle de gruelige Scener, hun havde været Vidne til, men i det Hele havde hun taget sig sammen, og følte ikke den dybe Modløshed, som i Almindelighed ledsager Sorgen. Maaskee den overvældende, næsten bedøvende Sorg, som havde sønderknuust stakkels June, og henkastet hende, i næsten tyve Timer, i en Slags bedøvet Tilstand, hjalp Mabel i at overvinde sine egne Følelser; thi hun havde følt det sin Pligt at yde den unge Indianerinde Trøst. Dette havde hun gjort paa den rolige, blide, indsmigrende Maade, paa hvilken hendes Kjøn i Almindelighed udøver sin Indflydelse, ved saadanne Leiligheder.

Den tredie Dags Morgen var bestemt til den paa hvilken the Scud skulde afgaae. Jasper havde gjort alle sine Forberedelser, de forskjellige Effecter vare indskibede, og Mabel havde taget Afsked med June, en smertelig og øm Afsked. Med eet Ord, Alt var færdigt og hver Sjel havde forladt Den, undtagen det indianske Fruentimmer, Stifinder, Jasper og vor Heltinde. Den første var gaaet ind i Tykningen

for at græde, og de tre sidste nærmede sig et Sted, hvor der laae tre Canoer, af hvilke den ene var Junes Eiendom og de andre to laae i Beredskab til at bringe de andre ud til the Scud. Stifinder gik foran; men da han nærmede sig Strandbredden vinkede han, istedenfor at tage Veien lige til Baadene, til sine Ledsagere, og fortsatte Veien til det omfaldne Træ, som laae ved Randen af Plainen og ude af Sigte for Kutteren. Idet han satte sig paa Stammen pegede han til Mabel at tage Plads paa hans ene Side og Jasper paa den anden.

„Sid ned her, Mabel, sid ned der, Eau-douce," begyndte han, saasnart han selv havde taget Sæde, „der er noget der ligger mig tungt paa Hjerte, og nu er det Tid at tage det bort, dersom det nogensinde skal skee. Sid ned, Mabel, og lad mig lette mit Hjerte, om ikke min Samvittighed, medens jeg har Styrke til at gjøre det."

Den Pause der paafulgte varede to eller tre Minutter, og begge de unge Mennesker undrede sig over, hvad der vilde følge. Den Tanke, at noget kunde tynge paa Stifinders Samvittighed, forekom dem begge lige usandsynligt.

„Mabel," begyndte endelig vor Helt, „vi maa tale reent ud med hinanden, førend vi forene os med Eders Onkel ombord i Kutteren, hvor Saltvand har sovet hver eneste Nat siden det sidste Sammenstød; thi han siger, at det er det eneste Sted hvor en Mand kan være sikker paa at beholde Haaret paa sit Hoved, gjør han — Ak! hvad har jeg nu med disse Daarskaber og Historier at gjøre, jeg prøver paa at være spøgefuld og føle mig let om Hjertet, men Menneskets Magt kan ikke faae Vandet til at løbe op mod Strømmen. Mabel, I veed, at Sergeanten, førend han forlod os, havde afgjort det mellem os to, at vi skulde blive Mand og Kone, og at vi skulde leve sammen og elske hin-

anden, saalænge det var Guds Villie, at vi begge vare paa Jorden; ja, og sidenefter ogsaa."

Mabels Kinder havde gjenvundet lidt af deres gamle Farve, i den friske Morgenluft, men ved denne uventede Tiltale blegnede de igjen, næsten i samme Grad som Sorgen saa nylig havde bevirket. Dog saae hun venlig men alvorlig paa Stifinder og bestræbte sig endog for at fremtvinge et Smiil.

„Meget sandt, min fortræffelige Ven," svarede hun; „dette var min stakkels Faders Ønske, og jeg føler mig overbeviist om, at et heelt Liv helliget Eders Velvære og Tilfredshed, kunde neppe gjengjælde Eder Alt hvad I har gjort for os."

„Jeg frygter for, Mabel, at Mand og Kone behøve at være bundne sammen med stærkere Baand, end saadanne Følelser, gjør jeg. I har ikke gjort noget for mig, eller noget der er værd at tale om, og dog længes jeg af mit inderste Hjerte efter Eder, gjør jeg, og derfor synes det rimeligt, at disse Følelser komme fra noget foruden det at frelse Skalper og vise Vei gjennem Skovene."

Mabels Kinder havde igjen begyndt at gløde, og skjøndt hun stred haardt for at smile, skjælvede hendes Stemme lidt, da hun svarede.

„Gjorde vi ikke bedst i at opsætte denne Samtale, Stifinder," sagde hun; „vi ere ikke ene, og intet er saa ubehageligt for tredie Mand, siger man, som Familiesager, for hvilke han ikke føler nogen Interesse."

„Det er fordi vi ikke ere alene, Mabel, eller snarere fordi Jasper er hos os, at jeg ønsker at tale om denne Sag. Sergeanten troede, at jeg kunde være et passende Parti for Eder, og skjøndt jeg havde mine Tvivl derom — ja jeg havde mange Tvivl — overtalte han mig endelig til denne Tanke, og Tingen kom istand mellem os, som I

veed. Men da I lovede Eders Fader at ægte mig, Mabel, og gav mig Eders Haand saa beskedent, men saa venligt, var der een Omstændighed, som Eders Onkel kaldte det, som I ikke kjendte, og jeg har troet det rigtigt at sige Eder den, førend Sagen er endeligen afgjort. Jeg har ofte taget et magert Dyr til min Middagsmad, naar godt Vildt ikke var til at finde, men det er saa naturligt, at man ikke tager det sletteste, naar man kan faae det bedste."

„Det er vanskeligt at forstaae Eders Tale, Stifinder. Dersom denne Samtale virkelig er nødvendig, haaber jeg at De vil være mere tydelig."

„Godt da, Mabel, jeg har tænkt at det var ganske rimeligt at I, da I gav efter for Sergeantens Ønsker, ikke kjendte Jasper Westerns Følelser for Eder."

„Stifinder!" og Mabels Kinder bleve nu saa blege, som Døden, derpaa blussede de i den høieste Rødme, og hele hendes Legeme skjælvede. Stifinder var alligevel altfor ivrig i sin Hensigt, til at lægge Mærke til denne Bevægelse, og Eau-douce havde tilhyllet sit Ansigt med sine Hænder, saa betimeligt, at han heller ikke saae det.

„Jeg har talt med Knøsen, og ved at sammenligne hans Drømme med mine Drømme, hans Følelser med mine Følelser og hans Ønsker med mine Ønsker, frygter jeg, at vore Tanker ere for eens angaaende Eder, til at vi begge kunne blive lykkelige."

„Stifinder, I forglemmer, I skulde erindre, at vi ere forlovede!" sagde Mabel hurtig, og med en Stemme saa sagte, at den fordrede en skarp Opmærksomhed hos Tilhørerne, for at opfange Ordene. Det sidste Ord var i Sandhed ikke ganske tydeligt for Veiviseren, og han tilstod sin Uvidenhed ved det bekjendte:

„Hvorledes?"

„I forglemmer at vi skal giftes, og saadanne Hentydninger ere upassende saavelsom smertelige.“

„Alt hvad der er Ret er passende, Mabel, og alt hvad der er Ret, leder til Retfærdighed og ærlig Adfærd, skjøndt det er smerteligt nok, som I siger, hvilket jeg mærker ved at prøve det, gjør jeg. Nu, Mabel, dersom I havde vidst, at Eau-douce tænker paa Eder paa den Maade, vilde I maaskee ikke have samtykket i at gifte Eder med Een, der er saa gammel og saa hæslig, som jeg er.“

„Hvorfor denne grusomme Prøvelse, Stifinder? Hvortil kan dette føre? Jasper Western tænker ikke paa noget saadant, han siger Intet, han føler Intet.“

„Mabel!“ udraabte den unge Mand paa en Maade, der forraadte hans Bevægelsers ubeherskelige Natur, skjøndt han ikke tilføiede et eneste Ord.

Mabel skjulte sit Ansigt med begge Hænder, og de sad begge som et Par skyldige Væsener, der pludseligen vare røbede i Udførelsen af en eller anden Forbrydelse, der gik ud paa en fælleds Beskytters Bekostning. I det Øieblik var maaskee selv Jasper tilbøielig til at benægte sin Lidenskab, for ikke at bedrøve sin Ven; medens Mabel, paa hvem denne bestemte Erklæring af en Sandhed, som hun snarere ubevidst havde haabet end troet, kom saa uventet, at hun i Øieblikket følte sig forvirret, og hun vidste neppe om hun skulde græde eller fryde sig. Dog var hun den første der talte, da Eau-douce ikke var istand til at yttre noget, der kunde rede hende ud af Forlegenheden, eller, som vilde smerte hans Ven.

„Stifinder,“ sagde hun, „I taler vildt. Hvorfor vil I i det Hele berøre dette?“

„Godt, Mabel, dersom jeg taler vildt, er jeg halvvild, veed I, af Natur frygter jeg, saavelsom af Vane.“ Da

han sagde dette forsøgte han paa at lee paa sin sædvanlige lydløse Maade; men det frembragte en besynderlig skurrende Lyd, og syntes næsten at qvæle ham. „Ja, jeg maa være vild, jeg vil ikke prøve paa at nægte det."

„Kjæreste Stifinder! min bedste, ja næsten min eneste Ven, De kan ikke, vil ikke troe at jeg tænker paa at sige det!" afbrød Mabel næsten aandeløs, for skyndsomst at befrie ham for den Ydmygelse. „Dersom Mod, Sanddruhed, en ædel Sjæl og en ædel Vandel, urokkelige Grundsætninger, og hundrede andre fortræffelige Egenskaber kan gjøre en Mand æret, agtet eller elsket, ere Eders Fordringer derpaa ikke ringere end noget andet menneskeligt Væsens."

„Hvilke omme og fortryllende Stemmer de have, Jasper," sagde Veiviseren nu, idet han lo høit og naturligt. „Ja, Naturen synes at have skabt dem til at trylle vore Øren med Sang, naar Skovens Musik tier. Men vi maa komme til at forstaae hinanden ret, maa vi. Jeg spørger Eder igien, Mabel, dersom I havde vidst at Jasper elsker Eder, ligesaa høit som jeg, eller maaskee høiere, skjøndt det neppe er muligt; at han i sine Drømme seer Eders Ansigt paa Indsøen, at han taler til Eder og om Eder, naar han sover, forestiller sig Alt hvad der er skjønt, at ligne Mabel Dunham, som alt hvad der er godt og dydigt; troer at han aldrig har kjendt Lykksalighed, førend han kjendte Eder, kunde kysse Jorden, hvorpaa I har traadt, og forglemme alle sit Kalds Glæder, for at tænke paa Eder og paa den Glæde, at betragte Eders Skjønhed, og i at lytte til Eders Stemme, vilde I da have samtykket i at ægte mig?"

Mabel kunde ikke have besvaret dette Spørgsmaal om hun vilde, men skjøndt hendes Ansigt var skjult i hendes Hænder, var dog det tilstrømmende Blods Farve synlig mellem Aabningerne, og Tilstrømningen syntes at strække

sig lige til hendes Fingre. Dog understøttede Naturen hendes Kraft, thi der var et eneste Øieblik da den forbausede, næsten forstrækkede, Pige kastede et stjaalent Blik paa Jasper, som om hun ikke troede Stifinders Historie om hans Følelser, og hun læste Sandheden af alt hvad han havde sagt, i det stjaalne Blik, og bedækkede sit Ansigt strax igjen, som om hun for bestandig vilde skjule det for andres Aasyn.

„Giv Eder Tid til at overtænke, Mabel," vedblev Veiviseren, „thi det er en høitidelig Ting at tage en Mand til Husbond, medens Tankerne og Ønskerne dvæle ved en anden. Jasper og jeg have drøftet denne Sag, frit og som gode Venner, og skjøndt jeg altid vidste at vi betragtede de fleste Ting temmelig nær paa samme Maade, kunde jeg ikke have troet at vi betragtede en særegen Gjenstand, saa at sige med samme Øie, forinden vi aabnede vore Sjæle for hinanden angaaende Eder. Nu vedgaaer Jasper, at fra det første Øieblik han saae Eder, troede han at I var den sødeste og meest indtagende Skabning han nogensinde havde truffen paa; at Eders Stemme lød for hans Øren som det rindende Vand, at han troede at hans Seil var Eders Klæder, flagrende for Vinden, at Eders Latter forfulgte ham i Søvne, og at han atter og atter frygtsom er faret op, fordi han indbildte sig, at een eller anden vilde tvinge Eder til at forlade the Scud, hvor han forestillede sig at I havde opslaaet Eders Bolig. Ja Knøsen havde endog tilstaaet at han ofte græder ved Tanken om, at det er rimeligt at I vil tilbringe Eders Dage med en anden, og ikke med ham."

„Jasper?"

„Det er en hellig Sandhed, Mabel, og det er rigtigt at I bør vide det. Staae nu op og vælg mellem os. Jeg troer at Eau-douce elsker Eder lige saa høit som jeg,

han har søgt at overbevise mig om at han elsker Eder høiere, men det vil jeg ikke indrømme, thi jeg troer ikke det er muligt, men jeg vil tilstaae at Knøsen elsker Eder med Hjerte og Sjæl, og han har Ret til at blive hørt. Sergeanten efterlod mig, som Eders Beskytter, og ikke som Eders Tyran. Jeg sagde ham at jeg vilde være Eder en Fader, saavel som en Husbond, og det forekommer mig at ingen følende Fader vilde nægte sit Barn dette lille Privilegium. Staae derfor op Mabel og udtal Eders Tanker ligesaa frit, som om jeg var Sergeanten selv, da jeg vil Eders Bedste og intet andet."

Mabel lod sine Hænder synke, reiste sig og stod Ansigt til Ansigt med sine to Beilere, skjøndt denne feberagtige Rødme paa hendes Kind snarere vidnede om Sindsbevægelse end Skamfuldhed.

„Hvad vil De, Stifinder?" spurgte hun, „har jeg ikke allerede lovet min stakkels Fader at gjøre alt hvad De forlanger!"

„Da forlanger jeg dette. Her staaer jeg, en Skovens Mand, og af ringe Lærdom, skjøndt jeg frygter, med en Ærgjærrighed, der overgaar mine Fortjenester, og jeg vil bestræbe mig for at vise Retfærdighed til begge Sider. For det første er det indrømmet, at med Hensyn til Følelser for Eder, elske vi Eder lige høit, Jasper troer at hans Følelser maa være de stærkeste, men dette kan jeg ikke sige, naar jeg skal være ærlig, thi det forekommer mig at det ikke kan være sandt, ellers vilde jeg frank og frit tilstaae det, vilde jeg. Altsaa i denne Henseende, Mabel, staae vi her for Eder paa lige Vilkaar. Da jeg er den ældste, saa vil jeg først sige det lidet jeg kan fremføre til Gunst for mig, saavel som hvad jeg kan anføre mod mig. Som Jæger troer jeg at der ikke er nogen Mand i Nærheden af

Grændserne, der kan overgaae mig. Dersom Vildt eller Bjørnekjød, eller endog Fugle og Fiske, nogensinde skulde mangle i vor Hytte, vilde det være rimeligere, at det var Naturens og Forsynets Skyld, end min Feil. Det forekommer mig, kort sagt, at det Fruentimmer der er afhængig af mig, rimeligviis aldrig vil mangle Føde. Men jeg er frygtelig uvidende. Vel taler jeg flere Tungemaal, saadanne, som de ere, medens jeg er langtfra at være stiv i mit eget. Dernæst er jeg langt ældre end Eder, Mabel, og den Omstændighed at jeg saa længe var Sergeantens Kammerat, kan ikke være nogen stor Fortjeneste i Eders Øine. Jeg ønsker ogsaa at jeg var mere takkelig, gjør jeg, men vi ere alle som Naturen skabte os, og den Ting et Menneske mindst bør beklage, undtagen ved meget specielle Leiligheder, er hans Udseende. Alt tilsammentaget, Alder, Udseende, Lærdom og Vaner, Mabel, siger Samvittigheden mig at jeg bør bekjende, at jeg er aldeles uskikket for Eder, om ikke ligefrem uværdig, og jeg vilde opgive Haabet i dette Øieblik, vilde jeg, dersom jeg ikke følte noget drage i mit Hjertes Fibrer, som det falder haardt at løsne."

„Stifinder, fortræffelige, ædelmodige Stifinder!" raabte vor Heltinde, idet hun greb hans Haand, og kyssede den med en Slags hellig Ærbødighed. „De gjør Dem selv Uret. — De forglemmer min stakkels Fader og Deres Løfter. — De kjender mig ikke ret!"

„Her er nu Jasper," vedblev Veiviseren, uden at lade sig afvende fra sin Hensigt, ved Pigens Kjærtegn, „hos ham er Sagen en ganske anden. Med Hensyn til at underholde og at elske, er der ikke megen Forskjel mellem os; thi Knøsen er tarvelig, vindskibelig og flittig. Dernæst er

han næsten lærd, han kjender det franske Tungemaal, læser mange Bøger, og deriblandt nogle, som jeg veed I selv holder af at læse, han kan ved enhver Leilighed forstaae Eder, hvilket maaske er mere end jeg kan sige om mig selv."

„Hvad om alt det," afbrød Mabel utaalmodig, „hvorfor nu tale derom, — hvorfor i det Hele tale derom?"

„Dernæst har Knøsen Gaver til at gjøre sine Tanker forstaaelige, i hvilken Henseende jeg frygter at jeg aldrig kan maale mig med ham. Dersom der var nogen Ting i Verden der kunde gjøre min Tunge dristig og overtalende, Mabel, troer jeg at det er Eder selv; og dog har Jasper i vor sidste Samtale endog overgaaet mig i dette Punkt, saa at jeg har skammet mig over mig selv. Han har sagt mig hvor uskyldig I er og hvor trohjertet og godmodig, og hvorledes I ringeagtede Forsængelighed; thi skjønt flere end een Officier har ønsket Eder til Kone, saa troer han dog at I hænger fast ved Eders Følelser, og vilde hellere blive Eder selv og Naturen tro, end at blive en Oberstes Frue. Han bragte mit Blod ordentlig i Kog, gjorde han, da han talte om at I besad Skjønhed, uden endog at synes at have lagt Mærke dertil, og om den Maade paa hvilken I bevægede Eder, ligesom en ung Fee, saa naturligt, og yndigt, uden selv at vide det, og Eders Tankers Sandhed og Retfærdighed, og Eders varme og ædelmodige Hjerte —"

„Jasper!" afbrød Mabel, idet hun gav efter for Følelser der havde vunden en ubetvingelig Styrke, ved saa længe at have været indesperrede, og idet hun sank om i den unge Mands aabne Arme græd hun, og var næsten ligesaa hjælpløs som et Barn. „Jasper! Jasper! hvorfor har Du skjult dette for mig?"

Eau-douces Svar var ikke meget tydeligt, heller ikke

var den mumlende Samtale der paafulgte mærkværdig for sin Sammenhæng. Men Kjærlighedens Sprog bliver let forstaaet. Den Time der paafulgte forgik, som meget faa Minutter af det daglige Liv, for saavidt Tidsregningen angik, og da Mabel fattede sig, og kom i Hu at der var andre tilstede, gik hendes Onkel op og ned ad Dækket, med hurtige Skridt, i stor Utaalmodighed, og undrede sig over at Jasper spildte saa meget af den gunstige Vind. Hendes første Tanke faldt paa ham, da det var saa rimeligt at han let vilde opdage, at hendes sande Følelser nu vare blevne forraadte.

„O! Jasper," udbrød hun, ligesom i Selvbebreidelse, „Stifinderen!"

Eau-douce skjælvede virkelig, ikke af umandig Frygt, men i den vinlige Overbeviisning om den Smerte, han havde forvoldet sin Ven, og han saae sig om til alle Sider, for at opdage ham. Men Stifinder havde trukken sig tilbage med en Takt og Delicatesse, der kunde have gjort en Hofmands Følelser og Opdragelse Ære. De to Elskende sad i flere Minutter rolig og ventede hans Tilbagekomst, uvisse om hvad Sømmeligheden fordrede af dem, under saa særegne Omstændigheder. Endelig saae de deres Ven komme langsomt hen imod dem, med en tankefuld ja endog tungsindig Mine.

„Jeg forstaaer nu hvad I meente, Jasper, med at tale uden Tunge, og at høre uden Øren," sagde han, da han var saa nær at de kunde høre ham. „Ja jeg forstaaer det nu, gjør jeg, og en meget behagelig Samtale er det, naar man kan føre den med Mabel Dunham. Ak! jeg sagde Sergeanten, at jeg ikke passede for hende, at jeg var alt for gammel, alt for uvidende, og ligesom alt for vild; men han vilde have det anderledens.

Jasper og Mabel sad, lignende Miltons Fremstilling af vore første Forældre, da Bevidstheden om Synd først lagde sin blytunge Vægt paa deres Sjæle. De hverken talte eller endog bevægede sig, skjøndt de begge i det Øieblik indbildte sig, at de kunde skille sig ved deres nyfundne Lykksalighed, for at tilbagegive deres Ven hans Sindsro. Jasper var bleg, som Døden; men hos Mabel havde den jomfruelige Beskedenhed foraarsaget, at Blodet var strømmet til hendes Kinder, indtil Farven havde naaet en Rigdom, der neppe blev overgaaet i hendes letsindigste og gladeste Øieblikke. Da den Følelse, som for hendes Kjøn bestandig ledsager Visheden om gjengjeldt Kjærlighed, udbredte sin Blidhed og Ømhed over hendes Ansigt, var hun paafaldende smuk. Stifinder stirrede paa hende, med en Attraa, han ikke forsøgte paa at skjule, og da lo han endog paa sin sædvanlige Viis, og med en Slags vild Begeistring, som Mennesker uden Dannelse pleier at udtrykke deres Glæde. Denne øieblikkelige Eftergivenhed blev allikevel forsonet, ved den Smerte der fulgte paa den pludselige Overbeviisning om, at denne herlige unge Skabning var tabt for ham, for bestandig. Det varede en heel Minut, førend dette naturlige Væsen kunde komme sig, efter det Slag, som denne Overbeviisning havde givet ham, og da gjenvandt han sit værdige Væsen, idet han talede med Alvor, ja næsten høitideligt.

„Jeg har altid vidst, Mabel Dunham, at Menneskene have deres Gaver," sagde han, „men jeg havde forglemt at det ikke hørte til mine, at behage de Unge, de Skjønne og de Lærde. Jeg haaber at Feiltagelsen ikke har været nogen meget stor Synd, og om den var det, er jeg bleven haardt straffet derfor, er jeg. Nei, Mabel, jeg veed hvad I vil sige, men det er unødvendigt, jeg føler det altsam-

men, og det er lige saa godt, som om jeg hørte det altsammen. Jeg har havt en bitter Time Mabel, jeg har havt en meget bitter Time, min Dreng."

„Time!" gjentog Mabel, da den anden først brugte dette Ord, i det det sladderagtige Blod, der var begyndt at strømme tilbage til Hjertet, igjen foer i vild Bevægelse heelt op til hendes Tindinger; „sikkerlig, ikke en Time, Stifinder."

„Time!" udbrød Jasper, i samme Øieblik, „nei, nei, min værdige Ven, det er ikke ti Minutter siden I forlod os!"

„Godt, det kan være, skjøndt det forekommer mig at være en heel Dag. Jeg begynder alligevel at troe, at de Lykkelige beregner Timer i Minutter, og de Ulykkelige i Maaneder. Men vi vil ikke tale mere herom, det er nu altsammen forbi, og mange Ord derom vil ikke gjøre Eder lykkeligere, medens de kun vil sige mig hvad jeg har tabt, og rimeligviis hvormeget jeg fortjente at tabe hende. Nei, nei, Mabel, det nytter ikke noget at afbryde mig, jeg indrømmer det altsammen, og Deres Modsigelse kan, skjøndt den er saa godt meent, ikke forandre min Beslutning. Godt, Jasper, hun er Eders og skjøndt det er haardt at tænke derpaa, troer jeg, at I vil gjøre hende lykkeligere end jeg kunde, thi Eders Gaver ere bedre skikkede dertil, skjøndt jeg vilde have stridt haardt for at gjøre det, vilde jeg, dersom jeg ellers kjender mig selv. Jeg burde have vidst det bedre end at troe Sergeanten, og jeg burde havt Tillid til hvad Mabel sagde mig oppe ved Enden af Indsøen, thi Forstand og Dømmekraft burde have viist mig det sande deri; men det er saa behageligt at troe hvad vi ønske, og Menneskene overtale os saa let, naar vi overtale os selv. Men hvad nytter det at tale derom, som jeg sagde før? Mabel syntes rigtignok at samtykke, men det kom altsam-

men af det Ønske at glæde hendes Fader, og fordi hun var bleven frygtsom for de Vilde —"

„Stifinder!"

„Jeg forstaaer Eder, Mabel, og mine Følelser ere ikke haarde, ere de ikke. Jeg troer sommetider at jeg skulde holde af at boe i Eders Nærhed, for at jeg kunde see Eders Lykksalighed, men i det hele taget er det bedst at jeg forlader det 55de ganske, og gaaer tilbage til det 60de, der saa at sige er mit naturlige Regiment. Det vilde maaske have været bedre om jeg aldrig havde forladt det, skjøndt der var stor Trang til min Tjeneste i denne Egn, og jeg har for flere Aar siden været sammen med nogle af det 55de, f. Ex. Sergeant Dunham, da han stod ved et andet Corps. Dog, Jasper, fortryder det mig ikke at jeg har kjendt Eder —"

„Og mig, Stifinder!" afbrød Mabel ivrigen; „fortryder De at De har lært mig at kjende? dersom jeg kunde troe det vilde jeg aldrig blive tilfreds med mig selv —"

„Eder, Mabel!" svarede Veiviseren, idet han greb vor Heltindes Haand, og saae hende i Øinene med reen Uskyldighed, men inderlig Hengivenhed, „hvor kunde jeg fortryde at en Solstraale oplyste en sørgelig Dags Mørke? at Lyset har afbrudt Mørket, skjøndt det kun varede saa kort en Tid? Jeg smigrer mig ikke med at kunne være istand til at vandre med lige saa let et Hjerte, som jeg een Gang pleiede at kunne, eller for det første at sove saa sødt, men jeg skal altid erindre hvor nær jeg var ved ufortjent at blive lykkelig, skal jeg. Saa langt fra at dadle Eder, Mabel, dadler jeg mig kun selv, for at være saa forfængelig at troe det muligt, at jeg kunde behage saadan en Skabning; thi vistnok sagde I mig hvorledes det var, da vi talte derom paa Bjerget, og jeg burde den Gang

have troet Eder; thi jeg formoder at det er naturligt at unge Qvinder skulde kjende deres eget Sind bedre end deres Fædre. Ak! det er nu afgjort, og der staaer intet andet tilbage for mig, end at tage Afsked med Eder, at I kan afseile; jeg føler at Master Cap maa være utaalmodig, og vi kan befrygte at han vil komme i Land og see efter os alle."

„At tage Afsked!" udbrød Mabel.

„Afsked!" gjentog Jasper, „det er dog ikke Eders Mening at forlade os, min Ven?"

„Det er det bedste, Mabel, det er i ethvert Tilfælde det bedste, Eau-doucc, og det er det klogeste. Jeg kunde leve og dø i Eders Selskab, naar jeg kun fulgte mine Følelser; men naar jeg følger Fornuften, skal jeg forlade Eder her. I vil gaae tilbage til Oswego, og blive Mand og Kone, saasnart som I komme dertil; thi alt det er afgjort med Master Cap, der længes efter Søen igjen, og som veed hvad der vil skee, medens jeg vender tilbage til min Skabers Ørkener. Kom Mabel," vedblev Stifinder, idet han reiste sig og med alvorlig Sømmelighed gik hen til vor Heltinde, „kys mig; Jasper vil ikke misunde mig et eneste Kys, saa vil vi skilles ad."

„Oh! Stifinder!" udbrød Mabel, idet hun sank i hans Arme og kyssede hans Kinder, atter og atter, med en Frihed og Ild, som hun havde været langt fra at lægge for Dagen, medens hun laae ved Jaspers Barm; „Gud velsigne Dem, kjæreste Stifinder! De kommer til os igjen. Vi vil see Dem igjen. Naar De bliver gammel vil De komme til vor Bolig og lade mig være Deres Datter?"

„Ja! saaledes er det," gjensvarede Veiviseren, der neppe kunde drage Aande. „Jeg vil forsøge paa at betragte det paa den Maade. I passer bedre til at være min Datter, end til at være min Kone, gjør I. Farvel, Jasper.

Nu vil vi gaae til Kanoen, det er Tid at I komme ombord."

Den Maade paa hvilken Stifinder førte dem ned til Strandbredden, var høitidelig og rolig. Saasnart, som de naaede Canoen, greb han igjen Mabels Haand, holdt hende lidt fra sig og betragtede hendes Ansigt med Opmærksomhed, indtil Taarerne randt ud af Følelsernes Kilder, og løb i Strømme ned over hans furede Kinder.

„For Guds Skyld, Stifinder," sagde Mabel, idet hun med Ærbødighed knælede ned for hans Fødder. „Oh! velsign mig i det Mindste førend vi skilles!"

Dette udannede og ædelsindede Væsen gjorde, som hun ønskede; og idet han hjalp hende med at stige i Canoen, syntes han at rive sig løs, som Een der sønderriver en stærk og modstridende Streng. Førend han trak sig tilbage, tog han alligevel Jasper under Armen, og idet han førte ham lidt til Side, talte han følgede Ord til ham.

„I har et kjerligt Hjerte og en blid Natur, Jasper, men vi ere begge raa og vilde, i Sammenligning med hin kjære Skabning, vær omhyggelig for hende, og lad aldrig hendes blide Sindelag føle Mandens raa Natur. I vil med Tiden komme til at forstaae hende, og Herren der hersker over Indsøen og Skoven tillige, der seer paa Dyden med et Smiil og paa Lasten med Vredens Blik, gjøre Eder lykkelig og værdig til at være det!"

Stifinder gjorde et Tegn til sin Ven, at han skulde gaae og han stod, lænende sig til sin Riffel, indtil Canoen havde naaet the Scuds Side. Mabel græd, som om hendes Hjerte skulde briste, heller ikke vendte hendes Øine sig een eneste Gang fra det aabne Sted, hvor Stifinders Skikkelse saaes, førend the Scud havde passeret en Pynt, der fuldkommen skjulte Den. Da han sidst saaes stod

denne overordentlige Mands senefulde Skikkelse saa ubevægelig, som om det var en Statue, hensat paa et eensomt Sted, for høitideligen at minde om de Scener, som den saa nylig havde været Vidne til.

Sextende Kapitel.

Stifinder var vant til Eensomhed; men da the Scud virkelig var forsvunden, overmandede Følelsen af hans Forladthed ham næsten. Aldrig før havde han været sig sin isolerede Tilstand i Verden bevidst, thi hans Følelser havde efterhaanden vænnet sig til det selskabelige Livs Smiger og Mangler; især da de sidste traadte i Forbindelse med huslig Kjærlighed. Nu, var saa at sige Alt, i eet Øieblik forsvundet, og han stod tilbage ligesaa blottet for Selskab, som for Haab. Endog Chingachgook havde forladt ham; skjøndt det var kun for en Tid, blev hans Nærværelse dog savnet netop i et Øieblik, der kunde siges at være det meest kritiske i vor Helts Liv.

Stifinder stod, lænende sig til sin Riffel, i den i det foregaaende Capitel beskrevne Stilling, længe efter at the Scud var forsvunden, hans Stilling var fuldkommen uforandret, og ingen uden en Mand, der var vant til at sætte sine Muskler paa de haardeste Prøver, kunde have vedligeholdt den Stilling, med dens marmoragtige Ufølsomhed, i saa lang Tid. Endelig gik han bort fra Stedet, idet Legemets Be-

vægelse blev forudgaaet af et Suk, der syntes at trænge sig frem fra hans Barms Inderste.

Det var en Eiendommelighed hos dette overordentlige Væsen, at hans Sandser og Lemmer, i enhver praktisk Henseende aldrig forsagede, om end Sjælen var opfyldt af andre Interesser, saameget som den vilde. Ved denne Leilighed slog ingen af disse store Hjelpetropper ham feil; men skjøndt hans Tanker vare udelukkende beskæftigede med Mabel, hendes Skjønhed, hendes Forkjerlighed for Jasper, hendes Taarer, og hendes Afsked, gik han i lige Linie til det Sted, hvor June endnu var, nemlig hendes Mands Grav. Den Samtale der paafulgte, blev holdt i Tuskarorasproget, hvilket Stifinder talte flydende; men da det Tungemaal kun forstaaes af de meget Lærde, vil vi oversætte det frit i vort Modersmaal, idet vi, saavidt som muligt, ville bevare enhver af de Samtalendes Tone og Tanker, saavel som Enkelthederne og Maaden.

Junes Haar var falden ned over hendes Ansigt, og hun sad paa en Steen, der var opgravet ved at opkaste Graven, og hun heldede sig over det Sted, der indeholdt Arrowheads Legeme, ubevidst om nogen Andens Tilstedeværelse. Hun troede virkelig at Alle, med Undtagelse af hende selv, havde forladt Den, og Veivviserens Trin vare, da han bar Moccasiner, altfor lydløse til at bringe hende ud af Vildfarelsen.

Stifinder stod i flere Minutter og betragtede Fruentimmeret i stum Opmærksomhed. Betragtningen af hendes Sorg, Erindringen om hendes uerstattelige Tab, og Synet af hendes Forladthed, havde en velgjørende Indflydelse paa hans egne Følelser; da hans Fornuft sagde ham, hvor langt dybere Sorgens Kilder laae hos en ung Kone, som pludseligen og voldsomt var bleven sin Mand berøvet, end hos ham selv.

„Dew of June," sagde han høitideligt, men med et Alvor, der tilkjendegav Styrken af hans Medfølelse, „I er ikke ene i Eders Sorg. Vend Eder og lad Eders Øine hvile paa en Ven."

„June har ikke længer nogen Ven!" svarede Fruentimmeret, „Arrowhead er gaaet til de lykkeligere Jagtegne, og der er ingen bleven tilbage for at tage sig af June. Tuskaroraerne vil jage hende fra deres Vigvammer; Irokeserne ere hadefulde i hendes Øine, og hun kunde ikke see paa dem. Nei! lad June vansmægte paa sin Mands Grav."

„Dette kan aldrig gaae an, dette kan aldrig gaae an. Det er imod Fornuften og hvad der er ret. I troer paa Manitou? June."

„Han har skjult sit Ansigt for June, fordi han er vred. Han har ladet hende blive ene, for at dø."

„Lyt til en Mand, der har havt et langt Bekjendtskab med rød Natur, skjøndt han er af hvid Natur og har hvide Gaver. Naar et blegt Ansigts Manitou ønsker at frembringe godt i et blegt Ansigts Hjerte, paafører han det Sorg; thi det er i vor Sorg, June, at vi see med det sandeste Øie ind i os selv, og tillige med de langt seende Øine. Den store Aand vil vort Vel og han har taget Anføreren bort, for at I ikke skulde ledes vild af hans falske Tunge og blive til en Mingo i Eders Sindelag, som I allerede var det i Eders Selskab."

„Arrowhead var en stor Anfører," gjensvarede Fruentimmeret stolt.

„Han havde sine Fortjenester, havde han, og han havde ogsaa sine Feil. Men, June, I er ikke forladt, heller ikke vil I blive det saa snart. Giv Eders Sorg frit Løb, giv den Løb ifølge Naturen, og naar den passende Tid kommer, skal jeg have mere at sige Eder."

Stifinder gik nu til sin egen Canoe, og han forlod Den. I Løbet af Dagen hørte June Knaldet af hans Riffel, een eller to Gange, og da Solen gik ned lod han sig atter see, medbringende Fugle, færdigkogte og af en saa behagelig Lugt, at de kunde have fristet en Epicuræers Appetit. Dette Slags Liv varede en Maaned, da June haardnakket afslog at forlade sin Husbonds Grav i al den Tid, skjøndt hun endnu modtog sin Beskytters venlige Hjælp. Nu og da mødtes de og samtalede, idet Stifinder udspeidede Tilstanden af Qvindens Følelser; men Sammenkomsterne vare korte og langtfra hyppige. June sov i een af Hytterne, og hun lagde sit Hoved til Hvile med Tryghed, thi hun var sig Vennens Beskyttelse bevidst, skjøndt Stifinder uforanderlig hver Aften trak sig tilbage til een af de omliggende Der, hvor han havde bygget sig en Hytte.

Ved Maanedens Ende var alligevel Aarstiden rykket saa langt frem, at den ikke kunde gjøre Junes Stilling behagelig. Træerne havde mistet deres Blade, og Nætterne vare blevne kolde og vinterlige. Det var Tid at tage bort.

Paa denne Tid lod Chingachgook sig atter see. Han havde en lang og fortrolig Samtale med sin Ven paa Den. June saae deres Foretagender og hun saae at hendes Beskytter var bekymret. Idet hun stjal sig hen til hans Side bestræbte hun sig for at mildne hans Sorg, med en Qvindes Blidhed og med en Qvindes Instinkt.

„Tak, June, Tak!" sagde han, „det er vel meent, skjøndt det er unyttigt. Men det er Tid at forlade dette Sted. Imorgen afgaae vi. Du vil følge med os, thi nu er Du kommen paa bedre Tanker."

June samtykkede med en Indianerindes Sagtmodighed, og hun trak sig tilbage, for at tilbringe den øvrige Tid ved Arrowheads Grav. Ligegyldig for Timen og Aarstiden,

lagde den unge Enke ikke sit Hoved til Hvile den Efteraarsnat. Hun sad nær ved det Sted, der indesluttede hendes Husbonds Levninger, og bad ifølge sit Folks Skik, for hans Held paa den uendelige Sti, hvorhen han saa nylig var vandret, og for deres Gjenforening i de Retfærdiges Land. Ydmyg og fornedret, som hun vilde have forekommet i de Spidsfindiges og Hensynsløses Øine, var dog Guds Billede i hendes Sjæl, og den haandhævede sin guddommelige Oprindelse ved inderlige Ønsker og Følelser, der vilde have forundret dem, som idet de foregive mere, føle mindre.

Om Morgenen afreiste de Tre, Stifinder alvorlig og forstandig, i alt hvad han foretog sig, Storslange taus og efterlignende, og June sagtmodig, resigneret og sorgfuld. De gik i to Canoer, da den som tilhørte Fruentimmeret blev ladt tilbage. Chingachgook førte an og Stifinder fulgte, da Coursen gik op ad Strømmen. I to Dage pagaiede de vester efter, og ligesaa mange Nætter tilbragte de paa Øerne. Lykkeligviis blev Veiret mildt, og da de naaede Indsøen, var den smuld og glat, som en Dam. Det var den indianske Sommer, og den stille Tid, og Juni Maaneds Mildhed opfyldte næsten Atmosphæren.

Den tredie Dags Morgen passerede de forbi Mundingen af Oswego, hvor Fortet og det dødt nedhængende Flag forgjæves indbød til at løbe ind. Uden at kaste et Blik til Siden, pagaiede Chingachgook forbi Flodens mørke Vand, og Stifinder fulgte ham stadigt med rolig Flid. Voldene vare opfyldte med Tilskuere; men Lundie, der kjendte sine gamle Venner, nægtede endog Tilladelse til at praie dem.

Det var Middag, da Chingachgook løb ind i en lille Bugt, hvor the Scud laae til Ankers, paa en Slags Rhed. Paa Strandbredden var der en lille gammel Rydning, og nær ved Indsøens Bred var der et Stolpehuus, nyt og

færdigbygget, skjøndt raat sammensat. Der var et Udseende af Grændsebyggelighed og Grændseoverflødighed, rundt om Stedet, skjøndt det nødvendigviis var vildt og eensomt. Jasper stod paa Strandbredden, og da Stifinder steeg i Land, var han den første der rakte ham Haanden. Mødet var uskyldigt men meget hjerteligt. Ingen Spørgsmaal bleve opkastede, da det var tydeligt at Chingachgook havde meddeelt de nødvendige Forklaringer. Stifinder rystede aldrig sin Vens Haand mere hjerteligt, end ved dette Møde, og der var endog en hjertelig Latter synlig paa hans Ansigt, da han sagde ham hvor lykkelig og godt han saae ud.

„Hvor er hun? hvor er hun?" hviskede Veiviseren endelig; thi i Førstningen lod det, som om han frygtede at fremkomme med dette Spørgsmaal.

„Hun venter paa os inde i Huset, min kjære Ven, hvorhen I seer at June allerede har skyndt sig før os."

„June kan bruge lettere Skridt for at møde Mabel, men hun kan ikke bære et lettere Hjerte. Og saa, min Gut, fandt I altsaa Kappellanen i Garnisonen, og Alt var snart bragt istand?"

„Vi bleve viede efter kortere Tids Forløb end en Uge, efterat vi havde forladt Eder, og Master Cap forlod os næste Dag. I har glemt at spørge til Eders Ven Saltvand."

„Ikke jeg, ikke jeg, Storslange har fortalt mig alt det, og saa holder jeg saa meget af at høre meget om Mabel og hendes Lyksalighed, gjør jeg. Smilede Barnet eller græd hun, da Ceremonien var forbi?"

„Hun gjorde begge Dele, min Ven; men — —"

„Ja, det er deres Natur, taarefulde og frydefulde! ak! de ere meget behagelige for os fra Skovene; og jeg troer jeg vilde anse alt hvad Mabel gjør, for at være rigtigt.

Og troer I, Jasper, at hun i det hele taget tænkte paa mig ved denne frydefulde Leilighed?"

„Det veed jeg, at hun gjorde, Stifinder, og hun tænker paa Eder, og taler om Eder, daglig, næsten hver Time. Ingen elsker Eder som vi."

„Jeg kjender kun Faa, der elsker mig høiere end I, Jasper; Chingachgook er maaskee nu den eneste Skabning om hvem jeg kan sige det. Godt, det nytter ikke at udsætte det længer, det maa skee og kan ligesaa godt skee strax, saa, Jasper, gaae nu foran, og jeg vil forsøge paa at see hendes søde Ansigt endnu engang."

Jasper gik foran og de vare snart derefter inde hos Mabel. Hun mødte sin forrige Beiler med en dyb Rødmen, og hendes Lemmer skjælvede saa at hun neppe kunde staae, dog var hendes Væsen kjærligt og frimodigt. I den Time Stifinders Besøg varede (thi skjøndt han spiste i sin Vens Huus, varede det ikke længer) kunde den, der var stærk i at spore den menneskelige Sjæls Virksomhed, have seet et tro Register over Mabels Følelser, i hendes Adfærd mod Stifinder og hendes Husbond. Mod den Sidste havde hun endnu lidt af den Tilbageholdenhed, som i Almindelighed ledsager unge Ægteskaber; men hendes Stemmes Toner vare endog kjærligere end sædvanlig, hendes Øies Glands var blidere, og hun saae sjelden paa ham, uden at den Glød, som farvede hendes Kind, forraadte Tilværelsen af Følelser, som Vane og Tid endnu ikke havde mildnet til absolut Rolighed. Med Stifinder var alt Alvor, Oprigtighed, endog Ængstlighed; men Stemmen skjælvede aldrig, Øiet sank aldrig ned, og om Kinden blussede, saa var det med den Sindsbevægelse, der staaer i Forbindelse med Bekymring.

Endelig kom Øieblikket da Stifinder maatte gaae. Chingachgook havde allerede forladt Canoerne og stod ved de

yderste Træer, hvorfra en Sti førte ind i Skoven. Her ventede han rolig paa at hans Ven skulde støde til ham. Saasnart den Sidste fik Visshed herom, reiste han sig høitideligt og tog Afsked.

„Jeg har undertiden troet at min Skjebne var lidt haard," sagde han; „men, Mabel, dette Fruentimmers Skjebne har bragt mig til at skamme mig og til Fornuft —"

„June forbliver og boer hos mig," afbrød vor Heltinde ivrig.

„Det tænkte jeg nok. Dersom Nogen kan rive hende ud af sin Sorg, og faae hende til at ønske at leve, kan I gjøre det, Mabel; skjøndt jeg endog har mine Tvivl om Eders Held. Den stakkels Skabning har ingen Stamme og ingen Husbond, og det er ikke let at forsone hendes Følelser med begge Tab. Ak! — hvad har jeg at gjøre med andre Menneskers Elendigheder, som om jeg ikke havde nok i mine egne Hjemsøgelser? Tal ikke til mig, Mabel, — tal ikke til mig, Jasper, — lad mig gaae min Vei i Fred, og som en Mand. Jeg har seet Eders Lykksalighed, og det er alt meget, og jeg vil derved være istand til at bære min egen Sorg saa meget deslettere. Nei, — jeg skal aldrig kysse Eder igjen, Mabel; jeg vil aldrig kysse Eder igjen. — Her er min Haand, Jasper, — tryk den, min Dreng, tryk den, frygt ikke for at den skal svigte, thi det er en Mands Haand, — og nu Mabel, tag I den, — nei, ikke saaledes —" idet han forhindrede Mabel i at kysse den og bade den men sine Taarer, — „Saaledes maa I ikke gjøre."

„Stifinder," spurgte Mabel, „naar skal vi see Eder igjen?"

„Jeg har ogsaa tænkt derpaa, ja, jeg har tænkt derpaa, har jeg. Dersom den Tid nogensinde skulde komme, da jeg ganske kan betragte Eder som en Søster, Mabel, eller

som et Barn, — det vil være bedre at sige som et Barn, siden I er ung nok til at være min Datter, saa kan I stole paa, at jeg vil komme tilbage; thi det vilde lette mit Hjerte at være Vidne til Eders Tilfredshed. Men dersom jeg ikke kan, — farvel, farvel. — Sergeanten havde Uret, — ja, Sergeanten havde Uret!"

Dette vare de sidste Ord Jasper Western og Mabel Dunham nogensinde hørte af Stifinder. Han vendte sig bort, som om Ordene qvalte ham, og var snart efter ved sin Vens Side. Saasnart den sidste saae ham nærme sig, tog han sin egen Byrde paa Skulderen og gled ind imellem Træerne, uden at vente paa at blive tiltalt. Mabel, hendes Husbond og June holdt alle Die med Stifinder, i Haab om at faae et Afskedstegn, eller et stjaalent Diekast; men han saae sig ikke tilbage. Een eller to Gange troede de at see ham ryste paa Hovedet, som Een der skjælver i sin Sjæls bittre Følelser, og han vinkede med Haanden, som om han vidste at der blev holdt Die med ham; men en Gang, hvis Kraft ingen Sorg kunde svække, bragte ham snart ud af Syne, og han forsvandt i den dybe Skov.

Hverken Jasper eller hans Kone saae nogensinde Stifinder igjen. De forbleve endnu det næste Aar ved Ontarios Banker, og da overtalte Caps paatrængende Bønner dem til at støde til ham i New York, hvor Jasper endelig blev en heldig og agtet Kjøbmand. Tre Gange, med flere Aars Mellemrum, erholdt Mabel kostbare Foræringer af Pelsværk, og hendes Følelser sagde hende hvorfra de kom, skjøndt intet Navn ledsagede Gaven. I hendes senere Liv, da hun var Moder til adskillige Ynglinge, havde hun Leilighed til at besøge det Indre, og hun befandt sig ved Mohawks Banker, ledsaget af sine Sønner, af hvem den ældste

var istand til at være hendes Beskytter. Ved denne Leilighed bemærkede hun en Mand i en besynderlig Forklædning, der i nogen Afstand holdt Die med hende, med en Iver, der bragte hende til at erkyndige sig om denne Mands Haandtering og Charakteer. Man sagde hende, at han var den meest berømte Jæger i den Deel af Staten — det var efter Revolutionen — et Væsen af den reneste Charakteer, og ligesaa fremstikkende Eiendommeligheder, og at han var bekjendt i den Deel af Landet under Navn af Leather-stocking, Om mere end dette kunde Mrs. Western ikke forvisse sig. skjøndt de fjerne Glimt og denne Jægers eiendommelige Adfærd, foraarsagede hende søvnløse Nætter og kastede en sørgmodig Skygge over hendes endnu elskelige Ansigt, der ikke forsvandt i mange Dage.

Med Hensyn til June, da frembragte det dobbelte Tab af Husbond og Stamme, den Virkning, Stifinder havde forudseet. Hun døde i Mabels Hytte paa Indsøens Bred, og Jasper bragte hendes Lig til Den, hvor han jordede det ved Arrowheads Side.

Lundie levede for at ægte sin gamle Inclination, og trak sig tilbage som en Veteran, træt af Krigen og dens Medfør; men hans Navn er bleven forherliget i vor egen Tid, ved en yngre Broders Heltedaad, der efterfulgte ham i hans territoriale Titel, hvilken dog snart atter blev sat i Skygge af een, som hans Tapperhed tilsøes forskaffede ham.

Ende.

